

Dương Thư Mị Ảnh (Quyển 3) - Phong Vũ Vô Cực

Contents

Dương Thư Mị Ảnh (Quyển 3) - Phong Vũ Vô Cực	3
1. Phong Vũ Vô Cực - Chương 1	3
2. Phong Vũ Vô Cực - Chương 2	6
3. Phong Vũ Vô Cực - Chương 3	9
4. Phong Vũ Vô Cực - Chương 4	11
5. Phong Vũ Vô Cực - Chương 5	14
6. Phong Vũ Vô Cực - Chương 6	18
7. Phong Vũ Vô Cực - Chương 7	21
8. Phong Vũ Vô Cực - Chương 8	26
9. Phong Vũ Vô Cực - Chương 9	29
10. Phong Vũ Vô Cực - Chương 10	32
11. Phong Vũ Vô Cực - Chương 11	35
12. Phong Vũ Vô Cực - Chương 12	41
13. Phong Vũ Vô Cực - Chương 13	45
14. Phong Vũ Vô Cực - Chương 14	49
15. Phong Vũ Vô Cực - Chương 15	52
16. Phong Vũ Vô Cực - Chương 16	55
17. Phong Vũ Vô Cực - Chương 17	59
18. Phong Vũ Vô Cực - Chương 18	62
19. Phong Vũ Vô Cực - Chương 19	65
20. Phong Vũ Vô Cực - Chương 20	69
21. Phong Vũ Vô Cực - Chương 21	73
22. Phong Vũ Vô Cực - Chương 22	76
23. Phong Vũ Vô Cực - Chương 23	79
24. Phong Vũ Vô Cực - Chương 24	83
25. Phong Vũ Vô Cực - Chương 25	86
26. Phong Vũ Vô Cực - Chương 26	91
27. Phong Vũ Vô Cực - Chương 27	94
28. Phong Vũ Vô Cực - Chương 28	98
29. Phong Vũ Vô Cực - Chương 29	101
30. Phong Vũ Vô Cực - Chương 30	105
31. Phong Vũ Vô Cực - Chương 31	108
32. Phong Vũ Vô Cực - Chương 32	111
33. Phong Vũ Vô Cực - Chương 33	114
34. Phong Vũ Vô Cực - Chương 34	118
35. Phong Vũ Vô Cực - Chương 35	122
36. Phong Vũ Vô Cực - Chương 36	126
37. Phong Vũ Vô Cực - Chương 37	130
38. Phong Vũ Vô Cực - Chương 38	133
39. Phong Vũ Vô Cực - Chương 39	138
40. Phong Vũ Vô Cực - Chương 40	141

41. Phong Vũ Vô Cực - Chương 41	145
42. Phong Vũ Vô Cực - Chương 42	148
43. Phong Vũ Vô Cực - Chương 43	152
44. Phong Vũ Vô Cực - Chương 44	155
45. Phong Vũ Vô Cực - Chương 45	159
46. Phong Vũ Vô Cực - Chương 46	163
47. Phong Vũ Vô Cực - Chương 47	166
48. Phong Vũ Vô Cực - Chương 48	169
49. Phong Vũ Vô Cực - Chương 49	173
50. Phong Vũ Vô Cực - Chương 50	177
51. Phong Vũ Vô Cực - Chương 51	180
52. Phong Vũ Vô Cực - Chương 52	184
53. Phong Vũ Vô Cực - Chương 53	187
54. Phong Vũ Vô Cực - Chương 54	191
55. Phong Vũ Vô Cực - Chương 55	194
56. Phong Vũ Vô Cực - Chương 56	199
57. Phong Vũ Vô Cực - Chương 57	202
58. Phong Vũ Vô Cực - Chương 58	205
59. Phong Vũ Vô Cực - Chương 59	210
60. Phong Vũ Vô Cực - Chương 60	214
61. Phong Vũ Vô Cực - Chương 61	219
62. Phong Vũ Vô Cực - Chương 62	222
63. Phong Vũ Vô Cực - Chương 63	226
64. Phong Vũ Vô Cực - Chương 64	231
65. Phong Vũ Vô Cực - Chương 65	234
66. Phong Vũ Vô Cực - Chương 66	238
67. Phong Vũ Vô Cực - Chương 67	241
68. Phong Vũ Vô Cực - Chương 68	244
69. Phong Vũ Vô Cực - Chương 69	247
70. Phong Vũ Vô Cực - Chương 70	251
71. Phong Vũ Vô Cực - Chương 71	253
72. Phong Vũ Vô Cực - Chương 72	256
73. Phong Vũ Vô Cực - Chương 73	259
74. Phong Vũ Vô Cực - Chương 74	263
75. Phong Vũ Vô Cực - Chương 75	266
76. Phong Vũ Vô Cực - Chương 76	269
77. Phong Vũ Vô Cực - Chương 77	273
78. Phong Vũ Vô Cực - Chương 78	277
79. Phong Vũ Vô Cực - Chương 79	280
80. Phong Vũ Vô Cực - Chương 80	283
81. Phong Vũ Vô Cực - Chương 81	287
82. Phong Vũ Vô Cực - Chương 82	290
83. Phong Vũ Vô Cực - Chương 83	293
84. Phong Vũ Vô Cực - Chương 84	297
85. Phong Vũ Vô Cực - Chương 85	301
86. Phong Vũ Vô Cực - Chương 86	304
87. Phong Vũ Vô Cực - Chương 87	309
88. Phong Vũ Vô Cực - Chương 88	311
89. Phong Vũ Vô Cực - Chương 89	315
90. Phong Vũ Vô Cực - Chương 90	319
91. Phong Vũ Vô Cực - Chương 91	322
92. Phong Vũ Vô Cực - Chương 92	326
93. Phong Vũ Vô Cực - Chương 93	330
94. Phong Vũ Vô Cực - Chương 94	334

95. Phong Vũ Vô Cực - Chương 95	339
96. Phong Vũ Vô Cực - Chương 96	342
97. Phong Vũ Vô Cực - Chương 97	348
98. Phong Vũ Vô Cực - Chương 98	352
99. Phong Vũ Vô Cực - Chương 99	358
100. Phong Vũ Vô Cực - Chương 100	361
101. Phong Vũ Vô Cực - Chương 101: Đặc Điểm 1 – Kết Cục Chi Hậu	367
102. Phong Vũ Vô Cực - Chương 102: Đặc Điểm 2 – Thanh Phong Phái Tổ Huấn	369
103. Phong Vũ Vô Cực - Chương 103: Đặc Điểm 3 – Phiền Nao Của Thiếu Niên Vân Thâm	371
104. Phong Vũ Vô Cực - Chương 104: Đặc Điểm 4 – Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân	378
105. Phong Vũ Vô Cực - Chương 105: Đặc Điểm 5 – Con Cua	384
106. Phong Vũ Vô Cực - Chương 106: Đặc Điểm 6 – Đạo Mộng	390
107. Phong Vũ Vô Cực - Chương 107: Đặc Điểm Cuối: Thiếu Niên Thiên – Kiếm Vũ	396
108. Phong Vũ Vô Cực - Chương 108: Tiểu Ngoại Truyện: Giáo Dục Bảo Bảo	401

Dương Thư Mị Ảnh (Quyển 3) - Phong Vũ Vô Cực

Giới thiệu

QUYỂN 3: PHONG VŨ VÔ CỰC Thể loại: Giang hồ, nhất thụ nhất công, sinh tử văn, HESố chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-thu-mi-anh-quyen-3-phong-vu-vo-cuc>

1. Phong Vũ Vô Cực - Chương 1

Mùa đông lạnh giá vừa đi qua, khí trời dần ấm trở lại. Tuy rằng sáng sớm và đêm khuya vẫn còn một chút lạnh nhưng giữa trưa khi mặt trời lên cao là khoảng thời gian ấm áp dễ chịu nhất.

Phúc Lai là một huyện không lớn nhưng sầm uất, phía trong tiểu thành đường phố tề chỉnh, nhà cửa kiến trúc tao nhã nằm san sát, khắp phố bày bán rất nhiều mặt hàng nối tiếp nhau, đây chính là gặp đúng lúc phiên chợ náo nhiệt cách một ngày mới họp một lần.

Là khoảng thời gian mà thương nhân khắp nơi ra vào thành buôn bán, bởi vậy trong thành có rất nhiều người lạ mặt. Cho dù ngẫu nhiên một người phong tư xuất chúng (phong thái hơn người) xuất hiện cũng sẽ không thể gây chú ý nhiều.

Vậy mà lúc này, toàn bộ huyện thành lại đang náo nhiệt ở nơi dân cáo thị.

Thường ngày, trên khối thạch bản (tấm bảng làm bằng đá) chỉ dùng để huyện nha dán một vài bản cáo thị không liên quan, một số người biết chữ tình cờ đi ngang qua cũng chỉ liếc vài cái. Nơi này chính là từ khi được lập ra vẫn chưa bao giờ khiến quá nhiều người quan tâm để mắt tới.

Mà lúc này đây, gần như dân chúng trong thành người người truyền tai nhau, đều từ trong nhà chạy đến, vây lấy cổng thành, muốn tận mắt nhìn thấy vật nằm trên thạch bản kia.

Mặc dù trước đây quan phủ có lần dán cáo thị truy lùng một tên giang dương đại đạo cũng không có tấp nập người đến vây xem như hôm nay.

Hai tên bộ khoái (sai dịch) của nha phủ đang đi tuần trên phố, nghe tiếng huyên náo mà chạy tới, lập tức choáng váng chứng kiến cảnh tượng trước mắt, vội vàng chen chúc giữa đám người đông nghịt, lách vào tận cùng bên trong.

“Mau tránh ra, mau tránh ra, tập trung đông như vậy. Nhìn xem, đường phố đều bị các người làm cho tắc nghẽn! Mau về nhà đi!” Bộ khoái giáp (*) xô đẩy đám người, muốn đem họ đuổi khỏi đây.

*Giáp: một can đầu trong mười can (Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý). Ngày xưa lấy mười can kể lần lượt, cho nên cái gì hơn hết tất cả thì đều gọi là giáp. Ở đây là chỉ tên sai dịch thứ nhất.

Thế nhưng một mình gã đầu dịch lại bách tính trong lòng đang hiểu kì, muốn đem tất cả đuổi đi nhưng không những không đi ngược lại còn khiến gã lão đảo thiếu chút nữa bị xô ngã.

Bộ khoái ất (tên sai dịch thứ hai) đem gã kéo lên, chỉ vào tờ cáo thị dán trên thạch bản, nói: “Mặc kệ bọn họ, người đến xem cái này đi!”

Nghe nói vậy, bộ khoái giáp bèn nhìn về phía tờ giấy màu vàng được dán dè lên trên bản cáo thị mà huyện nha hai ngày trước vừa mới dán kia.

“Còn nhìn cái gì vậy, nơi này không cho phép tư nhân dán cáo thị, mau xé đi. Rõ là thêm phiền toái!” Bộ khoái giáp nhin không được mà nói, sẵn đưa tay muốn đem bản cáo thị xé xuống.

“Người chờ một chút a.” Bộ khoái ất ngăn gã lại, chỉ vào chữ viết trên bản cáo thị, nói: “Vô Cực sơn trang này người chưa từng nghe qua sao? Gần đây nổi danh trên giang hồ đó, thanh danh thậm chí vượt qua cả Thanh Phong kiếm phái. Trong bản cáo thị này nói, Vô Cực sơn trang lão trang chủ thọ thần bảy mươi, muốn mời thiên hạ tân khách. Bất luận người trong giang hồ hay là bách tính tầm thường miễn là đi đều được tiếp đón.”

“Thì sao?” Bộ khoái giáp vẫn không hiểu.

Bộ khoái ất thở dài: “Nói người nhiều một học vài chữ người còn ngại khó. Nơi này viết, gỡ yết bằng giết không tha. Ta xem người vẫn là không nên lỗ mãng, chờ Tổng bộ đầu đến xem qua rồi nói sau.”

Bộ khoái giáp lại vung tay lên nói “Người thật đa sự! Trên giang hồ thì thích nói mấy chuyện gì đó dọa người, còn cái gì giết không tha, tự cho mình là hoàng đế sao?”

Miệng nói trong khi tay gã so với miệng còn nhanh hơn, đem bản cáo thị xé xuống, cuộn lại nhét vào trong tay áo.

Bộ khoái ất không kịp ngăn cản, sắc mặt tái nhợt.

Bộ khoái giáp vỗ vỗ nói: “Ta xé, ta đây không phải là không có việc gì sao. Người và ta thân là người trong công môn, đây hẳn là chức trách phải làm. Người cũng nhiều chuyện. Về sau ít đi trà quán nghe người ta nói mấy chuyện tào lao thì hơn.”

Nói xong lại hướng đám người trước mặt hô to: “Được rồi, đừng có thấy náo nhiệt mà tụ tập, mọi người đều về cả đi!”

Bách tính đang vây xem nghe vậy liền mất hứng, bắt đầu chậm rãi tản đi. Bộ khoái giáp lại chuyển sang về mặt cảnh giác nhìn ngó xung quanh cùng bộ khoái ất hướng đường cái đi đến. Còn chưa đi được hai bước, bên tai lại đột nhiên vang lên một giọng nói âm trầm băng lãnh: “Dán trở lại!”

“Kẻ nào?” Bộ khoái ất vừa nghe không khỏi toàn thân chấn động, cao giọng hỏi.

Bộ khoái giáp cũng bắt đầu cảnh giác.

“Dán trở lại!” Nhìn xung quanh đều không thấy có người khả nghi, vậy mà âm thanh kia lại một lần nữa vang lên giống như ngay tại bên tai mà thì thầm. Âm thanh thô tháo (thô ráp, xù xì) cùng giọng điệu âm lãnh càng khiến người ta da đầu phát run lên, cả người ớn lạnh.

Bách tính vừa muốn rời đi lại một lần nữa dừng bước, hiếu kỳ nhìn xung quanh, còn có người nhìn về phía hai tên bộ khoái vẫn còn đang đứng gần khối thạch bản kia. Hiếu kỳ thì hiếu kỳ nhưng không người nào dám tiến lên phía trước, chỉ dám chen chúc ở trong đám người, đại khái cũng là đang khiếp sợ âm thanh làm người ta khó chịu kia.

Bộ khoái giáp giương đao lên, cao giọng nói: “Các hạ là cao nhân phương nào, vì sao không dám xuất đầu lộ diện?”

Gã vừa dứt lời liền cảm thấy bên hông một trận gió lạnh phát qua, khiến bất giác trên người nổi một tầng da gà.

Bộ khoái giáp cùng bộ khoái ắt cảnh giác xoay người, đã thấy một người nam nhân toàn thân hôi y (quần áo màu xám tro) đứng ngay bên cạnh. Ở đây có mặt hơn mười bách tính còn có hai tên bộ khoái thân mang võ công thế nhưng lại không rõ kẻ kia làm cách nào đã đứng ở đây.

“Dán trở lại!” Người nọ khề nghiêm mặt, mí mắt nhú lại, con ngươi lãnh ý màu đen gắt gao nhìn chằm chằm bộ khoái giáp.

Bộ khoái giáp tay nắm chuôi đao. Chỉ nhìn khí thế kia liền biết ngay mình hẳn không phải là đối thủ của kẻ này. Nhưng mà giữa ban ngày ban mặt như vậy, chính mình lại là người trong công môn, bộ khoái giáp gã không tin người này thực sự dám ra tay đã thương người.

“Vị huynh đài này, đây là chức trách của hai người bọn ta, đều không phải là cố ý làm khó dễ.” Bộ khoái giáp suy nghĩ một chút rồi lại tiếp: “Nếu như người cần dán cáo thị, chỉ cần hướng nha môn đệ trình văn thư...”

Còn chưa nói hết câu, bộ khoái giáp liền cảm giác trước ngực nóng lên, một bùm huyết hoa tiên diễm bắn tung tóe, còn có vài giọt văng lên mặt mang theo cảm giác vừa tanh vừa nóng. Bốn phía bách tính từng đợt khiếp sợ, rốt cục không dám vây quanh nữa, khắp nơi bỏ chạy.

Bộ khoái giáp không dám tin mà cúi đầu nhìn thoáng qua. Binh khí trong tay chính là bị chém thành hai nửa, lưỡi dao sắc bén kia rời khỏi thân đao thẳng tắp một đường chém xuống ngực gã.

Còn có thể thấy được mảnh xương xung quanh miệng vết thương, da thịt đỏ tươi lộ ra ngoài, huyết dịch ào ạt mang theo tính mạng của gã mà trào ra.

Nếu không phải bộ khoái ắt nhanh tay nhanh mắt kéo gã lùi lại một bước chỉ sợ bộ khoái giáp lúc này đã sớm đoán mệnh.

Bộ khoái giáp đau đớn kêu thảm, ngã về phía sau, luống cuống che trước ngực, hy vọng huyết dịch sẽ ngừng chảy.

Bộ khoái ắt đỡ lấy gã, cuống cuống nhìn về phía người trước mắt, khí sắc nhợt nhạt “Chúng ta đối đãi với người vẫn lấy lễ nghĩa, chưa một tiếng mạo phạm, người làm sao lại hạ độc thủ như vậy?”

Người nọ trong cổ họng phát ra một âm thanh kỳ dị, mở miệng nói: “Các ngươi là cái gì, cũng không xứng Vô Cực sơn trang để tâm. Dám gõ yết băng, giết không tha. Hai kẻ vô danh tiểu bối các ngươi hôm nay có thể chết dưới kiếm Vô Cực sơn trang cũng là may mắn đi.”

Người nọ nói xong lại giơ kiếm lên, ánh mắt lạnh như băng giống như nhìn thấy loài giun dế đê hèn.

Bộ khoái ắt cắn răng kéo bộ khoái giáp lui lại mấy bước, hiểu rõ địch không lại nhưng cũng chỉ có thể giơ đao thủ thế.

Một trận âm phong kéo tới, quét ở trên mặt giống như đao tử (con dao nhỏ) sắc nhọn. Bộ khoái ắt không kịp suy nghĩ mũi kiếm có bao nhiêu sắc bén chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Cảm giác đau đớn lường trước vẫn chưa thấy, trước mặt gã lại không biết khi nào đã xuất hiện hai người thiếu niên toàn thân cẩm y.

Bộ khoái giáp vẫn còn nằm trên mặt đất vô lực khê gọi, bộ khoái ắt ngơ ngác nhìn hoàng y thiếu niên trước mặt mình, nhất thời không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Một thiếu niên khác thân y phục màu ngân bạch, thất lưng bó buộc, mái tóc dài đen nhánh như mực, đơn giản cột cao. Trên chân đang mang cũng là một đôi giày màu ngân bạch. Thân hình thon dài lại dẻo dai, kiên luyện (giàu kinh nghiệm), cả người toát lên vẻ mạnh mẽ, oai hùng.

Càng làm cho bộ khoái ắt kinh ngạc chính là ngân bạch y thiếu niên chỉ cao tới ngực gã thế nhưng chỉ với một cây sáo nhỏ đã có thể đem kiếm của nam nhân đang muốn đối với gã hạ sát thủ kia ngăn lại. Hoàng y thiếu niên quay đầu hướng y cười, đôi mắt hoa đào tựa nắng xuân ấm áp lại càng mê người.

Thiếu niên chỉ nhìn y một cái lại quay đầu đi nhìn về hướng khác, dùng âm thanh trong trẻo nói: “Phụ thân, người nói kẻ vừa xấu lại vừa làm người ta ghét này phải xử trí như thế nào?”

2. Phong Vũ Vô Cực - Chương 2

Bộ khoái ắt thuận theo ánh mắt hoàng y thiếu niên nhìn lại, nơi thiếu niên nhìn chính là tửu quán lớn nhất Phúc Lai huyện tên gọi Vạn Phúc các. Bên cửa sổ lầu hai của tiểu lâu lịch sự tao nhã nằm sát đường lớn kia chẳng biết khi nào đã xuất hiện một người nam tử.

Vừa liếc mắt một cái, bộ khoái ắt liền cảm thấy dường như trong phút chốc ngay cả dương quang sáng ngời cũng đều trốn mất, vạn sự vạn vật cũng đều lu mờ, trong tâm mắt chỉ còn lại bên cửa sổ màu son kia một bóng dáng thanh khiết mà lạnh lạnh.

Phúc Lai huyện giao thông thủy bộ đều phát triển, bộ khoái ắt sống ở đây đã lâu, phong tư xuất chúng nhân vật không phải là hiếm thấy nhưng vẫn chưa từng thấy qua người nào giống như nam tử đứng bên trong cửa sổ kia, chỉ là yên tĩnh đứng ở nơi đó nhưng lại lộ ra khí chất nổi bật bất phàm, làm người ta không đành lòng dời mắt đi.

Hàng vạn suy nghĩ cũng chỉ ở một ý niệm, hoàng y thiếu niên vừa dứt lời, bộ khoái ắt liền nhìn thấy nam tử kia thân hình nhanh nhẹn mà vụt ra ngoài cửa sổ, từ lầu hai nhảy xuống, đứng ở trước mặt gã cách một quãng không xa.

Một thân bộ pháp này lại làm cho khách môn tránh ở xa xa phía sau cánh cửa sổ sột không thôi mà thì thào to nhỏ. Nhẹ nhàng tiêu sái như vậy giống như đây không phải là đề khí vận lực để thi triển khinh công mà giống như là cánh chim mà phàm nhân không thể trông thấy, đập gió mà bay, thuận gió mà rơi.

Hoàng y thiếu niên hướng tới nam tử kia, thân thiết dựa vào bên cạnh y.

“Phụ thân, ta xem vị bộ khoái đại ca này bị thương thật sự rất nặng, nếu như không mau trị thương chỉ sợ sẽ mất máu mà chết.”

Sở Kỳ kéo ống tay áo Quân Thư Ảnh, ngón tay chỉ về phía bộ khoái giáp đang nằm dưới đất, sắc mặt trắng bệch đã muốn mất đi ý thức.

Quân Thư Ảnh nhìn gã một cái, lông mày khê nhíu lại, lấy ra hai bình sứ, ném về phía bộ khoái ắt.

“Bạch bình để uống, hồng bình bôi ngoài da, trước cầm máu cho hắn, người nhanh dẫn hắn đi tìm đại phu đi.”

Bộ khoái ắt bình tĩnh, rói rít tay chân tiếp nhận hai bình sứ đang bay tới, ý thức được nam tử trước mặt là đang hướng về phía mình mà nói, nhất thời trong lòng luống cuống không biết đối đáp ra sao, chỉ có thể lộn xộn mà cúi đầu không dám nhìn y nữa, quay đầu lại cứu chữa cho bộ khoái giáp.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía nam nhân áo xám đang bị tiểu nhi tử của mình chế trụ, người nọ khê cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn chằm chằm nhìn về phía y, khiến cho Quân Thư Ảnh hết sức không vui.

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp nói, người nọ lại mở miệng trước “Vô Cực sơn trang, thiên hạ chí tôn. Dám trái lệnh trang chủ, phải chết!”

Sở Lâm đột nhiên cảm thấy nội lực người nọ mạnh mẽ bùng lên suýt nữa khai phá sự kiềm chế của y, vội vàng tập trung tinh khí, chuyên tâm ứng đối. Tiếng binh khí va chạm nhau lạnh lạnh như mưa dồn dập, lưỡng nhân bóng dáng đan xen nhanh đến nỗi chỉ còn thấy hai màu xám trắng hòa vào nhau. Trong nháy mắt xuất ra hơn mười chiêu, Sở Lâm lại một lần nữa đem người nọ ngăn chặn, chế trụ tử huyệt của hắn.

“Người dám đối với đệ đệ của ta hạ sát thủ!” Sở Kỳ cả giận nói, vung tay xuất ra hai chiếc ngân châm, hướng thẳng vào người nọ mà phóng.

Nam nhân áo xám kia ngay cả một chút chống cự cũng không kịp, hai chân mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, ánh mắt cừu hận bắn về phía Sở Kỳ.

Quân Thư Ảnh đưa tay đem Kỳ Lâm hai người kéo về phía sau mình, nhìn xuống nam nhân áo xám hai mắt đang đờ đờ sát khí.

Y tin tưởng bản lĩnh hai nhi tử, còn có bản thân mình coi chừng, người nam nhân này tuyệt đối không có khả năng thương tổn được Kỳ nhi cùng Lâm nhi. Nhưng không có nghĩa là y có thể dễ dàng tha thứ kẻ nào dám dùng ánh mắt này để nhìn bọn chúng.

Sở Lâm hiểu rõ ý nghĩ của Quân Thư Ảnh, vội vàng từ phía sau kéo tay y: “Phụ thân, người này giữa ban ngày ban mặt muốn giết người hành hung, nhưng chúng ta cũng không thể làm như vậy. Nơi này không phải giang hồ, chúng ta chỉ cần đem hắn giao cho quan phủ là tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh hài lòng cầm lấy tay Sở Lâm nhưng vẫn không ngoảnh đầu lại. Sở Lâm lại nói: “Hơn nữa... Đợi một lát nếu a cha trở về lại muốn đau đầu.”

Quân Thư Ảnh thân hình ngừng một chút, cuối cùng cũng là thu hồi sát khí. Vẫn nững nịu mà trốn ở phía sau phụ thân mình, Sở Kỳ cười cười hướng về phía đệ đệ dựng thẳng đứng ngón tay cái lên. Sở Lâm nhìn thấy hắn bốn cợt như vậy bất đắc dĩ mà áp chế tay hắn.

“Lâm nhi ngươi thật đa sự, ta ngược lại cảm thấy người nham hiểm hèn hạ như vậy, giết quách đi.” Sở Kỳ nhỏ giọng nói.

Sở Lâm không tán thành mà lắc đầu: “Nào có đơn giản như vậy. Người này võ công không tồi, lại là là người của Vô Cực sơn trang, huynh đừng làm bậy lại gây thêm phiền phức cho phái (Thanh Phong kiếm phái) và a cha.”

Trong lúc hai người phía sau Quân Thư Ảnh nói thầm hai câu, rất nhiều bộ khoái đã gấp gáp chạy tới, sớm nghe được tại cổng thành vừa phát sinh hỗn loạn. Một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi đi ở phía trước hàng ngũ. Hơn mười tên bộ khoái nghiêm chỉnh tản ra bốn phía đem nơi này vây lại.

Bộ khoái ắt đã cầm máu cho bộ khoái giáp, cảm kích nhìn Quân Thư Ảnh một cái rồi nghênh đón người từ phía trước đến: “Tổng bộ đầu, chính là người này trong thành gây rối, còn ra tay đả thương Tiểu Giáp, nếu không có mấy vị đại hiệp này tương trợ chỉ sợ chúng ta...”

Tổng bộ đầu đưa tay ngăn lại, hướng về phía Quân Thư Ảnh ôm quyền nói: “Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, Tổng bộ đầu thay mặt thủ hạ đa tạ ân đức công tử. Người này ta muốn mang về phủ nha xử trí. Ngày khác ổn thỏa sẽ trọng tạ công tử!”

“Không cần. Cáo từ!” Quân Thư Ảnh thấy sự tình đã xong cũng không muốn ở lâu, xoay người muốn ly khai.

“Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh công tử?” Tổng bộ đầu lại vội vàng hỏi, Quân Thư Ảnh không muốn đáp, nhưng Sở Kỳ lại cười cười hướng người phía sau phát tay nói: “Thanh phong kiếm phái, Sở Phi Dương!”

Tổng bộ đầu kia nghe được sững sốt. Sở Phi Dương? Sở Phi Dương nổi danh nhiều năm, thế nào lại có diện mạo thiếu niên như vậy?

Tổng bộ đầu chưa kịp truy vấn, nam nhân áo xám quỳ trên mặt đất kia lại đột nhiên phát ra một trận cười sảng sặc.

“Thanh phong kiếm phái? Thanh phong kiếm phái bất quá chỉ là bùn đất dưới chân Vô Cực sơn trang, phi! Vô Cực sơn trang, thiên hạ chí tôn! Các người hôm nay dám như thế đối đãi với người Vô Cực Môn, ngày khác trang chủ nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần! Dám trái lệnh Vô Cực trang chủ, phải chết!”

Rõ ràng đã bị người chế trụ thể nhưng nam nhân áo xám vẫn cứ kiêu ngạo gần như điên cuồng, xung quanh bọn bộ khoái nào ai đã từng gặp qua nhân vật như vậy, đều đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác không dám tiến lên tước nã.

Quân Thư Ảnh nghe xong, lông mày nhăn lại, xoay người đi ngược lại trước mặt người nọ. Kỳ Lân hai người vội vã đi theo.

Nam nhân áo xám kia ngẩng đầu nhìn thẳng Quân Thư Ảnh, nhếch mép cười đến mức âm lãnh.

“Loại người trên giang hồ không biết tự lượng sức mình này, còn dám cùng Thanh Phong kiếm phái kể vai gọi tên. Cái gì là Vô Cực sơn trang, các người dựa vào đâu mà xưng?” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ động, một cây ngân châm cắm thẳng vào cổ họng nam nhân áo xám khiến hắn đang cười bỗng im bặt, miệng mở to nhưng lại không phát ra một âm thanh nào.

Quân Thư Ảnh lại rút lấy thanh đao của tên bộ khoái gần nhất, dùng chuôi đao, ở trên người nam nhân áo xám điểm vài cái khiến cho hắn vốn đang quỳ thẳng tắp đột nhiên mềm oặt mà ngã xuống đất.

Quân Thư Ảnh đem thanh đao ném xuống, xoay người bước đi. Sở Lân hướng về phía Tổng Bộ đầu nói: “Người này võ công đã bị phế, các người mau áp giải trở về đi.” Nói xong liền bị Sở Kỳ kéo lấy, theo hướng Quân Thư Ảnh chạy đi.

Ba người trở lại gian phòng sát đường ở Vạn Phúc các, Quân Thư Ảnh cùng Kỳ Lân hai người tại cửa sổ mà ngồi. Sở Kỳ còn đang hào hứng bưng bưng mà lơ đãng xuống phía dưới nhìn quanh, cho đến khi cảnh tượng náo nhiệt dần lắng xuống mới ngồi trở lại.

Quân Thư Ảnh nghiêng người dựa tại thành cửa sổ, thần sắc uể oải, không nói lời nào. Sở Lân vẻ mặt già dặn nhắm nghiền mắt nghỉ ngơi bỏ lại Sở Kỳ một mình buồn chán.

Vốn là người một nhà bốn người sẵn dịp đầu xuân du ngoạn, ai ngờ a cha vừa vặn lại còn phải nhận mệnh lệnh của phái. Dọc đường đi ngay cả chơi đùa cũng không thể tận hưởng.

Ngày hôm qua bốn người vừa đặt chân tới Phúc Lai huyện, Sở Phi Dương sáng sớm hôm nay lại vội vàng chạy tới Tào bang thu xếp chính sự. Tào bang này là do môn hạ Thanh Phong kiếm phái trông coi, cũng là một sản nghiệp kiếm tiền của phái, Sở đại hiệp có bận rộn thì cũng phải cố gắng.

Bốn người hẹn giữa trưa nay tại Vạn Phúc các gặp mặt, vậy mà Sở Phi Dương đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng.

Sở Kỳ trăm điều buồn chán, muốn đi trêu ghẹo Lân nhi, Lân nhi cũng không để ý đến hắn, liền ngậm ngùi đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Nghĩ đến vừa rồi Quân Thư Ảnh khinh công phiêu lượng, Sở Kỳ liền hào hứng.

“Phụ thân a, a cha đại hiệp có phải hay không lại dạy người thi triển khinh công như vậy?”

Như thế nào càng nhìn càng thấy đẹp mắt, vừa mềm mại uyển chuyển lại ung dung phiêu dật, thoáng như tiên giáng trần. Nhưng thực tế trong đó phải sử dụng rất nhiều động tác, lại tốn nhiều khí lực.

Sở Kỳ ở trong lòng than nhẹ một tiếng. A cha chính xác là vì lợi ích của chính mình.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Đây là a cha người mới nghĩ ra một bộ pháp, còn nói nếu như tập thành, có thể làm ít hưởng nhiều. Tiếc là ta hiện tại trình độ chưa đủ, chung quy cảm thấy tương đối khó mà điều khiển.”

A cha nói gì người cũng tin ư? Hảo điều khiển mới là kì quái!

Sở Kỳ cảm thấy Sở đại hiệp tới trễ nhất thiết phải được giáo huấn, liền hắng giọng một cái, định bụng hăm hại cha hần.

Một chữ còn chưa kịp nói ra, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, giọng nói điềm đạm mười năm không thay đổi kia từ ngoài cửa truyền đến: “Thư Ảnh, ta đã trở về.”

3. Phong Vũ Vô Cực - Chương 3

“A cha, người cuối cùng cũng đến. Ta chờ thật là đói a.” Sở Kỳ vừa thấy Sở Phi Dương liền từ bên người Quân Thư Ảnh đứng dậy, chạy đến bên cạnh Sở Lâm ghé vào bờ vai của y mà lắc lư, bất mãn hướng về phía Sở Phi Dương la lên.

Thân thể bị người tả hữu lay động, Sở Lâm đành phải chậm rãi thu hồi khí tức, mở to mắt.

“A cha.” Sở Lâm kêu một tiếng, lại quay đầu hướng về phía sau nói: “Ca, huynh lại đây ngồi xuống bên cạnh ta.”

Sở Phi Dương cười cười nhìn về phía hai nhi tử của mình rồi hướng về phía Sở Kỳ giáo huấn: “Đói thì ai cũng đói không riêng gì người, ta xem người thật sự nhanh nhẹn đi, người đừng phiền Lâm nhi.” Nói xong liền đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh.

“Làm sao vậy, như thế nào lại không có một chút tinh lực?” Sở Phi Dương cúi đầu nhìn một chút thần sắc Quân Thư Ảnh, nắm một tay y lên, nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hần một cái: “Ở bên cạnh không có việc gì làm, chờ người cả một buổi trưa, làm thế nào có tinh lực. Người làm cái gì? Như thế nào lại về trễ như thế?”

Sở Phi Dương ha ha cười hai tiếng, ngồi xuống bên người Quân Thư Ảnh: “Đáng lẽ sẽ không nán lại lâu như vậy, bên kia xảy ra chút sự tình, nhất thời không thể thoát thân, đến bây giờ mới xong. Các người đã ăn qua chút gì chưa?”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Đợi lâu, không thấy người đến, chúng ta đã ăn một chút điểm tâm, cơm trưa còn chưa ăn mà. Thạch Đầu, đi tìm tiểu nhị gọi món ăn.”

Sở Kỳ gật đầu một cái đáp ứng, cước bộ rất nhanh mà chạy ra ngoài.

“Ca, huynh chờ một chút, ta cũng đi!” Sở Lâm cũng đi theo ra ngoài.

Đợi khi hai nhi tử một trước một sau chạy ra khỏi phòng, Sở Phi Dương mới đưa tay vuốt ve thái dương Quân Thư Ảnh, gian xảo ghé đến bên tai y: “Thực xin lỗi a Thư Ảnh, vốn là một nhà bốn người đi du ngoạn nhưng ta lại luôn không thể cùng các người. Người nếu như trách móc ta, ta...”

“Cái gì? A, không có việc gì!” Quân Thư Ảnh dường như mới từ trong suy nghĩ của mình bừng tỉnh, lông mày khẽ nhăn lại nhìn về phía Sở Phi Dương, tuy ý mà xen lời hần: “Ta một mình mang theo Thạch Đầu cùng Lâm nhi giao du khắp nơi cũng được.”

Hiếm thấy Quân Thư Ảnh thấu tình đạt lý như vậy, nhưng mà... nếu suy xét kĩ càng thì lời này... gần như đánh đồng việc Sở đại hiệp có mặt hay không cũng đều như nhau cả. (chết anh chưa =)))

Đang thành khẩn xin lỗi, hơn nữa còn mưu đồ thi triển nhu tình mật ý để dỗ dành, Sở Phi Dương không khỏi cảm thấy chính hần rõ ràng bị một đôi mắt xinh đẹp vút bỏ, người ta căn bản là không nhận ra hảo ý mà.

Hơi bị tổn thương a, Sở Phi Dương tận đáy lòng than thở.

Quân Thư Ảnh không rảnh mà để ý đến tâm tư đang bách chuyển thiên hồi (chuyển biến không ngừng, thay đổi liên tục) của Sở đại hiệp nhà mình, lại một mình suy tư, ngay cả bàn tay này giờ bị Sở Phi Dương nắm lấy vuốt vuốt cũng đều mơ hồ không thêm bận tâm.

Sở Phi Dương vô cùng buồn chán đem đầu ngón tay nhỏ nhỏ kia từng cái một mà vuốt ve, trông thấy Quân Thư Ảnh bộ dáng suy tư liền ở trước mặt y búng tay hai cái, nói: “Thư Ảnh, tỉnh tỉnh. Người nghĩ gì thế? Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía hắn: “Thật cũng không phải là đại sự gì... Phi Dương, người có biết Vô Cực sơn trang không?”

“Đã từng nghe qua. Người chạm mặt người của Vô Cực sơn trang?”

Quân Thư Ảnh liền đem tất cả sự việc phát sinh ngày hôm nay hướng Sở Phi Dương nói. Sở Phi Dương nghe xong khẽ nhíu mày.

“Đại khái là ba tháng trước, trên giang hồ bỗng nhiên nổi lên rất nhiều lời đồn đại có liên quan đến Vô Cực sơn trang, trước đây ngay cả ta cũng chưa từng nghe nói qua môn phái này.” Sở Phi Dương nói, “Vô Cực sơn trang tựa hồ là trong vòng một đêm nổi dậy, vô cùng bí hiểm, đến bây giờ chưa có người ngoài trang biết rõ về bọn chúng. Giang hồ đồn đại Vô Cực sơn trang hành sự vừa chính vừa tà, bây giờ nghe người nói như vậy, xem ra tà khí chiếm phần hơn.”

Quân Thư Ảnh không quan tâm cái gì tà khí chính khí, y chỉ trực giác được tên nam nhân áo xám kia có điểm cổ quái. Nhất là sau khi giao thủ, mặc dù gã không địch lại công lực của y nhưng Quân Thư Ảnh lại có một cảm giác quái dị nặng nề.

“Quên đi, cũng không phải là đại sự gì.” Quân Thư Ảnh không suy nghĩ thêm nữa. Dù sao cũng chỉ là một người không bao giờ sẽ gặp phải nữa, không đáng hao tổn tâm tư.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút lại nói: “Bất quá, Vô Cực sơn trang kia rất có dã tâm, ta xem bọn chúng cố ý thách thức địa vị Thanh Phong kiếm phái. Theo ta thấy, nếu người của Vô Cực sơn trang đều có công lực giống như tên nam nhân áo xám kia, vậy thì bọn chúng thật sự không thể khinh thường.”

Quân Thư Ảnh cau mày, bộ dáng lo lắng thay cho Thanh Phong kiếm phái, quả thực làm cho Sở Phi Dương yêu mãi không thôi, nhưng mà giữa ban ngày ban mặt, hắn cũng chỉ dám nhẹ nhàng mà hôn lên mái tóc của y.

“Người không cần lo lắng, Thanh Phong kiếm phái có địa vị như ngày hôm nay đâu phải chỉ dựa vào vũ lực và uy tín?” Sở Phi Dương khẽ cười nói “Tuyệt không truyền ra ngoài bản môn bí pháp là một trong những điểm mấu chốt, trừ lần đó ra, còn nữa, cùng với các đại môn phái trên giang hồ quan hệ mật thiết, lại cùng Vô Lâm minh có quan hệ, thậm chí quan phủ các nơi cũng đều vãng lai, không phải cứ chém chém giết giết là có thể giải quyết sự tình. Cho nên người cứ an tâm đi, địa vị của Thanh Phong kiếm phái chúng ta cũng như ta ‘Thiên hạ đệ nhất’ không phải là hư danh.”

“Ai nói ta lo lắng, Thanh Phong kiếm phái cùng ta nào có quan hệ gì, ta chỉ là đang luận sự mà thôi.”

Quân Thư Ảnh thoát khỏi móng vuốt của Sở Phi Dương, đứng dậy rót chén trà.

“Uống.” Rót đầy chén, lại đặt trước mặt Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh lời ít ý nhiều mà ra lệnh.

Sở Phi Dương cũng không cùng y tranh luận, cười cười nâng lên chén trà ngoạn ngoạn mà uống.

Khẩu khẩu khẩu...

Ngoài cửa truyền tới vài tiếng gõ cửa nhẹ, tiểu nhị đang cầm một khay đi đến, trên khay bày biện gọn gàng món đồ ăn tên gọi trúc phiến, Sở Phi Dương liền nhìn một chút, Quân Thư Ảnh lại hướng về phía ngoài cửa nhìn lại.

“Thạch Đầu và Lân nhi đâu?”

Tiểu nhị vội vã cười trả lời: “Nhị vị tiểu công tử kêu tiểu nhân qua đây, rồi cùng nhau chạy ra phố chơi, nói là đợi lúc đồ ăn đi lên sẽ trở lại. Vừa rồi trên phố xảy ra chuyện kia, hiện tại bộ khoái môn đều đang gia tăng tuần tra, khắp phố đều là người của quan phủ ngay cả kẻ trộm cũng không dám ra ngoài. Nhị vị tiểu công tử lại có bản lãnh, hẳn là không có chuyện gì.”

Sở Lân vốn là sớm đã theo Tiểu Tùng ở trên giang hồ rèn luyện một phen, Sở Kỳ cũng lanh lợi, Quân Thư Ảnh hoàn toàn không lo lắng.

Sở Phi Dương ném thử lại phân phó tiểu nhị hướng trù phòng nhanh chóng mang thức ăn lên. Tiểu nhị gật đầu lia lịa đáp ứng rồi lui ra ngoài.

“Nghe tiểu nhị kia nói, xem ra quan phủ cùng với dân chúng đều đối Vô Cực sơn trang xem như ác nhân mà đề phòng.” Sở Phi Dương cười nói “Người nói bọn chúng muốn xưng bá vô lâm, trước lại cùng với bách tính đối địch, thật là thất sách.”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương: “Lại nói, Thanh Phong kiếm phái các người chẳng phải nổi danh trên giang hồ sao? Như thế nào chúng ta đi tới đây ngược lại lại thấy quan phủ các nơi đối với người còn rất có thiện chí.”

“Có thể không thiện chí sao? Thanh Phong kiếm phái chúng ta sản nghiệp khắp nơi, hàng năm đóng không ít thuế ngân đi.” Sở Phi Dương một hơi uống cạn trà trong chén.

“Nga.”

Chỉ một lát, theo thói quen Sở Phi Dương vừa mới chuẩn bị đưa tay đụng chạm người ta...

“Vậy Thanh Lang kia không đóng thuế sao?” Quân Thư Ảnh một chút tò mò mà hỏi thăm.

“Y giống như người sẽ thành thật mà đóng thuế sao?” Ở sau lưng Thanh giáo chủ chém một đao.

“... Không giống.”

“Thông minh. Muốn tạo uy tín khắp thiên hạ, chúng ta không thể học theo tầm nhìn thiên cận của tên gia hỏa đó được.” Sở đại hiệp ân cần chỉ bảo.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Người nói... cũng có đạo lý.”

Lời tác giả: Rõ ràng là đang nói chuyện nhà mình, nhưng cuối cùng Lang ca lại là người trúng đạn TvT

4. Phong Vũ Vô Cực - Chương 4

Bốn người sau khi dùng xong cơm trưa, lại cùng nhau xuống phố đi dạo, mua một chút đặc sản địa phương.

Quân Thư Ảnh tại một tiểu quán phát hiện một chuỗi bông tai treo lủng lẳng, bông tai hình rồng đơn giản, chất liệu nhìn qua không phải vàng cũng không phải ngọc nhưng lại khiết bạch dịu dàng. Quân Thư Ảnh nhìn thấy vô cùng thích, hướng về phía chủ quầy hỏi giá cả, biết được chỉ một lượng bạc, cũng coi như vật có giá trị đi. Tuy nhiên không phải cái gì có giá trị là được, chính là Quân Thư Ảnh hiềm khi vừa ý đồ chơi loại nhỏ này, vậy mà lần này thoáng nhìn thấy đã cảm thấy thập phần vừa mắt, y đưa tay đem bông tai cầm lên, biểu hiện rất thích thú. Sở Phi Dương liền ở phía sau móc túi trả tiền.

Mỗi khi bốn người ra ngoài du ngoạn, là thời điểm mà Sở Phi Dương được tùy ý dùng tiền, còn khi hắn vắng mặt thì tất thấy việc quản lý tiền bạc là do Lâm nhi phụ trách.

Sau vài bài học đau thương, Sở Phi Dương biết rõ tiền bạc vẫn là cần phải có một người khuôn phép quản lý, tối trọng yếu đúng là hai chữ này, khuôn phép! Quân Thư Ảnh có tiền nhưng sẽ không biết quản lý, Sở Phi Dương tự cảm thấy mình quản lý thì rất nhiều rủi ro. Còn tiểu Thạch Đầu, đối với chuyện tiền bạc rất lơ là.

Cũng may Lâm nhi là người khuôn phép, thậm chí so với hắn còn khuôn phép hơn, không thể không nói, lão Sở nhà này thật sự là rất may mắn.

Sở Phi Dương công việc ở tiểu thành này đã xong xuôi, vốn định mau chóng lên đường tới nơi khác nhưng mà, buổi sáng đi đến bờ sông lại phát hiện nơi này cảnh sắc hết sức mê người, đáng để ngao du.

Sở Phi Dương hướng về phía Quân Thư Ảnh nói ý đồ muốn du giang (du ngoạn trên sông). Quân Thư Ảnh cũng không phản đối, hai tiểu nhi tử lại càng hào hứng, lập tức quyết định hai ngày sau mới lại lên đường.

Bốn người trở lại khách điểm, Sở Phi Dương đem hành lý đã sớm đóng gói mở ra, nếu còn phải lại ở lại thêm mấy ngày thì rất nhiều vật dụng phải dùng đến.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phi Dương liền mang theo một lớn hai nhỏ xuất môn. Vừa xuống phố lại phát hiện phố xá vốn thường ngày nhộn nhịp nay lại không một bóng người.

Sở Phi Dương trong lòng cảm thấy kỳ quái, mang theo Quân Thư Ảnh cùng Sở Kỳ Sở Lâm tiếp tục hướng cổng thành đi đến.

Vừa tới cổng thành liền chứng kiến rất nhiều bộ khoái đang vây quanh thạch bản dán cáo thị, trong đám người có một nỗi sợ hãi bao trùm. Quân Thư Ảnh liếc mắt một cái liền thấy Tổng bộ đầu ngày hôm qua.

Tổng bộ đầu cũng nhận ra y, vội vàng từ trong đám người thoát ra ngoài, cước bộ gấp gáp chạy tới bên này.

“Vị công tử này, ngày hôm qua tình hình hỗn loạn, tại hạ còn chưa kịp hảo hảo tạ ơn công tử, ngay cả đại danh công tử cũng chưa biết, thật sự là hổ thẹn.”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một cái, lại nhìn về phía Tổng bộ đầu, nói: “Đừng ngại.”

Sở Phi Dương đã nghe qua Quân Thư Ảnh nói về sự kiện ngày hôm qua, lúc này chứng kiến cảnh tượng kì dị nơi công thành liền hỏi: “Tổng bộ đầu, các người làm sao đều vây kín nơi ở này vậy? Lại là bởi vì Vô Cực sơn trang kia sao?”

Tổng bộ đầu đã biết thân phận Sở Phi Dương, vội nói: “Sở đại hiệp nói không sai, lại là người của Vô Cực sơn trang tác oai tác quái. Hôm qua bọn chúng ở cổng thành tự mình dán cáo thị, thủ hạ ta bởi vì xé xuống mà bị đánh trọng thương, nếu không phải vị công tử này ra tay cứu giúp, chỉ sợ không thể xuôn xẻ rồi. Ngày hôm nay chuyện cũ lại tái diễn, thật sự là có chút đau đầu.”

Sở Phi Dương cau mày nói: “Vô Cực sơn trang võ nghệ cao cường, hành sự bí hiểm, thủ hạ của người chỉ sợ không có khả năng đối phó. Tổng bộ đầu, nếu như người có gì cần giúp đỡ cứ việc nói thẳng.”

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không nên làm phiền Sở đại hiệp.” Tổng bộ đầu vội nói, “Lúc này ta đã phân phó thủ hạ không nên xé cáo thị. Ta cần phải gặp mặt kẻ cầm đầu mới có thể giải quyết vấn đề.”

Sở Phi Dương gật đầu, cùng Tổng bộ đầu cáo từ, lại hướng về phía ngoài thành đi tới.

Tới bờ sông, bốn người hướng ngư hộ thuê một chiếc thuyền nhỏ, cùng nhau chèo thuyền du giang.

Trên mặt sông gió lạnh thổi từng trận, cảnh sắc đủ khoáng đạt, nhưng nhìn lâu lại thấy tẻ nhạt. Quân Thư Ảnh trên mạn thuyền đứng hồi lâu liền trở lại bên trong khoang thuyền, nhấp một ly rượu ấm rồi cầm lấy một quyển sách mở ra xem.

Sở Phi Dương cũng đi vào theo, ngồi ở bên cạnh y, liếc một cái sách trong tay y, cười nói: “Người thật càng ngày càng thích xem sách. Cố gắng như vậy làm gì, người còn muốn tham gia khoa khảo sao?”

Quân Thư Ảnh cũng không thềm nhìn hấn, thuận miệng nói: “Có gì không thể. Ta nếu đã đi nhất định sẽ đem giải Trạng Nguyên trở về cho người thấy, người mới không suốt ngày xem thường ta.”

“Nói vậy, ta làm sao lại xem thường người chứ, người trái lại nói rõ ràng cho ta nghe một chút đi!” Sở Phi Dương phản bác nói.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, không chịu mở miệng.

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút lại vừa cười nói: “Ta xem Trạng Nguyên thì không cần đi, Thám hoa là tốt rồi. Ta thích nhất là tài tử phong lưu như vậy...”

“Tránh ra, vẫn còn đang bơi thuyền trên sông đấy, đừng hoảng ngồi đi.” Quân Thư Ảnh giơ một cánh tay lên chặn lại hấn.

Sở Phi Dương vẫn muốn cùng Quân Thư Ảnh đùa giỡn, bỗng nghe ngoài thuyền truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết, lúc mạnh lúc yếu, khiến người ta nghe thấy mà thập phần khó chịu.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau một cái, lại đồng thời đi ra.

Cách đó không xa, một chiếc thuyền hồng mộc không lớn nhưng phú lệ đang bơi tới.

Một bạch y nữ tử ngồi ở mũi thuyền, mới nhìn hết sức thanh tú động lòng người. Nhưng mà thuyền kia xung quanh lại trôi buộc mười mấy nam tử. Từ thắt lưng trở xuống bị ngâm trong nước, toàn thân sớm đã ướt đầm. Mấy tiếng kêu đứt quãng kia chính là từ đây mà ra.

Bởi vì cảnh tượng quỷ dị như vậy, cho nên thiếu nữ vốn là thiên chân lạn mạn (ngây thơ, hồn nhiên) giờ lại càng lộ ra vẻ quỷ dị.

“Tỷ tỷ, người nam nhân này bây giờ vẫn còn mạnh miệng, ta trước tiên đem hắn chìm chết có được không?” Bạch y nữ tử quay đầu lại, hướng về phía bên trong khoang thuyền nói, miệng nhỏ hơi cong lên, nét mặt mang theo một chút bức bối.

“Ngọc nhi, cho hắn thêm một cơ hội nữa.” Một lát sau trong khoang thuyền truyền đến một đạo thanh âm lạnh lạnh.

Bạch y nữ tử tên gọi Ngọc nhi càng thêm mất hứng, lại chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời mà đi đến mũi thuyền, dùng một cây tiểu trúc còn ở trên vai người nam nhân kia chọc chọc vài cái.

“Tỷ tỷ của ta tâm địa tốt, muốn cho người thêm một cơ hội. Lần này người chỉ cần hảo hảo ngoan ngoãn, nếu như có thể nói làm tỷ tỷ vừa lòng, liền có thể tha cho người tội chết.” Bạch y nữ tử nghiêm túc dặn dò.

Nam tử kia bị ngâm trong nước sông lạnh buốt, toàn thân sớm đã tê dại, sắc mặt trắng bệch, lúc này cũng chỉ có thể giật giật mí mắt, nhìn về phía bạch y nữ tử liếc mắt một cái.

Tuy rằng sắc mặt một mảnh tử hoi (gần như sắp chết) nhưng khuôn mặt kia rõ ràng là Tổng bộ đầu vừa mới gặp sáng sớm nay.

“Bên trong này nhất định có... hiểu lầm. Trông coi việc yết bảng... là do một mình ta phụ trách, những người khác đều vô can, bọn họ làm bộ khoái cũng chỉ vì dưỡng gia hồ khẩu (nuôi gia đình), cầu xin cô nương buông tha bọn họ, mọi chuyện tại hạ xin gánh vác. Tại hạ vốn là... chỉ vì muốn gặp chủ nhân nhà người một lần, Vô Cực sơn trang gần đây ở Phúc Lai huyện hoạt động thường xuyên, tại hạ thân làm bộ đầu, tất phải... muốn xen vào chuyện này. Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, có thể hay không cho ta cùng với chủ nhân nhà người nói chuyện rõ ràng.”

Ngọc nhi nghe xong lại nhíu mày: “Người nói không đúng nga, người chẳng những không thể khiến cho tỷ tỷ ta vừa lòng, ngược lại còn dám đối với Vô Cực sơn trang chỉ trích? Không ai có thể đối với Vô Cực sơn trang thuyết tam đạo tứ, người thực sự rất đáng chết đi.”

Nói xong cũng không thèm nhìn Tổng bộ đầu vẻ mặt lo lắng, gắng sức muốn giải thích, lại quay đầu hướng người trong khoang thuyền, nói: “Tỷ tỷ, người này nói như thế nào tỷ đều nghe rõ cả rồi. Ta hiện tại muốn giết chết hắn, tỷ tỷ chung quy không nên ngăn cản đi.”

Lại sau một lúc lâu, trong khoang thuyền chợt truyền đến một huyền âm êm tai cùng một tiếng than nhẹ, lúc sau huyền âm kia liền chậm rãi vang lên liên tục thành một khúc thanh u.

(huyền âm: âm phát ra từ một thứ dây, có thể là dây đàn;

thanh u: thanh tịnh và đẹp đẽ)

Bạch y nữ tử cao hứng quay đầu lại, dưới ánh mắt tuyệt vọng của Tổng bộ đầu, đem sợi dây đang trôi hắt cắt đứt.

“Tại hạ chết không có gì đáng tiếc, thỉnh buông tha những người khác! Bọn họ thực sự chỉ là bách tính bình thường!” Tổng bộ đầu khàn giọng hô.

Bạch y nữ tử lại thản nhiên cười, nói: “Không thể thuận theo người nha, dám đắc tội Vô Cực sơn trang, ắt phải chết không có chỗ chôn!”

“Vô Cực sơn trang? Nó là cái gì?” Một giọng nói trong trẻo chợt vang lên.

Bạch y nữ tử đột nhiên ngừng đầu, lại thấy trên mũi một chiếc thuyền nhỏ, lúc này cư nhiên lại có hai thiếu niên đang đứng đó.

Thiếu niên kia mỉm cười nhìn nàng, lại nhìn về phía Tổng bộ đầu đang ngâm trong nước sông sắp hôn mê, trong mắt hiện lên một tia phần nộ.

Thiếu niên một lần nữa ngược mắt lên, nét mặt khinh bỉ cùng với khinh thường, mặc dù như thế nụ cười của hắn vẫn như cũ, lại tiếp tục nói: “A ta nhớ ra rồi, hình như phía sau nhà ta, a bà (bà nội) mới dựng cái chuồng heo, đặt tên là Vô Cực sơn trang mà. A bà chưa bao giờ mở cánh cửa của Vô Cực sơn trang, cho nên chúng ta không nhìn thấy được trư tử (heo) bên trong, chỉ có thể nghe được nó luôn luôn ở trong đó mà kêu loạn. Người nói có đúng hay không a, Lâm nhi?”

“Vừa rồi hình như lại nghe thấy.” Một thiếu niên khác ồm trọng, chừng chặc gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc mà ứng hoà, nói.

Lời tác giả: Thạch Đầu lời nói công lực phải gọi là sư xuất danh môn = =! Lâm nhi mặc dù thua một bậc nhưng cũng là không thể khinh thường = =!

Sư xuất danh môn: ý chỉ một người nào đó xuất thân từ một môi trường đào tạo tốt, có tiếng, hoặc do một người thầy giỏi, một danh sư dạy dỗ => suy rộng ra ý là vì thầy giỏi nên trò dạy ra cũng ko kém. (Giải nghĩa bởi Tamahi @ S) Vậy công lực “chặt chém” người khác này của Thạch Đầu là từ “danh môn” nào mà ra đây?:-“

5. Phong Vũ Vô Cực - Chương 5

Bạch y nữ tử kia lông mày dựng lên, chỉ vào Sở Kỳ tức giận nói: “Tiểu tử ngươi là hồn trưởng nơi nào? Dám vũ nhục Vô Cực sơn trang như thế! Tỷ tỷ...”

“Ha ha!” Sở Kỳ không chút khách khí đánh gãy lời nàng, chuyển hướng Sở Lâm học theo giọng điệu bạch y nữ tử kia, nói: “Đệ đệ, có người dám cả gan mắng ta là hồn trưởng kia, đệ nói cần phải xử trí cái thứ không biết trời cao đất dày này như thế nào?”

“Ăn miếng trả miếng!” Sở Lâm nhìn một chút bọn bộ khoái bị trói bên kia, nhiều người đã muốn ngất đi, chẳng biết sống hay chết, lại nhìn thẳng bạch y nữ tử, trong ánh mắt không một tia cảm xúc, khiến người ta nhìn không ra lời nói kia là tùy ý phụ họa hay là thật.

Ngọc nhi bất giác mà lùi về phía sau một bước, nàng còn chưa kịp mở miệng ứng đối thì Tổng bộ đầu đột nhiên lại gian nan tỉnh lại.

Tổng bộ đầu nhìn về phía hai người thiếu niên vừa mới xuất hiện, không biết có hay không nhận ra họ chính là người đi theo Sở Phi Dương, đôi môi không có chút huyết sắc chỉ giật giật nói: “Nhị vị thiếu hiệp, tại hạ đa tạ... nhị vị thật là hảo tâm. Nhưng mà Vô Cực sơn trang này không phải dễ chọc, nhị vị nhanh chóng đi thôi... Không cần uống phí tính mệnh.”

Sở Kỳ ở trên mạn thuyền ngồi chồm hổm xuống, nhìn về phía Tổng bộ đầu, lắc đầu nói: “Ta nói ngươi thật đúng là kỳ quái mà. Nếu như không phải hai chúng ta ở chỗ này, ngươi sớm đã bị phong nữ nhân (người đàn bà bị điên) này dìm chết rồi. Ngươi bây giờ còn có lo lắng cho chúng ta sao? Trước tiên lo lắng cho chính đại thúc đi.”

Tổng bộ đầu mạnh mẽ chống đỡ cố gắng phải thanh tỉnh chốc lát, Sở Kỳ lời còn chưa dứt hắn lại lâm vào hôn mê.

Sở Lâm nói: “Ca ca, không cần cùng nàng phí lời, cứu người quan trọng hơn.”

Bên kia mũi thuyền bạch y nữ tử cũng đã phục hồi tinh thần, mạnh tay vung lên, một đạo trường tiên (roi da dài) màu ngân bạch uy vũ theo gió mà bay tới.

Sở Lâm một phen kéo Sở Kỳ lại, đem hấn thoát khỏi phạm vi công kích của roi da.

Bạch y nữ tử nghiêng răng, thu hồi roi da nắm trong tay, oán giận nói: “Ta ghét nhất là xú nam nhân luôn tự cho mình là đúng!”

Sở Kỳ không hiểu ra sao, nhìn nàng một cái, nói: “Người đang nói cái gì? Đại tỷ người đừng có mà nói giống như oán phụ bị chúng ta vứt bỏ như vậy chứ. Ta cũng là rất chán ghét xú nữ nhân (người đàn bà ngu ngốc) chẳng phân biệt được phải trái.”

Sở Lâm lo lắng đến Tổng bộ đầu cùng bọn bộ khoái sắp chống đỡ không nổi. Nước sông mùa này vẫn còn vô cùng lạnh giá, không biết bọn họ ở trong nước đã bao lâu, cũng không biết hai kẻ Vô Cực sơn trang này có hay không đã làm gì họ, nếu như không nhanh chóng đem bọn họ vớt lên, chỉ e sẽ không kịp.

Sở Lâm còn chưa nói ra lo lắng của mình, Sở Kỳ đối với y đã cùng một suy nghĩ. Hấn trong tay áo lấy ra một sợi dây nhỏ, sợi dây nhìn qua hết sức mỏng manh, mềm mại, đó là Thanh Lang Thanh giáo chủ tặng cho hấn, không biết là chế từ chất liệu gì, chắc chắn không gì sánh bằng.

Sở Kỳ đem sợi dây đưa cho Sở Lâm, chỉ vào một tên bộ khoái gần nhất, nói: “Đệ cột lấy người kia, ta chuẩn bị cắt đứt dây thừng buộc trên người hấn rồi đem hấn kéo qua đây.” Vừa nói vừa trong túi nhỏ mang bên mình lấy ra mấy miếng điệp (vật giống hình lá cây) sắc bén như lưỡi dao.

“Muốn cứu bọn họ, đừng mơ!” Bạch y nữ tử phẫn nộ quát một tiếng, lại vung ra một roi uy vũ.

Sở Lâm đem Sở Kỳ ngăn ở phía sau, bản thân không tránh né mà một tay nắm chặt lấy roi kia, vận lực tới hai tay, mạnh mẽ dùng lực, đem roi kia văng lên không trung thành một vòng tròn, thẳng tắp hướng bạch y nữ tử kia quần lấy.

Sở Lâm dùng roi da kia đem bạch y nữ tử trói lại chắc chắn, rồi không thèm quan tâm nàng, mặc nàng then quá hoá giận mà mặc sức quát mắng, cùng với Sở Kỳ hợp lực cứu người.

Một tiếng xé gió bất thành linh truyền đến, Sở Lâm con người co rụt lại, đang muốn giờ kiếm phòng bị thì bất ngờ một chiếc khay bằng sứ trắng noãn từ sau bay tới, khi y cùng Sở Kỳ mạnh mẽ xoay người một vòng, chỉ nghe mấy tiếng va chạm rất nhỏ mà giòn giã, khay sứ rơi xuống vỡ thành từng mảnh vụn, trong đó còn mang theo mấy cây ám khí mảnh như lông trâu.

Sở Lâm biết là a cha ở phía sau hộ vệ, lập tức không hề phân tâm cùng với Sở Kỳ hợp lực đem bọn bộ khoái kia từng người kéo lên thuyền.

Người trên thuyền phía bên kia lại không hề mưu tính ngăn cản, một lát sau lại vang lên một giọng nói thanh u giống một đoạn cầm âm (tiếng đàn): “Không biết trên thuyền trước mặt là hiệp sĩ là phương nào?”

Sở Kỳ cười lạnh một tiếng nói: “Hiệp sĩ không dám nhận, chỉ là không phải người điên rồ như vậy mà thôi.”

“Nếu các hạ đã không muốn tiết lộ danh tính, vậy cũng không sao. Việc ngày hôm nay dừng ở đây, nếu có duyên chúng ta ngày khác ắt sẽ gặp lại.” Dứt lời, thuyền nhỏ liền chậm rãi ngược dòng, dần dần chạy đi xa.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh từ trong khoang thuyền đi ra, Sở Kỳ chạy lên phía trước tranh công: “Phụ thân, cha, ta và Lâm nhi biểu hiện thế nào a?”

“Tiểu tử không tồi.” Sở Phi Dương tán dương gật gù đầu.

“Cứu người là cứu người, giết người là giết người, hà tất cùng đối phương phí lời? Lâm nhi làm tốt lắm, Thạch Đầu này ngược lại chỉ có miệng lưỡi lợi hại, là học của ai?” Quân Thư Ảnh lại châm chọc.

Một lớn hai nhỏ, ba người cùng đồng thời nhìn về phía y.

Có người ở phương diện khác thật đúng là chưa tự mình hiểu lấy mình a...

Bốn người lập tức chèo thuyền vào bờ, Sở Phi Dương ở trên thuyền thay mấy bộ khoái nhìn một chút, tuy rằng đều hôn mê, mạch đập yếu ớt nhưng ổn định, hấn là không đáng ngại.

“Tổng bộ đầu này đối nhân xử thế có đạo lý, hai nữ nhân kia quá ghê tởm, quả thực coi mạng người như cỏ rác, còn muốn giết người.” Sở Kỳ nhìn thấy mấy nam nhân nằm ở trên thuyền một thân bi thảm, mở miệng nói.

Sở Lâm cũng nói: “Vừa rồi lúc nữ tử trong khoang thuyền kia phóng ám khí, ta cảm giác nội lực của nàng hết sức thâm hậu, quả thực gần đuổi kịp a cha. Nghe thanh âm nàng tuổi còn trẻ, lại có tu vi (rèn luyện) cao như thế. Bạch y nữ tử kia dung mạo non nớt, nhưng võ công của nàng cũng không phải từng đó tuổi có thể luyện thành. Vô Cực sơn trang này, thật cổ quái!”

Sở Phi Dương làm sao không nhận ra điều này, liền gạt đầu, nhú mày suy tư.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nói: “Đó là điều tất nhiên. Bọn chúng nếu không một điểm hơn người, như thế nào lại nhanh như vậy nổi danh. Thậm chí mưu đồ đe dọa vị trí Thanh Phong kiếm phái. Thanh Phong kiếm phái lập phái đã trăm năm, có phải hay không đã muốn mất đi nhuệ khí, quá mức an nhàn rồi. Vô Cực sơn trang này tuyệt đối là không thể khinh thường.”

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh, lại đột nhiên cầm tay y lên, cười cười kéo lại bên môi hôn một cái.

Chẳng biết từ khi nào, Quân Thư Ảnh thậm chí cả Thanh Phong kiếm phái cũng đặt ở trong lòng, sẽ giống như vậy mà duy hộ (duy trì + bảo hộ), giống như duy hộ Sở Phi Dương hần.

Sở Phi Dương yêu thăm (rất yêu, yêu sâu sắc) Quân Thư Ảnh như vậy, yêu đến tận cùng, tưởng như là không biết phải yêu như thế nào mới tốt.

Quân Thư Ảnh khó hiểu nhìn Sở Phi Dương một cái, đem tay của mình rút ra.

Sở Lâm cúi đầu nhìn mấy tiểu bộ khoái nằm đầy dưới đất trong khi Sở Kỳ lại ở một bên cười khanh khách.

Quân Thư Ảnh có chút tức giận. Thạch Đầu và Lâm nhi đã trưởng thành, Sở Phi Dương vẫn còn ở trước mặt bọn chúng làm chuyện quá phận. Việc này để cho bọn nhỏ thấy sẽ thế nào đây?

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn liếc Sở Kỳ một cái, Sở Kỳ cũng nhìn ra phụ thân là không vui, vội vàng chuyển đề tài.

“A cha a, Tiểu Lâm lớn rồi mà.” Không chút khách khí mà kéo đệ đệ ra.

Sở Lâm nghe được đề tài chuyển đến trên người mình, có chút nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn Sở Kỳ.

Sở Kỳ tiếp tục cười nói: “Ta vừa rồi cũng không có chú ý đến, vậy mà Lâm nhi mới nghe thanh âm mà đã khẳng định nữ nhân không lộ diện kia tuổi còn trẻ, còn về dung mạo thì, lại khẳng định bạch y nữ nhân kia là thiếu nữ non nớt. Lâm nhi cũng là tới giai đoạn biết chú ý nữ nhân rồi a...”

“Ca, huynh chớ nói bậy, ta nào có!” Sở Lâm mặt đỏ lên phản biện, “Ta rõ ràng chỉ là cẩn thận quan sát. Hành tẩu giang hồ tất yếu phải cẩn thận chặt chẽ, chú ý tới từng phương diện nhỏ nhất.”

“Nga...” Sở Kỳ cười đến mặt mày méo xệch, thanh âm tràn đầy vẻ trêu đùa.

“Huynh chưa có kinh nghiệm giang hồ, ta không thèm nghe huynh nói nữa.” Sở Lâm quay mặt đi, không thèm để ý tới trò đùa dai của ca ca.

Bị Sở Kỳ quấy rầy một cái, Quân Thư Ảnh cũng không còn nhớ việc Sở Phi Dương “vô lễ” như vậy, ngược lại nhìn về phía Sở Lâm rồi nhìn về phía Sở Kỳ, hiện vẻ thực tâm tiên (tươi mới, đầy sức sống).

Sở Phi Dương vươn tay nắm lấy bờ vai Quân Thư Ảnh, cười nói: “Nhà ta có trẻ mới lớn a...”

oOo

Editor: Update tấm fan-art ta lượm từ S:

6. Phong Vũ Vô Cực - Chương 6

Mọi người lên bờ, Sở Kỳ cùng Sở Lâm trước đã báo cho huyện nha đến nhận người, thuận tiện từ trong thành tìm một đại phu cùng trở lại.

Đem đám bộ khoái bất tỉnh giao cho người được phái đến, Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh cũng không còn hưng trí du giang, liền trả lại thuyền, mang theo hai nhi tử trở về khách điểm.

Vốn trước là vẫn còn thoải mái, Sở Phi Dương lại đột nhiên cảm nhận được một tia nặng nề. Ba tháng trước, trên giang hồ Vô Cực sơn trang bắt đầu lộ diện với một khí thế ngang trời, gần như trong vòng một đêm thanh danh lan truyền khắp chốn võ lâm.

Sở Phi Dương chính là có nghe thấy, nhưng nhiều sự tình hẩn cũng không có hứng thú tìm hiểu. Từ khi Tín Vân Thâm dần dần quản sự chức chương môn, Sở Phi Dương liền không quá trông nom chuyện trong môn phái, hiện tại Thanh Phong kiếm phái đại đa số công việc đều do Tín Vân Thâm lo liệu. Sở Phi Dương mỗi ngày ngoại trừ nghiên cứu võ học, dốc sức đem tâm pháp môn phái tinh tiến hơn nữa, hoặc là chỉ bảo các phân đường đệ tử tập võ, nhân tiện mang theo Quân Thư Ảnh danh sơn đại xuyên (đại khái cũng giống như ‘danh lam thắng cảnh’) khắp nơi ngao du, những ngày này thật là rất nhàn nhã. Ngay cả lần này, cũng là biết được hẩn lại muốn xuất môn, Tín Vân Thâm cậy vào địa vị chương môn mà miễn cưỡng bao che cho hẩn.

Sở Phi Dương không nghĩ, chỉ có ba tháng thôi mà Vô Cực sơn trang thế lực đã vươn tới Phúc Lai huyện nhỏ bé này.

Chỉ là địa phương nhỏ bé, Vô Cực sơn trang môn đồ đến đây vũ lực cũng đã không thể khinh thường như thế, vậy cả thầy sơn trang thực lực sẽ cường đại đến mức nào?

Sở Phi Dương tự mình biết, hẩn trước kia đối với Quân Thư Ảnh giảng giải việc tranh bá giữa các môn phái trong giang hồ, bất quá là ở thời điểm sức mạnh cường bạo ngang nhau mới đúng. Nếu như sức mạnh cường bạo còn chênh lệch, trên giang hồ ắt sẽ có biến, chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Nói đến cùng, giang hồ vẫn còn dựa vào sức mạnh để nói chuyện.

Nếu như một người là sức mạnh cá nhân thì một môn phái là sức mạnh tập hợp.

Quân Thư Ảnh nói có một chút thực chính xác, Thanh Phong kiếm phái từ khi kiến lập đến nay, thật sự đã an nhàn quá lâu, mất đi kinh nghiệm huyết tinh tư sát (chém giết đâm máu), Thanh Phong kiếm phái danh tiếng lẫy lừng cũng bắt đầu trở nên lão mại (già nua), ung thũng (cồng kềnh, chậm chạp). Thanh Phong kiếm chỉ có một mình Sở Phi Dương hẩn căn bản là không đủ, dù cho hẩn sức lực có nghịch thiên, có thể khiến một môn phái vinh dự nhưng lại không thể khiến môn phái đó có được vị thế áp đảo trên giang hồ.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn Sở Phi Dương vẻ mặt như đang có điều suy tư, đưa tay chạm chạm tay của hẩn.

Bốn người vẫn còn đi ở trên đường, Quân Thư Ảnh cử chỉ như vậy đối với y đã là quá mức thân mật rồi. Sở Phi Dương cảm thấy bàn tay xúc cảm ôn nhiệt vừa chạm lại lập tức biến mất thì ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt mang theo ý hỏi, không nhịn được nở một nụ cười.

Mặt mày vẫn còn tươi cười như vậy, Tiểu Thạch Đầu lúc cười lên cũng là bộ dạng này, đem so sánh với Sở Phi Dương thì mười phần giống mười.

Quân Thư Ảnh biết hắn đang suy nghĩ, muốn mở miệng nói gì đó thì Sở Phi Dương trước một bước kéo tay y lại.

Quân Thư Ảnh ngậm miệng, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, muốn đem tay rút về.

Y thủy chung cho rằng, trước mặt người khác, nhất là đang ở trên đường nhiều người qua lại như vậy, vô luận nam nhân hay nữ nhân, loại hành động thân mật này đều là không thích hợp.

Sở Phi Dương vẽ mặt lại hoan hỉ, bộ dạng vô sỉ, dùng sức không cho y rút tay về, còn nhướn mày nhìn y.

“Là người trêu chọc ta trước.” Sở Phi Dương mang theo ý cười đáng ghét thấp giọng nói, “Người nếu muốn dắt tay ta thì cứ mạnh dạn đi, ta sẽ không để bụng.”

Quân Thư Ảnh mím môi, trong lòng phát hỏa.

Bất quá đã qua mười mấy năm, y há có thể không biết Sở Phi Dương chẳng bao giờ cùng y hảo hảo nói chuyện, y nói cái gì đều cũng bị hắn cố ý xuyên tạc, sau đó còn bị bốn cọt. Nói cái gì cũng đều phí công!

“Buông ta ra!”

Quân Thư Ảnh cũng thấp giọng nói. Trên đường, nơi đông người, lại giữa ban ngày ban mặt, còn có Thạch Đầu và Lâm Nhi đi ở phía trước. Quân Thư Ảnh không muốn làm ra sự tình gì khiến người ta chú ý.

Sở Phi Dương thấy rất buồn cười, Quân Thư Ảnh từ trước đến nay rất tự ngã (tự bản thân mình, không quan tâm người khác nghĩ gì), không để ý ánh mắt kẻ khác. Người khác nghĩ y là đại ma đầu cũng được, nghĩ y là niên khinh hữu vi (trẻ tuổi, tương lai đầy hứa hẹn) hiệp sĩ cũng được, y cho tới bây giờ đều không để ý. Vậy mà hết lần này tới lần khác ở tại sự tình này thì y lại để ý.

Sở Phi Dương nghĩ tới nghĩ lui, ngoài việc do y tự mình để ý, hay là y da mặt mỏng vẫn còn thẹn thùng, thì nghĩ không ra nguyên nhân nào khác.

Kết luận như vậy nhưng cũng không dám hướng Quân Thư Ảnh chứng thực, bằng không khẳng định y sẽ lại quay đầu hừ lạnh một tiếng. Minh hởi nhất định sẽ không ra kết quả gì.

Sở Phi Dương kéo tay áo xuống cho rộng ra một chút rồi đem tay hai người hoàn toàn che lại.

“Như vậy thì tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh tay bị giữ chặt không buông, lại nhìn thấy Sở Phi Dương khuôn mặt cười đến độ hài lòng, cũng không tiếp tục cùng hắn cố chấp.

Lúc đầu còn muốn khuyên giải hắn một phen, bây giờ nhìn hắn bộ dạng hắn điềm nhiên như không, căn bản là không đem những sự tình kia để ở trong lòng. Chính bản thân mình rước lấy phiền phức, kết quả còn bị cười cợt, Quân Thư Ảnh có chút bức dọc.

Sở Phi Dương ở dưới tay áo tay nắm càng dịu dàng tinh tế, đầu ngón tay thon dài kia thuận theo mà nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, móng tay được cắt tỉa, nhẹ nhàng găm vào da thịt.

Mười mấy năm qua, hắn hết lòng che chở Quân Thư Ảnh, bao bọc y từng góc, vỗ về y từng chút. Hắn không cần phải mài nhẵn phong mang (sắc nhọn, gai góc) y, chỉ là bao dung, bao dung vô tận, khiến y không thể không lún sâu vào, khiến y cam tâm tình nguyện mà thu hồi nanh vuốt, thuận theo mà ôm vào trong lòng.

Quân Thư Ảnh hôm nay hết thấy cũng là do một mình hắn rèn giũa, giống như trong lòng bàn tay hắn lúc này đây. Che dấu tất cả phong mang khiến cho Quân Thư Ảnh giống như một khối ngọc dịu dàng, dán chặt vào trái tim hắn, vừa ấm áp lại vừa ôn nhu.

Chỉ là vừa mới nắm lấy tay y, trong lòng liền tràn đầy cảm xúc lắng đọng, cái gì là Vô Cực sơn trang giang hồ phân tranh, cũng tìm không được một khe hở để có thể xen vào.

Quân Thư Ảnh không cần dùng bất cứ lời an ủi nào, bản thân y chính là thứ thuốc tốt nhất của Sở Phi Dương hắn rồi.

Hai người ở dưới tay áo dặt tay nhau về khách điểm, vừa tới cửa Quân Thư Ảnh lại bắt đầu không thành thật, lắc lắc cánh tay muốn thoát khỏi Sở Phi Dương.

Mọi người đâu phải đều là kẻ ngốc, dù cho tay áo đã che lại, hai người bọn họ đi gần như vậy, bộ dạng tay trong tay dưới tay áo cũng có thể thấy rất rõ ràng. Còn không phải là tiểu hài tử, trò lừa bịp ngây thơ này, Quân Thư Ảnh nhất định không thể mặc cho Sở Phi Dương tùy hứng như vậy.

Nói hắn ngây thơ, Sở Phi Dương thật đúng là ngây thơ theo ý y, không buông tay chính là không buông tay, mặc y đem hốc mắt tròng trành mà nhìn, trên tay dùng lực, Sở Phi Dương vẫn còn nhướn mày dùng một bản mặt đáng ghét mà nhìn y. Tay vẫn là bị người ta nắm, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Rút ra không được, Quân Thư Ảnh âm thầm mà xuất thủ.

Tayđau, khẳng định đã đổ cả lên.

Hai người còn tại giằng co chưa xong, trong khách điểm đột nhiên đi ra vài người, giọng một nữ nhân tuổi còn trẻ vang lên.

“Sở đại hiệp, huynh cuối cùng đã trở về. Ta đợi huynh đã lâu, thiếu chút nữa là phải người đi tìm.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhìn về phía người trước mặt.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi, một thân kiền luyện, mặt không son phấn lại hiện ra vài phần tú lệ tự nhiên.

“La đại tiểu thư?” Sở Phi Dương có chút ngạc nhiên, “Có chuyện gì La tiểu thư sai người đến báo cho ta một tiếng, khiến La tiểu thư chờ lâu là tại hạ thất lễ.”

“Không có.” Nữ tử được gọi là La tiểu thư trên mặt xuất ra một tia đỏ ửng, hai mắt nhìn vào Sở Phi Dương, nói: “Cũng không có đợi lâu...”

Sở Kỳ và Sở Lâm đối với chuyện người lớn cũng không có hứng thú, sớm đã cùng nhau về phòng.

Nữ tử đứng trên bậc thang trước cửa khách điểm, từ trên cao nhìn xuống hai người một chút. Nàng dường như phát hiện có điểm không thích hợp, vội vàng đi xuống, khẽ vươn tay hướng Sở Phi Dương cười nói: “Sở đại hiệp, chúng ta vào trong nói chuyện.”

La đại tiểu thư này là thiên kim tiểu thư Tào bang chủ, giúp đỡ phụ thân của nàng quản lý rất nhiều công việc trong bang, cực kỳ tài giỏi, Sở Phi Dương hôm qua đã gặp nàng.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cũng nhìn lại hắn một cái. Vốn lúc đầu vẫn là còn trái ý hắn không cho hắn dắt tay, ngược lại lúc này lại ở dưới tay áo nắm chặt lấy tay hắn.

Sở Phi Dương ngẩn ra, Quân Thư Ảnh nhìn hắn, mấp máy môi.

Sở Phi Dương không nhịn được nở nụ cười. Ân... Lỗ mũi người được một vị chua (ghen =))), nhưng làm sao lại thấy sáng khoái như vậy chứ.

7. Phong Vũ Vô Cực - Chương 7

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau bước vào khách điểm, La tiểu thư đã tại đây sắp xếp một gian nhà phòng, đem Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh dẫn vào.

La tiểu thư nhìn về phía Quân Thư Ảnh, khẽ vươn tay, cười nói: “Không biết tôn tính đại danh vị công tử này? Ta chính là La gia bằng hữu Sở đại hiệp!”

Quân Thư Ảnh lúc này đã buông tay Sở Phi Dương ra, ngồi cạnh hắn.

Quân Thư Ảnh khách khí gật gật đầu nói: “Tại hạ Quân Thư Ảnh.”

La tiểu thư cũng cười: “Quân công tử, ta ngày hôm qua nghe bang chúng báo lại, công tử ở cổng thành cứu tính mệnh hai tên bộ khoái, còn giúp Tổng bộ đầu bắt tên ác nhân võ công cao cường kia. Tên tiểu bộ khoái bị trọng thương kia chính là môn hạ tử đệ La gia ta. Cha ta sau khi nghe nói, đối với Quân công tử thập phần cảm tạ. Không nghĩ Quân công tử lại là bằng hữu của Sở đại hiệp. Gia phụ đang không biết đi nơi nào tìm ân nhân, hôm nay gặp lại đúng là có duyên. Tiểu nữ thay mặt gia phụ cùng môn nhân, trước kính Quân công tử một ly rượu nhạt.” Nói xong liền ngửa đầu uống cạn một ly rượu.

Quân Thư Ảnh hôm qua cứu người vẫn chưa tự giới thiệu, Sở Phi Dương có chút nghi hoặc La bang chủ làm thế nào biết được là y đã ra tay cứu người. Bất quá, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua cũng coi như mọi người đều biết cả, La gia bang lại là bang phái có thế lực nhất tại Phúc Lai huyện, tại mắt đông đảo, ngay cả tiểu bộ khoái kia cũng là người La gia, La bang chủ há có thể không biết Quân Thư Ảnh hành tích (dấu vết hoạt động). Sợ là ngay cả chuyện y vốn là cùng mình ở một chỗ hãn cũng sớm đã biết.

La đại tiểu thư này lời nói xem ra có ba phần giả, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lòng dạ cũng đều biết rõ.

Mặc dù vậy, được người ta kính rượu, Quân Thư Ảnh cũng không vô lễ đến mức không nể mặt. Trên thực tế đối với nữ nhân, y vẫn luôn giữ tác phong lễ nghĩa. Bất kể là vị Mai tiểu thư kia là Chân Thủy Môn chủ, thậm chí cả vị Thủy Nguyệt cô nương, cuối cùng vẫn là y xuất tiền chuộc thân cho nàng.

Hiện tại lại xuất hiện thêm một vị La đại tiểu thư.

Quân Thư Ảnh một mặt uống cạn ly rượu người ta mời, một mặt lại dùng ánh mắt liếc xéo Sở Phi Dương.

Sở đại hiệp có phải hay không trên người quét mặt, như thế nào ở đâu cũng đều trêu hoa ghẹo nguyệt?

Sở đại hiệp trêu hoa ghẹo nguyệt này sao lại có thể không cảm nhận được ánh mắt xem thường xen lẫn khinh thị, khinh thị xen lẫn khinh bỉ, khinh bỉ xen lẫn khinh miệt kia. (@@~!)

Ta khinh thường ngươi!

Ánh mắt kia hóa thành bốn chữ to, nện xuống đầu Sở đại hiệp trêu hoa ghẹo nguyệt.

Sở Phi Dương cười khổ mà nâng ly rượu lên. Người gặp người thích cũng là cái tội a, hãn cả đời luôn luôn

mắc thêm tội thật sự là tội cùng bất đắc dĩ mà.

Lại nói, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng không thể chống cự lại sức quyến rũ của hắn, không phải sao?

La đại tiểu thư nhìn không ra giữa hai người ám lưu (dòng chảy ngầm) mãnh liệt, lại tùy ý mà tìm mấy đề tài khác trò chuyện.

Chuyện Quân Thư Ảnh là ‘thê tử’ Sở Phi Dương, trên giang hồ rất nhiều người biết, cũng có rất nhiều người không biết. Rõ ràng La tiểu thư này là một trong những người không biết.

Hai người chung sống quang minh chính đại, kẻ khác biết hay không, Quân Thư Ảnh cũng không để trong lòng, nhưng cũng không thích Sở Phi Dương khắp nơi công khai, Sở Phi Dương hiểu rõ ý một mực không thích phải cùng kẻ khác giải thích về mối quan hệ của hai người.

Quân Thư Ảnh cũng đem chuyện giữa hai người cùng với những người khác không liên quan, mà đã không liên quan thì há có phải nhiều lời.

Ở điểm này, Sở Phi Dương ngược lại cho rằng, Quân Thư Ảnh rất tự giác làm ‘vợ’.

Sở Phi Dương khách khí cùng với La đại tiểu thư tán gẫu một vài chuyện không quan trọng. Cho đến khi đồ ăn được mang tới, La tiểu thư lại ân cần hướng đồ ăn về phía hai người.

Quân Thư Ảnh nhớ tới Tiểu Thạch Đầu và Lân nhi còn chưa ăn cơm, liền hướng về phía Sở Phi Dương nói: “Ta đi xem Thạch Đầu cùng với Lân nhi một chút.” Lại hướng về phía La tiểu thư cáo từ, rồi đứng dậy ly khai.

La tiểu thư biết rõ Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương vốn là đi cùng nhau, còn có hai thiếu niên đi theo, tuy rằng nàng ngay từ đầu muốn che giấu điều này để tránh người khác hiểu lầm là nàng âm thầm điều tra người ta, thế nhưng gọi món ăn cũng là một bàn lớn, đủ năm người ăn.

Thấy Quân Thư Ảnh muốn đi, nàng vội nói: “Quân công tử, chính là vẫn còn có bằng hữu ở đây? Ngày hôm qua ở cổng thành còn có hai thiếu niên cùng đi theo ngươi đúng không? Gọi tới cùng dùng cơm đi, đã trưa rồi, tiểu hài tử không nhịn đói được.”

Nàng nói chuyện cũng không phải là khách sáo, trên bàn đúng là bày biện rất nhiều đồ ăn. Vốn là La bang chủ có ý định tạ ơn Quân Thư Ảnh đã cứu giúp môn đồ của mình, đồng thời cũng là muốn gây dựng một chút quan hệ – trên giang hồ hỗn độn đương nhiên là càng nhiều bằng hữu càng tốt. Nàng đối với Sở Phi Dương cũng có hảo cảm, tuy rằng rất muốn cùng Sở Phi Dương ở một mình nhưng vẫn còn nhớ rõ sứ mệnh của mình, sao có thể đả mạn (tiếp đón không chu đáo) Quân Thư Ảnh?

Sở Phi Dương cũng hiểu được cùng với một nữ tử cô nam quả nữ (còn độc thân) dùng cơm thì hơi chút kỳ quái, tuy rằng đều là người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Quân Thư Ảnh cũng sẽ không hoài nghi hắn,

nhưng mà, Sở đại hiệp am hiểu sâu sắc chính mình trong lúc vô tình rất có thể trêu hoa ghẹo nguyệt – chỉ vì theo hấn, từ khi xuất đạo đến nay hễ là nữ tử cùng hấn ở một chỗ là sẽ bị hớp hồn, hấn đối với vấn đề này cũng rất khó hiểu. Thời niên thiếu còn có thể cho đây là điểm đáng tự hào nhưng bây giờ chỉ còn có khổ não.

La tiểu thư tha thiết mà nhìn Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương cũng nói: “Thư Ảnh, đem Thạch Đầu và Lâm nhi gọi đến đi. La gia bang cũng là từ Thanh Phong phái xuất lai, đều là người một nhà, không cần khách sáo.” Quân Thư Ảnh cũng chỉ có thể gật đầu.

Sở Phi Dương vừa nói ra ‘người một nhà’, La tiểu thư sắc mặt cũng không khỏi một tia thẹn thùng.

Quân Thư Ảnh đi gọi người, La tiểu thư liền nâng ly rượu rồi nói: “Ngày hôm qua được Sở đại hiệp giúp đỡ, tiểu nữ tử còn chưa kịp tạ ơn. đành phải mượn trước một chén này để tỏ lòng biết ơn. Ngày sau Sở đại hiệp tại nơi này có cần gì, cứ mở miệng, La gia bang tuyệt không hai lời.”

Suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói thêm: “Đương nhiên, chúng ta là... người một nhà, chắc hẳn Sở đại hiệp cũng sẽ không khách khí.”

Sở Phi Dương khách khí nói hai câu thì Sở Kỳ cùng Sở Lâm cũng đã tới, Quân Thư Ảnh đi phía sau hai hài tử.

La tiểu thư mời mọi người cùng ngồi xuống. Sở Kỳ cười cười nhìn về phía La tiểu thư nói: “Đa tạ đại tỷ chiêu đãi.” Sở Lâm cũng đồng thời gật đầu nói: “Đa tạ.”

La tiểu thư vội vàng khoát tay nói: “Các người đều là tiểu anh hùng, ta còn muốn thay tiểu bộ khoái ngày hôm qua đa tạ các người mà.”

Sở Kỳ cười lớn lên, cực kỳ giống Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh nhìn nhi tử nhà mình bộ dạng láu lỉnh, lại nhìn nhà mình... ách, Sở Phi Dương, cắn cắn đầu đũa.

Nếu như Sở Phi Dương từ nhỏ ăn nói cũng như Thạch Đầu này, cũng khó trách tại sao lại thích trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy.

Mấy người đang ăn cơm, đột nhiên một người hốt hoảng chạy vào: “Đại tiểu thư, không hay rồi! Lại xảy ra chuyện, lão gia gọi người về.”

La đại tiểu thư nhìn về phía tên bang chúng không hiểu chuyện này, có chút tức giận gãi lỗ mãng như thế. Tào bang tuy rằng không phải là hào môn đại phái cao nhĩ gì, nhưng nàng cũng không muốn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh thấy được bọn chúng thực thô lỗ.

Sở Phi Dương nhìn về phía bang chúng đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt lo lắng rồi lại hướng về phía La tiểu thư nói: “La đại tiểu thư, xem ra trong bang có việc, tiểu thư cứ việc quay về xử trí đi. Nếu có chỗ nào khó,

thỉnh phái người tới đây thông báo tại hạ một tiếng, đều là Thanh Phong kiếm phái môn hạ, ngàn vạn lần đừng khách khí.”

Sở Phi Dương đã nói như vậy, La đại tiểu thư cũng không khách sáo, hướng về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cáo từ rồi vội vàng rời đi.

Sở Kỳ gấp một miếng cá thả vào trong bát đệ đệ, một bên nói: “Đệ đệ, a cha chúng ta sức quyền rũ lại vừa đánh trúng trái tim một vị cô nương rồi.”

Sở Lâm gật đầu nói: “Ân, đúng vậy!”

Sở Phi Dương cố tình lấy chiếc đũa dơ của hắn gõ gõ lên đầu hai tên tiểu tử, giả vờ giận giữ nói: “Tiểu hài tử biết cái gì, hảo hảo ăn cơm của các ngươi đi.”

Quân Thư Ảnh lại cầm đũa gõ hắn một cái: “Không được đánh đầu tiểu hài tử.”

Sở Phi Dương sờ sờ gáy, bị người ta gõ đầu còn phải ngoan ngoãn (bản raw tác giả viết là “ “, nghĩa là chân chó =.=!) thay người ta gấp đồ ăn: “Hảo hảo, không đánh, không đánh. Thư Ảnh, ăn cơm.”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy Sở Phi Dương khuôn mặt tuần suất (ánh tuấn, đẹp trai) đang sấp lại, bất đắc dĩ mà thở dài một hơi.

Bộ dạng tuấn, tính cách hảo, năng lực cao. Nam nhân như vậy, nữ nhân không thích mới kỳ lạ.

Ngoại trừ có điểm ít đọc sách...

Quân Thư Ảnh không hề nhìn hắn, cắn cắn đầu đũa, lại nói: “Phi Dương, người nói La gia bang sự tình có phải có liên quan đến chuyện sáng nay?”

Sở Phi Dương đặt đũa xuống, gật đầu nói: “Người cũng nghĩ vậy sao? La gia bang là bang phái lớn nhất nơi này, công việc vận chuyển có thể nuôi sống rất nhiều người, toàn bộ Phúc Lai huyện này đại khái có thể nói đều cùng La gia bang có chút quan hệ.”

“Vô Cực sơn trang chọn nơi này hạ thủ, là vì La gia bang?”

“Không.” Sở Phi Dương lắc đầu, đầu ngón tay thon dài xoay xoay ly rượu trên bàn, “La gia bang thuộc Thanh Phong phái môn, ta xem bọn chúng hơn phân nửa là nhằm tới Thanh Phong kiếm phái.”

oOo

Lời tác giả: Bạn tiểu Quân đối với Sở đại hiệp nhà mình đánh giá rất cao, nhưng đến lúc nói xấu thì cũng rất không nể tình.

Kỳ thật so với Sở đại hiệp, bạn Quân còn phú suất hơn a ~~

Nếu như Quân Quân cũng có điệu bộ tươi cười ầm áp lòng người như Sở đại hiệp thì cũng thừa sức trên hoa ghẹo nguyệt.|||=

8. Phong Vũ Vô Cực - Chương 8

“Vậy bây giờ ngươi dự định làm gì?” Quân Thư Ảnh hỏi.

Sở Phi Dương cười lắc đầu, ngón tay tựa như chơi đùa mà ở trên mu bàn tay Quân Thư Ảnh vạch tới vạch lui: “Ta cũng không dự định làm như thế nào, Vân Thâm là chủ công môn, việc này nên để hắn lo liệu đi. Mấy năm trước là vì hắn còn nhỏ, ta mọi việc phải giúp đỡ, tiểu tử này cũng đã an nhàn quá lâu, lần này để tự hắn nghĩ biện pháp đi.”

“A cha người thật là xấu, ta phải nói cho Vân Thâm ca.” Sở Kỳ lại xiên lấy một miếng thịt, gấp cho Quân Thư Ảnh.

“Vẫn còn ca a, đó là thúc thúc ngươi, làm sao lại sửa mãi không được chứ.” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn đại nhi tử một cái.

Quân Thư Ảnh ngồi ở một bên không nói lời nào, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Sở Phi Dương tiến lại gần nhìn y một chút, cười hỏi: “Tại sao không nói chuyện, nghĩ gì thế?”

Quân Thư Ảnh nói: “Vân Thâm có phiền phức, chính là Cao Phóng có phiền phức, ta không thể ngồi nhìn.”

Sở Phi Dương bị nghẹn không nhẹ, trơ mắt nhìn Quân Thư Ảnh, nửa ngày nói không ra lời.

Sở Kỳ Sở Lâm đứng là đang ở tuổi ăn tuổi lớn, lại hoạt bát hiếu động, một bàn đồ ăn bị phong quyển tàn vân (gió cuốn mây tan) một trận, cuối cùng còn lại không đáng là bao.

Bữa trưa giải quyết xong, Sở Phi Dương hỏi Quân Thư Ảnh buổi chiều còn muốn ra ngoài hay không. Quân Thư Ảnh ngâm nghĩ ở đây chỗ nào cũng là dính dáng đến La gia bang kia, khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái, liền chỉ muốn ở trong phòng.

Sở Phi Dương cũng thành thật mà cùng với y ở trong phòng hết nửa ngày.

Buổi tối Sở Phi Dương gọi tiểu nhị đem một chút cháo đến, cơm tối cứ như vậy mà tùy tiện giải quyết rồi thật sớm đem Sở Kỳ Sở Lâm đuổi về phòng.

Hai người lần lượt rửa mặt qua loa, Quân Thư Ảnh lại cầm một quyển sách ngồi vào bàn nhỏ bên cửa sổ.

Sở Phi Dương đi tới, choàng cho y một xiêm y, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt y, cười nói: “Thế nào lại chăm chỉ như vậy, người thực sự muốn thi Trạng Nguyên a.”

Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại chờ hân hôn xong, mới liếc mắt nhìn Sở Phi Dương một cái, nói: “Ngày còn sớm như vậy, ta ngủ không được, không xem sách còn có thể làm gì?”

“Không xem sách, ta đổi lại dạy người làm một chút chuyện có ý nghĩa a...” Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh, cúi đầu dùng chóp mũi thẳng tắp ghé vào lỗ tai y chậm rãi cọ xát, cố ý để thanh âm nhẹ nhàng tiến vào trong tai y, khiến vành tai bạch tích liền dần dần nhiễm lên một tầng phấn hồng.

Sở Phi Dương thấy lòng khê động, cúi người xuống đem Quân Thư Ảnh chặt chẽ ôm sát vào lồng ngực, thuận theo chiếc cổ mềm mại hiện ra trước mắt, chậm rãi cắn lên.

“Phi Dương...” Quân Thư Ảnh thanh âm có chút bất ổn, ngón tay nắm lấy quyển sách cũng đã mất tự chủ, tạo thành mấy nếp nhăn.

“Thật thơm, như thế nào nghe mãi cũng không thấy đủ, Thư Ảnh, người làm sao lại thơm như vậy chứ?” Sở Phi Dương thấp giọng mà trêu đùa, giọng nói ôn nhu lại mang theo thuần hậu, từng chút đẩy vào trong tai Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đưa tay bắt được cánh tay Sở Phi Dương, nhưng chỉ là nắm lấy, không đẩy ra cũng không cho hân tiếp tục thân mật.

Sở Phi Dương hiểu rõ phải thi triển sức quyến rũ của mình ra sao, biết rằng phải làm gì để khiến Quân Thư Ảnh đỏ mặt tim đập, vô pháp cự tuyệt. Ngoại trừ hai lần trước ở ngoài, Quân Thư Ảnh gần như chưa bao giờ cự tuyệt hân nhưng Sở Phi Dương càng ưa thích chứng kiến y bị mình dụ hoặc mà vô pháp tự kiềm chế, bộ dạng chủ động thân cận.

“Thư Ảnh, ngẩng đầu.” Sở Phi Dương thấp giọng ra lệnh, đồng thời lấy tay vuốt nhẹ trên khuôn mặt da thịt so với trước kia lại càng nhẵn nhụi.

Hân từ trên cao nhìn xuống, thấy được Quân Thư Ảnh lông mi khê run rẩy nhưng lại không ngoan ngoãn ngẩng đầu.

“Nghe lời a Thư Ảnh, không ngẩng đầu lên ta sẽ không hôn người a...” Sở Phi Dương cười, cắn lấy vành tai y, rồi lại không mãnh liệt như trước mà nâng cằm y lên hôn nhẹ.

“ ... ”

Quân Thư Ảnh cúi đầu lặng thinh, Sở Phi Dương cũng không ép y, chỉ là không nhanh không chậm mà trên mặt trên trán y hôn hít loạn xạ.

Sau một lúc lâu, Quân Thư Ảnh bắt được cánh tay hắn nắm thật chặt, lại ngẩng mặt lên, ánh mắt đối với Sở Phi Dương mang theo bảy phần nhu tình ba phần bốn cọt chống đối.

Quân Thư Ảnh có chút tức giận, người này vì sao bao giờ cũng muốn tác loạn y?

Sở Phi Dương cúi đầu xuống, hắn vừa mới nhẹ nhàng mà hôn lên môi y một cái, lại tức thì rời ra, cười nhẹ nói: “Hôn một chút, hài lòng không?”

Quân Thư Ảnh hơi nghiêm mặt, vươn cổ, giống như theo bản năng truy đuổi đôi môi Sở Phi Dương.

Một trận hôn môi cuồng phong bạo vũ như trong chờ đợi không đến, lại còn bị hắn chòng ghẹo, Quân Thư Ảnh dường như thực sự giận, nói: “Sở Phi Dương...”

Sở Phi Dương hiểu được không nên tiếp tục đùa giỡn thêm, lập tức một phen nâng lấy hai gò má Quân Thư Ảnh, bá đạo hôn xuống, làm cho y không còn tâm lực suy nghĩ chuyện khác.

Thân thể trong lồng ngực nhất thời cứng ngắc rồi lại mềm nhũn ra. Sở Phi Dương biết rằng Quân Thư Ảnh thích nhất là hôn môi, không mang theo bất cứ dục vọng gì. Mặt đối mặt, môi kề môi, đầu lưỡi triền miên thân mật, khiến người ta ngay cả trái tim cũng dán chặt vào nhau, hòa cùng một nhịp. Kiểu hành động này giống như xâm nhập khắc sâu tâm hồn, có thể thấu hiểu và đẩy lùi hết thảy hư tình giả ý, có thể làm cho chân tâm càng thêm ấm áp.

Cùng Quân Thư Ảnh truy đuổi, lại cảm thấy chính bản thân muốn cái kia, quả thực đúng là bất chính phái tới cực điểm... Sở Phi Dương ở cự ly hô hấp trao đổi thân mật, nhìn thấy Quân Thư Ảnh lông mi khép hờ, trong lòng tự giễu.

Bất chính phái thì bất chính phái, Sở Phi Dương chưa bao giờ ở nghĩ tới ở phương diện này phải đề thăng (nâng cao) đạo đức của mình.

Hắn một phen giật lấy quyển sách trên tay Quân Thư Ảnh ném qua một bên, lại càng dùng sức mà đem Quân Thư Ảnh kéo vào trong ngực, đôi tay cũng bắt đầu khắp nơi động loạn.

“Ách... khụ, Sở huynh, Thư Ảnh, đang bận a.” Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng cảm giác được có

ngoại nhân, trong nháy mắt khí tức nhanh chóng tới gần, một đạo thanh âm quen thuộc ở ngoài cửa sổ vọng lại.

Quân Thư Ảnh trong lòng thu hồi ý loạn tình mê, một phen đẩy Sở Phi Dương ra, hai người đồng thời trừng mắt hướng về phía người ngoài cửa sổ.

Thanh Lang chẳng biết lúc nào đã đứng trên một cành cây đại thụ phía ngoài cửa sổ, cảm giác được bốn đạo ánh mắt bắn về phía y, ngược ngừng tìm cách mở lời: “Tại hạ thật sự không phải cố ý.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đồng thời giống như thấy địch nhân mà nhìn về phía y, Sở Phi Dương có lẽ chỉ là có chút chưa thỏa mãn dục vọng, tại thời điểm này bị quấy rầy ai còn có thể tận hưởng. Thanh Lang không một chút nghi ngờ, Quân Thư Ảnh vừa rồi bị kẻ khác tận mắt chứng kiến cảnh y bộ dạng nhu thuận, cung phụng ở trong lòng Sở Phi Dương, khẳng định là đang nghĩ “bất động thanh sắc giết chết Thanh Lang là cách tốt nhất”.

“Tại hạ thật sự không phải cố ý, hơn nữa tại hạ là còn có chuyện quan trọng.” Thanh Lang vô tội mà xác nhận lại lần nữa, thật sự y là vì chính sự mà đến, điểm này nhất định phải nhấn mạnh.

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn y, nói: “Tại sao ngươi không đi cửa chính?”

“Ta từ Thanh Phong kiếm phái xuất phát, một đường thi triển kinh công mà đến, đúng lúc hạ cước ở chỗ này.” Thanh Lang vỗ vỗ thân cây giải thích.

“ ... ”

9. Phong Vũ Vô Cực - Chương 9

“Ngươi tại sao lại từ Thanh Phong kiếm phái tới đây?” Sở Phi Dương để Thanh Lang vào phòng, rót cho y chén trà, mở miệng hỏi.

Thanh Lang không đáp, ngược lại hỏi: “Sở huynh, ngươi có nghe nói qua Vô Cực sơn trang chưa?”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau một cái, nói: “Ngươi cũng đã cùng bọn chúng giao thủ sao?”

Thanh Lang thở dài một hơi: “Ta vẫn chưa cùng bọn chúng giao thủ, chính là Thiên Nhất không ít phân bộ đều bị bọn chúng quấy rối, một số tiểu bang tiểu phái cùng với tông giáo liên hệ không quá chặt chẽ thậm chí đã phản bội. Ta chưa bao giờ ném qua loại thua thiệt này.”

“Mặc dù như vậy, chút chuyện nhỏ này cũng không cần ngươi đi suốt đêm tới tìm chúng ta đi.” Quân Thư

Ảnh cau mày nói.

“Thư Ảnh, người cũng nghi oan ta. Ta lần này vốn là thay Thanh Phong kiểm phái các người tới chạy tới.” Thanh Lang nhướn mày nói, lại nhìn về phía Sở Phi Dương, bỗng nhiên thở dài: “Sở huynh, sư phụ người Tín lão tiên bối thụ thương, còn có mấy vị trưởng lão Thanh Phong kiểm phái nữa. Tín lão tiên bối cùng với mấy vị trưởng lão được mời đến Vô Lâm minh, nhưng trên đường gặp phải mai phục, đều đã bị thụ thương.”

“Cái gì?” Sở Phi Dương nghe vậy cả kinh, nắm chặt bả vai Thanh Lang, “Sư phụ và trưởng lão bọn họ thương thế như thế nào? Ai đã thương sư phụ ta? Là Vô Cực sơn trang?”

“Sở huynh, người không cần lo lắng, lệnh sư cùng với mấy vị trưởng lão thương thế đã trị liệu ổn thoả, lại có Cao Phóng chăm sóc, đã không còn đáng ngại. Về phần thương thế, là bị trúng Xích Nhiệt chi độc, chính là...”

“Là cái gì?”

Thanh Lang còn chưa trả lời, Quân Thư Ảnh đã mở miệng nói: “Đây là một trong các tuyệt học của Thiên Nhất giáo, uy lực Liệt Diễm phần tâm chưởng. Người tập luyện chưởng pháp này, trên lòng bàn tay mang độc, người trúng độc thì toàn thân sốt cao xích hồng (đỏ đậm), là vì xích nhiệt chi độc.”

Thanh Lang gật đầu: “Đây là tâm pháp bốn giáo không truyền ra ngoài, trong Thiên Nhất giáo có thể nắm vững chưởng pháp này cũng không có nhiều người. Là Cao Phóng âm thầm thông báo, ta mới biết được Tín lão tiên bối là bị trúng loại độc này. Ta trước đã đến Thanh Phong kiểm phái xử lý chuyện này, để tránh hai môn phái trong lúc thù mới hận cũ cùng nhau bạo phát, đây cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng giải quyết.”

Thanh Lang nói xong còn lộ ra một nụ cười khổ, “Không nghĩ tới, chúng ta cuối cùng lại là bị kẻ khác một đường bố trí.” (ý là bị kẻ khác sắp xếp, hãm hại)

Quân Thư Ảnh nhíu mày: “Đây là muốn tìm cách phá hoại quan hệ giữa Thiên Nhất giáo và Thanh Phong phái? Thiên Nhất giáo từ lâu không giao thiệp với võ lâm Trung Nguyên, là kẻ nào muốn đem Thiên Nhất giáo đẩy trở lại đây?”

Sở Phi Dương nắm ngón tay nắm chặt, truy vấn Thanh Lang: “Thanh Lang, người có thể tra ra là kẻ nào đã đả thương sư phụ ta không? Phải chăng trong Thiên Nhất giáo có phản đồ?”

Thanh Lang lắc đầu thở dài nói: “Đây cũng là điểm ta lo lắng. Có thể đả thương Tín lão tiên bối, nhất định là người công lực thâm hậu. Có công lực như vậy, trong Thiên Nhất giáo chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ta sớm điều tra qua, đả thương Tín lão tiên bối, cũng không phải là người Thiên Nhất giáo. Cho nên, bất luận là kẻ nào ra tay, mục đích của hắn, có lẽ không chỉ phải chia rẽ mà còn là khiêu khích.”

“Không phải người Thiên Nhất giáo, nhưng lại biết Thiên Nhất giáo bí pháp... Có lẽ là trong giáo quản lý

không nghiêm, ngoại nhân lén học được.” Quân Thư Ảnh nhìn về phía Thanh Lang nói, “Người làm sao lại nghĩ đến Vô Cực sơn trang?”

“Ta trên đường tới, đụng phải người Vô Cực sơn trang.” Thanh Lang cười cười nói, “Những kẻ đó là đang dùng Thanh Phong kiếm phái kiếm pháp để ức hiếp kẻ yếu. Không chỉ là bắt chước chiêu thức, theo hiểu biết của ta đối với Thanh Phong kiếm pháp, bọn chúng đúng là sử dụng Thanh Phong kiếm phái chính tông tâm pháp. Ba tháng qua, người của Vô Cực sơn trang đã sớm thâm nhập đến từng ngõ ngách trong võ lâm Trung Nguyên, ở chỗ ta nhìn không thấy, không tưởng được bọn chúng đã gây loạn đến mức này, giang hồ trời yên biển lặng hiện giờ ám lưu khí thế mãnh liệt, có thể duy trì bao lâu? Về sau, hẳn là sóng to gió lớn a.”

Sở Phi Dương trầm mặc một lát, đứng lên nói: “Nhiều lời vô ích, chúng ta vẫn là quay về Lăng Nguyệt sơn đi.”

Thu dọn xong hành lý, lại qua gọi Sở Kỳ Sở Lâm, mấy người liền chuẩn bị khởi hành.

Thanh Lang hướng Thiên Nhất giáo phân bộ tại Phúc Lai huyện đưa tới vài con ngựa tốt, năm người cưỡi ngựa, suốt đêm hướng Lăng Nguyệt sơn chạy đi.

Lo lắng lúc trước của Sở Phi Dương cũng đã dần dần trở nên trầm trọng rõ rệt. Vô Cực sơn trang này từ đầu luyện được võ học thuộc hàng thứ yếu của các môn phái khác, nếu như bọn chúng ngay cả sư phụ của mình cùng Thanh Phong phái trưởng lão đều có thể dễ dàng vượt qua, thực lực của chúng rốt cuộc mạnh đến mức độ nào rồi? Môn phái cường đại như vậy vì sao ba tháng trước mới hiển sơn lộ thủy (cũng gần nghĩa như xuất đầu lộ diện), một lúc bộc lộ tài năng? Bọn chúng tựa hồ khắp nơi đốt môi lửa, từ danh môn đại phái đến hương dã tiểu bang, ngay cả Thiên Nhất giáo phân bộ xa xôi cũng muốn kích động, rốt cuộc là mưu toan thứ gì?

Toàn bộ nghi ngờ hiện tại cũng khó lý giải. Mọi người dọc đường cũng không nói chuyện, suốt đêm chạy tới Thanh Phong kiếm phái.

Năm người vừa xuống ngựa liền hướng nội viện đi đến, còn chưa tới viện môn đã trông thấy một bóng dáng nhỏ nhỏ ôm khối cầu bằng trúc bọc vải nhiều màu, vấp vấp chạy ra đón.

“Thạch Đầu ca ca, Lâm nhi ca ca!”

Tiểu oa nhi vừa nhìn thấy Kỳ Lâm hai người, con mắt đen sẫm bỗng sáng ngời, ném đi quả cầu trong tay, hướng mấy người chạy tới, tới gần còn lễ phép chào hỏi.

“Sở thúc thúc, Quân thúc thúc, ách... ân... thúc thúc.” Đến Thanh Lang dường như quên vị thúc thúc này họ gì, tiểu oa nhi nghiêng đầu nhìn Thanh Lang hồi lâu, mơ hồ kêu một tiếng.

Quân Thư Ảnh sờ đầu tiểu oa nhi, Sở Phi Dương muốn đem hân ôm trở vào nội viện, tiểu oa nhi lại mãi mê cùng hai tiểu ca ca chơi đùa, Sở Phi Dương chỉ có thể thả hân xuống, kéo Quân Thư Ảnh trước đi tới

viện tử lý.

Bị tiểu oa nhi “ách... ân” gọi tên, Thanh giáo chủ nhướn mày, một tay đem tiểu oa nhi từ mặt đất ôm vào trong lòng, chà xát ngón tay, ở trên khuôn mặt nụ cười tiểu oa nhi kia nhéo vài cái.

“Tiểu bàn oa (bàn = mập mạp), người ngược lại thật sự rất lạnh lợi.”

Tiểu oa nhi miệng bị bóp méo nhưng lại tự biết đuối lý, dùng năm ngón tay bị nắm tự mình cầu cứu Sở Kỳ Sở Lân.

“Thanh thúc thúc, đưa cho ta.” Sở Kỳ thấy buồn cười, đưa tay đón lấy tiểu oa nhi ôm vào lòng. Thoát khỏi ma chưởng, tiểu oa nhi thân thiết ôm lấy cổ Sở Kỳ một lát rồi lại xoay người giang hai tay hướng Sở Lân đòi ôm.

Sở Lân đem hân đón lấy, ôm tiểu oa nhi hướng viện lý đi đến.

Thanh Lang cũng không theo chân bọn họ, sau khi đi qua đại môn vào nội viện lại một mình một hướng, đi tìm Tín Vân Thâm.

Tiểu oa nhi hai tay ôm lấy cổ Sở Lân, mở miệng nói: “Thạch Đầu ca ca, Sở Lân ca ca, các người là trở về thăm gia sao?”

“Ân, gia gia thân thể thế nào?” Sở Kỳ nhéo nhéo cánh tay nhỏ, hỏi.

Tiểu oa nhi hai mắt nhìn trời, tựa hồ sắp xếp lời nói: “Ân, gia gia đã tỉnh rồi, mặt cũng không còn đỏ nữa, cũng không có nóng nữa.” Cuối cùng lại nói: “Gia gia lại có thể mắng người rồi.” =))))))

Sở Kỳ Sở Lân im lặng nhìn nhau. Như vậy... xem ra lão gia tử thật là không có gì đáng ngại.

10. Phong Vũ Vô Cực - Chương 10

Sở Phi Dương đi đến viện tử lý của Tín Bạch, từ rất xa đã nghe thấy Tín Bạch trung khí mười phần giận dữ mắng mỗ, còn có vài tên phó nhân mang thuốc trị thương, sa bố (băng gạc) tay chân lạnh lẽo ra vào.

“Thiên Nhất giáo tà môn ma đạo! Môn võ công này thật ngoan độc âm hiểm, thật sự là sỉ nhục học võ chi nhân (người học võ)!” Tín Bạch thanh âm xuyên thấu cánh cửa, mạnh mẽ truyền ra ngoài.

“Cha, bớt giận, thuốc này người mau thừa dịp còn nóng đem uống đi. Bằng không đến chiều, độc kia ép

không được, lại sốt cao thì càng phiền toái.” Chờ Tín Bạch quát mắng xong, Cao Phóng ở một bên dùng ngón tay móc lấy lỗ tai, bưng chén được mang tới cho lão.

“Lão phu không uống! Mấy hài tử kia các người, cùng ma giáo kia qua lại mật thiết coi như không nói, chuyện tới nước này còn một mực bao che cho yêu nhân kia!” Tín Bạch vỗ ván giường, “Cái tên yêu nhân ma giáo đó ở đâu? Nói hẳn tới đây gặp lão phu! Lão phu tốt hơn nên giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất dày này!”

Cao Phóng đem được đặt xuống chiếc ghế bên cạnh giường, lắc đầu nói: “Cha, người cũng đã lớn tuổi đừng nên nóng giận, trước hảo hảo dưỡng thương đi. Hơn nữa, Thanh Lang không phải cũng giải thích rõ ràng rồi sao, còn đem phương pháp giải độc giao ra, đây đều là hiểu lầm, đả thương người và mấy vị trưởng lão không phải là người Thiên Nhất giáo. Có kẻ mưu đồ gây chia rẽ, người đã biết như vậy sao còn muốn mắc mưu?”

“Ai nói ta muốn mắc mưu!” Tín Bạch trừng mắt dựng râu, “Ai đả thương lão phu cũng không có vấn đề gì! Quan trọng là tà môn võ công này, người chính phái làm sao có thể luyện công phu âm độc như vậy! Việc này đủ thấy, Thiên Nhất giáo nói cho cùng vẫn còn là một tà môn ma đạo, không quang minh chính đại, bất chính phái!”

Cao Phóng vừa nghe, quệt quệt khóe môi nói: “Cha, người đừng quên ta cũng là từ trong không quang minh chính đại bất chính phái ma giáo ấy mà ra, ta cũng là một yêu nhân ma giáo!”

Tín Bạch thoáng nghẹn lời, hồi lâu mới nói: “Tiểu Phóng người không cần nghĩ nhiều, người là một hảo hài tử, cha cũng không phải đang nói người...” Nhi tức phụ(con dâu) này trên được lòng thánh đường, dưới được lòng trù phòng, y thuật cao siêu, lại hiểu thuận, còn lưu lại cho lão Tín gia hậu sinh. Nhi tức phụ như vậy, dù cho không phải nữ nhân, cũng không quan trọng. Tín Bạch trong lòng đối với Cao Phóng hài lòng vô cùng, làm sao còn muốn đang tâm mắng chửi chứ.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lúc này đang từ ngoài cửa tiến vào, Cao Phóng vừa thấy Quân Thư Ảnh, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đi tới: “Giáo... ách... Thư Ảnh, các người đã trở về!”

Tín Bạch ở phía sau lầm bầm hai tiếng. Mặt khác, vấn đề xưng hô đơn giản trước kia cũng phải sửa chữa không ít.

Cao Phóng luôn luôn quen nếp gọi Quân Thư Ảnh là ‘giáo chủ’. Tín Bạch sao có thể chấp nhận việc này? Thân là chính phái chính tông võ lâm nhân sĩ, Tín Bạch đối với quan hệ bối phận hết sức cứng nhắc. Lão coi Sở Phi Dương như con, như vậy Quân Thư Ảnh chính là... cái này cũng không cần nhiều lời đi. Tuy rằng lão thật không dám quán Quân Thư Ảnh, bất quá quán Cao Phóng vẫn là dư sức, cho nên xưng hô như vậy trước mặt Tín Bạch là bởi lão sát sao giáo đạo muốn y (Cao Phóng) phải thay đổi thói quen cũ. Lão đối với lần này hết sức hài lòng.

Quân Thư Ảnh gật đầu nói: “Thanh Lang đã đem sự tình nói cho chúng ta biết. Lần này lai giả bất thiện (kể đến là người không tốt), chúng ta nhất định phải cẩn trọng ứng đối.”

Sở Phi Dương vượt qua hai người, đi đến trước giường Tín Bạch, bưng lên chén được đưa cho Tín Bạch, nói: “Sư phụ, uống thuốc. Thanh Lang nói người dư độc chưa hết, nội trong ba ngày đều phải dựa vào thảo dược để áp chế độc tính.”

Lại là Thanh Lang, tiểu tử Thiên Nhất giáo kia thật đáng giận! Ngay cả Sở Phi Dương cũng luôn miệng ‘Thanh Lang nói, Thanh Lang nói’, rõ là nực cười. Tín Bạch trừng mắt nhìn đại đồ đệ một cái, cuối cùng vẫn là tiếp nhận được uống.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương, hắn đã ở trước giường ngồi xuống, đại khái là muốn cùng Tín Bạch bàn bạc một chút chuyện gần đây xảy ra. Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn về phía y, cười cười vẫy vẫy tay, ý bảo cũng tới.

“Phụ thân ~” Chính vào lúc này, một đồng âm mềm mại ngoài cửa truyền tới, Sở Lâm ôm tiểu oa nhi đi đến, Sở Kỳ theo ở phía sau.

“Tín Ninh Viễn! Người cũng đã lớn rồi, còn muốn ca ca ôm? Lâm nhi ca ca người khi bằng tuổi người bây giờ cũng đã xuất môn tòng sư học võ, người không biết xấu hổ, lại còn nũng nịu khoe tài.” Cao Phóng chỉ chỉ tiểu bàn oa, hất hàm nói, “Lại đây!”

Lâm nhi đem tiểu oa nhi thả xuống đất, hắn liền vui vẻ mà chạy tới bên chân Cao Phóng, ngửa đầu kêu lên: “Phụ thân.”

Cao Phóng ôm hắn lên, yêu thích không buông tay mà nhéo lấy khuôn mặt phấn nộn.

Tín Bạch nhìn về phía Kỳ Lâm ba người vừa mới tới, ha ha cười một tiếng, nói: “Ninh Viễn rất giống Vân Thâm khi còn nhỏ a, cùng giống như cái tiểu bàn đòn. Thạch Đầu, Lâm nhi, xuất môn lâu như vậy, mau tới đây để gia nhìn một chút.”

Cao Phóng nghĩ đến Tín Vân Thâm hồi nhỏ cũng bộ dạng là tiểu bàn oa như vậy, liền yêu mãi không thôi. Tiềm tú thiếu niên bây giờ đã trở thành một thanh niên chững chạc. Cao Phóng ngược lại thỉnh thoảng nhớ đến lúc đầu, thiếu niên chỉ tới ngực mình hàng ngày đều ở bên cạnh xum xoe.

Kỳ Lâm hai người cùng đi đến trước giường phụng bồi lão gia tử trò chuyện. Sở Phi Dương muốn nói một chút chính sự, trái lại cũng không xen vào được, đành phải đi ra ngoài.

“Thư Ảnh, trước quay về viện tử lý nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều chúng ta qua tìm Vân Thâm.” Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn Tín Bạch, bắt gặp Tín Bạch đang thương yêu mà sờ lên khuôn mặt Thạch Đầu và Lâm nhi, nhíu mày nói gầy gầy. Tín Bạch sớm không quản chuyện trong môn phái, hiện giờ con cháu lão cả sảnh đường, lại càng vui vẻ an hưởng tuổi già. Sở Phi Dương liền bỏ qua ý muốn cùng với sư phụ bàn bạc chuyện Vô Cực sơn trang.

Quân Thư Ảnh liếc nhìn Cao Phóng một cái, Cao Phóng lập tức ngấm hiểu, hướng về phía Quân Thư Ảnh nói: “Trong hậu viện đang sắc thuốc, ta hiện tại không thể đi. Giáo chủ, buổi tối ta sẽ đến tìm người. Mọi

người ngày hôm nay cũng đừng xuống núi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu: “Hảo, ta chờ người.” Mắt thấy Kỳ Lân hai hài tử tạm thời nửa khắc cũng sẽ không ly khai, Quân Thư Ảnh liền xoay người đi ra ngoài cửa, Sở Phi Dương cũng đi theo sau y.

Hai người đi ra khỏi viện tử lý của Tín Bạch, hướng về phía viện tử lý mà ngày trước Sở Phi Dương đã từng ở. Sở Phi Dương đi ở bên cạnh Quân Thư Ảnh, bỗng nhiên hơi tò mò mà mở miệng hỏi: “Thư Ảnh, người cùng tiểu Phóng buổi tối hẹn gặp có chuyện gì?”

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn hắn một cái: “Cùng người đâu có quan hệ gì, Sở đại hiệp?”

“Ta chính là tùy tiện hỏi.” Sở Phi Dương sờ sờ mũi, nói.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, cứ thế mà đi đến phía trước.

Sở Phi Dương ở bên cạnh, lôi kéo tay y nói: “Người hừ cái gì chứ, là có chuyện gì, nói cho ta biết!”

“Hừ, ầu trĩ!” Quân Thư Ảnh không khách khí mà đáp lại.

Hai người trở về viện tử lý, Sở Phi Dương trước gọi người chuẩn bị một thùng lớn nước nóng, cùng Quân Thư Ảnh thoải mái mà tắm rửa, toàn thân khoan khoái gột sạch bụi bặm.

Đến giờ cơm trưa, Tín Vân Thâm sai người gọi hai người đến cùng dùng cơm. Khi Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh tới nơi đã thấy Thanh Lang và Tín Vân Thâm, Cao Phóng ba người đang chờ sẵn.

“Đại sư huynh, Quân đại ca.” Tín Vân Thâm vui mừng mà tiến ra đón. Về mặt tuy vẫn tươi cười như cũ nhưng lại không giấu được một chút tiều tụy.

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai hắn: “Vân Thâm, sự tình quả nhiên rất khó giải quyết sao?”

Tín Vân Thâm thở dài một hơi nói: “Sư huynh, việc này nói thì dài dòng, trước ngồi xuống đã.”

11. Phong Vũ Vô Cực - Chương 11

Mọi người ngồi xuống, Tín Vân Thâm trước cầm lấy bầu rượu rót vài chén.

Sở Phi Dương nói: “Được rồi Vân Thâm, người một nhà ăn cơm đâu cần câu nệ như vậy. Trước nói một

chút về Vô Cực sơn trang đi. Những ngày qua rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?”

Người một nhà ba chữ kia mới nghe hết sức êm tai, Thanh Lang tự mình nâng ly rượu lên, tuy cười vô thanh nhưng cực kì thoải mái.

Tín Vân Thâm lại thở dài một hơi, nói: “Rất nhiều môn phái thế lực vừa phải trên giang hồ đều đã bị xúi giục, chuyện này đại sư huynh cũng nên biết.”

Sở Phi Dương còn chưa mở miệng, Thanh Lang đã xen ngang: “Hắn biết rồi, ta đã nói cho hắn.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Ta ở Phúc Lai huyện, cũng đã đụng phải người của Vô Cực sơn trang. Ta chỉ biết là, Vô Cực sơn trang môn nhân võ công vô cùng cao cường, không thể khinh thường.”

“Vô Cực sơn trang há chỉ dừng lại ở chuyện võ công cao cường. Nếu chỉ luận võ lực, Thanh Phong kiếm phái cùng võ lâm Trung Nguyên các đại môn phái liên thủ, Vô Cực sơn trang kia đâu cao thủ có nhiều như mây cũng không phải là đối thủ.” Tín Vân Thâm nhú mày nói, “Chính là, không biết bọn chúng dùng yêu pháp gì mà rất nhiều tiểu bang tiểu phái bị mua chuộc, hiện tại đã có một số môn phái cỡ trung gia nhập Vô Cực sơn trang rồi, thời gian tính cho tới nay không đến ba tháng. Mấy ngày trước đây, Viên lão tiên bói gửi tín thư, trên thư viết, đã có mười mấy môn phái tách khỏi Võ Lâm minh, gia nhập Vô Cực sơn trang môn hạ. Những kẻ đó trái lại còn dụ hoặc các môn phái khác ở trung du, thậm chí không tiếc dùng vũ lực. Hiện tại các đại môn phái đều cảm thấy bất an, trong lòng lo lắng, Võ Lâm minh tình hình rất đáng lo ngại.”

Quân Thư Ảnh khẽ nhướn mày, nói: “Mua chuộc lòng người không ngoài hai loại thủ đoạn, một là cưỡng bức, hai là dụ lợi. Miễn là tìm ra căn nguyên Vô Cực sơn trang xúi giục những người đó, đúng bệnh hốt thuốc, sự tình của Võ Lâm minh sẽ được giải quyết tốt. Dù sao cũng không phải mới thành lập, trải qua thăng trầm cũng có gần trăm năm lịch sử rồi, lẽ nào Võ Lâm minh ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không xử lí được? Viên Minh Chủ kia làm sao đến nỗi phải viết thư hướng chúng ta cầu trợ?”

Tín Vân Thâm cười cười nói: “Quân đại ca lời nói quả thực không sai, Võ Lâm minh dù sao cũng không phải là ngôi không, có rất ít người có thể đem Võ Lâm minh đẩy vào cảnh khốn đốn. Nhưng hôm nay, ngay cả Võ Lâm minh cũng không biết làm thế nào, có thể suy nghĩ là biết Vô Cực sơn trang này có bao nhiêu thủ đoạn cao minh...”

Hắn vừa dứt lời, một đệ tử trong phái từ ngoài viện môn đột ngột chạy vào, vẻ mặt lo lắng mà kêu lớn: “Chương môn sư huynh! Chương môn sư huynh! Không hay rồi, huynh nhanh đến Tùng Đào các đi! Cao sư huynh, hắn đã trở lại!”

Tín Vân Thâm đứng thẳng người lên, vươn vai: “A, thực sự, ngay cả bữa cơm cũng ăn không yên ổn.”

Cao Phóng đưa tay bắt lấy mấy khối điểm tâm đưa cho hắn, chính mình cũng cầm một khối bỏ vào trong miệng: “Vân Thâm, trước ăn đi đã, người gần đây ăn ngủ không điều độ, đây là dưỡng sinh đại kị. Giáo chủ, người ăn những thứ này, ta phân phó trừ phòng đặc biệt làm. Còn nữa, hai người các người...”

Sở Phi Dương và Thanh Lang cùng đứng dậy, Thanh Lang nhìn ba người kia, cười cười rồi cũng cầm lên một khối điểm tâm đưa cho Sở Phi Dương: “Sở huynh, hai ta tự mình ăn a, huynh ăn cái này, bụng trống không đối với cơ thể không tốt.”

Sở Phi Dương khước miệng co quắp nói: “Đa tạ Thanh huynh quan tâm.”

“Đâu có, đâu có.” Thanh Lang bỏ một khối điểm tâm vào miệng, một vị ngọt béo ngậy ở đầu lưỡi, không nheo mắt, nhưng ngoài miệng lại cười nói.

Mấy người cùng nhau hướng đến Tùng Đào các, dọc đường đi còn thấy rất nhiều người cũng vội vã hướng bên đó mà chạy, chỉ vì lúc này ở Tùng Đào các đúng là có rất nhiều hậu bối trong phái.

Tùng Đào các vốn là một các lâu nằm trong Thanh Phong kiếm phái, dùng để giáo tập đệ tử trong phái đọc sách. Thanh Phong kiếm phái dùng số tiền lớn mời văn nhân tài tử danh vọng từ bên ngoài đến để dạy những đệ tử trẻ tuổi trong phái. Rất nhiều trưởng lão tử tôn trong Thanh Phong phái cũng đều đến đây học, ngay cả một số nhà dưới chân núi cũng đem hài tử đưa tới, không học võ chỉ đọc sách nhưng cũng không phải là thiếu số.

Còn Cao sư huynh kia, Tín Vân Thâm nói với Sở Phi Dương hai câu, Sở Phi Dương liền nhớ ra. Người này tên là Cao Tấn Phong, là nhi tử của Tam trưởng lão, hiện giờ đã gần năm mươi tuổi. Mấy năm trước, gã xuống núi lập môn hộ, tự mình sáng lập một tiểu bang phái, hoạt động cũng coi như hữu thanh hữu sắc, Tam trưởng lão rất lấy làm tự hào.

“Cao sư huynh đã gia nhập Vô Cực sơn trang.” Tín Vân Thâm hơi thấp giọng, nói.

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Trước hãy đi nhìn xem. Hắn nếu trở về thì có lẽ còn có thể xoay chuyển đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Hắn thật sự trở về, ngươi cảm thấy còn có thể tin hắn được? Ta đụng phải người của Vô Cực sơn trang kia hai lần rồi, những người đó tuyệt không phải người lương thiện! Người đã gia nhập Vô Cực sơn trang, cho dù hắn nói muốn trở về, cũng là phải cẩn thận đề phòng.”

Sở Phi Dương gật đầu, hắn sao lại không rõ đạo lý này. Hơn nữa Vô Cực sơn trang ngay cả đối với người vô tội cũng đều hạ thủ không chút lưỡng lự, ở trên sông gặp phải nữ hài kia, cùng với cô nương trong khoang thuyền, đúng là thiên chân vô tà (trong sáng thuần khiết), nhưng lại không hề có lòng trắc ẩn, giết người giống như trò chơi. Vô Cực sơn trang này nhất định là có thủ đoạn mê hoặc lòng người.

Chẳng qua là Cao sư huynh kia lúc nhỏ cũng tính là rất hiểu chuyện, thời gian này tự nhiên trở nên không hề đơn giản, lại càng đối đãi khác xưa.

Năm người rất nhanh đi tới phía ngoài Tùng Đào các. Bên ngoài tiểu lâu đã tụ tập rất nhiều người, nhưng tất cả đều bị ngăn ở ngoài cửa, không người nào có thể tiến vào trong. Mấy người từ xa đã nghe được bên

trong có người lớn tiếng, đến gần thì không cần vào cửa cũng có thể rõ ràng mà nghe được là giọng nói của Cao Tấn Phong.

Sở Phi Dương lắc đầu. Lần này, ngay cả đề phòng gã cũng không cần, Cao Tấn Phong căn bản là không muốn quay trở lại.

Gã đang lớn tiếng đàm luận, cũng là cực kì nói tốt về Vô Cực sơn trang. Còn Thanh Phong kiếm phái mà gã đã từng một lòng đi theo, lại bị đánh giá không đáng một đồng.

“Các người ở tại Thanh Phong kiếm phái này khổ sở tập võ, là mưu cầu gì? Há? Không phải là sẽ có một ngày có thể luyện được tuyệt thế võ công, ở trên giang hồ nổi danh, vượt trội hơn người sao? Nhưng các người hãy nhìn xem, sư huynh sư bá của mình, bọn họ đã đạt được những gì? Ngoại trừ việc cả đời phải ở Thanh Phong kiếm phái làm trâu làm ngựa, còn phải chịu trăm loại quy củ bó buộc chân tay, cuối cùng chính bọn họ là được cái gì? Các người cam tâm cứ như vậy giẫm lên vết xe đổ sao?” Cao Tấn Phong đem mọi người đuổi đến một gian phòng, giáo thụ tiên sinh (thầy dạy học) bị trói ném ở bên chân, gã đứng trước mặt hơn chục đệ tử trẻ tuổi mê mê tỉnh tỉnh mà cao đàm khoát luận (ba hoa khoác lác).

Cao Phóng đứng ở bên dưới tập trung suy nghĩ lời của gã, thở ra một hơi, có chút thất vọng nói: “Từ lần đầu tiên nghe được Vô Lâm minh phát sinh những sự tình kia, ta liền nghĩ những người đó có lẽ là bị hạ được mê hoặc tâm trí, bởi vậy mới phản bội. Cho nên mấy ngày nay ta tìm y thư (sách y thuật) tra cứu, thật ra thấy một số sách có ghi chép, vài loại dược có thể có công hiệu này. Nhưng những dược loại này cũng chỉ có thể khiến người ta hoàn toàn mất trí, giống như cái xác không hồn, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh kẻ chủ mưu, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra điểm khác người tâm trí bình thường. Còn nếu muốn bọn họ vẫn có tâm trí như người bình thường, thứ dược như vậy, ta đến bây giờ cũng chưa từng gặp. Nghe Cao Tấn Phong nói, hẳn rõ ràng là biết bản thân muốn làm cái gì. Vậy không phải là bị mê hoặc tâm trí, mà là cam tâm tình nguyện.” Cam tâm tình nguyện so với tâm trí bị mê hoặc mà nói, khó giải quyết hơn nhiều.

Tín Vân Thâm sờ sờ tóc của y, đem Cao Phóng đẩy về phía đám người, mấy người sư huynh sư đệ liền chủ động đứng ra che chở y.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh liếc nhìn nhau, khe gật đầu, mũi chân điểm một cái mà vô thanh nhẹ nhàng bay lên, hai người đồng thời hướng về đỉnh lâu bay tới. Còn Thanh Lang và Tín Vân Thâm thì một tả một hữu, tiêu thất ở phía sau các lâu.

Cao Tấn Phong đi đến bên cửa sổ, cúi mặt nhìn một chút, một nam tử trung niên khổ sở cầu xin nói: “Tấn Phong, là ta a! Nhìn xem chúng ta nhiều năm giao tình, đừng nên tiếp tục lún sâu!”

Cao Tấn Phong nhìn về phía bằng hữu trước đây, lắc đầu nói: “Tăng huynh, không phải là ta lún sâu, mà là các người u mê không chịu tỉnh ngộ! Chỉ cần các người theo ta tới Vô Cực sơn trang một lần, các người sẽ biết, các người hiện tại còn cách giang hồ chân chính bao xa! Còn người trong giang hồ suốt đời theo đuổi võ học tối cao, ngoại trừ Vô Cực sơn trang, không nơi nào có thể đạt được!”

Cao Tấn Phong vừa nói xong, hai mắt đột nhiên xuất hiện hồng quang lưu chuyển lúc ẩn lúc hiện, vô cùng quỷ dị. Gã từ thắt lưng mạnh mẽ lấy ra một hồ lô rượu, gạt ra nút chai, ngửa đầu mãnh liệt rót một trận,

rất cực mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng hồi phục trở lại như cũ.

Cao Tấn Phong đi trở về giữa gian phòng, nhìn về phía đám đệ tử trẻ tuổi trước mặt, đang co quắp ở một chỗ, hừ lạnh một tiếng nói: “Lời ta vừa nói, các người cẩn thận suy nghĩ cho kĩ. Chỉ có Vô Cực sơn trang mới có thể đối với các người là giang hồ chân chính! Từ nay về sau thiên hạ rộng lớn, các người mặc sức rong ruổi. Giương kiếm mà đi, muốn làm gì thì làm không bó buộc, xiết bao vui sướng! Sư huynh ta nghĩ các người còn trẻ, mới liều mạng trở lại Thanh Phong kiếm phái, chỉ vì giác ngộ các người, từ nay về sau không còn phải chịu khổ. Nếu có người có thể lĩnh ngộ, ta ngay lập tức có thể dẫn hẩn ly khai Thanh Phong kiếm phái này! Ngay cả Sở sư huynh xuất thần nhập hóa của các người cũng không ngăn cản được ta!” Gã nói xong chợt ngẩng đầu nhìn về một góc phòng, nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Không biết Sở sư đệ cảm thấy thế nào, có hay không cho rằng sư huynh ta tự đại?”

Sở Phi Dương không nghĩ tới bị Cao Tấn Phong phát giác khí tức của mình. Hẩn biết Vô Cực sơn trang môn nhân võ công cao cường, Cao Tấn Phong trước đây có lẽ cũng được tính là nhất lưu cao thủ, nhưng nội lực tu vi cũng không cao thâm đến vậy. Gã sau khi gia nhập Vô Cực sơn trang lại chỉ trong một đêm tiến bộ thần tốc, chẳng biết Vô Cực sơn trang kia rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì. Sở Phi Dương nhất thời không có cách phán đoán gã.

Dù sao đã bị phát hiện, Sở Phi Dương cũng không tiếp tục ẩn nấu thân hình, từ nơi ẩn nấp phi thân xuống, hướng về phía Cao Tấn Phong ôm quyền khẽ mỉm cười nói: “Cao sư huynh, đã lâu không gặp.”

Cao Tấn Phong nghe động tĩnh bốn phương tám hướng, lại hừ lạnh một tiếng nói: “Chương môn tiểu sư đệ kia và một người khác ở dưới lầu đối phó với thủ hạ của ta. Người kia lại không phải người của Thanh Phong phái, chẳng lẽ Thanh Phong kiếm phái đã xuống dốc đến mức này, phải nhờ ngoại nhân hiệp trợ sao? Trên đỉnh lâu còn có một vị huynh đài, nếu đã đến đây tại sao không thẳng thân hiện thân?”

Sở Phi Dương không đáp, ngược lại hỏi, nét mặt vẫn nhàn nhạt như cũ nhưng lại tươi cười ôn hòa: “Cao sư huynh, ta nghe nói Vô Cực sơn trang kia phá hoại Nghĩa Hội bang một tay huynh gây dựng, sát hại thuộc hạ huynh dốc lòng giáo đạo, huynh vì cái gì không trả thù, ngược lại còn phản bội Thanh Phong phái, đi nương nhờ Vô Cực sơn trang? Huynh không cảm thấy có lỗi với những huynh đệ đã chết sao?”

“Người câm miệng!” Cao Tấn Phong lớn tiếng quát, hai mắt phút chốc đỏ ngầu. Không đợi hẩn kịp động tay chân, một bóng dáng bất thành linh từ một góc đỉnh lâu nhẹ nhàng đáp xuống, mấy đạo bạch quang sắc bén trong tay người nọ phóng ra mau lẹ, hướng về phía Cao Tấn Phong đâm tới.

Gần như trong thời điểm Quân Thư Ảnh hiện thân, từ bốn góc gian phòng bỗng nhiên xuất hiện bốn người nam nhân ẩn nấu ở nơi này, thân hình lơ lửng giống như quỷ mị cũng hướng về nơi bóng dáng Quân Thư Ảnh đáp xuống mà đánh tới!

Bốn kẻ nhanh nhẹn, nhưng lại có người so với bọn hẩn còn nhanh hơn.

Một đạo biến ảo thành hư ảnh, nhân hình cơ hồ trong chớp mắt lướt qua bốn kẻ đó, nhóm đệ tử trẻ tuổi ở một góc khác trong gian phòng, chỉ có thể nhìn thấy một đạo ảo ảnh kéo dài ra như trường long, đồng thời đem bốn kẻ đó kìm hãm lại ở giữa, cuối cùng một tiếng bặt kiếm xuất vỏ ngâm nga như tiếng rồng khóc, trong nháy mắt vang vọng khắp Tùng Đào các!

Bốn đạo bóng dáng lao ra như điều đứt dây, từ giữa khoảng không đột nhiên rơi xuống.

Còn ảo ảnh giống như trường long kia, thẳng tắp mà hướng về bóng người đang ở địa diện. Sở Phi Dương bảo hộ Quân Thư Ảnh ở bên người, hai người hai chân cùng nhau phiêu nhiên đồng thời đáp xuống đất.

Cao Tấn Phong nhanh nhẹn xoay người tránh thoát bốn đạo bạch quang mạnh mẽ phóng tới, nhưng lại bị đạo thứ năm ẩn phía sau bốn đạo, thẳng tắp cắm vào đầu gối.

“A...!” Cao Tấn Phong thét lên đau đớn, trong nháy mắt đau đến nỗi đầu đầy mồ hôi, nghiêng răng ngẩng đầu lên nhìn Sở Phi Dương.

“Nếu không phải ngươi bỗng nhiên quay về Thanh Phong phái, ta cũng sẽ không đoạn chiết (gãy, đứt) tại Tùng Đào các này!” Cao Tấn Phong cắn răng nhịn đau nói, một giọt mồ hôi lớn thuận theo trán trượt xuống.

Sở Phi Dương cười cười nói: “Vây quả là đã làm phiền Cao sư huynh.” Nói xong liền xoay người không nhìn lại gã, cùng với Quân Thư Ảnh đi ra ngoài.

Quân Thư Ảnh trên ngân châm có bôi được vật do Cao Phóng chế ra, Sở Phi Dương không lo lắng cây ngân châm kia lại không chế trụ nổi Cao Tấn Phong. Sự tình còn lại, dĩ nhiên là có Tín Vân Thâm lo liệu rồi.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi Tùng Đào các, đám người đang bị ngăn ở phía ngoài thấy mối nguy đã được giải trừ, vội vàng xông vào trong, gấp gáp tiếp nhận hài tử nhà mình.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh kề vai đi tới, lại cảm thấy phải ôm cả người y mới thoải mái, vì vậy liền khẽ vươn tay nắm lấy bả vai y, không khác gì bộ dạng huynh đệ giao tình cực hảo.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn hắn, cũng không tránh ra.

Sở Phi Dương mở miệng nói: “Thư Ảnh, làm sao ngươi biết Cao sư huynh luyện tập chính là ‘Mịch tung’ (truy tìm hành tung) tâm pháp? Thứ công pháp này cũng ít khi thấy, môn phái vốn tồn tại bộ công pháp này hiện giờ ngay cả danh tự cũng không còn lưu lại rồi, ngươi làm sao biết được?” Hắn nhớ lại lúc bị Cao Tấn Phong phát hiện thì Quân Thư Ảnh ở xà nhà phía bên kia dùng khẩu hình hướng về phía hắn truyền đạt ‘Mịch tung’ hai chữ, ánh mắt trong suốt cùng với thần thái nghiêm túc, thật sự là... hết sức mê hoặc lòng người.

‘Mịch tung’ vốn là công pháp luyện tập để truy đuổi hành tung, biết Cao Tấn Phong là dựa vào mịch tung để phát giác hắn chứ không phải là bởi vì nội lực phi tốc tăng lên, Sở Phi Dương lập tức nắm thời cơ, cùng với Quân Thư Ảnh phối hợp chặt chẽ, mới có thể một lần hành động mà hạ gục Cao Tấn Phong. Nếu không, nơi đó còn có nhiều đệ tử trẻ tuổi võ công thấp kém, Sở Phi Dương lại không biết đối phương nông sâu ra sao, vốn là ngăn chặn chứ không thác đại tiến công, để tránh làm hại những người khác. Nếu như thế, còn không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian, lại sẽ có bao nhiêu chuyện phát sinh.

Quân Thư Ảnh hơi cúi đầu nói: “Cao Phóng giúp ta tìm rất nhiều tâm pháp bí tịch thất truyền, tuy không đi luyện để tránh tẩu hỏa nhập ma, nhưng xem qua một chút vẫn là có thể.”

“... Loại sự tình này hà tất phiền toái Tiểu Phóng chứ?” Sở Phi Dương dùng sức ôm chặt bả vai Quân Thư Ảnh đã khuất phục dựa vào hắn, dọc theo đường đi tha thiết dặn dò: “Khụ, từ nay về sau ta tìm giúp người là được rồi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...”

12. Phong Vũ Vô Cực - Chương 12

Tín Vân Thâm bối vì phải đi xử lý chuyện Cao Tấn Phong nên không kịp quay về dùng cơm, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh liền tự mình trở về viện tử của Tín Vân Thâm trước. Đi suốt đêm đến bây giờ bụng sớm đã đói, bữa cơm này cũng rất thịnh soạn, đương nhiên không được phép lãng phí.

Lúc hai người trở về tới phạn thính (nhà ăn), đã thấy Thanh Lang ngồi một mình ở đó tự rót rượu, đại khoái ăn. Thấy Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh tới, liền cười cười, xua tay tiếp đón: “Đến, Sở huynh, Thư Ảnh, nhanh ngồi xuống cùng ăn.”

Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương ngồi xuống, Quân Thư Ảnh đưa tay rót cho mình một ly rượu, nhìn Thanh Lang một cái, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Thanh giáo chủ thật sự không cho mình là ngoại nhân.”

“Đều là người một nhà, nào có chú ý nhiều như vậy.” Thanh Lang cười đến mức khóe mắt cong lên, thập phần vui vẻ, nói xong rồi lại giơ chiếc đĩa lên than thở, “Thanh Phong phái gia đại nghiệp đại, nhìn vào nở mày nở mặt nhưng phiền toái cũng nhiều. Thiên Nhất giáo ta vẫn là thoải mái.”

“Nhưng hiện nay Vô Cực sơn trang khắp nơi khiêu khích sinh sự, xúi giục tạo phản, chỉ sợ là Thiên Nhất giáo của Thanh huynh cũng sẽ không còn thoải mái như vậy.” Sở Phi Dương cười nói, “Cùng là người trong giang hồ, lúc này đây mọi người đều bị Vô Cực sơn trang kéo xuống nước, dù là ai thì cũng không thể chỉ lo thân mình.”

“Ta có nói chỉ lo thân mình sao?” Thanh Lang nhíu mày the thé nói, “Sở huynh không cần dùng lời nói để lôi kéo ta. Vô Cực sơn trang dám lấy tay đặt lên đầu Thiên Nhất giáo, ta đương nhiên sẽ không thể không quan tâm. Lại nói...” Thanh Lang ngược mắt lên suy nghĩ một chút, “Hơn hai mươi năm về trước, một lần giang hồ rung chuyển, vô lâm đại nạn, chính là sóng to gió lớn nổi lên, một kẻ đem cả thầy vô lâm Trung Nguyên náo loạn, trong hai mươi năm lại đây, cho dù có chút việc vụn vặt thì cũng coi là trời yên biển lặng rồi. Lúc này đây, ta có cảm giác, sự việc nhất định là không tốt.” (Khúc này thực khó hiểu, ta không biết dịch sao cho rõ nghĩa lời nói của Lang ca)

Quân Thư Ảnh bàn tay đang gấp một đĩa thức ăn ở giữa không trung bỗng nhiên khựng lại, có chút không vui liếc nhìn Thanh Lang một cái.

Sở Phi Dương đem thần sắc của y đặt vào trong mắt, lắc đầu cười lớn. Chuyện Quân Thư Ảnh mười mấy năm trước náo loạn giang hồ vậy mà bị Thanh Lang tùy tiện xếp vào loại ‘vụn vặt’, trong lòng y nhất định là không vui.

“Thư Ảnh, ăn nhiều một chút.” Sở Phi Dương giơ đũa gấp đồ ăn, “Trư đề (móng heo) này làm không tệ.” Đói bụng thì dễ tức giận, trước cứ cho ăn no là tốt nhất.

“Lại nói, khi đó Sở huynh lúc đó đúng là mới bước chân vào chốn giang hồ, lại gặp phải trận rối ren này.” Thanh Lang tay nâng lên ly rượu, tiếp tục cười nói, “Vô lâm đại nạn bình ổn một hồi, cũng nhờ việc đó mà tài năng bộc lộ, nhất cử thành danh (một lần hành động mà có được tiếng tăm), cuộc tao ngộ của Sở huynh quả thật đáng mơ ước.”

“Thanh huynh cũng quá khiêm tốn rồi.” Sở Phi Dương nói, “Tại hạ có gia sư che chở, làm sao so được với Thanh huynh niên thiếu đã một thân một mình tiêu sái bước chân vào giang hồ.”

Hai người kẻ tung người hứng mà tăng bốc lẫn nhau. Quân Thư Ảnh nghe không nổi nữa, không nhin được mà ngắt lời: “Hai vị khoe khoang lẫn nhau như vậy là đủ rồi, trước mắt nghĩ ra biện pháp phá giải Vô Cực sơn trang kia mới là quan trọng.”

Thanh Lang biết nghe lời lập tức chuyển đề tài, cười cười nói: “Thư Ảnh nói rất đúng.”

Sở Phi Dương cũng gật gù: “Vô Cực sơn trang... trước mắt là, không để lộ bất kì một sơ hở. Chúng khí thể mạnh như vũ bão, nhưng không ai biết được chúng vì sao mà đến. Chúng thủ đoạn cao minh xúi giục lòng người, cũng không một ai biết chúng làm cách nào. Định ở trong tối ta ở ngoài sáng, chúng ta hiện giờ ở thể bị động, hoàn toàn không biết gì cả.”

“Đây cũng là điểm mấu chốt.” Thanh Lang dùng đầu ngón tay nhẹ nhẹ gõ trên mặt bàn, “Thư Ảnh trước có nói một câu rất đúng, phải tìm được thủ đoạn Vô Cực sơn trang xúi giục lòng người, đúng bệnh hốt thuốc, mọi chuyện sẽ dễ dàng được giải quyết. Nói chung, xúi giục không có gì hơn cường bức và dụ dỗ. Chúng nếu cường bức, chúng ta liền hiệp trợ vũ lực, chúng nếu dụ dỗ, chúng ta có thể gia tăng lợi ích gấp nhiều lần. Chung quy có thể tìm được biện pháp khắc chế chúng. Có thể những môn phái đã phản xuất Vô Lâm minh cũng như phân bộ giáo chúng phản xuất Thiên Nhất giáo, đối với Vô Cực sơn trang nhất mực trung thành, thậm chí có thể vì Vô Cực sơn trang mà ngay cả tính mệnh cũng không màng. Kể ngay cả tính mệnh cũng không màng, muốn cường bức hoặc là dụ dỗ thì phải bắt đầu từ đâu? Tóm lại, việc gì, người nào dính vào Vô Cực sơn trang, tất cả đều lộ ra một cổ quái dị.”

“Có thể hay không thật sự là bị dùng thuốc?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

“Ta đã đọc nhiều y thư, đến nay vẫn chưa bao giờ gặp thứ kỳ được công hiệu giống như vậy.” Cao Phóng từ ngoài cửa đi vào, ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, “Dược vật cũng không phải là vạn năng, lòng người phức tạp khó dò, chỉ ít theo ta thấy, không có khả năng có loại dược tùy ý khống chế lòng người này.”

Ngay cả Cao Phóng tinh thông dược lý cũng nói như thế, Quân Thư Ảnh nhíu mày: “Không phải uy bức lợi dụ, cũng không phải hạ dược, chẳng lẽ Vô Cực sơn trang này thật sự biết tà thuật.”

“Ngay cả Tiểu Phóng cũng nói như vậy, xem ra thật sự không phải đơn giản dùng được, huống chi, những người quy phục Vô Cực sơn trang này, không gặp mấy ngày mà công lực vượt trội, thậm chí có thể tinh thông nhiều tuyệt học võ công của khắp các môn phái khác... Cái này lại càng quý dị vô cùng.” Thanh Lang một tay chống lấy khuôn mặt, có chút hăng hái cười nói “Chúng ta đã bao lâu chưa gặp phải loại chuyện khó giải quyết như vậy? Nhân nhĩ đã lâu, ngay cả xương cốt cũng đều trở nên uể oải rồi. Vô Cực sơn trang này trái lại là đem đến một trận mưa đúng lúc.”

Nhưng Sở Phi Dương lại lắc đầu nói: “Chuyện này không thể xem như trò đùa. Giang hồ bị kiếp nạn khó khăn này, khổ cực vẫn là phần đông bách tính vô tội. Cao Tấn Phong chính là người như vậy, cảm giác không phải là người vô tội, mà là gặp tai ương? Chúng ta nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, trả lại bình yên cho giang hồ vô lâm.”

Thanh Lang nhàm chán mà khoát tay: “Sở huynh đại đạo lý thật nhiều.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười một tiếng, lại hướng về phía Cao Phóng nói: “Vân Thâm còn đang bận rộn? Chuyện của Cao sư huynh đã giải quyết thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào, Cao Tấn Phong kia dầu muối không ngâm, cứng mềm không phục tùng, Tam trưởng lão lại khổ sở cầu xin, Vân Thâm đang đau đầu.” Cao Phóng tùy tiện ăn vài miếng, lại nói: “Chuyện của Cao Tấn Phong tạm thời gác lại, đã đem hấn nhót vào trong địa lao, Vân Thâm hiện tại đang sắp xếp chuyện khác... Viên lão tiền bối cùng Trình minh chủ đã đến đây.”

“Trình minh chủ là ai?” Quân Thư Ảnh khó hiểu nói.

Cao Phóng cười cười nói: “Giáo chủ, chuyện trong chốn giang hồ trước đây người không quan tâm đã đành, chẳng lẽ ngay cả minh chủ vô lâm hiện tại là ai cũng không biết sao? Trình minh chủ kia tên là Trình Tuyết Tường. Năm đó vị trí minh chủ vô lâm vốn là trong tay Sở đại hiệp, về sau chuyện phát sinh giáo chủ cũng đều biết.”

Quân Thư Ảnh lông mày khẽ nhăn lại nhìn y một cái, Cao Phóng tiếp tục cười nói: “Sau này, Viên lão tiền bối lại đành phải kế nhiệm chức minh chủ vô lâm. Vài năm sau, Viên lão tiền bối tuổi cao, liền để quan môn đệ tử Trình Tuyết Tường kế nhiệm vị trí minh chủ, hôm nay chính là Trình minh chủ này tới.”

Sở Phi Dương đứng dậy nói: “Nếu Viên lão tiền bối và Trình minh chủ đã tới đây, chúng ta cũng là đi gặp một lần mới phải.”

Sở Phi Dương nói như vậy, cũng không có người nào dị nghị, mà ngay cả người không vui nhất là Quân Thư Ảnh cũng đã chuẩn bị đi trước. Lúc này đây Quân Thư Ảnh cư nhiên lại không cần để ai thúc giục, cũng làm cho Sở Phi Dương có chút không quen.

Dọc đường đi, Cao Phóng tiếp tục hưng trí bình bình mà giảng thuật cho Quân Thư Ảnh về vị Trình minh chủ niên khinh hữu vi kia, từ gia thế của hấn nổi danh tuyệt học, hồng nhan theo hấn cho đến nghĩa khí huynh đệ của hấn. Thanh Lang ở một bên nghe được thẩn thức không thôi... Cao Phóng thân là Thanh Phong kiếm chủ môn phu nhân, y thuật cao siêu sẽ không nói, y còn tiếp tục nghiên cứu được lý, cố

gắng ngày càng tốt hơn. Vậy cũng không sao, nhưng y ngay cả đối với chuyện trong chốn giang hồ cũng rõ như lòng bàn tay, lớn nhỏ không bỏ sót. Tục ngữ có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Cao Phóng như thế này thật sự đáng được xưng tụng là một vị hiền thê hiếm có.

Lại nghe Cao Phóng tiếp tục nói: “Trình Tuyết Tường này, binh khí hần sử dụng tên gọi là ảnh nhần, được liệt danh đệ nhất đương kim giang hồ binh khí phổ.”

“Hần là đệ nhất?” Quân Thư Ảnh nhíu nhíu lông mày hỏi ngược lại.

Cao Phóng sao lại không nghe ra bốn chữ này là ý tại ngôn ngoại. Y giơ tay phải lên sờ sờ lọn tóc, trên cổ tay đeo hai khóa chuông nhỏ leng keng phát ra thanh âm giòn tan, hướng về phía Quân Thư Ảnh cười nói: “Giáo chủ, Sở đại hiệp thành danh là dựa vào một thân bản lĩnh, một khóa nhân tâm, binh khí ngược lại là thứ yếu, cho nên ở trên bảng binh khí này, Sở đại hiệp thường dùng thanh Thanh Phong kiếm nhưng thật ra lại không làm người ta chú ý.”

“Binh khí phổ này là người nào sở hữu? Người nào xếp hạng?” Quân Thư Ảnh lại nhíu mày, hỏi.

“A, binh khí phổ này tên gọi đầy đủ là giang hồ Bách Hiểu Sinh chi thiên hạ binh khí.” (*)

Quân Thư Ảnh nghe xong, khinh thường mà hừ lạnh một tiếng: “Bách Hiểu Sinh? Hắn đã chết cách đây mấy trăm năm. Có thể thấy được thứ sách này nhất định là hồ ngôn (nói bậy bạ)! ”

oOo

Lời tác giả: Nói về Quân Quân a, đại hiệp nhà người vị trí Minh Chủ bị người khi đó chỉ một tiếng mà không còn = =, người hiện tại khinh thường Bách Hiểu Sinh đồng học người ta cũng là không có tác dụng a!

(*): Là nói đến Binh khí phổ do Bách Hiểu Sinh xếp hạng lần đầu, trong đó liệt danh mười loại binh khí lợi hại nhất trong giang hồ, xếp theo thứ tự lần lượt là:

1. Thiên Cơ Bổng của Thiên Cơ Lão Nhân
2. Long Phụng Song Hoàn của Thượng Quan Kim Hồng
3. Tiểu Lý Phi Dao của Lý Tầm Hoan
4. Thiết Kiếm Tung Dương của Quách Tung Dương
5. Ôn Hầu Ngân Kích của Lữ Phụng Tiên

6. Tiên Thần của Tây Môn Nhu

7. Kim Cương Thiết Trụ của Gia Cát Cương

8. Thanh Ma Thủ của Y Khốc

9. Phong Vũ Lưu Tinh của Hưởng Tòng

10. Đông Hải Ngọc Tiêu của Ngọc Tiêu đạo nhân

Về sau Binh khí phổ này còn được nhiều người tự bổ sung sắp xếp lại, có lẽ trong bối cảnh niên đại truyện này diễn ra thì vị trí số 1 là binh khí của vị Trình minh chủ kia.

13. Phong Vũ Vô Cực - Chương 13

Tín Vân Thâm đang cau mày nói gì đó với Viên Khang Thọ, thấy Sở Phi Dương cùng mọi người đi vào thánh đường, liền đứng dậy chạy tới: “Đại sư huynh, huynh đã đến.”

“Ân, ta tới rồi.” Sở Phi Dương gật đầu rồi đi về phía Viên Khang Thọ, “Viên lão tiền bối, người thân thể vẫn còn khoẻ mạnh. Văn bối đã lâu chưa tới phủ thượng tiếp kiến tiền bối, thật sự là hổ thẹn.”

Viên Khang Thọ ha ha cười một tiếng, đi đến bên người Sở Phi Dương, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Chuyện này, người cũng là người đã có gia thất, sao còn có thể giống như trước, hàng ngày hương Võ Lâm mình chạy tới chạy lui. Người có hiếu tâm như vậy, lão phu cũng là rất vui rồi, gặp đồ nhi của ta một lần, Tuyết Tường. Hai người các ngươi chung quy bị người trong giang hồ lấy ra so sánh, lại đều là môn sinh đặc ý của lão phu, nhưng ngày hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt đi.”

Chỉ thấy một người nam nhân áo tím hướng về phía Sở Phi Dương ôm quyền, khẽ cười nói: “Sở sư huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt. Sư phụ nói huynh và ta đều là môn hạ của lão nhân gia, ta gọi một tiếng Sở sư huynh cũng không tính là mạo phạm đi.”

Sở Phi Dương cũng đáp lễ lại, cười nói: “Không dám, không dám. Trình minh chủ niên khinh hữu vi, lại là minh chủ võ lâm mình, an nguy của võ lâm Trung Nguyên là do một thân Trình minh chủ đảm nhiệm, Trình minh nếu đã không chê, tức hai người chúng ta xứng đáng là huynh đệ.”

Trình Tuyết Tường cũng không khách khí, ngay sau đó liền cười gọi một tiếng: “Sở huynh.”

Nói xong lại đưa mắt nhìn sang Quân Thư Ảnh cùng mấy người kia: “Mấy vị này là...”

“Tại hạ chỉ là một thương nhân, từ nam ra bắc cũng tính là quan hệ rộng rãi, bởi vì sự việc Vô Cực sơn trang nên đặc biệt đến Thanh Phong kiểm phái tương trợ.” Thanh Lang cười cười mở miệng nói.

Y không muốn trước Võ Lâm minh tiết lộ danh tính, thân phận giáo chủ Thiên Nhất giáo khiến y có chút lo ngại. Đám người Sở Phi Dương cũng không nói gì, Viên Khang Thọ không biết còn nhớ Thanh Lang hay không, nhưng cũng bày ra vẻ mặt khách khí như không biết gì.

Về Cao Phóng và Quân Thư Ảnh, Viên Khang Thọ vốn đã biết rõ nhưng cũng chỉ đối với Trình Tuyết Tường giới thiệu sơ qua, một vài điểm về thân phận tất nhiên là không đề cập đến.

Trình Tuyết Tường nhìn Quân Thư Ảnh, cười nói: “Nga! Các hạ tên là Thư Ảnh, thi thư họa ảnh, cùng ảnh nhần của ta thật ra rất có duyên.”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương, vẻ mặt khách khí, xa cách nói: “Trình minh chủ nói đùa.”

Viên Khang Thọ thấy mọi người đã nhận biết lẫn nhau, liền kêu họ cùng ngồi xuống, tiếp tục đàm luận chuyện lúc trước.

Tín Vân Thâm nói: “Viên lão tiền bối, người đem chuyện Võ Lâm minh kể lại một lần cho đại sư huynh nghe đi.”

Viên Khang Thọ than một tiếng, sắc mặt lại thêm ảm đạm, nói: “Phi Dương, lần này Võ Lâm minh quả thực vấp phải cái đình.” (ý nói gặp phải sự việc khó giải quyết).

Trình Tuyết Tường ở một bên sớm đã đem một tờ thỉnh giản (thiệp mời) đặt lên trên bàn cho mọi người xem qua. Sở Phi Dương vừa mở ra, thoáng nhìn đã biết là của Vô Cực sơn trang gửi đến Võ Lâm minh.

“Chúc thọ Vô Cực sơn trang chủ?” Sở Phi Dương khó hiểu nói, “Đây là bọn chúng muốn giảng hoà?”

Trình Tuyết Tường lắc đầu: “Nếu là như vậy thì đâu cần phải xa xôi đến đây để cho huynh rõ chi tiết.” Nói xong lại lấy ra một phong thư khác mở ra, mặt trước là một vài chữ màu huyết hồng, nhìn vào mà giật mình, còn có thể mơ hồ ngửi thấy mùi tanh của máu, xem ra thật sự là huyết thư dùng máu tươi để viết.

Quân Thư Ảnh vừa thấy liền nhíu mày: “Dùng thứ này, chẳng lẽ Vô Cực sơn trang cùng người của Võ Lâm minh có tư thù?”

Viên Khang Thọ lắc đầu thở dài: “Nếu chỉ là tư thù, hà tất phải làm to chuyện như vậy, cái này lại giống như mang đại cừu hận đối với võ lâm Trung Nguyên.”

Tín Vân Thâm gật đầu nói: “Không sai. Máu trên đó viết, Võ Lâm minh hạn trong vòng một ngày trả lời Vô Cực sơn trang thỉnh giản, chậm một ngày, sẽ huyết tẩy (tắm máu) một môn phái thuộc Võ Lâm minh.”

“Sao có thể ngang ngược như vậy?” Thanh Lang nắm tay đập xuống bàn, “Giang hồ bang phái, thương nhân phú hào, phần lớn đều vì một chữ lợi (lợi ích). Thế nhưng vô cực sơn trang làm việc này, tại hạ nhìn không ra có lợi gì. Mà chỉ có thể thấy một chữ cừ (thù hận). Các người chính là chính phái võ lâm a, người đắc tội thì ắt phải là tà môn.”

“Có thể gia nhập vào Võ Lâm minh cũng đã không phải là tiểu môn tiểu phái, lại có Võ Lâm minh chiếu cố, Vô Cực sơn trang làm sao dám tự tin đến vậy? Muốn huyết tẩy một môn phái đâu có thể nói dễ dàng?” Cao Phóng mở miệng nói.

Trình Tuyết Tường khuôn mặt vẫn một mực đạm nhiên lúc này mới hiện ra một tia bất lực, thở dài một hơi nói: “Thỉnh giản này vốn là tới từ hôm trước, ngày hôm qua... đã có một môn phái bị diệt môn. Vân Hải môn cũng coi như là một môn phái có thực lực trong Võ Lâm minh, nhưng ngay cả một người cũng không còn sống sót, một đại môn phái chỉ trong một đêm trở thành một mảnh hoang phế. Võ Lâm minh có thể lực, cũng không thể lo lắng toàn bộ các môn phái. Vô Cực sơn trang lại xuất quỷ nhập thần, lại càng khó mà đề phòng.”

Sở Phi Dương nghe vậy, cũng thấy sự tình nghiêm trọng, nhìn về phía Viên Khang Thọ nói: “Chẳng biết tiền bối nghĩ sao?”

Viên Khang Thọ thở dài: “Lão phu nếu có thể có biện pháp tốt, thì sao phải tới làm phiền Thanh Phong kiếm phái chứ? Vô Cực sơn trang này căn bản không phải lương thiện, lão phu cũng không muốn phải liên lụy nhiều người, chính là... Ai! Lão phu đã thuận theo lời Vô Cực sơn trang, trả lời thỉnh giản của chúng. Trước kéo dài thời gian được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, không thể tiếp tục để càng nhiều môn phái gặp phải tai ương.”

“Thuận theo lời Vô Cực sơn trang?” Cao Phóng ngạc nhiên nói, “Vô Cực sơn trang yêu cầu làm như thế nào?”

Sắc mặt Viên Khang Thọ trong nháy mắt lại càng đen kịt lại, khoát khoát tay nói: “Việc này, thật sự là thật sự là ta sỉ nhục võ lâm Trung Nguyên. Vô Cực sơn trang kia yêu cầu Võ Lâm minh xé lụa đỏ, đệ tử Võ Lâm minh do lão phu mang theo, mặt hướng phương bắc, khom mình hành lễ, chúc thọ Vô Cực sơn trang trang chủ kia.” Nói xong lời cuối cùng thì Viên Khang Thọ đã cực kỳ phẫn nộ, vẻ mặt căm phẫn.

Trình Tuyết Tường an ủi nói: “Sư phụ đừng tức giận, người là suy nghĩ vì tất cả võ lâm, người giang hồ đều nhìn ra. Không thể không khom lưng, đó cũng là một lòng nghĩa hiệp, anh hùng khí phách. Người trong giang hồ phải theo đuổi một chữ hiệp(trong từ ‘nghĩa hiệp’), không phải sao? Hiện giờ tuy rằng giang hồ rung chuyển bất an, nhưng vẫn chưa tới mức không thể vãn hồi, sư phụ người nguyện ý vào lúc này lùi một bước, để chúng ta có thời gian, nhất định phải đem Vô Cực sơn trang kia một lưới bắt hết.”

“Trình huynh nói rất đúng.” Sở Phi Dương tán thành, “Trình huynh niên kinh hữu vi, lại thâm minh đại nghĩa (đúng sai phân minh, rõ ràng) như vậy, không hổ là minh chủ võ lâm, quả thật là võ lâm Trung Nguyên chi phúc.”

“Sở huynh quá khen, vậy Sở huynh...” Trình Tuyết Tường cũng cười trả lời.

Quân Thư Ảnh vừa nghe liền ngán ngẩm quay đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Chính đạo võ lâm này, cứ ba câu lại tăng bốc nhau một lần, rốt cuộc là tạt xấu gì?

Mấy người đem tình thế bây giờ nói ra, Viên Khang Thọ lại tỏ rõ ý đồ đến đây, nguyên lai là Võ Lâm minh nhân lực không đủ, muốn tới Thanh Phong kiếm phái mượn người. Võ Lâm minh vốn không giống Thanh Phong kiếm phái thu nhận rộng rãi môn đồ như vậy, ngày thường phần lớn là treo phát một số giải thưởng, chờ đợi giang hồ nhân sĩ đến lãnh nhiệm vụ, kiếm lấy thù lao. Hiện giờ nếu muốn tung một mẻ lưới, vấn đề nhân lực liền không thể đáp ứng, đúng là trứng chọi đá.

Hiện giờ Võ Lâm minh ở ngoài sáng Vô Cực sơn trang ở trong tối, bọn họ ngay cả Vô Cực sơn trang ở nơi nào cũng không biết, vậy phải đối phó ra sao? Trước chỉ có thể phái thêm người khắp nơi trên giang hồ dò la tin tức rồi mới quyết định

Thanh Lang cười, mở miệng nói: “Muốn dò la tin tức, tại hạ có thể giúp đỡ một chút.”

“Người đâu chỉ có thể giúp đỡ chút chút.” Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, “Thanh giáo chủ không cần khiêm tốn, nếu như tập hợp đầy đủ lực lượng thám tử kia, thì thiên hạ còn có chuyện mà Thanh Lang người không thể dò la sao?”

Thanh Lang nhìn về phía Quân Thư Ảnh cười nói: “Thư Ảnh đây là khen tặng tại hạ sao? Vậy tại hạ lại càng không thể không dốc hết toàn lực rồi.” Nói xong lại nhìn về phía Viên Khang Thọ, “Viên lão tiên bối, Trình minh chủ, việc này tại hạ nhất định tận lực. Hiện giờ tại hạ còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước.”

Mấy người bàn bạc chính sự cũng đã ổn thỏa, Tín Vân Thâm và Cao Phóng liền cùng với Viên Khang Thọ và Trình Tuyết Tường đi gặp Tín Bạch. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng nhau tiễn Thanh Lang đi ra ngoài.

“Thanh huynh, chuyện gì đột nhiên lại vội vã như vậy?” Sở Phi Dương mở miệng hỏi.

Thanh Lang trầm ngâm một lát, nói: “Huynh cũng nghe rồi, Vô Cực sơn trang hiện tại rõ ràng là không cần nguyên do, cứ nhằm vào tất cả giang hồ. Thiên Nhất giáo mặc dù nằm ngoài, nhưng mấy năm gần đây ở Trung Nguyên cũng có qua lại nhiều, cũng không dám khẳng định Vô Cực sơn trang sẽ không động đến Thiên Nhất giáo.” Thanh Lang nói đến đây, trên bàn tay to và cánh tay rõ ràng lộ ra gân xanh dữ dội, ánh mắt cũng đen lại.

“Huynh lo lắng cho Yến Kỳ và Thanh Tình sao?” Sở Phi Dương gật đầu nói, “Quả thực không thể xem thường, Thanh huynh, huynh đem bọn họ đến Thanh Phong kiếm phái đi. Thiên Nhất giáo giáo chúng, tốt nhất cũng nên tạm thời tìm chỗ an thân. Thanh huynh nếu như cần Thanh Phong kiếm phái hỗ trợ, chỉ sợ cũng không có phương pháp rồi.”

Thanh Lang nhướn miệng cười nói: “Tại hạ chính là đang có ý đó. Thư Ảnh, người nhớ thu xếp một viện tử, chờ Yến Kỳ đến đây bầu bạn với người.”

Quân Thư Ảnh mấp máy môi, trừng mắt nhìn Thanh Lang, Thanh Lang lại cười lớn cáo từ mà đi.

14. Phong Vũ Vô Cực - Chương 14

Viên Khang Thọ sau khi gặp qua Tín Bạch liền đem nhân thủ mà Thanh Phong kiếm phái cho mượn dẫn đi, rồi vội vàng trở về Vô Lâm minh để phòng Vô Cực sơn trang phát sinh sự cố.

Trình Tuyết Tường nhận lệnh lưu lại Thanh Phong kiếm phái cùng với Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm chung sức đối phó.

Từ lúc Thanh Lang đi khỏi, trong vòng vài ngày có rất nhiều thám tử Thiên Nhất giáo tới Thanh Phong kiếm phái đưa tin. Những tin tức này phần lớn là về địa bàn hoạt động của môn nhân mà Cực sơn trang phái đi, cũng như bao nhiêu môn phái bị tiêu diệt, bao nhiêu người bị sát hại.

Trình Tuyết Tường mở ra một phong bì tín (thư từ bí mật) trong tay, nhíu mày mở miệng nói: “Mạng lưới thông tin của vị Thanh huynh kia thực sự mau lẹ, nếu đối lại là Vô Lâm minh, sẽ không thể thu thập tin tức toàn diện được như vậy.”

Tín Vân Thâm nâng một chén trà lên, mạnh mẽ rót xuống một trận, lộ ra vẻ nhợt nhạt xanh xao, xung quanh con mắt còn có một mảng quầng thâm nhàn nhạt, một bộ dáng mệt mỏi quá độ. Sở Phi Dương cũng là ngáp lên ngáp xuống, không một chút sinh lực, mệt mỏi cầm lấy một tờ tín chỉ (giấy viết thư).

Mấy ngày qua, Thanh Phong kiếm phái môn hạ nhiều phân bang phân đường liên tục đụng mặt Vô cực sơn trang, Tín Vân Thâm bận đến nỗi mã bất đình đề (ngựa không dừng vó, ý nói công việc bề bộn không có thời gian nghỉ ngơi), còn Sở Phi Dương thì phải chạy ngược chạy xuôi, đến những phân đường đó giải quyết phiền toái. Mặc dù còn có sư bá sư thúc khác cùng với sư huynh sư đệ mỗi người một tay, các nơi trợ giúp, nhưng Vô Cực sơn trang kia đúng là khó mà đề phòng cho được.

Người của Vô Cực sơn trang không kẻ nào có thể dùng đạo lý để nói chuyện, chỉ cần đụng phải là nhất định sẽ ác chiến một hồi. Sở Phi Dương liên tục vài ngày cùng với người của Vô Cực sơn trang giao thủ, ngay cả một giấc ngủ ngon cũng không có, cho dù là thân thể có sắt đá kim cương cũng không thể chống đỡ được.

Trình Tuyết Tường nhìn thấy Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm bộ dạng mệt mỏi, có chút áy náy mà mở miệng nói: “Sở huynh, Tín trưởng môn, tại hạ vốn là đến cùng mọi người chung sức đối phó với Vô Cực sơn trang, thế nhưng ngược lại mấy ngày nay lại không phải động chân động tay, thật sự là hổ thẹn. Nếu chỗ nào tại hạ có thể giúp được, thỉnh Tín trưởng môn không cần khách khí.”

Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm cũng đều là vì giải quyết công việc nội bộ Thanh Phong kiếm phái. Trong khi Trình Tuyết Tường thân phận mình chủ vô lâm có chút nhạy cảm khiến hắn không thể chủ động nhúng tay vào nội bộ công việc của môn phái khác. Kết quả là mình chủ vô lâm Trình Tuyết Tường này rất nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ là ở Lăng Nguyệt sơn, tìm manh mối từ tín thư các nơi đưa tới.

Tín Vân Thâm đặt chén trà xuống, nói: “Trình minh chủ nói chi vậy, Trình minh chủ có trách nhiệm của mình, Thanh Phong kiểm soát những việc này... sao có thể phiền minh chủ bọn họ. Không nói việc này nữa, Trình minh chủ đã tìm ra manh mối gì về Vô Cực sơn trang chưa?”

Trình Tuyết Tường lấy ra một tấm địa đồ, nói: “Đây là địa đồ được gửi tới cùng bí tín, ghi lại những vị trí mà Vô Cực sơn trang môn nhân đã từng xuất hiện, Tín chương môn, Sở huynh hãy xem qua.”

Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm cẩn thận quan sát tấm địa đồ sử dụng chu sa bút làm ký hiệu. Sở Phi Dương sờ cằm nói: “Trình huynh là muốn thông qua tấm địa đồ này để tìm ra vị trí của Vô Cực sơn trang?”

“Không sai.” Trình Tuyết Tường cười, gật đầu nói.

“Muốn biết vị trí Vô Cực sơn trang ở đâu, còn có cách đơn giản hơn, đâu cần phải rắc rối như vậy.” Một đạo âm thanh từ ngoài cửa vừa dứt, Quân Thư Ảnh đã từ cánh cửa bước vào.

“Thư Ảnh.” Sở Phi Dương cười nghênh đón.

Trình Tuyết Tường nét mặt cũng nhàn nhạt mà cười, nhìn Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương bắt lấy cổ tay Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh liền khẽ ngửa đầu nhìn hắn. Nhìn thấy hắn khí sắc mệt mỏi, Quân Thư Ảnh nhíu mày: “Làm sao lại thành ra cái bộ dạng này?”

Sở Phi Dương sờ sờ mặt, biểu hiện có chút vô tội: “Nói xem, ta biến thành bộ dạng như thế nào?”

“Tại hạ ngu dốt, không biết Thư Ảnh công tử có gì chỉ giáo?” Vẫn đứng nguyên tại chỗ, Trình Tuyết Tường đột nhiên mở miệng hỏi. Quân Thư Ảnh thái độ đối với hắn không tính là khách khí, hắn cũng thấy vui mừng, ôm quyền hướng về phía Quân Thư Ảnh cười nói.

Quân Thư Ảnh nhìn qua một chút tấm địa đồ, từ những điểm đánh dấu rải rác vị trí hoạt động của môn nhân được Vô Cực sơn trang phái đi, có thể đại khái đoán ra vị trí của bọn chúng, cái này minh chủ vô lâm không phải là không có lý.

“Lúc chúng ta xuất môn, cũng bắt gặp Vô Cực sơn trang khắp nơi dán cáo thị, không e dè muốn mời giang hồ nhân sĩ đến chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang.” Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nói. Sở Phi Dương gật đầu.

“Ý huynh là chúng ta sẽ đi chúc thọ Vô Cực trang chủ kia?” Trình Tuyết Tường hỏi.

“Thế nào? Minh chủ vô lâm là không thể hạ giá thân phận sao?” Quân Thư Ảnh nhướn mày nói.

Quân Thư Ảnh tựa hồ đối với hắn có chút không thiện cảm, Trình Tuyết Tường cười khổ nói: “Thư Ảnh công tử nói xem, tại hạ từ khi ngồi lên vị trí minh chủ võ lâm này, một thân vinh nhục cũng chỉ vì an nguy võ lâm. Việc chúc thọ tại hạ cũng đã nghĩ qua, chỉ là chưa phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, tại hạ không muốn dùng phương pháp này. Cần biết cái mà Vô Cực sơn trang gọi là chúc thọ, cũng không chỉ là muốn các môn phái khác xuất ra một phần lễ vật mừng thọ là đủ. Mà muốn những người đi chúc thọ, trước phải phục hạ một chén máu, lập huyết thệ, không được làm ra chuyện bất lợi đối với Vô Cực sơn trang, sau đó để Vô Cực sơn trang môn nhân tùy ý dẫn đến Vô Cực sơn trang.”

“Máu?” Quân Thư Ảnh nhú mày.

“Thư Ảnh công tử cũng nghĩ đến sao? Quả nhiên cùng với tại hạ nghĩ đến một điểm.” Trình Tuyết Tường thở dài, “Khó trách Thư Ảnh công tử muốn thông qua việc chúc thọ để tiến nhập Vô Cực sơn trang, hôm qua mới nhận được tin tức này ta cũng đã nghĩ như vậy. Việc lập huyết thệ, thật sự lúc này không nên làm, việc tại hạ lưu tâm, đúng là một chén máu đó. Đến bây giờ chúng ta vẫn chưa biết Vô Cực sơn trang làm thế nào khống chế lòng người, cho nên bất cứ thứ gì thuộc về Vô Cực sơn trang, cũng không thể tùy tiện thử qua.”

Quân Thư Ảnh suy nghĩ, gật đầu. Trình Tuyết Tường xem ra là người suy xét kỹ càng, nếu là như vậy, thì quả nhiên không thể lỗ mãng.

Tay đột nhiên bị người khác nắm lấy, Quân Thư Ảnh quay đầu lại, liền chứng kiến Sở Phi Dương vẻ mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng nhợt đi, so với lúc y nhìn thấy hắn khi vào cửa thì tồi tệ hơn nhiều.

Quân Thư Ảnh bị dọa cho hoảng sợ, trở tay giữ chặt lấy tay Sở Phi Dương, giúp hắn xem mạch: “Người làm sao vậy Phi Dương? Làm sao khí sắc đột nhiên trở nên khó coi như vậy?”

Sở Phi Dương khẽ cau mày, giật giật môi, thanh âm nói ra cũng trở nên suy yếu: “Thư Ảnh, ta không sao, người... không cần lo lắng.”

Quân Thư Ảnh ấn đường cũng đã nhíu chặt, cắn răng nói: “Lúc này mà còn bản lĩnh cái gì? Ta gọi Cao Phóng đến xem cho người!”

“Thư Ảnh, không cần!” Sở Phi Dương một tay nắm chặt lấy cánh tay Quân Thư Ảnh, tay kia đặt trên vai y, đem sức nặng thân thể đặt ở trên vai Quân Thư Ảnh: “Người dẫn ta trở về... nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh rất ít khi nhìn thấy Sở Phi Dương hờn như vậy, nhưng mà xem qua mạch cho hắn thì hết sức ổn định, không giống như có chuyện gì, nhất thời cũng không biết là như thế nào. Quân Thư Ảnh không yên tâm, bản thân mình y thuật vốn không tinh thông, có thể chẩn sai mạch, nghĩ nhất định phải để Cao Phóng đến xem qua thì mới an tâm được.

Sở Phi Dương quay đầu nhìn Tín Vân Thâm và Trình Tuyết Tường xin cáo từ: “Vân Thâm, Trình huynh, tại hạ đột nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, cáo từ trước, có chuyện gì buổi tối nói sau.”

Tín Vân Thâm xoa tay: “A... ta cũng phải đi ngủ một giấc, vậy buổi tối nói chuyện sau, Trình minh chủ huynh cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Quân Thư Ảnh cau mày đỡ lấy Sở Phi Dương từ đại môn rồi đi, còn Tín Vân Thâm thì lại từ tiểu môn đi theo hướng khác, trực tiếp trở về hậu viện.

Trình Tuyết Tường một mình đứng ở trong sảnh, nhìn chung quanh một chút, cuối cùng dứt khoát tự mình rót một chén trà, ngồi xuống chiếc bàn phía sau, một chân đặt lên trên bàn, cầm lấy một vài bí tín tiếp tục cẩn thận xem xét.

15. Phong Vũ Vô Cực - Chương 15

Y đỡ lấy Sở Phi Dương dìu trở về phòng, đặt hân nằm trên giường rồi mới đứng dậy nói: “Ta đi tìm Cao Phóng tới đây.”

“Thư Ảnh, không cần tìm Cao Phóng.” Sở Phi Dương một tay giữ chặt cổ tay Quân Thư Ảnh, tay kia chống đỡ cơ thể, nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Người ngủ cùng ta một giấc là được rồi.”

Quân Thư Ảnh mặt biến sắc, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Sở Phi Dương, cắn răng nói: “Đã như vậy, người là còn muốn làm cái gì? Ban ngày ban mặt, người làm sao lại muốn chuyện đó!”

Sở Phi Dương chớp chớp mắt, thở ra một hơi, cười nói: “Thư Ảnh, thực sự chỉ là quá mệt mỏi, muốn ngủ một giấc. Người cho rằng ta đang suy nghĩ cái gì? Ân?!”

“Người!” Quân Thư Ảnh tức giận, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương trên tay dùng lực, đem Quân Thư Ảnh kéo vào lòng, một cánh tay gắt gao ôm lấy y, không cho y tránh ra.

“Nếu như người trong lời nói là mong đợi thứ gì, tại hạ bất cứ lúc nào cũng có thể làm bất cứ việc gì, Thư Ảnh...” Sở Phi Dương giữa con người đen như mực phản chiếu khuôn mặt Quân Thư Ảnh, khẽ cười, hân càng ngày càng áp sát, hôn lên đôi môi của y.

Quân Thư Ảnh quay mặt đi chỗ khác, Sở Phi Dương liền từng chút từng chút một hôn lên trên mặt và trên cổ y. Quân Thư Ảnh cau mày, quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa còn đang khép hờ, mấp máy môi nói: “Phi Dương, bây giờ là ban ngày...”

“Hảo hảo, người nếu không đồng ý, sẽ không làm gì cả. Ta chỉ là muốn gần gũi người một chút, hảo hảo bổi...” Sở Phi Dương nỉ non, ôm lấy Quân Thư Ảnh, đưa tay đem vạt áo y kéo ra, làm lộ ra da thịt mịn

màng nơi tỏa cốt (xương quai xanh).

Quân Thư Ảnh đành miễn cưỡng vươn tay, đem một cái bàn nhỏ đặt cạnh giường mà đẩy về phía cánh cửa chặn lại.

Sở Phi Dương một tay mạnh mẽ kéo sàng trưởng (tấm rèm treo ở giường), không muốn để cảnh xuân phơi phơi lộ ra ngoài.

Quân Thư Ảnh khẽ cắn răng, cảm thấy xúc cảm ấm áp quen thuộc kia từ trán quuyền luyến đến môi, lại thuận theo trườn xuống cổ. Hai tay Sở Phi Dương nhẹ nhàng mà vuốt ve cánh tay y, chế trụ mười ngón tay của y, đem hai tay y áp lên đỉnh đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đối phương đều thấy trọn vẹn hình ảnh của bản thân mình, chiếm cứ lấy toàn bộ.

Ánh mắt giăng co, triền miên, mềm mại.

Sở Phi Dương chậm rãi cúi xuống, hàng mi dài cũng dần dần che đi con ngươi đen láy mà sáng rực. Quân Thư Ảnh chớp chớp mắt, cũng khẽ khép mi mắt lại.

Quân Thư Ảnh chờ một lát, không có hôn môi cũng như âu yếm, trong khi sức nặng trên người lại thêm gia tăng. Hơi thở ấm áp của Sở Phi Dương lại đang phả lên cổ y.

Quân Thư Ảnh mở to mắt, mới phát hiện Sở Phi Dương đã ngã trên người y, mặt tựa vào đầu vai y, cư nhiên là đang say ngủ. Phía dưới con mắt có chút quầng xanh đen, làn môi cũng khô cứng. Quả thật là một bộ dạng cực kỳ mệt mỏi.

Quân Thư Ảnh ngơ ngác nhìn Sở Phi Dương một lát, đột nhiên tiếp cận khuôn mặt hần, do dự một chút liền dán chặt vào, dùng chóp mũi mà cọ xát, đồng thời đem hai tay thoát khỏi bàn tay của Sở Phi Dương, khẽ ôm lấy hần.

Ngoài cửa sổ, mặt trời từ từ lặn xuống phía tây, Quân Thư Ảnh ôm lấy Sở Phi Dương cũng đã mệt mỏi muốn ngủ, chẳng biết lúc nào thực sự thiếp đi.

Quân Thư Ảnh bị một trận tiếng động ồn ào bên ngoài làm cho thức giấc, y mở mắt, ánh nắng xuyên qua sàng trưởng trở nên dịu dàng, hào quang mềm mại, rải lên người cũng không cảm thấy chói mắt.

Chẳng biết lúc nào hai người tư thế đã biến thành Sở Phi Dương đem y ôm vào ngực. Quân Thư Ảnh nhìn cánh tay đặt dưới gáy y làm đệm không khỏi cảm thấy tê rần thay cho Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vẫn còn ngủ rất say. Đang ở tại Thanh Phong kiếm phái, lại có Quân Thư Ảnh ở bên, nên

hắn hoàn toàn đem một thân cảnh giác thu vào trong, chỉ muốn ngủ thẳng một giấc.

Quân Thư Ảnh đem cánh tay đang ôm bên hông mình đẩy ra, giơ tay lên, ở nơi cánh tay hắn làm gối cho mình nắn nắn loạn xạ rồi lại kéo sàng trưởng bước xuống giường, muốn ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

“Giáo chủ, người ở đây làm gì vậy?” Vừa đi ra khỏi viện môn, đã nghe thanh âm Cao Phóng từ phía sau truyền đến. Quân Thư Ảnh quay đầu lại, thấy Cao Phóng trong tay đang cầm một chậu không biết là cây cỏ gì đó, vẻ mặt tò mò đang đi về phía y.

Quân Thư Ảnh lắc đầu nói: “Không có việc gì, bên ngoài ồn ào, ta ra để xem một chút.”

“Nga, việc này... Bởi vì buổi chiều Thanh Lang mang theo Yến Kỳ trở lại, hiện tại đang đại khái dọn dẹp viện tử. Thanh Lang và Yến Kỳ ở viện tử phía trước, rất gần nơi này.” Cao Phóng loay hoay một chút được thảo trong tay, lại nói, “Hiện ở bên đó còn rất loạn, giáo chủ, người muốn đi xem không?”

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, dường như cũng không có gì hay để xem, liền lắc đầu nói: “Không đi...”

Y còn chưa dứt lời, từ xa bỗng nhiên một sinh vật vĩ đại lông màu đen vàng xen lẫn đang xông tới, tạo ra một trận gió mạnh mẽ phóng thẳng tới chỗ y, giống như một đạo hắc sắc toàn phong.

Quân Thư Ảnh theo bản năng toàn thân căng cứng, đề phòng nhìn sinh vật với cái đầu vĩ đại kia đang từ đằng xa chạy đến trước mặt mình.

Tới gần, mới thấy rõ sinh vật này là một con chó rất lớn, hình thể tương đương với cự lang (cự – to lớn, lang – con sói), răng nanh bên miệng sắc bén.

Quân Thư Ảnh phòng bị không cho nó tiếp cận, vậy mà con vật khổng lồ kia lại đem cái đuôi vẫy vẫy làm cho người ta hoa cả mắt, di chuyển đến bên chân Quân Thư Ảnh, trong cổ họng phát ra những tiếng rầm rì khe khẽ, ra vẻ nũng nịu.

Cao Phóng sớm đã chuẩn bị một nắm dược phấn (thuốc dạng bột), chỉ đợi tung về phía con vật kia nếu nó thành linh xông tới. Nhưng mà hiện giờ nó lại đang ở bên chân Quân Thư Ảnh ra vẻ nũng nịu, ngược lại khiến y không thể ra tay.

“Này.... Đây là cái gì?!” Quân Thư Ảnh trợn to mắt nhìn xuống dưới chân.

Một người hắc y nam tử bị con vật đó kéo đến, trong tay còn đang nắm chặt sợi dây thừng, miệng hư hư mà huấn luyện: “Hư! Vượng Tài, ngồi xuống! Vượng Tài, ngồi xuống!”

Vượng Tài kia nhưng lại mất diếc tai ngơ, chỉ ở bên chân Quân Thư Ảnh cọ tới cọ lui.

Nghe được Quân Thư Ảnh hỏi, người nọ ngẩng đầu lên, hơi ôm quyền nói: “Ta chính là tuần thú sư (người thuần hóa động vật) có kinh nghiệm nhất của Thiên Nhất giáo, đây là tiểu khuyến mà thiếu chủ nhật được, ta muốn đem nó huấn luyện thành mới...”

Gã vừa mới dứt lời, Vương Tài kia lại cứng đầu kéo theo dây thừng chạy mất mạng.

Người nọ bóng dáng ốm yếu thất tha thất thểu chạy theo, miệng lớn tiếng huấn đạo: “Hư! Hư! Vương Tài, dừng lại! Vương Tài, dừng lại!”

Quân Thư Ảnh và Cao Phóng im lặng mà nhìn theo một con chó đang kéo một người chạy mất.

Nam nhân tự xưng là tuần thú sư kia, dù thế nào cũng nhìn không ra gã ở điểm nào ‘có kinh nghiệm nhất’.

“Quân thúc thúc, Cao thúc thúc, không sai, nó chính là sủng vật của ta.” Một giọng nói trong trẻo ở sau lưng vang lên, Quân Thư Ảnh và Cao Phóng cùng xoay người, liền thấy Thanh Tĩnh một thân áo quần màu tím đang cười híp mắt mà nhìn bọn họ, Sở Kỳ cũng đang đứng ở bên cạnh y.

Sở Kỳ nghe vậy liền không vừa ý: “Không sai, cái gì không sai, khờ đầu khờ não. Nó bộ dáng cao lớn uy phong, nhất định là có huyết thống lang (quan hệ huyết thống với loài lang, sói). Vậy mà người lại đặt cho nó cái tên thật ngốc như vậy.”

16. Phong Vũ Vô Cực - Chương 16

Nghe Sở Kỳ nói xong, Thanh Tĩnh chỉ cười ha hả: “Kỳ Nhi, loại sự tình này người không hiểu. Cái này gọi là đại tục nhược nhĩ (!!)... nếu không tại sao mọi người đều thích hai chữ Vương Tài chứ. Ta cho rằng, nếu nói đến hai chữ nhĩ trí (lịch sự, tao nhã), thì những văn nhân nhĩ sĩ (kẻ có học, người trí thức), thâm sơn ẩ sĩ (người ở ẩn nơi núi sâu) này, thật đúng là còn thua kém một người thợ thủ công mặt đầy bụi bặm mà thành thạo một chút tay nghề. Chỉ ít bọn họ còn có thể làm ra vật này... còn những tên gia hỏa chỉ biết vũ văn lộng mặc (múa búa hành văn, ý nói đến khả năng văn chương) có thể làm được không?” Thanh Tĩnh giống như ảo thuật từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ lung linh xinh xắn, cười cười đưa tới trước mặt Sở Kỳ: “Kỳ Nhi, cái này tặng người!” <Đoạn này có nhiều từ không hiểu nghĩa, ta không dám đảm bảo độ chính xác cao =.=||>

Sở Kỳ không giấu nổi vẻ tò mò mà nhận lấy, lật lên lật xuống xem xét: “Đây là đồ chơi gì?”

Thanh Tĩnh cầm lấy hộp gỗ, biểu diễn cho hắn xem: “Có thể mở ra như thế này... Bộ phận bên trong có một chút tinh xảo...”

Quân Thư Ảnh và Cao Phóng thấy hai hài tử cùng nhau chơi rất vui vẻ cũng không muốn cắt ngang, liền cùng nhau ly khai.

Quân Thư Ảnh hướng Cao Phóng nói: “Cao Phóng, người viết cho ta mấy món được thiện đường thân đi, ta phân phó trừ phòng lát nữa dựa vào đó để làm.”

Cao Phóng cùng với Quân Thư Ảnh sóng đôi đi tới, nghe nói vậy kinh ngạc quay đầu nhìn y: “Giáo chủ, chẳng lẽ người lại...?”

“Cái gì?” Quân Thư Ảnh khó hiểu.

Cao Phóng vội vàng lắc đầu, đổi đề tài: “Ách... Giáo chủ vì sao muốn được thiện bồi bổ thân thể?”

“Sở Phi Dương gần đây vì sự tình trong Thanh Phong kiếm phái mà liên tiếp mấy ngày vất vả, ta sợ hấn kiệt sức quá độ, tổn thương thân thể.” Quân Thư Ảnh nhíu mày, “Mấy thứ này ta lại không hiểu rõ, người đến xem đi.”

Cao Phóng âm thầm thở ra một hơi, gật đầu nói: “Giáo chủ nói đúng. Vân Thâm cũng mệt mỏi đến nỗi không còn ra hình người rồi, cần phải điều dưỡng điều dưỡng. Bất quá, nói thì nói như vậy, chuyện Vô Cực sơn trang một ngày cũng không ngớt, sợ là không ai có thể thoải mái.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Vô Cực sơn trang này ghê tởm tột cùng. Thanh Phong kiếm phái chính là quá mức do dự, tự xưng là danh môn chính phái, làm cái gì cũng phải quang minh chính đại, đó cũng chẳng khác nào là đem mình đặt dưới lưỡi đao kẻ tiểu nhân.”

“Giáo chủ nói không sai, ta cũng cảm thấy Thanh Phong phái đôi khi quá mức bảo thủ, ý vào danh vọng cao, võ công hảo, lại thật sự đem mình xem như đại hiệp cứu thế.” Cao Phóng đương nhiên vạn phần tán đồng.

Sở Kỳ và Thanh Tĩnh vẫn ở đó chơi đùa cũng không chú ý đến hai người chung một mối suy nghĩ đang cùng nhau đi xa.

Thanh Tĩnh đem món đồ chơi nhỏ kia chỉ giáo Sở Kỳ cách chơi, Sở Kỳ cầm trong tay rất vui vẻ, con mắt lóe sáng, ngoài miệng nói: “Lân nhi nhất định thích, vật này ngay cả trận pháp cơ quan cũng đều có. A Tĩnh,, thợ thủ công nhà người thật là lợi hại.”

“Đó là đương nhiên.” Thanh Tĩnh không khỏi tự hào, “Ta cũng vì Lâm nhi đệ đệ mà chuẩn bị lễ vật, hấn đang ở đâu?”

“Cái gì mà Lâm nhi đệ đệ? Lâm nhi rõ ràng so với người còn lớn hơn hai tháng, người phải gọi là ca. Ta cũng là ca của người vậy.” Sở Kỳ bất mãn nói, nhưng vẫn dẫn Thanh Tĩnh đi tới nơi Lâm nhi thường ngày luyện công...

Lúc chạng vạng tối, Sở Phi Dương rốt cục ngủ đủ, tinh thần phấn chấn rời giường.

Vốn cho là sẽ có người ngoan ngoãn bồi bên cạnh nhưng lại hoàn toàn không thấy bóng dáng, Sở Phi Dương vội rửa mặt rồi đi ra tìm người.

Thanh Phong kiểm phái kiến trúc dựa vào núi mà xây dựng, từ tiền viện đến hậu viện cũng phải bay qua nửa đỉnh núi, nếu muốn tìm một người, nói thì dễ nhưng làm mới khó. Cho đến lúc tới giờ ăn cơm tối Quân Thư Ảnh mới chậm rãi, thong dong trở về viện tử của mình.

Sở Phi Dương ôm cánh tay ngồi ở tiền thính, vừa nhắc quai hàm vừa nhướn mày nói: “Người không thành thật ngủ cùng ta, đi đâu từ trưa vậy?”

Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái, cứ thế đi tới bưng lên uống cạn một chén trà trên bàn rồi mới nói: “Ta cũng không phải là mệt mỏi gì, làm sao phải vô ích ở trên giường bồi người nửa ngày.”

Sở Phi Dương mài mài răng nanh, một phen kéo thắt lưng Quân Thư Ảnh lại: “Người không biết ta tính lại không thấy người, có bao nhiêu cô đơn.”

Lời buồn nôn như vậy mà hắn cũng nói được, Quân Thư Ảnh không biết hắn rốt cuộc là cố ý trêu đùa hay là nói thật. Nếu hắn cố ý trêu đùa, Quân Thư Ảnh từ trước đến giờ là không thèm hỏi đáp, nếu không hắn nhất định không chịu kết thúc. Còn nếu như hắn nói là sự thật... Quân Thư Ảnh cúi đầu nhìn Sở Phi Dương một chút, so với buổi trưa khí sắc đã tốt hơn nhiều, nhưng trong mắt vẫn còn một vài tơ máu, vẫn là không nhẫn nại, mặc kệ hắn, mở miệng nói: “Ta đi tìm Cao Phóng phối được thiện cho người.”

Sở Phi Dương vốn là đang giả bộ ngu ngốc, muốn tìm một cái cớ hảo hảo mà bát nháo, để giải trừ nỗi khổ tương tư mà buổi trưa chưa đi được tới điểm cuối, nghe y nói vậy thoáng sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên hai mắt Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cũng cúi mặt nhìn hắn, ngũ quan tuấn mỹ được tà dương (ánh sáng buổi chiều muộn) ngoài cửa sổ chiếu rọi càng thêm dịu dàng, một cổ cảm giác ôn nhu, nhu tình như nước từ ánh mắt kia chạy thẳng đến tận đáy lòng.

Sở Phi Dương vươn tay, đè chặt cái cổ Quân Thư Ảnh xuống, dịu dàng rồi lại mạnh mẽ đem y kéo lại phía mình.

Quân Thư Ảnh hai tay bắt được cánh tay kia, nhưng vẫn là không kèm chế được mà thuận theo lực đạo hướng về phía hắn.

Lại bị hôn.

Quân Thư Ảnh lông mi run rẩy, liền nhắm mắt lại, mặc cho Sở Phi Dương liên tục đổi góc độ mà chà đạp lên đôi môi của y. Đầu lưỡi Sở Phi Dương loạn xạ luồn lách vào từng kẽ răng, Quân Thư Ảnh nhắc môi, để cho chiếc lưỡi bá đạo kia trong miệng mình tàn sát bữa bãi.

Hôn đến khi không kiềm chế được nữa, Sở Phi Dương lại ôm lấy thắt lưng Quân Thư Ảnh, cường áp y ngồi trên đùi mình, kéo lấy thân người, hung hăng hôn.

Cho đến khi hai người hô hấp đều rối loạn, Sở Phi Dương mới thả mãn buông Quân Thư Ảnh ra, tại bờ môi bị lộng đỏ, liếm liếm.

“Chuẩn bị được thiện gì, cuối cùng vẫn là người chịu tội.” Sở Phi Dương cười nói.

Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương ôm ở trong ngực, đem mặt tựa vào ngực hắn, hơi thở còn chưa bình phục. Đây là hành động cực kỳ yếu thế, bất quá dù sao cũng không bị người khác bắt gặp, y và Sở Phi Dương từ hơn mười năm trước đã như vậy đi. Hàng đêm, thời điểm điên loạn đảo phượng, cũng là y luôn bị Sở Phi Dương chiếm hết tiện nghi, hiện tại cũng là đang bị ôm, Quân Thư Ảnh đối với loại chuyện này không muốn cùng Sở Phi Dương tranh giành.

“Người nói tùy tiện như vậy.” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Sở đại hiệp thần công cái thế, đương nhiên là có cảm giác mình vô địch thiên hạ.”

Sở Phi Dương quyến luyến không rời đang trên mặt y hôn một cái: “Chẳng lẽ Thư Ảnh không cảm thấy vi phu vô địch thiên hạ?”

“Tiếp tục vô địch thiên hạ, cũng là không thể không ăn không ngủ.” Quân Thư Ảnh giương mắt nhìn hắn, “Tóm lại ta đã để trừ phòng từ hôm nay trở đi làm được thiện đưa tới, cơm tối hắn là sắp được rồi, người thành thật mà ăn.”

“Ta không thích mùi vị được thiện.” Sở Phi Dương nghe y nói đã mạnh mẽ quyết định như vậy rồi, vẻ mặt không khỏi đau khổ nói.

“Người cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, vẫn còn lấy không thích ra để bao biện.” Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắn một cái, “Mặt khác, từ nay về sau nếu phải xuất môn, ta muốn đi cùng người, trước đây chúng ta vẫn là đánh giá thấp năng lực quỷ nhiều của Vô Cực sơn trang.”

Sở Phi Dương gật đầu, không có dị nghị, Quân Thư Ảnh không chỉ là bạn lữ (người đồng hành/bằng hữu) của hắn mà còn là bằng hữu tín nhiệm và tri âm. Lúc Quân Thư Ảnh làm chuyện xấu, hắn cũng không tiêu diệt vây cánh của y. Đối với Quân Thư Ảnh hiện giờ, hắn càng không có khả năng đem chữ ‘ái’ (yêu) ra để giam cầm y.

Nói xong những việc này, hai người đều trầm mặc.

Trầm mặc có rất nhiều loại, ở giữa những người xa lạ sẽ là trầm mặc mang theo lúng túng, còn đối với những người quá thân thiết thì trầm mặc cũng là vì hài lòng thoải mái, mật ý nồng nàn.

Không lâu sau, hai người bằng nhĩ lực đều nghe được từ ngoài truyền tới tiếng bước chân rất nặng nề.

Quân Thư Ảnh xoay người một cái, từ trong lòng Sở Phi Dương nhanh nhẹn thoát ra, Sở Phi Dương vươn tay cũng chỉ kịp đem năm đầu ngón tay khẽ chạm vào một góc y phục, dưới đáy lòng không khỏi luyến tiếc khoảnh khắc hạnh phúc vừa rồi.

Phút chốc, Trình Tuyết Tường đã xuất hiện ở ngoài cửa.

17. Phong Vũ Vô Cực - Chương 17

Trình Tuyết Tường vẫn đứng ở cạnh cánh cửa, lễ mạo chưa đi vào trong, nhìn về phía hai người một đứng một ngồi đang ở trong đại sảnh.

Quân Thư Ảnh mấp máy đôi môi trơn bóng như nước, cảm giác còn lưu lại một chút sưng tấy.

Trình Tuyết Tường ánh mắt quét qua Quân Thư Ảnh, gật đầu mỉm cười với y rồi lại nhìn về phía Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh khẽ mím môi, trong lòng dâng lên một tia hồ nghi.

Trình Tuyết Tường võ công cao cường, khinh công lại càng khỏi phải bàn, như thế nào tiếng bước chân lại nặng nề như vậy, giống như là cố tình.

Vừa rồi y và Sở Phi Dương ở trong phòng đều buông lỏng cảnh giác, ai biết Trình Tuyết Tường này có hay không đã thấy được cái gì, rồi mới quay trở lại cố tình phát ra tiếng động để nhắc nhở hai người.

Quân Thư Ảnh tính tình vốn đa nghi, nghĩ đến khả năng này, càng nghĩ lại càng cho rằng nhất định là như vậy. Y nguyện ý yếu thế trước Sở Phi Dương không có nghĩa là y nguyện ý để cho người khác chứng kiến. Quân Thư Ảnh ánh mắt nhìn vào Trình Tuyết Tường càng phát ra vẻ bất mãn.

Trình Tuyết Tường bộ dạng vẫn ngây thơ như cũ hoàn toàn không biết gì, ôm quyền hướng về phía Sở Phi Dương nói: “Sở huynh, sơn môn đã xảy ra một chút rối loạn, Tín chương môn đã đi trước. Vốn tưởng rằng là chuyện nhỏ nhưng rốt cục lại là có liên quan đến Vô Cực sơn trang. Tại hạ nghĩ Sở huynh hẳn là có hứng thú nên qua đón Sở huynh và Thư Ảnh công tử cùng đi.”

Sở Phi Dương đứng dậy nói: “Hảo Vô Cực sơn trang, dám đến Thanh Phong kiếm phái làm loạn.”

“Hình như cũng không hoàn toàn là như vậy.” Trình Tuyết Tường cười cười, khẽ vươn tay nói: “Sở huynh thỉnh. Thư Ảnh công tử...”

“Ta không có hứng thú.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói, quay người đi ra khỏi viện tử.

Không hiểu tại sao bị người ta chán ghét, Trình Tuyết Tường nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Tâm tình Thư Ảnh công tử không tốt?”

Sở Phi Dương bắt đầu cười: “Thư Ảnh đối với việc này luôn không có hứng thú. Trình huynh không cần phải để tâm. Chúng ta đi thôi.”

Hai người cùng nhau hướng Thanh Phong kiếm phái sơn môn đi tới.

Ngoài sơn môn, thạch trụ (cột đá) cao lớn uy vũ biểu dương địa vị vinh diệu(quang vinh) của Thanh Phong kiếm phái, tại bậc thềm phía dưới thạch trụ, một nam nhân trung tuổi vẻ mặt phong sương trong lòng đang ôm một thân thể nhỏ bé được bọc bằng một tấm vải đen, ngay cả một mảnh da cũng không lộ ra ngoài.

Nam nhân giương mắt nhìn về phía đệ tử Thanh Phong kiếm phái đứng ở nơi bậc cao, đôi môi khô nứt, giọng nói thô lệ: “Sở Phi Dương Sở đại hiệp rốt cuộc ở nơi nào? Tại hạ có việc tương cầu (muốn nhờ vả)! ”

Tín Vân Thâm mở miệng nói: “Vị này, tại hạ là trưởng môn Thanh Phong kiếm phái Tín Vân Thâm. Người có chuyện gì nói với ta cũng được.”

“Trên giang hồ ta chỉ tin tưởng một mình Sở Phi Dương là chính nhân quân tử! Hắn nếu không xuất hiện, ta sẽ không nói cho các người biết mục đích đến đây, cũng sẽ không nói cho các người biết bất cứ chuyện gì về Vô Cực sơn trang!”

Tín Vân Thâm có điểm tự hào lại có điểm bất đắc dĩ, Đại sư huynh nhà mình sức quyến rũ thật sự là ngày một cao, không biết hiện tại ngủ đủ chưa. Hắn cũng đã phái người đi tìm.

“Được rồi, tùy người. Ta đã phái người đi tìm Đại sư huynh, người muốn lên đây ngồi một chút hay không, ở đây có bóng râm mát mẻ.” Tín Vân Thâm thật lòng hỏi, cũng không bày ra vẻ trưởng môn phách lối, ngồi xuống bậc thang một tay chống cằm, mí mắt lại bắt đầu nặng trĩu.

Mặc kệ Đại sư huynh đã ngủ đủ hay chưa, dù sao hắn (Tín Vân Thâm) cũng là đang ngủ say mà bị người ta đánh thức rồi kéo đến đây, hiện tại đúng là bức bối muốn chết. Người này ằm ỉ chỉ muốn gặp Đại sư huynh, vậy để gã gặp, như vậy hắn còn có thể nhân cơ hội này vụng trộm lười biếng một hồi.

Không nghĩ hắn vừa mới phái người đi không lâu, Sở Phi Dương và Trình Tuyết Tường đã tới nơi rồi. Tín Vân Thâm cố gắng giữ vững tinh thần, đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, nói: “Đại sư huynh, người đó tự xưng là hiểu rõ bí mật về Vô Cực sơn trang, nhưng hắn chỉ đích danh người muốn gặp là huynh, nếu không cái gì cũng không nói. Vậy giao cho huynh.”

Trình Tuyết Tường đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, cũng là đang nhìn về phía vị khách không mời mà đến của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nói: “Tại hạ chính là Sở Phi Dương. Vị huynh đài này có chuyện gì, cứ việc nói thẳng.”

Người nọ thay đổi thái độ nguội lạnh lúc trước, ôm người trong ngực, cố gắng bước lên bậc thang, đột nhiên một chân quỵ xuống: “Sở đại hiệp, tại hạ Thạch Lệ, nguyên là Thạch gia trại chủ môn hạ của Tần Dương Bảo, tại hạ cầu đại hiệp, hãy cứu lấy đứa bé này!”

“Tần Dương Bảo?” Trình Tuyết Tường nhíu mày suy nghĩ một chút mới nói: “Ta nhớ ra rồi, Tần Dương Bảo này đã quy phục Vô Cực sơn trang.”

“Người nói không sai!” Thạch Lệ kia nhìn về phía Trình Tuyết Tường nói, “Thạch gia trại cùng Tần Dương Bảo đều sớm đã quy phục Vô Cực sơn trang. Cho nên ta biết rõ bí mật về Vô Cực sơn trang! Ta không còn ai để thỉnh cầu, chỉ cầu các vị cứu lấy đứa bé này, ta nhất định đem những chuyện ta biết, tường tận nói ra!”

“Đứa bé người ôm trong lòng lai lịch ra sao?” Tuy rằng hắn nhìn thấy đáng thương, nhưng Tín Vân Thâm thân là chủ môn của một phái nên không thể tùy tiện tiếp nhận người đã từng quy phục Vô Cực sơn trang.

Thạch Lệ hiểu nỗi băn khoăn của hắn, tay run rẩy khê vạch miếng vải đen trên mặt đứa bé trong ngực rồi nâng lên khuôn mặt đen gầy dường như rất khó sống.

“Không phải sợ, Cầm Anh, những người này sẽ cứu người.” Nam nhân vẽ mặt dịu dàng trấn an, đem người trong ngực đưa tới đám người Tín Vân Thâm nhìn một chút.

“Các người nhìn xem, hắn nhu nhược như vậy căn bản không có khả năng gây bất lợi. Huống chi tâm của hắn thiện lương không nhiễm một chút bụi trần.” Thạch Lệ vẽ mặt đau thương nói, “Ta ở ngoài sơn môn chờ chực, chỉ cầu các người cứu lấy đứa bé này, hắn không đáng phải chịu tội như vậy!”

Sở Phi Dương nhìn về phía người đang được Thạch Lệ ôm lấy, tựa hồ là một thiếu niên, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt ốm yếu xanh xao, toàn thân gầy như que củi, màu da đen vàng, lúc này đang một tay chống đỡ ánh dương quang, sợ hãi mà nhìn bọn họ rồi lại chui vào trong ngực Thạch Lệ.

Thanh Lang ngồi trên đỉnh thạch trụ, lúc này hiển nhiên cũng đã đem sự tình phía dưới thu vào tầm mắt.

“Bổn giáo chủ còn tưởng rằng sẽ là một tiểu mỹ nhân, không nghĩ tới diện mạo lại xấu xí như vậy.” Thanh Lang bình phẩm từ đầu đến chân.

Thiếu niên kia nghe được, đem khuôn mặt càng vùi vào sâu hơn, càng muốn chen chúc vào trong ngực của nam nhân.

Thạch Lệ ngẩng đầu phần hận nhìn Thanh Lang một cái rồi hướng về phía Sở Phi Dương nói: “Sở đại hiệp...”

Sở Phi Dương giơ tay lên ngăn gã lại, vừa nhìn Tín Vân Thâm vừa nói: “Huynh đài không cần nhiều lời.

Thanh Phong kiếm phái sẽ không thấy chết mà không cứu, người đã nguyện ý tin tưởng tại hạ, tại hạ nhất định dốc sức tương trợ.”

Tín Vân Thâm hiểu Sở Phi Dương đang thăm dò ý kiến của hắn, hắn cũng là không có dị nghị, gật đầu nói: “Ta cho người dọn dẹp viện lạc thường ngày dùng để tiếp khách, trước mời Thạch trại chủ cùng vị Cầm Anh tiểu huynh đệ này tới đó nghỉ ngơi, rồi sau đó tiếp tục nói chuyện.”

Thạch Lệ thiên ân vạn tạ nói lời tạ ơn, dùng tấm vải đen đem Cầm Anh bọc lại kĩ càng rồi ôm lấy hắn đi theo đệ tử Thanh Phong kiếm phái dẫn đường.

Tín Vân Thâm bên cạnh Sở Phi Dương, thăm thì nói: “Sư huynh, ta cũng đã phân phó người cẩn thận trông chừng hai người này.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai của hắn cười nói: “Đứa ngốc, người là người đứng đầu một phái, cũng không phải du hiệp thân không vương bận, đương nhiên muốn thận trọng, hà tất phải giải thích với ta?”

Tín Vân Thâm cười lớn nhìn về phía Đại sư huynh, hai người cùng nhau trở về.

oOo

Lời tác giả: Yên Tiểu Kỳ nằm úp sấp trong lòng Thanh giáo chủ khóc lóc kể lể: Ca, người lâu như vậy còn chưa cho ta xuất hiện, người không phải là đồng ý giúp đỡ người ta sao?

18. Phong Vũ Vô Cực - Chương 18

Tín Vân Thâm cử mấy đệ tử quản lý sự vụ mang Thạch Lệ và Cầm Anh đến nghỉ tại viện tử dùng để đón khách. Thạch Lệ mặc dù sốt ruột nhưng cũng tự hiểu Thanh Phong kiếm phái chịu giúp mình là đã rất hiếm thấy rồi, dù sao gã là đầu phục (kẻ đi nương nhờ) phản đồ Vô Cực sơn trang, còn Cầm Anh này lại là từ Vô Cực sơn trang mà ra. Việc cứu người, gã chỉ có thể từ từ tính toán.

Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang, Tín Vân Thâm, Trình Tuyết Tường một đạo trở về, vừa mới tới thạch môn trước hậu viện, xa xa đã trông thấy một con cự khuyển(cự – rất lớn, khuyển – chó) to như tiểu ngư đang hết sức phấn khích, điên cuồng chạy đi chạy lại, phía sau kéo theo là một tuân thú sư đầu đầy mồ hôi, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc, trong miệng lớn tiếng đe dọa: “Hừ, Vượng Tài, dừng lại! Vượng Tài, dừng lại...!”

Mấy người cùng nhìn về phía hai đạo bóng dáng kia, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Thanh Lang khẽ cười, phỉ phỉ ống tay áo nói: “Đã khiến mọi người chê cười. Đúng rồi, tối nay đến viện tử của ta đi, ta mở tiệc, để mọi người ném thử tay nghề đầu bếp của Thiên Nhất giáo ta, cho dù là hoàng

để nơi kinh thành cũng chưa chắc được ăn cao lương mỹ vị cực phẩm dưới tay hần.”

“Thanh giáo chủ đem cả đầu bếp tới sao?” Tín Vân Thâm nhìn Thanh Lang. Cả đầu bếp lẫn chó, y là ở tạm hay là chuyển nhà tới đây?

“A Kỳ rất kén ăn, ta cũng không có biện pháp.” Thanh Lang lắc đầu thở dài.

Sở Phi Dương nói: “Nếu Thanh huynh đã có ý tốt như vậy, chúng ta sao có thể khước từ, tối nay nhất định đến, ta trở về trước, các vị xin cáo từ.”

Sở Phi Dương phải trở về tìm Quân Thư Ảnh, Tín Vân Thâm và Trình Tuyết Tường cùng đi xem hai người Thạch Lệ kia, Thanh Lang cũng đang lúc rảnh rỗi, muốn đến hậu sơn hái mấy bó hoa độc hữu (độc, duy nhất, kiểu như ‘hàng độc’ á) mùa này nở bên vách núi Lăng Nguyệt, cấp cho Yến Kỳ trang trí phòng. Mấy người liền mỗi người đi một ngã.

Sở Phi Dương về đến viện tử, lại không thấy Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh từ sau khi hần cùng với Trình Tuyết Tường rời đi cũng đã theo sau đi ra cửa.

Vốn là muốn đi tìm Tiểu Thạch Đầu và Lân nhi, nhưng đi được nửa đường thì phía sau một thân cây bỗng xuất hiện một bóng người ngăn cản y: “Quân Thư Ảnh! Lại có thể ở chỗ này đụng phải người.”

Người nọ thích thú chạy tới, Quân Thư Ảnh nhìn hần, đầu lông mày khẽ nhíu: “Yến Kỳ?”

“Ân, ta hôm nay dọn tới đây.” Yến Kỳ gạt đầu lia lịa, ánh mắt đầy chân thành.

“Người không ở viện tử, lại chạy tới đây làm gì?” Quân Thư Ảnh nhìn một chút xung quanh. Nơi này cách xa đường lớn, Sở Lân thích yên tĩnh, đặc biệt lúc luyện công là phải tới nơi yên tĩnh. Quân Thư Ảnh muốn đi tìm y mới đi qua nơi này. Nhưng không biết Yến Kỳ luôn luôn thích náo nhiệt thế nào lại xuất hiện ở đây.

“Ách...” Yến Kỳ ngại ngần hai cái, mới xấu hổ nói, “Ta... Ta lạc đường.”

Quân Thư Ảnh nhìn hần không nói gì. Thanh Phong kiểm phái quy hoạch bố cục đại khái đơn giản, tất cả chỉ có mấy đường thẳng tắp như vậy nếu muốn lạc đường cũng không phải dễ.

Yến Kỳ mong đợi mà nhìn y: “Quân Thư Ảnh, người có thể đưa ta trở về không?”

Quân Thư Ảnh nhìn hần, thở dài một hơi: “Đi thôi.”

Yến Kỳ cao hứng đáp một tiếng, tiến lên đi ở bên cạnh Quân Thư Ảnh, bắt đầu thao thao bất tuyệt mà

nói về những thứ điều mắt thấy tai nghe dọc đường đi.

Quân Thư Ảnh trầm mặc đi tới, cũng không biết có hay không để vào tai.

“Đúng rồi, Quân Thư Ảnh, người theo ta trở về, ta có lễ vật tặng cho người!” Yến Kỳ đột nhiên nói.

“Cái gì vậy?” Quân Thư Ảnh cuối cùng nể tình mà đáp lại một tiếng, nhìn về phía Yến Kỳ.

Yến Kỳ nháy mắt cười nói: “Chờ một lát người sẽ biết!”

Đến viện tử Thanh Lang cùng Yến Kỳ ở, Quân Thư Ảnh ngồi tại phòng khách, không khỏi tò mò mà chờ xem Yến Kỳ có thể cho y món lễ vật gì.

Yến Kỳ từ trong một đồng rương lục lợi một trận, cầm lên một cái bạch ngọc bình đi tới.

“Chính là cái này, tặng cho người. Cao Phóng cũng có một phần.” Yến Kỳ giống như dâng vật quý mà đặt xuống bàn, bàn tay trắng nõn đang vuốt ve trên thân bình, hướng Quân Thư Ảnh nói.

Quân Thư Ảnh nhìn một chút, cũng không rõ đây là vật gì: “Cái này là vật gì?”

“Cái này a!” Yến Kỳ ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, “Người còn nhớ viên Phần Tình châu không?”

Ba chữ kia giống như thần chú đặc biệt, những sự tình từ rất lâu trước kia trong nháy mắt hiện lên rõ rệt trong đầu Quân Thư Ảnh.

“Đương nhiên còn nhớ.” Quân Thư Ảnh hơi hơi nhú mày.

“Khi đó Phần Tình châu bị nghiền nát dung nhập vào ôn tuyền phía sau núi Thiên Nhất giáo. Thanh đại ca phát hiện nước ở đó còn có công hiệu dưỡng nhan làm đẹp, ta liền cho người lấy một bình trở về.” Yến Kỳ tay vỗ vỗ vào bạch ngọc bình, nhiệt tình giải thích.

“Cho dù thử này có công hiệu, vậy thì sao?” Quân Thư Ảnh nói, y cho rằng sẽ có lễ vật gì kỳ lạ, công hiệu loại này y không mấy may có hứng thú, cũng không phải là nữ tử.

Yến Kỳ vẻ mặt trẻ con không thể không dạy, lại gần Quân Thư Ảnh nghiêm túc truyền thụ.

Sở Phi Dương ở trong viện tử không tìm được người, liền đi ra ngoài tìm, dọc đường nghe đệ tử Thanh Phong nói cho hắn biết nhìn thấy Quân Thư Ảnh và một người nam tử so với Chân Thủy môn chủ còn đẹp hơn nhiều cùng nhau đi tới viện tử Thanh giáo chủ.

So với Phình Đình xinh đẹp hơn, nhất định phải Yến Kỳ rồi. Sở Phi Dương hướng viện tử của Thanh Lang chạy tới, trong lòng tò mò hai người đó làm sao lại ở cùng một chỗ. Đường như từ khi từ Vô vi tộc trở về (*), hai người quan hệ cũng bắt đầu trở nên hoà dịu.

Mới vừa tới bên ngoài viện tử, đã thấy Quân Thư Ảnh mạnh mẽ đẩy cửa ra, vẻ mặt tức giận, không thèm quay đầu lại, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Yến Kỳ ôm một bạch ngọc bình đứng ở cạnh cửa, sờ sờ cái trán, vẻ mặt ủy khuất mà sụt sùi lỗ mũi: “Không cần cũng đừng có vậy a, tại sao lại đánh người. Hừ, một mình ta dùng.”

Quân Thư Ảnh đi tới bên người Sở Phi Dương, sắc mặt không tốt mà hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, lại ngênh ngang rời đi.

Sở Phi Dương ân cần chạy đến tận đây tìm người, lại bị trừng mắt một cái, không hiểu ra sao, vẫn là chậm rãi đuổi theo bóng lưng Quân Thư Ảnh.

oOo

(*) Chi tiết về sự kiện này, thỉnh đọc Đặc điểm “Thiên Hạ Vô Song” thuộc Bộ 2 (Hiếu Tinh Cô Tự).

Đặc điểm: Thiên Hạ Vô Song

Lời tác giả: Vượng Tài xuất hiện chính là để chọc cười.

19. Phong Vũ Vô Cực - Chương 19

Thạch Lệ cùng với Cẩm Anh ở lại Thanh Phong kiểm phái, Tín Vân Thâm cùng mấy vị Đại trưởng lão sau khi cùng nhau thương nghị, liền quyết định nhanh chóng trị bệnh cho Cẩm Anh. Cho dù thông tin về quan hệ Thạch Lệ với Vô Cực sơn trang là thật hay giả, trước hết đều phải khiến cho gã mở miệng.

Tín Vân Thâm vừa về đến viện tử, Cao Phóng liền ra đón.

“Tiểu Phóng...” Tín Vân Thâm đóng cửa viện tử lại, có chút nũng nịu mà ôm lấy Cao Phóng, đem mặt chôn ở trên bả vai y, khẽ gọi.

Cao Phóng vỗ vỗ sau lưng hân: “Có mệt không, vào phòng đi, ta giúp ngươi xoa bóp một chút.”

“Nga.” Tín Vân Thâm ngoan ngoan gật đầu đi theo Cao Phóng vào phòng, “Ninh Viễn đâu?”

“Thạch Đầu ôm hấn đi rồi, cùng Lâm nhi A Tĩnh ở một chỗ, buổi tối cũng sẽ không về. Có Lâm nhi ở đó, không cần lo lắng.”

Tín Vân Thâm gật đầu: “Như vậy cũng tốt, mấy tiểu tử quan hệ tốt, sau này lớn lên đối với bọn chúng rất có lợi.”

Cao Phóng nhìn hấn một cái nói: “Làm chương môn Thanh Phong phải thật sự chẳng đáng, công việc cực kỳ mệt mỏi, còn khiến thiếu niên cao khiết của ta đang yên đang lành trở nên tầm thường thế này.”

Cao khiết? Tín Vân Thâm cười khan hai tiếng, là ai a?

“Thì ra là người nghĩ ta như vậy a, Tiểu Phóng.” Tín Vân Thâm ngồi trên ghế, ôm chặt eo Cao Phóng, giữa đầu nhìn y cười nói, “Ta hiện tại cũng không trở nên tầm thường a.”

Cao Phóng nhìn hấn tươi cười nịnh nọt, cũng nhin không được mặt lộ tiểu ý, đưa tay che kín hai con mắt đen láy kia, cúi đầu xuống, đem đôi môi mang theo ý cười nhẹ nhàng đặt lên trên môi hấn.

Tại một viện tử khác cách đó không xa, Sở Phi Dương đang tò mò vây lấy Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh, lau bình khí a?”

Quân Thư Ảnh thản nhiên nhìn hấn một cái, lại cúi đầu tiếp tục lau lau một đồng ám khí đặt la liệt trên bàn, lặng thinh không nói.

Sở Phi Dương chỉ cảm thấy mình bị một phen tai bay vạ gió. Rõ ràng lúc gần tối tâm tình còn rất tốt, nhưng sau khi từ sơn môn trở về Quân Thư Ảnh lại không thêm để ý đến hấn. Tựa hồ là Yến Kỳ chọc giận y. Nhưng mà tại sao mỗi lần y bị Yến Kỳ chọc giận, là y như rằng tai họa lại đổ lên đầu hấn chứ?

Sở Phi Dương dựa vào chiếc bàn Quân Thư Ảnh đang bày ra ám khí, sờ sờ cảm nói: “Yến Kỳ rốt cuộc đã nói gì với người? Người nếu không nói cho ta biết, ta sẽ đi tìm Thanh Lang hỏi một chút.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy tay khựng lại một chút, ánh mắt giống như dao găm bắn về phía hấn: “Người dám!”

“Người nghĩ ta có dám hay không?” Sở Phi Dương lại cứ muốn cùng y khiêu chiến, Quân Thư Ảnh cảm giận cũng chỉ có thể tức tối mà nhìn hấn.

Cuối cùng Quân Thư Ảnh khoát tay, giống như không kiên nhẫn, nói: “Được rồi Phi Dương, người cần làm gì thì đi làm đi, không nên ở đây cố tình gây sự với ta.”

Sở Phi Dương không chịu nổi nhất là bộ dạng y nhũu mày nghiêm trang cùng hấn nói chuyện như vậy. Quân Thư Ảnh mỗi lần bày ra biểu cảm kiểu này, Sở Phi Dương liền không chế không được mà muốn trêu ghẹo y.

“A, khẩu khí thật là lớn, để ta xem xem...” Sở Phi Dương ở trên bàn nhặt lên một cây bút lông, ngả ngón tay cầm Quân Thư Ảnh lên, cười nói, “Dám dùng loại khẩu khí này cùng với vi phu nói chuyện, thật không có quy củ, đây là muốn tạo phản, à?”

“Tránh!” Quân Thư Ảnh bực mình mà nhấc cằm, tránh xa bút lông kia, không muốn phản ứng với mưu đồ trêu đùa của Sở Phi Dương, nghiêng người tiếp tục tinh tế chà sát vài mũi ám khí trong tay.

“Thư Ảnh, làm sao vậy? Ta nói sai gì sao? Đến, chúng ta hảo hảo thương lượng thương lượng. Người phớt lờ người a.” Sở Phi Dương dùng đầu bút mềm mại quét qua gò má rồi xuống tới cổ Quân Thư Ảnh, mưu đồ không cho y chuyên tâm làm việc.

Quân Thư Ảnh không thể kiên nhẫn hơn được nữa, túm lấy cây bút đang làm loạn kia ném lên bàn, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương: “Người có thôi hay không? Sở đại hiệp nổi danh giang hồ, đóng cửa lại là liền làm ra mấy trò ấu trĩ này, người cũng là không sợ người ta cười.”

“A, không chịu được trêu chọc như vậy. Không muốn ta phiền người cũng dễ thôi, lại đây hôn một cái!”

“...Cút!”

...

Ngày hôm sau, Sở Phi Dương cùng mọi người tới thăm Thạch Lệ và Cầm Anh. Thạch Lệ trấn an Cầm Anh, cởi xuống bộ y sam màu đen trên người hấn, để lộ ra một thân mảnh mai.

“Đây là...” Vừa nhìn thấy thứ trên thân thể gầy yếu kia, Cao Phóng nhin không được kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ) nói.

Cầm Anh có chút cẩn trọng mà giữ chặt cánh tay Thạch Lệ, tiến sát tới người gã.

“Cầm Anh, không phải sợ, để cho bọn họ xem bệnh cho người.” Thạch Lệ trấn an nói, lại nhìn về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhìn Cầm Anh một chút, lại hướng về phía Thạch Lệ nói: “Thạch trại chủ, Cao Phóng là đại phu giỏi nhất của chúng ta, người nếu đã tin tưởng ta, thỉnh cũng nên tin tưởng hấn.”

Thạch Lệ nhìn Cao Phóng, giật giật khóe môi khô khốc: “Đại phu, cầu người nhất định cứu lấy Cầm Anh.”

Cao Phóng lật cổ tay mảnh khảnh của Cầm Anh lại, đặt trên mạch đồng thời nhìn phía trước ngực hấn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Trên ngực Cầm Anh ở vị trí tim, làn da rõ ràng là một mảnh đen như bị cháy sém. Cầm Anh vốn đã có chút đen, lại càng khiến chỗ đó như bị mực gội vào, đen tới mức khiến người ta phát hoảng. Nơi làn da biến đen đã bắt đầu lở loét, huyết dịch đỏ đen trộn lẫn từ đó đang chảy ra.

Cầm Anh có chút sợ hãi nhìn Cao Phóng, Cao Phóng thả tay hấn xuống, ôn hòa cười nói: “Cầm Anh, người không cần sợ, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp trị bệnh cho người.” Nói xong lại dùng tay nâng mặt Cầm Anh lên, tinh tế quan sát một lượt.

“Đại phu, Cầm Anh rốt cuộc bị bệnh gì?” Thạch Lệ lo lắng hỏi.

Cao Phóng gọi mọi người ra gian ngoài, trầm ngâm một lúc rồi mới mở miệng nói: “Cầm Anh không giống như là phát bệnh, theo kinh nghiệm xem bệnh của ta, hấn giống như là bị trúng độc.”

“Trúng độc? Sao có thể?” Thạch Lệ vội la lên, “Hấn chẳng qua chỉ là phó dịch nhỏ bé ở Vô Cực sơn trang, sao có thể bị hạ độc?”

“Thạch trại chủ, người không nên gấp gáp, ta hiện tại cũng chưa thể khẳng định. Triệu chứng của Cầm Anh ta chưa từng thấy qua, rốt cuộc phải cứu chữa thế nào ta còn chưa suy nghĩ.” Cao Phóng trấn an.

“Không cần làm phiền các người.” Một đạo thanh âm rất nhỏ từ phía sau truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, là Cầm Anh đang dựa vào cạnh cửa, vẻ mặt suy yếu buồn rầu, nói “Thạch đại ca ta nói rồi, bệnh của ta là bị thiên thần trừng phạt, bởi vì ta tâm không sạch, bởi vì ta tham lam dơ bẩn, cho nên ta muốn chịu hình phạt đau đớn này. Thiên thần giáng phạt, các tộc nhân của ta đều chạy không thoát.”

Thạch Lệ cả giận nói: “Người nói bậy bạ gì vậy? Cái gì mà thiên thần trừng phạt, người tuổi còn nhỏ, nghĩ linh tinh cái gì? Người chẳng qua là sinh bệnh, là trúng độc, đây là đại phu y thuật đứng đầu Thanh Phong kiểm phách, hấn nhất định sẽ chữa khỏi cho người!”

Cầm Anh lại lắc đầu, trong mắt hàm chứa một tầng nước mắt như sương: “Trị không được, tộc của ta là y chi bản nguyên (nguồn gốc, gốc rễ của y thuật), các tộc nhân còn không có biện pháp, những người khác căn bản trị không được.”

Cao Phóng chân mày hơi động một chút. Y chi bản nguyên? Khẩu khí thật lớn.

Tín Vân Thâm bỗng nhiên mở miệng nói: “Cho dù những người khác trị không được, thì Cao Phóng nhất định có biện pháp. Cái gì y chi bản nguyên, ta còn chưa bao giờ thấy qua đại phu nào y thuật sánh bằng Cao Phóng, tiểu hài người không cần quá tự đại.” (ai tự đại? =)))

“Hấn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, miệng không che đậy, tuyệt không có ý tứ cố tình đánh giá thấp thần y!”

Thạch Lệ lo lắng giải thích.

Cầm Anh chỉ buồn bã cười một tiếng, cắn môi dưới nhìn xung quanh, đi tới bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ buông thông mấy nhánh cây khô héo, cành lá khô vàng, mầm non còn chưa kịp nhú.

Cầm Anh cắn đầu ngón tay, huyết châu đỏ tươi từ đó rỉ ra.

“Người làm gì vậy, Cầm Anh?” Thạch Lệ xông tới nâng tay hắt lên, khẽ quát.

Cầm Anh nhẹ nhàng tránh ra, đem tay vươn ra ngoài cửa sổ, huyết dịch đỏ tươi nhỏ một giọt, rơi xuống nơi nhánh cây khô héo kia.

Trong nháy mắt, cành cây khô phẳng phất giống như có một cỗ xuân tuyền bùng bùng sức sống chảy qua. Đang lúc ánh mắt mọi người còn sửng sốt, lá khô nhanh chóng lìa cành, trên cành nhú ra một mầm mới, lá mới dài ra, màu lục tươi non, trong khoảnh khắc ngay cả nụ hoa cũng xuất hiện, cành cây nở ra từng đóa tiểu hoa vàng nhạt mềm mại.

Cầm Anh quay đầu lại, đôi môi xuất hiện một nụ cười yếu ớt.

“Tộc của ta, chính là y chi bản nguyên.”

oOo

Lời tác giả: Mặc dù mới nhìn thì thấy có thần diệu diệu gì đó, nhưng chúng ta vẫn là võ hiệp, khỵ, sẽ không biến thành huyền huyền, không có thần a quỵ a!

20. Phong Vũ Vô Cực - Chương 20

Nhìn nhánh hoa kia như cây khô gặp mùa xuân, ngay cả Sở Phi Dương biết rộng hiểu sâu và Thanh Lang cũng không khỏi chấn kinh. Mọi người nguyên bản chỉ biết đem ánh mắt thẳng tắp nhìn Thạch Lệ lúc này mới phát giác thiếu niên đen gầy này có lẽ mới là mấu chốt để khai giải bí mật về Vô Cực sơn trang.

Một trưởng lão Thanh Phong kiếm phái đi ngang qua vừa vặn nhìn thấy đóa hoa mới nở, không dám tin vào mắt mình: “Này... Này thật sao? Lễ nào thực sự có cái gọi là thần linh...” Lão đưa mắt nhìn về phía Cầm Anh.

Sở Phi Dương xen lời lão: “Sư thúc, chớ nói chuyện quỷ thần. Chẳng qua Vô Cực sơn trang này chỉ là một

đám phàm nhân bụng dạ khó lường. Thạch trại chủ, năng lực của Cầm Anh tiểu huynh đệ, người trước kia không biết?”

“Ta biết.” Thạch Lệ sắc mặt vẫn như cũ gập đầu, dường như kiến quái bất quái(không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị), “Bản thân lúc đầu bị trọng thương, chính là máu của Cầm Anh đã cứu ta. Cho nên hẳn hiện tại sinh bệnh, ta nhất định phải trị bệnh cho hắn, cho dù có phải phản bội Vô Cực sơn trang ta cũng sẽ không hối tiếc.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Người trước kia từng là người của Vô Lâm minh, người còn không nói mình phản bội Vô Lâm minh, ngược lại đối với Vô Cực sơn trang người lại rất không đành lòng?”

Trình Tuyết Tường đang suy nghĩ viễn vông thoáng giật mình ngẩng đầu, vẻ mặt vừa mừng vừa lo tiến về phía trước một bước nói: “Thư Ảnh công tử duy hộ danh dự Vô Lâm minh như thế, tại hạ thật sự là vô cùng cảm kích.”

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, khóe miệng hơi vén lên. Quân Thư Ảnh có chút buồn bực nhàu mày, ôm lấy hai cánh tay cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Danh dự Vô Lâm minh cùng y đâu có quan hệ gì, y chỉ là quen thói châm chọc kẻ khác, đang lôi Vô Lâm minh ra làm cái lót chân, ngược lại lại giống như bênh vực Vô Lâm minh.

Đáng tiếc là lời đã nói ra như bát nước hắt đi, muốn thu hồi lại cũng không thể nữa rồi. Trong lòng không khỏi đối với Thạch Lệ này càng không có hảo cảm, ngay cả đối với Minh Chủ vô lâm khuôn mặt mang theo một chút vui cười để nhìn y cũng khiến y hết sức không vui.

Tiết mục xen giữa này cũng chỉ là diễn ra trong nháy mắt bị người ta châm chọc như vậy khiến Thạch Lệ hơi sững sờ nhưng lại hướng mọi người nói: “Các vị đều là người quang minh lỗi lạc, tại hạ đối với người quang minh không nói ám muội. Nếu không phải vì Cầm Anh, tại hạ kiên quyết sẽ không phản bội Vô Cực sơn trang.”

Tín Vân Thâm có chút bực bội nhìn Thạch Lệ đang ở Thanh Phong kiếm phái mà vẫn còn bày ra lòng trung thành đối với Vô Cực sơn trang, rồi lại quay sang nhìn Trình Tuyết Tường. Nhưng Trình Tuyết Tường chỉ cười cười với hắn, vẻ mặt vẫn đạm phong khinh (lạnh nhạt, thờ ơ, hờ hững,...).

Quên đi, Minh Chủ vô lâm đã không bận tâm, Thanh Phong kiếm phái cần gì phải thay người khác lo nghĩ.

Cao Phóng ở một bên sau một lúc lâu đánh giá Cầm Anh, lúc này mới mở miệng nói: “Được rồi Thạch trại chủ, không cần nhiều lời vô nghĩa. Bệnh của Cầm Anh ta nhất định sẽ điều trị tốt, người cũng đừng quên lời hứa của mình. Người đối với bí mật về Vô Cực sơn trang nếu như có một tia giấu diếm...” Cao Phóng nói đến đây lại nhìn Cầm Anh, giống như đang uy hiếp, khiến Thạch Lệ bị dọa sợ đến nổi sau lưng đổ mồ hôi lạnh, lại thấy Cao Phóng lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Người lắm đường lạc lối mà không biết, vẫn còn bênh vực Vô Cực sơn trang kia. Cầm Anh thì quá đáng thương. Nếu ta đoán không lầm, hắn bất kể là bệnh tật, tổn thương hay trúng độc đều không khỏi có liên quan đến Vô Cực sơn trang đi.”

Thạch Lệ cũng nhìn về phía Cầm Anh, sắc mặt một trận biến hóa, cuối cùng cau mày thở dài nặng nề nói: “Đại phu, người nói không sai. Cầm Anh là bị Vô Cực sơn trang liên lụy, cùng với Vô Cực sơn trang, ta... Ta chỉ muốn cứu Cầm Anh.”

“Thạch đại ca, bệnh của ta không liên quan bất cứ người nào, chẳng qua là bởi vì chính ta. Người không cần như vậy.” Cầm Anh lại mở miệng nói.

“Có phải người của Vô Cực sơn trang đều không biết phải trái đúng sai như thế? Cái gì mà thiên thần giáng phạt, quả thực là hồ ngôn nhất phái. Cao Phóng nói người bị trúng độc, thì chắc chắn là có người hạ độc hại người. Người bị Vô Cực sơn trang gây tai họa đến nước này, không nghĩ cách giải độc để báo thù lại còn muốn đem tội lỗi đặt trên người mình, đem kẻ hại mình đặt ở nơi sạch sẽ, thật sự là ngu bất khả cập (ngu không ai sánh bằng).” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, nghênh ngang kiêu ngạo không chút khách khí mở miệng nói.

Từng câu từng chữ chọc đúng chỗ yếu hại khiến Cầm Anh bị người ta nói song không thể phản bác, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi vài phần.

Sở Phi Dương vội vàng đem Quân Thư Ảnh kéo trở lại, bị Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn liến sờ sờ trên lưng y làm yên lòng. Tên gia hỏa miệng không che đây này, không sớm thì muộn có người cũng sẽ bị y làm cho tức chết. Cầm Anh yếu ớt như vậy, ngàn vạn lần không thể tiếp tục chịu đả kích.

Trình Tuyết Tường nhìn về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, trên mặt cười cười, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Được rồi các vị, bệnh cũng đã xem, nói cũng đã nói, bây giờ không phải là lúc nên bàn chuyện chính sự.”

“Trước xin hãy cứu lấy Cầm Anh, nếu không ta sẽ không nói cho các người biết bí mật về Vô Cực sơn trang.” Thạch Lệ cắn răng nói.

Quân Thư Ảnh đang ở bên cạnh Sở Phi Dương hừ lạnh một tiếng, Thạch Lệ vừa nghe sắc mặt liền trắng bệch, không biết y lại muốn nói cái gì.

Bị Sở Phi Dương dẹp yên, Quân Thư Ảnh cuối cùng không mở miệng, Sở Phi Dương cười nói: “Thạch trại chủ, bản khoản của người, chúng ta có thể thông cảm. Nhưng mà điều kiện này, chỉ sợ chúng ta không thể đáp ứng.”

Thạch Lệ nhìn Sở Phi Dương, vẻ mặt khó xử: “Sở đại hiệp, tại hạ cảm giác ra sao chẳng biết...”

Sở Phi Dương đưa tay cắt ngang, tiếp tục nói: “Tại hạ nhìn ra được, Thạch trại chủ không phải người chẳng phân biệt được đúng sai, bằng không cũng sẽ không vì Cầm Anh mà phản bội Vô Cực sơn trang. Cho dù Thạch trại chủ ngoài miệng có nói như thế nào, chỉ sợ người tự đáy lòng từ lâu đã khẳng định Vô Cực sơn trang là kẻ đầu sỏ làm hại Cầm Anh thống khổ như thế này đi.”

Thạch Lệ cau mày nhưng không phản bác.

“Tục ngữ có câu ‘Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân’ (muốn gỡ chuông cần phải tìm người buộc chuông). Cao đại phu quả thực là y thuật cao minh, tại hạ cũng có thể cam đoan với Thạch trại chủ, hẳn nhất định sẽ dốc toàn lực cứu chữa cho Cầm Anh, bất kể Thạch trại chủ có đem tất thảy bí mật về Vô Cực sơn trang nói ra hết hay không. Nhưng tất cả chuyện này cuối cùng là do thiên mệnh, hơn nữa độc trong người Cầm Anh cũng không phải loại thường. Nếu có thể biết bí mật về Vô Cực sơn trang, bọn chúng đối với một phó dịch nhỏ bé cũng hạ độc, vậy là hạ độc gì, điểm này nhất định càng có lợi đối với việc chữa trị cho Cầm Anh.” Sở Phi Dương chậm rãi nói, Thạch Lệ sắc mặt rõ ràng dao động.

Nếu là người khác nói những lời này, có lẽ sẽ có vẻ không thật lòng, nhưng đây lại là Sở Phi Dương, Thạch Lệ chỉ cảm thấy từng câu từng chữ đều có lý.

Gã nếu là có thể từ Vô Cực sơn trang biết được phương pháp cứu Cầm Anh thì cần gì phải lặn lội đường xa dẫn hắn đến Thanh Phong kiếm phái để van cầu, khiến hắn phải chịu thêm nhiều đau đớn. Nhưng mà Vô Cực sơn trang căn bản không đem tính mạng Cầm Anh để vào trong mắt, điều này khiến cho Thạch Lệ vừa mâu thuẫn vừa bi khổ.

Tín Vân Thâm thấy vậy liền mở miệng: “Hôm nay dừng ở đây. Cao đại phu tất nhiên còn phải trở về xem xét y thư. Thạch trại chủ, người là đến cầu trợ, bản môn cũng sẽ không bức bách người, thỉnh người cân nhắc cẩn thận.”

‘Cao đại phu’ cười, nhìn hắn một cái, mím môi không nói gì.

Mấy người ra khỏi viện tử liền mỗi người một ngã. Nếu không phát sinh đại sự, Sở Phi Dương hẳn hiện tại là đang an nhàn, một mực cùng với Quân Thư Ảnh loạn cuồng (đi lung tung).

“Người ung dung như vậy đối với Thạch Lệ đã phản bội Vô Cực sơn trang, ta thấy hắn thật sự rất trung thành.” Quân Thư Ảnh mở miệng nói, “Là hắn có việc cầu người, người hà tất phải tận tình khuyên bảo như vậy. Muốn ta nói...”

Sở Phi Dương cắt ngang, cười cười chế nhạo nói: “Nếu còn để người muốn nói gì thì nói, thì người có thể khiến hắn đang sống mà tức chết a.”

Quân Thư Ảnh quay đầu đi không thèm đáp lại.

Sở Phi Dương nhéo nhéo lòng bàn tay của y: “Người cũng nói hắn đối với Vô Cực sơn trang có lòng trung thành, vậy bức bách hắn chỉ sợ là phản tác dụng. Nếu chúng ta nhận được tin tức giả ngược lại càng phiền phức, ta chỉ muốn hắn cam tâm tình nguyện mà mở miệng. Hơn nữa, lời ta nói cũng không phải nói dối a. Ta chỉ đem lợi và hại phân tích cho hắn thấy, cân nhắc ra sao là chuyện của bản thân hắn.”

“Dù sao đến cuối cùng Sở đại hiệp người bao giờ cũng không nhiễm một hạt bụi nhỏ.” Quân Thư Ảnh nhỏ giọng tả oán nói.

“Nga?!” Sở Phi Dương cúi đầu ghé sát vào y, cười nói: “Người không phải thích nhất Sở đại hiệp một hạt

bụi nhỏ cũng không nhiễm sao?”, sờ sờ cầm lại nói “Hoặc là người thích dùng mãnh kiên cường... Ai, đau đầu đau, Thư Anh, người bỏ ra.”

Quân Thư Anh buông bàn tay đang nhéo Sở Phi Dương ra, nhìn hẩn nửa thật nửa giả diễn trò kêu đau, hừ lạnh một tiếng phát tay áo mà đi.

Nhưng mà tay áo lại bị người từ phía sau nắm được, một đường chạy đến đi bên cạnh y, tiếp tục cười nói.

21. Phong Vũ Vô Cực - Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu đã nói cứu người, thì Cao Phóng thực sự đem toàn bộ tinh lực tập trung ở trên người Cầm Anh. Hẩn trúng độc hiểm thấy, Cao Phóng không dám tùy tiện dùng được, chỉ có thể trước kê vài đơn thuốc bất thống bất dương (vô thường vô phạt, không đúng bệnh đúng thuốc), giúp giảm bớt đau đớn cho Cầm Anh, tất cả thời gian còn là lại dùng để nghiên cứu phương pháp giải độc.

Vài ngày sau, Cao Phóng lại phái người tìm Thạch Lệ đến.

“Cứ tiếp tục như vậy không thể được.” Cao Phóng vẻ mặt mệt mỏi nói, “Cầm Anh thể chất đặc biệt, độc trên người hẩn ta cũng chưa từng biết đến, nếu như không biết lai lịch của hẩn, rất khó đúng bệnh hốt thuốc. Người nếu quả thật muốn cứu Cầm Anh thì nhất định phải tin tưởng ta. Người sống chết để phòng như vậy, một điểm cũng giấu diếm, chỉ sợ ta cũng bất lực.”

Thạch Lệ lộ vẻ khó xử, tay đặt trên mặt bàn lại càng thêm nắm chặt, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một cuốn sách không cũ không mới, đặt lên bàn.

“Đây là cái gì?” Cao Phóng ngờ vực mà cầm lên lật xem.

“Đây là một bản tâm pháp.” Thạch Lệ thở dài nói, “Người là một đại phu tốt, ta cũng không ngại nói cho người biết, ta gia nhập Vô Cực sơn trang, đây là ta phần thưởng đầu tiên có được. Vô Cực sơn trang ban thưởng vô số phần thưởng như vậy, các loại bí tịch võ công hiếm có, thần binh (vũ khí thần kì) khắp chốn giang hồ, ở Vô Cực sơn trang không thiếu thứ gì. Người ở Thanh Phong kiếm phái hẩn là hiểu được cái này đối với người trong võ lâm ý vị như thế nào.”

Cao Phóng lật xem vài tờ, thì ra là một bản tâm pháp của một môn phái sớm đã biến mất trên giang hồ. Y biết là bởi vì thời gian ở Thiên Nhất giáo đã từng nghe nói qua. Môn phái này võ công tuy không có bao nhiêu xuất chúng nhưng với sở trường y thuật tuyệt diệu đã giúp bọn họ ở trên giang hồ có địa vị cao cả.

Nghe nói mười mấy năm trước, môn phái này tuyệt tích khắp giang hồ, vị trưởng môn cuối cùng đã đuổi hết môn phái đệ tử, rồi chính bản thân mình cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Vài chục năm nay rất nhiều người trong võ lâm mưu đồ tìm đến bí tịch tâm pháp của môn phái này, vì vậy mà lưới đao nhuốm máu của bạch cốt y thuật đã gây ra cái chết cho biết bao nhân mạng là bảo vật mơ ước của người tập võ, duy chỉ có điều là chưa một ai từng thấy nó. Hiện giờ lại xuất hiện từ trong tay Thạch Lệ.

“Cái này...” Cao Phóng kinh ngạc nhìn Thạch Lệ.

“Đây là vì ta dẫn theo hơn hai trăm hảo huynh đệ từ Thạch gia trại gia nhập Vô Cực sơn trang nên được một phần thưởng nhỏ.” Thạch Lệ nhếch môi cười.

Cao Phóng vốn đã biết Vô Cực sơn trang thực lực không tầm thường, thần bí khó dò, nhưng cũng chưa từng nghĩ bọn chúng lại cường đại đến mức độ này. Nếu thật là như vậy, thì toàn bộ Trung Nguyên võ lâm chống lại bọn chúng liệu có mấy phần thắng?!

Cao Phóng không dám trì hoãn, lập tức đi tìm Tín Vân Thâm và Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh, đem lời Thạch Lệ vừa rồi nói với y nói lại cho mọi người biết.

Trong đại sảnh, Thạch Lệ giờ bản tâm pháp kia lên, nhìn về phía Sở Phi Dương: “Khi ta gia nhập Vô Cực sơn trang thì được trang chủ và thánh cô ban thưởng trong mười loại kiện bảo vật, mặc ta chọn lựa một thứ. Chín kiện kia, mỗi một kiện so với bản bí tịch tâm pháp này trong tay ta còn có giá trị hơn nhiều.”

“Nếu đã như thế, tại sao người lại chọn bản tâm pháp này?” Trình Tuyết Tường hưng thú hỏi.

Thạch Lệ nhìn hẩn một cái, đem tâm pháp kia ném lên trên bàn, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta chỉ là vì cứu Cẩm Anh, ta biết biện pháp thông thường không trị được bệnh của Cẩm Anh. Nếu luyện thành tâm pháp thần y thể gia này, bất luận hẩn rốt cuộc bị bệnh gì, ta cũng có thể cứu hẩn.”

“Người biết biện pháp cứu Cẩm Anh?” Tín Vân Thâm cau mày nói, “Người nếu biết, thì cần gì phải giả bộ đến đây van cầu chúng ta?” Cao Phóng mấy ngày nay vì Cẩm Anh kia mà ăn không ngon ngủ không yên, bởi vì tìm không được phương pháp giải độc, buồn rầu không vui, Tín Vân Thâm sớm đã đau lòng vô cùng. Lúc này nghe Thạch Lệ nói vậy, làm sao còn có sắc mặt hòa nhã với gã.

Thạch Lệ lại nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương vẫn không nói gì, Quân Thư Ảnh nghe Thạch Lệ nói xong trong lòng lại khê động, nhìn về nơi ánh mắt Thạch Lệ hướng đến hiển nhiên là bức mình: “Người nhìn Sở Phi Dương làm gì?”

Thạch Lệ một mực nhìn Sở Phi Dương, ôm quyền nói: “Nếu ta đã luyện thành thần y tâm pháp này, ta đương nhiên không cần cầu trợ người khác. Nhưng mà... ta tư chất bình thường, nội lực lại càng bình đạm đạm kỳ (tâm thường, không có gì đặc sắc), công pháp này lại kỳ diệu tốt cùng, nếu là luyện tập thông thường, không có năm sáu mươi năm công lực căn bản khó có thể đại thành. Ta cho dù có ‘Vũ phách’ Vô Cực sơn trang ban tặng để trợ giúp cũng ít nhất cần mười năm mới có thể luyện thành. Cẩm Anh hẩn không đợi được lâu như vậy.”

“Cho nên sẽ đem chủ ý đặt lên đầu Sở Phi Dương?” Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng, “Thì ra là một tay người sắp đặt.”

Sở Phi Dương cười nhìn Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh nhìn thấy bí tịch tâm pháp hiếm có khó tìm kia đã không thèm muốn thì thôi, vẻ mặt lại còn tỏ ra ghét bỏ, đây là đột nhiên mở mang đầu óc hay là tại vì sao?

“Ta thừa nhận ta có tư tâm.” Thạch Lệ sắc mặt dần đỏ lên, “Nhưng ta không có nội lực thâm hậu như Sở đại hiệp để làm cơ sở, càng không có tư chất tài trí kiệt xuất như Sở đại hiệp, cho nên ta chỉ có thể...”

“Thạch trại chủ, ta không muốn làm cho người thất vọng, nhưng cho dù là ta, muốn luyện thành tâm pháp khác phái (tâm pháp không phải của Thanh Phong phái) cũng không thể một sớm một chiều, chỉ sợ Cẩm Anh cũng là không đợi được lâu như vậy.” Sở Phi Dương mở miệng nói.

“Nếu là có ‘Vũ phách’ trợ lực thì sao?” Thạch Lệ đột nhiên lớn tiếng nói.

“Vũ phách là như thế nào?” Tín Vân Thâm hỏi.

Trong số tin tức Thanh Lang thu thập tới, cũng không có đề cập đến hai chữ vũ phách, mọi người ở đây đúng là không một ai biết.

“Vũ phách là lương dược mà trang chủ và thánh cô ban thưởng, tất cả người gia nhập Vô Cực sơn trang đều được phần thưởng này, Vũ phách có thể khiến nội lực người tập võ tinh tiến, một sớm một chiều có thể đổi lại mấy năm khổ luyện!” Thạch Lệ giải thích, trong lời nói đối với Vô Cực sơn trang trang chủ cùng với cái gọi là Thánh Cô kia vẫn tôn kính như trước.

Sở Phi Dương cùng với Trình Tuyết Tường nhìn nhau, Trình Tuyết Tường vuốt vuốt quạt giấy trong tay, đem quạt hơi gấp lại, trên trán lộ ra một chút nặng nề.

Vô Cực sơn trang kia rốt cuộc còn có bao nhiêu ưu thế không thể đoán trước? Nhìn sơ qua, vô lâm Trung Nguyên đúng là một chút phần thắng cũng không có.

Thiên thời, địa lợi, nhân hoà, bọn chúng mọi thứ đều chiếm lấy, có bí tịch tâm pháp uyên thâm, lương dược thần binh, Vô Cực sơn trang lại càng như hổ mọc thêm cánh, vô lâm Trung Nguyên năm bề bảy mảng (chia

bè phải, không đoàn kết), lấy gì hợp sức?

Thạch Lệ vẫn tiếp tục nói: “Nếu Sở đại hiệp ăn Vũ phách, thì luyện thành thần y tâm pháp này cũng chỉ là chuyện trong một sớm một chiều.”

“Vô Cực sơn trang quý bí khó lường, Vũ phách kia lại càng chưa nghe bao giờ, chỉ bằng mấy câu nói của Thạch trại chủ, chỉ sợ không thể khiến người khác tin tưởng.” Trình Tuyết Tường cười nói, “Thạch trại chủ ngay thẳng như vậy, chúng ta đương nhiên cũng lấy thẳng thắn để đối đãi. Thật sự mà nói, Sở đại hiệp sẽ không ăn thứ được không biết là vật gì kia, chỉ sợ đã khiến Thạch trại chủ phải thất vọng rồi.”

Thạch Lệ gơ tay lên, nói: “Ta biết các vị đang lo ngại điều gì. Ta cũng không sợ nói thẳng, Vũ phách quả thực không phải là thập toàn thập mỹ. Nó có thể khiến công lực người tập võ tinh tiến phi tốc là thật, nhưng gặp mỗi lần đêm không trăng thân thể sẽ đau đớn không chịu nổi. Trang chủ lúc ban thường thánh được cũng đã nói rõ, không có chút nào giấu diếm, các đệ tử cũng biết. Nhưng mà so với những lợi ích thật lớn mà nó mang lại, điểm đau đớn này đối với người tập võ mà nói, có tính là gì?” Gã nói xong, lại thẳng thắn tấp mà nhìn về phía Sở Phi Dương, vẻ mặt mong đợi rồi lại đến vẻ mặt ngăm ngăm chịu đựng.

Quân Thư Ảnh không thể nhịn được nữa mà vỗ bàn một cái, Thạch Lệ này từ lúc đến đây cho tới bây giờ cũng không chút nào giấu diếm ý đồ nhắm tới Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh sắc mặt khó chịu nói: “Đủ rồi! Trên giang hồ không phải là không có người có thể làm việc này, người lại cố tình tìm tới Sở Phi Dương, người là có mưu đồ gì?”

“Mưu đồ của ta?” Thạch Lệ ra sức nghiêng răng, cười một tiếng “Thần y tâm pháp cũng xem như bảo bối có một không hai, nếu không phải vì Cầm Anh, ta tuyệt đối sẽ không đem nó tiết lộ cho người khác, trên giang hồ có bao nhiêu người mong muốn chiếm hữu được nó mới thôi. Ta nói rồi, toàn bộ giang hồ này, ta chỉ tin tưởng Sở Phi Dương Sở đại hiệp là chân quân tử chân hán tử! Không biết Sở đại hiệp nghĩ sao? Cái mệnh này của Cầm Anh, có đáng được Sở đại hiệp cứu?” Gã nói xong, lại nhìn Sở Phi Dương chằm chằm.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, hắn thậm chí không lập tức cự tuyệt, nhìn thấy ánh mắt của Sở Phi Dương không khỏi khiến y oán giận.

“Sở Phi Dương sẽ không ăn Vũ phách kia, người đừng vọng tưởng!” Quân Thư Ảnh nói chắc như đinh đóng cột, nói xong liền đứng dậy, ngay cả Sở Phi Dương cũng không thèm nhìn, khẽ phất tay áo rời đi.

Lúc Sở Phi Dương tìm được y, Quân Thư Ảnh đang ngồi một mình trên đỉnh núi mà sinh muện khí (buồn bực, phiền muện). Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười, đi tới chạm chạm vào y.

“Người sao vậy? Phát hỏa lớn như vậy, nếu tổn thương thân thể, ta lại đau lòng.”

Quân Thư Ảnh mạnh mẽ quay đầu lại nhìn hắn: “Phi Dương, ta thấy Thạch Lệ kia rõ ràng không có ý tốt. Hắn đâu phải là muốn cứu Cầm Anh, rõ ràng là đem tính mạng Cầm Anh ra để uy hiếp người. Người nếu cứ ngu thiện (lương thiện đến mức ngu dốt) như vậy mà nghe lời hắn, ta sẽ...”

“Người sẽ thế nào?!” Sở Phi Dương cười hỏi.

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắn một cái, lại xoay người sang chỗ khác, đối diện với đỉnh núi cao vợi vợi, y sam bị gió thổi bay phất phới.

Sở Phi Dương than nhẹ ôm lấy y: “Đừng lo lắng, ta tự biết có chừng mực. Ta hiểu, nếu bị Vũ phách kia làm hại, nếu ta đau, thì người cũng sẽ đau lòng, có phải không...” Sở Phi Dương dán vào bên tai Quân Thư Ảnh, vô cùng quỵn luyến nhỏ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh thân hình căng cứng cuối cùng cũng buông lỏng, dựa vào trong ngực Sở Phi Dương, không gật đầu, nhưng lại là ngậm thừa nhận.

oOo

Lời tác giả: Quân Quân: “Sở dê béo (Sở Phi Dương), nếu như người không nghe lời ta, ta sẽ... ta sẽ dẫn theo lương oa về nhà mẹ đẻ!”

22. Phong Vũ Vô Cực - Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thạch Lệ cuối cùng cũng đã nói ra mục đích đến đây, Sở Phi Dương không có cảm giác gì, trong khi Quân Thư Ảnh lại thật sự nổi giận vài ngày.

Tín Vân Thâm và Trình Tuyết Tường muốn tìm hiểu cho rõ ràng, Vô Cực sơn trang kia từ đâu thu thập được nhiều bí tịch cùng thần binh đến vậy, nhưng Thạch Lệ đối với vấn đề này lại hoàn toàn không biết.

Thạch Lệ nói ra tin tức như vậy, chẳng những không đem đến một chút thoải mái mà ngược lại còn khiến mọi người trong lòng càng thêm nặng nề.

“Chỉ cần bệnh của Cầm Anh có thể được chữa trị tốt, nói ta dẫn các người tới Vô Cực sơn trang, ta cũng sẽ không phản đối.” Thạch Lệ khẳng định.

Nhưng không chỉ Quân Thư Ảnh, đám người Tín Vân Thâm Thanh Lang cũng không một ai tán thành việc Sở Phi Dương dùng vũ phách. Sở Phi Dương dù chưa đồng ý nhưng cũng không kiên quyết cự tuyệt, khiến cho mọi người không hiểu hần đang nghĩ gì.

Thanh Lang nói: “Sở huynh, huynh không thật sự đang suy nghĩ sẽ xả thân đấy chứ? Ta quen biết Sở huynh đã nhiều năm, nhưng cũng không biết Sở huynh lại là người ngu ngốc đến như vậy.”

“Quân Thư Ảnh nhất định sẽ đau lòng.” Yến Kỳ ở một bên trịnh trọng gật đầu, đổ thêm dầu vào lửa.

Sở Phi Dương cười nói: “Nguyên lai tại hạ ở trong mắt Thanh huynh và Yến công tử lại là người đại nhân đại nghĩa như thế, tại hạ thật sự thụ sủng nhược kinh.”

“Chớ cùng ta đùa giỡn đi.” Thanh Lang khinh thường mà khoát tay, “Sở huynh tinh minh thì tinh minh (thông minh, khôn khéo), nhưng liên lụy đến tính mạng người vô tội lại rất mềm lòng, tự nhiên ta muốn nói hai câu.”

“Vì Quân Thư Ảnh.” Yến Kỳ nghiêm túc gật đầu bổ sung.

Thanh Lang một tay túm lấy hần ôm vào lòng: “Tiểu đồng tây, người lại còn chọc vào xương sườn người khác. Sở huynh, huynh rốt cuộc suy nghĩ như thế nào? Đừng tự mình chủ trương, ta hôm nay cần phải hỏi cho ra một đáp án.”

Yến Kỳ kéo lấy tay áo Thanh Lang, đem mặt chôn ở cổ y mà cọ xát, giống như một con mèo con khôn ngoan, rồi lại quay đầu nhìn chằm chằm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vuốt ve chén ngọc bất phỉ giá trị trong tay, chợt hướng Thanh Lang khẽ cười một tiếng: “Việc này, còn cần Thanh huynh trợ giúp.”

Bốn ngày sau khi Thạch Lệ đưa ra thỉnh cầu, Sở Phi Dương liền gật đầu đồng ý.

Thạch Lệ vẻ mặt kích động cảm khái, ánh mắt không biết phải cảm tạ Sở Phi Dương thế nào, cuối cùng là phốc một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Nam nhi dưới gối có hoàng kim, ngoại trừ thiên địa và phụ mẫu, ta hôm nay chỉ quỳ trước một mình Sở đại hiệp. Đa tạ Sở đại hiệp nguyện ý cứu giúp Cầm Anh.” Thạch Lệ dập đầu một cái nói.

Thạch Lệ tình chân ý thiết vừa nói xong, một đạo thanh âm trong trẻo liền vang lên, ngữ vực nói: “Hoàng kim dưới gối từ lúc người phản bội Võ Lâm minh đã không còn giá trị đi, Sở đại hiệp nhận lấy một quỳ này vẫn là thiệt thòi rồi.”

Thạch Lệ ngẩng đầu nhìn lên, không phải là Quân Thư Ảnh như gã nghĩ, mà là một nam tử trẻ tuổi mỹ mạo giống như tiên tử trong tranh đang chằm chằm nhìn gã bằng đôi mắt trong veo, Quân Thư Ảnh cũng không có ở đây.

Thạch Lệ cúi đầu, đứng thẳng dậy không phản bác, cũng không biết gã đang nghĩ gì.

Thanh Lang bắt lấy một quả tử (trái cây) đưa cho Yến Kỳ chặn cái miệng của hắn lại, khiến cho hắn không rảnh rỗi mà xen vào.

“Sở Phi Dương đã đồng ý, vũ phách kia ở đâu?” Thanh Lang nói.

Thạch Lệ lại nhìn một lượt mọi người tại đây, mặc dù vẫn còn đề phòng nhưng cũng không nói gì, chỉ xoay người trở vào ôm Cầm Anh đi ra.

“Thạch đại ca.” Cầm Anh có chút bất an mà nắm lấy tay gã.

Thạch Lệ trấn an nói: “Cầm Anh đừng sợ, Sở đại hiệp đã đáp ứng cứu ngươi, chỉ cần lấy vũ phách ra...”

“Cái gì?! Không được!” Cầm Anh vừa nghe liền mở to hai mắt nhìn Sở Phi Dương, lại nhìn Thạch Lệ, kiên quyết cự tuyệt.

“Cầm Anh ngoan, đây là một mảnh tâm ý của Sở đại hiệp, ngươi không nên dãi mạn.” Thạch Lệ vẫn mềm giọng dỗ dành.

“Không thể được, không thể được.” Cầm Anh dường như hết sức mâu thuẫn, ngón tay nắm chặt lại, lắc đầu về mặt như muốn khóc, sắc mặt vốn đang được Cao Phóng điều dưỡng đã có một chút hồng hào nay lại trở nên trắng bệch.

“Vũ phách cùng Cầm Anh có quan hệ gì?” Cao Phóng thấy Cầm Anh chật vật như vậy, nhin không được phải lên tiếng.

Cầm Anh cướp lời Thạch Lệ: “Vũ phách phải lấy máu của ta để chế thành. Máu của ta, một giọt là được, ba giọt là độc, hơn nữa là không có giải được, người trúng độc vĩnh viễn chịu tra tấn, đêm không trăng lại trở đau đớn tột cùng, trừ phi có...”

“Cầm Anh, ta đã đem điểm cốt hại của vũ phách nói ra cả rồi.” Thạch Lệ cắn răng, vẻ mặt đau khổ, “Nếu ta có thể cứu ngươi, ta sẽ không phiền Sở đại hiệp phải làm chuyện khó khăn như vậy.”

Cầm Anh nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương gật đầu với hắn: “Thạch trại chủ quả thực đã nói tất cả. Cầm Anh, ngươi không cần suy nghĩ nhiều, nếu là vì cứu một mạng người, cho dù bằng cách nào cũng nên thử một lần, huống hồ cũng không nguy hiểm đến tính mệnh, Cao Phóng sau này có lẽ có thể tìm ra phương pháp hóa giải.”

“Nhưng...” Trong khi Cầm Anh còn ngập ngừng, Thạch Lệ đã cầm lấy tay trái của hắn, lấy ra một con dao nhỏ, “Cầm Anh, chịu đựng một chút.”

“Chậm đã.” Thanh Lang lại lên tiếng, vẫy tay một cái, phó nhân phía sau khom người đưa lên một chiếc chén màu xanh đậm.

“Tuy rằng Sở Phi Dương đã đồng ý, nhưng ta vẫn cảm thấy người này không thể tin. Đây là chiếc chén đặc dụng của ta, hứng vũ phách kia vào đây, Cao Phóng, ngươi trước tiên cần phải kiểm tra độc tính mới được.”

Thanh Lang bộ dáng hết sức đặc ý, Cao Phóng trừng mắt liếc y một cái, tiếp nhận ly rượu đưa tới.

“Thạch trại chủ, mời.”

Thạch Lệ gật đầu: “Các ngươi không an tâm cũng phải, ta chỉ có thể nói ta tuyệt đối sẽ không làm hại Sở đại hiệp, các ngươi tùy ý kiểm tra.”

Nói xong liền dùng chén kia hứng lấy ba giọt máu của Cầm Anh rồi từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, đổ đầy nửa chén. Giọt máu trong chớp mắt tan ra, dịch thể trong chén trở nên đỏ tươi.

Cao Phóng cầm lấy chiếc chén, cẩn thận lấy ra một bộ ngân châm được tề,

kiểm tra kỹ càng một phen, cuối cùng mới nhìn Sở Phi Dương thở dài: “Dù sao uống một chút cũng không chết người.”

Thanh Lang lúc này mới nhận lại chiếc chén, đưa cho Sở Phi Dương: “Sở đại hiệp, mời.”

Sở Phi Dương nhận lấy, nhìn về phía Thạch Lệ vẻ mặt khẩn trương và Cầm Anh còn đang lo lắng, cười cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Thạch Lệ nét mặt một trận khê run rẩy, nhìn không ra hỉ nộ, lại cũng không giống đang vui mừng. Thanh Lang ngoảnh mặt làm thinh, thần sắc cũng phức tạp nhìn không thấu.

Thạch Lệ lấy ra bản bí tịch, đưa cho Sở Phi Dương: “Sở đại hiệp...”

“Không cần nói nhiều.” Sở Phi Dương khoát tay cắt ngang, nhận lấy bí tịch, “Nếu thuận lợi, ta chắc chắn sẽ cứu Cẩm Anh, bí tịch này nhất định cũng trả lại nguyên vẹn.”

Nói xong tựa hồ không muốn ở lâu, xoay người rời đi. Sự tình đã xong, đám người Thanh Lang cũng không còn lý do lưu lại, liền cùng nhau cáo từ. Vừa ra khỏi viện tử lại đụng phải Thanh Tĩnh dẫn theo Kỳ Lâm và Ninh Viễn ba người đang đùa nghịch, muốn tới tìm Cẩm Anh cùng chơi.

“Cẩm Anh đang bệnh, các người không được quấy rầy hấn.” Cao Phóng giáo huấn, lại đưa tay đem Tín Ninh Viễn ôm lên, “Tiểu đông tây, mấy ngày không quản, người liền thành ra bộ dạng này, về nhà bú sữa đi.”

Tín Ninh Viễn oa oa kêu to, ở trong lòng Cao Phóng giãy dụa: “Ta sớm đã không còn bú sữa nữa rồi! Phụ thân người cố ý, người cố ý! Thạch Đầu ca ca Lâm nhi ca ca Thanh Tĩnh ca ca, các huynh không được tin a!”

Thanh Tĩnh ha ha cười một trận, cố ý trêu ghẹo: “Oa, tiểu bảo bối đến giờ bú sữa, vậy ca ca không quấy nhiễu người, Thạch Đầu Lâm nhi, đi, chúng ta tới sau núi.”

Tiểu Thạch Đầu cũng muốn trêu ghẹo vài câu lại bị Lâm nhi nhìn một cái, đành phải nhịn xuống.

Cao Phóng lần lượt giáo huấn một trận, để cho bọn chúng không được thừa dịp lúc người lớn không rảnh quản thúc mà chạy loạn, học bài và luyện công cũng không được trễ nải, sau đó mới ôm Tín Ninh Viễn về mặt oán niệm trở về.

Thanh Lang vỗ vỗ bả vai Thạch Đầu Lâm nhi, lại néo néo khuôn mặt nhi tử nhà mình, rồi đem ba tiểu tử trở về viện tử, cùng nhau ăn uống thả cửa một phen.

Sở Phi Dương vừa về tới viện tử, liền thấy Quân Thư Ảnh đang đứng ở trước cửa, một thân kính trang, trong ngực ôm hai thanh kiếm.

Một thanh kiếm được ném tới, Quân Thư Ảnh rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào Sở Phi Dương: “Đánh với ta một trận!” Nói xong thân hình lập tức nhanh như cắt mà xông tới.

Sở Phi Dương khê mỉm cười, cũng không tương kiếm mà vui vẻ nghênh chiến.

“Ít khinh thường người đi!” Quân Thư Ảnh thấy hấn như vậy, cắn răng nói, chiêu thức trong tay bay lượn, sắc bén.

Bất quá qua vài hiệp, kiếm trong tay Sở Phi Dương liền rơi trên mặt đất, bị Quân Thư Ảnh dùng kiếm nhọn chỉ trước ngực, có chút mệt mỏi mà tựa vào cột trụ.

Quân Thư Ảnh thu kiếm lại, tới gần cầm lấy cổ tay hấn: “Người làm sao vậy? Người sẽ không thật sự uống thứ đó chứ?”

Sở Phi Dương kéo y vào trong ngực: “Tại sao biết, ta không có ngu ngốc như vậy.”

“Vậy người làm sao?” Quân Thư Ảnh giương mắt nhìn khuôn mặt Sở Phi Dương, nghi hoặc nói.

“Không có gì, người ngoan ngoãn để cho ta ôm.” Sở Phi Dương vuốt lên tóc của y, khê thở dài.

oOo

Lời tác giả: Ai có thể đoán được tâm sự của Sở mị mị đại hiệp? (‘mị mị’ = ‘be be’, tiếng dê kêu)

Poster: mị mị = be be? Lẽ nào đây là “huyền cơ” của cái tên Dương Thư Mị Ảnh?

23. Phong Vũ Vô Cực - Chương 23

Hai người yên lặng đứng ở hành lang, không ai nói gì. Gió lạnh buổi chiều muộn nhẹ nhàng thổi qua, Quân Thư Ảnh cảm thấy trên mặt bị mấy sợi tóc hắc ngạnh (đen và cứng) của Sở Phi Dương ghim nhẹ vài cái.

Sở Phi Dương lẳng lẳng ôm lấy y, đem mặt dựa lên vai y, trên người phả ra vài tia khí tức mỗi mảy.

Quân Thư Ảnh an phận mà đứng yên trong lòng hắc, sau một lúc lâu mới đột nhiên nói: “Người chẳng lẽ là vì lừa gạt Thạch Lệ mà áy náy?”

Sở Phi Dương tay nắm lại một chút, không phủ nhận.

“Sở đại hiệp vẫn còn có mặt đa sầu thiện cảm như vậy.” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Người không cần nghĩ nhiều, ta nói cho người biết, hắc nhất định không có hảo ý.”

“Nhưng dù sao, cũng không có ai có thể khẳng định chắc chắn hắc bụng dạ khó lường. Ta xếp đặt hắc như vậy, cũng cảm thấy thẹn trong lòng.” Sở Phi Dương thở dài nói.

“Người trước đây chẳng lẽ chưa từng làm qua chuyện này?” Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bờ vai hắc, an ủi “Ta không tin, giang hồ hiểm ác, không thể nào có chuyện ai cũng đối tốt với người, không lừa người không hại người.”

“Tất nhiên đã từng làm qua.” Sở Phi Dương có chút buồn bực nói, “Loại sự tình này đương nhiên cũng đã làm qua, nếu không ta sao còn giữ được cái mạng cho đến ngày hôm nay.”

“Vậy người còn áy náy cái gì?” Quân Thư Ảnh đương nhiên hỏi ngược lại.

Sở Phi Dương có chút bất đắc dĩ lại phần hận mà cắn một cái lên cổ y: “Việc trái với lương tâm, không phải là cứ làm được nhiều thì tâm an lý đắc.”

“Cái này gọi là nên có tâm phòng bị người, sao lại là việc trái với lương tâm.” Quân Thư Ảnh sờ soạng loạn xạ sau gáy, “Người có thể có một trăm quả tim để phóng túng, nhưng Thạch Lệ nhất định có mưu đồ khác. Ta từ trước đến nay không bao giờ nhìn lầm người.”

Thạch Lệ trắng trợn chỉ hướng một mình hắc, Sở Phi Dương sao lại không cảm nhận được trong đó có điểm kì lạ. Nhưng còn có nhiều khả năng, có lẽ gã thật sự là vớ vẩn trị bệnh.

Sở Phi Dương ca thán một tiếng: “Thôi, việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Chuyện sau này để sau này tính đi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu ân một tiếng. Nếu theo như suy nghĩ của y, cứ giả bộ như vậy để ứng phó cũng

không được, trực tiếp đuổi đi mới thoải mái. Ánh mắt Thạch Lệ nhìn Sở Phi Dương, cũng không phải là sự ngưỡng mộ thông thường.

Vốn đang tức giận Sở Phi Dương đã làm việc như vậy, muốn cùng hắn đánh một trận cho hả giận, nhưng hắn mới về đến là bộ dạng vừa suy sụp vừa mệt mỏi thế này, Quân Thư Ảnh nhìn lại không nỡ.

Lúc nửa đêm. Mây giăng kín bầu trời, nhìn không thấy một tia quang huy tinh nguyệt. Chẳng biết đã đến giờ nào rồi, thời điểm mọi âm thanh đã câu tịch từ lâu, đột nhiên vang lên một thanh âm cao vút đến sắc nhọn, giống như gọi hồn người sống, thuận theo bóng đêm truyền tới bên tai mỗi người.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng tỉnh giấc, hai người nhìn nhau rồi đồng thời xuống giường, đi ra ngoài.

Tín Vân Thâm, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường hiển nhiên cũng phát hiện dị động, mấy người cùng đi ra rồi gặp nhau ở đường mòn phía sau núi.

Thanh âm kia vẫn liên tục không ngừng vang lên tinh tế, không xa không gần, cũng không lớn nhưng lại giống như rất gần bên tai, sắc bén mà đập lên thính giác, khiến người ta hết sức khó chịu.

“Thanh âm là từ phía sau núi truyền đến.” Tín Vân Thâm nói, bởi vì bị ảnh hưởng của thanh âm kia mà không khỏi nhú mày.

Sở Phi Dương gật đầu: “Không biết đối phương sâu cạn ra sao, chúng ta trước phải điều tra một phen, không nên đánh rắn động cỏ.”

“Chờ một chút.” Trình Tuyết Tường đột nhiên lên tiếng, lại khẽ vươn tay đem mấy người đẩy về phía sau, còn mình ở trước che chắn.

Không cần Trình Tuyết Tường nói thêm, mọi người cũng đã nghe được tiếng động, không ai bảo ai cùng thu hồi khí tức, lại thấy một người từ trong bóng tối đi ra, tư thế có một chút quái dị, đang chạy về phía sau núi.

“Là Thạch Lệ?” Trình Tuyết Tường giờ quạt giấy lên che mũi, có vẻ hơi kinh ngạc nói.

Người này nửa đêm đi ra ngoài cũng không quên mang theo quạt giấy cổ làm ra vẻ, Quân Thư Ảnh hết sức không ưa bộ dạng này.

“Ta đã sớm nói Thạch Lệ có vấn đề.” Quân Thư Ảnh hướng Sở Phi Dương nói.

Sở Phi Dương chưa kịp mở miệng, Trình Tuyết Tường đã cười nhẹ nói: “Thư Ảnh công tử có mắt nhìn người. Ta ngạc nhiên chính là hắn thậm chí không che không giấu mà để bại lộ chính mình, vậy hắn từ

trước đến nay che giấu chẳng phải là uống phí công sức sao?”

“Có lẽ hần đã đạt được mục đích, không cần che giấu nữa.” Thanh Lang nói xong liền từ phía sau đi lên trước, “Trước tiên phải đi xem một chút.” Mấy người cùng nhau vận khởi khinh công, lặng lẽ vô thanh mà đuổi theo.

Ai cũng đoán ra được, mục đích mà Thạch Lệ nghĩ là đã đạt được chính là việc cho Sở Phi Dương ăn vũ phách.

“Đúng là nhắm vào Đại sư huynh.” Tín Vân Thâm bất đắc dĩ nói.

Sở Phi Dương hiệp danh vang xa, từ trước đến nay hành tẩu giang hồ cũng là hành hiệp trượng nghĩa. Hần lại rút ra được bài học từ tiền nhân, một không có thần binh làm bạn, hai không có bí tịch hiểm có trong tay, không để những kẻ khác phải nổi lòng tham. Nhưng phiền toái vẫn là luôn tìm tới hần, trong khi báo ân hoàn tình lại không thấy có bao nhiêu.

“Thật sự là chuyện tốt còn chưa ra khỏi cửa chuyện xấu đã truyền xa vạn dặm. Đại sư huynh, huynh là người không có tội lỗi nào là không thể gặp phải.” Tín Vân Thâm thở dài.

“Nói cái gì đó, coi chừng đường đi.” Sở Phi Dương nội lực dẫn âm, đem thanh âm của mình truyền tới tai Tín Vân Thâm, miễn cưỡng lén át tiếng nhạc vẫn lạnh lạnh không ngừng kia.

Mấy người đi đến nửa đường thì thấy Thạch Lệ đang đi tới đi lui trên sơn đạo, vẫn còn theo tiếng nhạc mà tiến về phía trước, không một chút cảm giác có người đang đi theo phía sau.

Tuy rằng với tu vi của Thạch Lệ vốn là khó có thể phát hiện khí tức của bọn họ, nhưng bộ dạng này của gã thật sự không giống bình thường, nhìn không rõ biểu tình trên mặt nhưng thân hình kia cũng không giống như tỉnh táo.

“Bị khống chế?” Thanh Lang nhìn thoáng qua Sở Phi Dương, “Vũ phách chính là có tác dụng như vậy?”

Có người muốn khống chế Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh nhìn Thạch Lệ không khác gì con rối lại càng thêm cảm hận chán ghét.

Sở Phi Dương cảm giác được khí tức người bên cạnh, đưa tay nắm lấy ngón tay y, trấn an.

“Thạch Lệ rõ ràng bị khống chế. Hiện tại người trên đỉnh núi, hần là người của Vô Cực sơn trang.” Sở Phi Dương nói, “Thanh âm này chính là nội lực dẫn âm, người này nhất định công lực thâm hậu, chúng ta phải cẩn thận, quăng một mẻ lưới bắt hần lại.”

Đối với đề nghị của Sở Phi Dương, không ai có dị nghị. Mấy người đi theo sau Thạch Lệ, chậm rãi nhẩn

nại đi lên đỉnh núi.

“Không biết trên đỉnh núi có bao nhiêu người. Loại thanh âm này...” Tuy rằng biết rõ là uống công, nhưng Tín Vân Thâm vẫn là chịu không nổi mà bịt tai lại, nói “Người đánh thức cũng không phải là một hai người, bọn chúng ngược lại rất tự tin có thể tẩu thoát, cũng là rất xem thường Thanh Phong kiếm phái ta rồi.”

“Sở huynh nếu quả thực bị khống chế, Thanh Phong phái có bao nhiêu người cũng vô dụng.” Thanh Lang cười một tiếng nói, “Các người cam lòng cùng Đại sư huynh của người đạo thật thương thật mà đối đầu? Dù cho trên núi chỉ có một người, còn có Sở huynh đi theo thì cũng có thể an toàn ly khai.”

“Đáng tiếc toan tính của bọn chúng đã đổ bể.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, “Dù có bao nhiêu người đến đây, cũng phải làm cho bọn chúng chết không có chỗ chôn!”

Trình Tuyết Tường nghe vậy nhìn Quân Thư Ảnh một cái, lại thấy Sở Phi Dương ở trong bóng tối đưa tay tìm đến tay y.

Mười ngón tay tương giao, trong bóng đêm chỉ hiện ra một vài đường nét mơ hồ, nhưng lại tràn ngập dịu dàng và lưu luyến.

Trình Tuyết Tường ngoắc miệng một cái, di chuyển tầm mắt, chú tâm nhìn bóng dáng Thạch Lệ phía trước.

Thạch Lệ cuối cùng cũng tới đỉnh núi, tiếng nhạc vẫn tinh tế như cũ không một chút biến hóa, không xa không gần vang ở bên tai.

Thạch Lệ dừng lại, tiếng nhạc kia cũng ngừng theo.

“Vị Sở Phi Dương Sở đại hiệp kia đâu?” Một đạo thanh âm sau đó vang lên. Thanh âm dịu dàng nhẹ nhàng, là thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhìn nhau, trong khoảnh khắc đó liền nhận ra đây chính là thanh âm của nữ tử ngày đó ở trên chiếc thuyền nhỏ phía đối diện.

oOo

Lời tác giả: Ở giữa một đám hán tử nửa đêm đi ra ngoài, thụ thụ chỉ có một mình Quân Quân. Không hổ là tiểu thụ gương mẫu.

24. Phong Vũ Vô Cực - Chương 24

Trong khoảnh khắc tiếng nhạc bị đình chỉ, thân hình Thạch Lệ cũng mạnh mẽ khựng lại, lập tức thoát khỏi sự chậm chạp và cứng ngắc ban đầu, dường như đã thanh tỉnh trở lại.

Thạch Lệ khẽ cúi người, cung kính trả lời: “Bẩm Thánh Cô, Sở Phi Dương đã ăn vũ phách, tiểu nhân mong rằng đã không nhục mệnh!”

“Người khẳng định?” Nữ tử kia lại đột nhiên thở dài, tựa hồ trong nháy mắt liền minh bạch tình huống trước mắt, “Ta sớm nên biết rằng không thể tin tưởng người, Sở Phi Dương há lại dễ dàng bị người lừa gạt như vậy.”

“Ý Thánh Cô là gì?” Thạch Lệ cả kinh nói, “Ta rõ ràng đã nhìn thấy hắc ăn...”

“Mắt thấy cũng chưa chắc là sự thật.” Một đạo thanh âm từ phía sau truyền đến, Thạch Lệ quay đầu nhìn lại.

“Sở Phi Dương, người...”

Quân Thư Ảnh nhìn Thạch Lệ khuôn mặt đang vặn vẹo, hướng Sở Phi Dương nói: “Lần này ngươi yên tâm, ngươi không hề hiểu lầm người tốt, hắc chính là một tên đại ác nhân.”

Thạch Lệ chỉ vào Sở Phi Dương, cười lạnh nói: “Hảo một cái Sở đại hiệp Sở Phi Dương, ta quả nhiên không nhìn lầm người! Người bất quá cũng chỉ là hạng người hèn hạ tâm cơ thâm hiểm!”

Sở Phi Dương nhú mày, thực sự không phải là vì bị Thạch Lệ chỉ trích mà không vui, mà là vì có chút khó hiểu.

“Người da mặt cũng quá dày đó. Người sắp đặt hãm hại người khác, người khác không bị trúng kế mà lại là tâm cơ thâm hiểm, là hèn hạ?” Thanh Lang đáp lại một cách mỉa mai.

Quân Thư Ảnh lặng lẽ gật đầu, Thanh Lang thụ sủng nhược kinh nhìn y, tên gia hỏa này hiếm khi một lần cùng với mình có chung kẻ thù, không đối đầu gay gắt.

Ánh mắt Thạch Lệ nhìn vào Sở Phi Dương cũng giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung, nếu như chỉ là một lần hãm hại bất thành thì sao lại có thể oán hận đến như vậy?

Nữ tử được gọi là Thánh Cô kia bị vây quanh nhưng không có chút nào lo sợ, từng bước nhẹ nhàng lùi về sau.

Trình Tuyết Tường bất thành linh phi lên không, hướng về phía nàng công kích.

Nàng khẽ xoay người, ung dung tránh khỏi đòn công kích của Trình Tuyết Tường.

Nhưng toan tính của Trình Tuyết Tường không phải là nàng, trong lúc nàng phân tâm một chút hần liền lao về vách đá phía sau nàng. Sắc mặt nàng lúc này mới khẽ biến, muốn xoay người đuổi theo, nhưng đã chậm một bước.

Trình Tuyết Tường trong tay cầm một vật gì đó, bay ngược trở lại, giơ lên trước mặt, cười nói: “Thánh Cô hẳn là cho rằng dựa vào vật này là có thể thần không biết quỷ không hay mà thăng thiên chạy thoát?”

Trong tay hẳn chính là một đoạn dây nhỏ, trong bóng đêm quả thực khó có thể phát giác.

Trên vách núi đối diện lại xuất hiện một nữ tử đang đại hô tiểu khiêu.

Người khác không biết nhưng Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đương nhiên nhận ra. Chính là nữ tử tên gọi Ngọc nhi ngày đó từng chạm mặt trên sông.

Tín Vân Thâm nhìn thoáng qua nói: “Không ngờ giữa hai vách núi lại có dây thừng, xem ra phía sau núi Thanh Phong kiếm phái ta đã trở thành hậu hoa viên của quý sơn trang rồi!”

Sợi dây kia chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, cũng không phải thứ đồ chắc chắn. Nếu như nữ tử này có thể dựa vào nó để di chuyển qua lại giữa hai đỉnh núi, vậy khinh công của nàng nhất định phải đạt đến trình độ tuyệt hảo. Nhìn bộ dáng của nàng, bất quá chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, nhưng lại có công lực cao thâm đến như vậy, mọi người ở đây cũng không ai dám xem thường.

Nữ tử sau khi nhất thời luống cuống, đã bình tĩnh trở lại, đôi mắt trong suốt vừa chuyển, quét một vòng đám người Sở Phi Dương.

“Tiểu nữ tử thật không nghĩ tới, có một ngày sẽ bị nhiều hiệp sĩ thanh danh lẫy lừng vây đánh như vậy. Thiên hạ này, cũng không mấy người có thể nhận được loại đãi ngộ này đi.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Người nếu muốn ám chỉ chúng ta ý đồng hiếp yếu, thì nên tiết kiệm một chút sức lực đi. Thủ đoạn quang minh chính đại chỉ thích hợp với người quang minh chính đại, đối với hạng người nham hiểm hèn hạ như các người, nếu nói công bằng tức là ngu ngốc!”

Nàng nhất thời không nói gì, không biết là tức giận hay là ngạc nhiên, đại khái cũng không ngờ được sẽ ở trong Thanh Phong phái gặp được loại ‘ngụy biện’ hùng hồn như vậy.

Tại nơi đỉnh núi không lớn, mấy người đem nữ tử cùng Thạch Lệ vây chặt, lại chặt đứt đường lui của nàng, không cho nàng có cơ hội chạy thoát. Nhưng dù sao trước mặt cũng là một nữ tử yếu thế, ngược lại không người nào có thể giơ đao giơ kiếm mà chém tới.

Tín Vân Thâm tiến lên từng bước nói: “Cô nương, người đã không còn đường lui, càng không thể chạy thoát. Cô nương vẫn là nên theo chúng ta trở về Thanh Phong kiếm phái, chúng ta chắc chắn lấy lễ để đổi đãi. Chuyện liên quan giữa Vô Cực sơn trang và võ lâm Trung Nguyên, trong đó có lẽ có chút hiểu lầm, chúng ta cần thẳng thắn nói chuyện.”

Nàng vẫn một mực không mở miệng, Thạch Lệ bất thành linh hét lớn một tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm mọi người, cả giận nói: “Thánh Cô chớ tin vào lời nguy quân tử này! Những kẻ này ngoài mặt nói tốt, nhưng sau lưng làm việc lại âm hiểm không ai bằng. Thạch mỗi ngày hôm nay có phải liều một cái mạng cũng nhất định sẽ cứu Thánh Cô ra!”

Nói xong liền rút vũ khí, lao về phía Sở Phi Dương.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn lại, vẫn mang theo cừ hận sâu đậm như cũ. Sở Phi Dương vẫn một mực suy nghĩ về chuyện Thạch gia trại cùng Thạch Lệ này, muốn nhớ lại xem hắn đã từng đụng chạm gã hay chưa. Thạch Lệ đối với hắn hận ý mãnh liệt như vậy, giống như có sự đè nén, Sở Phi Dương biết rõ tuyệt đối không phải là bởi vì lúc này gã bị dồn vào đường cùng mà nhất định phải còn có nguyên nhân khác.

Nhưng mà càng nghĩ lại càng không ra bất kì manh mối gì.

Sở Phi Dương đối với việc cứu người thì không nhớ rõ, nhưng đối với đối địch đã trải qua hoặc là người đã giết qua thì ghi tạc trong đầu rất rõ ràng, không bao giờ quên.

Duy chỉ có Thạch Lệ này là hắn hoàn toàn không nhớ ra nổi.

Nếu như chưa bao giờ có giao tập, thù hận há có thể vô căn cứ mà nảy sinh?

Thạch Lệ dùng toàn lực muốn mở một đường thoát, ai cũng thấy gã rõ ràng là không biết tự lượng sức mình nhưng nữ tử kia vẫn không thềm mở miệng can ngăn.

Sở Phi Dương chỉ tay không cũng hóa giải được đòn công kích của Thạch Lệ, tay phải theo lực đạo của gã mà đẩy văng sang một bên.

Trong bụi cỏ đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, một nhân ảnh đột nhiên vọt ra, một tay đỡ lấy Thạch Lệ.

“Thạch đại ca, huynh không sao chứ? Huynh sao lại bộ dạng này?” Cầm Anh nhỏ giọng khóc nức nở, ôm lấy Thạch Lệ lo lắng hỏi han.

Mấy người Sở Phi Dương đã sớm phát giác trong bụi cỏ ẩn nấp một người, nhưng nghe khí tức thì người này không có một chút nội lực nào, trước mặt còn có một Thánh Cô Vô Cực sơn trang khó giải quyết nên không ai quan tâm đến kẻ không đáng lo ngại đang ẩn nấp kia.

Nhưng cũng không nghĩ rằng hắn đúng lúc này lại tự mình lao ra.

Hành động tiếp theo của Thạch Lệ khiến cho mấy người Sở Phi Dương cảm thấy bất ngờ, hai mắt gã vốn là cầm hận mà nhìn vào Sở Phi Dương, nay bất thành linh chuyển hướng sang Cầm Anh, rõ ràng không một chút do dự mà một tay bắt lấy Cầm Anh, lưỡi dao trong tay kề lên cổ Cầm Anh, phần nộ quát: “Để Thánh Cô rời đi! Nếu không ta sẽ giết hắn!”

Sở Phi Dương cùng Tín Vân Thâm nhìn nhau, nhất thời đoán không ra Thạch Lệ này là thật hay giả.

“Người chẳng lẽ hồ đồ?” Thanh Lăng mỉm cười nói “Tiểu tử đó vốn là đi theo người, người lại đem tính mạng của hắn ra để uy hiếp chúng ta?”

“Hắn bắt quá chỉ là một con cò trong tay ta, nếu không phải vì hắn, các người làm sao chịu để cho ta bước vào Thanh Phong kiếm phái?” Thạch Lệ cười lạnh nói, kẹp lấy Cầm Anh chậm rãi di chuyển về phía nữ tử kia.

25. Phong Vũ Vô Cực - Chương 25

“Thạch đại ca...” Cầm Anh giật giật khóe môi, khuôn mặt vốn hờn nhợt bất kham ở trong bóng đêm mịt mù lại càng lộ vẻ yếu ớt.

“Người không cần diễn trò, Thạch Lệ.” Tín Vân Thâm tiến lên từng bước một, nói.

“Các người đại khái có thể thử một lần, Sở đại hiệp, Tín đại hiệp, Trình minh chủ.” Thạch Lệ vẫn vẹo cười, trong tay lại dùng sức. Lưỡi dao găm vào cái cổ mảnh khảnh của Cầm Anh, máu tươi rỉ ra, từng giọt rơi xuống đất. Nơi mỗi một giọt máu rơi xuống, lại kích thích một mảnh hồi xuân tươi mới.

Thạch Lệ đem hai chữ ‘đại hiệp’ kia gán rất mạnh, ai cũng nghe ra là gã đang chế nhạo cùng khinh thường.

Cầm Anh cắn chặt môi không nói tiếng nào, đôi mắt mở to trong bóng đêm chiếm giữ hoảng sợ càng trở nên lạnh lẽo.

“Thạch đại ca, ta nghĩ huynh vốn không phải như vậy. Huynh đối tốt với ta, huynh còn muốn trị bệnh cho ta, ta mới bằng lòng ly khai tộc nhân, cùng với huynh tới Trung Nguyên...”

“Người câm miệng!” Thạch Lệ hung dữ quát, “Người dù sao không sớm thì muộn cũng phải chết, trước khi chết lại vì Thánh Cô xuất một phần lực, há chẳng phải là vinh quang của người sao?”

Tín Vân Thâm thấy thần sắc gã không chút nào là giả bộ nên thực sự có phần kiên dè, không dám tiến lên.

“Như vậy mới đúng, Tín đại hiệp.” Thạch Lệ chế giễu cười một tiếng, lại hung hăng nói: “Lập tức thả Thánh Cô!”

Nữ tử kia vẫn một mực trầm mặc thờ ơ nhìn tình thế tiến triển, lúc này đã thấy một chút cơ hội đào tẩu, thân hình lập tức khẽ động, vận khởi khinh công chạy thoát vào trong bóng đêm.

“Không được để nàng chạy thoát!” Trình Tuyết Tường khẽ quát một tiếng, dường như muốn động thân đuổi theo nhưng vừa mới tiến lên trước hai bước liền bị Thạch Lệ chặn ngang.

Thạch Lệ cắn răng trừng hai mắt, cánh tay ghì ở bả vai Cẩm Anh chặt hơn, tuy không mở miệng nhưng lại đem lưỡi dao kia găm sâu xuống da thịt Cẩm Anh thêm hai phần.

Cẩm Anh mặt sẫm đã đầy lệ, im lặng mà khóc. Những sinh mệnh dưới chân là bởi vì máu của hắn mà thức tỉnh một màu xanh nhạt, nhưng tính mạng của hắn lại giống như ở dưới lưỡi dao vô tình lạnh khốc kia trong nháy mắt mà trôi đi quá nửa, thân hình ốm yếu khẽ run lên, toàn thân đều là tuyệt vọng và đau đớn.

“Thạch đại ca, ta đau quá, huynh tại sao lại đối xử với ta như vậy... Tại sao lại đối xử với ta như vậy chứ...” Cẩm Anh vừa khóc vừa thì thào nói, Thạch Lệ buổi sáng vẫn còn hỏi han ân cần lúc này lại hoàn toàn không đem nỗi thống khổ của hắn đặt vào trong mắt, chỉ chuyên tâm thống hận nhìn mấy người Sở Phi Dương.

“Dù ngươi có dùng Cẩm Anh để uy hiếp chúng ta, giúp nữ tử kia chạy thoát thì bản thân ngươi cũng không có khả năng đào tẩu.” Sở Phi Dương nói.

Thạch Lệ hừ lạnh một tiếng, hai mắt sáng quắc nhìn Sở Phi Dương: “Ta vốn không dự định sống sót ly khai! Bởi vì ta sơ sẩy mới khiến Thánh Cô rơi vào hiểm cảnh, ta đương nhiên muốn bảo hộ an toàn cho nàng!”

“Vô Cực sơn trang rốt cuộc có cái gì khiến cho mỗi người các ngươi đối với bọn chúng tâm trung bất nhị như vậy?” Trình Tuyết Tường cũng nhin không được mà hỏi. Lòng người vốn là bao nhiêu phức tạp, trong khi những kẻ đầu nhập Vô Cực sơn trang thần trí đều thanh tỉnh, làm sao lại có thể dễ dàng bị Vô Cực sơn trang nắm trong lòng bàn tay, kẻ nào cũng tuyệt đối trung thành?

Nếu nói gã đệ tử Thanh Phong kiếm phái kia còn có một chút dấu hiệu điên cuồng thì Thạch Lệ này lại hoàn toàn tỉnh táo, còn có thể hoàn hảo diễn trò đến lừa gạt mọi người. Vô Cực sơn trang và nữ tử kia có tài đức gì mà có thể nắm trong tay lòng người như vậy?

Thạch Lệ lại chỉ nhìn Sở Phi Dương, không mở miệng, kẹp lấy Cẩm Anh từng bước lùi về phía sau.

Phía sau gã chính là vực sâu vạn trượng, nếu như ngã xuống thì chỉ có thể có một kết cục là thịt nát xương tan.

Ở đây ai cũng nhìn ra là gã đang quyết tâm tìm đến cái chết, thậm chí là muốn mang theo cả Cầm Anh cùng chết. Nhưng Cầm Anh lại chẳng may, chỉ thì thào hỏi tại sao, hai tay nắm lấy cánh tay Thạch Lệ, khát cầu một đáp án.

Nếu gã muốn sống sót đột phá vòng vây, mấy người Sở Phi Dương nhất định có thể dễ dàng bắt gã lại, cứu Cầm Anh. Nhưng gã lại đang đứng bên bờ vực, còn muốn mang theo Cầm Anh cùng chết, sự tình thật không dễ dàng giải quyết.

“Thạch Lệ, ngươi vì sao hận ta như vậy?” Sở Phi Dương đột nhiên nói.

Thạch Lệ lặng đi một chút, tựa như không nghĩ Sở Phi Dương sẽ hỏi.

Sở Phi Dương đứng trước mặt Thạch Lệ, dang hai tay: “Ngươi nếu đã muốn tìm đến cái chết, chẳng lẽ không nghĩ trước khi chết nên cầu một cái minh bạch sao? Ngươi rõ ràng là hận nhưng vẫn không nói ra miệng, ngay cả ngươi vì sao hận ta cũng không biết, trả thù của ngươi cũng đã thất bại, kết cục lại chỉ dẫn đến cái chết, như vậy hận thù của ngươi còn có nghĩa lý gì? Ngươi muốn phải chết một cách không minh bạch như vậy sao?”

Thạch Lệ khuôn mặt vặn vẹo một trận, dường như phần hận không cam lòng rồi lại như thống khổ cùng tiếc nuối, khiến Sở Phi Dương càng thêm khó hiểu.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường nhân cơ hội này tiếp cận Thạch Lệ. Tuy rằng ý định ban đầu của Sở Phi Dương là muốn khiến gã phân tâm nhưng có thể đến mức này thì hẳn cũng muốn biết rõ Thạch Lệ rốt cuộc là đã trải qua những việc gì, mà những việc đó có liên quan gì đến hắn mà khiến cho Thạch Lệ vào lúc này lại có thần sắc như vậy.

“Ta không nên hận ngươi, Sở đại hiệp, nhưng ta lại thực hận ngươi, hận đến tận xương tủy!” Thạch Lệ rốt cuộc không nhịn được, mở miệng.

Sở Phi Dương nhíu mày, vẫn nhìn Thạch Lệ, chờ gã tiếp tục nói thêm.

“Mười mấy năm trước, ngươi ngao du xuống phương nam, cứu một ngư thôn từ trong tay kẻ gian ác, đó chính là... thôn của ta.”

“Ngươi cứu toàn bộ người trong thôn, còn giết sạch bọn ác nhân, ngươi chính là ân nhân cứu mạng của thôn dân, là đại anh hùng đại thiện nhân đáng ngưỡng mộ trong mắt mọi người!”

“Nhưng, tất cả người trong thôn đều được ngươi cứu vậy tại sao riêng chỉ có thôn của ta là không được cứu?!”

“Ta biết ta không có tư cách oán hận. Ta chỉ hận chính mình khi đó không có ở trong thôn, ta hận lũ ác nhân kia xuống tay với ngư thôn của ta, duy chỉ có người là ta không có tư cách hận a, Sở đại hiệp. Nhưng cuối cùng ta vẫn không thể không suy nghĩ, nếu như lúc đó người chịu bỏ thêm một chút công sức tìm kiếm trong sơn động lúc triều lên thì thê nhi của ta đâu phải vùi thây? Cái gọi là đại nhân đại nghĩa, thời điểm tính mạng của mình bị uy hiếp thì cũng có thể vứt bỏ người vô tội!”

“Thôn dân vui mừng kiếp nạn đã qua, ca tụng sự nghĩa hiệp của người, chỉ có ta là chịu đủ sự dày vò!”

“Vì người diệt sạch ác nhân, công lao của người quá to lớn, ta ngay cả muốn báo thù cũng không có chỗ để ra tay!”

Thạch Lệ càng nói càng kích động, hung dữ nhìn Sở Phi Dương, ánh mắt tràn ngập sự oán hận. Ánh mắt kia thống khổ sâu đậm như vậy, đem hận ý này chia ra cũng được thất linh bát lạc.

“Ta mang theo Cẩm Anh tới tìm người, đem tính mạng của hắc và vũ phách bày ra trước mặt người, để người lựa chọn.”

“Ta muốn tận mắt được thấy sự lựa chọn của người. Lúc này đây, Cẩm Anh chính là thê nhi của ta...”

Sở Phi Dương lắng tai nghe, chân mày càng cau lại. Theo lời Thạch Lệ nói, hắc nhớ lại bản thân đã từng đến một ngư thôn gần hải biên (bờ biển). Nhưng trong trí nhớ, kết quả sau cùng là tất cả mọi việc đều vui vẻ, hoàn toàn không có thê tử không được cứu sống như lời Thạch Lệ kia. Khi đó chuyện gì phát sinh cũng đều không thể kiểm tra, nhưng việc đó lại trở thành tâm bệnh mười mấy năm của Thạch Lệ, lúc nào cũng vậy khôn gĩa.

“Người nếu dám ăn vũ phách, ta có lẽ có thể quên đi thù hận. Người nếu không dám ăn vũ phách vậy thù hận mười mấy năm của ta quả là không sai! Chỉ là báo thù của ta đã thất bại. Bất luận người lựa chọn như thế nào, ta cũng đều không thể thoát khỏi loại khôn gĩa cảnh này...”

Lúc này Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đã bí mật tiếp cận Thạch Lệ từ hai phía, đem gĩa vây lại trong khi gĩa vẫn hoàn toàn không phát hiện ra.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đồng thời nhìn Sở Phi Dương một cái, Sở Phi Dương nhìn Thạch Lệ, thở dài một tiếng: “Xin lỗi!”

Lời còn chưa dứt, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đã cùng nhau nhảy lên, một người chế trụ Thạch Lệ cảm xúc đang bị kích động, một người đoạt lấy Cẩm Anh đã khóc thành lệ nhân.

Thạch Lệ bị chế trụ mà không kịp có bất kỳ sự phản kháng nào, gĩa trừng con mắt muốn nứt ra mà nhìn Sở Phi Dương và mấy người Tín Vân Thâm: “Thật không ngờ các người lại dễ tiện như vậy!”

Quân Thư Ảnh đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, nhìn Thạch Lệ một cái, lại ở bên tai Sở Phi Dương nói:

“Người hành hiệp trọng nghĩa mà vẫn còn kẻ thù không đội trời chung theo đến tận đây, thật sự là cố sức cũng không có kết quả tốt!”

Sở Phi Dương thở dài một hơi, một tay đặt trên vai Quân Thư Ảnh, nửa người dựa vào y, thân thể ấm áp chính là thứ an ủi lớn nhất.

“Chúng ta trở về thôi.”

Trình Tuyết Tường áp giải Thạch Lệ đi trước, Tín Vân Thâm sớm đã lặng lẽ rời đi, muốn chạy tới đỉnh núi trước mặt kiểm tra một lượt, nhưng cũng không có hy vọng gì lớn.

Quân Thư Ảnh cảm nhận được Sở Phi Dương trầm mặc, cùng hắn đi theo con đường mòn, chậm rãi xuống núi.

Không cần hỏi y cũng biết, Sở Phi Dương nhất định là đang tự trách mình tại sao khi đó không thể cứu thê nhi của Thạch Lệ.

“Người có biết khuyết điểm lớn nhất của người là gì không?” Quân Thư Ảnh bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Là gì?” Sở Phi Dương quen thói gạt gạt khóe miệng, tiểu văn (nếp nhăn trên mặt khi cười) vén lên, thấp giọng hỏi.

“Người là người quá tự đại, chung quy tự cho mình là không có gì không làm được, còn có thể giải quyết mọi việc một cách hoàn mỹ vô khuyết.” Quân Thư Ảnh cười nói, “Nhưng làm sao có thể, Sở đại hiệp người đâu có ba đầu sáu tay?”

“Vậy sao?” Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh, đem mặt vùi vào bờ vai của y, “Đại khái là không thay đổi được.”

Quân Thư Ảnh ở trong lòng Sở Phi Dương, nghiêng người đảm nhiệm một nửa trọng lượng của hắn, giống như là kéo hắn đi về phía trước.

“Không thay đổi được thì thôi, nếu ta nói mà người nhớ kỹ là tốt rồi. Không phải là vấn đề gì lớn.” Quân Thư Ảnh khoát tay áo, nói.

Sở Phi Dương chợt cười nhẹ một tiếng. Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắn một cái, không đợi Quân Thư Ảnh chất vấn nói ra miệng, Sở Phi Dương bất thành linh đem người một phen áp lên thân cây ven đường, mạnh mẽ hôn.

Đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao? Kiểu an ủi không thuần thực như vậy nhưng tại sao lại khiến hắn cảm thấy người này đã chạm đến tận tâm tận cốt hắn rồi, tình yêu mãnh liệt làm cho trái tim ngay cả

nỗi đau cũng đều thu lại. Khi hắn tự cho là mình đã yêu đến mức thâm bất khả trắc thì Quân Thư Ảnh lại vẫn có thể khiến hắn càng ngày càng yêu hơn, càng sâu thêm giống như vĩnh viễn không bến bờ, vĩnh viễn không thấy đáy.

Hô hấp triển miên, thóa dịch trao đổi, bóng đêm hắc trầm đem tất thấy cảnh tượng này che giấu.

Mãi cho đến khi Sở Phi Dương thả ra thì Quân Thư Ảnh mới thở hồng hộc nâng tay lên che lấy khóe môi đã sưng tấy, gương mặt đáp lại ánh mắt quá gần của Sở Phi Dương: “Trở về thôi.”

Sở Phi Dương gật đầu cười, kéo tay y, cùng nhau xuống núi.

26. Phong Vũ Vô Cực - Chương 26

Thanh Lang ôm Cẩm Anh trở lại Thanh Phong phái, Cẩm Anh đã có một chút ý thức mơ hồ trong khi máu ở nơi vết thương vẫn không ngừng chảy, theo cánh tay Thanh Lang nhỏ từng giọt xuống đất, cảm giác kì dị suốt cả đường đi như có một phiên bộ bộ sinh liên (từng bước nở hoa).

Cao Phóng sớm đã chờ ở viện tử, vừa nhìn thấy tình hình liền lập tức chạy đến cầm máu cho Cẩm Anh rồi để Thanh Lang đưa hắn trở về phòng.

Yến Kỳ bám lên khung cửa nhìn vào trong, thấy Thanh Lang thật cẩn thận từng chút một đặt Cẩm Anh lên giường, nhịn không được cắn cắn ngón tay cái.

Cao Phóng bắt đầu công việc của mình, Thanh Lang không còn việc gì để làm nên lui ra ngoài trước, liếc mắt một cái đã thấy Yến Kỳ ở ngoài cửa liền tiến lên phía trước, nói: “Đã quá nửa đêm, người không hảo ngủ sao còn chạy ra đây, lại ăn mặc phong phanh như vậy, nếu sinh bệnh thì ai là người khó chịu?”

Nói xong liền kéo Yến Kỳ qua, dẫn hắn trở về.

“Không có người ta ngủ không được.” Yến Kỳ lầm bầm nói hai tiếng.

Thanh Lang bật cười lắc đầu, đem thân thể trong lòng có chút lạnh mà ôm chặt hơn.

Sau một lúc lâu Yến Kỳ lại thấp giọng nói: “Lần này coi như không tính...”

“Hà?” Thanh Lang nghe không hiểu.

“Ta nói lần này coi như không tính, người ta cũng là bị thương. Từ nay về sau, không cho người tùy tiện

ôm người khác...”

Thanh Lang nhướn mày nhìn Yến Kỳ, hóa ra đây là nguyên nhân khiến tên gia hỏa này hơn nửa đêm không ngủ, chạy đến đây ăn giấm chua.

“Vậy sau này nếu còn có người bị thương thì sao? Cũng không cho phép ta ôm?”

Yến Kỳ vẻ mặt khó xử, nhíu mày nghĩ không ra biện pháp giải quyết.

Ngón tay Thanh Lang trên khuôn mặt nhẵn mịn bày ra trước mắt véo véo vài cái: “Tiểu đồng tây, lại ăn bậy giấm chua. Bốn giáo chủ sức quyến rũ vô biên, người ném chưa đủ sao?”

Yến Kỳ vẻ mặt đau khổ, ngẩng đầu nhìn Thanh Lang, không mở miệng nhưng lại dùng vẻ mặt ủy khuất mà lên án.

Thanh Lang vốn đang muốn tiếp tục khi dễ một chút, nhưng nhìn thấy bộ dạng này y sao nữ, vội vàng một tay ôm lấy người vào lòng, dụ dỗ nói: “Được rồi được rồi, không chịu được trêu chọc mà. Hơn nữa, bốn giáo chủ lại là người không có định lực như vậy sao?”

“Đúng.” Yến Kỳ yếu ớt nói, cuối cùng còn nhấn mạnh, “Người đúng là như vậy.”

Thanh Lang ghen lời, Yến Kỳ xem ra không biết rốt cuộc có mấy phần thật sự ủy khuất. Nghĩ lại, y ở trong mắt Yến Kỳ tựa hồ không có định lực chút nào, chẳng trách người ta lại kết luận như vậy.

“Hảo hảo, lời người nói chính là sự thật. Trở về để cho người thử một lần ‘định lực’ của bốn giáo chủ!” Thanh Lang nắm lấy Yến Kỳ đang một tay chống nạnh, tư thế đại vương sơn dã hằm hừ nói. Hai người dọc theo đường mòn chậm rãi trở về viện tử.

“Ân, đối với ta có thể không định lực...”

“Người cái tên gia hỏa ma nhân này!”

...

Cầm Anh sau khi trải qua chuyện này, tính khí vốn đã không thích nói chuyện nay lại càng khép kín hơn, giống như một con tiểu thú bị thương rơi vào trong tay kẻ xa lạ, ngày ngày hoảng sợ. Vốn còn có Thạch Lệ quen thuộc để hấn dựa vào, hiện giờ ngay cả chỗ dựa duy nhất ấy cũng phản bội hấn.

Cao Phóng là người xa lạ mà gần gũi Cầm Anh nhất, bởi ở bên cạnh hấn khuyên bảo từng chút một, mới khiến cho Cầm Anh nguyện ý mở miệng nói vài câu.

Mấy tiểu tử đối với bạn cùng lứa cũng rất thích hòa hiếu kết giao, tuy rằng Cầm Anh so với bọn chúng lớn hơn một chút nhưng Cầm Anh hướng nội lại yếu đuối, khiến hắn có vẻ không thành thực bằng Kỳ Lân Thanh Tĩnh. Lũ trẻ mỗi khi có cơ hội liền chạy đến kết giao, Tín Ninh Viễn giống như tiểu đậu tử cũng bạn rộn theo sau mấy ca ca.

Lúc trước có Thạch Lệ, Cầm Anh còn dám cùng bọn họ trao đổi một chút, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn thu mình lại trong một cái vỏ, chỉ có Cao Phóng mới có thể khiến hắn mở miệng.

Thanh Tĩnh là người đầu tiên hết kiên nhẫn, không chút nào nể nang mà tả oán nói: “Người này rốt cuộc có phải nam nhân hay không? Bất quá chỉ là một chút sóng gió mà thôi, lần sau ghi nhớ bài học này một chút là tốt rồi, hắn muốn ám ảnh tới khi nào a? Cả đời cũng không chịu qua lại với người khác sao?”

“A Tĩnh, người đừng nói như vậy.” Sở Lân nói, “Ta đã hỏi Cao thúc thúc, tộc nhân của Cầm Anh hình như bị Vô Cực sơn trang nô dịch, ngay cả một chút phản kháng cũng không có. Cầm Anh có dũng khí theo người khác xuống núi đã là đột phá chính mình rồi, tộc nhân của hắn vốn là chưa hề nghĩ tới chuyện này. Nhưng kết quả chỉ là hắn bị lợi dụng, đả kích như vậy chúng ta không thể tưởng tượng ra.”

“Thật đáng thương.” Sở Kỳ ở một bên nhú mày nói.

Tín Ninh Viễn nhìn qua nhìn lại, cũng gật gật đầu, nãi thanh nãi khí nói theo: “Thật đáng thương!”

Thanh Tĩnh trừng mắt nhìn Tín Ninh Viễn một cái, ôm hắn lên: “Người thì biết cái gì, chỉ biết mò mẫm đi theo góp vui.” Lại nhìn Sở Kỳ Sở Lân, thở dài một hơi nói: “Được rồi, ta lúc trước là không biết còn có nội tình như vậy. Hai người các người đừng có dùng ánh mắt để nhìn kẻ xấu mà nhìn ta như vậy có được không!”

“Có sao?” Sở Kỳ sờ sờ mặt, lại quay sang nhìn đệ đệ.

Sở Lân lắc lắc, nghiêng đầu đi. Tín Ninh Viễn lại dùng bàn tay nhỏ đầy thịt vỗ vỗ lên mặt Thanh Tĩnh, mắng: “Là người xấu!”

“Này, ba người các người, không cần cùng nhau khi dễ ta a!”

....

Cao Phóng thật vất vả mới khiến Cầm Anh chịu nói ra vài lời, nhưng đối với tình hình trước mắt tựa hồ giúp không được gì nhiều.

“Hắn hẳn là còn nhớ đường tới Vô Cực sơn trang.” Trình Tuyết Tường nói, “Chẳng lẽ chỉ đường cũng làm không được sao?”

Cao Phóng bắt đầu dĩ lặc đầu.

“Chỉ có phá tan Vô Cực sơn trang, hấn mới có hi vọng giải độc, chẳng lẽ hấn còn không rõ điều đó sao?” Quân Thư Ảnh nhũ mảy nói.

Cao Phóng thở dài: “Nơi đó còn có tộc nhân của hấn, Cầm Anh đại khái cũng không làm cách nào tin tưởng chúng ta. Hơn nữa dù cho hấn có muốn chỉ đường cũng là mơ hồ. Lúc Thạch Lệ dẫn hấn đến đây, hấn cũng không tỉ mỉ nhớ đường.”

“Tiểu Phóng, vậy vũ phách kia có manh mối gì không?” Thanh Lang đột nhiên nói.

Khi đó Thạch Lệ đưa vũ phách cho Sở Phi Dương đã bị Thanh Lang dùng cái chén có cơ quan xảo diệu mà đổi vị trí, Sở Phi Dương uống vào chỉ là một chén nước, vũ phách thực sự thì bị giữ lại.

Cao Phóng cơ hồ có chút xấu hổ, liên tiếp mấy vấn đề hấn đều không cho ra được kết quả vừa lòng: “Cũng không có. Trước đây ta tự cho là mình hiểu sâu biết rộng y thuật, đến hôm nay mới thấy mình chỉ như ếch ngồi đáy giếng. Vũ phách kia ta không có chút manh mối nào.”

“Ngay cả Vô Lâm mình tự cho mình là có vị trí cao ở Trung Nguyên cũng thúc thủ vô sách, không có chút thành tích nào, người không cần tự trách mình.” Quân Thư Ảnh nói.

Trình Tuyết Tường đang âm thầm minh tư khổ tưởng thì đột nhiên lại có cảm giác như người vô tội bị một mũi lưu tiễn bắn trúng.

“Sở huynh, Vân Thâm, kế tiếp các người dự định sẽ làm gì?” Thanh Lang thực tự cảm thấy mình thân là khách, mỉm cười đem quyền quyết định đẩy về phía Tín Vân Thâm và Sở Phi Dương, còn mình thì một thân thoải mái.

Sở Phi Dương một mực trầm ngâm chợt dừng lại ngón tay vẫn đang khe khẽ gõ xuống mặt bàn, ngừng một chút nói: “Vô Cực sơn trang hung hăng càn quấy đã quá lâu, ta mệt mỏi chờ đợi đã đủ rồi.”

27. Phong Vũ Vô Cực - Chương 27

Thanh Lang nói: “Huynh nghĩ bây giờ phải làm như thế nào?”

“Vấn đề khó khăn trước mắt đó là Vô Cực sơn trang này ở đâu.” Sở Phi Dương nói, “Vô Cực sơn trang phát thiệp mời thọ yến rộng rãi. Muốn trà trộn vào đó cũng không phải là việc khó.”

“Huynh vừa mới tận mắt chứng kiến sự lợi hại của vũ phách, chẳng lẽ vẫn còn muốn dẫn thân vào nơi nguy

hiểm?” Thanh Lang lắc đầu nói, “Thứ đó quá tà môn, Cao Phóng còn không có biện pháp, bốn giáo chủ tuyệt đối sẽ không ăn.”

Quân Thư Ảnh nghi hoặc nói: “Chúng ta không phải đã bắt được hai kẻ kia sao? Chẳng lẽ ngay cả Vô Cực sơn trang ở đâu cũng không tra ra được?”

“Quân đại ca, huynh cũng không phải là không biết bọn họ trung thành và tận tâm với Vô Cực sơn trang như thế nào, đâu có dễ dàng như vậy. Đường như càng bị bức bách, hai người đó lại càng ca tụng Thánh cô của bọn họ, rõ ràng đầu óc rất tỉnh táo nhưng lại như bị trúng tà, thật là...” Tín Vân Thâm thở dài nói.

“Các người gọi đó là bức? Ngay cả nghiêm hình bức cung cũng đều không hiểu.” Quân Thư Ảnh bất mãn nói.

Tín Vân Thâm vội ngậm miệng lại.

Sở Phi Dương nói: “Điều ta muốn nói chính là vũ pháp này. Vũ pháp và máu của Cẩm Anh có quan hệ mật thiết, hẳn hẳn phải biết rõ về nó. Cao Phóng, hẳn đối với người tín nhiệm nhất, vậy phải nhờ người hỏi hẳn một chút, người trúng độc của vũ pháp này rốt cuộc có gì khác thường?”

“Sở đại hiệp là muốn lên vào cùng với những người đầu nhập Vô Cực sơn trang?” Trình Tuyết Tường nói.

Sở Phi Dương gật đầu, còn chưa kịp mở miệng thì Quân Thư Ảnh đã cướp lời: “Ta cũng đi!”

Sở Phi Dương nhìn y, có chút khó xử mà nhíu mày.

Vô Cực sơn trang không thể so với những kẻ trước kia, mọi người biết rất ít về bọn chúng, chuyến này đi có lẽ sẽ rất nguy hiểm, hẳn không muốn Quân Thư Ảnh phải rơi vào hiểm cảnh. Nếu như có thể, những người khác tốt nhất là án binh bất động, để một mình hắn đi trước thăm dò là phương án ổn thỏa nhất.

Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương mở miệng nói: “Thư Ảnh a,...”

“Không cần nhiều lời vô ích!” Quân Thư Ảnh cắt ngang, không muốn nghe hắn khuyên giải.

Trình Tuyết Tường cũng nói: “Ngày hôm trước gia sư có gửi thư, Võ Lâm minh càng ngày càng như trứng chọi đá, gia sư hết sức lo ngại. Tại hạ thực sự cũng không chờ đợi thêm được nữa. Chuyến này tại hạ cũng phải đi.”

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn Thanh Lang, thâm ý trong ánh mắt kia Thanh Lang làm sao không hiểu. Thanh Lang gơ hai tay lên nói: “Miễn là không cần phải ăn thứ quỷ quái kia, bốn giáo chủ cũng có thể đích thân đi một chuyến.”

Quân Thư Ảnh vừa lòng di chuyển ánh mắt về phía Sở Phi Dương.

Tín Vân Thâm khụ khụ một tiếng, nói: “Vây ta cũng...”

“Người thành thật ở lại.” Sở Phi Dương nói.

“Tại sao?!” Tín Vân Thâm trừng hai mắt bất mãn kêu lên.

“Người thân là chưởng môn, người đi rồi lấy ai chủ trì đại cục? Không cần một khinh một trọng, thành thật ở lại trên núi đi.”

Tín Vân Thâm tuy có bất mãn, nhưng biết Sở Phi Dương nói có lý, chỉ có thể rầu rĩ mà dựa vào ghế.

“Chuyện về vũ phách sẽ phải phiền Cao Phóng rồi.” Sở Phi Dương nhìn Cao Phóng nói.

Cao Phóng gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Chuyến này ta cũng nên đi. Vô Cực sơn trang có vũ phách, không dám đảm bảo bọn chúng không còn có những thứ độc vật hiếm thấy khác. Nếu có xảy ra chuyện gì, ta tốt xấu gì cũng có thể khẩn cấp giải trừ.”

“Cái gì?! Không được!” Tín Vân Thâm cả kinh nói, “Tiểu Phóng, người không biết võ công, đi theo rất nguy hiểm! Ta không đồng ý!”

“Ta trước kia không phải chỉ một thân một mình cũng xông vào Thanh Phong kiếm phái được đó sao? Giáo chủ...” Cao Phóng trừng mắt nhìn Tín Vân Thâm một cái rồi lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh cầu khẩn.

Quân Thư Ảnh cũng có chút do dự, Cao Phóng lại nói: “Cho dù các người không cho ta đi cùng, ta cũng sẽ tự mình đi, Vô Cực sơn trang dùng được cực kỳ lợi hại, võ công của các người cũng chưa chắc so được với sự hiểu biết về độc dược của ta.”

Cao Phóng nói là làm, Tín Vân Thâm và Quân Thư Ảnh đều hiểu rõ điều đó. Tín Vân Thâm nghe xong vừa lo lắng lại vừa tức giận, xoay vòng vòng ở bên người Cao Phóng, hi vọng khiến y thay đổi suy nghĩ. Quân Thư Ảnh lại nói: “Cao Phóng nói không sai. Để hắn cùng đi đi.”

Tín Vân Thâm ở một bên khuyên bảo không có kết quả, cuối cùng nổi giận đùng đùng một mình bỏ ra ngoài, Cao Phóng cũng không quản mọi người còn đang ngồi đó, vội đứng dậy đuổi theo.

Cuối cùng lên đường gồm có năm người, chờ sau khi Cao Phóng đi hỏi Cẩm Anh cho ra độc tính của vũ phách thì mọi người sẽ cùng nhau khởi hành.

Trong năm người, ngoại trừ Cao Phóng, bốn người còn lại đều đã chạm mặt Thánh Cô của Vô Cực sơn

trang, muốn ẩn thân trà trộn vào trong đám người đi chúc thọ, nếu không muốn bị phát hiện thì phải tốn ít nhiều suy nghĩ.

Cũng may Cao Phóng trong lúc rảnh rỗi còn chăm chỉ nghiên cứu qua thuật dịch dung, hiện giờ mặc dù một tay kỹ nghệ còn chưa tới mức xuất thần nhập hóa nhưng chí ít cũng có thể khiến người khác không thể dễ dàng nhận ra. Cho nên trước khi lên đường, kiêu trang đã phần là nhiệm vụ thiết yếu.

“Có khó chịu không?” Quân Thư Ảnh nhìn thấy Cao Phóng bưng lên một hộp chi cao(dạng mỡ, cao) để bôi lên mặt, hơi lùi về phía sau, có chút không yên tâm mà hỏi.

“Giáo chủ, tay nghề của ta người còn không yên tâm?” Cao Phóng cười nói, từ trong hộp lấy ra một ít, “Giáo chủ, người nhắm mắt lại.”

Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh một chút, khẽ vươn tay chỉ vào Thanh Lang nói: “Hay là dịch dung cho hắn trước đi.”

Thanh Lang khước miệng co quắp, lại chỉ vào Sở Phi Dương đang ở bên cạnh thảnh thơi uống trà: “Hắn cái gì mà hắn, bốn giáo chủ không có tên sao? Thư Ảnh a, tại sao người không để Phi Dương huynh dịch dung trước đi?” Theo kinh nghiệm của Thanh giáo chủ, thứ dịch dung này, tựa như dán lên mặt một chiếc mặt nạ bằng da mỏng như tờ giấy, vừa bức bối vừa nóng rất khó chịu. Tuy rằng không thể phủ nhận tay nghề của Cao Phóng nhưng mà có lẽ vẫn sẽ không được thoải mái. Quân Thư Ảnh thật ra là đau lòng không nỡ để Sở đại hiệp nhà y chịu tội đây mà.

Quân Thư Ảnh khước môi căng ra, trừng mắt nhìn Thanh Lang, Thanh Lang cũng không hề nhượng bộ chút nào mà trừng mắt nhìn lại. Sở Phi Dương làm sao chịu được ‘ám tông thu ba’ nẩy lửa tung tóe như vậy, vội vàng đứng dậy chắn giữa hai người, nói với Cao Phóng: “Cao Phóng, vẫn là làm cho ta trước đi.”

Thủ nghệ của mình cư nhiên không được tín nhiệm như thế, Cao Phóng không khỏi có chút buồn bực. Vì vậy y lại càng xuất ra đủ mười hai vạn phần năng lực, kết quả thu được ngoài dự đoán.

Chi cao kia thoát nhìn vừa dày vừa nặng vậy mà không hề có cảm giác ngọt ngào, trên mặt gần như không thấy gì dị thường, chỉ là so với tướng mạo sẵn có của bốn người thì dung mạo này tất cả đều có một chút sai khác.

Cao Phóng không cố biến đổi nhân dạng mà chỉ là thay đổi một chút bộ dáng nguyên bản của bốn người, vẫn tuần soái như cũ, lại có vẻ tự nhiên hơn, nhìn không ra điểm đáng ngờ. Sau khi dịch dung, đừng nói là nữ tử kia chỉ mới gặp qua một lần, kể cả mấy người bọn họ nhìn nhau cũng như nhìn thấy người xa lạ, hết sức lạ lẫm.

Cao Phóng đem dụng cụ cất đi, quay lại hướng bốn người nói: “Môn phái chúng ta muốn tới tên là Trường Thanh môn, cách Lăng Nguyệt sơn cũng không quá một ngày đường, ngày mai là có thể tới nơi rồi, cho nên cần phải dịch dung trước từ ngày hôm nay để tránh trên đường bị kẻ khác chú ý tới, làm hỏng đại sự. Thứ đó trên mặt các người chỉ có dùng cái này mới có thể rửa đi.” Cao Phóng giơ lên một chiếc hồ lô cho mọi người thấy, “Vật này ta sẽ mang theo, ngày thường các người cũng chưa từng dùng thứ này rửa mặt.”

“Vậy chúng ta giữa trưa sẽ lên đường.” Sở Phi Dương quyết định, “Gần trưa rồi, mọi người trở về sửa soạn đi, sau khi ăn cơm sẽ tập hợp ở sơn môn.”

28. Phong Vũ Vô Cực - Chương 28

Giữa trưa, mọi người đúng hẹn tập hợp nhau tại sơn môn. Tín Vân Thâm đem ra năm con tuần mã tốt nhất của Thanh Phong kiếm phái, nhụyễn giáp tơ vàng tốt nhất trong kho vũ khí cũng được mang ra, cẩn thận mặc vào cho Cao Phóng rồi mới đứng trước sơn môn mười phần oán niệm đưa mắt dõi theo mấy người cưỡi ngựa chạy đi xa.

“Tín chưởng môn cần gì phải trưng ra vẻ mặt oán phu như vậy chứ?” Yến Kỳ ở một bên đi tới, nhìn theo bóng người dần khuất xa, mở miệng giễu cợt.

Tín Vân Thâm trừng mắt liếc hắt hủ một cái, hừ lạnh: “Chẳng lẽ ngươi thì không?”

Không nghĩ rằng Yến Kỳ sẽ thẳng thắn thừa nhận: “Ân, ta cũng oán phu vậy. Chúng ta đồng bệnh tương liên.”

Tín Vân Thâm nghẹn lời, nhìn Yến Kỳ đắc ý sờ sờ khuôn mặt trắng mịn, bộ dạng lại còn mỏng manh phong lưu, chân mày đọng lại một chút sầu bi nhìn về hướng mấy người Thanh Lang rời đi, khiến hắt hủ không khỏi càng thêm âm ức.

Không thể tưởng được a không thể tưởng được, hắt hủ đường đường là chưởng môn tuổi trẻ tài cao của môn phái đệ nhất thiên hạ, vậy mà cũng có một ngày bị đánh đồng với tên gia hỏa này!

...

Thường Thanh môn ngụ tại Thiên Bình trấn cách Lăng Nguyệt sơn hơn hai trăm dặm. Mấy người Sở Phi Dương một đường đánh ngựa chạy băng băng, ban đêm cũng không tìm nơi ngủ trọ mà chỉ ở trong rừng đốt một đống lửa, ăn lương khô, nghỉ ngơi mấy canh giờ.

Quân Thư Ảnh đương nhiên cùng với Sở Phi Dương ngồi một chỗ. Lạc bính (tên một loại bánh) rất khó nuốt, Quân Thư Ảnh ăn được phân nửa thì nhét vào tay Sở Phi Dương, Sở Phi Dương đem nửa khối bánh đó bỏ vào miệng rồi lại gỡ xuống một xiên dĩa kê (gà rừng) đã được nướng chín trên lửa, đưa cho Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang và Cao Phóng sớm đã quen mắt với việc này, Trình Tuyết Tường ở tại Thanh Phong kiếm phái lâu như vậy hẳn là cũng đã nhận ra, hoặc cũng có thể hẳn sớm đã biết từ trước khi tới Thanh Phong

kiếm phá. Bất luận là thế nào thì cái nhìn của hắn rõ ràng không thể xếp vào loại suy xét.

Trình Tuyết Tường cầm lấy túi nước, chậm rãi uống, khóe môi lộ ra một tia tiểu ý mơ hồ, như có như không.

Đến khi muốn nghỉ ngơi, hắn mới đem nước trong túi tạt xuống đồng lửa, ngọn lửa bùng lên văng tứ tung, mang theo một trận sóng nhiệt sáng tỏ rồi mới dần dần tắt lịm.

“Trình minh chủ lúc này vẫn còn uống rượu?” Cao Phóng nói, “Uống rượu để hỏng việc.”

Trình Tuyết Tường cười cười nói: “Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực.” Tựa hồ có chút men say, không còn giống với phong thái thận trọng và khiêm tốn thường ngày.

Mấy người ăn uống no đủ rồi tự mình đi nghỉ. Ngoại trừ Cao Phóng ra thì bốn người kia nội lực đều rất thâm hậu, ở trong giấc ngủ vẫn có thể dễ dàng bảo trì cảnh giác, bởi vậy không cần an bài người canh gác.

Lúc nửa đêm, Quân Thư Ảnh đột nhiên bị một trận thanh âm rất nhỏ làm giật mình tỉnh giấc. Y mạnh mẽ mở mắt, lập tức thấy đôi mắt hắc bạch phân minh của Sở Phi Dương đang gần ngay trước mặt.

Sở Phi Dương chỉ về phía sau, thấp giọng nói: “Người cũng nghe thấy?”

Quân Thư Ảnh gật gù đầu, Sở Phi Dương nhẹ nhàng đứng dậy, Quân Thư Ảnh cũng đứng lên theo.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường sớm cũng đã tỉnh lại, Sở Phi Dương nói: “Thanh huynh Trình huynh, hai người các người ở lại bảo vệ Cao Phóng, ta cùng với Thư Ảnh chạy qua bên kia xem xét một chút. Tiếng động này không giống như là cao thủ nhưng vẫn phải đề phòng bị trúng kế điệu hổ ly sơn.”

Thanh Lang gật đầu, nhìn về phía Cao Phóng vẫn đang say ngủ dựa vào bên mình, Trình Tuyết Tường đứng ở một bên, nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, nói: “Các người cẩn thận một chút.”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh một trước một sau phi thân rời đi, thoáng cái biến mất vào trong bóng đêm hắc ám.

Tiếng động kia vang lên giữa đêm khuya tĩnh mịch, lắng tai nghe một chút thì cũng nhận ra, đây là tiếng người ồn ào. Hai người bắt quá mới đi được một lát đã thấy thanh âm kia mỗi lúc một gần.

Từ trên tán cây ẩn nấp nhìn xuống phía hồ nước nhỏ cách đó không xa, sau khi nhìn ra đó là hai nam tử trẻ tuổi cùng một lục y nữ tử thì Sở Phi Dương trực giác cảm thấy, điệu hổ ly sơn chỉ là vì quá lo lắng mà thôi.

“Ta sẽ không nhường Y Y cho người! Cho dù người có là nhi tử của sư phụ, người cũng không có tư cách cùng ta tranh đoạt nàng! Nàng từ lâu đã là hôn thê của ta!” Hai gã nam tử trừng mắt nhìn nhau, như thế không đợi trời chung, người thoát nhìn nhỏ tuổi hơn một chút cắn răng nói.

Một gã nam tử khác vóc dáng cao lớn hơn, khuôn mặt cũng chín chắn trưởng thành hơn, một tay kéo lấy lục y nữ tử đến bên người, không chút nào nhường nhịn, nói: “Sư đệ, đệ muốn cái gì ta cũng có thể nhường, chỉ có Y Y là không thể được.”

“Người dựa vào cái gì? Y Y mười lăm tuổi đã cùng ta đính hôn, người cùng lắm chỉ là biểu ca của nàng, thân thích của nàng, người dựa vào cái gì phải chiếm hữu nàng mới thôi!”

Lục y nữ tử nước mắt đầy mặt, đôi mắt sáng ngời nhìn qua nhìn lại hai người nam tử, không biết phải làm sao.

“Đại biểu ca, sư ca, các huynh đừng cãi vã nữa, đừng cãi vã nữa, ta rất sợ.”

Tranh chấp sau đó vẫn còn tiếp tục, đơn giản chỉ là một tiết mục trăm ngàn năm qua vẫn diễn ra mãi không thôi, tranh đoạt tình nhân, huynh đệ bất hoà, hồng nhan họa thủy.

Quân Thư Ảnh cảm thấy vô vị, muốn rời đi, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Sở Phi Dương vẫn đang thú vị chứng kiến cảnh này.

“Trò vui diễn ra ở dưới kia có phải hay không khiến Sở đại hiệp nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp nào đó?” Quân Thư Ảnh không mặn không nhạt, giọng đều đều.

Sở Phi Dương liếc mắt nhìn y, ghé vào lỗ tai y vừa cười vừa nói khẽ: “Khoảng thời gian tốt đẹp của ta chẳng phải đều cùng người mò mẫm giằng co sao, người nói xem, người còn có cái gì hảo bất mãn?”

Quân Thư Ảnh trừng mắt, Sở Phi Dương lại vô thưởng vô phạt tiếp tục nói: “Người đại khái không nhận ra, nữ tử kia chính là Hà Y, cháu gái của đương nhiệm chủ môn Thường Thanh môn. Nghe nàng xưng hô, có lẽ nam tử lớn tuổi hơn một chút kia chính là Phó chủ môn của Thường Thanh môn, cũng là nhi tử của chủ môn hiện giờ, Nghiêm Phi. Nam tử còn lại, đại khái là một trong số những đệ tử xuất sắc đời thứ nhất của Thường Thanh môn, tên gọi Hạng Ninh Tử.”

“Thường Thanh môn này ta trước đây cũng chưa từng nghe qua, người tại sao lại biết rõ ràng như vậy?” Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi, suy nghĩ một chút lại nói: “Người cư nhiên còn nhận ra nữ tử cùng hai người kia.”

“Không thể nói như vậy, thật sự là người nữ tử kia so với hai kẻ theo đuổi nàng thì thanh danh lớn lắm.” Sở Phi Dương hết sức vô tội mà giải thích, “Cái này gọi là người trong giang hồ phần lớn thời gian đều nhàn rỗi nhàm chán, người nhàm chán mỗi khi gặp nhau, thích nhất chính là luận về võ công, binh khí, rượu, và nữ nhân.”

Hắn rõ ràng có thể dùng nội lực dẫn âm, vậy mà cứ một mực dán vào bên tai Quân Thư Ảnh để nói, khiến y khó chịu mà bịt lỗ tai.

29. Phong Vũ Vô Cực - Chương 29

Tiết mục thâm tình mật ý ở phía dưới vẫn còn tiếp diễn, Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút tê nhạt, dùng khuỷu tay thọt thọt Sở Phi Dương, nói: “Đi thôi.”

Sở Phi Dương hiển nhiên cũng không có hứng thú đứng xem người ta diễn cảnh nhĩ nữ tình trường, liền gật đầu. Hai người đang định rời đi, Sở Phi Dương đột nhiên án trụ bả vai Quân Thư Ảnh, áp đè người y xuống: “Đợi một chút, có người đến.”

Sở Phi Dương vừa dứt lời, bất thành linh từ trong bóng tối trải ra hai dải lụa mỏng, vẽ lên không trung hai con đường, một chiếc vô mã xa lăn bánh trên đó, trong khoảnh khắc đã từ đằng xa chạy đến trước mặt.

“Tiểu nhân phương nào? Dám ở nơi Thánh Cô thanh tu mà tranh cãi ồn ào không kiêng nể?” Một đạo thanh âm khinh thúy từ trong rừng cây vang lên. Dưới tán cây, Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn xung quanh, tựa hồ rất bất ngờ đối với sự xuất hiện của kẻ này.

Hà Y có chút hoảng sợ, một tay nắm lấy Nghiêm Phi một tay nắm lấy Hạng Ninh Tử, van xin: “Sư huynh, biểu ca, chúng ta đi thôi, về nhà trước đã.”

“Quấy rầy Thánh Cô thanh tịnh, các người còn muốn dễ dàng rời đi?” Tiếng cười lạnh leo một lần nữa vang lên, một dải lụa trắng từ không trung đột nhiên đánh úp về phía ba người Nghiêm Phi, “Theo ta trở về thánh tội Thánh Cô đi!”

Nghiêm Phi cùng với Hạng Ninh Tử dù gì cũng là đệ tử anh tài kiệt xuất bậc nhất của Thường Thanh môn nên dễ dàng thoát khỏi dải lụa trắng nhưng lại không kịp trở tay cứu Hà Y.

“Biểu ca, sư huynh!” Hà Y chân tay bị lụa trắng trói buộc, thoáng cái bị kéo lên không, chỉ còn kịp kêu lên hai tiếng rồi biến mất vào trong rừng cây hắc ám.

Mã xa kia cũng nhẹ lướt đi, chỉ còn lại hai dải lụa mỏng nhẹ nhàng rơi xuống. Hạng Ninh Tử một phen tóm lấy, thở hổn hển ném xuống đất, hướng lên không trung hô lớn: “Y Y!”

“Còn kêu la cái gì, mau đuổi theo!” Nghiêm Phi ném lại một câu, trong khi đó đã đi trước một bước, phi thân đuổi theo.

Mất thấy Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử một trước một sau đuổi theo Hà Y, Sở Phi Dương mới kéo Quân Thư Ảnh từ trên cây nhảy xuống.

“Thánh Cô kia thủ đoạn ác độc, võ công lại cao, mấy người kia đuổi theo chỉ sợ không có kết cục tốt đẹp.” Sở Phi Dương nhíu mày nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái: “Người muốn như thế nào?”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài: “Cũng không thể thấy chết mà không cứu được a.”

“Vậy đi thôi.” Quân Thư Ảnh nhanh gọn đáp lời rồi kéo theo Sở Phi Dương đuổi theo hướng mã xa tiêu thất.

Sở Phi Dương có chút kinh ngạc mà nhìn y, tuy rằng Quân Thư Ảnh mấy năm gần đây càng càng càng nguyện ý nghe lời hẩn nhưng đối với việc cứu người, Quân Thư Ảnh cũng chưa từng tích cực như vậy đi.

Quân Thư Ảnh tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Sở Phi Dương mới nhìn về phía hẩn, nói: “Hơn một lần để Thánh Cô kia chạy thoát, lần này nếu có cơ hội, nhớ kỹ phải một đao giết chết cho xong chuyện.”

Nghiêm túc ân cần dặn dò như vậy, giữa một tầng giả tạo xa lạ vẫn còn một chút quen thuộc khiến Sở Phi Dương có chút dở khóc dở cười.

“Không được giết, giết nàng rồi sao còn có thể đi tới Vô Cực sơn trang? Thánh Cô kia tuy rằng liều lĩnh nhưng cũng chỉ là chân chạy, Vô Cực sơn trang nhất định còn có người giật dây, chúng ta đi chuyến này cần phải nhớ cở tận gốc, vì vậy không được hành động theo cảm tính.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy dưới chân chậm lại một chút, Sở Phi Dương tiếp tục giữ chặt y cùng chạy về phía trước.

“Thư Ảnh, tuy rằng chúng ta không giết người nhưng cứu người thì vẫn phải cứu.” Sở Phi Dương ho nhẹ một tiếng, nói.

Quân Thư Ảnh nhìn lên khuôn mặt của hẩn, nói: “Dịch dung vốn là vì che giấu tai mắt người khác. Dùng diện mạo này đi cứu người chẳng phải là rất rêu rao sao?”

Sở Phi Dương đương nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, liền lấy từ trong lòng ngực ra hai mảnh vải đen che mặt, đưa cho Quân Thư Ảnh một mảnh.

Người tùy tiện mang theo thứ này để làm gì?” Quân Thư Ảnh nhìn thấy Sở Phi Dương tay chân lạnh lẽo mà đem khuôn mặt tuần tú che lại, nhin không được nhíu mày hỏi.

“Ai, có phòng bị tất sẽ tránh được tai họa.” Sở Phi Dương hai mắt lộ ra bên ngoài khe cong lên, “Nhanh che lại.”

Quân Thư Ảnh mặc dù không thích che mặt, hơn nữa trên mặt vẫn còn dán một tầng đồ vật này nọ, nhưng cũng không còn cách nào khác đành phải đem mảnh vải mang theo nhiệt độ cơ thể của Sở Phi Dương che lấy nửa khuôn mặt.

Hai người đuổi theo vài dặm, liền thấy phía trước có ánh sáng mờ hồ truyền đến. Tiếp tục chạy tới gần hơn mới phát hiện hào quang này có một chút giống như lửa xanh óng ánh, không hề có đèn lồng chiếu sáng.

Trên khoảng đất trống giữa rừng cây có một đầm lầy, trong đầm nước bùn màu xám được lục quang chiếu xuống lênh bênh quỷ dị, thỉnh thoảng lại có bọt khí đội lên khỏi nước bùn rồi vỡ tan.

Vậy mà ở giữa đầm lầy dơ bẩn như vậy lại có một nữ tử khỏa thân, chỉ lộ ra bả vai cùng cánh tay mảnh khảnh bạch sắc còn toàn bộ bộ vị khác đều ngâm dưới bùn.

Trên bờ gần đó thỉnh thoảng xuất hiện mấy con rắn hoa sắc sắc sỡ, nhìn kỹ một chút mới phát hiện thậm chí trong đầm lầy kia còn có rất nhiều con khác đang di chuyển, quỷ dị khó lường, ở dưới nước bùn chui tới chui lui. Ở giữa ao bùn nhơ nhớp không chịu nổi đầy rẫy trùng xà như vậy lại có một diêu linh nữ tử đang ngâm mình, cảnh tượng này thật là vô cùng quỷ dị. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nhìn không được liếc mắt nhìn nhau.

“Trong đầm lầy đều là vật cực độc.” Quân Thư Ảnh dùng nội lực dẫn âm nói.

Sở Phi Dương gật đầu.

Hà Y bị bắt tới đang đứng trên bờ, sớm đã sợ tới mức hai đầu gối xụi lơ nhưng vẫn còn cố gắng chống cự, dường như không muốn quá mức luống cuống, bồi nhọ giáo dưỡng đại gia khuê tú.

Ở phía sau nàng là một diêu linh nữ tử khác, bất quá mười sáu mười bảy tuổi, mặc một thân y sam khiết bạch, búi tóc xinh đẹp, vài sợi đen nhánh chĩnh tề rơi trước ngực.

“Tỷ tỷ, vừa rồi chính là mấy người này không biết sống chết mà âm ỉ, tỷ tỷ nói phải xử trí như thế nào?” Nàng mở miệng hỏi.

Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử đuổi tới trước một bước không biết đã bị trúng độc gì, vô lực nằm một bên chỉ có thể phần hện mà nhìn nữ tử kia.

Thánh Cô từ trong đầm xoay người lại, quan sát hai người nam tử đang nằm trên mặt đất rồi lại nhìn về phía Hà Y. Sắc mặt nàng vẫn không chút thay đổi, mi gian nhàn nhạt giống như không cho rằng mình đang ở trong đầm lầy toàn độc vật vây quanh, mà là đang ở giữa thính đường rộng lớn sáng sủa. So với nữ tử luôn miệng hỏi người khác cần phải xử trí thế nào thì càng khiến cho người ta không rét mà run.

Nàng mới chỉ nhìn Hà Y đã khiến Hà Y sợ đến nỗi sắp ngất đi, rốt cuộc chống đỡ không được, hai chân mềm nhũn ngã trên nền đất.

“Yêu nữ, người muốn làm gì thì hãy hướng ta mà làm, thả Y Y ra!” Hạng Ninh Tử giận dữ hét lên.

Nghiêm Phi tức giận cổ sức nhắc chân đạp y một cái, không để y tiếp tục chọc giận nữ nhân nhìn qua kỳ quỷ khó lường kia nữa.

Thánh Cô quay đầu nhìn Hạng Ninh Tử, há miệng, như muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên lại phát ra một tiếng hô nhỏ như đau đớn đến cùng cực, khuôn mặt trong nháy mắt cũng trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt đầm trên trán.

Nữ tử trên bờ vội nhào người về phía trước, nhưng cũng không dám chạm vào, chỉ có thể lo lắng không ngừng la lên: “Tỷ tỷ, tỷ chịu đựng nha, nhẫn nại một chút là tốt rồi.”

Thánh Cô kia cắn răng nhẫn nại, rồi lại gian nan ngẩng đầu nhìn Hà Y. Hà Y mở lớn đôi mắt hắc sắc nhìn nàng, bị nàng nhìn đến mức rụt cổ lại, tuy rằng vẫn sợ hãi nhưng thấy nữ tử trong đầm bộ dạng đau đớn như vậy thì có vài phần tò mò, thậm chí đồng tình.

“Nữ tử thế ngoại này... nhìn qua bao giờ cũng sạch sẽ, thuần khiết như vậy.”

“Nếu các người chịu đựng một lần đau khổ mà ta đã phải chịu, chỉ cần một lần, chỉ cần một phần vạn, điệu bộ thiên chân vô tà như vậy, cũng sẽ biến thành cặn bã đi.”

Thánh Cô cúi đầu nhớ lại, hai mắt nhìn Hà Y chằm chằm, không biết là giận hay là hận. Nữ tử trên bờ nghe xong lời của nàng, lại đột nhiên xoay người chạy đến bên cạnh Hà Y, một tay kéo lấy nàng tới gần đầm lầy.

“Tỷ tỷ, ta bây giờ sẽ đưa tiểu tiện nhân này đến bồi tỷ.”

“Nhân tiện cơ hội này.” Sở Phi Dương ở bên tai Quân Thư Ảnh thấp giọng nói, hai người rất ăn ý, từ nơi ẩn thân cùng lúc lao ra ngoài. Sở Phi Dương lập tức xông về phía Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử còn Quân Thư Ảnh thì chạy tới gạt tay bạch y thiếu nữ, một tay kéo Hà Y lên.

“Người nào?! Dám can rở trước mặt Thánh Cô!” Bạch y thiếu nữ kinh ngạc nói, nghiêng mình tới trước mặt Quân Thư Ảnh muốn ngăn cản. Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn, lần thứ hai đẩy nàng ra xa còn phóng ra mấy mũi ám khí, ngăn cản nàng truy đuổi.

Hà Y vẫn còn có chút mơ hồ được Quân Thư Ảnh nắm lấy bả vai bay khỏi đó, hướng về rừng cây, bỏ lại nữ tử quỷ dị trong đầm cùng bạch y thiếu nữ thật xa ở phía sau.

Trong khi chạy vội, gió đêm phả vào mặt cuối cùng cũng khiến Hà Y tỉnh táo trở lại, nàng chịu không được lạnh, khẽ co ro, cảm thấy nơi bả vai có một chút ấm áp. Cánh tay đặt trên vai khí lực rất lớn, tư thế đối với nàng cũng không quá sẵn sốc, ngày thường đây đại khái là hết sức mạo phạm nhưng lúc này lại có một cảm giác rất an toàn.

Hà Y ngẩng đầu, muốn nhìn cho rõ ràng diện mạo của ân nhân cứu mạng nhưng lại bị một mảnh vải đen ngăn trở tầm nhìn, chỉ có thể nhìn được quai hàm đường nét đỉnh trực, và một đôi lông mày rất đẹp toát ra một chút lãnh ý.

Quân Thư Ảnh đến nơi trước đó đã giao hẹn cùng với Sở Phi Dương, đem Hà Y thả xuống. Sở Phi Dương còn chưa tới, Quân Thư Ảnh nhìn không được nhú mày, bước về phía trước vài bước, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Công tử... Hà Y đa tạ ơn cứu mạng của công tử.” Hà Y hoảng hồn vừa bình tĩnh trở lại, nhìn thấy bóng lưng của người nọ, còn nhớ rõ trước tiên cần phải nói lời cảm tạ. Nói xong một câu, khuôn mặt vốn không có chút huyết sắc nay lại xuất hiện một tia đỏ ửng.

Quân Thư Ảnh nghe được, liền gật đầu với nàng. Vốn là tình cờ gặp nhau, cứu người cũng là thuận tay, vả lại Quân Thư Ảnh từ trước đến nay không dễ nói chuyện cùng người khác.

Trong rừng cây hắc ám, Quân Thư Ảnh đi quanh quanh xem xét, Hà Y không dám đứng cách y quá xa, lưỡng lự một lát vẫn là nhắm mắt đỏ mặt đi theo y, thỉnh thoảng nhìn không được lại đưa mắt, muốn nhìn trộm khuôn mặt thực sự dưới lớp vải đen kia.

Người có đôi mắt như vậy, nhất định là rất tuấn tú.

Bất quá một lát sau, Sở Phi Dương dẫn theo Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử đã chạy tới.

30. Phong Vũ Vô Cực - Chương 30

Quân Thư Ảnh tiến ra đón, Sở Phi Dương buông Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử xuống, khẽ gật đầu với y: “Thánh Cô kia tựa hồ không thể ra khỏi đầm lầy, nơi đây tạm thời an toàn. Nhưng hai người này trúng độc thụ thương, chúng ta không thể để bọn họ ở lại đây được.”

Quân Thư Ảnh nhú mày nói: “Tìm Cao Phóng giải độc rồi để bọn họ tự mình trở về. Nơi này cách Thường Thanh môn cũng không xa, còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa.”

“Xin hỏi hai vị đại hiệp là cao nhân phương nào?” Nghiêm Phi ngồi trên mặt đất, một thân dựa vào gốc cây đang gắng gượng đứng thẳng người, ôm quyền mở miệng nói, “Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị, hai vị đại hiệp hình như biết chúng ta là người của Thường Thanh môn. Chẳng biết hai vị có chuyện gì quan trọng, nếu thuận tiện có thể tới Thường Thanh môn một lần, để tại hạ có cơ hội báo đáp ân tình.”

Quân Thư Ảnh thờ ơ nhìn hắn, xem thường nói: “Báo ân là giả, không chừng Nghiêm phó môn chủ là vì sợ hai nữ tử, muốn tìm người bảo hộ mới là thật.”

Nghiêm Phi bị người ta bóc mẽ trên mặt có chút xấu hổ, nhưng cũng không phủ nhận. Hạng Ninh Tử liền giãy dụa xen vào: “Sư huynh, huynh hà cớ phải cầu xin người ta! Thường Thanh môn ta chưa có suy tàn đến nỗi chúng ta còn cần có người bảo hộ đưa về nhà!”

“Người câm miệng, nếu chỉ có hai người chúng ta thì tùy tiện cần gì người phí lời, đáng lẽ ra người không nên mang Y Y tới đây, nếu không thể bảo vệ nàng chu đáo, người lấy cái gì để giao đãi trưởng bối trong nhà?” Nghiêm Phi trách mắng.

Hạng Ninh Tử âm ức khò khè vài tiếng nhưng cũng không còn lời nào để nói. Hôm nay bọn hắn thực sự là bị kẻ khác chế trụ, mà còn là hai nữ tử, làm hại Hà Y cũng suýt chút nữa gặp tai hoạ, y lúc này có tiếp tục khẩu xuất cuồng ngôn như thế nào cũng là phí công, đến bây giờ thân thể vẫn là còn bị trúng độc không thể di chuyển.

Nghiêm Phi lại chuyển hướng nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, trên mặt có chút không được tự nhiên, mở miệng khẩn cầu: “Hai vị đại hiệp, như hai vị thấy, ta và sư đệ hiện tại trúng độc, không thể hành động như thường. Ta muốn cầu hai vị đem biểu muội an toàn trở về Thường Thanh môn. Ân tình của hai vị Nghiêm Phi đến chết cũng không quên, ngày khác nhất định tương báo.”

Thời điểm hắn cố che giấu, Quân Thư Ảnh cảm thấy có ác cảm. Hiện tại hắn quang minh chính đại nói ra như vậy, Quân Thư Ảnh nghe lại cảm thấy rất thoải mái.

Sở Phi Dương còn sợ Quân Thư Ảnh sẽ tiếp tục nói gì đó đả kích người ta, nhưng thấy y chẳng nói câu nào thì có chút ngạc nhiên.

“Chẳng biết hai vị có gì bất tiện?” Nghiêm Phi nhìn Sở Phi Dương rồi lại nhìn Quân Thư Ảnh, cuối cùng vẫn là quay lại nhìn Sở Phi Dương, lên tiếng hỏi.

Sở Phi Dương nói: “Đương nhiên không có gì bất tiện. Hơn nữa độc trong người cũng khiến các người hành động khó khăn, hai nữ tử kia lại phi thường độc ác, ta thân là người trong giang hồ, càng không thể không can thiệp. Ta có một bằng hữu đi cùng rất tinh thông y thuật, để cho hắn giải độc trên người các người sau đó chúng ta tiếp tục cùng nhau lên đường tới Thường Thanh môn.”

Nghiêm Phi tạ ơn, Hạng Ninh Tử lại hừ một tiếng, nói: “Hai vị đại hiệp một mực che mặt, không chịu bày ra diện mạo thực sự, cũng là có chút không quang minh lỗi lạc đi.”

“Sư huynh, huynh sao vậy.” Nghiêm Phi còn chưa mở miệng giáo huấn, Hà Y đã bất mãn kêu lên, lại có chút bất an mà nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh sớm bị miếng vải kia làm cho rất không thoải mái, dứt khoát một tay xé xuống ném cho Sở Phi Dương rồi xoay người đi về phía rừng cây.

“Ta đi tìm mấy người Cao Phóng đến đây, giải độc cho hai người kia rồi lập tức lên đường.”

Quân Thư Ảnh vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất vào trong bóng đêm.

Sở Phi Dương cũng gỡ vải đen che mặt xuống, hướng về kia ba người, nói: “Ba vị chờ đợi, mấy vị bằng hữu của ta cách nơi này cũng không xa, một lát sau là tới rồi.”

Nghiêm Phi gật đầu, có chút mệt mỏi nhắm lại mắt. Hạng Ninh Tử vẫn còn chút ảm ức nhưng đành chế ngự hành động, hiện tại tình cảnh thảm hại, chỉ có thể tự mình cố chấp với chính mình.

Còn Hà Y, dáng người thẳng đứng hết sức mỹ lệ, hai tay đè chặt ngực, vẫn chỉ chăm chăm nhìn về hướng Quân Thư Ảnh rời đi, hai gò má ửng hồng.

Điều bộ loại này của nữ nhân, Sở Phi Dương vốn đã quá quen thuộc. Mai Hân Nhược cũng đã từng làm ra vẻ mặt như thế, Mai lão gia ngoài sáng trong tối liền bắt đầu dặt mồi cho hắn. Phình Đình cũng đã có vẻ mặt như vậy, sự tình sau đó... thôi thì không nói.

Nhìn Hà Y ánh mắt thâm tình cơ hồ sắp đổ lệ, Sở Phi Dương đột nhiên cảm giác được vừa rồi hắn lên kế hoạch cứu người tưởng chừng là hoàn hảo ai dè lại là sai lầm lớn.

Quân Thư Ảnh về đến nơi, Cao Phóng vội vàng đi tới trước mặt y, nhìn nhìn về phía sau y, nói: “Giáo chủ, tại sao chỉ có một mình ngươi? Đã xảy ra chuyện gì? Sở đại hiệp đâu?”

Quân Thư Ảnh lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, chúng ta cứu vài người của Thường Thanh môn, hắn ở lại trông nom. Các người hiện tại theo ta tới đó, chúng ta tối nay không nghỉ ngơi, lập tức lên đường.”

Thanh Lang đứng phía sau Cao Phóng, khẽ vươn vai cơ thể, uể oải ngáp một cái, bộ dạng nửa ngủ nửa tỉnh đi lên phía trước muốn dựa vào lưng Cao Phóng, cũng không nói gì.

Cao Phóng vẻ mặt hồ hững nghiêng người, bước sang hai bước khiến cho Thanh Lang tự mình dựa vào thân cây. Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh, nhíu mày nói: “Trình Tuyết Tường kia đâu?”

“Hắn nói muốn xem xét xung quanh, đề phòng có người mai phục. Đã đi được một lát hắn là cũng sắp trở lại.”

Cao Phóng vừa dứt lời, Trình Tuyết Tường chợt từ trong bóng tối hiện thân.

“Ta đã trở lại, muốn lên đường sao? Chúng ta đi thôi.” Trình Tuyết Tường đi tới trước mặt Quân Thư Ảnh, nhìn y nói.

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn hắn một cái, cũng không tiếp tục quan tâm, xoay người bỏ đi.

Trình Tuyết Tường vận khởi khinh công đuổi theo Quân Thư Ảnh, mùi rượu trên người hắn nhàn nhạt truyền tới. Thanh Lang mang theo Cao Phóng chạy ở phía sau.

31. Phong Vũ Vô Cực - Chương 31

Mấy người lặng lẽ theo sát Quân Thư Ảnh đang chạy nhanh ở phía trước, Trình Tuyết Tường ngoảnh đầu nhìn Quân Thư Ảnh, bỗng nhiên vươn tay ra khiến Quân Thư Ảnh gần như theo bản năng mà đề phòng.

Trình Tuyết Tường khoe môi nhếch lên cười, giang hai tay nói: “Ta vừa rồi ra ngoài tuần tra, phát hiện loại dã quả này, biết Quân công tử rất thích, nên đặc biệt hái cho ngươi.”

Quân Thư Ảnh nhìn dã quả trong tay hắn, loại quả này y thực sự đã nếm qua, biết được mùi vị của nó cũng không tệ, nhưng y từ trước đến nay đối với khẩu phúc chỉ dục không quá quan trọng, cũng không nhớ rõ đã từng nói với ai y yêu thích loại quả này, không biết Trình Tuyết Tường từ đâu mà biết được.

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn về phía hắn. Trình Tuyết Tường nét mặt thản nhiên như cũ, Quân Thư Ảnh càng cảm thấy đáng ngờ. Cái gọi là khi không có chuyện mà lại tới ân cần hỏi han thì không phải kẻ gian trá cũng là phường đạo chích, Quân Thư Ảnh không dễ dàng tin người khác. Trình Tuyết Tường lấy lòng như vậy ngược lại khiến Quân Thư Ảnh càng đề phòng.

“Ta không cần, ta không thích.” Quân Thư Ảnh không một chút lưu tình mà cự tuyệt hắn, tiếp tục chạy về phía trước, không cùng hắn song hành.

Trình Tuyết Tường ý cười trên mặt biến mất, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đem dã quả trong tay thu lại.

Lúc mấy người chạy tới, Sở Phi Dương cũng đã ra đón, Quân Thư Ảnh vừa từ giữa không trung nhảy xuống liền bị Sở Phi Dương tóm lấy cánh tay.

“Trên đường không gặp phải chuyện gì chứ?” Sở Phi Dương ân cần hỏi.

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu, Sở Phi Dương vẫn chưa buông y ra, lại kéo y đi về phía Thanh Lang và Cao Phóng: “Cao Phóng, bên kia là hai vị thiếu hiệp của Thường Thanh môn, ngươi xem độc trên người bọn họ có biện pháp nào hay không?”

Cao Phóng gật đầu, lập tức ôm lấy tay nải của mình đi tới.

Hà Y từ phía sau đi tới. Mấy nam tử trước mặt đều người là xa lạ nhưng nàng cũng không làm ra bộ dáng quá câu nệ, dù sao là nữ nhân giang hồ thế gia cùng với tiểu thư khuê các nơi đại môn chưa từng bước ra khỏi cửa một bước cũng là có khác biệt. Hiện giờ Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử hành động bất tiện, nàng liền tiến lên trước hàn huyên.

“Đa tạ ơn cứu mạng các vị đại hiệp.” Hà Y nhẹ nhàng cúi người thi lễ, “Tiểu nữ Hà Y, không biết phải xưng hô với các vị đại ca như thế nào?”

Mấy người Sở Phi Dương đều dịch dung đương nhiên không thể dùng tên thật, liền đem tên giả sớm đã chuẩn bị tốt từ trước nói ra.

Đến lượt Quân Thư Ảnh thì y phun ra hai chữ “Sở Cảnh”, nói xong còn nhìn Sở Phi Dương một cái, khiến Sở Phi Dương bật cười, có chút dương dương tự đắc. Quân Thư Ảnh quay đầu đi không thèm nhìn hắn nữa.

Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử trùng độc cũng không phải loại hiếm thấy, Cao Phóng dễ dàng giải trừ, hơn nửa canh giờ, Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử đã có thể cử động tự nhiên, mà lúc này sắc trời cũng đã dần sáng tỏ.

Sở Phi Dương và Thanh Lang sớm đem ngựa trở lại, Nghiêm Phi cũng tìm được xe ngựa của bọn họ, lập tức không nói nhiều, mọi người lên ngựa lên xe theo Nghiêm Phi dẫn đường nhanh chóng chạy tới Thường Thanh môn.

Bởi vì ngựa của Cao Phóng bị Nghiêm Phi mượn dùng nên y chỉ có thể cùng với Hạng Ninh Tử và Hà Y chen chúc nhau ở trong xe ngựa.

Hạng Ninh Tử ngay từ đầu đã có chút khó chịu, hàm hừ lỗ mũi, tựa hồ bởi vì bị bêu xấu trước mặt người lạ nên cảm thấy rất mất mặt.

Bất quá Cao Phóng đối với ngoại nhân từ trước đến nay có một vỏ bọc, tiểu tử này cũng chỉ mười mấy tuổi, chẳng khác tiểu hài tử xấu xa Tín Vân Thâm trước kia là mấy, Cao Phóng đối phó không phải dễ như trở bàn tay sao? Chỉ một lát, Hạng Ninh Tử liền cùng y hữu hảo.

Tuỳ ý tán gẫu vài câu, Cao Phóng liền hỏi: “Ta nghe nói Thường Thanh môn mấy ngày gần đây muốn đi thọ yến Vô Cực sơn trang trang chủ, không biết có việc này hay không?”

Cao Phóng lời vừa nói ra, Hạng Ninh Tử vốn vẫn còn hưng trí bừng bừng bỗng nhiên trầm mặc trở lại, nét mặt lộ ra một tia không được tự nhiên.

“Thực sự là có việc này, Cao đại ca cũng nghe nói?” Hà Y trả lời.

Hạng Ninh Tử lại chuyển hướng sang nàng, nói: “Người nữ nhân thì biết gì, không được nói lung tung.”

Hà Y vẻ mặt không vui, giận dữ xoay người sang chỗ khác, ngấm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hạng Ninh Tử lại không có ý định dỗ dành, nhìn về phía Cao Phóng nói: “Cao đại phu, huynh có cảm thấy

hành động lần này của Thường Thanh môn rất không có trách nhiệm, rất không có nghĩa khí?”

“Cũng không phải là như vậy...” Cao Phóng muốn khách sáo nói hai câu lại bị Hạng Ninh Tử lớn tiếng cắt ngang.

“Căn bản chính là như vậy! Sư phụ không biết trong đầu có cái gì bất bình thường mà lại thực sự tiếp nhận thỉnh thiếp của Vô Cực sơn trang, muốn đi thọ yến. Vô Cực sơn trang này làm nhiều việc ác độc, ức hiếp võ lâm Trung Nguyên, Thường Thanh môn nếu như đi thì khác nào kẻ phản đồ chứ. Ngay cả ta và sư huynh khuyên bảo hết mức nhưng sư phụ vẫn không chịu nghe, nên mới dẫn sư muội bỏ nhà đi chơi.”

Cao Phóng lông mày hơi nhíu lại, cũng không nghĩ thiếu niên này còn có tính cách ngay thẳng đến như vậy.

Hạng Ninh Tử bắt đầu kiểm chế không được, đem bất mãn của y đối với chuyện này nói ra hết với Cao Phóng, Hà Y cảm thấy đây là việc xấu trong nhà, ngay cả sư huynh thân thuộc cũng đều bị hấn bóc mẽ cho người ngoài nghe, thật là kỳ cục. Nhưng nàng khuyên cũng khuyên không được, chỉ có thể tức giận vén rèm đi ra ngoài, bỏ lại hai người trong xe.

Xa phu thấy nàng đi ra, gọi một tiếng đại tiểu thư rồi im bật, Hà Y trực tiếp ngồi xuống bên cạnh gã, lúc này sắc trời cũng đã sáng rõ, bóng dáng cưỡi trên lưng ngựa ở phía trước lại thẳng tắp rơi vào tầm mắt nàng.

Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy y, trong lòng Hà Y lại luôn nghĩ đến một vầng minh nguyệt, nàng chưa từng thấy nam tử nào có được khí chất như vậy, một nam tử giống minh nguyệt.

Y không giống như loại nhân sĩ giang hồ một thân khí chất suồng sã, cũng không giống nam tử tầm thường tay trái gà không chặt, bình bình vô thường. Y có một khí chất sát phạt nhưng lại không lỗ mãng, một chút khí thức băng lãnh rất giống ánh trăng màu lam. Không biết y bao nhiêu tuổi, có thể có tử hay chưa?

Hà Y ôm đầu gối, ngẩng ngốc nhìn. Dù sao sau lưng người đó cũng không có mắt, nàng đại khái có thể không kiêng sợ mà ngắm nhìn.

Sở Phi Dương mấy lần buồn bã thở dài, khiến cho Quân Thư Ảnh rốt cục cũng phải liếc mắt nhìn về phía hắn.

“Ngươi sao vậy? Tại sao liên tục thở dài?” Quân Thư Ảnh khó hiểu hỏi.

Sở Phi Dương nhìn y, vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng khoát khoát tay, lại thở dài một tiếng.

Quân Thư Ảnh có chút chẳng biết tại sao, tiếp tục nói: “Phi Dương, ngươi rốt cuộc có tâm sự gì? Ngay cả ta cũng không thể nói sao?”

“Không có chuyện gì, không phải vấn đề của người, là tâm ma của ta.” Sở Phi Dương than thở.

Cái kia há chỉ là tâm ma, mà còn là tâm ma có vị chua, đang dần bốc lên thành một hũ tiểu giấm chua, ở trong lòng hắt tạt từng gáo từng gáo một.

Ăn phải giấm chua này căn bản không có duyên do, chỉ vì Quân Thư Ảnh bị nữ hài tử nhìn mấy lần? Cái này hắt sao có thể nói với Quân Thư Ảnh nên đành phải tiếp tục tự mình nuốt chua xót.

“Tâm ma?” Quân Thư Ảnh nghiêm mặt nói, “Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, người tập võ tối kỵ tâm sinh ma chướng, dễ dàng đi vào thiên môn, nhẹ thì ảnh hưởng tu vi nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Phi Dương, người không được xem thường.”

“Hảo hảo, ta không xem thường.” Người ta trịnh trọng căn dặn, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể trịnh trọng ứng đối.

Ngược lại Quân Thư Ảnh đối với Sở Phi Dương càng thêm để tâm, sợ Sở đại hiệp nhà mình bị ‘tâm ma’ không biết từ đâu mà đến kia làm hại võ công tu vi. Nên trong lúc nghỉ ngơi liền cùng Sở Phi Dương ngồi chung một chỗ, cùng ăn cùng uống, nói vài câu. Ngoại nhân nhìn thấy thật sự là thân mật. Sở Phi Dương sau một hồi ăn giấm chua lại được nhu tình như vậy, tâm ma kia sớm bay tận lên trời xanh.

Đám người Nghiêm Phi chỉ nghĩ hai người họ giống như huynh đệ cùng họ, trong khi Thanh Lang và Cao Phóng thì vờ như không thấy, còn Trình Tuyết Tường một thân một mình lấy dĩa quả ngày hôm qua hái được ra, nhai ròn rột, nhưng lại chẳng biết là vị ngọt hay chua.

Mọi người một đường chạy thẳng, cuối cùng tới chạng vạng tối đã đến địa giới Thường Thanh môn.

32. Phong Vũ Vô Cực - Chương 32

Thường Thanh môn có một đại trạch chiếm diện tích gần trăm mẫu, sở hữu gia vi như vậy người ở trên giang hồ khó ai có được. Mấy người vừa tới cửa liền có hạ nhân vội vã chạy đi báo tin.

“Phó môn chủ và Ninh Tử đã trở về, biểu tiểu thư cũng đã trở về!”

Chỉ một lát sau liền có hai tỳ nữ chạy tới muốn đem Hà Y trở về hậu viện. Hà Y tuy rằng không muốn ly khai nhưng vì trở ngại nam nữ khác biệt nên chỉ có thể bất đắc dĩ theo hạ nhân rời đi.

Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử bị mang đến chính đường, mấy người Sở Phi Dương là khách, nên được an bài tại khách phòng. Nhưng bọn họ không phải ra ngoài là để du ngoạn ngắm cảnh nên đương nhiên không chịu thành thật ngồi yên một chỗ. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau hành động, Trình Tuyết Tường cũng nói muốn đi loanh quanh xem có tung tích Vô Cực sơn trang hay không, Thanh Lang

vẫn như cũ phải lưu lại bảo hộ Cao Phóng. Phân công xong xuôi như vậy, rồi ai nấy tự mình hành sự.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đi thẳng đến chính đường, lặng lẽ nhảy lên mái nhà, cúi người xuống nhấc lên một phiến ngói, cùng nhau nhìn xuống dưới.

Phốc hai tiếng, Nghiêm Phi cùng với Hạng Ninh Tử quỳ gối xuống đất, một nam tử trung niên mặt đầy râu ngồi trên cao nhìn xuống hai người đang quỳ phía dưới, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi.

“Hai người các người đã biết sai chưa?”

“Cha, con biết sai rồi.” Nghiêm Phi thành thật nói.

Hạng Ninh Tử khinh bỉ nhìn hắt một cái, ngẩng cổ nói: “Chúng ta làm sai chỗ nào? Rõ ràng là sư phụ người già rồi nên hồ đồ, hảo hảo làm Thường Thanh môn chủ không muốn, lại muốn đi làm tay sai cho tà môn ma đạo! Lão nhân gia người muốn ta nhận sai cũng là phải có đạo lý mới được, còn nếu muốn bức ta nhận sai, đồ đệ không phục!”

Sở Phi Dương ở phía trên nghe vậy đầu lông mày giắt lên, thấp giọng nói: “Tiểu tử này thật là một tên lẳng đầu thanh.” Quân Thư Ảnh chẳng nói đúng sai. Sở Phi Dương lại gật gù, vừa cười vừa nói: “Bất quá ta thích.” =)) (lẳng đầu thanh: kẻ không có đầu óc suy nghĩ, phán đoán).

Quân Thư Ảnh trầm tĩnh nhìn hắt, lại tiếp tục giữ im lặng nhìn xuống hạ điện.

Chuyện tình phía dưới đại khái không có gì gay cấn đáng để theo dõi, sau cùng Hạng Ninh Tử lớp ba lớp bốn phải chịu đánh một trận, Nghiêm Phi thân là phó môn chủ vì muốn chịu trách nhiệm thay sư đệ nên cũng bị đánh. Cuối cùng hai người dìu nhau khập khiễng trở về phòng, chỉ còn lại Thường Thanh môn chủ vẫn còn tức giận đến đỏ mặt bừng bừng, một mình ngồi tại đại sảnh hồi lâu.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lại lặng lẽ rời đi, đến chỗ không người thì Sở Phi Dương mới mở miệng: “Nói Cao Phóng đến khuyên nhủ tên tiểu tử Hạng Ninh Tử kia. Hắn quá lỗ mãng. Một lòng không muốn sư môn trở thành kẻ phản bội võ lâm Trung Nguyên, chỉ sợ hắn sẽ vẫn còn có hành động. Tuy rằng hắn không ngăn cản được quyết định của Thường Thanh môn chủ nhưng gây thêm chuyện phiền phức cũng là có thể.”

Quân Thư Ảnh ngạc nhiên nói: “Tại sao Cao Phóng phải đi khuyên hắn?”

“Người không nhìn ra sao? Tiểu tử đó rất có hảo cảm với Cao Phóng. Hơn nữa Cao Phóng đối phó với loại tiểu tử lẳng đầu thanh này cực kỳ có kinh nghiệm, hắn đi là thích hợp nhất rồi.” Sở Phi Dương lời nói chuẩn xác.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nghĩ ngợi một lát mới gật đầu, có vẻ đúng là như vậy. Nhưng mà... chung quy vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

“Nếu suôn sẻ, Cao Phóng mới có thể thuyết phục Hạng Ninh Tử giúp chúng ta trà trộn vào hàng ngũ đi chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang. Có người từ bên trong ứng hoà, so với kế hoạch ban đầu của chúng ta thì thuận lợi hơn rất nhiều.” Sở Phi Dương tiếp tục nói trong khi hai người đã về tới trước cửa khách phòng.

Tiến vào phòng, Sở Phi Dương mới đem sự tình nói lại một lần. Cao Phóng thu dọn tay nải của mình, đi ra ngoài, muốn đi gặp Hạng Ninh Tử và Nghiêm Phi. Bởi vì đi làm thuyết khách, Cao Phóng lại ngại Thanh Lang không khuôn phép nên không cho y đi theo. Dù sao cũng là đang ở bên trong Thường Thanh môn, hẳn là không đến mức gặp phải nguy hiểm gì. Thanh Lang chỉ có thể vô cùng buồn chán ngồi xuống mép bàn, tay với lấy vài thứ hoa quả cắn ăn.

Quân Thư Ảnh sớm cảm thấy mệt mỏi, liền trở về phòng nghỉ ngơi trước.

“Trình minh chủ sao vẫn chưa về?” Sở Phi Dương cũng ngồi xuống, nâng chén trà lên, hớp ngụm nước cho cái cổ đã khát khô, mở miệng hỏi.

“Ta nào biết.” Thanh Lang cắn một trái táo, “Vị Trình minh chủ này dù sao vẫn là thích một mình hành động, lén lén lút lút, theo bốn giáo chủ thấy, hẳn là người hết sức không khuôn phép.” Vừa mới bị Cao Phóng dẫn nhãn không khuôn phép, Thanh giáo chủ hết sức khó chịu muốn kéo Trình Tuyết Tường cùng xuống nước. Bất quá y vừa mới dứt lời, cánh cửa liền bị đẩy ra, vị Trình minh chủ không khuôn phép kia đang sải bước tiến vào.

“Sở huynh, Thanh huynh, ta mới phát hiện ra một số thứ.”

Thanh Lang bị nước miếng của mình làm cho sặc một cái, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương đang muốn cười nhưng vẫn cố nhịn. Cuối cùng vẫn là ha ha cười một tiếng, Sở Phi Dương đứng dậy vỗ vỗ bờ vai y, nói: “Thanh huynh, ta xem một mình huynh ngồi đây cũng thật nhàm chán, cùng đi xem một chút đi.”

“Thanh huynh cảm thấy nhàm chán? Chờ Thanh huynh nhìn thấy mấy thứ tại hạ mới phát hiện, đảm bảo sẽ không còn nói buồn chán.” Trình Tuyết Tường tươi cười nói.

Chỉ một câu nói của hắn liền khiến Thanh Lang hứng thú, ngay cả Sở Phi Dương cũng có một chút tò mò.

Trình Tuyết Tường cũng không phải là người chưa từng trải đời, hắn nói như thế nhất định là đã phát hiện ra thứ gì đó rất bất thường. Nhưng trong Thường Thanh môn nhỏ bé vốn rất bình thường này, lại giấu giếm huyền cơ?

“Chẳng biết Thư Ảnh công tử đâu rồi?” Trình Tuyết Tường nhìn quanh một lượt, mở miệng hỏi.

“Hắn mệt nên về phòng nghỉ ngơi trước rồi,” Sở Phi Dương trả lời, “Thư Ảnh không thích náo nhiệt, đại khái là không hứng thú với cái gì, không cần hỏi hắn.”

Trình Tuyết Tường nghe vậy khẽ mím môi, vẫn là gật đầu cười. Cuối cùng dẫn theo Sở Phi Dương và Thanh Lang đi tới nơi hắc vừa rồi phát hiện ra, ba người bọn họ vừa mới đi khỏi Quân Thư Ảnh liền từ phòng trong đi ra.

Y vốn là muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng một thân phong trần mệt mỏi hết sức khó chịu, nằm một lát mà cảm thấy càng thêm ngọt ngào, ngủ không được.

Vì ngủ không được nên mới ra ngoài tìm Sở Phi Dương. Ngủ không được lại đi tìm Sở Phi Dương, chuyện này hình như cũng không ra làm sao nhưng mà Quân Thư Ảnh không suy nghĩ nhiều như vậy, muốn tìm liền đi tìm.

Trong phòng không có ai, Quân Thư Ảnh càng cảm thấy toàn thân không thoải mái, có chút buồn bực, liền ra khỏi viện tử, hướng nơi có gió mà đi, cuối cùng cũng tới một lương đình.

Lương đình xây trên một cái hồ nhân tạo nhỏ, nơi này tầm nhìn rộng rãi, gió mát hiu hiu, mồ hôi trên người được gió thổi qua, bất giác một trận sảng khoái.

Dù sao lúc này không có việc gì để làm, Sở Phi Dương cũng chẳng biết đã đi đâu, Quân Thư Ảnh buồn chán ngồi trong lương đình, hưởng thụ một chút gió lạnh.

Vài mảnh váy áo màu hồng đăng sau một thân cây cách không xa lương đình chợt lóe lên. Hà Y đã đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, lúc này đang dựa vào thân cây, một tay vỗ vỗ khuôn ngực đang không ngừng phập phồng.

“Biểu tiểu thư, là hắc sao, là hắc sao?!” Tỳ nữ bên cạnh kéo tay áo Hà Y, lộ đầu nhìn về phía bóng dáng trong lương đình, hưng phấn thấp giọng hỏi.

Hà Y gật gật đầu. Nàng vốn là mang theo tỳ nữ đến bên hồ giải sầu, một lời tâm sự bộc bạch tất thấy với tỳ nữ từ nhỏ đã cùng nàng lớn lên, cũng không nghĩ đang tâm tâm niệm niệm thì người kia lại xuất hiện ngay trước mắt, quá kích động nên vội vàng trốn ở phía sau thân cây.

33. Phong Vũ Vô Cực - Chương 33

Sở Phi Dương và Thanh Lang đi theo Trình Tuyết Tường tới một miệng giếng cạn nơi hậu viện Thường Thanh môn. Miệng giếng được xây lại bằng một phiến đá lớn, mới nhìn cũng không thấy có gì bất thường.

“Trình minh chủ là nói nơi này sao?” Thanh Lang ngó nghiêng xung quanh một chút, “Nhìn qua cũng không thấy có gì khác thường.”

Trình Tuyết Tường cười cười, khom lưng đẩy cự thạch sang một bên, chỉ vào miệng giếng, nói: “Dưới đây

giếng mới có thứ bất thường, Sở huynh và Thanh huynh phải chuẩn bị cho tốt.”

“Trình huynh khi không lại nhảy xuống giếng người ta tìm cái gì?” Thanh Lang thò đầu nhìn xuống phía dưới, mở miệng nói.

Trình Tuyết Tường nói: “Nói vậy cũng là oan uổng cho tại hạ rồi. Ta vốn chỉ là đi xung quanh xem xét một chút, lúc tới đây mới bắt gặp một vài con hồ điệp từ khe đá này chui ra. Trong giếng cạn tại sao lại thu hút hồ điệp, ta cảm thấy kỳ lạ nên mới xuống giếng xem xét, không nghĩ lại phát hiện ra được một chuyện kỳ lạ. Ta xuống trước, Sở huynh Thanh huynh phải cẩn thận dưới chân mình, sau khi hai huynh chứng kiến thì sẽ tự mình hiểu rõ.”

Trình Tuyết Tường nói xong liền nhảy xuống trước một bước, Sở Phi Dương và Thanh Lang sau đó nhảy theo. Miệng giếng không lớn, vốn tưởng rằng sau khi nhảy xuống đó, ba người sẽ phải chen chúc nhưng không ngờ vừa chạm đáy giếng đã không thấy Trình Tuyết Tường đâu.

Dưới chân là nước bùn nhơ nhớp, giẫm phải hết sức khó chịu. Sở Phi Dương và Thanh Lang nhìn quanh thì thấy trên thành giếng bám đầy rêu xanh trơn trượt, Trình Tuyết Tường đang mở ra cơ quan gì đó rồi biến mất ngay sau đó.

“Sở huynh, Thanh huynh, ở trong này.” Thanh âm Trình Tuyết Tường chợt vang lên từ trên đỉnh đầu, hai người ngẩng đầu, chứng kiến khuôn mặt Trình Tuyết Tường xuất hiện ở nơi cách đáy giếng một khoảng cao bằng thân người, nơi đó đang mở ra một lỗ nhỏ hình vuông, vừa vặn có thể để một người chui qua.

Sở Phi Dương và Thanh Lang trước sau đi lên.

“Động này rất bí mật, ta trước xuống đây gặp đúng lúc có hồ điệp từ chỗ này bay ra nên mới phát hiện trên thành giếng có cơ quan.” Trình Tuyết Tường vừa nói vừa dẫn hai người đi sâu vào bên trong động.

Đáy giếng không thấy ánh sáng mặt trời, trong động lại càng một mảnh hắc ám, tuy nhiên trên vách động lại đục một dãy các lỗ nhỏ phía trên có cắm đuốc.

Sở Phi Dương lấy ra hỏa chiết tử (vật dùng để đánh lửa) thắp sáng một cây đuốc cầm trong tay, Thanh Lang cũng đem đuốc dọc đường đi đốt lên tất thấy, nháy mắt trong động sáng hẳn lên, một chút âm lạnh ban đầu bị xua tan.

Ba người đi men theo lối nhỏ chật hẹp cao ngang người một lát thì tới được một nơi rộng rãi hơn. Sở Phi Dương quơ đuốc về phía trước một cái, sắc mặt thoáng ngưng trọng.

Trong huyệt động dưới lòng đất chỉ lớn bằng nửa cái cốc tràng lại có thể chất đầy thi thể đã khô héo, liếc mắt nhìn quanh một lượt, giống như đang bị mấy chục tròng mắt trống rỗng nhìn chằm chằm khiến cả người bất giác ớn lạnh.

Những xác chết này tứ chi đều đầy đủ, cũng không nhìn ra vết thương, dễ dàng nhận thấy những người này cũng không phải là chết do mâu thuẫn giang hồ, hơn nữa quá nửa vẫn còn đang duy trì tư thế khi còn sống. Trong đó đa số là ngồi dựa lưng vào vách tường, ngửa đầu nhìn đỉnh động, mặc dù nhìn không ra diện mạo khi còn sống nhưng tư thế này lại lộ ra một cổ bi thương cam chịu số phận.

Nhưng kỳ dị nhất đó là hoa cỏ dưới chân lại sinh trưởng tươi tốt. Tại nơi huyết động tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời lại có trăm loại lục thảo phồn hoa, dưới ánh lửa phản chiếu màu sắc tiên diễm lại càng thêm kỳ lạ.

Mấy con hồ điệp vẫn còn bay lượn trong bụi hoa, bị ba người đánh động nên vỗ cánh bay ra ngoài cửa động.

“Cây cỏ này...” Thanh Lang nhớ lại cảnh tượng khi y ôm Cẩm Anh bị thương trở về, “Những người này là tộc nhân của Cẩm Anh?”

Trình Tuyết Tường gật đầu: “Thanh huynh cũng nghĩ vậy sao? Tộc nhân Cẩm Anh cùng với Vô Cực sơn trang có quan hệ không đơn giản, nơi này lại có nhiều người bị chết như vậy, thoát nhìn máu của bọn họ cũng giống của Cẩm Anh, có công hiệu kỳ lạ khó lường. Chúng ta lần này tìm tới Thường Thanh môn cũng là tìm đúng đường rồi.”

Lúc hai người nói chuyện, Sở Phi Dương đã đi đến ngồi xổm trước mặt một thi thể, giơ cây đuốc lên tỉ mỉ xem xét.

Thanh Lang đi tới nói: “Sở huynh, có phải huynh đã phát hiện ra cái gì không?”

Sở Phi Dương chỉ vào vách động ẩm ướt: “Nơi này hình như có chữ viết.”

“Nga? Nếu có thể biết nhiều hơn một chút sự tình thì rất có lợi đối với chúng ta, trên đó viết gì vậy?” Trình Tuyết Tường lúc trước đến đây chỉ là tùy ý xem xét, cũng không phát hiện trên vách động có khắc chữ, bởi vậy cũng đi đến gần hỏi.

“... Không biết.” Sở Phi Dương nói.

Ba người lần lượt tỉ mỉ quan sát một phen, nhưng không ai nhận ra văn tự khắc trên vách động kia. Loại văn tự này so với văn tự sử dụng ở Trung Nguyên rất khác nhau, ngay cả đoán cũng không đoán được.

Thanh Lang lấy ra một mảnh vải trắng từ trong ngực, đặt lên vách động đem chữ viết thạc xuống.

“Quên đi, ba người chúng ta nhìn mãi cũng không ra đâu, lấy trở về rồi tính sau.” Thanh Lang nhét mảnh vải có lưu lại nét chữ kia vào tay áo.

Ba người lại quan sát kỹ một lượt trong động, cũng không phát hiện thêm được cái gì có giá trị nên cùng

nhau quay lại đáy giếng, từ đáy giếng nhảy lên mặt đất.

Trình Tuyết Tường lại đem phiến đá đặt trở lại miệng giếng, ba người xóa sạch dấu vết xung quanh rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mấy người Sở Phi Dương chạy tới nơi có hạ nhân đi tới đi lui rồi mới cùng nhau ung dung trở về. Thanh Lang lại lấy mảnh vải kia ra, nhìn dưới ánh mặt trời, vẫn là không đọc được.

“Đây đại khái là văn tự mà bộ tộc của Cầm Anh sử dụng.” Sở Phi Dương nói, “Tộc nhân của Cầm Anh cách biệt với bên ngoài, trừ người trong tộc ra chỉ sợ không ai có thể đọc được những chữ này.”

“Chỉ tiếc thiếu một manh mối này.” Trình Tuyết Tường thở dài, “Hôm nay dưới đáy giếng chứng kiến cảnh tượng tuy rằng nhìn thấy mà giật mình nhưng nghi ngờ lại càng càng nhiều thêm, ta rất không hiểu tộc nhân của Cầm Anh, bọn họ nguồn gốc bí ẩn, bản thân có năng lực kỳ lạ như vậy nhưng lại cam tâm tình nguyện để Vô Cực sơn trang nô dịch, ngay cả sinh tử cũng mặc cho kẻ khác nắm trong tay, điều này thật sự là không hợp với lẽ thường.”

“Trình huynh nói đúng, bất quá hôm nay cũng không phải là không thu hoạch được gì.” Sở Phi Dương nói, “Thường Thanh môn muốn đi chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang cũng không phải là ngẫu nhiên. Môn chủ Thường Thanh môn nhất định biết gì đó nhưng lại giấu diếm Nghiêm Phi, Hạng Ninh Tử. Chuyện này cũng phải nói cho Thư Ảnh và Cao Phóng biết để bọn họ chú ý đề phòng mới được.”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, trên đường trở về khách phòng, đi qua một tọa giả sơn, phía trước là hồ nước nhân tạo, cây cối trên bờ đủ loại nhưng hỗn tạp, chẳng ý nghĩa.

Dưới tán cây bên lương đình.

Tỳ nữ lão đầu nhìn bóng dáng trong lương đình.

“Quả nhiên là một công tử tuần tú phong lưu hào phóng a.” Tỳ nữ che miệng cười trộm, nhìn về phía Hà Y nói, “Tiểu thư ngay cả phó môn chủ và Hạng thiếu gia cũng đều không để mắt, ta còn tưởng rằng tiểu thư cả đời sẽ không động tâm chứ, nguyên lai là nhân quang của tiểu thư rất cao a.”

“Người nói vậy bạ gì đó, chẳng qua là bởi vì hần đã cứu ta một mạng, ta... lòng ta mãi cảm kích, mới có thể...” Hà Y đỏ mặt thấp giọng nói.

Tỳ nữ đẩy nàng một cái, cười nói: “Nếu tiểu thư đã mang trong lòng cảm kích như vậy thì nào có đạo lý nào thấy ân nhân cứu mạng mà lại trốn tránh, còn không nhanh đi ra cảm tạ ân nhân đi.”

Hà Y bị đẩy, bước từng bước ra khỏi thân cây, trước người không còn vật che chắn. Dõi theo bóng dáng đang ở trong lương đình kia, phía sau còn có tỳ nữ ở một bên cổ động, nàng cố lấy dũng khí sửa sang lại đầu tóc quần áo, tiến vào lương đình.

34. Phong Vũ Vô Cực - Chương 34

Hà Y mặc dù tự trấn an mình nhưng trong lòng vẫn còn có chút bối rối, bước qua vài bậc thêm thì bất ngờ chân trái đá chân phải, ngã nhào xuống đất.

Nàng cố sống cố chết đem mặt giấu dưới cánh tay, động cũng không dám động, mặt đỏ bừng lên.

Vốn là muốn giữ lại một chút hình tượng tốt, vậy là hết, mặt trong mặt ngoài tất thấy đều đi tong.

“Biểu tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?” Tỳ nữ vừa thấy vội vàng chạy tới, lo lắng luôn miệng gọi hỏi. Hà Y nghe nhưng vẫn một mực giấu mặt càng sâu hơn, thực muốn ngắt xỉu cho rồi.

Một đôi giày đập xuống nền đất trước người mình, Hà Y đương nhiên biết đó là ai. Nghĩ đến việc mình ở trong mắt người nọ bộ dạng nhếch nhác, nàng chỉ muốn khóc lớn một trận.

Lúc hai nữ tử này vừa mới tiếp cận, Quân Thư Ảnh đã phát hiện ra, bởi vì không có quan hệ nên y cũng không muốn quan tâm. Hai người đó ở phía sau thương lượng một lát, như muốn đi vào lương đình. Quân Thư Ảnh không có thói quen cùng với người lạ ở chung một chỗ, nếu các nàng muốn tới thì y đương nhiên sẽ rời đi, ai ngờ vừa mới quay người lại thì chứng kiến cảnh Hà Y ngã nằm sấp trên bậc thêm, rất lâu vẫn không thấy động đậy.

Ra vào lương đình cũng chỉ có vài bậc thêm không mấy rộng rãi, hiện giờ một người nằm dài ở đó còn một người ở bên cạnh lo lắng hô to gọi nhỏ, cho dù là Quân Thư Ảnh cũng không có cách nào làm như không thấy nên mới đi tới.

Hà Y được tỳ nữ nâng lên, chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt đỏ bừng bừng, bộ dạng muốn khóc.

“Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ? Ngã có đau ở đâu không?” Tỳ nữ cẩn thận đỡ lấy nàng, mở miệng hỏi.

Hà Y giật giạt cánh tay, hít vào một hơi, vẻ mặt đau khổ thấp giọng nói: “Cánh tay đau quá!”

Nàng tuy sinh ra lớn lên ở giang hồ thế gia nhưng lại chưa bao giờ tập võ, từ nhỏ đã được nuông chiều, không phải chịu cảnh gian nan, bởi vậy lúc này trên cánh tay truyền đến từng trận đau buốt khiến Hà Y vừa lo lại vừa khó chịu, sợ mình sẽ bị thương tật gì đó.

Quân Thư Ảnh nhìn tay nàng có chút mất tự nhiên đang buông thõng, biết là bị trật khớp mới đưa tay đề lên bả vai nàng.

Hà Y đau đến độ rụt người lại, hai mắt rưng rưng nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cũng không quản nàng, nắm lấy cánh tay của nàng vặn lại, chỉ nghe rắc một tiếng, Hà Y há miệng kêu đau, tỳ nữ kia cũng sợ đến nỗi vội vàng ôm chặt lấy nàng.

Quân Thư Ảnh thu tay lại, muốn rời đi.

Hà Y chỉ cảm thấy bả vai một trận nói lỏng ra, tuy rằng có chút nặng nề nhưng một chút đau đớn cũng không còn. Nàng vội vàng gọi Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh quay đầu thắc mắc nhìn nàng nhưng nàng lại không biết phải mở miệng nói cái gì.

Vốn chung sống cùng sư huynh sư đệ rất tự nhiên thoải mái, nhưng mỗi lần gặp phải người tâm nghi thì ngay cả mở miệng nói cũng không biết phải nói thế nào, thoát nhìn nhất định là rất ngu ngốc, Hà Y bối rối vân vên lộn tóc.

Quân Thư Ảnh thấy nàng không nói lời nào, cũng không muốn nán lại lâu hơn, liền xoay người rời đi.

“Sở công tử xin dừng bước!” Hà Y gấp đến độ mở miệng la lên.

Quân Thư Ảnh cước bộ thoáng dừng lại, nghe xong tiếng Sở công tử, y thật sự có chút... không quen.

Hà Y lại nói: “Công tử hai lần tương trợ, Hà Y thực sự cảm kích vô cùng.”

Hai lần?! Quân Thư Ảnh có chút nghi hoặc, ngoại trừ vừa rồi thuận tay giúp đỡ, nào còn có lần thứ hai?

“E rằng cô nương nhận lầm người rồi, cáo từ.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói rồi xoay người bỏ đi.

Hà Y lặng đi một chút, bản thân vừa mới kịp phản ứng mà người này lại hoàn toàn không nhận ra nàng. Chuyện đêm qua đối với nàng mà nói, là đại sự du quan sinh tử, nhưng y lại không chút nào để trong lòng.

Hà Y cắn môi dỗi theo bóng lưng người nọ, khóe mắt chợt nóng lên. Cũng không phải là ủy khuất hay khó chịu mà là đáy lòng có phần không cam tâm.

Người này rõ ràng hảo tâm cứu người lúc nguy nan, vậy có sao ánh mắt lại lạnh lùng như vậy? Y cứu người không phải vì cứu người, giúp người không phải vì giúp người, vậy y làm những việc này là vì cái gì?!

Quân Thư Ảnh mới đi được vài bước thì thấy Sở Phi Dương đang cùng Thanh Lang và Trình Tuyết Tường từ nơi khác đi tới.

Quân Thư Ảnh đổi hướng, đón đầu.

Thanh Lang cười tủm tỉm nhìn y, nụ cười kia khiến Quân Thư Ảnh trong lòng nổi lên trực giác đề phòng.

Trình Tuyết Tường cũng gọi một tiếng: “Thư Ảnh công tử.”

Quân Thư Ảnh nhìn hấn, lại bị Sở Phi Dương một tay ôm lấy.

“Sở công tử, người không phải là đang ở trong phòng nghỉ ngơi sao? Thừa dịp chúng ta vắng mặt khắp nơi chạy loạn?” Sở Phi Dương hừ mũi nói, một bộ dạng không thoải mái.

Quân Thư Ảnh ngờ vực nhìn hấn một cái, mới nói: “Ta ngủ không được nên ra ngoài một chút, thế thôi.”

“Thế thôi?” Sở Phi Dương lại hừ một tiếng.

Quân Thư Ảnh không biết hấn đang khó chịu cái gì, cũng chẳng thèm để ý nữa, lại nói: “Ngược lại ba người các người vừa rồi mới đi làm cái gì? Cả một buổi chiều không thấy bóng dáng. Lát nữa trở về lập tức đem chuyện ngày hôm nay tường tận kể lại cho ta nghe.” Về mặt coi đó là chuyện đương nhiên, Quân Thư Ảnh hất hàm sai khiến.

Lông mày Sở Phi Dương nhíu lại, vẻ mặt ngưng trọng ôm Quân Thư Ảnh bước đi, Thanh Lang ở một bên dùng tay khủy tay thọt thọt hấn, thấp giọng cười nói: “Sở huynh, kiềm chế một chút, giấm chua của huynh xuất ra cũng mười phần có hơn rồi đó.”

Sở Phi Dương sắc mặt bất thiện trừng mắt nhìn Thanh Lang, nhưng đổi lại y chẳng thèm để ý khiến Sở đại hiệp càng không thoải mái hơn nữa.

Trở về đến khách phòng, Quân Thư Ảnh ngồi nghe mấy người Sở Phi Dương kể lại chiều nay ra ngoài làm những việc gì, cuối cùng đem mảnh vải mà Thanh Lang đã thác chữ xuống nhìn một lát, cũng là không nhận ra loại văn tự này.

Đến bữa tối, Cao Phóng vẫn chưa về, Thanh Lang lo lắng đi tìm y. Chỉ còn lại Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường. Bởi vì có một vài nguyên nhân khó hiểu nên bữa tối bỗng nhiên trở nên hết sức im lặng.

Trình Tuyết Tường cúi đầu nhanh chóng ăn cho xong rồi một bước rời đi, Sở Phi Dương cũng kéo Quân Thư Ảnh vào phòng đóng cửa lại.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một tay chống lên cửa phòng, mắt ngang mắt dọc, thực sự không hiểu ra sao.

“Thư Ảnh, người đã biết mình sai chưa?” Sở Phi Dương đẩy Quân Thư Ảnh dựa lưng vào vách tường, hung dữ chất vấn.

“Người nổi điên cái gì? Ta có chỗ nào làm sai?” Quân Thư Ảnh mở to hai mắt, giãy giụa cổ tay, “Sở Phi Dương, người thả ta ra.”

Sở Phi Dương giữ chặt Quân Thư Ảnh không cho y vùng vẫy, khẽ gầm gừ hai tiếng: “Vậy người nói thử xem, xé chiều hôm nay ở trong tiểu đình, người làm gì?”

Quân Thư Ảnh cau mày nhớ lại, sau một lát mới bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Sở Phi Dương: “Sở Phi Dương, người còn ấu trĩ vậy? Ta bắt quá chỉ là giúp nàng một chút, vậy mà lại khiến người làm ra bộ dạng này?”

Nói thì không sao nhưng chứng kiến lại khiến Sở Phi Dương hết sức khó chịu, cái này không phải hấn không thể không chế mà là hấn không muốn tự kiềm chế.

“Người từ khi nào có hảo tâm giúp người trị thương trị bệnh như vậy?” Sở Phi Dương nhướn mày, đương nhiên đem lời nói thêm nhấn mạnh, “Người nhìn không ra nha đầu kia...”

“Sao?” Quân Thư Ảnh ngờ vực hỏi. Y ngay cả nàng là ai cũng không nhớ thì sao có thể nhận ra được một mảnh tâm ý của người ta.

Sở Phi Dương nhìn bộ dạng ngây thơ của y, đương nhiên sẽ không thức tỉnh y.

Sở Phi Dương chẳng nói chẳng rằng, chỉ dùng ánh mắt kín đáo đánh giá. Quân Thư Ảnh còn chưa cảm giác được mối nguy hiểm, thần sắc chuyển sang khinh thường, nhìn hấn rồi nói: “Này có đáng là cái gì. Ta ngày trước đã từng trị thương ở chân cho Mai Hân Nhược kia mà. Vậy người thấy sao?”

Sở Phi Dương vừa nghe, cảm thấy tóc trên đầu dựng đứng, biến giám chua trong nháy mắt cuộn trào quả thực đã muốn lật cả trời, nhứ chặt mày, nói: “Chuyện đó khi nào, tại sao ta không biết?”

“Chính là thời điểm vô lâm đại hội năm đó. Người mỗi ngày chỉ nghĩ kế để chọc tức ta thì sao còn có thể biết những chuyện nhỏ nhặt như vậy.” Quân Thư Ảnh không chút nào tỏ ra yếu thế mà nhìn thẳng hấn. Đúng là khi đó, Sở Phi Dương rất giận y, thật sự đáng giận đến cực điểm.

Sở Phi Dương oán hận cắn chặt răng, nhìn vào ánh mắt khiêu khích của Quân Thư Ảnh, cuối cùng cúi mặt thở dài một hơi. Có người muốn đùa với lửa, hấn cần gì phải kiềm chế, một mực cúi thấp người, cuồng phong bạo vũ cắn bậy hôn bậy, biểu thị công khai chủ quyền của mình.

“Người... người làm cái gì? Người đã nói xuất môn ở bên ngoài... không làm loại sự tình này...”

“Bảo bối, ta đúng là có nói xuất môn ở bên ngoài không đụng chạm người nhưng người có thể đụng chạm ta mà. Tại hạ sẽ không để tâm.”

“Ta để tâm! Sở Phi Dương người đồ vô sỉ này! Người lật lọng! Ừm...”

Một trận âm thanh ái muội bỗng xoay chuyển, bịch một tiếng, ngay cả cửa sổ cũng không lộ ra một khe hở, toàn bộ một phòng xuân tình được giấu kín bên trong.

Ánh sáng nhàn nhạt của cây đèn cầy đến khi minh nguyệt lên giữa tầng không mới dần dần tắt lịm, chỉ còn ánh trăng mờ mờ chiếu xuống... trên giường đang chậm rãi lắc lư.

oOo

Lời tác giả: Mỗi một lần đại hiệp nổi máu ghen thì cuối cùng là Quân Quân đều phải lấy thân ra để dâng cho đại hiệp chiêm tiện nghi, đây là vì sao?

Còn có ai dám hoài nghi đại hiệp bất hành điều, chuyện này liên quan đến danh dự của đại hiệp nên nhất định phải trả lại cho đại hiệp một hồi minh bạch!

35. Phong Vũ Vô Cực - Chương 35

Sáng sớm, bạch quang sơ lượng, gió lạnh thổi man mát, cành cây lay động, giọt sương sớm mới đọng trượt khỏi phiến lá rơi xuống đất.

Ách một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, Sở Phi Dương chỉ mặc trung y (quần áo bên trong) đứng bên cửa sổ vườn vai một cái, quay đầu cười nói: “Thư Ảnh, hôm nay thời tiết rất tốt. Nếu không phải còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm, thì đúng là thời điểm thích hợp để xuất môn đạp thanh.”

Sàng trưởng đã được treo lên, Quân Thư Ảnh dùng chăn che lấy nửa người, đang ngồi ở đầu giường, đầu tóc hỗn độn, viền mắt hơi đen, vẻ mặt không vui nhìn Sở Phi Dương, cũng không thèm mở miệng đối đáp với hắn.

Đêm qua ngủ quá muộn, lại bị nhiệt náo nên hết sức mệt mỏi, Quân Thư Ảnh đáng lẽ sẽ không dậy sớm như vậy nhưng nơi này dù sao vẫn là địa bàn của người khác, lúc nào cũng cảm thấy không được an toàn, không tin tưởng. Quân Thư Ảnh tự hỏi tại sao Sở Phi Dương lại có thể thản nhiên như vậy. Hơn nữa đêm qua lúc đi ngủ, cũng không biết Cao Phóng đã về hay chưa, mặc dù có Thanh Lang trông nom, không lo xảy ra chuyện gì nhưng Quân Thư Ảnh nghĩ tới Cao Phóng thân không võ công, trong khi Thường Thanh môn này lại có quan hệ không minh bạch cùng với Vô Cực sơn trang, thì luôn luôn cảm thấy không an tâm. Cho nên sáng sớm vừa tỉnh dậy đã rục rịch đá tên gia hỏa kia xuống giường, để cho hắn ra ngoài xem xét tình hình. =))

Vậy mà người này thật đáng ghét, hiện giờ vẫn còn ở trong phòng cùng y thảo luận chuyện thời tiết. Quân Thư Ảnh làm sao chịu tiếp lời với hắn.

Sở Phi Dương đem bộ mặt tươi cười nhìn y, sờ cảm đánh giá một tiểu bộ dáng bị hấn chà đạp bị thảm mà Quân Thư Ảnh đang bày ra, chính y vẫn còn không tự hiểu, thật sự là... cực kỳ mê người.

Quân Thư Ảnh nhanh chóng bị ánh mắt bất minh khiến cho lông mao khắp người dựng đứng, trong khi Sở Phi Dương đang vừa đưa tay lên buộc lại đầu tóc vừa đi đến bên giường, ngồi xuống trước mặt y cọ xát qua lại.

“Người biết rõ vi phu định lực không tốt, vậy mà vẫn còn bày ra bộ dạng này cho ta xem.” Sở Phi Dương hôn xuống chóp mũi y, cười nói “Cũng là người cố ý, àn?”

Quân Thư Ảnh lùi người về phía sau, từ trong chăn vờn ra một cánh tay chặn Sở Phi Dương lại, không cho hấn tới gần.

Vấp ngã một lần phải khôn ra (*), y sớm đã có kinh nghiệm, lúc này nếu như đáp lại câu hỏi của hấn, thì người này sẽ tiếp tục buông lời không đứng đắn.

(*) Nguyên văn là “cật nhất tiệm trường nhất trí”

“Tình lực dồi dào cũng phải có giới hạn.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói, “Người hàng đêm ở Thanh Phong kiếm phái bữa bãi còn chưa tính, bây giờ đang xuất môn ở bên ngoài, lại còn có chuyện quan trọng, vốn là phải cẩn thận hành sự vậy mà người vẫn còn dám như thế, cũng quá mức phóng túng rồi.”

Sở Phi Dương chớp chớp mắt, trưng ra vẻ mặt vô tội, nói: “Thư Ảnh, tại sao ta nghe lời này của người lại không thích hợp vậy nha? Cái gọi là ta hàng đêm bữa bãi coi như không tính, là ta một thân một mình tự bữa bãi sao? Chẳng lẽ người không cũng ta ‘hàng đêm bữa bãi’?”

“Tránh ra!” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn đẩy hấn một cái, tránh cùng hấn dây dưa chủ đề ai cùng ai hàng đêm bữa bãi, “Người có tinh thần như vậy thì ra ngoài kia xem có chuyện gì làm không, đừng có ở trong này hổ nháo.”

Sở Phi Dương nhìn y, bỗng dừng ôn nhu cười một tiếng, cúi đầu hôn lên mặt y: “Hảo hảo, ta đi ra. Vậy người tiếp tục ngủ thêm một lát, không cần dậy sớm như vậy.”

Sở Phi Dương hơi dùng lực ấn người y, Quân Thư Ảnh cũng chỉ biết thành thành thật thật nằm xuống. Toàn thân đau nhức không thoải mái, Quân Thư Ảnh từ trước đến nay không bao giờ tự gây khó dễ cho mình. Chuyện bên ngoài đã có Sở Phi Dương lo liệu thì nên nhân cơ hội này ngủ thêm một chút cũng tốt.

Sở Phi Dương rửa mặt xong, mặc quần áo rồi đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước thì thấy một người đang ở trong tiểu viện múa kiếm.

“Trình huynh, dậy sớm như vậy luyện võ a.” Sở Phi Dương đi tới chào hỏi.

Trình Tuyết Tường gật đầu với hắn, tay trái giơ lên túi rượu mặc sức uống một phen rồi đem rượu còn lại tưới lên thân kiếm. Vung kiếm lên giữa không trung, rượu trên thân kiếm bắn ra bốn phía, không lưu lại một giọt, tiểu viện trong nháy mắt tràn ngập mùi rượu.

“Sảng khoái.” Trình Tuyết Tường khẽ cười một tiếng, lại nhẹ nhàng di chuyển cước bộ, dùng binh khí trong tay múa thành một mảnh lưu quang kiếm ảnh.

Trình Tuyết Tường múa xong một bộ kiếm pháp thì ngừng lại, lấy ra một miếng vải lụa mềm, tinh tế lau thân kiếm.

“Đây là binh khí của Trình huynh?” Sở Phi Dương đi lên phía trước nói, “Danh kiếm truyền thế được xếp vị trí đệ nhất trên binh khí phổ, quả nhiên phi phàm.”

Trình Tuyết Tường cười cười nói: “Sở huynh quá khiêm nhường, cái gì mà thiên hạ đệ nhất, chẳng qua là người trên giang hồ trong lúc nhàn rỗi nên bàn tán. Hơn nữa nếu không phải là Sở huynh không chuyên chú với danh đao danh kiếm, cái gọi là vũ khí bất quá cũng chỉ là thuận tay nhặt lên rồi lại tùy ý bỏ đi, thì vị trí thứ nhất trên binh khí phổ này cũng nên là sẵn sàng để cho Sở huynh.”

Đầu lông mày Sở Phi Dương khẽ nhíu, không đợi hắn mở miệng, Trình Tuyết Tường nhẹ nhàng vuốt ve kiếm trong tay, cười nói: “Nhưng bất kể là như thế nào, thì Ảnh Nhấn cũng là vật chí ái trong lòng ta.”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Tại hạ đối với binh khí cũng chỉ coi như là một công cụ thuận tay sử dụng. Lấy hay bỏ tùy ý, được phép tiêu sái, nhưng thiếu đi một chữ ‘thần’. Trình huynh đối với Ảnh Nhấn đã đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Có được điều này thì binh khí mới có sinh mệnh của riêng nó, chỉ khi được chủ nhân nắm giữ trong tay nó mới có thần khí. Điểm này tại hạ lại chỉ có thể cúi đầu vọng kỳ.”

“Mới sáng sớm hai vị đã ở trong này thảo luận võ học cao thâm gì vậy?” Thanh Lang bất thành linh từ ngoài đi vào, còn đang ngáp ngắn ngáp dài, tựa vào hồng trụ trong tiểu viện, chế nhạo nói.

Sở Phi Dương nhìn y, nói: “Thanh huynh sớm a. Cao Phóng thế nào? Thư Ảnh cũng đang thấp thỏm.”

“Ta tối hôm qua cơm còn chưa kịp ăn đã phải đi đón hắn trở về, hắn đương nhiên bình an vô sự.” Thanh Lang khoát tay áo nói, “Ta nói, các ngươi cũng là quá vô tâm, ta đi đón người bất quá cũng chỉ một lát, nhưng vừa về đến nơi thì các ngươi ai nấy cũng đều mất dạng, ta và Cao Phóng cũng chỉ còn một chút canh thừa thịt nguội để ăn, thật sự là thê thảm đến cực điểm.”

Sở Phi Dương và Trình Tuyết Tường biết y đang nói bậy nên chẳng ai thèm mở miệng lý giải. Trình Tuyết Tường nói: “Chẳng biết Cao đại phu ngày hôm qua đi tìm Hạng Ninh Tử kết quả ra sao?”

“Chẳng trách nói Cao Phóng có kinh nghiệm đối phó với mao đầu tiểu tử.” Thanh Lang cười nói, “Hắn chẳng những khuyên được tiểu tử đó chớ gây thêm phiền toái mà còn thuyết phục được hắn giúp chúng ta trà trộn vào đội ngũ Thường Thanh môn đi chúc thọ. Cái này có thể tiết kiệm không ít sức lực của chúng ta, nếu không có manh mối Thường Thanh môn và Vô Cực sơn trang có dính dáng, thì chúng muốn thừa

nước đục thả câu cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Sở Phi Dương gật đầu, Thanh Lang lại nói: “Môn chủ Thường Thanh môn đã bắt đầu bố trí người cùng đi chúc thọ, thời gian không còn nhiều, hôm nay nhất định phải cùng Hạng Ninh Tử thông suốt rồi nhanh chóng chuẩn bị.”

Sở Phi Dương và Trình Tuyết Tường đương nhiên không có dị nghị, ba người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi tiểu viện, dự định đi tìm Hạng Ninh Tử trước.

Đi được nửa đường thì Thanh Lang chợt quay đầu nhìn phía sau, rồi lại quay sang nhìn Sở Phi Dương, nhếch môi cười, thấp giọng nói: “Sở huynh, tại sao không thấy Thư Ảnh cùng đi?”

Sở Phi Dương ho nhẹ một tiếng, lấp liếm nói: “Hắn đối với loại sự tình này không có hứng thú nên ta không gọi hắn.”

“Nga... chẳng lẽ hắn còn đang ngủ lười?” Thanh Lang sờ cằm tự lẩm bẩm, “Vốn tưởng rằng Quân huynh võ công cao thể chất tốt, không nghĩ thời điểm này lại khá giống với Tiểu Yến Kỳ của ta.”

Thời điểm nào?! Giống cái gì?! Sao lại giống?!

Sở Phi Dương vuốt trán, lau một tầng mồ hôi lạnh không tồn tại, rồi thúc giục hai người nhanh chân một chút, tiếp tục đi tới chỗ ở của Hạng Ninh Tử.

“Cáp thu...” (Hắt xì) Yến Kỳ dậy rất sớm, đang ngồi ở trên đài cao nơi võ trường của Thanh Phong kiểm phái, nhìn xuống phía dưới sân chúng đệ tử Thanh Phong phái đang luyện võ, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua khiến hắn khẽ run, ôm lấy cánh tay.

“Ngao ô...” Vượng Tài ngồi ngay ngắn ở một bên mở to hai mắt nhìn hắn, mở miệng hằm hừ một tiếng.

“Vượng Tài chớ hằm hừ, ngươi là cậu chứ không phải lang.” (nhớ Thanh Lang sao? =)))

Yến Kỳ đứng lên, vỗ vỗ xiêm y, kéo lấy sợi dây thừng đang buộc trên cổ Vượng Tài.

Vượng Tài liếc mắt mài mài móng vuốt chuẩn bị chạy thì một giáo đồ của Thiên Nhất giáo đột nhiên chạy tới, cấp báo Yến Kỳ: “Tiểu chủ tử, không hay rồi, Tĩnh thiếu chủ mang theo Cẩm Anh tới địa lao.”

“Cái gì? Thật là tiểu hồn dân bất tỉnh tâm, hắn muốn làm gì?!” Yến Kỳ cả giận nói, tiện tay vứt sợi dây thừng sang một bên, nổi giận đùng đùng theo sát tên giáo đồ kia chạy tới địa lao.

“Thuộc hạ cũng không biết. Bất quá tiểu chủ tử không cần quá tức giận, hai tiểu thiếu gia nhà Quân công

tử cũng tham gia, cũng không hoàn toàn là chủ ý của Tĩnh thiếu chủ...”

Hai người dần dần đi xa, Vương Tài sau một hồi ngồi một mình, thấy không ai để ý đến nó mới tự mình ngoạm lấy đầu dây đi quanh một vòng, tùy tiện tìm một đệ tử Thanh Phong kiểm phái đi ngang qua dắt theo nó đi tản bộ.

Lại nói, Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Trình Tuyết Tường tới tìm Hạng Ninh Tử, mấy người cẩn thận thương nghị một phen, Hạng Ninh Tử vốn kiên quyết tuyệt đối không muốn làm tay sai cho Vô Cực sơn trang nên liền đi tìm sư phụ hắc, ra về ăn năn nhận lỗi rồi một mực yêu cầu được đi theo chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang, nói rằng muốn trên đường đi bảo vệ các sư huynh sư đệ đồng môn.

Môn chủ Thường Thanh môn bắt đắ dĩ đáp ứng y, mấy người Sở Phi Dương lấy tư cách tâm đầu ý hợp chí giao của Hạng Ninh Tử để đi theo.

Nghiêm Phi biết chuyện này nhưng ngược lại vẫn bình tĩnh tự kiểm chế, lúc đến tìm Hạng Ninh Tử thì hung hăng ầm ĩ một trận. Hạng Ninh Tử trong người có nhiệm vụ đương nhiên sẽ không nghe hắc khuyên giải, khẳng khẳng muốn đi Vô Cực sơn trang. Nghiêm Phi thấy không thể lay chuyển nên cũng tìm cách cầu xin để được đi. Nhưng lần này môn chủ Thường Thanh môn một mực không đồng ý.

Nghiêm Phi không biết kế hoạch của Hạng Ninh Tử, Hạng Ninh Tử cũng không muốn liên lụy đến hắc, cho nên sư phụ không cho hắc đi hiển nhiên cũng là vừa đúng với tính toán của y.

Nhưng Sở Phi Dương và Thanh Lang lại suy nghĩ nhiều một chút, xem xét biểu hiện lần này của môn chủ Thường Thanh môn, nói lão ta không biết Vô Cực sơn trang hung hiểm thì cũng không phải.

Sắp xếp xong xuôi, vài ngày sau, vào một buổi sáng sớm, ở giữa viện tử rộng nhất của Thường Thanh môn bày ra hương án, một đoàn người do môn chủ Thường Thanh môn dẫn đầu chỉnh tề xếp thành hàng đứng giữa sân, chờ người đến tiếp dẫn.

oOo

Lời tác giả: Quân Quân tự thân kiểm nghiệm, tự miệng chứng thực đại hiệp nhà người ta hàng đêm bữa bãi, ai nói đại hiệp kém cỏi, hử!

36. Phong Vũ Vô Cực - Chương 36

Cả một đoàn người đứng chờ từ sáng sớm đến giữa trưa nhưng người tiếp dẫn của Vô Cực sơn trang vẫn chưa tới.

Hạng Ninh Tử đã bắt đầu mất kiên nhẫn, thầm oán giận: “Những kẻ này cũng quá khinh người, thật là

đáng ghét.”

Mở miệng nhưng không có ai đáp lời, Hạng Ninh Tử không khỏi có chút mất hứng, liền đưa tay thọt thọt Trình Tuyết Tường đang đứng ở phía trước: “Này, huynh nói xem có đúng không?”

Trình Tuyết Tường quay đầu nhìn y, chẳng nói chẳng rằng mà chỉ cười cười rồi quay mặt trở lại. Hạng Ninh Tử hậm hực thu tay về, nghiêm chỉnh đứng yên một chỗ.

Tiết mục xen giữa này vừa mới kết thúc, chợt thấy hai dải bạch luyện từ không trung phía đại môn bay tới, trải xuống đỉnh đầu mọi người. Rõ ràng lơ lửng giữa không trung nhưng lại bằng phẳng như trải dưới mặt đất, không một gợn sóng.

Sở Phi Dương lắc đầu, nhìn Quân Thư Ảnh cười nhẹ: “Đây nhất định lại là hai nữ tử đêm hôm đó, chỉ thích màu mè diễn trò bịt mắt người.”

Trong lúc hần nói thì Thánh Cô Vô Cực sơn trang kia đã từ đằng xa lướt nhẹ đến, vầng vàng đáp xuống dải bạch luyện, y phục thanh nhả khẽ bay trong gió, tư thế từ trên cao nhìn xuống mọi người thoáng như tiên giáng trần, chẳng ai có thể nghĩ rằng trước đó không lâu nàng đã từng ngâm mình ở giữa đầm lầy đầy rẫy vật cực độc.

“Ai là môn chủ Thường Thanh môn Nghiêm Trực, còn không mau ra bái kiến Thánh Cô!”

Thiếu nữ tên gọi Ngọc nhi đứng ở trên cao, mở miệng quát.

Môn chủ Thường Thanh môn bước lên trước vài bước, khom lưng bái lạy: “Chính là lão phu, lão phu bái kiến Thánh Cô.”

“Lão đầu, ngươi nếu đã muốn đầu nhập Vô Cực sơn trang thì ngươi chính là nô tài của Vô Cực sơn trang. Gặp Thánh Cô tại sao không quỳ?” Ngọc nhi lại vừa cười vừa hăm dọa.

“Yêu nữ, ngươi chó nên quá phận!” Hạng Ninh Tử không thể nhịn được nữa hô to một tiếng, khiến mọi người cũng xôn xao.

Thường Thanh môn chúng đệ tử đối với việc đầu nhập Vô Cực sơn trang vốn rất bất bình, sao có thể nhẫn nhịn bị hai nữ nhân này đến nạt nộ, còn muốn môn chủ quỳ xuống?

Môn chủ Thường Thanh môn Nghiêm Trực sắc mặt cũng khẽ biến, ngẩng đầu nhìn nữ tử được gọi là Thánh Cô, nhưng trì trệ không nhúc nhích.

“Bọn cậu nô tài các ngươi, nếu còn tiếp tục ồn ào ta sẽ đem toàn bộ các ngươi giết chết!” Long mày Ngọc nhi dựng lên, hung dữ uy hiếp.

Một tiếng này của nàng càng kích động sự phẫn nộ của mọi người, hận không thể xông lên phía trước thống khoái đánh một phen.

“Tất cả câm miệng!” Nghiêm Trực đột nhiên hét lớn, tiếng huyền não của chúng đệ tử thoáng cái an tĩnh trở lại, nhất tề nhìn về phía Nghiêm Trực.

Nghiêm Trực hít sâu một hơi, đầu gối khẽ hạ xuống: “Lão phu...”

“Không cần, người đứng lên đi.” Thánh Cô bất thành linh lên tiếng, phất ống tay áo một cái, mấy nữ tử từ ngoài đại môn nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều cầm một bầu rượu.

“Các người nếu đã muốn đầu nhập Vô Cực sơn trang ta thì trước tiên phải uống một chén huyết tửu này.”

Nghiêm Trực nhận lấy ly rượu, hơi ngửa đầu rồi rót thẳng xuống họng, không mang theo một chút do dự nào.

Có môn chủ đi đầu, chúng đệ tử đương nhiên cũng làm theo, ào ào nhận lấy bầu rượu, uống một hơi cạn sạch.

Mấy người Sở Phi Dương sớm đã được chứng kiến loại tà môn này, đương nhiên sẽ không thành thật uống. Hạng Ninh Tử cũng từ Cao Phóng mà biết được công dụng của chén huyết tửu này nên ngay cả nhấp môi cũng không dám, len lén rót toàn bộ vào tay áo.

Nhìn thấy những sư huynh sư đệ khác đều đã uống, Hạng Ninh Tử trong lòng lo lắng nhưng ngặt nỗi không thể nói ra.

Nhìn tất cả mọi người uống xong huyết tửu, đoàn nữ tử dâng bầu rượu lần lượt lui ra, Thánh Cô kia đứng trên bạch luyện giữa không trung chậm rãi giơ hai tay lên, ngửa đầu, mắt khép hờ, nhỏ giọng nói: “Người uống huyết tửu tức là đã gia nhập Vô Cực sơn trang, từ nay về sau cùng với Vô Cực sơn trang đồng sinh cộng tử cùng hưởng vinh hoa vô biên. Ta lấy thân phận Thánh Cô của Vô Cực sơn trang, chúc phúc cho những người trung thành.”

Trình Tuyết Tường nhíu mày nhìn bộ dạng nàng thần điều điều, Sở Phi Dương đưa tay dè đầu hấn xuống: “Đừng quên Cẩm Anh nói, sau khi uống vào sẽ có dấu hiệu bất thường, đừng để bọn chúng nhìn ra sơ hở.”

Sở Phi Dương đôi môi gần như không động, dùng nội lực dẫn âm. Trình Tuyết Tường cũng đáp lời: “Sở huynh yên tâm, ta có chừng mực.”

Hắn vừa nói xong, Thánh Cô kia đột nhiên bắt đầu ngâm nga. Âm điệu kia trầm thấp rồi lại thiên hồi bách chuyển, có một chút vi diệu thần bí khó tả, khiến tâm tình người nghe tĩnh mịch.

Vốn là đã nghe qua nhưng không cảm thấy gì. Hiện giờ tự thể nghiệm lại, nhưng Sở Phi Dương vẫn không tránh khỏi giật mình.

Đây cũng không phải phạm trù người có nội lực có thể đạt được, mà là một loại năng lực thông suốt nhân tâm. Sở Phi Dương không biết nó là cái gì, vì vậy lại càng phải cảnh giác đề phòng.

Ở xung quanh, những đệ tử Thường Thanh môn đã uống huyết tửu tất cả đều giống như chìm vào trong khúc nhạc, từ từ nhắm hai mắt lại, như bị rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lộ ra thần tình chẳng biết thoải mái hay vui mừng. Không biết trong đầu bọn họ rốt cuộc là đang thấy thứ gì?

Thánh Cô chỉ ngâm nga một lát, thời điểm nàng ngừng lại, mọi người giống như bừng tỉnh đại mộng, đột nhiên mở to hai mắt, nhất thời chẳng biết đây là lúc nào.

“Hiện giờ các người đã trở thành người của Vô Cực sơn trang ta, chỉ cần các người trung thành với Vô Cực sơn trang, Vô Cực sơn trang nhất định sẽ không bạc đãi.”

Vừa mới khôi phục thần chí, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chúng đệ tử Thường Thanh môn vốn là vẫn còn huyền não bất phục thì nay không một chút ngần ngại khom lưng trước Thánh Cô, đồng thanh nói: “Nguyện dốc sức vì Thánh Cô!”

Thánh Cô kia không đáp, lập tức phi thân rời đi, chỉ còn lại Ngọc nhi lúc này cùng một đội tỳ nữ dẫn theo đoàn người Thường Thanh môn lên đường đi tới Vô Cực sơn trang.

Đoàn người đi nửa tháng, dọc đường đều có người Vô Cực sơn trang trông giữ, thỉnh thoảng Thánh Cô đi phía trước lại ngâm xướng một khúc huyền bí cổ xưa. Mấy người Sở Phi Dương không tiện ra mặt bàn bạc, chỉ yên phận nhìn xem bọn chúng còn sử dụng những thủ đoạn lừa bịp gì.

Nửa tháng trôi qua, đoàn người dần dần tách khỏi nơi mọi người quận tụ, tới một ngọn núi không biết tên. Càng đi sâu hơn vào trong lại càng có ít người qua lại, độc xà mãnh thú càng nhiều hơn.

“Ta có một loại dự cảm không tốt.” Quân Thư Ảnh nói.

Sở Phi Dương một tay gạt mấy nhánh cây đang rủ xuống chắn đường, lại vung kiếm chém đứt bụi cây dưới chân, quay đầu nhìn y: “Cái gì?”

“Lần trước đến sư môn của đại sư phụ ngươi là xuống biển, lần này lại lên rừng, cảm thấy không phải là chuyện tốt.” Quân Thư Ảnh ôm cánh tay ngưng trọng nói.

Thanh Lang xách theo một thanh kiếm chen chúc tới gần, đưa tay lau trán, nói với Sở Phi Dương: “Này, Sở huynh nhanh lên, đưa cho hần một thanh tiểu đao tiểu kiếm hay búa rìu gì đó cũng được. Mọi người đều đang mở đường, huynh lại để hần nhàn hạ đứng ở đây a, còn mở miệng châm chọc người.”

Quân Thư Ảnh về mặt bình tĩnh đưa tay đẩy Thanh Lang ra, cũng không thèm nhìn y mà bước đến bên cạnh Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương bắt đắc dĩ cười cười với Thanh Lang rồi lại giơ kiếm tiếp tục vừa đi vừa chém bụi cây cỏ dại.

Đoàn người ở trong núi đi thêm hai ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng vài căn nhà lúc ẩn lúc hiện.

37. Phong Vũ Vô Cực - Chương 37

Nhìn thấy đích đến gần ngay trước mắt, chúng đệ tử Thường Thanh môn không khỏi thở ra một hơi. Đi vào nơi rừng sâu này, cho dù là người tập võ cũng mệt không chịu nổi.

Nhưng càng đến gần nghi hoặc trong lòng mọi người lại càng lớn hơn. Nhìn từ xa thì không rõ nhưng đến khi lại gần mới thấy những căn nhà này cực kỳ cũ nát, trên tường một mảnh xám đen như đã từng bị lửa thiêu cháy, trong khi số căn nhà tương đối nguyên vẹn lại rất ít ỏi, còn phần lớn đều xập xệ, phía sau bức tường đổ nát mặt bên trong cũng là một mảnh đen thui, nhìn không rõ.

Vô luận như thế nào, nhìn nơi này cũng không giống nơi một võ lâm gia tộc cư ngụ.

Mấy nữ tử dẫn đường dường như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn tiếp tục dẫn người tiến về phía trước.

Thanh Lang nhìn không được nói với Sở Phi Dương: “Chẳng lẽ Vô Cực sơn trang này làm nhiều việc ác nên bị sét đánh? Như vậy ngược lại cũng giúp chúng ta được rất nhiều việc!”

Y vốn là thuận miệng nói đùa nhưng Cao Phóng ở phía trước đang tập trung suy nghĩ đột nhiên thốt ra: “Có lẽ người nói đúng, quả thực rất giống từng bị sét đánh.”

Cao Phóng vừa dứt lời cũng là lúc mọi người nối đuôi nhau bước vào đồng tàn tích.

Nơi này hoang vu không một bóng người, xung quanh cỏ dại mọc tràn lan, xem ra đã bị bỏ hoang khá lâu. Sở Phi Dương nhìn bốn phía, chỉ có thể đưa ra một kết luận đó là, nơi này không phải là Vô Cực sơn trang, kể cả lúc nó chưa bị tàn phá thì cũng không giống nơi một võ lâm thế gia cư ngụ.

Nơi này nhà cửa kiến trúc giống một thôn lạc hơn, lấy một căn nhà lớn nhất làm trung tâm, những căn khác lớn có nhỏ có ở xung quanh kéo dài ra bốn phía.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, trong mắt hai người đều nghi hoặc. Lúc này mấy người bọn họ đều nghĩ, có lẽ là thân phận đã bị bại lộ cho nên Thánh Cô kia mới cố tình không dẫn mọi người đến Vô Cực sơn trang mà dẫn đến nơi hoang tàn này.

Quân Thư Ảnh dưới tay áo đã xuất ra vài mũi ám khí, lại bị Sở Phi Dương nắm chặt bàn tay.

“Yên lặng theo dõi kỳ biến” Sở Phi Dương thấp giọng nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, ngân quang trong lòng bàn tay chợt lóe lên, ám khí lại chìm vào tay áo.

Từ lúc tiến vào trại tử hoang tàn này, một đường đi tới, tận mắt nhìn thấy khắp nơi nhà cửa đổ nát, tuy là quen với việc chứng kiến cảnh giang hồ phong vũ, nhưng mọi người vẫn không tránh khỏi cảm thấy kinh tâm.

Nơi này là bị tàn phá bởi cơn giận dữ của thiên nhiên, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm mà ngay cả sức mạnh hủy thiên diệt địa trên những bức tường hắc ám vẫn còn lưu lại rõ ràng đến như vậy. Cái này hiển nhiên sức người không sánh kịp, cho dù là người võ công cái thế cũng không có khả năng.

Sở Phi Dương một mực quan sát biểu hiện của Thánh Cô. Từ lúc đi vào trại tử này Ngọc nhi kia hoàn toàn không có hành động gì, sắc mặt vẫn bình thường trong khi Thánh Cô thần sắc rõ ràng có sự thay đổi.

Nơi này có lẽ là địa phương mà Vô Cực sơn trang đã từng chiếm cứ, nhưng về sau lại bị tàn phá bởi thiên tai. Nhưng không biết Thánh Cô này dẫn bọn họ đến đây là có mục đích gì?

Đang mải mê suy nghĩ thì ở phía trước, Thánh Cô bỗng nhiên dừng lại.

Nàng xoay người đứng đối diện, hai mắt lạnh lùng lướt qua đoàn người một lượt rồi phóng tầm mắt nhìn tới môn chủ Thường Thanh môn Nghiêm Trực.

“Nghiêm môn chủ, Nghiêm Trực, về tới nơi này người có nhớ lại chuyện gì không?” Thánh Cô thần nhiên mở miệng nói, hai đạo ánh mắt sắc như dao. Bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm khiến môn chủ Thường Thanh môn nhin không được khê run lên.

Nghiêm Trực vẫn cố gắng chống lại ánh mắt đó, thở dài nói: “Thì ra Thánh Cô đã sớm nhận ra ta.”

“Không biết ngài có nhận ra ta hay không, Hứa Trực Hứa hộ pháp?” Thánh Cô cười lạnh nói, “Người đã muốn cải danh hoán tính nhưng lại chỉ đổi họ không đổi tên. Người vốn là thuộc dạng tiểu nhân vật, đáng lẽ phản bội thì phải chết, Vô Cực sơn trang ta căn bản không thèm để ý. Nhưng người lại không biết điều, tự mình tìm đến đây. Hứa Trực, người phải biết Vô Cực sơn trang ta đối với kẻ phản đồ sẽ dùng phương pháp nào!”

“Danh Hứa Trực này là lão trại chủ ban tặng, lão phu há lại dám tùy tiện thay đổi.” Hứa Trực nói, “Lão phu cả đời này không biết Vô Cực sơn trang, chỉ biết Tứ Phương trại. Ta phản bội cũng là phản bội Tứ Phương trại, không phải Vô Cực sơn trang.” Nghiêm Trực đứng thẳng người nghiêm mặt nói, “Lão phu hôm nay đến đây, chỉ muốn cầu kiến Vô Cực trang chủ, cầu xin trang chủ và Thánh Cô buông tha Liên Sơn tộc nhân! Bọn họ đều là người vô tội, Tứ Phương trại cũng là vì đối đãi như vậy với bọn họ nên mới

bị trời phạt!”

“Lão già chết tiệt, ngươi còn dám nguyên rửa Vô Cực sơn trang, ta xem ngươi mới là người cần phải bị trời phạt!” Ngọc nhi vung một cái tát lên mặt môn chủ Thường Thanh môn, Nghiêm Trục lão đảo lui về sau mấy bước, khóe miệng rỉ máu.

“Yêu nữ, ngươi dám đánh sư phụ ta!” Hạng Ninh Tử nhần nhin cả đoạn đường, giờ chứng kiến cảnh này khiến y không nhịn thêm được nữa, trong nháy mắt lửa giận bùng lên mạnh mẽ, giơ tay công kích Ngọc nhi.

“Tử nhi lui xuống!”

Môn chủ Thường Thanh môn ngăn y lại, Ngọc nhi kia cũng bị Thánh Cô quát lui.

Hạng Ninh Tử và Ngọc nhi căm hận nhìn đối phương, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lùi về phía sau.

Thánh Cô nói: “Hứa Trục, ngươi hôm nay bản thân cũng khó tự bảo vệ, loại phản đồ như ngươi lấy tư cách gì gặp mặt trang chủ!”

“Thánh Cô, lão phu không cầu mạng sống, chỉ cần có thể gặp mặt trang chủ một lần, lão phu cam nguyện lấy cái chết để tạ tội. Hứa Trục nói xong, lại nhin không được lão lệ ngang dọc.

Chuyện phát sinh bất ngờ, Sở Phi Dương và mọi người cũng không nghĩ môn chủ Thường Thanh môn và Vô Cực sơn trang còn có loại quan hệ mật thiết này.

“Lúc trước là ai quyết định tới Thường Thanh môn?” Trình Tuyết Tường ghé sát vào tai Cao Phóng, thấp giọng hỏi.

Cao Phóng biết hắn đang nghi ngờ tại sao lại có sự trùng hợp như thế. Trên thực tế, y bây giờ cũng mới nhớ lại.

“Là lúc ta điều trị thương cho Cẩm Anh, hắn nói cho ta biết.” Cao Phóng cũng khe khẽ trả lời, “Vân Thâm cũng phái người đi điều tra, tin tức không sai, Thường Thanh môn lại gần nên chúng ta mới chọn đi tới đó. Không nghĩ bên trong còn có những sự tình như vậy.”

Thanh Lang ở một bên ôm cánh tay lắng tai nghe, dùng khuỷu tay thọt thọt Sở Phi Dương: “Huynh nghĩ thế nào?”

Sở Phi Dương nhìn y, giật giật môi: “Yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Thanh Lang nghe xong bĩu môi, uể oải xoay người: “Hảo hảo, theo dõi, tiếp tục theo dõi.”

Môn chủ Thường Thanh môn từ Nghiêm Trục biến thành Hứa Trục, lại còn vì muốn gặp Vô Cực trang chủ mà khóc lóc khẩn cầu khiến một đám đệ tử Thường Thanh môn cùng đi cũng đều choáng váng, ngơ ngác nhìn nhau.

Hạng Ninh Tử lại càng kinh ngạc hơn, không dám tin vào mắt mình mà nhìn theo bóng lưng già nua của sư phụ mình.

Thánh Cô lạnh lùng nhìn môn chủ Thường Thanh môn bộ dạng ai ai khẩn cầu, sau một lúc lâu vẫn không mở miệng, cho đến khi Ngọc nhi nhịn không được nữa khẽ gọi một tiếng: “Tỷ tỷ...” Thánh Cô mới đột nhiên giống như từ trong mộng tỉnh lại, hừ lạnh một tiếng, khẽ phất tay áo xoay người lại, thanh âm lạnh như băng từ phía trước truyền đến: “Người muốn gặp trang chủ thì đi theo ta!”

38. Phong Vũ Vô Cực - Chương 38

Thánh Cô đi ở phía trước, tiếp tục dẫn theo mọi người xuyên qua mảnh phế tích, đi sâu hơn nữa vào trong rừng.

Sở Phi Dương âm thầm quan sát Hứa Trục, thấy nét mặt lão càng ngày càng trắng bệch, dường như biết Thánh Cô đang dẫn mọi người đi đâu. Mà nơi đó nhất định là rất nguy hiểm và đáng sợ nên mới khiến Hứa Trục, kẻ đứng đầu một phái như lão không tự chủ được mà run lên như vậy.

Hứa Trục bàn tay run run nắm chặt lại, giấu ở dưới tay áo.

Sở Phi Dương thu hồi ánh mắt, lại đi bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Nguy hiểm ở phía trước hẳn không thể dự liệu, hẳn có phần hối hận vì đã dẫn theo Quân Thư Ảnh tới đây. Quân Thư Ảnh có cần hẳn bảo vệ hay không là một chuyện, nhưng Sở Phi Dương tuyệt đối không muốn chứng kiến Quân Thư Ảnh rơi vào hiểm cảnh.

“Bộ dạng lão đầu kia có chút bất thường.” Quân Thư Ảnh thấy Sở Phi Dương đang đi sát lại phía mình mới thấp giọng nói, “Phía trước không biết sẽ có cái gì.”

Vừa dứt lời đã thấy Trình Tuyết Tường từ phía bên kia cũng đang áp sát lại, cùng với Sở Phi Dương một trái một phải đem Quân Thư Ảnh kẹp ở giữa. Hắn cũng không nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, làm như vô ý mà tới gần. Quân Thư Ảnh không biết hắn có dụng ý gì, chỉ đưa mắt liếc hắn một cái rồi cũng chẳng lưu tâm.

Thanh Lang đương nhiên phải che chở Cao Phóng, nhìn thấy ba người kia đội hình kỳ quái, hơi nhướn mày.

Sở Phi Dương không nói gì, chỉ khẽ dùng lực nắm lấy tay Quân Thư Ảnh.

Một lát sau, Thánh Cô ngừng lại, Ngọc nhi dẫn theo mười mấy nữ tử xếp thành hai hàng, đứng ở hai bên.

Thánh Cô quay người, thờ ơ nhìn Hứa Trục: “Hứa Trục, ngươi có còn nhớ nơi này?”

Thánh Cô chỉ về phía sau, đó là một sơn động rất lớn nhưng cửa động lại có phần nhỏ bé, mặt đất dẫn đến cửa động hơi nghiêng kéo dài xuống, phía trước là một mảnh hắc ám.

Từ bên ngoài nhìn vào cũng chỉ như một sơn động bình thường, nhưng thần sắc Hứa Trục trong nháy mắt đại biến, lão đảo lùi về phía sau hai bước, Hạng Ninh Tử thấy vậy vội vàng chạy lên đỡ lấy lão.

“Ta nhớ, ta có thể nào không nhớ... nơi này là... là cửa địa ngục!” Hứa Trục run rẩy nói, “Rời khỏi, rời khỏi nơi này, tất cả rời khỏi đây cho ta!” Mạnh mẽ xoay người, Hứa Trục đem đám đệ tử hộ tống lão đẩy về sau.

Mấy người Sở Phi Dương thấy lão như vậy, mặc dù không rõ nội tình nhưng cũng không dám xem nhẹ, từng bước theo đoàn người lùi về sau, cách xa động khẩu.

“Thánh Cô, ngươi cho dù hận lão phu, muốn một kiếm giết chết lão phu, lão phu cũng không một câu oán hận.” Hứa Trục nhìn về phía Thánh Cô, bi thương nói, “Làm sao ngươi còn dám đến đây? Ngươi chẳng lẽ không biết sự lợi hại của nó? Cho dù là các ngươi chỉ cần bị nó phát hiện cũng đừng mong chạy thoát!”

Thánh Cô lạnh lùng nhìn đoàn người đang lùi dần về phía sau, cũng không ngăn cản, phất tay đem diện紗 che mặt lại, Ngọc nhi và mấy nữ tử kia cũng đồng dạng thực hiện.

Sở Phi Dương trong lòng khẽ động, cảm thấy hành động này có chút khác thường, chưa kịp đợi hẩn nghĩ cho rõ ràng đã thấy Hứa Trục vốn là muốn đuổi mọi người rời khỏi nơi này thì bây giờ thân hình đột nhiên cứng đờ, đứng sững sờ nhìn vào trong động khẩu hắc ám.

“Sư phụ?!” Hạng Ninh Tử cũng quay đầu nhìn tới nơi đó, bên trong động tối đen chỉ lơ mơ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Có lẽ là sơn thạch tán lạc... không, cũng không hẳn. Y lắc lắc cánh tay Hứa Trục, nghi hoặc gọi một tiếng.

Hứa Trục đột nhiên đẩy Hạng Ninh Tử ra, mạnh mẽ xông về phía động khẩu đen kịt mà một khắc trước vẫn còn tránh như tránh hổ lang.

“Lệ nhi, là Lệ nhi sao? Ngươi còn sống? Ngươi còn sống? Lệ nhi đừng sợ, cha trở lại cứu ngươi!”

Hứa Trục vận khởi khinh công, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã nhảy tới cửa động, theo sườn dốc trượt xuống phía dưới.

Hạng Ninh Tử sững sờ, hô to một tiếng “Sư phụ...” rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Chúng đệ tử Thường Thanh môn khác cũng động thân muốn chạy tới lại bị Hạng Ninh Tử quát một tiếng dừng lại.

“Các người nghe lời sư phụ, tất cả đều phải tránh xa nơi này!”

Chúng đệ tử Thường Thanh môn đưa mắt nhìn nhau, do dự một chút nhưng vẫn là nghe theo mệnh lệnh, tiếp tục tránh xa.

Quân Thư Ảnh lúc mới nhìn thấy sơn động kia liền cảm thấy không ổn, lúc này y chỉ muốn tránh xa. Còn việc Hứa Trục và Hạng Ninh Tử kia chui vào đó làm gì, có nguy hiểm hay không hoàn toàn không phải là lo nghĩ của y.

Nhưng y lại lo lắng, sẽ có người muốn xen vào việc của người khác...

Quân Thư Ảnh vừa lùi về phía sau vừa đưa tay tìm kiếm người bên cạnh, nhưng sờ soạng một hồi cũng không thấy đâu.

Y có chút giật mình quay đầu, Sở Phi Dương một khắc trước vẫn còn ở bên cạnh y lúc này chẳng biết đã biến đi đường nào.

Quân Thư Ảnh vội vàng dừng bước, lo lắng nhìn quanh, bóng dáng xung quanh chớp động, duy chỉ có Sở Phi Dương là không thấy.

“Phi Dương!” Quân Thư Ảnh gấp đến độ hô to một tiếng.

Không có tiếng đáp trả.

Quân Thư Ảnh nhìn trước nhìn sau, gạt ra đám người khắp nơi tìm kiếm, khước mắt dư quang lại quét đến một bóng dáng quen thuộc.

Y định thần nhìn lại, đây không phải là Sở Phi Dương thì là ai? Không biết hắn từ khi nào đã rời khỏi y, đang chạy đến sơn động kia.

Quân Thư Ảnh tức giận đến cực điểm, Sở Phi Dương đáng ghét bao giờ cũng ngay tại thời điểm này nổi máu anh hùng! Hắn muốn cứu người cũng không thèm xem xét tình huống. Cự nhiên còn bỏ y lại một mình!

“Sở Phi Dương, người đứng lại đó cho ta!” Quân Thư Ảnh giận dữ quát một tiếng rồi cũng vận khởi khinh

công bay về phía trước.

Sơn động cách chỗ y đứng không xa, Quân Thư Ảnh đạp qua vài người thì tới nơi. Một đám nữ tử vốn đứng ở đó đã biết mất từ lúc nào, Quân Thư Ảnh căn bản không rảnh bận tâm. Trong mắt y lúc này chỉ có tấm lưng quen thuộc kia, tấm lưng không thêm để ý đến tiếng y hô hoán, lắc mình một cái liền trượt xuống sơn động.

Quân Thư Ảnh cắn răng, cũng cúi người chui vào trong. Phía trên cửa động cũng không quá dốc, vẫn còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng người mà đi. Nhưng đi được vài bước thì càng ngày càng dốc hơn chỉ đứng thôi cũng đã rất khó khăn. Nhìn bóng dáng phía trước rất nhanh lao xuống dưới, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của y, Quân Thư Ảnh chỉ có thể bỏ nhào, thuận theo sườn dốc mà trượt xuống, chăm chú theo sát bóng dáng kia. (2 anh chơi cầu trượt =)))

“Sở Phi Dương, người dừng lại cho ta!” Quân Thư Ảnh cả giận nói, tiện tay nắm lấy ngọc bội đeo trên người ném về phía trước.

Thân ảnh kia đối với thanh âm của y vẫn là bỏ ngoài tai, tiếp tục trượt.

Sườn dốc càng lúc càng dựng đứng, cũng may mặt trên rêu xanh mọc rậm rạp, hết sức trơn trượt bởi vậy cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Nơi này đã cách động khẩu rất xa, dương quang không thể chiếu tới, nhưng trong động lại có những tia sáng yếu ớt, không biết là từ nơi nào chiếu tới. Người luyện võ tai thính mắt tinh, chỉ cần ánh sáng nhàn nhạt như vậy cũng có thể miễn cưỡng quan sát sự vật.

Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, chỉ một mực chăm chú nhìn bóng dáng phía trước, ngay cả đã trượt xuống dưới bao lâu y cũng không để ý.

Thân ảnh đó trước sau cách y không xa không gần, không chịu dừng lại cũng không vượt quá xa.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, đáy lòng không khỏi dâng lên oán phần. Sở Phi Dương từ khi nào lại ngoảnh mặt làm ngơ với y như vậy, làm như không thấy? Cứu người quan trọng đến vậy sao?

Thân ảnh kia đột nhiên ngừng lại, không trượt nữa mà đứng dậy tiếp tục chạy về phía trước.

Chỉ sau đó một tích tắc Quân Thư Ảnh cũng chạm đất, nguyên lai đây đã là chân dốc.

Y cũng không kịp quan sát tình huống xung quanh, chỉ biết cầm đầu cầm cổ đuổi theo.

Nơi hai người đang chạy qua là một lang đạo không mấy rộng rãi, chiều ngang cũng đủ cho hai người song hành, chạy băng băng ở trong đó cũng không cảm thấy quá chật hẹp.

Quân Thư Ảnh chăm chú nhìn bóng lưng phía trước, cắn răng đuổi theo. Nháy mắt một cái, người đó đã đột nhiên biến mất.

Quân Thư Ảnh cả kinh, vội vàng chạy tới gần mới phát hiện nơi này có một lối rẽ, bóng người kia đã quẹo sang hướng đó rồi lại tiếp tục lao đi.

Hứa Trục và Hạng Ninh Tử căn bản là đã không còn thấy bóng dáng, Quân Thư Ảnh không biết hẳn đang đuổi theo cái gì, tức giận đến phần nộ quát: “Sở Phi Dương, người đứng yên tại đó cho ta!”

Lần này bóng người đột nhiên dừng lại, đứng cách y không xa.

Quân Thư Ảnh thấy vậy vội chạy về phía trước nhưng từng bước chậm chậm rồi dừng hẳn lại, đứng cách người đó chừng bốn năm bước chân.

Đứng từ nơi này nhìn, bóng dáng kia vừa giống Sở Phi Dương lại vừa không giống. Ban đầu rất chắc chắn nhưng vào giờ khắc này lại trở nên mơ hồ bất định.

Quân Thư Ảnh có chút mê mẩn, y lúc trước tại sao lại cho rằng đây là bóng dáng Sở Phi Dương?

Y đứng đó nhìn, người nọ vẫn chưa quay mặt lại, cũng không lên tiếng mà chỉ đứng lặng thinh.

Lấy lại bình tĩnh, Quân Thư Ảnh mới phát hiện y hiện giờ đang ở một nơi hắc ám thâm sâu, bốn phía im ắng đến tĩnh mịch, mà người đang đứng ở phía kia so với nơi này còn tĩnh mịch hơn nhiều.

oOo

Lời tác giả: Có phải hay không có chút dọa người O.O

Tiểu ngoại truyện sau sẽ thuyên giảm một chút.

01

Mùa thu tới rồi, lại đến mùa được ăn cua rồi!

Mùa xuân năm nay Sở đại hiệp kết giao được với một vị hảo bằng hữu sống bên một cái hồ rất lớn, tới mùa thu thì thu hoạch được một xe toàn cua bự.

Phần lớn cua được đưa lên núi, chỉ để lại một ít vừa đủ bốn người ăn lâu dài.

Lúc mới đầu Quân Thư Ảnh cùng với hai tiểu nhi đồng ăn rất vui vẻ, bởi vì tài nấu nướng của Sở đại hiệp thực sự không tồi. Nhưng về sau, mấy người mỗi khi vừa thấy cua là mặt bắt đầu biến sắc.

Dù cho là ăn thứ gì, ăn mãi rồi cũng sẽ ngán a! Bữa sáng thì cháo gạch cua, bữa trưa thì cua hấp, bữa tối thì cua nấu miến, rồi lại cho ăn cua cay... ăn liên tục hơn mười ngày, không tiêu nổi a!

Ăn mãi khiến cho Quân Thư Ảnh mỗi khi nghĩ thấy mùi cua là bắt đầu nhờn nhợn muốn nôn ra.

to be continued...

39. Phong Vũ Vô Cực - Chương 39

Người đó vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn từ phía sau, cảm giác quen thuộc dần dần mất đi, hiện giờ đang đứng ở nơi đó rõ ràng là một người xa lạ.

Người xa lạ nguy hiểm.

Quân Thư Ảnh không có thời gian suy nghĩ lúc trước tại sao mình lại mê muội đuổi tới sơn động thâm sâu này, nguy hiểm trước mắt mới là quan trọng.

Kinh nghiệm một thân một mình đối mặt hiểm cảnh hình như đã là những chuyện phát sinh ở rất nhiều năm về trước. Từ ngày đó đến nay, mỗi một lần gặp phải khốn cảnh y đều có Sở Phi Dương ở bên cạnh, vừa mạnh mẽ lại vừa đáng tin cậy.

Hắn chỉ là đứng yên ở đó, tựa như tảng đá giữa dòng nước lũ, đủ vững vàng để ngăn cản bất cứ con sóng nào xô tới. Cho dù gặp phải cơ quan ngầm ở Đông Long các, thời điểm mắt không thể nhìn thấy, chỉ cần nghe được thanh âm của hắn là Quân Thư Ảnh liền bạo đạn, từng bước một đi về phía hắn.

Hiện giờ thiếu đi người đó bên cạnh, Quân Thư Ảnh bất giác cảm thấy không được tự nhiên.

Ngón giữa kẹp lấy ngân châm, Quân Thư Ảnh chậm rãi giơ tay lên.

Y còn chưa kịp phóng ra thì người phía trước đột nhiên quay người lại, tóc đen hỗn loạn, nhìn không rõ diện mạo, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy trong lòng run lên, là một loại sợ hãi đến nỗi tâm thần bất ổn.

Quân Thư Ảnh hiểu, lúc này tận mắt chứng kiến cũng không biết là thật hay ảo, nhưng nếu trước đã rồi

loạn tâm trí thì sẽ càng không có cơ hội chạy thoát.

Y lẩm nhẩm phương pháp tĩnh tâm mà Sở Phi Dương truyền thụ, nhưng vừa mới lùi nhanh về phía sau hai bước thì bỗng nhiên bị vật gì đó chắn ngang lưng, Quân Thư Ảnh không chút nào đề phòng bị va mạnh vào vách tường khiến ngực đau nhói.

Y lúc trước một đường đuổi đến đây, trong lang đạo này rõ ràng không có gì cả, bây giờ lại xuất hiện một bức tường ngăn trở, tạo thành một tử lộ. Quân Thư Ảnh không khỏi có chút luống cuống, mạnh mẽ xoay người hung hăng đánh vài cái lên bức tường phía sau.

Tường đá cứng rắn vẫn không chịu nhúc nhích giống như một tảng băng, lạnh lẽo đứng ở đó tự bao giờ. Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, càng thêm căm giận, xoay người phóng ngân châm về phía bóng người kia.

Mấy tiếng leng keng rất nhỏ truyền tới, ngân châm tất thấy đều găm vào bức tường đối diện, còn bóng người kia đã biến mất.

Đâu chỉ có vậy, ngay cả sơn động vốn âm u hiện giờ cũng đã thay đổi hình dạng, cách đó không xa chẳng biết từ khi nào xuất hiện thêm một bức tường khác, cùng với tường đá phía sau hoàn toàn giam y lại giữa lang đạo chật hẹp.

Quân Thư Ảnh không khỏi rối loạn, ngực vốn đau nay lại càng thêm nhức nhối.

Không có đường ra, mịt mù tăm tối, chẳng lẽ y sẽ bị vây khốn cho đến chết tại đây? Y sao có thể cam tâm!

Quân Thư Ảnh nhìn bốn phía đều là vách tường lạnh như băng. Y biết tất cả chuyện này đều là ảo giác nhưng khôn nổi không thể phá giải.

“Sở Phi Dương...” Quân Thư Ảnh cắn môi, thử la lên một tiếng.

Dừng lại nghe ngóng một lát, nhưng không hề có tiếng người đáp.

Quân Thư Ảnh nhìn lại khối đá đang chắn ngang đường. Căn cứ vào đường đi lúc trước chạy đến đây, lang đạo sau khối cự thạch này không hề dài, cuối lang đạo chính là sườn dốc, phía trên sườn dốc là động khẩu.

Rõ ràng lối ra ngay trước mắt nhưng bản thân lại bị chặn bên trong. Loại cảm giác bất lực này khiến Quân Thư Ảnh càng cảm thấy sốt ruột.

Quân Thư Ảnh tiếp tục lẩm nhẩm phương pháp tĩnh tâm, hít thở vài cái, hung hăng nhìn chằm chằm tường đá vẫn không chịu nhúc nhích kia rồi nhắm hai mắt lại, nhắc chân muốn chạy về phía trước.

Nếu là ảo giác, vậy thì y sẽ không nhìn, không nghe, không tin. Nơi đó căn bản là không có thứ gì, đường ra hẳn là bị mê chướng che chắn tầm mắt.

Chỉ cần phá tan một tầng mê chướng này thì y nhất định có thể thoát ra ngoài. Bên ngoài nhất định có Sở Phi Dương đang chờ y.

Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, mạnh mẽ lao về trước... y cũng không ngờ mình lại có suy nghĩ như vậy, không ngần ngại một một đường lao ra. Nhưng cũng không như lúc trước bị va vào tảng đá cứng rắn, nếu không đã sớm bể đầu chảy máu.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cơ thể được hai cánh tay cường tráng ôm chặt, một thân người ngăn y lại. Quân Thư Ảnh trong nháy mắt khẩn trương ngưng tụ nội lực truyền đến bàn tay toan công kích.

Đến khi khí tức quen thuộc kia bay tới chóp mũi, vương vấn toàn thân thì Quân Thư Ảnh mới bình tĩnh trở lại, dang hai tay gắt gao ôm lấy cổ người nọ.

Quân Thư Ảnh không biết đây là thật hay là ảo. Sở Phi Dương đang ôm lấy y, nhưng y vẫn không dám mở mắt.

Một tiếng thở dài vang lên bên tai, thanh âm Sở Phi Dương truyền đến: “Không sao rồi, Thư Ảnh.”

Quân Thư Ảnh còn chưa đáp lại, bên tai lại truyền đến một tiếng cười nhạo.

Quân Thư Ảnh nghe rõ rành rành, sắc mặt không khỏi tối sầm lại. Thanh âm này là của Thanh Lang, cái này chắc chắn không thể là ảo giác. Y khẳng định không thể có loại ảo giác nào có thể đem cả Thanh Lang tới đây.

Quân Thư Ảnh mở mắt, buông Sở Phi Dương ra, quay đầu nhìn về phía Thanh Lang, hung hăng trừng mắt với y.

Thanh Lang vẻ mặt hết sức vô tội, làm như không hiểu tại sao mình lại phải nhận một cái trừng mắt như vậy.

Quân Thư Ảnh mặc kệ y, quay đầu lại nhìn Sở Phi Dương thì thấy hắn đang tự mình xoa ngực, chân mày nhăn nhó, vẻ mặt khốn khổ.

“Người làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh ngạc nhiên hỏi.

“Bị người đánh.” Thanh Lang ở một bên cười hì hì đáp lời thay Sở Phi Dương, sau đó còn diễn lại một lần hành động thượng cẳng chân hạ cẳng tay của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh có chút áy náy nhìn Sở Phi Dương, chìa tay thay hắn xoa xoa bờ ngực. Có lẽ là do vừa rồi y trúng ảo ảnh, ngộ nhận Sở Phi Dương là bức tường đó nên mới đánh cho hắn một trận?!

Hiện tại nơi ba người bọn họ đang đứng hình như vẫn là còn ở bên trong sơn động, nhưng không phải là ảo ảnh lang đạo vừa dài vừa hẹp lúc trước y chứng kiến, mà là một sơn động rất lớn. Trên vách động còn có mấy động khẩu tối như bưng, không biết dẫn tới đâu.

Sở Phi Dương thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của Quân Thư Ảnh, mở miệng nói: “Thư Ảnh không cần tự trách mình, sự tình lần này thật sự vượt quá lẽ thường, không nghĩ tới mấy người chúng ta tự tin võ công cao cường vậy mà toàn bộ đều bị cái sơn động này làm cho mê muội thần trí.”

“Ta không có tự trách mình.” Quân Thư Ảnh đương nhiên sẽ nói như vậy, khiến Sở Phi Dương có chút sàu não nho nhỏ.

Quân Thư Ảnh lại nói: “Ngay cả các ngươi cũng trúng ảo ảnh?”

Sở Phi Dương gật đầu, Thanh Lang cũng nói: “Cơ quan trong sơn động này không biết do ai bày trí, quá mức xảo diệu.”

Thanh Lang vừa dứt lời, mấy người liền nghe thấy từ một hướng khác truyền đến một thanh âm rất nhỏ. Thanh âm kia càng lúc càng lớn dần, không biết là vật gì, nhưng có vẻ như là đang tiến lại gần chỗ này.

Ba người cùng đề phòng, chăm chú quan sát động khẩu đang truyền đến thanh âm đó.

Vừa rồi người thứ nhất tỉnh táo trở lại chính là Sở Phi Dương, Thanh Lang cơ hồ là đồng thời thanh tỉnh, hai người vội vàng đánh thức Quân Thư Ảnh vẫn đang bị ảo ảnh chi phối, không ai có thời gian để ý xem xét tình hình xung quanh, thậm chí ngay cả việc mình tại sao đến được nham động này cũng hoàn toàn không rõ.

Hoặc tất cả những chuyện này vẫn là ảo ảnh cũng chưa biết chừng.

40. Phong Vũ Vô Cực - Chương 40

Thanh âm từ động khẩu tối đen truyền ra mỗi lúc một lớn dần, nghe giống như tiếng một vật gì đó rạch lên thạch bích, một đường vọng lại, hết sức chói tai.

Sở Phi Dương bất động thanh sắc đem Quân Thư Ảnh ngăn ở phía sau, Quân Thư Ảnh cũng không cho đó là xem thường, chẳng buồn tức giận mà một mực đứng ở phía sau hắn, lộ đầu nhìn về phía động khẩu phát ra âm thanh.

Trong sơn động tuy có ánh sáng nhàn nhạt nhưng quá yếu ớt, hoàn toàn không thể nhìn rõ sự vật bên trong động khẩu kia. Cho nên khi thấy được bóng dáng vật đó từ trong động khẩu xuất hiện thì gần như đã là chính giữa tầm nhìn của mọi người.

Sở Phi Dương và Thanh Lang nắm lấy kiếm, toàn thân căng cứng, dự định bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay, đoạt lấy thủ cấp kẻ địch.

Ám khí trong tay Quân Thư Ảnh cũng gần như sắp phóng ra, cho đến khi hai đạo bóng dáng kia bỏ nhào về phía trước mọi người mới vỡ lẽ.

“Cao Phóng?!” Quân Thư Ảnh kêu lên một tiếng, vội vàng bước lên phía trước đỡ lấy Cao Phóng.

Người còn lại cũng không cần phải nói, chính là Trình minh chủ Trình Tuyết Tường.

Hắn một tay dìu lấy Cao Phóng, một tay nắm Ảnh Nhẫn kiếm, lúc này cũng vô lực ngã trên mặt đất, nhìn qua đúng là kiệt sức bất kham.

Thanh âm vừa rồi có lẽ là do hắn dùng Ảnh Nhẫn ma sát lên vách động tạo thành. Đúng như dự đoán, Trình Tuyết Tường thở phì phò, đau lòng ôm lấy Ảnh Nhẫn, giơ lên phía ánh sáng yếu ớt trong động xem xét.

Cao Phóng tựa vào vách động nghỉ ngơi một lát đã hồi phục lại, nhưng nhìn qua vẫn là thấy hết sức mệt mỏi.

Sở Phi Dương và Thanh Lang thu kiếm nhìn nhau, thấy trên mặt đối phương đều là một nụ cười khổ.

“Sở huynh, Thanh huynh.” Trình Tuyết Tường miễn cưỡng đứng dậy, nhìn Sở Phi Dương và Thanh Lang đứng trước mặt, theo thói quen gật đầu bắt chuyện.

“Nguyên lai là Trình huynh, cũng thật nhanh nhẹn a, đã vào được đây rồi.”

Thanh Lang cổ trêu đùa mua vui.

Trình Tuyết Tường giờ mới phát giác vừa rồi khẩu khí của mình quả thực chẳng khác nào người lạ ngẫu nhiên gặp ngoài đường. Mấy người đã rơi vào khốn cảnh này, chào hỏi cũng đều là dư thừa. Hắn miễn cưỡng cười, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng nghỉ cũng đã được hồi lâu, chí ít không còn thở không ra hơi như lúc trước. Y đem chuyện của mình kể lại cho Quân Thư Ảnh nghe qua một lần. Thì ra y cũng bị ảo ảnh mê hoặc ngộ nhập sơn động này, đi được một lát thì đụng phải Trình Tuyết Tường. Hai người dọc đường gặp không ít nguy hiểm, may mà Trình Tuyết Tường võ công cao cường, nhưng cũng là một chết. Hiểu rõ những nguy hiểm đó vốn là do ảo

ảnh mà ra nhưng vẫn không dám không ra tay ứng phó, bởi vậy mới khiến bản thân mệt đến sắp tinh bì lực tẩn.

Cuối cùng vẫn là Cao Phóng nghĩ ra biện pháp, để cho Trình Tuyết Tường dọc đường tạo ra âm thanh chói tai nhằm kích thích thần chí hai người lên đến cực điểm, cứ như vậy khó khăn tiến về phía trước, cho đến khi nghe được thanh âm của mấy người Sở Phi Dương mới theo hướng thanh âm đó mà chạy đến.

“Không thể ngờ tất cả chúng ta đều bị ảo ảnh của chính mình mê hoặc.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói, “Chúng ta bị như vậy, không có lý do gì mà những người khác có thể bảo trì tỉnh táo. Chẳng lẽ đám đệ tử Thường Thanh môn kia tất cả cùng đã vào trong này?”

Nếu thật là như vậy thì sơn động này cũng quá là náo nhiệt rồi.

Cao Phóng lắc đầu nói: “Ta cũng đã nghĩ qua. Bất quá ta cho rằng có bị mê hoặc tâm trí hay không cũng không có liên quan đến võ công cao thấp ra sao. Nếu không tính đến võ công, chúng ta và đám đệ tử Thường Thanh môn chỉ có duy nhất một điểm khác biệt, đó chính là bọn họ đã uống vào chén huyết tửu kia.”

“Nói vậy cũng có lý.” Sở Phi Dương nói, “Lúc đó Thánh Cô kia là người đứng gần động khẩu nhất, nhưng nàng không hề bị mê hoặc, đại khái bọn chúng cũng đã từng uống vào thứ có liên quan đến máu của tộc nhân Cẩm Anh kia. Bất quá nghe lời Hứa Trực nói thì bọn chúng không thể tiếp cận động khẩu quá lâu nếu không cũng sẽ bị sơn động này bắt tiến nhập. Vậy đám đệ tử Thường Thanh môn đã uống vào huyết tửu nên đại khái sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Sở huynh, huynh đừng nói mấy lời dọa người có được hay không? Cái gì mà bắt tiến nhập vào đây, sơn động này nào phải là vật sống?” Thanh Lang sờ sờ cánh tay, giả bộ kêu lên.

“Ta lại hi vọng sơn động này là vật sống, đâm xuống một kiếm thấy máu thấy thịt gì đó còn dễ đối phó hơn nhiều so với ảo ảnh hư hư thực thực.” Trình Tuyết Tường vuốt lên Ảnh Nhãn lắc đầu nói, bộ dạng cực kỳ thương xót đau khổ.

Quân Thư Ảnh đi tới bên người Sở Phi Dương, nhìn về phía Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, nói: “Các người đừng nói mấy lời vô dụng nữa, nhanh chóng nghĩ biện pháp ra khỏi đây mới đúng.” Y quét mắt một vòng nhìn bốn phía, lại nói thêm: “Trên vách động có nhiều thông đạo như vậy, rốt cuộc cái nào mới là đường dẫn ra ngoài?”

Y vừa dứt lời, chỉ nghe vù vù một tiếng, xung quanh đột nhiên sáng bừng lên. Thanh Lang giơ lên một cây đuốc nhỏ, đứng ở chính giữa nói: “Chúng ta đều là vô tri vô giác tiến vào đây, làm sao mà biết được đường ra, chỉ có thể kiểm tra từng cái một.”

Công tượng (thợ thủ công) nhà Thanh Lang nổi danh khéo léo vô cùng, y có thể tự nhiên lấy ra được một cây đuốc, việc này cũng không khiến mọi người cảm thấy quá ngạc nhiên.

“Thư Ảnh, Tiểu Phóng, hai người các người tới chọn đi.” Thanh Lang cười nói.

Sở Phi Dương đối với Thanh Lang hữu ý vô ý trêu chọc người thì chẳng biết phải làm sao, nhìn người khác tức giận y thích thú lắm sao? Khó trách người này không bao giờ khiến người ta vui vẻ, đều là tự mình chuốc lấy.

“Vậy thì cái này đi.” Trình Tuyết Tường chợt mở miệng, thuận tay chỉ vào một cửa thông đạo, nói.

Dù sao cũng chẳng ai biết những thông đạo này dẫn tới đâu, đi lối nào thì cũng như nhau, vì vậy đối với đề nghị của Trình Tuyết Tường mọi người cũng không có dị nghị. Để Thanh Lang cầm đuốc đi ở phía trước, mấy người trước sau tiến vào thông đạo chật hẹp.

Vốn là không có ánh sáng, nhìn không rõ sự vật trong động, hiện giờ được ánh lửa soi sáng, mới thấy rõ trên vách và trên đỉnh động, còn trùng bò qua bò lại chỉ chút khiến người ta thấy mà khiếp sợ.

Quân Thư Ảnh có chút không thoải mái, trong động quá mức chật hẹp, có nhiều chỗ cơ thể cố cũng không tránh được cọ xát lên vách động, y đối với những loại côn trùng không biết sợ mà cứ bám lấy người thể này thì thật sự cảm thấy ngứa ngáy. Sở Phi Dương nhận ra y khó chịu, không khỏi muốn trêu ghẹo.

“Người trước kia chẳng phải là từng luyện qua bản lĩnh không chế những loại côn trùng này sao? Khi đó tại sao không thấy người khó chịu?” Hắn nhớ rõ ràng, khi đó Quân Thư Ảnh gọi tới một đám độc trùng để công kích hắn, một tiểu bộ dạng ngoan độc.

Quân Thư Ảnh giơ tay phải đi một con côn trùng dài bằng ngón tay rơi xuống bả vai, lạnh lạnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, nói: “Người không khó chịu thì đừng trốn tránh a.” Người gặp côn trùng mà lúng túng như thợ vụng mất kim, lúc này còn cười người khác thì thật sự là không có sức thuyết phục.

Trình Tuyết Tường đi ở phía trước hai người, giơ Ảnh Nhãn lên, một kiếm đâm chết một con cự trùng hình dạng kỳ quái, con vật kia trước khi chết vẫn còn không cam lòng giương lên một đôi càng lớn muốn bám lấy hắn.

Trình Tuyết Tường vẻ mặt khinh bỉ khêu nó từ mặt đất lên, quay người lại nói với Quân Thư Ảnh: “Trong động này sâu trùng rất đáng sợ, không biết có độc hay không, Thư Ảnh công tử cẩn thận.”

Quân Thư Ảnh gật đầu. Sở Phi Dương không khỏi buồn bực, Trình minh chủ bản thân sao có thể biểu hiện quá mức như vậy chứ? Người này nhất định là cố ý!

Mấy người đi dọc theo thông đạo, may mà một đường không gặp trắc trở gì, đi thêm một lát cuối cùng cũng đã thấy lối ra ở phía trước.

41. Phong Vũ Vô Cực - Chương 41

Thấy được lối ra, Thanh Lang đi phía trước dẫn đường cũng bước nhanh hơn, mấy người nhanh chóng đi tới cuối thông đạo.

Sở Phi Dương là người cuối cùng từ trong thông đạo đi ra, nhờ ánh lửa chiếu rọi liền nhìn thấy được vẻ mặt chẳng biết tại sao của Thanh Lang.

“Lại trở về chỗ cũ, quả nhiên không dễ dàng ra ngoài.” Thanh Lang nói, ở một bên lấy ra đoản kiếm khắc lên động khẩu vừa mới đi ra một cái tiêu ký.

“Tiếp tục đi thôi.” Thu kiếm, Thanh Lang cũng không còn hưng trí trêu chọc, tùy tiện chọn một cửa động khác, ở trên đó khắc lên tiêu ký, rồi tiếp tục cùng mọi người tiến vào.

“Khoan đã, ta có chuyện muốn hỏi.” Cao Phóng mở miệng nói, “Ta cùng Trình minh chủ lúc trước chẳng phải cũng từ một trong những động khẩu này mà tiến vào sao? Nếu có thể đi vào, khẳng định cũng có thể đi ra. Vậy chỉ cần theo động khẩu đó đi ra là được rồi. Cần gì phải như lũ ruồi không đầu mà đi loạn.”

Thanh Lang tựa vào bên cạnh động khẩu, không mở miệng mà chỉ nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thở dài nói: “Đó đương nhiên là lối ra trực tiếp nhất, nhưng nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi. Vấn đề ở chỗ động khẩu đó đã không tìm thấy nữa rồi. Những động khẩu lớn nhỏ này hơn phân nửa là để che mắt, cửa ra nằm trong số đó nhưng chúng lại nhìn không ra. Ta nghĩ, bây giờ trong mắt chúng ta quá nửa là ảo ảnh.”

“Cái gì?!” Cao Phóng cả kinh nói, “Vậy chẳng phải là...”

“Cho dù đường ra có ở ngay trước mắt, cũng không thể nhìn ra.” Trình Tuyết Tường cũng thở dài nói, “Không nghĩ lần này chúng ta lại gặp phải cao thủ. Loại trận pháp cơ quan bí hiểm đến mức này, sợ là sớm đã thất truyền hậu thế.”

“Cứ ngồi nghĩ chi bằng đứng dậy mà đi.” Thanh Lang nhú mày nói, “Ta cũng không muốn đứng ở chỗ này đoán xem cái nào mới là lối ra. Nếu không ta đi trước dò đường, các người ở lại thử phá giải cơ quan xem.”

“Chúng ta không nên tách nhau ra.” Sở Phi Dương nói, “Nếu còn đang bị ảo ảnh chi phối, ai biết sau khi tách ra sẽ gặp phải cái gì. Chúng ta cũng không phải là người thông thạo trận pháp, muốn phá giải cơ quan này cũng không phải là chuyện dễ. Vẫn là nên đi cùng nhau.”

“Vậy thì đi thôi.” Thanh Lang xoay người đi vào một cái động khẩu, Trình Tuyết Tường và Cao Phóng theo sau, cuối cùng là Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

“Nếu nói nơi này vẫn là ảo ảnh, thì thứ tận mắt chứng kiến cũng chưa chắc là thực, mà thứ không nhìn thấy cũng chưa chắc là giả.” Thanh Lang vừa đi vừa nói, cười khẽ một tiếng, “Cũng chẳng biết trong số mấy người chúng ta, ai là thật ai là giả.”

Y vốn là thuận miệng nói ra, nhưng vừa dứt lời mọi người liền trầm mặc.

Thanh Lang cũng tự mình cảm thấy không được tự nhiên, ngoảnh đầu nhìn mấy người phía sau. Cao Phóng cúi đầu buồn bực không lên tiếng đang theo sát y.

“Ai, Tiểu Phóng, người nói xem, Thanh đại ca nói vậy có đúng hay không?”

“Người cứ nói đi.” Cao Phóng giương mắt nhìn y, một đôi mắt đen láy được ánh lửa chiếu rọi có phần sâu kín.

Thanh âm Quân Thư Ảnh từ phía sau truyền đến: “Có muốn ta cho người một châm không? Để người nhìn xem đó có phải là thật hay giả!”

“Thư Ảnh công tử cẩn thận dưới chân, phía trước có rất nhiều đá vụn.”

“ ... ”

Thanh âm mấy người phá vỡ sự im lặng, bởi vậy nên cảm giác bị bóng tối vây hãm giảm đi rất nhiều. Dọc đường cũng không gặp trắc trở gì nhưng thông đạo này so với cái trước thì quanh co hơn, bởi vậy dù một đường đi thẳng nhưng vẫn tốn nhiều thời gian hơn một chút mới thấy lối ra.

Không có gì bất ngờ, mọi người lại một lần nữa quay trở lại sơn động ban đầu.

Thanh Lang lại khắc tiêu ký lên cửa động, ánh lửa trong tay đột nhiên chớp lên vài cái rồi tắt lịm. Một chút ánh sáng duy nhất cũng không còn, bóng tối lại một lần nữa bao trùm. Từ lúc tiến vào sơn động đến giờ cũng khá lâu, bên ngoài đại khái trời đã tối. Cảm giác lạnh lẽo bắt đầu xâm chiếm, len lỏi vào từng mảnh da. Quân Thư Ảnh tuy có nội lực hộ thể nhưng loại cảm giác này vẫn là hết sức khó chịu.

Thanh Lang ném cây đuốc đi, thở dài một hơi nói: “Giờ thì lửa cũng không còn, cũng không biết khi nào mới có thể thoát ra khỏi cái địa phương quỷ quái này.”

Cao Phóng mở miệng nói: “Nếu như tất cả những thứ chúng ta chứng kiến đều là ảo ảnh thì cho dù lối ra có gần ngay trước mắt cũng là nhìn không thấy, vậy chúng ta sao có thể biết được đường mình đi là đúng hay sai? Có lẽ vừa rồi đi ngang qua nhưng vì nhìn không thấy nên mới bỏ lỡ. Như vậy chẳng phải là chúng ta vĩnh viễn không thoát ra ngoài được hay sao?”

“Ảo ảnh chính là mê hoặc tâm và mắt người ở trong đó, nhưng lại không thể mê hoặc chính nó.” Thanh Lang nói, y đang lần lượt xem xét từng động khẩu.

“Thanh huynh là muốn tìm cái này?” Sở Phi Dương cũng tỉ mỉ tìm một lát, chỉ vào một vị trí trên vách động, nói.

Nơi ngón tay của hắn chỉ tới trái phải rõ ràng có bốn vết khắc lớn nhỏ, đó chính là tiêu ký mà mỗi lần đi vào và đi ra động khẩu Thanh Lang đã để lại làm dấu.

“Đúng vậy, chính là nó.” Thanh Lang sáp tới, đưa tay sờ lên bốn tiêu ký cách nhau không xa, dường như hết sức hài lòng.

“Thanh huynh rõ ràng là khắc vào bốn động khẩu khác nhau, vậy mà bốn tiêu ký này lại tập trung tại một chỗ...” Trình Tuyết Tường tựa hồ cũng đã minh bạch.

“Căn bản không có bốn cái động khẩu nào cả, chúng ta đi tới đi lui chỉ là một cái.” Quân Thư Ảnh nói, quay đầu nhìn bốn phía, thấy trên vách sơn động lớn có nhỏ có động khẩu đen đặc một màu, không khỏi cảm thấy cảm ghét.

Trình Tuyết Tường sờ cảm nghĩ ngơ một lát, mới nói: “Bất quá, nếu chúng ta đã ở trong ảo ảnh, thật giả hư ảo không rõ ràng, vậy bốn ấn ký này chúng ta nhìn thấy cũng chưa chắc đã phải là thật đi.”

“Vậy quả thực không có biện pháp.” Thanh Lang quệt quệt môi, “Nếu kẻ bày ra trận pháp này đúng là có khả năng nghịch thiên như vậy thì chúng ta cũng chỉ biết chấp nhận xui xẻo.”

“Cũng không biết kẻ nào rảnh rỗi, ở nơi thâm sơn cùng cốc này bày ra loại cơ quan âm hiểm.” Quân Thư Ảnh tức giận bất bình nói.

Sở Phi Dương vẫn còn mơ mẫm trên vách động không biết đang tìm cái gì, lúc này mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng cần nhần nữa, hiện tại cũng không phải thời điểm có thể lơ là, tiếp tục đi thôi.”

Đã biết được ảo diệu trong đó, mấy người cũng không còn đi loạn, chọn động khẩu có tiêu ký vừa rồi, lại một lần nữa đi vào. Nếu đúng như suy đoán của mọi người thì lối ra nhất định ở trong thông đạo này, bởi vậy lần này phải hết sức cẩn thận, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Không lâu sau, do Thanh Lang dẫn đầu, mọi người lại từ trong thông đạo nối đuôi nhau đi ra.

Lần này ngay cả Thanh Lang cũng không nhận được nữa, nhìn mấy cái tiêu ký mà oán hận nghiêng rằng.

“Lão tử hành tẩu giang hồ đã lâu như vậy, cũng chưa từng trải qua loại chật vật này! Không nghĩ hôm nay ở nơi rừng sâu núi thẳm bị một kẻ không biết người sống hay là người chết đùa giỡn phải đi vòng vòng!”

Nói đến chật vật thì mấy người chẳng ai khá hơn ai. Biết rõ đi qua đi lại vẫn chỉ là duy nhất một cái thông đạo nhưng lần này lại có cảm giác chật hẹp hơn hai lần trước rất nhiều, có những chỗ phải nghiêng người mới đi được, hoặc là khom lưng để chui qua, khiến cho một thân bụi đất bám đầy, những vẫn phải nhẫn nhịn bị những con côn trùng quấy nhiễu.

“Trên giang hồ chưa từng nghe nói có cao thủ tinh thông trận pháp giống như vậy, quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân.” Trình Tuyết Tường ôm lấy Ảnh Nhấn thở dài nói.

Quân Thư Ảnh mang theo oán khí hừ lạnh một tiếng: “Cái gì mà cao thủ, rõ ràng là bọn chuột nhắt không dám gặp người, chỉ dám rụt cổ bố trí trận pháp hại người. Không, so với bọn chuột nhắt chốn giang hồ còn không bằng...” Chỉ ít ‘bọn chuột nhắt chốn giang hồ’ còn không có bản lĩnh khiến mấy người bọn họ bị vây khốn nhưng thúc thủ vô sách như vậy.

Sở Phi Dương đưa tay kéo y qua, phỉ phỉ bụi đất trên tóc và trên vai y, cười nói:

“Được rồi được rồi, hạ hỏa. Thư Ảnh, lời như thế cũng không nên tùy tiện nói lung tung.”

“Tại sao?!” Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắt một cái, chất vấn.

Sở Phi Dương che miệng ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt chột dạ, chỉ hướng vách động ra hiệu cho mọi người đến: “Các người tới xem ấn ký này đi, có cảm thấy quen mắt hay không?”

42. Phong Vũ Vô Cực - Chương 42

Quân Thư Ảnh chăm chú nhìn ấn ký hồi lâu, nhưng vẫn không hiểu gì, quay mặt nhìn Sở Phi Dương thắc mắc.

Trái lại Cao Phóng mới vừa nhìn thoáng qua đã vội cả kinh, nói: “Cái này... là ấn ký của Thanh Phong kiếm phái!”

“Thanh Phong kiếm phái?” Quân Thư Ảnh khó hiểu, “Tại sao ta chưa từng nhìn thấy qua?”

“Căn bản là thấy cũng không thèm để ý đi.” Sở Phi Dương có chút bất đắc dĩ nói.

Thanh Lang đứng ở một bên: “Nơi này tại sao có thể có ấn ký của Thanh Phong kiếm phái? Thanh Phong kiếm phái các người không phải là không có sở trường về cơ quan trận pháp hay sao?”

“Thanh Phong kiếm phái và Vô Cực sơn trang có quan hệ gì?” Trình Tuyết Tường cũng mở miệng.

“Việc này ta không rõ, e rằng Vân Thâm và sư phụ cũng không biết.” Sở Phi Dương nói, “Bất quá bản thân ta đã từng nghe qua, Thanh Phong kiếm phái có một vị sư tổ tinh thông những thứ này. Thời gian ở Lăng Nguyệt sơn ta cũng từng đọc qua bản chép tay của vị sư tổ đó. Nếu trận pháp này đúng là do người đó bày ra thì ta nghĩ ta có thể phá giải.”

“Nga?! Phá giải như thế nào?” Quân Thư Ảnh mắt sáng lên, nhìn Sở Phi Dương.

“Phá giải như thế nào không thể dùng miệng để nói, đây cũng là chỗ ảo diệu của trận pháp này.” Sở Phi Dương cười cười nhìn một lượt mấy người, “Nhưng đòi hỏi các người phải hoàn toàn tin tưởng ta.”

Thanh Lang tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Sở huynh, trên giang hồ này nếu ngay cả huynh cũng không tin tưởng thì ta chẳng còn có ai để có thể tin tưởng đi.”

“Tại hạ đương nhiên cũng tin tưởng Sở đại hiệp.” Trình Tuyết Tường gật đầu nói.

Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng đứng ở một chỗ, hai người thậm chí không cần mở miệng. Sở Phi Dương cười cười: “Tốt lắm, vậy mọi người trước tiên bịt mắt lại đi.”

Trong sơn động hắc ám khó lường này, nếu đem hai mắt bịt kín lại thì chẳng khác nào là chặt đứt giác quan quan trọng nhất có phản ứng với bên ngoài. Nhưng Sở Phi Dương vừa nói xong, mọi người đều không do dự mà xé một mảnh vải, bịt kín hai mắt lại.

Trước mắt một mảnh tối đen, ngay cả một chút ánh sáng yếu ớt lúc trước cũng không còn, Quân Thư Ảnh đưa tay sờ sờ hai mắt, liền bị một bàn tay ấm áp bắt được, sau đó bị hôn.

“Sở Phi Dương!” Chờ sau khi hắn buông ra, Quân Thư Ảnh mới oán hận kêu lên một tiếng khe khẽ. Ở loại tình huống này cũng không quên lợi dụng, người này thật chẳng biết chừng mực.

Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y, cười nhẹ một tiếng, lại khẽ hôn lên mặt y: “Ra tới bên ngoài chúng ta sẽ lại tái kiến.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy, chần chờ một chút mới nói: “Người thật sự có tự tin phá giải được trận pháp này?”

Sở Phi Dương cúi đầu ân một tiếng: “Đó là đương nhiên, ta không bao giờ làm những việc mà mình không chắc chắn!”

Quân Thư Ảnh gật đầu: “Vậy người phải tự mình cẩn thận.”

Sở Phi Dương không lên tiếng, chỉ đưa tay vuốt ve khuôn mặt y rồi mới cất giọng nói với mọi người: “Mọi người bây giờ phải nghe theo lời của ta, ta nói đi hướng nào, các người phải đi theo hướng đó, không được bước nhiều hơn một bước, cũng không được bước thiếu đi một bước.”

Hắn nói tựa như hết sức tinh tường trận pháp này. Tuy rằng trước đây cũng chưa bao giờ thấy Sở Phi Dương có hiểu biết về loại trận pháp này nhưng nếu nơi này là mê trận mà sư tổ Thanh Phong kiểm phái bố trí, thì có lẽ hắn thực sự có cách phá giải.

Mọi người dựa theo chỉ thị của hắn, bước từng bước một.

Cao Phóng vốn là đối với ngũ hành bát quái trận pháp cũng có một chút hiểu biết nhưng khi nghe chỉ thị của Sở Phi Dương lại thấy không phù hợp cho lắm. Bộ pháp từ miệng hắn tất cả dường như đều rất lộn xộn. Cao Phóng càng nghe càng không hiểu nhưng vẫn dứt khoát không suy nghĩ gì thêm nữa, một mực theo chỉ thị của Sở Phi Dương, bước từng bước.

Bốn người im lặng đi về phía trước, trong sơn động chỉ có thanh âm bình ổn kiên định của Sở Phi Dương vọng lại, chỉ dẫn mọi người đường tiến đường lui.

“... Thanh Lang, sang trái một bước... tiến về phía trước ba bước. Trước mặt người chính là lối ra, trước khi đi ra ngoài không được bỏ vãi che mắt xuống.” Sở Phi Dương nói.

Thanh Lang lắng tai nghe, không chút do dự bước lên trước một bước. Thoáng một cái, hai mắt vốn bị mảnh vải bịt kín cảm thấy tối đen một màu, nhưng lúc này cho dù là vẫn nhắm chặt nhưng đã có thể cảm giác được phía trước quang mang đại thịnh.

Đã ra được rồi!

Thanh Lang một phen kéo mảnh vải xuống, hai mắt vẫn chưa kịp thích ứng bị ánh sáng chiếu vào khiến cho có chút khó chịu. Thanh Lang giơ tay lên che lại, nheo mắt chờ hồi phục.

Đến khi hai mắt vừa mới thích ứng được với ánh sáng ở nơi này, Thanh Lang còn chưa kịp cẩn thận quan sát xung quanh thì phía sau đã truyền tới vài tiếng bước chân. Y quay người lại thì thấy Cao Phóng đang từ trong bóng tối bước ra. Thanh Lang chạy tới giúp y, che mắt y lại, nói: “Tiểu Phóng, bên ngoài có chút sáng, trước không cần vội mở mắt, người cứ từ từ thích ứng.”

Cao Phóng gật đầu, phía sau y, Trình Tuyết Tường và Quân Thư Ảnh cũng lần lượt đi ra.

Quân Thư Ảnh vừa ra tới liền lập tức giật miếng vải xuống, quay người lại có chút khẩn trương nhìn về nơi mấy người vừa bước ra.

Nơi đó vẫn tối bùng, ánh sáng phía sau thậm chí chiếu tới cũng không thấy một mảnh sáng, đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với ánh sáng bên ngoài nên không thể thấy rõ tình hình ở đó.

Y nhìn chằm chằm chờ đợi nhưng một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Sở Phi Dương bước ra.

“Chuyện gì vậy? Phi Dương tại sao còn chưa đi ra?” Thanh Lang cũng cảm thấy bất thường, nhíu mày bước tới gần.

Quân Thư Ảnh còn nhanh hơn y một bước, nghiêng răng lao người về phía trước.

Thanh Lang sợ y lại một lần nữa lạc vào mê trận, vội vàng gọi một tiếng: “Thư Ảnh, người không nên kích động!”

“Thư Ảnh công tử!” Trình Tuyết Tường cũng từ phía sau chạy tới, giữ Quân Thư Ảnh lại.

“Buông ra!” Quân Thư Ảnh đẩy hai người kia ra, nhanh như chớp chạy đi.

Nhưng trong góc tối kia nào còn có mê trận, mà chỉ có một khối thạch bích lạnh như băng đang chắn đường Quân Thư Ảnh, lặng lẽ kiên định đứng sừng sững giống như đã ở đó từ rất lâu rồi.

Quân Thư Ảnh không tin, sờ sờ lên thạch bích, cảm giác vừa lạnh vừa cứng xuyên thấu lòng bàn tay khiến da đầu y run lên.

“Sở Phi Dương... Sở Phi Dương!” Sắc mặt Quân Thư Ảnh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, không quan tâm thạch bích kia có mấy phần cứng rắn, chỉ biết dùng phong chưởng oanh oanh đánh lên đó, “Người không phải đã nói chắc chắn có thể phá giải trận pháp này hay sao?! Người ra đây cho ta, hỗn đản! Sở Phi Dương!”

Thanh Lang từ phía sau chạy tới, bắt lấy cánh tay Quân Thư Ảnh, cau mày nói: “Thư Ảnh, người không nên lo lắng, Sở huynh có lẽ tự mình có tính toán.”

“Hắn có tính toán, hắn vốn là có tính toán kỹ càng rồi!” Quân Thư Ảnh trong lòng lúc trước vốn chỉ có một chút nghi ngờ thì vào thời khắc này tất cả đều bạo phát, Sở Phi Dương có tính toán gì, y bây giờ đã minh bạch hết thấy.

Cái gì mà đã từng xem qua bản chép tay, cái gì mà hắn biết cách phá giải, cái gì mà muốn mọi người vô điều kiện tin tưởng hắn, tất cả đều là gạt người! Hắn biết đây là mê hồn trận, tất cả ma chướng đều từ mắt nhập vào tâm, cho nên hắn muốn mọi người che mắt lại là muốn để mọi người tin tưởng hắn... hắn chính là dựa vào sự tin tưởng đó để ‘lừa gạt’ mọi người bước ra khỏi mê trận!

Hiện giờ bên trong mê hồn trận tối đen tuyệt vọng, chỉ còn lại một mình Sở Phi Dương bị vây hãm.

“Sở Phi Dương, người là một tên hỗn đản! Người là một tên lừa đảo! Người không phải nói ra ngoài sẽ tái kiến sao? Người ra đây cho ta!” Quân Thư Ảnh ở trong tay Thanh Lang giãy giụa, hai mắt dần dần đỏ lên, oán hận nhìn chằm chằm thạch bích phía trước. Nhất thời kinh hoàng cùng với phần nộ làm cho nội lực trong cơ thể y chạy tán loạn, dường như muốn tẩu hỏa nhập ma.

Trình Tuyết Tường không đành lòng cau mày, từ bên cạnh chạy tới, một chưởng đánh xuống gáy Quân Thư Ảnh khiến y mềm nhũn ngã xuống, Cao Phóng cũng vội vàng chạy tới đỡ lấy y.

Thanh Lang đem Quân Thư Ảnh đưa vào tay Cao Phóng rồi đi tới trước tấm thạch bích, với tay đặt lên đó.

“Sở Phi Dương, huynh thật là...” Thanh Lang thở dài một tiếng.

43. Phong Vũ Vô Cực - Chương 43

Trong lúc Quân Thư Ảnh hôn mê, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường dùng mọi biện pháp cũng không thể tìm được đường quay lại.

“Sở huynh sẽ không sao.” Thanh Lang dựa lưng vào tấm thạch bích bằng lãnh chẳng biết là thật hay ảo, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói, “Hắn nhất định có biện pháp ra ngoài. Người này cũng không phải thuộc dạng người tốt yếu mệnh, nhưng hắn đây một bụng suy nghĩ vì người khác, chính cái này lại là tai họa.” Thanh Lang nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi, “Từ xưa đến nay chưa có kẻ nào có thể dễ dàng lừa gạt bốn giáo chủ như vậy, món nợ này ta nhất định phải cùng hắn hảo hảo tính toán.”

Trình Tuyết Tường gật đầu rồi nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh vẫn còn hôn mê, Cao Phóng ngồi bên cạnh để y dựa vào vai mình rồi từ trong túi mang theo bên người lấy ra một viên dược hoàn nhét vào miệng Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang đi tới, nắm cổ tay Quân Thư Ảnh lên xem mạch rồi cùng y tương đối lòng bàn tay, giúp y kéo nội lực đang chạy loạn trong cơ thể tuần tự trở lại bình thường.

Chỉ một lát sau, Quân Thư Ảnh cũng từ từ tỉnh lại.

“Giáo chủ.” Cao Phóng khẽ gọi một tiếng.

Quân Thư Ảnh nhìn y, lại nhìn về phía Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đang đứng gần đó, chớp mắt hồi tưởng lại sự tình.

Vừa rồi y hoảng loạn tới nổi khí công tâm, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Quân Thư Ảnh lúc này đã tỉnh táo trở lại, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quân Thư Ảnh đang muốn đứng dậy, đột nhiên khựng lại, ngửa mặt lên, nhìn chăm chăm.

Thanh Lang cho rằng y vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, đang muốn nắm lấy tay y thì Quân Thư Ảnh lại đột nhiên chỉ tay về phía đỉnh động trước mặt, nói: “Nhìn đi!”

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, Cao Phóng nhìn theo hướng Quân Thư Ảnh chỉ tay, nhất thời gần như hít vào một ngụm lãnh khí...

Nơi mấy người đang đứng vẫn là một sơn động nhưng so với sơn động lúc trước thì rộng rãi hơn, bốn phía chẳng biết lúc nào đã có mấy cây đuốc đang cháy. Nhưng đỉnh động lại rất cao, ánh sáng từ mấy cây đuốc đó căn bản không chiếu tới.

Vừa rồi mấy người lo lắng tìm cách cứu Sở Phi Dương, trong khi Quân Thư Ảnh vẫn còn đang bất tỉnh nên không ai có cảm giác phải đề phòng, cũng chẳng buồn ngoái mắt nhìn lên.

Lúc này ba người mới nhìn về nơi mà Quân Thư Ảnh phát hiện ra. Cảnh tượng trước mắt, ngay cả Thanh Lang và Trình Tuyết Tường ngày ngày hành tẩu giang hồ cũng không khỏi cảm thấy lạnh lạnh.

Treo trên đỉnh động là chi chít những cái xác đã khô héo, từng nhóm một chính tề giống như là bị cố ý xếp đặt như vậy.

Người trong giang hồ quen với việc chém giết sinh tử, nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng chưa từng chứng kiến cảnh tượng như thế này, tinh mạch giữa một tầng băng lãnh, tuyệt vọng. Khiến cho mấy người cảm thấy chấn động không chỉ có những xác người kia mà còn bởi cách xếp đặt ra hàng ra lối.

Đây là loại người nào, có mục đích gì? Tâm tình ra sao mà lại có thể coi rẻ mạng người làm trò chơi trong tay như vậy?

Trình Tuyết Tường là người đầu tiên phi thân, đạp lên những nơi nhô ra của vách động mà đứng, nhìn ngó xung quanh một lượt.

Sau đó nhảy xuống, nhìn Thanh Lang và Quân Thư Ảnh lắc đầu: “Không nhận ra là ai, bắt quá hẵn là đã chết rất nhiều năm rồi. Nhìn phục sức của bọn họ rất giống nhau, có thể là cùng ở một thôn trại.”

“Không phải là tộc nhân của Liên Sơn tộc chứ?” Thanh Lang nói.

Trình Tuyết Tường lắc đầu: “Nhìn không ra, bắt quá phục sức này so với những người chúng ta lúc trước từng nhìn thấy ở đáy giếng Thường Thanh môn cũng không quá giống nhau.”

Quân Thư Ảnh cũng đã đứng dậy, lặng lẽ cúi đầu đứng bên vách động, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trình Tuyết Tường đi tới, dừng một chút, gọi: “Thư Ảnh công tử...”

“Các người đã kiểm tra tất cả mọi thứ ở đây chưa?” Quân Thư Ảnh hỏi.

Trình Tuyết Tường gật đầu: “Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra cơ quan gì nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục tìm.”

“Không cần ở nơi này phí thời gian.” Quân Thư Ảnh nhìn về phía thạch bích kia, “Nếu như ở nơi này đã không tìm ra manh mối thì ta muốn đến chỗ khác tìm. Cả cái sơn động này cũng là một mê trận khổng lồ, máu chốt để phá giải nhất định cũng ở đâu đó quanh đây, Sở Phi Dương...”

Y đem mặt dán lên tấm thạch bích, dùng thanh âm chỉ mình nghe được, lẩm bẩm: “Sở Phi Dương sẽ không bị vây khốn ở nơi này.”

Người nội lực cao thâm đương nhiên có thể nghe được thanh âm y lẩm bẩm. Trình Tuyết Tường nắm chặt Ảnh Nhẫn, bỏ đi chỗ khác.

“Kẻ nào?! Đứng lại!” Thanh Lang đột nhiên cao giọng quát một tiếng, Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường đồng thời xoay người lại, Cao Phóng cũng chạy tới bên cạnh Quân Thư Ảnh, được phần trong tay áo sớm đã chuẩn bị xong.

Thân ảnh Thanh Lang thoát một cái biến thành một đạo ly huyền tiễn (nhanh tới nỗi như tên rời khỏi cung), sắc bén đuổi theo. Trình Tuyết Tường cũng đã bắt kịp. Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn tấm thạch bích một lần nữa rồi rút trường kiếm đeo bên người, dẫn theo Cao Phóng cùng truy đuổi.

Thanh Lang dốc toàn lực đuổi theo bóng người kia nhưng kẻ đó vẫn có thể lẩn tránh chứng tỏ hấn đối với sơn động này rất quen thuộc, dựa vào đó để thoát khỏi sự truy kích của y.

Thanh Lang cảm thấy kỳ quái, người này lưng cong rõ ràng chạy rất nhanh nhưng tiếp cận thì lại không cảm nhận được nội lực mà hấn phát ra. Xem ra kẻ này không phải đang dùng khinh công để chạy trốn, ngược lại rất giống một loài động vật, chỉ dựa vào tứ chi linh hoạt để thoát khỏi sự truy đuổi của mấy vị cao thủ võ lâm.

Quân Thư Ảnh dẫn theo Cao Phóng nên không thể chạy nhanh, mắt thấy Thanh Lang vài lần thiếu chút nữa là bắt được kẻ lạ mặt nhưng lại để hấn chạy thoát thì y không nhịn được nữa.

Quân Thư Ảnh lấy ra ngân châm, thừa cơ hội phóng về phía bóng dáng quái dị kia. Ngân châm sượt qua bả vai Thanh Lang thẳng tắp bay về phía trước, chỉ nghe một tiếng găm rú, ba đầu ngân châm đã găm vào thân thể kia.

Bị trúng đòn nhưng hấn cũng chỉ lắc lư vài cái, bám lấy tiêm thạch để giữ thăng bằng cơ thể rồi lại lập tức lao vào bóng tối.

Thanh Lang vẫn muốn tiếp tục truy đuổi nhưng trước mặt lại nhào tới một bóng người khác, đến gần mới phát hiện hóa ra là Hạng Ninh Tử một thân nhếch nhác.

“Thanh đại ca, Trình đại ca!” Hạng Ninh Tử hô to gọi nhỏ mà lao đến, dang hai tay ra chặn mấy người lại: “Đừng đuổi theo nữa, hấn không có nguy hại gì!”

“Hắn rốt cuộc là thứ gì? Thậm chí ám khí tẩm độc cũng không thể đánh ngã?” Quân Thư Ảnh cũng dẫn theo Cao Phóng chạy tới, oán hận nói.

“Quân đại ca, người đó là... là nhi tử của sư phụ ta, tên gọi Hứa Lệ.” Hạng Ninh Tử nói, thần sắc có một chút thương tâm xót xa.

Cao Phóng nhíu mày: “Hạng Ninh Tử, sơn động này rốt cuộc là sao? Sư phụ người đâu?”

“Về sơn động này... vừa rồi sư phụ đã nói với ta về nó.” Hạng Ninh Tử gãi trán, bắt đầu kể lại lai lịch của sơn động này.

44. Phong Vũ Vô Cực - Chương 44

“Sư phụ ta trước kia là người của Vô Cực sơn trang.” Hạng Ninh Tử thở dài một hơi, “Vô Cực sơn trang này vốn chỉ là một tiểu trại tử cách biệt với bên ngoài, tên gọi là Tứ Phương trại, về sau bọn chúng có cơ duyên gặp được Liên Sơn tộc nhân ở nơi rừng sâu núi thẳm. Liên Sơn tộc nhân cơ thể có dị năng, hơn nữa trong tộc còn có rất nhiều bí tịch binh khí đã thất truyền chốn giang hồ. Tứ Phương trại bắt bọn họ làm nô dịch, xây dựng lên Vô Cực sơn trang ngày hôm nay.”

“Muốn đi tới Liên Sơn tộc bộ lạc thì nhất định phải đi qua sơn động này, cơ quan bên trong đại khái cũng là vì bảo hộ tộc nhân mà bố trí nên. Tứ Phương trại lần đầu tiên muốn phá bỏ trận pháp đã có rất nhiều người phải bỏ mạng. Về sau bọn chúng tìm được biện pháp khác, mới an toàn đi qua được, chiếm lĩnh sơn cốc của Liên Sơn tộc. Nhi tử của sư phụ ta, Hứa Lệ, lúc đó cũng là bị vây hãm trong sơn động. Vốn cho rằng hắn đã chết nhưng không ngờ hắn thậm chí còn có thể sống đến ngày hôm nay, còn có bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ.”

Quân Thư Ảnh nhẫn nại nghe xong, duy nhất để ý đến một câu, mở miệng nói: “Tứ Phương trại về sau làm cách nào để đi qua sơn động này? Hứa Trục có biết cách phá giải mê hồn trận trong động hay không?”

“Việc này... Tứ Phương trại làm cách nào để đi qua sơn động thì sư phụ ta không nói.” Hạng Ninh Tử có chút khó xử, “Bất quá Thánh Cô kia đến bây giờ chưa dám đi vào sơn động, chắc hẳn Vô Cực sơn trang còn biết đường khác để đi qua. Sơn động này đại khái đã rất lâu không có người bước vào.”

Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm xuống, chân mày nhíu chặt.

Trình Tuyết Tường liếc mắt nhìn y một cái, lại nhìn về phía Hạng Ninh Tử, nói: “Không biết Nghiêm chương môn hiện giờ ở đâu?”

“Sư phụ từ sau khi vào đây thì diên diên đại đại, liên tục đuổi theo nhi tử của lão, vừa rồi ta theo gót mới đụng phải các huynh.”

Trình Tuyết Tường còn muốn hỏi thêm gì đó, Thanh Lang vẫn đang xem xét xung quanh đột nhiên làm động tác thủ thế: “Hừ, đừng nói gì nữa, các người nghe xem, đây là... tiếng động gì?”

Y vừa dứt lời, mọi người liền trầm mặc ngưng thần lắng tai nghe.

Chẳng biết từ lúc nào trong sơn động âm u vang lên vài tiếng ầm ầm. Ban đầu thì hết sức nặng nề, tựa hồ bị vật gì đó chặn lại nhưng thanh âm kia trong khoảnh khắc đột nhiên đại biến, giống như thế lôi đình vạn quân rất nhanh truyền đến.

Thanh Lang nhin không được mắng một câu thô tục, bắt lấy tay Cao Phóng, quát lớn: “Chạy!”

Không cần y nói, mọi người ở đây cũng không phải là nhi đồng không hiểu chuyện chưa từng thấy qua cảnh đời, ngay cả Hạng Ninh Tử trong nháy mắt cũng có phản ứng, sắc mặt trắng bệch vận đủ nội lực, điên cuồng lao về phía trước.

Phía sau mấy người, từ nơi toại động thâm sâu, một cổ sóng nước uy lực ập tới, mãnh liệt chảy băng băng.

Cũng không ai biết đây rốt cuộc là ảo ảnh hay hiện thực, đang yên đang lành tại sao có thể có nhiều nước tràn tới như vậy? Nhưng không ai dám dừng lại thử một lần để xem nó là thực hay ảo.

Trước mắt bị thiên nhiên uy hiếp, cho dù là người thân mang bao nhiêu tuyệt thế võ công cũng vô ích.

Mấy người một đường lao đi, không bao lâu thì trở lại sơn động lúc trước, ngoài chỗ này ra thì không còn nơi nào khác, cây đuốc cắm trên vách động vẫn đang an tĩnh cháy, nhưng bên ngoài thì thứ mềm mại nhất trên đời lại đang hóa thành hung thần ác quỷ, gầm lên giận dữ muốn đinh tai nhức óc, chỉ trong khoảnh khắc sóng lớn đã gần ngay trước mắt, ầm ầm chảy ngược vào trong động.

Mấy người căn bản không còn đường để rút lui. Quân Thư Ảnh hít sâu một hơi chờ đợi hồng thủy dâng lên. Cao Phóng đứng ngay bên cạnh y. Quân Thư Ảnh đưa tay nắm chặt tay Cao Phóng, trong khi tay kia đột nhiên lại bị một người khác nắm lấy.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn thì thấy Trình Tuyết Tường đang gật đầu với y, lại siết chặt tay y thêm một chút.

Bất quá vì phải cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này, Quân Thư Ảnh cũng mắt nhắm mắt mở nắm lấy tay hắn.

Ánh mắt Trình Tuyết Tường chợt lóe lên, khóe miệng vốn khép chặt thiếu chút nữa nhếch lên. Quân Thư Ảnh đã sớm quay đầu đi không hề để ý hắn, hắn lấy lại bình tĩnh, cũng đem toàn bộ tinh thần đặt ở nơi con sóng đang mãnh liệt cuộn trào.

Thanh Lang tay trái nắm lấy Hạng Ninh Tử, tay phải nắm lấy Cao Phóng, so với một khắc trước thì hiện tại thì y không còn lo lắng như vậy nữa.

Nghĩ đến những cái xác khô treo trên đỉnh động, Thanh Lang vốn đang có chút nghi ngờ đỉnh động cao như vậy bọn họ làm sao có thể đi lên, dù sao không có khả năng tất cả bọn họ đều có khinh công xuất sắc. Bây giờ ngẫm lại, nhất định là có liên quan đến cơn đại hồng thủy này.

Sơn động hết sức rộng lớn vì vậy cho dù dòng nước có chảy xiết thì từ lúc ập vào khí thế mãnh liệt cũng đã thuyên giảm đi rất nhiều. Mặc dù như thế, nước trong động vẫn rất nhanh dâng lên cao.

Mấy người thủy tính (kỹ năng dưới nước: bơi/lặn...) cũng không kém, tùy theo mực nước dâng cao mà nổi bênh bênh. Hạng Ninh Tử lúc trước chưa từng thấy qua những cái xác khô nơi đỉnh động, lúc này ánh sáng từ cây đuốc sớm đã bị nước gội tắt, chỉ còn lại một vài tia sáng yếu ớt ảm đạm chiếu tới, trên đỉnh đầu lẳng lẳng huyền phù mấy hàng thi thể càng nhìn càng thấy quỷ dị, u ám vô cùng.

Hạng Ninh Tử nhịn không được rung mình một cái, không dám tiếp tục ngẩng đầu nhìn nữa, cố gắng nhích lại gần Thanh Lang.

Đúng như suy đoán của Thanh Lang, mặt nước quả nhiên chỉ dâng lên đến khi còn cách đỉnh động chừng nửa thân người thì ngừng lại.

Lúc này những cái xác khô với ngũ quan trống rỗng khô quắt giương lên cũng có nửa thân ngâm trong nước đang vây quanh mấy người, giống như những vị khách không mời bí ẩn muốn tiếp cận bọn họ.

Thanh Lang có chút đề phòng nhìn xung quanh, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh Cao Phóng và Trình Tuyết Tường, còn có Hạng Ninh Tử đang bám chặt lấy y không chịu buông. Thấy mấy người vẻ mặt cũng không giống như bị mê hoặc mới hơi yên lòng.

Theo Thanh Lang suy đoán, người của Tứ Phương trại nếu như không phải chết ở cơn đại hồng thủy thì cũng là bị ảo ảnh mê hoặc, mới bị chết thê thảm quỷ dị như thế.

Nếu như là loại nguy hiểm có hình có dạng thì còn dễ đối phó, Thanh Lang cũng đã ném đủ vị gian khổ của ảo ảnh nơi này. Hiện giờ không phát sinh thêm biến cố gì mới là tốt nhất.

Trình Tuyết Tường dường như cũng có suy nghĩ giống y, lên tiếng: “Ta trước lặn xuống xem...”

Hắn còn chưa dứt lời, Hạng Ninh Tử lại đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng “Sư phụ!” rồi lập tức buông tay Thanh Lang, ra sức đập nước bơi về phía trước.

Thanh Lang cho là hắn bị ảo ảnh mê hoặc, nhưng nhìn kỹ cách đó không xa tựa hồ thật sự là có bóng dáng một người lúc chìm lúc nổi.

Để tránh phát sinh biến cố, Thanh Lang, Trình Tuyết Tường và Quân Thư Ảnh cũng vội vàng bơi theo, Cao Phóng vẫn luôn chặt chẽ theo sát bên người Quân Thư Ảnh, một tắc cũng không rời.

Bọn họ cũng đang muốn tìm lão đầu tử này hỏi cho rõ ràng một chút chân tướng sự tình. Nhìn thái độ của Thánh Cô đối với Hứa Trục thì những chuyện lão gia hỏa này biết chắc chắn nhiều hơn rất nhiều những thứ lão nói với Hạng Ninh Tử.

Mấy người tiếp cận, dựa theo ánh sáng mờ mờ manh yếu ớt để nhìn sắc mặt Hứa Trục. Hai mắt lão mờ mờ nhìn mọi người xung quanh. Rõ ràng khắp nơi đều là hắc ám, bên cạnh còn có vô số thi thể bị chết thảm vậy mà ánh mắt lão lại giống như là nhìn thấy thứ gì đó cực mỹ, một mặt tán tụng rồi lại xen lẫn một chút bi thương khôn tả, có vẻ hết sức chật vật.

Nguyên lai là lão gia hỏa này bị trúng chiêu, Trình Tuyết Tường cùng Thanh Lang bơi tới, một trái một phải tiếp cận lão. Hứa Trục đối với hai người bọn họ và Hạng Ninh Tử đang ở bên cạnh âm thầm không ngớt thì hoàn toàn nhìn mà không thấy, chỉ chìm đắm trong ảo giác của chính mình.

“Nguyên lai các ngươi lúc trước... chính là được chứng kiến cảnh đẹp như vậy. Ở nơi thần tiên các, có chết thì cũng không đau đớn đi... Không đau đớn là tốt rồi... Không đau đớn là tốt rồi...”

Hứa Trục thì thảo nói, trên mặt lại chảy xuống hai hàng nhiệt lệ.

Tứ Phương trại có lẽ cũng từng có quá khứ vô cùng bi thương, nhưng bọn chúng nô dịch Liên Sơn tộc, ý đồ huyết tẩy vô lâm Trung Nguyên, tội ác rành rành như vậy, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng không có cách nào có thể cảm thông.

“Hai người các ngươi đang nhìn cái gì? Trước bắt lấy lão, làm cho lão tỉnh lại rồi nói sau.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Nước nhiều như vậy chẳng biết lúc nào mới rút, hơn nữa nước này giống như có chút đặc biệt, dịch dung trên mặt mấy người đã bắt đầu bị trôi đi, khiến cho trên mặt hết sức không thoải mái. Nếu không phải xung quanh đều là xác khô bồng bênh ngâm trong nước, mới nhìn đã ghê tởm thì Quân Thư Ảnh thật muốn dùng nước để rửa mặt trước tiên.

Quân Thư Ảnh lúc này cùng với Cao Phóng vai kề vai, hai chân ở dưới nước thỉnh thoảng đạp mấy cái, vẫn giữ thăng bằng cơ thể. Y nhìn Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đang chế ngự Hứa Trục si si ngốc ngốc, đang muốn bơi qua thì bất ngờ chân trái đạp phải một vật gì đó cứng cứng, bấp chân dường như còn bị nắm lấy.

Tóc gáy Quân Thư Ảnh lập tức dựng lên, không biết là sợ hay là giận. Dưới mặt nước tối om không thể thấy bất cứ thứ gì, Quân Thư Ảnh cho dù không tin quỷ thần nhưng vào thời khắc này cũng không nhận được trong lòng hoảng sợ.

“Thứ quỷ quái gì vậy?! Tránh ra!” Quân Thư Ảnh giận giữ quát một tiếng, dung sức đạp vào nơi y khiến y

có cảm giác.

Ào một tiếng, mặt nước trước người Quân Thư Ảnh đột nhiên có một bóng dáng đội lên.

“Ai, chớ đập chớ đập, người muốn mưu sát thân phu hử?” Một đạo thanh âm trêu tức chọt ghé vào lỗ tai y vang lên.

“Người...” Quân Thư Ảnh mở to hai mắt, trong bóng đêm chăm chú nhìn kẻ đang cười đến mức vẻ mặt muốn ăn đòn. Hắc đầu tóc ướt đầm, cái trán cao rộng bóng loáng lộ ra, trên mặt vẫn còn đầy nước, theo quai hàm chảy xuống cổ, thật sự là... anh tuần mê hoặc đến chết người.

45. Phong Vũ Vô Cực - Chương 45

Quân Thư Ảnh lặng lẽ nhìn hắn, đôi mắt hắc bạch phân minh gần như không chớp.

Sở Phi Dương một tay nắm lấy bả vai y, một tay quơ quơ trước mặt y, khẽ búng: “Thư Ảnh, hoàn hồn!”

Quân Thư Ảnh không thèm để ý, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Cao Phóng, trong khi tay chỉ vào Sở Phi Dương, hỏi: “Người có nhìn thấy không?”

Cao Phóng gật gật, vẻ mặt có chút bức bối. Vừa rồi y hết sức cảnh giác, vì vậy lúc người này từ dưới nước ngoi lên y đã muốn đem được phần tung ra. Sau khi nhận ra đó là Sở Phi Dương thì cũng đã không kịp thu hồi nữa rồi, chỉ có thể đổi hướng, tung xuống mặt nước.

Lãng phí một bọc hảo dược, Cao Phóng đương nhiên cảm thấy bức bối.

Quân Thư Ảnh hỏi xong nhưng vẻ mặt vẫn không tin tưởng. Sở Phi Dương chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng, dang hai tay ra tiến lại gần y, thở dài nói: “Thư Ảnh, thực sự là ta, đây không phải là ảo ảnh của người, thực xin lỗi đã khiến người lo lắng... Ai! Thư Ảnh, đau! Người cái tên gia hỏa này, ra tay đủ nặng a!”

Sở Phi Dương vốn là muốn dang tay ôm lấy Quân Thư Ảnh lại bị y không chút lưu tình mà hung hăng nhéo một cái.

Quân Thư Ảnh vẫn có phần không chắc chắn, thăm thì: “Ta xem xem là thật hay là giả.”

Sở Phi Dương ôm lấy cánh tay chịu khổ lắc đầu. Hơn một lần Quân Thư Ảnh trúng ảo ảnh, tuy rằng lần đầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay nhưng cuối cùng vẫn là bỏ nhào về phía trước yêu thương ôm lấy hắn, thật sự là ngọt không tả nổi. Ngược lại lần này đối xử thật là băng hỏa lưỡng trọng thiên a.

Bọn họ ở bên này hỏ nháo một hồi thì Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng đã bơi qua, Hứa Trục bị đánh ngất đang được Hạng Ninh Tử công trên lưng.

Thanh Lang có vẻ kích động, nhìn Sở Phi Dương mà nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng buông lời: “Bây giờ không phải là lúc tính nợ. Nhưng bốn giáo chủ đã ghi lại khoản này. Đâu ai cần người xả thân vì nghĩa!” Suy nghĩ một chút thấy vẫn chưa thoả mãn, nhin không được lại mĩa mai: “Không ngờ đường đường Sở đại hiệp đây một miệng nói vậy mà mặt cũng không hề biến sắc, nói về bản lĩnh gạt người, trong tà giáo của ta đây cũng khó có kẻ nào vượt qua được Sở đại hiệp. Bốn giáo chủ lúc trước thật sự là coi thường Sở đại hiệp.”

Sở Phi Dương hiểu rằng một khi mọi người phát hiện ra chiêu ‘lừa gạt’ kia của hắn thì nhất định sẽ lo lắng nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất. Bởi vì là ảo ảnh, người biết sẽ không thể thoát ra ngoài, chỉ có không biết mới có thể.

Vì vậy hắn không thể cùng ai đó bàn bạc, buộc phải chuyên quyền độc đoán.

Sở Phi Dương cười, vỗ vỗ bả vai Thanh Lang: “Được rồi, ta sẽ chờ Thanh giáo chủ tới tìm ta tính nợ.”

“Sở huynh.” Trình Tuyết Tường cũng mở miệng nói, gạt đầu với hắn, “Sở huynh thâm minh đại nghĩa, tại hạ thực sự bội phục nhưng sau này không được làm như vậy nữa.”

Quân Thư Ảnh nói: “Các người đừng tụ lại một đồng rồi nói mấy lời khách sáo đi, giờ phải làm sao? Nước này không biết khi nào mới rút.”

Mọi người vừa nghe liền có chút rầu rĩ, tuy rằng tạm thời không có chuyện gì nhưng bây giờ thân vẫn còn ở trong trận, phía trước không biết còn có những thứ gì đang chờ đợi.

Sở Phi Dương lại nói: “Không cần lo lắng, hắn là không lâu nữa. Sơn động này và sơn động lúc trước vốn thông nhau, vừa rồi là vì nước tràn vào sơn động kia ta mới nhân cơ hội ngược dòng bơi ra ngoài. Lúc nước tràn vào thì trên vách động đối diện trong sơn động đó đã mở ra một cánh cửa, nếu như ta đoán không lầm thì nước này sẽ rút rất nhanh.”

Mấy người chờ một hồi, quả nhiên đúng như lời Sở Phi Dương nói, mặt nước bắt đầu chậm rãi rút xuống, một lúc sau thì theo sơn động tương thông chảy đi hết. Trong sơn động này ngoại trừ vách động và trên mặt đất vẫn còn một chút ẩm ướt thì gần như không còn thấy dấu vết của nước.

Nước rút, Sở Phi Dương liền đi tìm thông đạo nối giữa hai sơn động nhưng vẫn như những lần trước hoàn toàn tìm không ra, xem chừng mê trận này không dễ dàng phá giải, nó vốn là được bày trí quanh co như vậy.

“Ta chung quy cảm thấy người bày ra trận pháp thật cũng không phải là muốn giết người bước chân vào đây.” Cao Phóng nói, “Bất kể là sơn động lúc trước chúng ta bị vây khốn hay là cơn hồng thủy vừa rồi, hiểm thì có hiểm nhưng không hung.”

Hạng Ninh Tử cõng Hứa Trục trên lưng, vừa vắt nước trên y phục vừa ngẩng đầu nhìn từng cái xác khô phía trên, nhin không được rùng mình một cái.

“Như thế này mà còn không hung a! Ta thì thấy hung đến nỗi không thể hung hơn...” Hạng Ninh Tử thì thảo. Hứa Trục đột nhiên ho mạnh. Hạng Ninh Tử vội vàng kiểm tra thì thấy lão đã tỉnh lại, đang chậm rãi mở mắt.

“Nghiêm môn chủ, người thấy sao rồi?” Trình Tuyết Tường ngồi xuống, nhìn vào hai mắt Hứa Trục, hỏi.

Hứa Trục ý thức vẫn mơ hồ, chỉ lẩm bẩm: “Bọn họ chết không đau đớn là tốt rồi, không đau đớn là tốt rồi...”

Trình Tuyết Tường quay đầu nhìn Sở Phi Dương và Thanh Lang lắc đầu rồi lại đứng dậy để Hạng Ninh Tử tiếp tục chiếu cố lão.

“Lão gia hỏa này khẳng định còn có việc giấu giếm chúng ta.” Quân Thư Ảnh nói, “Hong thủy lần này rất kỳ lạ, nói không chừng chính là do lão đã đụng trúng cơ quan nào đó.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Vậy chúng ta cùng đi xem xét một chút.”

Bởi vì được trận hồng thủy gột rửa một lượt, dọc theo đường đi đều có dấu vết di chuyển rất rõ ràng, mấy người không phí một chút khí lực đã có thể đi tới một sơn động khác.

Sơn động này so với hai cái trước ngọt ngào hơn nhiều. Mấy người vừa bước vào cơ hồ đã bị cảnh tượng phía trước làm cho hoa mắt.

Trong sơn động rõ ràng có dấu vết cuộc sống sinh hoạt của con người. Một chiếc giường đá đặt trong cùng, phía trên thậm chí còn có màn lụa rủ xuống. Trên vách động bên cạnh giường đá được tạc mấy ô vuông, trên đó bày biện vài quyển sách. Sở Phi Dương cầm lấy một quyển, trang sách cũ đến nỗi vừa mới lật ra đã nát tươm.

Ngoài ra, khiến cho mọi người kinh ngạc nhất chính là trên vách động ở nơi cao nhất được khảm một hàng dạ minh châu.

Mười mấy khối dạ minh châu phát ra quang mang thanh khiết, thấp sáng khắp sơn động.

Thanh Lang nhìn một vòng, liú lười nói: “Không thể ngờ trên đời thực sự có dạ minh châu. Tương truyền vật này chỉ hoàng thất mới có, hơn nữa cũng chỉ có một khối, là thật hay giả còn không biết. Không ngờ ở trong này lại lấy nó làm vật chiếu sáng. Chẳng trách Tứ Phương trại kia trăm phương ngàn kế muốn chiếm lĩnh Liên Sơn tộc, cũng chẳng thể trách bọn chúng lại có những thứ lợi hại khác thường.”

Sở Phi Dương không chú ý mấy khối dạ minh châu đó mà chỉ bị hấp dẫn bởi một thứ nằm trên bàn đá đặt chính giữa sơn động.

Đó là thứ giống như một địa đồ. Trên địa đồ này có núi non sông ngòi, sâm lâm cốc địa, không phải dùng đường nét vẽ lên giấy mà đặc biệt làm thành hình thành vật nhưng thu nhỏ kích thước lại để có thể đặt trên bàn đá, tất cả mọi vật trong địa đồ đều sống động như thật.

Trên địa đồ đặc biệt này không chỉ đánh dấu địa mạo và đạo lộ, mà ở trong cốc địa nơi đại sơn thâm sâu còn khéo léo bày trí vài căn nhà tạo nên một thôn lạc nhỏ, bốn phía xung quanh thôn cũng có người ở. Bọn họ người thì đang trồng trọt, người thì đang săn bắt, số khác thì tụ lại một chỗ giống như đang đàm luận, hình dáng rất chân thật.

Ở nơi sâu nhất trong lòng núi, còn một sơn động mà liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đó chính là sơn động nơi mấy người bọn họ đang đứng.

Trong sơn động, giường đá và dạ minh châu cũng được bày trí giống vật thật, giữa sơn động cũng có một bàn đá. Mấy người hình dáng nhỏ bé đang đứng xung quanh bàn đá tỉ mỉ xem xét.

oOo

Lời tác giả: Tiếp tục tiểu ngoại truyện kia...

02

Một ngày kia, cuối thu khí sáng, tới tiết Trung thu.

Tín Vân Thâm phái người đến mời cả nhà Đại sư huynh lên núi ăn cơm.

Xét thấy gia đình Đại sư huynh hai nam nhân và hai tiểu tử rất đặc biệt, nhà lão Sở mà lên núi ăn cơm là hoạt động được mọi người chú ý nhiều nhất. Vì vậy Đại sư huynh rất vui vẻ mang theo một lớn hai nhỏ lên núi.

Cơm được dọn ra, Tín lão nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí người chủ trì, trên mặt hồng quang, nhìn xuống phía dưới con cháu đầy cả sảnh đường, hết sức vui vẻ.

Cua lần lượt được đưa lên. Quân Thư Ảnh nhìn chằm chằm mấy con đại cua đỏ hồng nằm trong mâm, lỗ mũi lập tức như ngửi thấy độc khí, nhìn xuống nhìn xuống.

Cuối cùng thật sự nhịn không được nữa, bịt miệng chạy thẳng ra ngoài.

Sở Phi Dương ngay sau đó cười cười xin phép, rồi cũng chạy theo. Tín Vân Thâm và Cao Tiểu Phóng kỳ thực hết sức thông cảm, bởi vì bọn họ cũng đã phải ăn đại cua cả tháng nay rồi.

Chỉ có Tín lão nhân, vẻ mặt kinh sợ nhìn Quân Thư Ảnh đang cướp đường lao đi, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, nhìn ba đứa trẻ đang ăn cơm, nét mặt lại lộ ra một tia hỉ sắc.

46. Phong Vũ Vô Cực - Chương 46

Thanh Lang cũng không nhìn đến mấy khối dạ minh châu đó nữa, hảo đồ vật nhưng phải giữ được cái mệnh để hưởng thụ mới gọi là hảo đồ vật, nếu không thì cũng chẳng khác nào một đồng vô dụng.

Y đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, thấy hắn đang sờ cảm tử mĩ xem xét những đồ vật đặt trên bàn đá. Kể cả đám cư dân cùng với cao sơn lưu thủy Sở Phi Dương đều không để mắt tới, thứ khiến hắn lưu tâm nhất đó chính là sơn động nhỏ nằm giữa bàn đá, một đám người hình dáng nhỏ bé đang đứng đó vây quanh tiểu bàn đá chăm chú quan sát phiến thạch nữ có khắc một chữ ‘Sinh’.

So sánh với đồ vật thật trong sơn động thì trên bàn đá trước mặt bọn họ đúng là cũng có một thứ giống như vậy.

“Đây là sinh môn?” Trình Tuyết Tường nói, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

“Thử một chút chẳng phải là sẽ biết sao?” Thanh Lang nói xong liền đưa tay với tới bàn đá, ấn thạch nữ nằm chính giữa bàn đá trong địa đồ xuống.

Cao Phóng không khỏi trừng mắt nhìn Thanh Lang: “Ở đây khắp nơi đều là cơ quan, ngươi tại sao lại dám tùy tiện lộn xộn như vậy!”

Thanh Lang vẻ mặt vô tội: “Tiểu Phóng, chính miệng ngươi nói nơi này hiểm nhưng không hung, ta chẳng qua là hết sức đồng ý với suy nghĩ đó của ngươi. Ta thấy người bố trí trận pháp này còn rất có tâm, sợ chúng ta chạm loạn nhầm lẫn cơ quan nên mới đặc biệt làm ra mấy thứ nho nhỏ này để chúng ta thử một chút.”

Lúc này cơ quan trên bàn đá quả nhiên bởi vì Thanh Lang ấn thạch nữ xuống mà bắt đầu chuyển động, trong lòng núi giả ầm ầm vang lên thanh âm trầm đục, không biết cơ quan này rốt cuộc lớn bao nhiêu mà có thể chấn động toàn bộ đại sơn. Được một lát, thanh âm bỗng đình chỉ. Nhưng chỉ sau một lúc an tĩnh, toàn bộ đại sơn lại bắt đầu rung chuyển, lúc đầu là rất nhẹ rồi sau đó càng ngày càng kịch liệt, chỉ là đứng bên ngoài quan sát thôi cũng có thể chân thực cảm nhận được trong đó đất rung núi chuyển, nhật nguyệt vô quang đến mức độ nào.

Vô số sơn thạch từ trên núi lăn xuống, cự thạch đè nát nhà cửa ruộng đồng trong cốc địa, cư dân không tranh quyền đoạt thế cũng chỉ còn đường chịu chết.

Đây là một màn hí kịch tình mặc, không hề có tiếng hô thảm hào mà chỉ có những con người hình dáng nhỏ bé âm thầm chịu đựng cự thạch nghiền nát, khiến cho những người chứng kiến không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Ngay sau đó, một mảnh huyết hồng giữa cốc địa nhanh chóng lan ra, giống như những người giả này thực sự đổ máu. Dịch thể đỏ thẫm như máu thuận theo sườn dốc chảy xuống, không lâu sau thì chảy đến bàn đá.

Dịch thể màu đỏ vừa dính lên mép bàn đá thì lập tức theo hoa văn được khắc trên đó nhanh chóng lan ra bốn phía. Từ bên ngoài nhìn vào, giống như có một cây bút vô hình rất nhanh vẽ lên bàn đá một đường hoa văn màu đỏ.

“Đây là...” Hoa văn trên bàn đá vốn mờ nhạt nay dần bị nhuộm đỏ một màu, một hình dạng mơ hồ theo đó cũng thoáng hiện ra rõ nét.

“Đây là chữ Nhân”. Cao Phóng nhíu mày đọc ra nét chữ trước mặt mình.

“Nghĩa.”

“Lương.”

“Thiện.”

Máu tươi nhanh chóng lan ra, trên mặt bàn hiện lên bốn chữ màu đỏ rõ ràng. Máu từ trong cốc địa vẫn tiếp tục chảy xuống, giống như bí mật mang theo vô số giận dữ của những oán linh xấu số vô tội, chỉ trong nháy mắt đã phủ kín lên bốn chữ kia rồi theo mép bàn rơi xuống đất.

Ngay sau đó sơn động trong lòng núi đột nhiên có dị tượng, một cánh cửa đá âm âm mở ra, những người bị vây khốn cuối cùng cũng thấy được ánh sáng mặt trời.

Cho đến lúc này, hết thảy mọi thứ trên bàn đá mới đình chỉ hoạt động, trở lại trạng thái yên tĩnh vốn có.

Quân Thư Ảnh nhìn bốn chữ được máu tươi phủ đầy, nhíu chặt mày nhìn Sở Phi Dương: “Đây là có ý gì?”

“Mất đi nhân, nghĩa, lương, thiện của mình, dùng máu tươi của người khác để lót đường mới có thể thoát khỏi cái chết.” Trình Tuyết Tường mở miệng trước, “Từ ngoài nhìn vào thì đúng là ý tứ này.”

“Phải ấn vật này xuống mới có thể ra ngoài? Là ý tứ này sao?” Hạng Ninh Tử nhìn cơ quan có chữ ‘Sinh’ trên bàn đá, mở miệng nói.

“Nhưng cái giá phải trả là mạng sống của hàng trăm người vô tội.” Sở Phi Dương nhìn hần, “Người bố trí trận pháp muốn người lựa chọn, cứu người hoặc là cứu mình?”

Hạng Ninh Tử nghe xong có chút giật mình, nhìn chữ ‘Sinh’ kia mà như nhìn thấy hồng thủy mãnh thú (nước lũ thú dữ → thứ gì đó rất ghê gớm, đáng sợ), không dám lại gần.

“Lựa chọn này thật quá hoang đường.” Thanh Lang nói, “Cho dù là muốn cứu người, cũng phải bảo toàn tính mạng của chính mình trước rồi mới có thể nghĩ đến việc cứu người khác. Người bị vây khốn muốn sống sót thì phải bất nhân bất nghĩa, mất đi lương tri hay sao?”

Quân Thư Ảnh lại nói: “Huống hồ người bố trí trận pháp này thực thực giả giả cố làm ra vẻ huyền bí, không thể tin tưởng hần, ấn thạch nữ này xuống có thể thoát ra ngoài hay không cũng còn không chắc chắn.”

“Đây chính là một phép thử, người đó không cần chúng ta tin mà là muốn xem chúng ta có thử hay không.” Sở Phi Dương trầm tư một lát, nói.

“Người lại nói biết cách phá giải hay sao?” Quân Thư Ảnh quay đầu liếc hần một cái.

Sở Phi Dương gật đầu: “Đại khái cũng có chút manh mối.”

“Người tỉnh lại đi, ta sẽ không tiếp tục tin lời người nữa.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, xoay người đi sang hướng khác.

Mọi người ở đây ngoại trừ Hứa Trực si si ngốc ngốc và Hạng Ninh Tử không biết chuyện gì thì đều đồng ý với suy nghĩ của Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương cười khổ, đuổi tới bên người Quân Thư Ảnh.

Trải qua sự tình lúc trước, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi. Trong sơn động này tạm thời không còn nguy hiểm, trước mặt chính là nơi mấu chốt để phá giải nhưng đối với thử thách của người bày ra trận pháp này thì vẫn đang bế tắc. Hiện giờ nhân cơ hội này có thể nghỉ ngơi một lát.

Sở Phi Dương ngồi bên cạnh Quân Thư Ảnh, quay đầu nhìn y hồi lâu nhưng Quân Thư Ảnh vẫn không thèm để ý đến hần.

“Sao vậy? Thật sự tức giận như vậy sao?” Sở Phi Dương khề dô dành, “Lúc thấy ta thoát ra được người chỉ nhéo ta thật đau, trong khi ôm cũng không ôm lấy một cái.”

“Người đừng có mà giả bộ nữa đi.” Quân Thư Ảnh mắt lạnh nhìn hần, “Sở đại hiệp người đại nhân đại nghĩa anh dũng can đảm như vậy, ta làm sao dám ôm ấp yêu thương. Ta hận không thể lấy ngân châm

đâm người, cầm kiếm chém người, lấy dao cắt tim người một nhát, để người ném thử cảm giác đau ở trong lòng là như thế nào...” Y nói xong lời tàn nhẫn, hốc mắt cũng bắt giác đỏ lên, giống như phần hận tới cực điểm, lại giống như ủy khuất tội cùng.

Sở Phi Dương dang tay ôm y vào lòng, hai người ngồi ở góc bên cạnh giường đá, Sở Phi Dương mượn giường đá che khuất tầm nhìn hôn nhẹ xuống trán y, nhíu mày nói: “Thực xin lỗi, Thư Ảnh, thực xin lỗi.” Hắn chỉ có thể nói ra câu thực xin lỗi, thường ngày thiết xán liên hoa (“ ” là một Điển tích, ý chỉ người có tài ăn nói), lúc này nửa câu giải thích cũng không nói nên lời.

Hắn không cố ý nhưng cuối cùng vẫn phải bắt đắc dĩ gạt người. Lời nói dối thiện ý ngày thường hơn phân nửa là ngụy tạo nhưng ở tình huống đó, chỉ có nói dối mới có thể giữ được tính mạng những người khác. Hắn không có gì để biện minh, chỉ biết không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ thực xin lỗi.

Con người vốn là khó hiểu như vậy, nếu như không được ai dỗ dành thì có lẽ cũng đã cho qua mọi chuyện rồi. Nhưng đôi khi, được dỗ dành thì một chút ủy khuất hoặc oán trách trong lòng lại có thể như bị châm ngòi nhanh chóng bùng lên, chia ra cũng được mười phần.

Quân Thư Ảnh đối với người ngoài không bao giờ tỏ ra yếu thế nhưng trước Sở Phi Dương, y không thể che giấu được bất cứ điều gì.

“Người tên hồn đản này...” Quân Thư Ảnh nắm lấy cổ áo Sở Phi Dương, chôn sâu mặt xuống hõm vai hắn, thấp giọng cắn răng nói. Vốn là nói sẽ không ôm ấp yêu thương gì hết vậy mà lúc này lại đem mặt gắt gao chôn ở trong ngực người ta.

47. Phong Vũ Vô Cực - Chương 47

Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh, ngôn ngữ vào lúc này không còn ý nghĩa, giải thích cũng không đủ trọng lượng nhưng Quân Thư Ảnh hiểu được cái ôm thật chặt đến phát đau trên vai kia là có ngụ ý gì.

Hai người không biết đã ngồi bao lâu, Sở Phi Dương đặt cằm lên trán Quân Thư Ảnh, đưa mắt quan sát xung quanh.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng bắt đầu xem xét khắp nơi, dường như ngoại trừ thạch nữ nằm trên bàn đá thì không còn cơ quan ngầm nào khác.

Sau một hồi buồn bã ôm Sở Phi Dương, tinh thần Quân Thư Ảnh cũng đã ổn định trở lại, Sở Phi Dương thở dài tiếc nuối không thôi vì khoảnh khắc ngọt ngào đã trôi qua.

Quân Thư Ảnh chống tay xuống nền đất muốn đứng dậy lại bị Sở Phi Dương tâm địa xấu xa kéo ngược trở lại khiến y trượt chân ngã lên người hắn.

Chỉ có điều còn chưa kịp nổi nóng thì Quân Thư Ảnh đã sững sốt nói: “Đây là cái gì?”

Y nhấc tay lên, cúi người nhìn kỹ dưới mặt đất. Sở Phi Dương cũng không tiếp tục ồn ào nữa, cúi xuống nhìn theo.

“Giống như một cái rãnh mỏng.” Sở Phi Dương dùng tay phải phủi phủi trên mặt đất, tỉ mỉ xem xét.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường nghe được tiếng động, liền chạy tới.

“Sở huynh, phát hiện gì sao?”

Sở Phi Dương khoát tay, đi qua bên kia nhìn hoa văn ở trên ở mép bàn đá lúc trước bị dịch thể màu đỏ nhuộm lên, suy nghĩ một lát, khuôn mặt bỗng nhiên lộ ra nét tươi cười: “Ta có lẽ đã minh bạch dụng ý của người bố trí trận pháp này.”

“Người bày trận có dụng ý gì?” Trình Tuyết Tường hỏi.

Sở Phi Dương nói: “Hạng huynh đệ nói trận pháp trong lòng núi này là có mục đích bảo hộ đại sơn cốc địa của Liên Sơn tộc nhân, hết thảy mọi thứ trong đó được bày trí lên bàn đá này là có dụng ý người bị vây khốn nếu muốn thoát ra ngoài thì chắc chắn phải hại chết những người trong cốc. Trong khi cơ quan phát động tất cả chuyện này thì chỉ đưa tay một cái là có thể chạm tới, đây quả thực là đem tính mạng người trong cốc đặt trong tay những người bị vây khốn. So với việc cứu vớt người khác thì đại bộ phận người ta sẽ chọn tự cứu mình. Người bày trận không phải là không nghĩ tới điểm này.”

“Huynh nói đúng, chữ ‘Sinh’ này khẳng định không phải là cơ quan để đi ra ngoài.” Thanh Lang gõ gõ lên mặt bàn nói, “Việc này ta đã sớm nghĩ tới. Sở huynh, huynh không khỏi có chút chậm chạp.”

Sở Phi Dương cười cười: “Ta nghĩ người của Tứ Phương trại trước kia từng tiến vào đây đã chạm vào thạch nữ này nên mới chết thảm như vậy. Hứa Trục vừa rồi nhất định cũng đã chạm vào nó. Đó không phải là cơ quan để thoát ra ngoài mà là cơ quan phát động cơn hồng thủy. Ta nghĩ nếu như chúng ta bây giờ ấn xuống, hơn phân nửa sẽ bị đại thủy cuốn về sơn động lúc trước mà lần này chỉ sợ không có vận khí tốt như vậy để có thể dễ dàng thoát ra.”

Cao Phóng khịt mũi, chợt tỉnh ngộ, nói: “Không sai, ảo ảnh! Từ này đến giờ ta đã thấy khó hiểu, trong sơn động này có một cỗ hương vị như có như không, nhưng chúng ta lại không cảm thấy khó chịu. Xem ra nếu như trở về sơn động lúc trước chúng ta sẽ bị ảo ảnh chi phối. Đó là lí do vì sao vừa rồi Hứa Trục thấy được ảo ảnh còn chúng ta thì không, bởi vì lão ta đã từng đến sơn động này, chạm vào cơ quan kia rồi mới bị nước cuốn đi.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Cao Phóng nói không sai. Nếu không quan tâm đến tính mạng của người trong cốc mà chỉ muốn cứu mình thì sau cùng vẫn là phải chết thảm, đây mới là dụng ý của người bày trận.”

“Thật không ngờ, Cẩm Anh nhỏ bé nhu nhược vậy mà tộc nhân của hắn lại rất hiểm độc, vì không muốn những người tiến vào đây có thể thoát ra ngoài mà không làm ra những vật này thì không nói, đằng này đã bày trí tất cả lên bàn đá nhưng lại là lừa gạt người ta tự tìm đến cái chết.” Thanh Lang nhíu mày nói.

Quân Thư Ảnh khinh thường nhìn y: “Ngu ngốc, chậm chạp.”

Thanh Lang gần như muốn thổ huyết. Tên gia hỏa này có thù tất báo, thật rất biết chọn thời cơ để chọc tức người khác.

Trình Tuyết Tường nói: “Có lẽ mục đích của người bày trận đúng là như vậy. Người ẩn xuống cơ quan chính là kẻ ác đồ mất đi nhân nghĩa lương tri, hắn không thể để cho loại người đó đi ra khỏi nơi này cho nên chữ sinh cũng chính là tử lộ.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Trình minh chủ nói không sai. Người bày trận cũng đã nhắc nhở. Kẻ ẩn thạch nữ xuống, là kẻ nhân nghĩa thiện lương đã bị máu tươi của những người vô tội bao phủ. Sau khi mất đi lương tri mới có thể mở ra một cánh cửa, nhưng nào ngờ cánh cửa này lại đường dẫn đến cái chết.”

“Nếu không thể ẩn thạch nữ này xuống vậy thì phải làm sao để thoát ra ngoài?” Hạng Ninh Tử có chút lo lắng, “Ta sợ sự phụ ta chống đỡ không được bao lâu nữa, nội lực của người đã tổn hao quá nhiều, lại bị trọng thương, cần phải nhanh chóng cứu chữa.”

Sở Phi Dương chỉ tay xuống mặt đất, nói: “Nếu ta đoán không lầm, cơ quan hắn là ở đây. Rãnh hoa văn mỏng trên mặt đất cùng với hoa văn trên mép bàn đá kia thập phần giống nhau. Căn cứ vào gợi ý của người bày trận thì phải có máu tươi phủ lên hoa văn mới có thể mở ra cơ quan. Chỉ có điều, máu này không nhất định phải là máu của những người vô tội.”

“Ý của Sở huynh là...” Thanh Lang nói.

Sở Phi Dương gật đầu: “Máu của chính mình.”

Hắn nói xong liền lấy ra một thanh đoản kiếm, ở lòng bàn tay rạch một đường rồi đưa tay về phía mặt đất có khắc hoa văn, máu tươi từng giọt nhỏ xuống.

Trong nháy mắt, huyết dịch theo từng rãnh nhỏ nhanh chóng lan ra, giống hệt cảnh tượng vừa rồi diễn ra trên bàn đá, chỉ có điều hoa văn ở đây lớn hơn rất nhiều.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, Quân Thư Ảnh cùng làm theo, ngay cả Hạng Ninh Tử cũng vậy, chỉ có Cao Phóng không biết võ công và Hứa Trực hôn mê là đứng sang một bên.

Huyết dịch của mọi người rất nhanh theo những rãnh nhỏ được khắc trên mặt đất mà nhuộm đỏ lên hoa văn.

Bốn chữ nhân nghĩa lương thiện đồng dạng khắc trên mặt đất trong khoảnh khắc được máu tươi nhuộm đỏ càng trở nên rõ nét.

Cho đến khi tất cả hoa văn trên mặt đất đều bị nhuộm đỏ, sau một lúc lâu chờ đợi, mới bắt đầu ầm ầm vang lên tiếng cơ quan chuyển động.

Sở Phi Dương bắt lấy tay Quân Thư Ảnh, giúp y băng bó sơ qua rồi nắm chặt lại. Mọi người toàn bộ đều cảnh giác chờ đợi.

Thanh âm ầm ầm càng ngày càng lớn, đến nỗi tưởng chừng như đình tai nhức óc, không biết cơ quan này rốt cuộc lớn đến mức độ nào.

Chợt cảm thấy sơn động hơi lắc lư, tất cả mọi người tròng lớn hai mắt, cẩn thận ứng đối với bất cứ biến cố nào có thể xảy ra.

Không biết qua bao lâu, hốc mắt mở to đến nỗi đã cay cay nhưng cơ quan vẫn chưa thấy xuất hiện, chỉ có âm thanh kéo kẹt vang lên từng chút một.

Thanh Lang không nhịn được đạp mạnh lên tường một cái: “Thanh âm này không bình thường, chẳng lẽ đại môn lâu ngày không được mở nên hỏng rồi?”

Y vừa dứt lời, cơ quan kia ngược lại nhờ cú đạp đó của y mà quả nhiên bắt đầu thông thuận, sau mấy tiếng răng rắc vang lên, một bên vách động bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Dương quang đã lâu không thấy rốt cuộc cũng đã chiếu tới.

48. Phong Vũ Vô Cực - Chương 48

Tường đá hạ xuống, cơ quan mở ra, đại môn rộng mở, ánh nắng nhàn nhạt từ bên ngoài chiếu vào. Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài vẫn là một sơn động nhưng không hề bị phong bế trong lòng núi, ngoài động có một phiến thạch môn, xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy bên ngoài cỏ đại mọc tươi tốt.

So với sơn động bên trong ẩn giấu trùng trùng điệp điệp cơ quan hung hiểm kia thì nơi này rõ ràng là nơi đã từng có người ở, có lẽ chính là người đã bày ra trận pháp này.

Trong một góc sáng sủa của sơn động chất một đống nồi bát, còn có một chiếc hỏa lò. Hai bên hỏa lò thậm chí còn có một bộ dụng cụ dùng để tróc xương thịt động vật. Tất cả đều rất bình thường giống như chủ

nhân của nó bất cứ lúc nào cũng có thể quay trở về.

Thanh Lang sau một hồi đánh giá mới mở miệng nói: “Xem ra chúng ta mới từ phòng ngủ người ta đi ra, hiện giờ là tới phòng bếp.”

Hạng Ninh Tử rất phối hợp cười lên mấy tiếng nhưng thấy những người khác đều đang liếc mắt nhìn thì vội vã ngậm miệng. Chỉ có Thanh Lang là đi tới vỗ vai hắn, nói: “Tiểu tử, người rất có tiền đồ.”

Bên cạnh hỏa lò bừa bộn vài phiến đá, Sở Phi Dương đi tới xem xét thì thấy trên những phiến đá này có khắc chữ. Đem chúng sắp xếp lại, tựa hồ là thông điệp mà người bày trận muốn lưu lại cho những ai đến được đây.

“Tiểu tử, nếu như ngươi thấy được những phiến đá này thì chúc mừng ngươi vì ngươi đã có thể còn sống mà ra ngoài nhìn thấy ánh mặt trời. Ở bên trong có sợ hãi không? Ha ha!”

Thanh Lang nói: “Vị lão tiên bối này có điểm cần phải ăn đòn.”

Sở Phi Dương trừng mắt liếc y, tiếp tục nhìn xuống dưới: “Tin ta đi, ta đối với các ngươi không có ác ý. Mặc dù có người đã chết trong cơ quan của ta nhưng đó chính là sự lựa chọn của bọn họ, không phải ta bức, có đúng không? Ta để cho bọn họ ở thời điểm trước khi chết một khắc bị chi phối bởi ảo ảnh, tuyệt đối không hề đau đớn, ta thân là một đại tông sư từ bi, các ngươi nhất định hiểu.”

“Các ngươi nếu đã nếm trăm cay nghìn đắng để đến đây chắc hẳn biết tới sự tồn tại của Liên Sơn tộc. Liên Sơn tộc nhân thân thể mang dị năng, nhưng lại không có một chút sức lực tự bảo vệ mình, cho nên ta mới thiết hạ cơ quan này, hy vọng có thể bảo vệ bọn họ vài đời yên ổn, không bị hệ lụy bởi thể nhân văn đục.”

“Nhưng Liên Sơn tộc nhân thiện lương đến mức gần như nhu nhược, chẳng khác nào đứa trẻ ba tuổi mang theo dị bảo đứng giữa đường. Thể nhân hiểm ác như vậy sớm muộn gì cũng có ngày Liên Sơn tộc sẽ gặp phải tai ương.”

“Các ngươi có thể thoát ra khỏi cơ quan của ta, nếu không phải người nhân nghĩa cũng là người cực kỳ thông minh. Ta sẽ không nhiều lời với các ngươi. Chẳng biết hiện tại Liên Sơn tộc nhân có bình an? Nếu bình an, ta hi vọng các ngươi hãy lấy thiện để đối đãi với bọn họ. Còn nếu Liên Sơn tộc nhân gặp kiếp nạn thì các ngươi cần phải cứu vớt bọn họ. Đừng tưởng rằng đi ra khỏi sơn động là đã an toàn, thời điểm các ngươi mở ra cơ quan kia cũng là lúc trên người đã trúng dị độc. Nếu muốn sống sót, thỉnh gặp Thánh tử Liên Sơn tộc hỏi một câu, rồi đem câu đó đến gặp trưởng môn đương nhiệm của Thanh Phong kiếm phái trên núi Lăng Nguyệt. Hẳn nghe được câu này nhất định sẽ đưa giải dược cho các ngươi. Thời gian của các ngươi chỉ có ba tháng, nhớ lấy nhớ lấy.”

Đại trưởng môn đời thứ sáu Thanh Phong kiếm phái Hiên Viên Dật.”

Phiến đá cuối cùng còn khắc lại một hàng chữ: “Đúng rồi, tiểu tử, nhớ kỹ giúp ta đem Lăng Nguyệt kiếm trở về Thanh Phong kiếm phái giao cho trưởng môn đương nhiệm, không được vứt đi cũng không được lấy

lầm của riêng, tính mệnh du quan, nhớ lấy nhớ lấy.” Bên dưới phiến đá rõ ràng còn có một thanh trường kiếm được bọc vải.

Sở Phi Dương đặt phiến đá xuống, cầm thanh kiếm lên. Nào ngờ liền với kiếm còn có một cơ quan, thân kiếm vừa mới rời khỏi mặt đất thì phiến đá cuối cùng kia cũng nứt ra, vỡ vụn.

Sở Phi Dương xé mảnh vải, trên chuôi kiếm có khắc hai chữ ‘Lăng Nguyệt’ xinh đẹp, ở dưới ánh nắng rạng rỡ đầy sức sống.

Quân Thư Ảnh không dám tin, nói: “Người bày trận thật sự là người của Thanh Phong kiếm phái?”

Sở Phi Dương gật đầu: “Ta sớm đã nói, việc này ta cũng là không lừa gạt các ngươi.”

Thanh Lang vỗ tay tán thưởng nói: “Bây giờ thì bốn giáo chủ đã biết, tại sao Thanh Phong kiếm phái có thể trở thành đại môn phái đệ nhất giang hồ, vững vàng mấy trăm năm không bị quật ngã. Sư tổ của các ngươi thực phi thường không ai sánh bằng. Hiện giờ Vân Thâm là chủ môn đời thứ mấy? Vị này đã chết cách đây mấy trăm năm rồi vậy mà vẫn có thể đem hậu nhân ra làm trò đùa giỡn trong tay, thật không thể không phục.”

Trình Tuyết Tường cũng gật đầu nói: “Sư phụ ta đã từng nói, giang hồ mấy trăm năm qua luôn luôn tụt dốc. Võ công, y thuật cùng với cơ quan trận pháp bị thất truyền vô số kể, hiện tại cơ hồ hoàn toàn không có khả năng sánh với mấy trăm năm về trước. Bị tiền bối chèn ép đến mức không góc đầu lên được như thế này cũng không tính là mất mặt đi.”

Tâm tư Quân Thư Ảnh lại chú ý tới một chuyện khác, y nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Chúng ta thực sự bị trúng độc sao? Nếu là chủ môn Thanh Phong kiếm phái thì sẽ không...” Y muốn nói là sẽ không âm hiểm như vậy nhưng ngẫm lại suốt chặng đường đi đến được nơi này, mê hồn trận pháp cùng cơ quan bí hiểm có cái nào là không âm hiểm? Vì vậy lời từ miệng muốn nói ra cũng không được trọn vẹn.

Sở Phi Dương gãi miệng, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Việc này lại không có cách nào kiểm chứng.” Hắn nhìn về phía Cao Phóng, Cao Phóng cũng đang cau mày như có điều suy nghĩ, cảm thấy ánh mắt của Sở Phi Dương nhìn tới, y cũng chỉ có thể lắc đầu, kỳ thực đúng là không có manh mối.

“Hiện giờ chủ môn là Vân Thâm nhưng rõ ràng Vân Thâm không biết gì hết.” Cao Phóng khó hiểu nói.

Thanh Lang nói: “Tiểu Phóng, việc này ngược lại không cần suy đoán. Xưa nay chủ môn của các môn phái luôn luôn có một số bí mật không thể truyền ra ngoài, chắc hẳn vị Hiên Viên chủ môn này sớm đã sắp xếp đâu vào đó, e rằng Vân Thâm chính mình cũng không biết hẳn thực sự là có manh mối gì đó.”

“Cái vị Hiên Viên chủ môn này vì sao phải che chở Liên Sơn tộc như thế chứ? Đến chết cũng phải thủ ở đây. Thanh Phong kiếm phái rõ ràng cũng không biết đến sự tồn tại của Liên Sơn tộc.” Hạng Ninh Tử đột nhiên hỏi.

“ ... ”

Mọi người im lặng một hồi, Sở Phi Dương nói: “Tiền bối làm việc đều có lí do của riêng mình, không nên tùy tiện suy đoán, đi ra ngoài trước rồi tính sau.” Nói xong liền đeo Lăng Nguyệt kiếm lên lưng rồi bước đi trước.

Bên ngoài sơn động là một cốc địa cây cối um tùm, phía xa xa có một đại thụ cao ngất trời, xung quanh động khẩu này cỏ dại mọc cao ngang đầu người, lá cây sắc bén đến nỗi có thể cắt đứt da.

Mấy người đi ra khỏi tiểu sơn cốc, không lâu sau thì thấy bên cạnh một cái hồ rất lớn cách đó không xa, có một trạch tử dựa núi gần sông (“ ” – một trong những nguyên tắc cơ bản trong phong thủy), mái hiên trắng lợt cao chót vót thoáng ẩn thoáng hiện dưới tán cây.

Sở Phi Dương cùng mọi người leo lên vị trí cao nhất, tinh tường nhìn thấy bên trong đại trạch tử kia từng đoàn người ngay ngắn chỉnh tề đi tới đi lui. Cho dù cách xa như vậy cũng có cảm thấy những người này chính là đang cẩn thận dè dặt giữa sự nơm nớp lo sợ.

“Vô Cực sơn trang.” Trình Tuyết Tường vừa nhìn chằm chằm vừa nói, “Cuối cùng cũng đã tới.”

oOo

Lời tác giả: Tiếp tục ngoại truyện con cua.

03

Buổi tối ngày hôm đó, Tín lão đầu gọi Sở Phi Dương đến.

“Phi Dương a, vì sư hỏi có chuyện này muốn hỏi người.”

“Sư phụ cứ nói.”

“Khụ, gần đây Thư Ảnh... thân thể không thoải mái?”

“Thì...” Nhíu mày, “... đại khái dạo trước không kiềm chế, ăn quá nhiều cua nên hiện tại mỗi lần ngửi thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được.”

Tín lão đầu tự lọc ra những câu mà lão muốn nghe nhất nên lão mới chỉ nghe thấy “không kiềm chế”, “ngửi thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được” thì hai mắt đã sáng lên.

“Tiểu Dương a, tuy là các người tuổi còn trẻ, võ công cao, nhưng vẫn phải điều độ một chút mới tốt.”

“Sư phụ dạy rất đúng.”

“Từ giờ trở đi để Thư Ảnh qua đây ở. Ta nói đầu bếp mỗi ngày làm một chút đồ ăn nhẹ, trong khoảng thời gian này trước tiên phải loại bỏ cảm giác khó chịu rồi mới tính sau.”

“Ăn?” Sở Phi Dương thập phần nghi hoặc, cũng chỉ là ăn quá nhiều cua, không cần quan trọng như vậy đi...

“Đúng rồi, Tiểu Phóng tinh thông y thuật, nhớ kỹ phải để Tiểu Phóng thường xuyên chăm sóc.”

“Việc này... thật cũng không cần phiền toái như vậy đi.” Từ nay về sau ăn ít cua một chút là tốt rồi.

“Phi Dương a Phi Dương, không phải sư phụ muốn giáo huấn người nhưng người làm sao càng ngày càng không ra gì như vậy chứ!” Tín lão đầu kịch liệt lên án, “Nhìn người hàng ngày đối với Quân Thư Ảnh rất tốt tại sao bây giờ cái cần để tâm người lại không để tâm như vậy? Thời điểm người phong lưu khoái hoạt tại sao không nghĩ tới ngày hôm nay?” Chuyện liên quan đến bảo bối tôn tử của lão phu a, vậy mà người dám hời hợt không coi ra gì! Người đúng là đồ con gấu! (Ta không hiểu Tín lão đầu nói Dê ca là đồ con gấu là muốn ám chỉ cái gì =!)

Sở Phi Dương không hiểu ra sao tự nhiên bị Tín lão đầu đuổi ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa nghĩ mà mãi vẫn nghĩ không ra, hẳn rốt cuộc đã làm sai gì sao?!

49. Phong Vũ Vô Cực - Chương 49

“Bây giờ phải làm sao?” Cao Phóng nói.

Mấy người ngồi nấp sau bụi cây nghỉ ngơi một lát, nhân tiện thương lượng hành động tiếp theo.

Quân Thư Ảnh nói: “Còn có thể làm sao được nữa, hiện tại chỉ còn có một cách tốt nhất...”

“Thư Ảnh công tử có biện pháp? Tại hạ xin lắng nghe.” Trình Tuyết Tường hết sức nể mặt, nhanh nhẹn hỏi.

Quân Thư Ảnh nói: “Muốn bắt giặc trước hết phải bắt vua, chúng ta trà trộn vào Vô Cực sơn trang, tóm cổ trang chủ cùng Thánh Cô, bắt bọn chúng thả Liên Sơn tộc nhân, giải tán Vô Cực sơn trang, sau đó phế võ công rồi trực tiếp giết cũng không sao.”

“... Lời Thư Ảnh công tử nói, cũng có thể xem là một biện pháp gọn gàng.”

Thanh Lang cười nói: “Hành động đơn giản thô bạo sẽ hiệu quả, quá mức hợp ý ta.”

Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Vô Cực sơn trang được dị huyết của Liên Sơn tộc nhân cùng với đủ loại bí tịch trợ lực, chỉ sợ bên trong sơn trang kia hẳn là long đàm hổ huyết (nơi cực kỳ nguy hiểm), chúng ta vẫn là nên hành sự cẩn thận.”

Hắn lại nhìn về phía Hạng Ninh Tử, nói: “Hạng huynh đệ, lần này đi rất nguy hiểm, sư phụ người lại bị trọng thương, người nên ở bên ngoài chiếu cố lão, chờ chúng ta xong xuôi mọi chuyện sẽ trở lại tiếp ứng.”

Hạng Ninh Tử gật đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Hứa Trực đã rơi vào hôn mê. Nếu như chỉ có một mình thì hẳn nhất định phải đi theo, cho dù võ công không được cao như những người khác nhưng hắn cũng không phải kẻ nhát gan sợ gây phiền phức. Nhưng bây giờ hắn nhất định phải nghe lời.

Cao Phóng từ trong bao bố lấy ra mấy thứ, nói: “Trước khi hành động, vẫn là nên tẩy sạch dịch dung ở trên mặt đi. Trong động đã bị nước làm cho biến dạng, tiếp tục giữ lại cũng vô ích lại còn gây khó chịu.” Cao Phóng đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, để y ngửa mặt lên rồi tỉ mỉ lau sạch dấu tích dịch dung trên đó.

Sở Phi Dương và Thanh Lang, Trình Tuyết Tường lại nấp ở sau bụi cây nhìn về phía sơn trang, hiện tại bọn họ nhất định phải nghĩ ra biện pháp đột nhập vào đó mới được.

Hứa Trực thân phận đã bại lộ, vật giả trang của mấy người Sở Phi Dương cũng không còn, hiện tại muốn trà trộn vào chỉ có thể dựa vào bản lĩnh đột phá.

Xung quanh Sơn trang không phải chỉ có rừng cây mà còn có một sa địa bố trí rất nhiều cự thạch, vô luận nhìn thế nào cũng thấy rất giống một cơ quan, muốn tiến vào không phải đơn giản trèo qua là được.

Cao Phóng lần lượt rửa sạch dịch dung trên mặt từng người, sau đó cùng mọi người chờ cho đến khi sắc trời chuyển đen thì mới bắt đầu hành động.

Bọn họ đã xem xét kỹ càng. Rừng cây địa thế phức tạp nếu như thiết hạ cơ quan chỉ sợ sẽ không dễ dàng phá giải, duy chỉ còn có sa địa là rải rác cự thạch. Đối với loại trận pháp cực kỳ biến hóa này Cao Phóng cũng có chút hiểu biết. Sau khi được Cao Phóng giải thích, mọi người mới chọn nơi này làm điểm xuất phát.

Tới rìa sa địa, Sở Phi Dương trước tiên bước một bước vào trong đó thử thăm dò, muốn loại bỏ khả năng có thể có vũ khí công kích hoặc cạm bẫy.

Trận pháp không có một chút thay đổi, Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn mọi người rồi tiến vào trước.

Quân Thư Ảnh liền đi theo, Trình Tuyết Tường không biết hữu ý hay vô ý mà bảo hộ phía sau y, cuối cùng là Thanh Lang và Cao Phóng.

Mấy người thẳng một đường đi trong sa địa, không gặp bất cứ một điểm khác thường nào. Sở Phi Dương vẫn như cũ không dám lơ là cảnh giác, bất luận dị động gì cũng phải luôn luôn cẩn thận đề phòng.

Thời điểm mọi người đi đến giữa sa địa mới nảy sinh dị biến.

Chẳng biết từ nơi nào, một tọa cự thạch chợt xuất hiện giữa đường, lao nhanh về phía mấy người.

“Cẩn thận!” Sở Phi Dương ở phía trước mạnh mẽ xoay người sang một bên trong khi vừa kịp đẩy Quân Thư Ảnh về phía đối diện để tránh khỏi sự va đập của cự thạch kia.

Tình huống này đối với mấy người mà nói cũng không phải là uy hiếp gì lớn lao, mặc dù bởi vì cự thạch xuất hiện bất ngờ khiến cho mọi người nhất thời luống cuống tay chân một chút nhưng cũng không hỗn loạn quá lâu. Sau khi dễ dàng tránh khỏi cự thạch, hết thảy mọi thứ lại an tĩnh trở lại.

Nhưng sau màn hỗn loạn, Sở Phi Dương mới phát hiện trận pháp chết tiệt này đã tách rời hắn và Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương vận khởi khinh công bay lên một tọa cự thạch, xoay người phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía. Sương mù giăng khắp sa địa chưa tới mức ngăn trở tầm nhìn nhưng lại không thể nhìn thấy bóng dáng những người khác.

Những thứ này lặp đi lặp lại nhiều lần khiến cho không phải ai cũng có thể kiên nhẫn, Sở Phi Dương không khỏi buồn bực, đập một cước lên cự thạch, hét to: “Thư Ảnh!”

Vừa mới tránh khỏi cự thạch, Quân Thư Ảnh dựng đứng lỗ tai nghe ngóng một chút.

“Thư Ảnh công tử, sao vậy?” Trình Tuyết Tường từ phía sau chạy tới hỏi.

Quân Thư Ảnh nhíu mày lắc đầu, xoay người đi về phía trước.

Sau khi cự thạch tách mọi người ra, Quân Thư Ảnh mới phát hiện bên cạnh chỉ còn có Trình Tuyết Tường, Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Cao Phóng đã không thấy tung tích.

Quân Thư Ảnh hiểu đây là trận pháp đang tác oai tác quái, nhưng trận pháp ở đây nếu so với bên trong sơn động thì quả thực chỉ là chuyện con con, mà trước đó Cao Phóng cũng đã giải thích một chút, vì vậy Quân Thư Ảnh cũng không cảm thấy quá lo lắng.

Nếu ở trong cơ quan đã không thể tìm người, chỉ bằng tìm cách thoát ra ngoài rồi tính sau. Chỉ cần thoát ra khỏi cự thạch trận này mọi người đương nhiên có thể gặp nhau ở bên ngoài. Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Cao Phóng khẳng định cũng nghĩ như vậy.

Trình Tuyết Tường đối với quyết định của Quân Thư Ảnh cũng không có dị nghị, vì thế hai người lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi hơn nửa canh giờ, ranh giới sa địa vẫn không xuất hiện, ngay cả trạch tử Vô Cực sơn trang cũng không nhìn thấy bóng dáng.

Căn cứ vào những thứ mọi người đã nhìn thấy trước khi tiến vào đây thì sa địa này cũng không rộng lớn là bao, không thể đi lâu như vậy mà vẫn chưa ra được, nhất định là trận pháp đang tác quái.

Quân Thư Ảnh bắt đầu có chút mất kiên nhẫn. Y sớm đã phát hiện, mỗi một lần y đi lên phía trước một khoảng, thì ngay lập tức sẽ có một khối cự thạch lớn cản đường, khiến cho bọn họ không thể không đi vòng qua, Quân Thư Ảnh biết hai người sở dĩ đi mãi mà không ra được là do bọn họ luôn luôn phải vượt qua những khối cự thạch cản đường này vì vậy mới đi quẩn đi quanh.

Đến khi lại tiếp tục xuất hiện thêm một khối cự thạch khác cản đường, Quân Thư Ảnh mới dừng lại, sắc mặt bất thiện nhìn về phía trước.

Trình Tuyết Tường chạy tới. Hắn dọc đường một mực yên lặng đi ở phía sau khiến Quân Thư Ảnh gần như quên mất sự tồn tại của hắn. Lúc này nhìn thấy khuôn mặt của Trình Tuyết Tường khiến Quân Thư Ảnh không khỏi cảm thấy không vui.

Người này chẳng những không lo lắng mà vẻ mặt lại còn có phần dương dương tự đắc hưởng thụ, thật sự là hết sức khiến người ta khó chịu.

Nếu không phải biết rõ hắn là minh chủ vô lâm, tương lai tiền đồ vô lượng, biểu hiện dọc đường cũng coi là bình thường thì Quân Thư Ảnh quả thực muốn nghi ngờ hắn và người của Vô Cực sơn trang chính là người một nhà.

“Thư Ảnh công tử?” Trình Tuyết Tường thấy sắc mặt y bất thiện, lên tiếng gọi.

Quân Thư Ảnh cũng không để ý tới hắn, quay người đi, nhìn chằm chằm cự thạch kia rồi suy nghĩ một lát.

Trình Tuyết Tường ở một bên nhìn y, hơi sững sờ một chút, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, nói: “Thư Ảnh công tử cũng thấy cự thạch này có chỗ khác thường?”

Quân Thư Ảnh gật đầu. Trình Tuyết Tường lại nói: “Loại cơ quan này cũng không phải hiếm thấy, ta vốn định đi thêm một lúc nữa để tìm ra quy luật bố trí cự thạch như vậy có thể dễ dàng phá giải.”

Quân Thư Ảnh khoát tay nói: “Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, ai biết được nếu kéo dài thêm thì Vô Cực sơn trang có hay không sẽ phát hiện ra chúng ta?”

“Vậy Thư Ảnh người nghĩ như thế nào?” Trình Tuyết Tường hỏi.

Quân Thư Ảnh ngưng tụ nội lực trên tay phải, giơ lên trước mặt đẩy mạnh về phía cự thạch. Bên trong cự thạch rắc rắc vang lên tiếng rạn nứt, chớp mắt một cái vỡ vụn ra.

Trình Tuyết Tường đưa tay kéo Quân Thư Ảnh về phía sau, tránh khỏi những khối đá vụn đang văng ra bốn phía.

Quân Thư Ảnh cười một tiếng nói: “Thanh Lang có một câu nói không sai, hành động đơn giản thô bạo sẽ hiệu quả. Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Y nói xong liền đi lên phía trước. Trình Tuyết Tường ở phía sau giơ bàn tay của mình lên nhìn một chút rồi lại nắm chặt. Hắn nhìn về phía bóng dáng đi phía trước kia, cất bước đuổi theo.

oOo

Lời tác giả: Tường Tường cùng với Quân Quân một mình tương xử = = ai nha, thật muốn biết là chuyện gì sẽ xảy ra.

50. Phong Vũ Vô Cực - Chương 50

Tác giả: Nam Phong Ca

Dựa theo biện pháp của Quân Thư Ảnh, trên đường đi nếu gặp cự thạch hai người sẽ không đi vòng qua nữa mà thẳng một đường tiến về phía trước, không bao lâu thì tới được ranh giới sa địa. Quân Thư Ảnh đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn chưa thấy bóng dáng Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Cao Phóng.

“Bọn họ có lẽ cũng nghĩ được biện pháp phá giải trận pháp nhưng so với chúng ta chậm hơn một chút.” Trình Tuyết Tường trấn an nói, “Chúng ta ở đây chờ một lát đi.”

Quân Thư Ảnh gạt đầu đứng qua một bên, cúi đầu từ trong tay áo lấy ra một miếng sa bố (vải bằng bó), quần hai vòng lên bàn tay.

Trình Tuyết Tường vội vàng chạy tới, nắm lấy cổ tay Quân Thư Ảnh: “Sao vậy? Người bị thương?”

Quân Thư Ảnh nhú mày đẩy hẳn ra: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

“Vết thương nhỏ cũng không thể coi thường.” Trình Tuyết Tường nói, có chút cương quyết nắm lấy bàn tay y mở ra, “Để ta nhìn xem.”

Quân Thư Ảnh lùi về sau một bước: “Không cần.”

Trình Tuyết Tường còn muốn nói gì nữa nhưng Quân Thư Ảnh đã cướp lời: “Trình minh chủ, chúng ta còn chưa quen thuộc như vậy đi.”

Trình Tuyết Tường khựng lại, chậm rãi thu tay về, sau một lúc lâu mới cười khỏ nói: “Vậy sao? Chúng ta không quen thuộc? Thư Ảnh, người thật sự không nhớ sao?”

“Người đang nói cái gì?” Quân Thư Ảnh nhú mày, khó hiểu nhìn Trình Tuyết Tường.

Trình Tuyết Tường giương mắt nhìn y, ánh mắt giống như gai nhọn muốn xuyên thấu nội tâm người khác, khiến Quân Thư Ảnh có chút không thoải mái.

Trình Tuyết Tường đột nhiên lại cười lên một tiếng, lắc đầu nói: “Không ngờ người thật sự đã quên.”

“Ta trước đây thật sự chưa từng gặp người, người nhận lầm người rồi.” Quân Thư Ảnh bình tĩnh nói.

Y đang cẩn thận lục lại trong hồi ức, khẳng định mình thực sự không hề quen biết Trình Tuyết Tường. Bất quá hồi ức từ trước khi y gặp Sở Phi Dương thì có chút mơ hồ, giống như đó là một khoảng thời gian rất xa xôi từ mấy kiếp trước, cũng là bởi vì y không muốn nhớ lại. Mặc dù khoảng thời gian đó đã xảy ra những chuyện gì y thực sự không nhớ rõ nhưng có thể khẳng định là không có người nào từng để lại cho y ấn tượng sâu sắc.

Y nói xong liền xoay người đi tới chỗ khác, có chút mất kiên nhẫn chờ đợi Sở Phi Dương xuất hiện.

Trình Tuyết Tường bị thái độ của Quân Thư Ảnh khiến cho buồn bực, trên cũng không phải dưới cũng không phải, một thứ cảm giác khó chịu không giống như bình thường.

Quân Thư Ảnh muốn trốn tránh, Trình Tuyết Tường lại càng không thể để y được thỏa nguyện. Hắn theo sát Quân Thư Ảnh, không cam lòng nhìn y, nói: “Thư Ảnh, người thực sự không nhớ khi còn nhỏ ở Thương Lang sơn người đã từng cứu một nam hài? Ta niên thiếu theo sư phụ vân du tứ hải, tới địa giới Thương Lang sơn, bị Thiên Nhất giáo bao vây chặn đánh, rồi bị tách khỏi sư phụ, trong lúc không cẩn thận đã ngã xuống vách núi. Người ở dưới đáy vực cứu ta, còn giấu ta ở trong sơn động, trị thương cho ta, mang đồ ăn đến cho ta, sau đó còn dẫn ta rời núi. Những việc này ta cả đời cũng không thể quên, ta không tin người cái gì cũng không nhớ rõ!”

Quân Thư Ảnh mắt kiên nhẫn, đã muốn mặc kệ hắn, nhưng những lời này y nghe không sót một chữ. Sau khi nghe hết, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên nhú mày nhìn Trình Tuyết Tường, trong mắt có một tia lưỡng lự không chắc chắn.

Trình Tuyết Tường vui mừng, tiếp tục nói: “Thư Ảnh, người nhớ ra rồi phải không? Ảnh Nhẫn này ta khi đó mang theo người. Thời điểm ta đặt tên cho nó người cũng ở đó, người có biết ý tứ của nó...”

“Người là... Tuyết...” Quân Thư Ảnh nhú mày nhìn Trình Tuyết Tường, chậm rãi hồi tưởng lại.

“Thư Ảnh, khi đó người gọi ta là Tiểu Tuyết.” Trình Tuyết Tường có chút xấu hổ. Tên gọi thân mật từ thuở bé bây giờ nghe lại cảm thấy có chút ngứa ngáy.

“Tiểu Tuyết.” Quân Thư Ảnh lặp lại một lần, rất nhiều ký ức bởi một cái tên này mà ùa về.

Kể cả những sự kiện ở thời điểm ngay trước khi gặp Sở Phi Dương đối với y mà nói đã như là chuyện từ mấy kiếp trước, trong khi sự kiện này còn là chuyện đã xảy ra từ rất lâu về trước nữa. Rất nhiều chuyện không phải y không nhớ được mà là y cố ý quên đi. Dù sao có nhớ cũng vô ích, có nhớ cũng chỉ thêm phiền muộn. Quân Thư Ảnh chưa bao giờ thích tự tìm thêm phiền muộn cho mình.

Bất quá có người đối với ơn cứu mệnh của mình nhớ kỹ như thế, thật cũng không phải là chuyện xấu.

“Cái gì mà Tiểu Tuyết?” Một đạo thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến. Quân Thư Ảnh xoay người lại, chứng kiến Sở Phi Dương đang từ trong thạch trận đi ra, sắc mặt rõ ràng trầm tĩnh như nước.

Thật sự là... đã rất lâu không thấy vẻ mặt này của hắn, không biết hắn đang suy tính điều gì.

Quân Thư Ảnh ôm cánh tay nói: “Sở đại hiệp, người quá chậm rồi.”

“Sở huynh.” Trình Tuyết Tường cũng gật đầu.

Sở Phi Dương bước từng bước đi tới, thấy được trên tay Quân Thư Ảnh quần sa bố.

“Người bị thương?” Sở Phi Dương bất chấp vấn đề “Tiểu Tuyết” rồi rầm, trước tiên nắm lấy tay Quân Thư Ảnh, xem xét.

Quân Thư Ảnh để hắn nắm, gật đầu: “Bị đá vụn sượt qua một chút, không việc gì.”

Sở Phi Dương nhìn thấy máu đã thấm đỏ hết sa bố, không nói thêm điều gì, gỡ sa bố trên tay y, lấy ra bình dược bôi lên vết thương sau đó mới đổi miếng sa bố khác quần lại.

Chỉ là vết thương nhỏ, Quân Thư Ảnh cũng không để tâm, nhưng cũng không ngăn cản Sở Phi Dương. Chuyện liên quan đến y Sở Phi Dương bao giờ cũng cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Quân Thư Ảnh sớm đã thành quen.

Sở Phi Dương động tác rất nhanh nện chỉ một lát đã làm xong. Quân Thư Ảnh nắm tay rồi lại thả ra, nghiêng người dựa vào một tảng đá lớn phía sau, tạm nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Thanh Lang cùng với Cao Phóng cũng đã đi ra. Lúc này trăng đã lên cao, nhưng cách đó không xa phía sau bức tường, bên trong Vô Cực sơn trang đèn đuốc vẫn sáng trưng, người qua người lại. Tuy không nghe được tiếng người ồn ào nhưng nghe những tiếng bước chân hỗn độn cũng đủ biết trong đó nhộn nhịp đến mức độ nào.

Lúc trước ở trên cao nhìn xuống cũng đã hiểu bố cục bên trong Vô Cực sơn trang, hiện giờ mấy người chỉ thương lượng với nhau một lát liền quyết định chia làm hai đường. Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường một đường, chế ngự trang chủ Vô Cực sơn trang và Thánh Cô kia. Thanh Lang dẫn theo Cao Phóng bí mật điều tra tung tích Liên Sơn tộc nhân, nhất định một lần hành động phải cứu được tất cả bọn họ, giảm tử thương tới mức tối đa. Nếu như mọi thứ thuận lợi thì đêm nay là có thể giải quyết xong hết mọi phiền toái.

Mấy người bàn bạc xong xuôi, Thanh Lang liền ôm lấy Cao Phóng, lặng lẽ vận khởi khinh công, bay lên đỉnh một tòa phòng, giống như quỷ mị biến mất vào trong đêm tối.

“Sở huynh, Thư Ảnh, chúng ta cũng đi thôi.” Trình Tuyết Tường nói.

Quân Thư Ảnh gật đầu, đầu lông mày Sở Phi Dương không khỏi giật lên một cái.

Cái này, không bình thường! Cảm giác... có thứ gì đó đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn, một chút cực đoan tận đáy lòng Sở Phi Dương không chịu yên lặng mà bốc lên.

51. Phong Vũ Vô Cực - Chương 51

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương chạy trước tiên, dẫn theo Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường một đường chạy tới một tiểu lâu nằm chính giữa Vô Cực sơn trang. Tiểu lâu tạo hình khéo léo được canh giữ nghiêm ngặt, cách những viện xá khác một quãng khá xa, quang cảnh rất thanh u. Nếu mấy người đoán không lầm thì nơi này chính là chỗ ở của trang chủ Vô Cực sơn trang.

Nếu như là ở những nơi khác, để đảm bảo an toàn thì nhất định phải bắt lấy một tên để hỏi cho rõ ràng nhưng Vô Cực sơn trang bản lĩnh khổng lồ chế nhân tâm hạng nhất, mỗi một tên thuộc hạ đều tuyệt đối trung thành, nếu thực sự bắt bọn chúng thì sợ sẽ đánh rần động cỏ, bởi vậy mấy người Sở Phi Dương chỉ

có thể tự mình chạy tới xác nhận.

Sau một lúc tiến vào bên trong sơn trang, dọc đường đi ba người chứng kiến không ít phó nhân dáng vẻ tiền tuy buồn bã, bọn họ y sam sạch sẽ nhưng cũ nát, trầm mặc đi tới đi lui vội vã làm việc của mình. Đây là một loại trầm mặc phó thác cho trời, không hề có một chút sinh khí. Bọn họ trong lúc chạm mặt nhau, một ánh mắt trao đổi dù là nhỏ nhất cũng không có, hoàn toàn phong bế bản thân, trên người đều tản ra khí tức bị thương không thể không bận tâm.

Nếu so sánh với bọn họ thì những tên hộ vệ đi tuần hay những người giang hồ đang huyền não đều rất bình thường không có điểm gì lạ.

“Tộc nhân của Cầm Anh? Liên Sơn tộc?” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói.

Sở Phi Dương gật đầu: “Hơn phân nửa chính là bọn họ.” Chứng kiến những người này mới hiểu, Cầm Anh nhìn qua nhu nhược như vậy nhưng hấn dấm lên lút đi theo Thạch Lệ rồi bỏ sơn trang cũng là có bao nhiêu can đảm.

Lúc này đang có ba đội hộ vệ luân phiên nhau tuần tra nơi này, ba người tạm thời nấp ở phía sau vách tường tối tăm, chờ những kẻ này đi qua.

Trình Tuyết Tường quay mặt nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Thư Ảnh, vũ khí của ngươi chỉ có ám khí thôi sao? Một lát nữa chỉ sợ sẽ có một trận ác chiến, tay không có nhiều bất lợi, ngươi cầm lấy Ảnh Nhẫn đi.” Nói xong liền đưa kiếm ra.

Quân Thư Ảnh lắc đầu: “Không cần, ta không quen dùng kiếm, ngươi giữ đi.”

Trình Tuyết Tường thấy y thật sự không muốn tiếp nhận cũng không miễn cưỡng, thu tay về nói: “Ta nhớ ngươi thích dùng nhất là cây sáo ngọc màu lục, cây sáo đó chất gỗ không tầm thường, làm vũ khí cũng vô cùng tốt, lại có thể khống chế trùng xà, tại sao không thấy ngươi dùng nữa?”

Quân Thư Ảnh thản nhiên nói: “Bị người khác làm hỏng.”

Người làm hỏng sáo ngọc lúc này sắc mặt hết sức lạnh lùng, cũng thập phần không khách khí hạ lệnh: “Hừ, im lặng. Hai người các ngươi đừng nói nữa, tránh đánh động đám hộ vệ.”

“Sở huynh quá mức cẩn thận rồi.” Trình Tuyết Tường cười nói rồi đứng dậy, từ nơi ẩn thân đi ra, “Đám hộ vệ đã đi xa rồi, chúng ta đi thôi.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng đi ra, đột nhiên nhất tề dừng lại, lại lần nữa nấp trở lại. Trình Tuyết Tường đứng ở bên ngoài cũng nghe thấy động tĩnh liền xoay người một cái, nhanh nhẹn giấu thân vào góc tối.

Thân ảnh Trình Tuyết Tường vừa mới chớp qua, cách đó không xa vài tiếng ồn ào đã truyền tới.

Sở Phi Dương định thần nhìn lại, nguyên lai là có ba người đang vội vàng xô đẩy một nhân ảnh mảnh khảnh gầy yếu đi tới bên này.

“Người tiểu tiện nhân này, đi nhanh một chút, giả bộ yếu ớt cho ai xem, chờ một chút phải hảo hảo hầu hạ đi.” Một người trong đó thô lỗ quát khiến hai kẻ còn lại bật cười ha hả.

Đi đến gần hơn thì nhân ảnh nhỏ gầy kia dần dần hiện rõ diện mạo hơn, nguyên lai là một nữ hài tử, vẻ mặt sợ sệt, cánh tay gầy guộc ôm lấy thân mình, bị những kẻ kia đẩy đi từng bước.

“Đại ca, ta nói người cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút, người vừa mới uống máu người ta mà.” Một tên khác lại chép miệng nói.

“Chính vì uống máu nên mới phải phát tiết, bằng không ai biết có hay không sẽ bạo thể mà chết.” Người nọ xì một tiếng khinh miệt nói, “Cũng không biết máu của nàng ta là thứ gì, uống vào một ngụm cảm giác nội lực như phá thiên. Nếu không phải lão trang chủ nghĩ ra cách dùng độc vật áp chế thì thực sự không ai có thể chịu được được tính mãnh liệt như vậy.”

Những kẻ này tiếp tục đẩy nữ hài tử, ồn ào tiến về phía trước.

Trình Tuyết Tường nhíu mày, nắm chặt Ảnh Nhãn nhìn về phía Sở Phi Dương, thôi động nội lực, nói: “Chúng ta cứu nàng?”

Sở Phi Dương chứng kiến hành động của những kẻ vừa rồi, sớm đã nhíu mày.

“Cứu.” Sở Phi Dương gật đầu nói.

Lúc này chẳng quan tâm có đánh rắn động cỏ hay không. Nếu như ngay cả một nữ tử yếu đuối cũng không cứu được thì nói gì đến chuyện cứu toàn bộ Liên Sơn tộc.

Quân Thư Ảnh động tác từ trước đến nay luôn rất nhanh nhẹn, y không nói một lời, cây cương châm đã sớm phóng ra găm thẳng vào đầu gối một gã nam nhân.

Cương châm kia vừa ngắn vừa nhỏ, găm sâu vào bên trong, từ bên ngoài căn bản nhìn không thấy điểm khác thường. Châm tẩm độc khiến cho gã nam nhân kêu lên thành tiếng, đầu gối mềm nhũn khụy xuống.

“Ai? Là kẻ nào?! Ra đây!” Hai gã còn lại thấy tình hình không ổn, nhanh chóng phản ứng, lập tức giương vũ khí lên đề phòng bốn phía.

Trình Tuyết Tường đang lúc muốn xuất hiện thì lại bị Sở Phi Dương án trụ. Sở Phi Dương chỉ tới một hướng khác, ý bảo hẩn chờ nóng vội. Thì ra nơi đó còn có người đang đi về phía này.

Trong khoảng thời gian ngắn nơi này đã trở nên náo nhiệt.

Một đạo nhân ảnh thờ hồng học chạy tới gần, tới khi thấy rõ diện mạo thì Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Người này không ngờ lại là Tào bang La đại tiểu thư. Chẳng lẽ La bang chủ kia cũng đã đầu phục Vô Cực sơn trang? Từ đó đến giờ vẫn không hề nhận được tin tức này, Sở Phi Dương không nhận được nhú mày, nếu đúng như vậy thì thực sự là rất không ổn.

Trình Tuyết Tường cũng nhận xuống, tiếp tục quan sát động tĩnh.

La đại tiểu thư lông mày nhú chặt, nhìn vào tiểu nữ hài gầy yếu đang thu mình đứng ở một bên, lại nhìn ba gã nam nhân kia, cả giận nói: “Các người có còn là người nữa hay không? Trước kia ở trên giang hồ ba người các người cũng được coi như là người có danh tiếng, hiện giờ lại ở chỗ này khi dễ một tiểu cô nương tay trái gà không chặt, quả nhiên là đầu phục Vô Cực sơn trang thì lương tâm liền bị chó ăn hay sao?”

Thấy rõ người đến là ai, hai nam nhân lúc trước đề phòng hiện giờ cũng đã bình tĩnh trở lại, một kẻ tiến lên đỡ lấy gã nam nhân đang ngã trên mặt đất, kẻ còn lại thì cười hắc hắc nói: “Thì ra là La đại tiểu thư. Ta nói La đại tiểu thư vẫn còn ở nơi này ra về cho ai xem chứ? Người cũng không phải là tới đầu phục Vô Cực sơn trang sao? Chẳng lẽ vẫn chưa từng uống qua máu của những kẻ nô lệ này sao?”

Nghe xong lời của gã, sắc mặt La đại tiểu thư đột nhiên trắng bệch, nhưng vô lực biện giải.

Gã tiếp tục nói: “Ta có nghe nói, La đại tiểu thư ngoại trừ lần đầu tiên rồi liên tục khẳng khẳng không uống. Người nói đó có phải là tự làm khổ mình hay không? Đây chính là thánh dược a. Người như thế còn dám nhân sự để ý tới việc chúng ta làm?”

Người nô vừa nói vừa tiến tới gần, La đại tiểu thư chậm rãi lùi về phía sau hai bước.

“Ta thấy người cũng đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi, mấy người chúng ta hôm nay làm được chuyện tốt, tiểu tiện nhân này là phần thưởng mà Thánh Cô ban xuống làm được cấp cho chúng ta bồi dục. La đại tiểu thư chỉ cần mở miệng, thì máu của nàng ta người mặc sức uống. Đại giá nha...” Gã sờ cằm, sỗ sàng đánh giá La đại tiểu thư, từng bước một áp sát tới.

La đại tiểu thư sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, môi không còn chút máu, tựa hồ thật sự có chút vô lực. Nàng đột nhiên dữ dội đạp một cước đá văng gã nam nhân kia, tay kéo lấy nữ hài gầy yếu muốn chạy trốn.

Ba gã nam nhân há lại cho nàng cản trở như vậy, sớm đã một trước một sau vây lấy nàng. Gã nam nhân bị Quân Thư Ảnh đánh trúng cũng miễn cưỡng đứng dậy, ngăn trở La đại tiểu thư.

Quân Thư Ảnh mắt lạnh nhìn. Người này bây giờ nhìn có vẻ cường hoành nhưng nếu không nhanh chóng chữa trị thì cái chân kia chỉ sau một canh giờ nữa chỉ sợ sẽ không cứu vãn được nữa.

La đại tiểu thư cắn môi, thời điểm không có hy vọng đột phá vòng vây là lúc mắt thấy ba đạo bóng dáng quỷ mị nhanh nhẹn đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối.

52. Phong Vũ Vô Cực - Chương 52

Tác giả: Nam Phong Ca

Ba kẻ ác đồ tuy rằng đã uống máu của Liên Sơn tộc nhân, nội lực tăng lên gấp bội nhưng mấy người Sở Phi Dương vẫn dễ dàng đối phó. Trình Tuyết Tường dùng Ảnh Nhấn đâm trúng điểm yếu hại của một tên, ám khí của Quân Thư Ảnh đâm trúng huyết quản một tên khác. Tên cuối cùng tinh thần cảnh giác cao nhất không dám hiếu chiến, vội vàng lùi về phía sau, mở miệng muốn kêu cứu. Sở Phi Dương không một tiếng động lặng lẽ nhảy ra phía sau gã, bịt miệng rồi bẻ gãy cổ gã, người nọ mềm oặt trong tay Sở Phi Dương ngã xuống, không còn chút sinh khí (hic, 3 anh có phần nặng tay quá không? __.!!)

Sở Phi Dương sắc mặt không chút thay đổi thả tay ra, nhìn về phía những người khác.

Trình Tuyết Tường thân là minh chủ võ lâm, ba kẻ này lúc trước đã từng vài lần cùng hắn có duyên phận, bởi vậy hắn ngần ngại không muốn hạ sát thủ. Kẻ trúng một kiếm của hắn bị thương ngã xuống đất, một bàn tay nhờ thân hình che khuất đang lục lọi từ trong ngực lấy ra một thứ gì đó.

Sở Phi Dương nhíu mày, một chương từ trên cao đánh trúng tử huyết gã sau đó nửa ngồi xuống mở lòng bàn tay gã ra xem xét thì phát hiện trong tay gã đang nắm một trúc tiêu.

Trình Tuyết Tường chứng kiến có chút xấu hổ: “Thực xin lỗi, là ta phụ nhân chi nhân (lòng dạ đàn bà).”

Sở Phi Dương ném trúc tiêu xuống đất, đứng dậy nói: “Nhân chi thường tình, Trình huynh không nên tự trách mình.”

Mấy năm nay Sở Phi Dương đã quen với cuộc sống nhàn hạ, mỗi ngày củi gạo dầu muối nhạc nhạc a a, chẳng khác nào một nam tử lương thiện, Quân Thư Ảnh hiếm khi được chứng kiến Sở Phi Dương lộ khí (tàn ác) như vậy, không khỏi nhìn hắn chằm chằm sau đó mấp máy môi, đi tới bên cạnh hắn.

Sở Phi Dương nhíu mày nhìn Quân Thư Ảnh, ánh mắt mang theo tiểu ý không rõ ràng. Quân Thư Ảnh chỉ một mực quay mặt đi không đối diện hắn.

Trình Tuyết Tường cùng với Sở Phi Dương đem những cái xác giấu tới nơi tắm tối ít người qua lại để tránh bị phát hiện.

La đại tiểu thư từ đầu đến cuối ở một bên chứng kiến biến cố xảy ra, lúc này thấy rõ khuôn mặt Sở Phi Dương nên có chút kích động chạy tới: “Sở đại ca!”

Sở Phi Dương nhìn nàng, gật đầu nói: “La đại tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Trình Tuyết Tường nói: “Các người quen biết nhau?”

“Vị này chính là thiên kim tiểu thư La bang chủ Tào bang, La đại tiểu thư. Còn vị này chính là mình chủ võ lâm, Trình Tuyết Tường Trình minh chủ.” Sở Phi Dương nói, lại nhìn La đại tiểu thư: “La đại tiểu thư hiện giờ ở đây chắc hẳn Tào bang đã đầu phục Vô Cực sơn trang? Ta tin các người có nỗi khổ tâm, chuyện này ngày hôm nay không truy cứu nhưng thỉnh La đại tiểu thư hãy mang theo tiểu cô nương này rời đi, chuyện vừa rồi không nên làm lộ ra.”

La đại tiểu thư nghe xong vội la lên: “Sở đại ca, huynh hiểu lầm, Tào bang tuyệt đối không phản bội Thanh Phong kiếm phái. Cha ta chính là không muốn đầu nhập Vô Cực sơn trang nhưng lại không có cách nào, mà Vô Cực sơn trang lại quá mạnh nên chỉ có thể trước đem ta đưa tới đây, để hóa giải khốn cảnh lúc đó. Ta tuy rằng thân ở nơi này nhưng tuyệt đối không giống với bọn họ.” Nàng chỉ vào ba người kia, mắt đỏ lên.

“Nếu như Sở đại ca muốn đổi phó với Vô Cực sơn trang, ta nhất định dốc sức tương trợ.”

Trình Tuyết Tường thấy vậy liền nói: “Võ Lâm minh vốn là nên quan tâm tất cả võ lâm Trung Nguyên nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể làm gì khiến cho rất nhiều môn phái vô cớ bị Vô Cực sơn trang chèn ép. Điều này thật sự là nỗi nhục của Võ Lâm minh. Tại hạ cảm thấy hổ thẹn.”

Sở Phi Dương nói: “Đây không phải là chuyện riêng của Võ Lâm minh, Trình huynh nói quá lời. Vô Cực sơn trang có dị huyết của Liên Sơn tộc nhân trợ lực, đương nhiên khó có thể đổi phó. La đại tiểu thư, người trước tiên vẫn là nên mang theo vị cô nương này rời đi, cứ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì. Chúng ta ngày hôm nay đến đây là muốn diệt trừ tận gốc Vô Cực sơn trang, nếu cần La đại tiểu thư tương trợ tại hạ nhất định sẽ tìm tới.”

La đại tiểu thư gật đầu, có chút lưỡng lự xoay người, kéo nữ hài tử đang sợ hãi rụt rè qua một bên, muốn đem nàng rời đi.

Nữ hài mới đi hai bước đột nhiên xoay người lại, nhìn Sở Phi Dương sợ sệt nói: “Các vị đại ca, các huynh muốn đổi phó với Tứ Phương trại chủ sao?”

La đại tiểu thư ở một bên giải thích: “Ý nàng là Vô Cực trang chủ.”

Sở Phi Dương gật đầu, nữ hài vẻ mặt có chút lo lắng: “Đại ca, các huynh hiện tại không thể đổi phó, thân tộc của chúng ta, Thánh tử của chúng ta đều nằm trong tay hắn.”

“Thần mộc?!” Sở Phi Dương nghi hoặc nói.

Nữ hài gầy yếu tiếp tục nói không nên lời, La đại tiểu thư chỉ có thể thay nàng giải thích: “Ta cũng chỉ là nghe nói qua một chút. Liên Sơn tộc có một gốc mộc thần ngàn năm, là vật mà tộc nhân nhất định phải thủ hộ. Hiện giờ thần thụ bị người của Vô Cực sơn trang khống chế, Liên Sơn tộc nhân bởi vậy mới phải chịu áp bức.”

“Vậy còn Thánh tử kia, đã xảy ra chuyện gì?” Trình Tuyết Tường nói.

La đại tiểu thư nói: “Việc này ta không rõ, bắt quá theo như ta được biết, người của Vô Cực sơn trang căn bản không biết đến sự tồn tại của Thánh tử Liên Sơn tộc. Thánh cô của bọn chúng tựa hồ vẫn luôn thực thi chức trách Thánh tử.”

“Nàng ta không phải Thánh tử của chúng ta!” Nữ hài gầy yếu hừ nhước mở miệng nói. Ngữ khí của nàng không phải oán hận mà chỉ là đơn giản tuyên bố một sự thực.

Sở Phi Dương cùng với Trình Tuyết Tường cũng không khỏi nhú mày. Nếu như Vô Cực sơn trang chỉ là khống chế mộc thần, thì bọn họ cũng không cần phải quá lo lắng. Dù cho gốc cây ngàn năm kia có là vật hiếm có khó tìm thì cũng không quan trọng bằng tính mạng hàng ngàn hàng vạn người. Giang hồ đã bị Vô Cực sơn trang quấy nhiễu đến nổi tinh phong huyết vũ, thời điểm này không thể chậm trễ hơn được nữa.

Quân Thư Ảnh lại đột nhiên nói: “Thần thụ ngàn năm? Liên Sơn tộc, chẳng lẽ...”

Sở Phi Dương nói: “Thư Ảnh, ngươi muốn nói đến cái gì?”

“Vậy thì ta đã biết lai lịch của bộ tộc này.” Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, “Ta đã từng đọc một cuốn sách có nhắc tới Liệt Sơn thị có thần mộc ngàn năm vinh khổ bất suy. Thân có dị huyết, có thể sinh tử nhân. Liên Sơn tộc này chắc hẳn chính là Liệt Sơn tộc. Tương truyền Liệt Sơn tộc vốn là hậu nhân của thần nông, ẩn cư nơi núi rừng, người đời khó gặp. Thần mộc đối với Liệt Sơn tộc nhân không phải là thứ tầm thường, bọn họ bởi vì một thân cây mà bị áp bức không phải là không có khả năng. Nhưng chỉ sợ rằng Vô Cực sơn trang đối với bọn họ không chỉ có những ý đồ này.”

Quân Thư Ảnh lại nhìn La đại tiểu thư nói: “Ngươi xem trên người nàng có phải có chỗ bị đen lại rồi thôi rửa phải không?”

La đại tiểu thư nghe vậy gật đầu, nhỏ giọng dỗ dành nữ hài, xem xét mảng da trên vai nàng rồi mới quay đầu lại về mặt ngưng trọng nói: “Quân công tử nói không sai.”

Sở Phi Dương đương nhiên cũng nghĩ đến, nói: “Nàng và Cẩm Anh giống nhau. Chẳng lẽ Liên Sơn tộc tất cả đều đã bị trúng độc?”

Quân Thư Ảnh gật đầu nói: “Vừa rồi ba người kia cũng đã nói. Chắc là do được tính trong máu của Liên

Sơn tộc nhân rất mạnh, người không có bệnh không đau đớn căn bản không dùng được. Vô Cực sơn trang vì áp chế, nên mới dùng cách hạ độc bọn họ.”

“Vô Cực sơn trang này thật sự là đáng ghê tởm, rốt cuộc đối với Liên Sơn tộc nhân có thâm cừu đại hận như thế nào mà lại giày vò bọn họ như vậy!” La đại tiểu thư phẫn nộ nói.

Trình Tuyết Tường nói: “Sở huynh, chúng ta tiếp theo phải thế nào? Ta nghĩ chưa cần động đến trang chủ kia, Liên Sơn tộc nhân thân trúng kỳ độc, nếu không có phương pháp giải độc đến lúc đó ngược lại sẽ trở thành lợi thế của Vô Cực sơn trang, Sở huynh suy nghĩ như thế nào?”

Sở Phi Dương nhíu mày gật đầu: “Lời Trình huynh nói không sai, trước tìm phương pháp giải độc mới là quan trọng.”

53. Phong Vũ Vô Cực - Chương 53

Tác giả: Nam Phong Ca

Thanh Lang dẫn theo Cao Phóng một đường chạy tới nơi ở của những người nô phó. Đó là một viện tử cũ nát hoang vu, trong viện cỏ dại mọc tràn lan, không hề giống nơi người ở.

Thanh Lang để Cao Phóng đi phía sau, y thuận tay đẩy ra một cánh cửa, một cỗ mùi khó chịu lập tức xộc vào mũi.

Cao Phóng từ phía sau Thanh Lang lộ đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trong phòng người nằm ngủ la liệt, nam nữ đều có. Trong phòng không có giường, chỉ có rơm rạ và vài cọng lông ngỗng gì đó làm đệm lót.

Nghe thấy tiếng động, chỉ có vài người nằm gần cửa ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại gục xuống, biểu hiện giống như đối với chuyện không liên quan đến mình.

Thanh Lang nhíu mày lùi về phía sau mấy bước, thứ mùi này rất khó chịu, y đường đường là Thiên Nhất giáo chủ không cần phải tự ủy khuất chính mình.

Cao Phóng ngược lại không thèm để ý, đạp một cước tiến vào, ngồi xổm xuống quan sát hai người nằm ngay dưới chân.

“Những người này giống Cầm Anh, tựa hồ trúng cùng một loại độc.” Cao Phóng quay đầu nói với Thanh Lang.

Thanh Lang đang muốn đáp lời thì xa xa bỗng nhiên vang lên mấy tiếng líu lo, nhỏ đến nỗi cơ hồ bên trong

đại trang ồn ào này nếu không chú ý lắng nghe thì không thể nhận ra được.

Đó là ám hiệu mà y và mấy người Sở Phi Dương sử dụng. Thanh Lang ngưng thần tập trung lắng tai nghe một lát, rồi nói với Cao Phóng: “Hãy khoan để ý tới việc này, Phi Dương gọi chúng ta trở lại, không biết bọn họ bên đó xảy ra chuyện gì, mau đi thôi.”

Cao Phóng vẻ mặt không đành lòng nhìn những người đang nằm dưới đất, bọn họ áo quần rách rưới, sắc mặt mệt mỏi, xung quanh tản ra một cỗ tuyệt vọng nhàn nhạt khiến người khác hít thở không thông.

“Đi thôi.” Thanh Lang kéo Cao Phóng đứng dậy, dẫn theo y cùng rời đi.

Không bao lâu mọi người đã tập hợp đầy đủ tại nơi ở của La đại tiểu thư. La đại tiểu thư cũng đã dẫn theo nữ hài kia ly khai, lưu lại gian phòng này cho mấy người bọn họ.

Sở Phi Dương đem sự tình sơ lược kể lại một lần, lại nhìn về phía Cao Phóng nói: “Hiện tại đã biết lai lịch của Liên Sơn tộc nhân cũng như nguyên nhân bọn họ trúng độc, vậy có thể tìm ra phương pháp giải độc hay không?”

Cao Phóng gật đầu: “Chỉ cần biết được phương pháp phối chế độc dược thì ta có thể giải độc.”

Thanh Lang nói: “Thì ra cái gọi là vũ phách chính là dùng máu của Liên Sơn tộc nhân trộn với độc dược mà chế thành, Vô Cực sơn trang này thật đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.”

“Xem ra, việc khẩn cấp trước mắt là phải lấy được phương pháp phối chế độc dược.” Trình Tuyết Tường nói, “Nhân tiện nếu có thể cứu cả thánh mộc của Liên Sơn tộc cũng tốt, dù sao đó cũng là tín ngưỡng của bọn họ.”

Quân Thư Ảnh khinh thường nói: “Tín ngưỡng là vì cứu vớt thể nhân, nếu vì tín ngưỡng mà chôn vùi hy vọng của cả một bộ tộc thì tín ngưỡng đó cũng thực cực đoan. Nhìn bộ dạng Liên Sơn tộc nhân lúc này, quả thực chẳng khác nào những cái xác không hồn. Chỉ vì một thân cây mà phải chịu kẻ khác khổng chế lợi dụng đến nước này, thật sự là cực kỳ hồ đồ.”

Sở Phi Dương cười nói: “Được rồi, chớ suy đoán lung tung, chúng ta chuyên tâm cứu người là tốt rồi. Đừng quên trên người chúng ta có thể cũng đã trúng độc.”

“Cũng là hảo sự do tổ sư gia kia nhà ngươi làm ra!” Quân Thư Ảnh bất mãn nói.

Thanh Lang cũng nói: “Cũng may chuyện này không phiền toái, nếu tìm không ra Thánh tử kia chúng ta vẫn có thể trở về tìm Vân Thâm, hần nếu dám không đưa ra giải dược ta sẽ để Tiểu Phóng bỏ hần, dẫn theo Ninh Viễn cùng bốn giáo chủ trở về Thiên Nhất giáo.” =))

“Chúng ta vẫn còn đang trong địa bàn địch nhân, người chó nói mấy lời vô nghĩa.” Cao Phóng trừng mắt nhìn Thanh Lang rồi lại nói, “Bước tiếp theo phải như thế nào? Làm cách nào mới có thể lấy được phương pháp phối chế độc dược?”

“Dem La đại tiểu thư cùng với nữ tử Liên Sơn tộc kia gọi đến hỏi một chút đi.” Sở Phi Dương nói.

La đại tiểu thư không một chút nghỉ ngơi, nghe được gọi liền lập tức dẫn theo nữ hài kia cùng chạy đến.

“Nàng tên là A Doanh.” La đại tiểu thư nói, “A Doanh, người đừng sợ, bọn họ đều là vì cứu các người mà tới. Nói cho Sở đại ca biết, những kẻ xấu kia bức các người uống độc dược ở đâu?”

A Doanh sợ hãi nhìn Sở Phi Dương, mở miệng nói: “Cầm Anh nói Thạch đại ca muốn dẫn hần đi tìm Sở đại hiệp để trị bệnh. Là huynh sao?”

Sở Phi Dương gật đầu, ôn nhu nói: “Hiện tại Cầm Anh đang ở Thanh Phong kiếm phái, được chăm sóc chu đáo, hần hết sức an toàn. Nhưng chúng ta nhất định phải tìm ra độc trong người các người là loại gì mới có thể cứu người cùng với Cầm Anh và cả tộc nhân của các người nữa.”

Từ trước đến nay Sở Phi Dương luôn rất biết cách trấn an người khác, A Doanh dần dần bình tĩnh trở lại, một lát sau mở miệng nói: “Ta không biết bọn chúng cho chúng ta uống loại dược gì nhưng ta biết nơi bọn chúng chế dược.”

A Doanh chỉ đến một viện lạc, mấy người liền lập tức chạy đến đó.

Cao Phóng dùng dược làm mê đảo những tên thủ vệ canh giữ ở đó. Sau khi thu hồi dược phần còn sót lại, y quay đầu nói với mọi người: “Hiện tại không muốn đánh rắn động cỏ thì đây là phương pháp ổn thỏa nhất. Những kẻ này sau khi tỉnh lại cũng chỉ cho rằng mình không cẩn thận mà ngủ quên.”

Mấy người tiến vào trong, tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy bất cứ phương pháp phối chế gì.

Cao Phóng đem thảo dược trong phòng lần lượt phân biệt từng loại, sau cùng bất đắc dĩ nói: “Xem ra bọn chúng hết sức cẩn thận, không có phương pháp phối chế, độc dược hần là được phối ngay tại lúc đó. Ta nghĩ nên ở đây chờ đến khi trời sáng, tận mắt chứng kiến bọn chúng phối dược ra sao. Như vậy mới có thể nắm được.”

Cao Phóng tinh thông dược thảo nhất đã nói như vậy, những người khác cũng không có biện pháp nào tốt hơn nên nhất tề nhảy lên xà nhà ẩn thân, chờ trời sáng.

Cao Phóng lần này không đi theo Thanh Lang mà một mực đi bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhìn y, nói: “Cao Phóng, người không có nội lực, bôn ba lâu như vậy chắc hần mệt mỏi.

Người nghỉ một chút đi.”

Cao Phóng sớm đã cảm thấy hết sức uể oải, nghe vậy liền chớp chớp hốc mắt khô khốc, gật đầu rồi tựa vào người Quân Thư Ảnh ngủ một lát.

Một đêm mai phục trên xà nhà không nói chuyện. Trời vừa hửng sáng liền có người tiến vào, ở bên bàn được gấp rút làm việc.

Cao Phóng ngủ một giấc đã đủ tinh thần, tỉ mỉ quan sát từng động tác của người này, lấy được gì, lấy bao nhiêu, rồi đem phương pháp phối chế độc được ghi chép lại cẩn thận.

Chờ đến khi Cao Phóng gật đầu, Thanh Lang liền làm ra một chút động, đánh lạc hướng những tên thủ vệ, người trong phòng cũng vội vã thu dọn được vừa mới tán rồi vội vã rời đi.

Mấy người Sở Phi Dương thừa dịp lên ra ngoài, lúc này cũng đã là giữa trưa, mọi người liền trở lại chỗ ở của La đại tiểu thư tạm thời ẩn náu, để Cao Phóng có thời gian tìm ra giải được.

Tựa hồ với vị trí của Tào bang nên La đại tiểu thư được đối đãi cũng không tệ, chỉ có một người mà được an bài trong một viện tử nhỏ thanh u, bên trong còn có mấy gian phòng trống.

Cao Phóng bắt đầu tìm hiểu phương pháp phối chế độc được còn những người khác đều tự mình tìm nơi nghỉ ngơi dưỡng sức.

Quân Thư Ảnh đương nhiên đi theo Sở Phi Dương tìm một gian phòng trống. Trình Tuyết Tường dừng bước, xoay người sang hướng khác, chỉ có thanh âm truyền đến: “Các người nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài xem xét tình hình một chút.” Thân ảnh lập tức biến mất.

Quân Thư Ảnh ngoảnh lại nhìn thì bị Sở Phi Dương nắm lấy bả vai kéo vào phòng. Đóng cửa lại, Sở Phi Dương nói: “Thư Ảnh, chúng ta ngủ một giấc đi, chờ khi Cao Phóng chế ra giải được, chỉ sợ sẽ có một trận ác chiến.”

Quân Thư Ảnh y phục chỉnh tề nằm trên giường, Sở Phi Dương ngồi xuống bên cạnh hôn nhẹ lên trán y sau đó di chuyển tới miệng, ôn nhu triển miên một hồi, hai trán tương để, hần thấp giọng nói: “Ngủ đi, ta ở đây canh chừng người.”

54. Phong Vũ Vô Cực - Chương 54

Tác giả: Nam Phong Ca

Muốn phối giải được cũng không phải chuyện dễ dàng, trong tay Cao Phóng lại không có thảo dược có thể dùng, hết thấy mọi thứ đều phải nhờ La đại tiểu thư lên lút mang đến.

Cũng may ba tên ác đồ kia mất tích vẫn chưa gây chú ý nên bọn họ mới có thể trì hoãn hai ba ngày. Có lẽ người tới đầu phục Vô Cực sơn trang quá nhiều, bọn chúng cũng không quá chú ý, chưa biết chừng ngay cả ba kẻ kia là ai bọn chúng cũng không hề biết.

Chẳng lẽ Vô Cực sơn trang quá mức tự tin đến thế, không sợ người lên vào bên trong là để nội ứng? Trên thực tế cũng không phải là không có, vị La đại tiểu thư này chính là một trong số đó.

“Đại khái bọn chúng đối với vũ phách kia cực kỳ an tâm.” Thanh Lang nói.

Hai ngày gần đây, thần sắc La đại tiểu thư rõ ràng càng ngày càng tiêu tụy, còn nữ tử được nàng cứu thì một mực theo gót, nét mặt mặc dù vẫn ngơ ngác nhưng đối với La đại tiểu thư lại hết sức lo lắng.

Cao Phóng vẫn đang tán thảo dược. Còn Trình Tuyết Tường Trình minh chủ thì giấu mình trên một cây cao, cảnh giới xung quanh. Sở Phi Dương muốn cùng hần luân phiên thay nhau nhưng hần một mực từ chối.

Về phần Thanh Lang và Quân Thư Ảnh, cả hai đều là người lười biếng không bao giờ biết tự kiếm việc để làm nên đương nhiên sẽ không chủ động xin đi đánh giặc. Vì vậy hiện tại Trình Tuyết Tường ngoại trừ bữa cơm thì đều một mực ngồi trên cây (=]], nhìn qua hết sức trầm ổn, đáng tin cậy.

Lúc này đang là giữa trưa, lại là ngày mùa thu, khí hậu trong sơn cốc càng hợp lòng người, Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh và Thanh Lang ngồi bên cửa sổ, nhàn nhã uống trà, ngoài viện đủ loại cây cối, hương hoa quế theo gió tản ra bốn phía. Nếu không phải mọi người thân có trọng trách thì lúc này thực sự là mãn ý vô cùng.

Thanh Lang ló đầu ra khỏi cửa sổ, hướng ngọn cây la lớn: “Trình huynh, xuống đây nghỉ ngơi một lát đi. Để Sở huynh lên đó thay.”

Ảnh Nhãn có gắn một đoá nguyệt quý (hoa hồng) hồng sắc từ giữa ngọn cây xuất hiện, lắc lư tỏ ý không cần, mũi kiếm khẽ vung, đoá hoa kia liền rơi xuống mặt bàn trước mặt ba người.

Quân Thư Ảnh khó chịu trừng mắt nhìn Thanh Lang: “Tại sao không phải là ngươi lên thay?”

“Ngươi không đi, ta vì sao phải đi?” Thanh Lang nhặt bông hoa lên, ở trước mũi khẽ cọ cọ, hừ nhẹ một tiếng nói.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nâng chén lên, uống trà uống trà. =]]

Hai ngày này mọi người cũng không phải nhàn rỗi, sớm đã thông suốt tình tình bên trong Vô Cực sơn trang, cả vị trí cổ thụ ngàn năm cũng đã tìm ra. Cũng may là hôm đó không tùy tiện hành động, tiểu lâu đêm đó mọi người nhìn thấy thực sự đúng là chỗ ở của Vô Cực trang chủ nhưng hiện giờ nàng không có ở đó mà ở cấm địa bế quan, chờ đến ngày chúc thọ mới xuất quan. Còn Thánh Cô hiện tại cũng đi vắng, nàng đã tới vô lâm Trung Nguyên không biết mang theo mục đích gì, chỉ sợ Vân Thâm lại phải bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán rồi.

Căn cứ vào lời A Doanh nói thì công việc ngày thường trong sơn trang là do một mình Thánh Cô quản lý, Vô Cực trang chủ ngược lại rất hiếm khi ra mặt. Hiện giờ Thánh Cô đi vắng, Sở Phi Dương không muốn để cá lọt lưới nên quyết định chờ đến ngày chúc thọ, sẽ quảng một mẻ tóm gọn tất cả.

“Tiền giáo chủ như ngươi còn không đi, ta đường đường Thiên Nhất giáo giáo chủ lại càng không phải đi. Thư Ảnh ngươi nói xem có đúng hay không?” Thanh Lang vẫn còn khiêu khích Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh biết rõ y tính cách xấu xa nên ngoảnh mặt làm ngơ không thèm đáp lời.

Thanh Lang lại chuyển hướng sang Sở Phi Dương: “Sở huynh, huynh nhìn hẩn kìa.”

“Uống trà của ngươi đi.” Sở Phi Dương cười nói.

Sở Phi Dương vừa dứt lời, cách vách lại truyền đến tiếng A Doanh thét chói tai.

Mấy người lập tức buông chén trà xuống, bật dậy chạy tới.

Trong gian phòng bên cạnh, A Doanh đang quỳ trên mặt đất đỡ lấy La đại tiểu thư, vẻ mặt lo lắng chực khóc.

La đại tiểu thư sắc mặt tái nhợt ngã xuống đất ngất đi, A Doanh khóc lóc, nói: “Tỷ tỷ, ngươi cứ uống một ngụm máu của ta đi! Ta đã như vậy, không sao cả, nhưng mà cứ tiếp tục như vậy tỷ tỷ sẽ chết đó!”

A Doanh đem cổ tay của mình tiến đến bên miệng La đại tiểu thư, La đại tiểu thư vô lực đẩy nàng ra.

“Ta không uống... Ta không thể uống, ta không muốn giống những kẻ đó.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Sở Phi Dương chạy tới nơi, đỡ La đại tiểu thư đứng dậy rồi đặt nàng ngồi xuống ghế, mở miệng hỏi.

La đại tiểu thư nói: “Không có gì, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

A Doanh ở một bên vừa khóc vừa nói: “Đại ca, La tỷ tỷ một mực không chịu uống máu của ta, bộ dạng tỷ tỷ như thế này là bởi vì chống đỡ không được. Vũ phách được trại chủ phối chế là lấy máu tộc nhân của ta là chính, chỉ cần uống lần đầu tiên thì sẽ không được ngừng, nếu không sẽ phải chịu đựng đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm, sống không bằng chết.”

“Đây là độc, cho nên ta không thể thỏa hiệp.” La đại tiểu thư nói, “Ta có thể chịu được. Bằng không sẽ giống những kẻ kia, trở thành con rối trong tay Thánh Cô. Thánh Cô tu luyện phương pháp khống chế lòng người của Liên Sơn tộc, hơn nữa nếu bị vũ phách giầy vò thì lại càng không có cách nào chống lại thủ đoạn của Thánh Cô vì tiếng nhạc của nàng có khả năng triệt tiêu đau đớn!”

La đại tiểu thư một hơi nói xong liền thở hồng hộc, nàng nắm lấy tay áo Sở Phi Dương, khó khăn nói: “Hiện tại ta thật không dễ dàng mới có thể bảo trì bản thân, cho dù phải tiếp tục chịu đau đớn ta cũng sẽ tuyệt đối không uống máu Liên Sơn tộc, nếu không sẽ hại người hại mình.”

“Ta biết, La đại tiểu thư, người nghỉ ngơi trước đi.” Sở Phi Dương trấn an rồi lại quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh và Thanh Lang.

A Doanh đỡ lấy La đại tiểu thư trở về bên giường, sau đó liền được Sở Phi Dương gọi ra ngoài.

A Doanh sợ sệt theo sát phía sau Sở Phi Dương đi ra khỏi phòng, Sở Phi Dương hỏi: “A Doanh, ta hỏi người, La đại tiểu thư nói Thánh Cô tu luyện phương pháp khống chế lòng người của Liên Sơn tộc, chẳng lẽ tộc nhân các người còn có năng lực này sao? Có thể khống chế lòng người?”

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh cùng nhìn A Doanh. Nếu như Liên Sơn tộc đúng là có năng lực như vậy thì sự tình cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Không nghĩ tới A Doanh lại lắc đầu: “Chúng ta không khống chế lòng người, chúng ta chỉ trị liệu lòng người. Chúng ta có thể xoa nhẹ vết thương trong lòng nhưng không làm được giống như Thánh Cô, khống chế thần trí người khác. Nàng đánh cắp bí pháp của tộc nhân ta sau đó phát triển nó thêm một bước.”

Nghe nàng nói như vậy, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể thở dài một hơi rồi để A Doanh đi.

“Liên Sơn tộc nhân này rất cuộc vì sao vẫn còn có thể tồn tại? Quả thực hoàn toàn không thích hợp với thế gian này.” Thanh Lang nói, “Tuy rằng thân mang dị năng nhưng lại không có khả năng tự bảo vệ mình, trong khi lại vì tất cả mọi người mà sống, quả thực so với một đứa trẻ mới sinh còn yếu ớt hơn. Chẳng thể trách Hiên Viên Dật muốn thiết hạ tường đồng vách sắt ngăn trở ngoại nhân tiến vào mảnh sơn cốc này.”

“Chuyện này không bàn đến nữa, người giang hồ thân trúng vũ phách nhiều như vậy, cũng là chuyện rất khó giải quyết.” Sở Phi Dương nói.

“Sở huynh muốn giải trừ vũ phách trên người bọn họ?”

“Đúng vậy.” Sở Phi Dương gật đầu.

Quân Thư Ảnh lại cau mày xem thường nói: “Những kẻ đó tất cả đều là phản đồ, hà cớ phải lo lắng thay cho bọn chúng? Sau này sống hay chết thì để bọn chúng tự gánh lấy!”

Sở Phi Dương lắc đầu cười: “Không thể như vậy được.”

“Tại sao không thể?” Thanh Lang lần này lại cùng với Quân Thư Ảnh đứng chung một chiến tuyến, “Bổn giáo chủ khẳng định không nguyên ý một nhọc vì những người này.”

“Tuy rằng đều đã đầu phục Vô Cực sơn trang nhưng trong số những người này không phải tất cả đều là đại gian đại ác, nhiều người bất quá cũng chỉ là vì tự bảo vệ mình nên mới hàng phục Vô Cực sơn trang.” Sở Phi Dương nói, “Những người này không đáng tội chết. Vả lại nếu bọn họ thực sự luôn bị vũ phách làm cho khổ sở thì nhất định sẽ không từ một thủ đoạn nào để dĩ cầu giảm bớt đau đớn, mà những người như vậy nếu bị ép vào đường cùng không biết còn có thể làm ra tình phong huyết như thế nào. Cho nên không thể không hóa giải vũ phách.”

Thanh Lang nhíu mày nói: “Nói đi nói lại, Sở huynh vẫn là không tin những kẻ phản đồ này đã mất đi nhân tính.”

“Người nếu sợ phát sinh thêm sự cố thì giết toàn bộ đi, vậy xong hết mọi chuyện.” Quân Thư Ảnh nghiêm túc nói.

“Không, không thể làm như vậy được.”

Phía sau lưng Sở Phi Dương đổ một trận mồ hôi lạnh, người này lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng cơ hồ là có thể giết sạch một nửa võ lâm Trung Nguyên a...

55. Phong Vũ Vô Cực - Chương 55

Tác giả: Nam Phong Ca

Cao Phóng còn đang khẩn trương phối chế giải dược, Sở Phi Dương cũng không muốn y phân tâm nên việc hóa giải vũ phách chỉ có thể tạm thời gác lại, dù sao hiện tại cũng không vội, lúc này hành sự còn có thể làm hỏng việc nên để sau này hãy tính tới.

Sở Phi Dương sau bữa trưa lại đi ra ngoài một chuyến, Thanh Lang cũng đi cùng. Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút mệt mỏi nên không đi. Dù sao với thân thủ của hai người đó thì ra ngoài một chuyến căn bản là không có nguy hiểm gì nên y cũng lười biếng đi theo.

Lại nói đến cuộc sống hàng ngày, lúc ở nhà mỗi ngày Sở Phi Dương sau giờ Ngọ đều kéo y lên giường ngủ, đem cả Kỳ Lân còn nhỏ ôm theo tiểu đồ vật nhét vào trong ngực y, đám tiểu gia hỏa đó cứ dính lấy y khiến y không ngủ cũng phải ngủ. Cho nên hiện tại cứ đến giờ này là y lại cảm thấy buồn ngủ không thôi.

Quân Thư Ảnh ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, lại đi tìm Cao Phóng hỏi xem tình hình phối chế giải được ra sao. Nhưng mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây Sở Phi Dương và Thanh Lang vẫn chưa thấy về.

Mùa thu ngày ngắn đêm dài, mặt trời lặn xuống chẳng bao lâu thì sắc trời đã chuyển tối.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cửa sổ, trước mặt bày ra mấy mũi ám khí, vô cùng buồn chán lau chùi.

Một bó hoa đại đột nhiên được đẩy vào từ ngoài cửa sổ, Quân Thư Ảnh ngẩng đầu liền thấy Sở Phi Dương ở ngoài cửa sổ đang mỉm cười.

“Thư Ảnh, tặng cho người.” Sở Phi Dương nói.

Bị nhét vào tay một bó hoa, Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương chống lên bệ cửa nhảy vào phòng, mở miệng hỏi: “Các người ra ngoài xem xét tình hình, tại sao lâu như vậy mới trở về, gặp phải chuyện gì sao?”

“Không có đại sự gì.” Sở Phi Dương bưng lên chén trà của Quân Thư Ảnh uống một hơi cạn sạch, “Hơn mười ngày nữa là đến thọ yến, bên trong sơn trang thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta phải cẩn thận đề chừng hơn cho nên hơi chậm chạp một chút.”

Quân Thư Ảnh gật đầu: “Người hái những thứ này làm gì, không cần làm chuyện dư thừa.” Nói xong đem hoa đặt lên bàn.

Sở Phi Dương cười nói: “Hái lúc đi ngang qua một khu vườn vắng vẻ, bắt quá cũng chỉ là vài gốc hoa đại, sẽ chẳng có ai để ý. Huống hồ, vì phụ cảm thấy, hoa này so với các loại nguyệt quý kiều sinh sinh đường (các loại hoa hồng được chăm sóc cẩn thận) thì đẹp hơn nhiều.”

Quân Thư Ảnh hơi nhú lông mày, nói: “Đang yên đang lành người lôi nguyệt quý vào đây làm gì? Lại còn hạ thấp nó như vậy.”

“Thư Ảnh, người thực rất thích nguyệt quý sao?” Sở Phi Dương hơi buồn bực nói.

Quân Thư Ảnh đứng lên thu dọn ám khí trên mặt bàn, cẩn thận gom vào trong túi: “Thích hay không thích cũng không có gì quan trọng, bắt quá vừa rồi là ta thuận miệng nói ra. Trái lại người tại sao vừa mới ra ngoài một chuyến liền trở nên khó hiểu như vậy?”

Sở Phi Dương túm lấy bó hoa lên nhét trở lại trong tay Quân Thư Ảnh: “Không cần nhiều lời, người hảo hảo nhận lấy đi.”

“Hoa này đến ngày mai là héo khô.” Quân Thư Ảnh nhắc nhở hần.

Sở Phi Dương chẳng nói chẳng rằng, cầm lấy một cái ấm pha trà đem nước trà bên trong đổ đi rồi lại múc nước sạch trong hồ đổ vào, sau đó đem bó tiểu hoa đại mà hần hái về cẩn thận bỏ từng nhánh vào trong đó, xong xuôi lại đặt trước mặt Quân Thư Ảnh.

“Như vậy có thể lâu hơn.”

Quân Thư Ảnh chứng kiến hành vi ngây thơ của hần, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Mặc dù không rõ người này tại sao lại cố chấp với bó hoa đại như vậy, nhưng nếu hần vui thì để hần thoải mái một chút đi.

“Thích không?” Sở Phi Dương sau một hồi loay hoay với bó tiểu hoa đại lại tiến sát tới ôm lấy Quân Thư Ảnh, cười nhẹ hỏi.

“Thích.” Quân Thư Ảnh sắc mặt không thay đổi trả lời cho có lệ.

“Thích thì hôn vi phu một cái.”

“ ... ”

Phía bên ngoài đình viện, Thanh Lang đang chơi đùa với càn nhặng quý hồng sắc lúc trưa.

Trình Tuyết Tường từ trên ngọn cây nhảy xuống, liếc mắt một cái đã thấy, mặt biến sắc.

Thanh Lang nhếch môi cười, vung tay nói: “Trình minh chủ đã dùng cơm hay chưa?”

Trình Tuyết Tường gật đầu.

Thanh Lang lại giơ càn nhặng trong tay lên: “Đúng rồi, đa tạ Trình minh chủ. Thân ở trận địa địch mà vẫn còn có nhả thú nhàn tình như vậy, Trình minh chủ cùng với những tên giang hồ thảo mắng có nhiều khác biệt, thật sự là vị trí diệu nhân.”

Trình Tuyết Tường khước miệng co quắp, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khách khí: “Thanh giáo chủ quá khen.”

Thanh Lang vừa lòng gật đầu, tiếp tục tiêu sái đi qua. =))

...

Cứ như vậy sau mấy ngày, Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang mỗi ngày đều giám thị tình hình bên trong sơn trang, đề phòng dị động. Quân Thư Ảnh đơn giản chỉ có nhiệm vụ nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Trình Tuyết Tường thay mọi người ẩn thân trong chùng tiểu viện, càng lúc càng tận chức tận trách hơn. Cao Phóng, La đại tiểu thư và A Doanh cùng nhau phối chế giải dược. A Doanh mỗi lần chủ động xin đi giết giặc, ném thử một chút giải dược, lại càng thêm cực khổ.

Cứ như thế, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, sắp xếp ổn thoả, ngày qua ngày, chớp mắt ngày chúc thọ đã cận kề.

Thánh Cô cũng đã trở về cách đây mấy ngày, Sở Phi Dương và Thanh Lang buộc phải theo dõi sát sao hơn.

Một ngày kia, hai người lại lần nữa đi ra ngoài. Quân Thư Ảnh lấy Lăng Nguyệt kiếm của Sở Phi Dương ra xem, lại thấy bảo kiếm bám bụi bám bụi, quang hoa bưng bít, không khỏi cảm thấy tiếc. Nơi này không có lộc bì nên chỉ có thể tạm thời dùng vải nhung để lau chùi.

Quân Thư Ảnh đặt kiếm ngang trước mặt, lưu quang trên thân kiếm chợt lóe lên, phản chiếu một một đôi tu mi tuấn nhân. Trong lòng cảm thấy thoả mãn, Quân Thư Ảnh thuận tay múa vài đường, kiếm quang lưu chuyển, đột nhiên xuất hiện thêm một bóng dáng.

Quân Thư Ảnh cảnh giác, ngừng cước bộ ngoảnh lại nhìn thì thấy Trình Tuyết Tường đang vừa cười vừa đi tới.

Kể từ khi Quân Thư Ảnh nhớ lại y cùng với Trình Tuyết Tường lúc nhỏ đã từng trải qua sự việc kia thì lạnh nhạt đối với hần cũng giảm đi vài phần, dù sao cũng coi như là người quen cũ, là một đoạn hồi ức du khoái thời niên thiếu.

Trình Tuyết Tường vỗ tay, cười nói: “Kiếm là binh khí của người quân tử, là vua của các loại binh khí, Thư Ảnh dùng kiếm quả thực rất phù hợp.”

Quân Thư Ảnh cười nhạt: “Trình minh chủ quá khen.”

Nét tươi cười trên mặt Trình Tuyết Tường cũng giảm, hần tiến lên trước vài bước, từ trong tay áo lấy ra một bức tượng khắc bằng gỗ.

Tượng gỗ là một con thỏ hình dáng nhỏ bé, dáng điệu thơ ngây chân thật. Chất gỗ trên thân thỏ còn rất mới, nhìn qua cũng biết là mới được khắc.

“Khi đó ta từng hứa sẽ tặng Thư Ảnh một tượng gỗ như vậy, không nghĩ tới tạo hóa trêu ngươi, ta sau khi rời đi lại không có dịp trở lại.” Trình Tuyết Tường nói, “Nhưng không biết lúc này thực hiện lời hứa có tính là muộn không?”

Quân Thư Ảnh đón lấy thỏ gỗ, đặt trong lòng bàn tay nhìn một lát. Y hoàn toàn không nhớ chuyện này, bất quá cái này đúng và vật thuở nhỏ mình rất thích.

Quân Thư Ảnh nhận thỏ gỗ, hướng Trình Tuyết Tường nói: “Trình minh chủ có lòng.”

“Thư Ảnh thích là tốt rồi.” Trình Tuyết Tường ôn hòa khẽ cười.

“Thư Ảnh, Trình huynh, hai người làm gì ở đây vậy?” Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang vào đúng lúc này lại từ bên ngoài trở về, bốn người chạm mặt.

Sở Phi Dương chủ trì để từng người tự nói ra tình hình ngày hôm nay sau đó bốn người lại tản đi.

Sở Phi Dương đi theo Quân Thư Ảnh trở về phòng.

Quân Thư Ảnh đặt thỏ gỗ lên bàn, sau đó đem Lãng Nguyệt kiểm cất đi rồi lại rót một chén trà đưa cho Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhận lấy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thỏ gỗ kia, lông mày nhanh chóng xô lại.

“Đây là cái thứ đồ chơi gì?” Sở Phi Dương túm lấy thỏ gỗ giơ lên trước mặt, vô cùng bức bối nói.

“Trình Tuyết Tường khắc.” Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn một cái, không quá để ý, đáp lời.

Sở Phi Dương khước miệng co quắp: “Hắn tại sao phải tặng người vật này?”

“Hắn đại khái trên ngọn cây quá rảnh rồi.”

“Vậy hắn tại sao không tặng cho ta, không tặng Thanh Lang?” Sở Phi Dương lỗ mũi không còn là lỗ mũi, tròng mắt không còn là tròng mắt, hừ lạnh nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn, lại nhìn về phía thỏ gỗ đáng điệu ngây thơ chân thật trong tay Sở Phi Dương, có chút kinh ngạc nói: “Người thích đồ chơi loại này? Ta còn nghĩ sẽ đem về cấp cho Ninh Viễn chơi, nhưng nếu người thích thì giữ lại đi.”

Sở Phi Dương buồn bực thở dài một tiếng, dè Quân Thư Ảnh ngồi xuống: “Căn bản không phải chuyện đó. Ta hỏi người, người và Trình minh chủ có phải hay không sớm đã quen biết?”

Quân Thư Ảnh gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương: “Làm sao người biết?”

Ta không biết mới là lạ, hai người các người liếc ngang liếc dọc cũng đã bao nhiêu ngày rồi! Chính người thừa nhận! Trong lòng Sở Phi Dương nổi giận bất bình, nghiêm túc nói: “Quen như thế nào? Tỉ mỉ kể lại cho ta nghe!”

oOo

Lời tác giả:

“... Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang mỗi ngày giám thị tình hình bên trong sơn trang, đề phòng dị động. Quân Thư Ảnh đơn giản chỉ có nhiệm vụ nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Trình Tuyết Tường thay mọi người ẩn thân trong rừng chừa tiểu viện, càng lúc càng tận chức tận trách hơn. Cao Phóng, La đại tiểu thư và A Doanh cùng nhau phối chế giải dược. A Doanh mỗi lần chủ động xin đi giết giặc, ném thử một chút giải dược, lại càng thêm cực khổ.

Cứ như thế, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, sắp xếp ổn thoả...”

56. Phong Vũ Vô Cực - Chương 56

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương muốn nghe, Quân Thư Ảnh liền đem chuyện đó sơ lược kể lại, kết quả là Sở Phi Dương nghe xong lại càng thêm buồn bực.

Cho đến cuối cùng, người ta vẫn là trúc mã trúc mã lưỡng tiểu vô sai. Ở trong núi kia chơi đùa, thì thâm to nhỏ với nhau, hái hoa bắt thỏ, loại khoái hoạt như vậy, Sở Phi Dương vừa mới tưởng tượng đã cảm thấy chưa đến độ cả mắt.

“Người cùng hân ở với nhau mấy ngày?” Sở Phi Dương hỏi.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút: “Có lẽ ba bốn ngày gì đó, ta cũng không nhớ rõ.” Nói xong có chút mất kiên nhẫn, “Chuyện xảy ra đã lâu, người hỏi tỉ mỉ như vậy để làm gì? Ta không muốn nói nữa.”

Sở Phi Dương hừ một tiếng: “Thư Ảnh, người cũng quá là thiện tâm đi. Thanh Lang là người nhật, Trình Tuyết Tường là người cứu, người trước đây còn cứu những ai nữa? Là nam hay là nữ? Nhân tiện lần này một lượt kể ra hết, sau này đỡ phiền toái.”

“Không còn.” Quân Thư Ảnh mí mắt cũng không buồn nhấc lên, đáp lời.

Sở Phi Dương thấy y không hề suy nghĩ mà trả lời ngay, liền hồ nghi xác nhận lại lần nữa: “Thật không

còn sao?”

Quân Thư Ảnh không vui nói: “Ta cũng không phải là mở thiện đường. Sở Phi Dương, người tốt cuộc muốn nói cái gì, chờ cùng ta vòng vo dây dưa mãi như vậy, có chuyện gì thì nói thẳng đi!”

Sở Phi Dương sao có thể nói ra hắn là đang bị giam chưa đội lên. Trình Tuyết Tường vì lí do gì ân cần niềm nở, trong khi Quân Thư Ảnh hoàn toàn ngây thơ không biết gì, hắn đương nhiên không thể hảo tâm mà để tình địch thiêu phá song hộ như vậy.

Lại nói, Trình minh chủ này cũng thật là... Thê tử bằng hữu không thể đùa bốn chẳng lẽ hắn không hiểu sao?! Tuy rằng hắn cũng không làm việc gì quá phận nhưng loại hành động tặng hoa tặng thổ này, Sở Phi Dương hoàn toàn không thể dung nhẫn.

Hiệp chi đại giả, đại hiệp chi tâm, lúc lớn thì có thể như hải nạp bách xuyên (biển có thể thu nạp trăm sông đổ vào → ý chỉ sự khoan dung độ lượng), còn lúc nhỏ cũng có thể so với châm tiêm.

Sở Phi Dương nắm lấy bả vai Quân Thư Ảnh, cười nói: “Nhìn người xem, còn nổi cáu với ta. Ta không hỏi mà được sao?”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đang cười mỉm, nhin không được oán hận nghiêng rằng. Y rõ ràng rất nghiêm túc nói chuyện vậy mà hắn trước sau vẫn có thể cố ý xuyên tạc ý người khác, cố tình gây sự mà còn ra vẻ độ lượng, thật sự khiến y tức chết.

Quân Thư Ảnh không muốn cùng hắn tranh cãi liền đứng dậy phẩy tay áo nhưng lập tức bị giữ chặt.

Sở Phi Dương khế dùng sức kéo y trở lại, rồi cố ý làm y trượt chân, ngã vào lòng hắn.

“Thư Ảnh, ta chỉ đùa một chút, không cần tức giận.” Sở Phi Dương đưa tay sờ sờ hai má Quân Thư Ảnh, không khỏi một trận thỏa mãn.

Có thể đối với y như vậy, có thể không kiên nhẫn mà vuốt ve y thì cũng chỉ có Sở Phi Dương hắn mà thôi. Ngoài hắn ra, nam tử nữ tử khác không kẻ nào có bản lĩnh khiến Quân Thư Ảnh thu lại một thân gai góc, nhu thuận dịu dàng như thế này.

Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương ôm vào trong lòng, cũng không giãy giụa. Sau một hồi cọ qua cọ lại liền phát ra một cỗ hỏa khí.

Sở Phi Dương ôm lấy eo Quân Thư Ảnh, hôn môi y, quyến luyến không rời. Khí tức mạnh mẽ nóng ẩm phả lên mặt, bộ dạng này của Sở Phi Dương so với ngày thường sức quyến rũ hơn rất nhiều, Quân Thư Ảnh cũng nhin không được nữa, có chút mặt đỏ tim đập.

Sở Phi Dương ngẩng đầu cùng Quân Thư Ảnh trán trán tương đề, thấp giọng nói: “Bảo bối, ta nhịn không được...”

“Nhưng đây là đang ở trong dịch trận...” Quân Thư Ảnh cũng thấp giọng nói.

“Đây là bao nhiêu ngày rồi!” Sở Phi Dương nhịn không được tả oán nói. Hắn không phải là người không biết chùng mực, nhưng không có nghĩa là sẽ không sinh lòng oán phẫn. Người chưa thỏa mãn dục vọng thì chẳng còn lý tính khả ngôn, Sở Phi Dương không khỏi càng cảm thấy Vô Cực sơn trang này đáng hận hơn vài phần.

Hai tay Quân Thư Ảnh vòng trên vai Sở Phi Dương, Sở Phi Dương vẫn tiếp tục hôn y, thỉnh thoảng còn đem đầu lưỡi xâm nhập vào miệng y tàn sát bữa bãi, nhiễu loạn khí tức.

“Người đáng lẽ không nên nhàn sự quản tới việc của Vô Cực sơn trang.” Quân Thư Ảnh than thở nói.

Sở Phi Dương cười nhẹ một tiếng, hướng về phía lỗ tai xinh đẹp kia thổi một ngụm nhiệt khí rồi lại hôn lên vành tai bạch tích khiến Quân Thư Ảnh không khỏi rụt người lại.

Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y, nói: “Cho dù không phải nhàn sự xen vào việc của người khác thì trách nhiệm của người vẫn phải thực hiện, hai chuyện này khác nhau không cần đánh đồng làm một. Chờ mọi việc giải quyết xong xuôi người phải gánh lấy trách nhiệm của người...” Sở Phi Dương luồn bàn tay từ eo xuống phía dưới, vuốt ve ám chỉ, xúc cảm mềm mại mỹ hảo khiến hắn nhớ lại mùi vị tiêu hồn hàng đêm, Sở Phi Dương không khỏi âm thầm ai oán, cái này thực là một loại dày vò khổ sở a.

“Ân...” Quân Thư Ảnh giống như rên nhẹ một tiếng, thanh âm rất nhỏ nhưng lại biến thành một sợi tơ dài, bay vào trong lòng Sở Phi Dương quấn chặt, xé cũng không ra, chỉ cảm thấy khắp nơi ngứa ngáy nhưng có gãi cũng không tới chỗ ngứa, duy chỉ có hung hăng đem người này ôm chặt vào lòng mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Lúc chạng vạng tối, La đại tiểu thư theo thường lệ đem đồ ăn từ trù phòng tới, để Cao Phóng lần lượt kiểm tra độc tính, lại có A Doanh tự mình đứng bếp đun nấu vài món, gom lại cũng đủ bảy người ăn.

A Doanh chạy khắp nơi gọi mọi người trở về, cùng nhau ngồi xuống bàn cơm.

Thanh Lang nhìn vào một bàn thức ăn đơn sơ với hết khả năng mới làm được, cười cười nhìn hai người nữ tử: “Nhị vị cô nương thật khéo tay, tuệ chất lan tâm. Chẳng biết thể gian ô trọc này người nào có có thể được nhị vị cô nương ái mộ làm bạn.”

A Doanh ít tiếp xúc với bên ngoài, chỉ mới vậy đã cảm thấy xấu hổ mặt đỏ bừng, lúng túng cúi đầu không dám nhìn. Trái lại La đại tiểu thư, nhịn không được liếc mắt nhìn Sở Phi Dương một cái.

Sở Phi Dương đang rót một chén trà đưa cho Quân Thư Ảnh, nghe vậy cũng cười phụ họa.

La đại tiểu thư dời mắt cúi mặt, khuôn mặt vốn có chút tái nhợt giờ lại nhiễm thêm một tia mất mát.

Quân Thư Ảnh uống mấy ngụm trà, đôi môi ẩm ướt so với bình thường càng trở nên hồng nhuận, ngay cả lạnh nhạt từ trước đến nay cũng dường như ẩn giấu một chút gì đó thủy sắc.

Thần sắc như thế rõ ràng chính là...

Trình Tuyết Tường nhanh chóng cơm nước xong xuôi lại tiếp tục nhảy lên ngọn cây cảnh giới.

Cùng ăn một bữa cơm, nhưng có người cảm thấy ngọt ngào lại có người chẳng cảm thấy vị gì, tư vị ra sao cũng chỉ có mình mới biết.

Thời gian giám thị mai phục nói nhanh cũng không phải nhanh, nói chậm cũng không hẳn là chậm, nhạt thăng nguyệt lạc, một ngày như vậy trôi qua, thọ yến ngày một tới gần, Vô Cực sơn trang đột nhiên tra xét đại quy mô tất cả các viện tử, chỗ ở La đại tiểu thư cũng không bỏ qua.

Sở Phi Dương và mọi người sau một hồi bàn bạc, quyết định tạm thời tránh mặt khỏi sơn trang. Giải được do Cao Phóng phối chế lúc này đã đủ nguyên mẫu. Độc trong người A Doanh cũng đã thuyên giảm, mỗi ngày dùng được, bệnh trạng trên người đã bắt đầu nhẹ hơn.

Thời gian cấp bách, không thể cầu thập toàn thập mỹ, đây cũng là kết quả tốt nhất có thể rồi. A Doanh không có nơi để đi, chỉ có thể đi theo mấy người Sở Phi Dương rời khỏi sơn trang. Bên ngoài vừa vặn còn có Hạng Ninh Tử chiếu cố Hứa Trực, đem A Doanh giao cho hắn cũng xem như yên tâm.

Vài ngày sau, trên đường lớn dẫn vào cốc có một nhóm nam tử nữ tử trẻ tuổi thân bạch y từ ngoài núi tiến vào sơn trang, dẫn đầu không ai khác chính là Ngọc nhi, người vẫn luôn luôn theo sát bên cạnh Thánh Cô.

57. Phong Vũ Vô Cực - Chương 57

Tác giả: Nam Phong Ca

Ngọc nhi dẫn người trở về Vô Cực sơn trang trong khi Thánh Cô vẫn chưa thấy xuất hiện.

Trình Tuyết Tường có chút lo lắng nói: “Không lẽ hành động của chúng ta đã bị bại lộ?”

Thanh Lang lắc đầu, rất chắc chắn nói: “Không thể có khả năng này.”

Quân Thư Ảnh hiếm khi đồng tình: “Chúng ta làm gì cũng thận trọng, sao có thể bại lộ hành tung. Trình

minh chủ cũng không cần đánh giá quá cao thực lực kẻ địch như vậy.”

“Sở huynh, huynh thấy thế nào?” Trình Tuyết Tường lại nhìn về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương im lặng suy nghĩ, lúc này mới mở miệng nói: “Ta cũng cảm thấy nguyên nhân không phải là ở chúng ta. Ta lo chính là võ lâm Trung Nguyên sẽ xảy ra chuyện. Thánh Cô chỉ một mực hoạt động ở Trung Nguyên, hiện tại thọ thần Vô Cực trang chủ gần kề nhưng nàng vẫn chưa trở về. E rằng Trung Nguyên có biến.”

“Trung Nguyên có biến?” Cao Phóng vội la lên, “Vân Thâm, còn có mấy đứa trẻ...”

Quân Thư Ảnh nói: “Vân Thâm sẽ không sao, tiểu tử đó rất lanh lợi. Vả lại Thanh Phong kiếm phái lớn như vậy, lão đầu tử lão hồ ly kia chẳng phải thành tinh rồi sao, sẽ không có việc gì.”

“Còn có Thiên Nhất giáo ở đó nữa.” Thanh Lang cũng nói, “Thanh Tĩnh sẽ trông nom, Tiểu Phóng không cần lo lắng.”

Cao Phóng liếc mắt nhìn y: “Người đem trọng trách nặng như vậy giao phó cho một đứa trẻ?”

Thanh Lang khoe miệng nhếch lên nói: “Chẳng lẽ lại phó thác cho Tiểu Kỳ sao?”

Cao Phóng nhú mày trầm mặc, thực sự là... không thể.

Đợi cho đến khi đoàn người dọc theo sơn đạo đi xa, cuối cùng nhìn không thấy dấu vết, Sở Phi Dương mới đứng lên nói: “Không cần suy đoán, suy nghĩ nhiều cũng không ích gì, ta tin tưởng năng lực của Tín Vân Thâm. Cho dù Thánh Cô kia có tính toán gì đi chăng nữa thì tới thọ yến nhất định sẽ rõ ràng.”

Trở lại sơn động tạm thời dừng chân, Hạng Ninh Tử từ bên trong đi ra đón.

“Sở đại hiệp, các huynh đã trở về.” Hạng Ninh Tử la lên, “Sư phụ ta đã tỉnh. Cao đại ca, làm phiền huynh tới xem xét một chút.”

Hạng Ninh Tử biết sư phụ hắn đã từng là người của Vô Cực sơn trang, bởi vậy ở trước mặt mọi người bao giờ cũng cảm thấy hết sức hổ thẹn. Nhưng dù sao cũng là sư phụ của hắn, ơn dưỡng dục giáo đạo không thể quên, bởi vậy chỉ có thể mặt dày thỉnh cầu Cao Phóng, nói xong mặt liền đỏ bừng bừng.

Mấy ngày trôi qua Hứa Trực đã khôi phục một chút, lại có Cao Phóng chữa trị, lão lúc này đã tỉnh táo nhưng người lại có vẻ càng thêm già nua, tinh thần cũng không còn nhanh nhẹn như lúc trước, miệng thì thảo nhớt tới Lệ nhi.

Cao Phóng bắt mạch cho lão, hướng Hạng Ninh Tử nói: “Sư phụ ngươi thể cốt vốn khoẻ mạnh, hiện tại cũng không còn đáng ngại, chỉ cần sau khi sự tình này kết thúc, trở về hảo hảo tĩnh dưỡng là tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh ôm cánh tay đứng ở một bên, cúi đầu nhìn vào Hứa Trục ánh mắt đang đăm đăm bộ dạng si ngốc, nhíu mày nói: “Lão không phải là u mê rồi chứ?”

Cao Phóng mở mí mắt Hứa Trục ra nhìn một chút, lại nhần nại hỏi lão mấy vấn đề, rồi mới đứng dậy nói: “Không phải, lão chỉ là chịu đả kích quá lớn, nhất thời có chút thất hồn lạc phách.”

“Lão đầu này khẳng định vẫn còn một số việc giấu giếm chúng ta, nếu lão không u không mê thì nhanh nhanh để lão nói ra hết.” Quân Thư Ảnh nói.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía Hứa Trục, nhưng lão vẫn giữ nguyên bộ dạng ngu ngơ, trái lại Hạng Ninh Tử có chút khó xử che chắn trước mặt sư phụ hắn: “Quân công tử, sư phụ ta trọng thương, bệnh nặng mới tỉnh, thần chí cũng không được rõ ràng. Hơn nữa, người cũng là bị Thánh Cô kia hãm hại.”

“Lão đầu này vốn là tiếp tay cho Vô Cực sơn trang.” Quân Thư Ảnh nói, “Đại chiến sắp đến, lão trái lại một mực giấu giếm, đúng là không có chút nào hối cải. Người như thế chính là phản đồ vô lâm Trung Nguyên, các ngươi không thể cứ tiếp tục hảo tâm thương xót một tên phản đồ.” Y một tay chỉ vào mấy người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đưa tay nắm lấy ngón tay bạch tích của Quân Thư Ảnh, kéo y đến bên người.

Kể lúc trước đem vô lâm Trung Nguyên quấy nhiễu đến nổi tinh phong huyết vũ hiện tại lại ở chỗ này lên án kịch liệt phản đồ vô lâm Trung Nguyên khiến Sở đại hiệp trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý, cảm khái phong thủy luân chuyển, thế sự vô thường.

“Đừng nóng nảy, cứ để ta hỏi lão.” Sở Phi Dương vỗ vỗ bả vai Quân Thư Ảnh, lại nhìn Hạng Ninh Tử nói: “Hạng huynh đệ, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không kích động sư phụ ngươi, nhưng Thư Ảnh nói đúng, đại chiến sắp đến, bất luận giấu giếm cái gì cũng là phản bội, ngươi cũng không hy vọng sư phụ ngươi mắc thêm sai lầm nữa đúng không?”

Hạng Ninh Tử nghe xong, càng nghĩ lại càng thấy Sở Phi Dương nói rất có lý, tuy rằng vẫn khó xử nhưng cũng không ngăn cản nữa.

Sở Phi Dương ngồi xuống nhìn Hứa Trục, sau một lát mới nói: “Nghiêm môn chủ, lão trước kia rời bỏ Vô Cực sơn trang, tới Trung Nguyên mai danh ẩn tích, hiện giờ vào lúc Vô Cực sơn trang tác oai tác quái lại chủ động hiện thân, ta tin tưởng lão vốn là người có lòng từ bi. Về Vô Cực sơn trang, lão rốt cuộc còn giấu giếm chúng ta những gì, ta hi vọng giữa lúc vô lâm Trung Nguyên đang gặp khổ nạn, liên lụy đến hàng ngàn hàng vạn người vô tội, môn chủ có thể thẳng thắn nói cho chúng ta biết, giúp giang hồ sớm vượt qua kiếp nạn này.”

Sở Phi Dương tình chân ý thiết nói xong, Hứa Trục vẫn nghiêm mặt như một khúc gỗ không đáp lời, giống

như hoàn toàn không nghe thấy gì.

Quân Thư Ảnh đứng ở phía sau Sở Phi Dương, hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy lão gia hỏa này vốn là kiên định chủ ý không mở miệng. Nhi tử của ở trong mê hồn động nhiều năm như vậy, trong khi Vô Cực sơn trang gần ngay trước mắt nhưng căn bản không có người cứu. Mặc dù như vậy nhưng lão vẫn là có ý bệnh vực Vô Cực sơn trang. Người như vậy ta nhìn không ra có chút nào từ bi. Lão ngay cả nhi tử của mình cũng không màng vậy còn có thể để ý tới người giang hồ hay sao?”

Quân Thư Ảnh không chút lưu tình nói, tròn mắt Hứa Trục giật giật, vài tia thần thái cư nhiên khôi phục trở lại, không còn đờ đẫn như lúc trước nữa. Lão nhìn về phía Quân Thư Ảnh, lại bị hai đạo ánh mắt sắc bén chọc thương liền vội và quay mặt đi.

Sở Phi Dương tận đáy lòng giơ lên một ngón tay cái. Mặt xấu xa này đôi khi cũng thật tốt.

Sắc mặt Hứa Trục sau một hồi nhăn nhó mới khàn giọng mở miệng nói: “Lão phu sẽ đem những chuyện lão phu biết nói cho các người. Nhưng, có một chuyện lão phu cho dù có chết cũng sẽ không nói. Vả lại nó cũng không liên quan đến mục đích lần này các người đến đây, hi vọng các người nể tình ta tuổi già sức yếu, không cần tiếp tục bức bách ta.”

Sở Phi Dương nhìn lão đã đến cực hạn, hiểu rõ tiếp tục bức cũng vô dụng, liền gật đầu đồng ý với điều kiện của Hứa Trục.

...

Thọ thần đã đến gần, Sở Phi Dương căn dặn Hạng Ninh Tử, đến ngày đó sẽ để hắn cùng Hứa Trục và A Doanh ở lại sơn động của Hiên Viên Dật tránh bị liên lụy, thời điểm đó bọn họ khẳng định là không rảnh rỗi để chiếu cố những người này.

Hạng Ninh Tử biết mình võ công không đủ cao, không thể giúp gì, cũng không muốn liên lụy những người khác bởi vậy đối với Sở Phi Dương thì bảo sao nghe vậy, hoàn toàn không có dị nghị.

58. Phong Vũ Vô Cực - Chương 58

Tác giả: Nam Phong Ca

Thọ thần vô cực trang chủ.

Bắt đầu từ giờ dần, khắp nơi trong sơn trang đèn đuốc sáng trưng, phó dịch đi tới đi lui bận rộn. Ngọc nhi tay cầm ngân tiên, đứng ở chỗ cao hô hô quát quát khiến đám phó dịch vừa tắt bật làm việc vừa nơm nớp lo sợ.

Tuy rằng đã là cuối thu đầu đông, sáng sớm trời rất lạnh nhưng lúc này đang ả nấu trên sườn núi bên ngoài sơn trang Sở Phi Dương và mọi người ngược lại đều cảm nhận được một luồng nhiệt từ bên trong sơn trang phát ra, khiến cho bạch sương trên lá cây cũng đã tan hết.

Cao Phóng không có võ công, vì an toàn nên được an trí ở lại bên trong sơn động của Hiên Viên Dật.

Quân Thư Ảnh nói: “Phi Dương, người có tính toán gì không?”

Sở Phi Dương trầm ngâm một lát, nói: “Vô Cực sơn trang vì ngày hôm nay mà hơn nửa năm trước bắt đầu hành động, khắp nơi võ lâm Trung Nguyên tàn sát bừa bãi. Thánh Cô ngày hôm nay không có khả năng không xuất hiện, nàng ắt hẳn là có ý đồ. Ta cảm thấy, thọ yển ngày hôm nay nhất định sẽ có chuyện phát sinh và có lẽ sẽ lý giải được vì sao Vô Cực sơn trang lại đối địch với võ lâm Trung Nguyên như vậy.”

“Ý người là chúng ta phải chờ đợi?” Quân Thư Ảnh nói.

Trình Tuyết Tường cũng nói: “Sở huynh có dám chắc Vô Cực sơn trang ngày hôm nay sẽ lộ rõ chính mình? Huynh đã phát hiện ra điều gì hay sao?”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Chỉ là trực giác mà thôi.”

“Sở huynh tự tin như vậy sao?” Thanh Lang nói, “Nếu như không có căn cứ mà chỉ dựa vào trực giác, bỏ qua thời cơ thì có hối cũng không kịp.”

“Ta tin tưởng Sở huynh.” Trình Tuyết Tường như đinh đóng cột nói.

Những người khác đều kinh ngạc quay sang nhìn hần.

Trình Tuyết Tường khẽ mỉm cười nói: “Hiệp sĩ hành tẩu giang hồ nhiều năm, trực giác càng ngày càng chuẩn xác, càng đáng tin cậy. Bởi vì người trực giác không đáng tin, không chuẩn xác đều sẽ chết. Sở huynh hiện giờ tiêu sái như vậy khẳng định trực giác có thể tin tưởng được. Cho nên ta tin tưởng Sở huynh. Chúng ta đã đợi nhiều ngày như vậy, thời điểm này chờ đợi thêm một chút có là bao, đến khi vỡ kịch hay của Vô Cực sơn trang mở màn, ắt sẽ lộ rõ nội tình.”

Quân Thư Ảnh trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Sở Phi Dương nói: “Hần muốn nói người là người tốt nên có thiên tương.”

“Thư Ảnh quả nhiên hiểu ta.” Trình Tuyết Tường tươi cười nói.

Trình Tuyết Tường này một trận thối phòng tựa hồ rất được lòng Quân Thư Ảnh, thái độ của y đối với Trình Tuyết Tường lại càng thêm thân thiết, vốn là sau khi biết được Trình Tuyết Tường cùng với mình hồi nhỏ đã từng quen biết, Quân Thư Ảnh đối với hần cũng đã không lạnh nhạt giống lúc trước nữa, lần

này được xưng tụng vẻ mặt lại càng thêm ôn hoà.

Được người kết kết thực thực tán dương một trận nhưng trong lòng Sở Phi Dương một trận bực bội.

Minh chủ vô lâm đáng ghét này, quả thực tâm tư thâm trầm, giỏi về tâm kế! Nếu đại hiệp hần cứ quang minh lỗi lạc, chính nhân quân tử không ở sau lưng giở trò thì quả thực khó lòng phòng bị.

Mấy người ở trên sườn núi đợi mấy canh giờ, trời tảng tảng sáng thì bên trong sơn trang từ trong ra ngoài đã giăng đèn kết hoa, phi hồng đài lục, khắp nơi cảnh tượng nhất phái hỉ khánh.

Những người đầu phục Vô Cực sơn trang cũng lục đục từ nơi ở của mình đi ra, phục sức trên người đều thống nhất một kiểu, đại khái đây là yêu cầu của Vô Cực sơn trang. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một biển người thân mặc lục sắc từ khắp nơi trong sơn trang dồn dập tiến về về nghiêm trang (quảng trường rất rộng).

Quân Thư Ảnh sau một hồi quan sát mới tiếp cận Sở Phi Dương, nói: “Theo ta thấy, trở về nên để Vân Thâm cấp cho đệ tử Thanh Phong kiểm phái mỗi người một bộ trang phục thống nhất.”

Sở Phi Dương khoe miệng nhếch lên: “Người có biết Thanh Phong kiểm phái có bao nhiêu người không? Cần rất nhiều bạc a.”

Quân Thư Ảnh khinh thường nói: “Tróc lột Vô Cực sơn trang này, người còn sợ không có tiền sao?”

“Bổn giáo chủ đã nghe thấy.” Thanh Lang thò đầu sang chặn ngang, xòe ra năm ngón tay, nói: “Bổn giáo chủ cần phải được từng này.”

“Được.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh nói.

Trình Tuyết Tường ở một bên khụ khụ một tiếng: “Việc này, theo đạo lý mà nói, sau khi giải quyết xong Vô Cực sơn trang, toàn bộ tài vật cần phải do Vô Lâm minh thống nhất an bài...”

“Người đừng mong!” Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh dị khẩu đồng thanh, cự tuyệt.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ ngăn lại: “Được rồi, đừng làm ồn, quan trọng là đã tới lúc hành động, chúng ta đi thôi.”

...

“Lão Nhị, lão Tam, lão Tứ, các người nhanh chân lên một chút có được không? Thọ yến sắp bắt đầu rồi, chúng ta tới trễ sẽ không hay.” Một hán tử trung niên vừa mới vội vàng vượt qua tiểu môn, liền ngoảnh đầu lại la lên.

Ba nam nhân khác ngáp ngắn ngáp dài từ phía sau đuổi theo, một người trong đó nói: “Đại ca huynh gấp làm gì, dù sao chúng ta cũng không phải là nhân vật trọng yếu, sẽ không có ai để ý đến. Lại nói, Vô Cực sơn trang quả thực có lòng, tiểu nương môn lúc trước chống đỡ không nổi đã chết, ngày hôm qua lập tức lại đưa một nữ tử khác đến, như nước trong veo...” Gã còn chưa dứt lượt lại đột nhiên im bặt.

Ba kẻ kia nghi hoặc quay đầu lại, mới chỉ kịp thấy ba đạo ngân quang lóe lên sau đó trước mắt liền tối sầm lại, lần lượt ngã xuống đất.

“Một đám cận bã.” Thanh Lang từ nơi bí mật đi ra, quệt khóe miệng, vẻ mặt khinh bỉ nói.

“Ta sớm đã nói vô lâm Trung Nguyên không có mấy thứ tốt đẹp.” Quân Thư Ảnh từ phía sau đi ra.

Hai vị Vô lâm Trung Nguyên kia bắt đắc dĩ nhìn nhau.

Sở Phi Dương nói: “Đừng nói nữa, mau thay đổi y phục.”

Bốn người đều tự mình lột lấy một bộ xiêm y, lại đem bốn cỗ thi thể giấu đi, rồi trà trộn vào đám người đang đi ra ngoài.

Nguyên lai đệ tử bên trong trang còn nhiều hơn phó dịch là do bang phái ở Trung nguyên đến đầu phục rất nhiều, nói có hơn một ngàn tám trăm người vẫn là không đủ, trong chủ thính Vô Cực sơn trang chứa không hết, phải đứng cả bên ngoài nghiêm trang.

Bốn người đi tới nghiêm trang, phóng tầm mắt nhìn nhìn lại, biển người mênh mông di chuyển. Ẩn náu trong đó quả thực như thương hải nhất lật, không cần lo lắng sẽ bị phát hiện.

Trình Tuyết Tường đột nhiên mạnh mẽ quay đầu, vẻ mặt hồ nghi khắp nơi nhìn quanh, mi gian nhíu lại đậm đậm hình chữ xuyên ().

Sở Phi Dương nhìn hẩn: “Trình huynh, đã phát hiện cái gì sao?”

Trình Tuyết Tường sau một lúc lâu nhìn qua nhìn lại, có chút không chắc chắn lắc đầu: “Hình như thấy được bóng dáng người quen nhưng tiếp tục nhìn kỹ lại thì không nữa, chắc do ta hoa mắt rồi.”

“Yên lặng!” Một đạo thanh âm thuần hậu kéo dài đột nhiên vang lên, xuyên thấu màng nhĩ mỗi một người có mặt ở đây. Cả một nghiêm trang rộng lớn như vậy, hơn một ngàn người, tiếng động ồn ào trong nháy mắt tiêu tan, toàn bộ nghiêm trang yên tĩnh đến mức kỳ quái, ngay cả phi điều cũng phải vỗ cánh bay xa.

Sở Phi Dương hơi nhíu mày. Chỉ mới nghe một tiếng đã khẳng định người này nhất định nội lực thâm hậu không lường được. Vốn tưởng rằng, ở Vô Cực sơn trang trình độ của Thánh Cô đã là cao nhất, nhiều nhất trên đó chỉ còn có Vô Cực trang chủ, không nghĩ hiện tại còn xuất hiện một cao thủ bất tri danh như vậy,

Vô Cực sơn trang này rốt cuộc còn có bao nhiêu nhân tài ẩn dật?

Thanh âm kia dừng một chút lại lần nữa vang lên: “Vô Cực sơn trang đệ tử nghe lệnh... Quỳ gối cung nghênh trang chủ giá đáo!”

Hắn ra lệnh, giang hồ nhân sĩ trước kia làm mưa làm gió không những không phản kháng trái lại còn khom gối cúi đầu, quỳ rạp xuống đất.

Bốn người Sở Phi Dương đương nhiên sẽ không quỳ gối, chỉ là vì không thể để bại lộ chính mình nên đành phải nửa ngồi xổm xuống, cúi đầu quan sát.

Từ trên bậc thang cao nơi chính giữa chủ thính, bốn đoàn nữ tử diệu linh từ trong cửa nối đuôi nhau đi ra, phía sau là bốn đoàn nam tử tráng niên.

Những người này phục sức so với những người quỳ trên mặt đất có điểm bất đồng, có lẽ là trại dân tử tôn của Tứ Phương trại.

Bốn đoàn nam nữ nhanh chóng theo bậc thang lướt xuống, dọc theo hai phía nghiêm trang tản ra, tạo thành một vòng bao bọc lấy những người trong tràng, sau đó cũng nhất tề quỳ gối, cao giọng hô to: “Quỳ gối cung nghênh trang chủ giá đáo! Trang chủ phúc thọ vô cực!”

“Quỳ gối cung nghênh trang chủ giá đáo! Trang chủ phúc thọ vô cực!” Người trong nghiêm trang lập tức tề thanh, sóng âm bạo phát hù dọa phi điều trong rừng cây phía xa một phen hoảng sợ.

Âm thanh lặp lại ba lần sau đó liền đình chỉ giống như bị ai đó khống chế, nghiêm trang yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng những dải lụa trang trí màu xung quanh nghiêm trang phát phơ trong gió.

Bước ra khỏi bậc cửa đại điện màu son cao ngang đầu gối, hoa phục dài quét đất, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện.

oOo

Lời tác giả:

Ân, đại hiệp cảm giác mình là chính nhân quân tử XD, Quân Quân giờ tay tổ vẽ đồng ý.

59. Phong Vũ Vô Cực - Chương 59

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn lên. Bất ngờ, trang chủ Vô Cực thần bí tốt cùng lại là một mỹ phụ trung niên.

Gò má có vẻ gầy guộc, làn môi mỏng mím chặt lạnh lùng uy nghiêm, mắt phượng sắc lạnh quét qua nghiêm trang, chân mày giống như mang theo lợi tiến băng sương, nhìn khắp nơi chúng nhân đang im phăng phắc.

“Nữ nhân?” Thanh Lang vô cùng kinh ngạc nói.

Những người xung quanh thần tình mơ hồ cũng đưa mắt nhìn nhau, xem ra trước đó cũng chưa từng thấy qua diện mạo thực sự của vị Vô Cực trang chủ này.

Vô cực trang chủ cước bộ nhẹ nhàng, từ trên bậc thang chậm rãi bước xuống đài cao đồ sộ sớm đã được dựng lên, bài trí khéo léo.

Ngọc nhi không biết từ đâu bước lên đỡ lấy Vô Cực trang chủ tiến về phía tọa ý hồ bì (ghế tựa bọc da cáo).

Trung niên mỹ phụ khẽ phất tay áo, xoay người ngồi xuống ghế.

Nàng chậm rãi đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi mới phát ra âm thanh: “Thánh Cô ở chỗ nào?”

Bốn người trà trộn ở phía dưới tinh thần đều lay động, quả nhiên đã đến lúc Thánh Cô hiện thân rồi.

Vô Cực trang chủ vừa dứt lời, ở một góc nghiêm trang bất ngờ phát sinh hỗn loạn, thanh âm hỗn độn vọng lại. Một đạo thanh linh nữ thanh truyền ra: “Nữ nhi ở đây, nữ nhi chúc trang chủ phúc thọ vô cực! Nữ nhi lần này đi Trung Nguyên, may mắn không làm nhục mệnh, đem người này trở về sơn trang, làm lễ vật mừng thọ trang chủ!”

“Viên cô nương, người vì sao...” Thanh âm của một nam tử đang luống cuống nhưng lại bị cắt ngang.

Trình Tuyết Tường nghe xong thanh âm này cả người chấn động, đột nhiên ngẩng cao đầu cố gắng nhìn về phía đó.

Sở Phi Dương phát giác hấn bất thường, thấp giọng hỏi: “Trình minh chủ, làm sao vậy?”

“Thanh âm này, thanh âm này... là của sư huynh ta!” Trình Tuyết Tường vội la lên, “Hấn vì sao lại ở đây? Lê nào Võ Lâm minh thực sự đã xảy ra chuyện?”

“Vô Lâm minh khẳng định đã xảy ra chuyện.” Thanh Lang đột nhiên nói, “Huynh nhìn đi.”

Chỉ thấy ở một góc đám người vốn đang vây quanh tự giác tránh ra hai bên, ở giữa xuất hiện một lối đi đủ năm người cùng song hành.

Một lục y nữ tử vừa đi vừa đẩy một người về phía trước, người nọ thất tha thất thểu suýt nữa ngã sõng soài nhưng vẫn miễn giữ thăng bằng, đứng thẳng sống lưng không chịu khuất phục.

Sở Phi Dương cùng với Trình Tuyết Tường định thần nhìn lại, người đó không ngờ lại là sư phụ của Trình Tuyết Tường, Viên Khang Thọ.

Tất cả mọi người đã từng suy đoán Vô Cực sơn trang này cùng với vô lâm Trung Nguyên có mâu thuẫn nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới lại cùng với Viên lão Minh Chủ có quan hệ.

Lục y nữ tử chậm rãi đi thẳng về phía trước, trên khuôn mặt xinh đẹp lại là một tầng hàn nhược băng sương, chính là Thánh Cô của Vô Cực sơn trang đã lâu không thấy mặt.

Viên Khang Thọ cảm tức nhìn về phía lục y nữ tử, hung hăng nói: “”Là lão phu mắt bị mù, cả tin lời nói của nữ oa người!”

Thánh Cô nhếch môi khẽ cười: “Viên lão tiền bối, ta cũng không có lừa gạt lão a, ta nói có thể đem lão trà trộn vào Vô Cực sơn trang, gặp mặt Vô Cực trang chủ, thật sự ta đã làm được rồi a. Vô Lâm minh các người đối với ta còn oán giận cái gì?”

Nàng nói xong lại nhìn về phía Vô Cực trang chủ ở trên đài cao. Trung niên mỹ phụ đang lặng yên quan sát sự việc, nàng không lên tiếng, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, khiến cho kẻ khác thực sự không biết rốt cuộc nàng đang có tính toán gì.

Thánh Cô lại đẩy Viên Khang Thọ về phía trước, nói: “Minh Chủ, trang chủ của chúng ta đang ở phía trước chờ người, người muốn thì xin mời đi.”

Viên Khang Thọ lão đảo một cái, rốt cuộc không kịp giữ thăng bằng nên ngã nhào xuống đất. Thoạt nhìn lão có vẻ không được như bình thường, chỉ sợ cũng đã bị hạ độc rồi.

Trình Tuyết Tường vội vàng muốn đứng lên, lại bị Sở Phi Dương án trụ, thấp giọng nói: “Trình huynh chớ động, bây giờ chưa phải lúc.”

Trình Tuyết Tường cố gắng nhẫn nhịn, cắn răng nhìn về phía trước, gân xanh trên trán nổi lên.

Viên Khang Thọ miễn cưỡng đi tới nơi đài cao, Ngọc nhi vung ngân tiên, khẽ quát: “Lão tặc, thấy Vô Cực trang chủ, còn không mau quỳ xuống!”

Viên Khang Thọ nhìn về phía trung niên mỹ phụ diện dung niên khinh, nhưng chỉ trừng mắt tức giận hừ một tiếng: “Yêu phụ, lão phu hôm nay tính sai một bước mới rơi vào bẫy của ngươi, là lão phu sơ sẩy. Ngươi muốn đánh muốn giết thì cứ việc đến đây!”

Vô Cực trang chủ ngược lại chỉ ung dung nhìn lão một hồi, đột nhiên khẽ thở dài nói: “Ngươi cư nhiên đã già như vậy rồi!”

Ngữ khí giống như đối với người đã từng quen biết. Viên Khang Thọ nhíu mày nhìn nàng, nghi ngờ trên mặt một tia cũng không giảm.

Vô Cực trang chủ cười lạnh một tiếng: “Viên đại hiệp, Viên Minh Chủ, ngài thực sự là quý nhân hay quên.” Nói đến mấy chữ cuối cùng, nàng cũng đã nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện vẻ hung dữ.

“Xem ra chính là món nợ phong lưu của lão Minh Chủ a.” Thanh Lang ‘sách’ một tiếng, “Nhìn không ra được a, lão Minh Chủ lúc còn trẻ thực không đơn giản, làm sao lại trêu chọc phải cực phẩm nữ tử như vậy chứ!”

Quân Thư Ảnh sau một hồi quan sát mới nói: “Vô Cực trang chủ rõ ràng là muốn Viên Khang Thọ phải xuất hiện ở đây, nhưng lão nhân này lại quên sạch những chuyện về nàng. Nếu lão còn tiếp tục không nhớ ra, nữ nhân này nhất định sẽ bởi vì không cam lòng mà sinh căm ghét, chắc chắn sẽ không chịu để yên.”

Y vừa dứt lời, Vô Cực trang chủ quả nhiên tiếp tục nói: “Viên Khang Thọ, ta cho ngươi thời gian nửa nén hương, ngươi nếu như vẫn còn không nhớ ra nổi, ta sẽ lấy máu của mười người ở đây!” Nàng mạnh mẽ vung tay, lập tức liền có vài tên đệ tử Vô Cực xông về phía nghiêm trang, trong nháy mắt bắt lấy mười người ném lên đài cao.

Mấy người bị ném lên về mặt vẫn còn u mê, sau một lát mới ý thức được chuyện gì xảy ra, rầm rập quỳ xuống, luôn miệng cầu xin tha mạng.

Thanh Lang ghé sát Quân Thư Ảnh, cười nói: “Trang chủ này quả nhiên then quá hoá giận. Thư Ảnh, ngươi đối với tâm tư của phụ nữ thực hiểu biết.” =]]

“Đây rõ ràng là thông tính của con người, ngươi nếu ngay cả việc này cũng nhìn không ra thì chỉ sợ ngươi là lão hồ đồ rồi.” Quân Thư Ảnh không thèm liếc mắt nhìn Thanh Lang lấy một cái, không chút khách khí nói.

Trên đài cao, Viên Khang Thọ chứng kiến những người kia đang quỳ lạy van xin, hừ lạnh một tiếng nói: “Những người này đều là phản đồ vô lâm Trung Nguyên, ngươi lấy mạng của bọn chúng để uy hiếp lão phu, không phải quá buồn cười hay sao?”

“Phản đồ? Lúc trước Vô Cực sơn trang ta đã cho bọn chúng hai sự lựa chọn, hoặc là quy phục hoặc là chết. Khi đó Vô Lâm minh mà bọn chúng vẫn dựa vào đang ở nơi nào? Viên Minh Chủ đang ở đâu?” Vô

Cực trang chủ cười lạnh nói, “Bọn chúng cũng chỉ là một đám người đáng thương tận lực muốn sống. Viên Minh Chủ người không phải nuôi chí bảo vệ võ lâm Trung Nguyên trăm năm thái bình sao? Tại sao không hỏi những kẻ phản đồ này một chút, người đến tốt cùng đã làm việc đó như thế nào?”

Vô Cực trang chủ đối với lão hiểu rõ như vậy khiến Viên Khang Thọ không khỏi có chút sửng sốt, càng thêm ngờ vực, thực sự lão không nhớ nổi trung niên mỹ phụ này đến tốt cùng là ai, nhưng chỉ sợ ở đây tất cả mọi người đều đã đoán được nàng nhất định là người quen cũ của lão.

“Viên lão Minh Chủ, đây rõ ràng là chính món nợ phong lưu của người nhưng lại để cho tất cả võ lâm Trung Nguyên phải chịu tai hoạ. Chúng ta vì muốn bảo vệ gia nhân thủ hạ của mình nên mới không thể không đầu phục Vô Cực sơn trang, người mới là người gây nên tội lỗi này!” Không biết là kẻ nào trong đám người ở dưới giận dữ hét lên. Một câu này giống như giọt nước rơi vào chảo dầu, trong nháy mắt nổi lên một cơn sóng phần nộ.

Viên Khang Thọ quay đầu nhìn về phía chúng nhân đang kích động, trên khuôn mặt già nua hiện ra một tia chấn kinh cùng ngỡ ngàng, nhất thời cũng không biết phải ứng đối ra sao. Lão ở Võ lâm minh dốc hết tâm huyết, không thẹn với trời đất, chưa bao giờ có nửa điểm tư tâm, thậm chí cả đời không dính đến tư tình nhi nữ, vốn cho là sớm đã để lại hiệp danh, không thể ngờ rốt cuộc vào lúc này lại phải đối mặt với nhiều chỉ trích phần nộ như vậy.

Vô Cực trang chủ mắt lạnh nhìn lão, lạnh lùng nói: “Viên Minh Chủ, hương sắp tàn rồi.”

Viên Khang Thọ mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía nàng, chiếu vào tầm mắt vẫn là khuôn mặt mỹ lệ nhìn không rõ tuổi. Ánh mắt của nàng hàm chứa lãnh mạc, phần nộ nhưng lão hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

Rốt cuộc nàng là ai?!

Phía trên mười người đang liều mạng cầu xin, phía dưới chúng nhân tức giận không ngừng nộ mạ, Vô Cực trang chủ chân mày xô lại nhìn chằm chằm Viên Khang Thọ, một thân tuyết sức rườm rà, y phục đứng giữa sơn cốc bị gió lạnh thổi bay phát phơ, sắc mặt càng lúc càng lạnh.

Một người trăm phương ngàn kế mấy chục năm trời tìm cách trả thù, thế nhưng ngay cả nàng là ai cũng lão cũng không nhớ được, vô tình như vậy nếu so với thần binh lợi khí thì băng lãnh phong lợi hơn nhiều.

“Viên Khang Thọ!” Vô Cực trang chủ rốt cuộc không thể nhịn được nữa, giận giữ quát lên một tiếng, “Người, nam nhân vô tình vô nghĩa này! Ta hôm nay phải giết người, dùng đầu của người tế điện mấy ngàn tộc nhân uống mạng của Tứ Phương trại ta!”

“Tứ Phương trại?” Viên Khang Thọ lẩm bẩm, “Người là... trại chủ Tứ Phương trại...” Rốt cuộc trong trí nhớ cũng tìm ra một tia quen thuộc, Viên Khang Thọ buột miệng nói ra một cái tên: “Trì Oanh!”

Một đạo bạch luyện (dải lụa màu trắng) chớp mắt đã quấn lên cổ Viên Khang Thọ, giờ phút này đột nhiên khựng lại.

Vô Cực trang chủ hiện ra thần sắc phức tạp, nàng còn chưa mở miệng, một đạo bóng dáng đột nhiên từ trong đám người phía dưới nhảy lên, khí thế sắc bén vọt lên đài cao.

Trình Tuyết Tường trong tay cầm Ảnh Nhãn, dưới chân vận lực, bay vọt qua đỉnh đầu mọi người.

Tại thời điểm Vô Cực trang chủ bạo nộ, hắn không thể kiềm chế hơn được nữa, chẳng quan tâm đến ba người kia mà một mình nhảy vọt lên, phi thân lên đài cao.

“Tuyết nhi...” Viên Khang Thọ nhìn thấy hắn, mở miệng kêu lên.

Trong đám người trà trộn có người của Võ Lâm minh, nhưng không hề khiến cho Vô Cực trang chủ ngạc nhiên hay lúng túng. Nàng ngăn lại một đòn sắc bén của Trình Tuyết Tường vung tới, thu hồi bạch luyện rồi ngồi trở lại ghế. Mấy tên đệ tử Vô Cực nhanh chóng tiến lên, che chắn trước người nàng.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Trình Tuyết Tường đỡ lấy Viên Khang Thọ, lo lắng hỏi, “Người như thế nào lại tới đây?”

Viên Khang Thọ thở dài náo nức, nhìn về phía Thánh Cô vẫn đang đứng ở một bên chứng kiến sự việc, lắc đầu nói: “Vi sư không cảnh giác nên trúng mưu.”

Thanh âm lạnh nhạt của Vô Cực trang chủ vào lúc này lại vang lên: “Tốt lắm, Viên Khang Thọ, người tiếp tục thăm hỏi đồ tử đồ tôn duy nhất của người đi. Sau ngày hôm nay, Võ lâm minh nếu không còn hậu thế thì võ lâm Trung Nguyên chắc chắn sẽ máu chảy thành sông, vĩnh viễn không được an bình!”

“Trang chủ, lời nói cũng đừng quá vẹn toàn mới phải.” Một đạo thanh âm khác lại vang lên giữa trời, mọi người đang huyền não thoáng chốc bị nội lực của thanh âm này làm cho chấn động, rốt cuộc im bật.

Rõ ràng chưa kịp cảm thấy một tia uy chấn thì đã phảng phất có áp lực từ bốn phía dồn lại. Cảm giác áp bách này vừa nhu hòa như nước lại vừa triền miên không dứt, tiếp nhận trong một khoảnh khắc nhưng lại không thể dùng lời nào để diễn tả.

Ba đạo bóng dáng từ trong đám người chột lóc lên, như chim yến đập gió, chớp mắt đã đứng trên đài cao.

60. Phong Vũ Vô Cực - Chương 60

Tác giả: Nam Phong Ca

Vô Cực trang chủ mắt lạnh nhìn mấy người Sở Phi Dương, Thánh Cô cùng với Ngọc nhi sớm đã che chắn trước người nàng.

Vô Cực trang chủ đột nhiên cười, giơ hai tay lên nói: “Tốt lắm, võ lâm Trung Nguyên thanh niên tài俊 đều đã đến đây cả rồi. Hôm nay ta sẽ cho tất cả các người có đến mà không có về!”

“Trì trại chủ!” Viên Khang Thọ cao giọng nói, “Lão phu không thể kịp thời nhận ra người, là lão phu hồ đồ. Bây giờ lão phu cũng đã nhớ ra, người từng cứu lão phu một mạng, nếu như người muốn lấy lại, lão phu cũng sẽ không một câu oán hận. Nhưng lão phu thật sự không rõ người vì sao lại oán hận võ lâm Trung Nguyên đến như vậy? Không tiếc trả một cái giá rất đắt, khắp nơi tạo sát nghiệt?!”

“Người không rõ, cũng coi như người quý hồ đồ đi.” Vô Cực trang chủ oán hận nhìn về phía lão, “Trước điện Diêm La sẽ có mấy ngàn oan hồn giúp người minh bạch!”

Nàng vừa dứt lời, bất thành linh một thanh âm vang lên khắp trời, từ trên đài cao vang vọng khắp nghiêm trang. Đám người phía dưới vốn ồn ào trong nháy mắt bỗng an tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt vô thần, nét mặt cũng dần dần hiện ra tiểu ý, tựa hồ giờ phút này đang cảm nhận được niềm hạnh phúc cùng khoái hoạt, thỏa mãn không gì sánh bằng.

Quân Thư Ảnh tiếp cận Sở Phi Dương, nói: “Thánh Cô lại đang sử dụng hoặc nhân chi pháp.”

Sở Phi Dương nhíu mày, gật đầu. Tình huống này đối với bọn họ rất bất lợi.

Mấy người bọn họ thể đơn lực cô rơi vào trong vòng vây của hàng ngàn người, cho dù võ công có cao tới đâu cũng chỉ sợ địch không lại.

“Động thủ!” Sở Phi Dương hét lớn một tiếng, mạnh mẽ xông về phía Vô Cực trang chủ đang được tầng tầng lớp lớp đệ tử bảo hộ ở phía sau.

Thân hình hần vừa động, Thánh Cô liền lập tức ngừng niệm chú, chỉ tay vào mấy người Sở Phi Dương rồi hướng về những người phía dưới nghiêm trang, ra lệnh: “Bắt bọn chúng lại!”

Nói xong chính nàng cũng nhanh chóng đón đầu Sở Phi Dương.

Thánh Cô tuy là nữ tử nhưng nhiều năm tu luyện cấm thuật tà pháp của Vô Cực sơn trang, công lực đương nhiên không thể khinh thường. Sở Phi Dương đối đầu với nàng, chỉ mới qua một chiêu liền cảm thấy võ công của nàng so với thời điểm mấy tháng trước chạm mặt ở Phúc Lai huyện thì tinh tiến hơn rất nhiều.

Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh sớm đã nhảy đến bên đài cao, hợp lực ngăn cản đám dưới nghiêm trang đang tầng tầng lớp lớp công kích. Trình Tuyết Tường có nhiệm vụ bảo vệ Viên Khang Thọ, còn phải chống đỡ công kích từ bốn phía, nên không có thời rảnh tay để ý những người khác.

Sở Phi Dương bị Thánh Cô cùng với một đám đệ tử Vô Cực sơn trang vây lấy, chỉ có thể bỏ đi ý định xông thẳng đến vị trí của Vô Cực trang chủ, ngược lại chuyên tâm ứng phó mấy kẻ trước mặt.

Ba gã nam nhân người trước kẻ sau giờ kiếm xông tới, một người thủ phía trước, một người thủ ở giữa, một người thủ phía sau, phối hợp tấn công ăn ý.

Sở Phi Dương một chân đạp lên thân kiếm của tên thứ nhất, xoay người tránh được đường kiếm của tên ở giữa, trong khi chân kia đã trúng ngực của tên còn lại, rồi mượn lực nhảy lên, mũi kiếm trong tay nhanh nhẹn quay ngược trở lại, một đường lấy mạng cả ba tên.

Thánh Cô đạp mũi chân xuống đất, nhảy lên không trung, nhanh nhẹn xông về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương không muốn hiểu chiến, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, tình cảnh hiện tại đối với bọn họ càng kéo dài bao nhiêu thì càng bất lợi bấy nhiêu, bởi vậy hạ thủ không một chút lưu tình, chỉ muốn một lần tóm gọn Thánh Cô.

Kiếm trong tay lưu chuyển như bay, từng đạo kiếm phong sắc bén đánh về bốn phía, chỉ trong một khoảnh khắc đám đệ tử Vô Cực sơn trang đã tử thương quá nửa, rốt cuộc cũng làm cho bọn chúng kiêng dè.

Thánh Cô cũng không quản thủ hạ sống chết ra sao, thậm chí vì muốn tránh khỏi một kiếm của Sở Phi Dương mà không ngần ngại túm lấy hai tên đệ tử Vô Cực chắn trước người. Khinh công của nàng cực kỳ lợi hại, thân hình mơ hồ, mượn những tên đồ đệ Vô Cực yểm hộ, từng bước tiếp cận Sở Phi Dương.

Nàng đối với võ công của mình tựa hồ rất tự tin. Sở Phi Dương muốn bắt sống nàng trong khi nàng cũng không hề tránh né ngược lại tự mình xông tới.

Sở Phi Dương đương nhiên sẽ không khách khí, kiếm trong tay lưu chuyển, một chiêu giải quyết gọn gàng vài tên đệ tử Vô Cực ở trước mặt, rồi cũng phi thân lên, đánh về phía Thánh Cô.

Vũ khí trong tay Thánh Cô là một đoạn trường tiên kim sắc rất tiện dụng, Sở Phi Dương còn chưa tiếp cận được thì trường tiên đã quán lên thân kiếm của hắn.

Sở Phi Dương vận khởi nội lực, đem kim tiên kia đánh văng ra, thân hình chợt lóe lên, trong nháy mắt áp sát Thánh Cô.

Thánh Cô chẳng những không tỏ ra thất kinh trái lại khóe môi còn lộ ra tiểu ý. Nàng giờ kim tiên lên ngăn lại một đòn đánh xuống từ trường kiếm trong tay Sở Phi Dương. Bốn mắt nhìn nhau, nàng bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Sở đại hiệp, ta hành tẩu ở vô lâm Trung Nguyên nhiều ngày, đã chứng kiến vô lâm nhân sĩ vô số kẻ, nhưng duy nhất chỉ có Sở đại hiệp mới có thể khiến cho tiểu nữ lệnh nhân tương khán. Sở đại hiệp thật không thẹn với danh hiệu giang hồ đệ nhất nhân, khiến tiểu nữ rất ngưỡng mộ.”

Sở Phi Dương cũng mỉm cười đáp lời: “Đáng tiếc, tại hạ sớm đã thành gia thất, phụ mẫu xanh của cô nương rồi!”

Ở một bên đài cao, Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh còn đang tận lực chống đỡ, thân hình hai người

khắp nơi du tẩu, vong hồn dưới kiếm mỗi một khắc đều tăng lên, nhưng vẫn có người tiếp tục không sợ chết mà tiền phó hậu kế.

Thanh Lang một kiếm đẩy ra tên nam nhân đang đánh úp về phía Quân Thư Ảnh, cùng với Quân Thư Ảnh lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, lau lau mồ hôi, y mở miệng nói: “Tiếp tục như vậy cũng không hay, Sở đại hiệp của người nếu không nhanh chóng thu phục hai nữ nhân kia, chúng ta bên này sẽ chịu không nổi nữa.”

“Ít nói nhảm!” Quân Thư Ảnh cắn răng nói, “Chính người chuyên tâm một chút là đủ rồi, người qua bên kia đi!”

Y chỉ về phía Trình Tuyết Tường cùng với Viên Khang Thọ. Trình Tuyết Tường còn phải bảo hộ Viên Khang Thọ nên không thể di chuyển linh động như Thanh Lang và Quân Thư Ảnh, lúc này có vẻ đã mệt mỏi, trên người cũng không ít thương tích, lộ ra rất nhiều lỗ hổng khiến cho không ít kẻ đã nhảy được lên đài.

Thanh Lang ‘sách’ một tiếng, nói với Quân Thư Ảnh: “Người phải tự mình cẩn thận.” rồi phi thân về phía Trình Tuyết Tường, một đường chém giết vô số kẻ.

Một mảnh hỗn chiến, càng lúc càng nhiều người từ dưới nghiêm tràng nhào lên. Âm khí đã sớm dùng hết, kiếm khí trong tay Quân Thư Ảnh không ngừng múa, máu tươi văng tung tóe, mạng người tiêu tan trong nháy mắt. Nhưng vẫn có vô số kẻ giẫm đạp lên thi thể của những kẻ đã chết để leo lên.

Quân Thư Ảnh càng lúc càng bức bối, y cũng không phải là ngụy quân tử hồ thẹn với việc đoạt tính mạng của người khác, chỉ là không ngừng không nghỉ giết chóc như vậy khiến y cảm thấy ngán ngẩm. Những vong hồn chết dưới kiếm của y nét mặt vẫn si si ngốc ngốc như cũ, rất nhiều người một khắc trước khi chết mới đột nhiên hồi phục tâm trí, đôi mắt vô thần xám xịt cùng với hoảng sợ trong lúc vĩnh viễn mất đi sinh mạng.

Quân Thư Ảnh chán ghét ánh mắt như thế, chán ghét cảm giác như thế. Ngay tại thời điểm sắp hết kiên nhẫn thì một đạo thanh âm réo rắt chói tai vang lên giữa khoảng không, nhưng khi rơi vào tai Quân Thư Ảnh dường lại rất êm ái, dễ chịu.

“Muốn Thánh Cô sống thì tất cả dừng tay!” Sở Phi Dương một tay ấn trụ Thánh Cô, lớn tiếng quát.

Người dưới đài bị một tiếng này chấn trụ, ngừng công kích, tất cả đều nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Thánh Cô một tay mềm oặt rũ xuống, máu tươi thấm đẫm tay áo, thuận theo mu bàn tay nhỏ xuống đất từng giọt.

Kiếm trên tay Sở Phi Dương đang kề ngang cổ nàng, chỉ cần hơi dùng lực là lưỡi kiếm sắc bén có thể một đường cắt đứt. Bất quá trên mặt Thánh Cô không hề lộ ra một tia sợ hãi, trái lại còn có vẻ ung dung, khỏe môi mang theo tiêu ý.

Nàng nhìn về phía dưới đài, giơ cánh tay không bị thương lên, ra lệnh: “Tất cả dừng tay!”

Sở Phi Dương đẩy nàng cùng đi lên phía trước, nàng ngoan ngoãn bước theo, cho đến khi thoát ra khỏi vòng vây của chúng đệ tử Vô Cực sơn trang mới đột nhiên dừng lại bất động.

Quân Thư Ảnh muốn chạy về phía Sở Phi Dương lại bị Sở Phi Dương dùng ánh mắt ngăn lại.

“Sở đại hiệp, lời ta vừa nói cũng không phải là giả.” Thánh Cô đột nhiên mở miệng nói. Sở Phi Dương nhú mày nhìn nàng, nhất thời đoán không ra ý tứ trong câu nói.

Thánh Cô lại cười cười, khuôn mặt nhợt nhạt lúc này lại lộ ra một tia diễm sắc.

“Nam nhân như Sở đại hiệp, tựa như thái dương lúc sáng sớm, ấm áp nhu hòa, sẽ không tổn thương người khác.” Thánh Cô cứ thế nói, hai mắt nhìn về phía Quân Thư Ảnh, “Quân công tử, ta nói có đúng hay không?”

Quân Thư Ảnh nhú mày, không mở miệng, nhưng rõ ràng là đang dùng ánh mắt bất thiện nhìn nàng.

“Mới nhìn sơ qua, ta chỉ cảm thấy ngươi là một kẻ nguy quân tử. Sau một thời gian, ta lại hâm mộ Quân công tử. Cũng giống như ta vậy, người sống ở nơi hắc ám chính là ham muốn hướng về nơi có ánh sáng ôn nhu, Quân công tử nhất định hiểu được tâm tình của ta. Chỉ là vận khí của ta không được tốt như Quân công tử mà thôi.”

Giữa trận giương cung bạt kiếm, Thánh Cô lại đang như nói chuyện gia đình. Sở Phi Dương cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, dùng khóe mắt nhìn về phía Vô Cực trang chủ, nàng vẫn chỉ ung dung ngồi trên chiếc ghế bọc da cáo, mắt lạnh nhìn về phía này, rõ ràng đối với chiêu trò của Thánh Cô nàng hoàn toàn không hề biết trước, cũng cảm thấy không hài lòng.

Thánh Cô nói xong lại đột nhiên nhắm hai mắt lại mãnh liệt dùng lực, ngay sau đó cả người đau đến run lấy bầy, khóe môi tràn ra một ngụm máu tươi.

Ngọc nhi nhin không được hô to một tiếng: “Tỷ tỷ!”

Nàng muốn tiến lên lại bị một tên đệ tử Vô Cực chế trụ, chỉ có thể ngán lệ, vẻ mặt lo lắng nhìn Thánh Cô.

Thánh Cô cứ nhiên dám cắn lưỡi khiến Sở Phi Dương cũng cả kinh. Hắn cũng không tin là nàng muốn tự sát nhưng cũng đoán không ra mục đích của nàng.

Thánh Cô trong miệng ngậm máu, khóe môi vẫn như cũ mang theo tiểu ý, nàng mạnh mẽ quay ngược người trở lại. Sở Phi Dương không đề phòng khiến mũi kiếm cắm vào da nàng rồi thẳng một đường đâm ngược trở lại phía Sở Phi Dương.

Một màn này khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, Sở Phi Dương trong lúc vội vàng chỉ có thể đem mũi kiếm triệt hạ. Thánh Cô thật sự không muốn sống mới dùng chiêu thức này, trong khi hấn lại không suy nghĩ chu toàn.

Thánh Cô trong nháy mắt nhào tới trước người hấn, dùng bàn tay không bị thương nắm lấy bả vai Sở Phi Dương, khoe môi đầy máu, trong mắt hàm chứa tiểu ý cùng bi thiết khiến người ta nhìn không thấu. Nàng kiễng chân, muốn hôn lên môi Sở Phi Dương.

Thanh Lang đứng ở bên cạnh, thấy một màn như vậy nhin không được trừng lớn hai mắt, miệng xuy xuy một tiếng.

Quân Thư Ảnh trong khoảnh khắc đó tất nhiên là từ kinh ngạc chuyển sang giận dữ, vung kiếm đập gió bay về phía giữa đài.

61. Phong Vũ Vô Cực - Chương 61

Khinh công của Quân Thư Ảnh không phải tầm thường, bất quá động tác Thánh Cô cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Nếu quả thực phát sinh chuyện, y có đem hết công lực cũng không kịp ngăn cản. Trong khi nữ nhân đáng căm ghét kia lại hoàn toàn che lấp mất thân hình Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh căn bản nhìn không rõ chuyện gì xảy ra khiến y cảm hận đến nỗi gần như nghiến nát răng.

Thánh Cô cố ý cắn đứt đầu lưỡi, trong miệng ngậm máu, nhất định là có mưu đồ khác. Chỉ nghĩ đến việc Vô Cực sơn trang dùng máu của Liên Sơn tộc nhân để chế tạo ra đủ loại dược vật tà môn ma đạo cũng khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy một trận tâm kinh đảm hàn.

Loại huyết độc này trước mắt còn chưa tìm ra cách hóa giải, trong khi Thánh Cô lại có thể dùng nó để khống chế thần chí những người trúng độc, bất kể như thế nào cũng không thể để Sở Phi Dương trúng độc của nàng!

Thánh Cô từng ngậm mình ở giữa đầm lầy đầy rẫy độc trùng, Sở Phi Dương đã tận mắt nhìn thấy nên đối với những thứ cổ quái trên người nàng đương nhiên không dám khinh thường.

Lúc này khoe môi nàng mang theo máu, ánh mắt thê lương, muốn hôn lên miệng hấn, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy hung hiểm dị thường chứ hoàn toàn không hề cảm thấy một tia kiều diễm.

Sở Phi Dương lùi về phía sau tránh được đôi môi của Thánh Cô, vung một kiếm chặn ngang cổ nàng, thấp giọng nói: “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, ngươi nếu như còn dám tiến thêm một bước ta nhất định sẽ hạ thủ không lưu tình.”

Giữa lúc lời nói còn chưa dứt, Quân Thư Ảnh đã kịp nhảy tới, khấn trương đánh giá Sở Phi Dương một phen, vội vàng hỏi: “Phi Dương, ngươi không sao chứ?”

Hai mắt Sở Phi Dương nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Thánh Cô, nghe vậy khẽ lắc đầu: “Ta không sao.”

Thánh Cô mắt lạnh nhìn hai nam nhân trước mặt, đột nhiên một tay bắt được thân kiếm của Sở Phi Dương, bất chấp bàn tay đầy máu tươi, cố gắng đầu hướng về phía Quân Thư Ảnh phun ra một bùm máu.

Sở Phi Dương vội vàng vận khởi khinh công, phất ống tay áo một cái, đem bùm máu hất ngược lên, đồng thời một chưởng đánh về phía Thánh Cô. Chưởng phong lướt qua, Thánh Cô bị một đòn làm thụ thương, nặng nề nhảy về phía sau rồi ngã xuống, vô lực nằm trên mặt đất.

“Tỷ tỷ!” Ngọc nhi hét lên một tiếng chói tai, giãy giụa kêu gào, “Các người buông ta ra, ta muốn đi cứu tỷ tỷ! Trang chủ, người hãy cứu lấy tỷ tỷ, nàng là thân sinh nữ nhi của người mà!”

Vô Cực trang chủ chỉ lạnh lùng nhìn, sai người chế trụ Ngọc nhi, bộ dạng hết sức thờ ơ lạnh nhạt.

Sở Phi Dương đem mũi kiếm chỉ về phía Thánh Cô, nhìn Vô Cực trang chủ nói: “Trì trang chủ, hổ dữ không ăn thịt con. Người thật sự cho rằng báo thù so với thân sinh nữ nhi của mình quan trọng hơn sao? Viên lão Minh Chủ ngày hôm nay cũng đã ở đây, chắc hẳn các người khi đó có chỗ hiểu lầm. Muốn gỡ chuông cần phải có người buộc chuông, ta tin rằng hồn chiến lương bại câu thương, kéo theo biết bao người vô tội lần này cũng không phải là biện pháp tốt nhất để giải quyết ân oán ngày xưa.”

Vô Cực trang chủ nhìn Sở Phi Dương, đột nhiên nặng nề hừ một tiếng, mở miệng nói: “Sở Phi Dương, Sở đại hiệp, người trái lại có thể vừa dùng hảo thủ đoạn vừa nói những câu nửa là uy hiếp nửa là đại nghĩa. Ngụy quân tử các người luôn tự cho mình là đúng, căn bản tất cả đều cùng một giuộc!”

Sở Phi Dương nhíu mày. Vô Cực trang chủ này tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của Thánh Cô, một lòng báo thù, cố chấp đến vậy, rõ ràng là không dễ dàng giải quyết.

Vô Cực trang chủ đột nhiên lại xoay chuyển lời nói: “Huống hồ, nàng đúng là nữ nhi của ta nhưng cũng đồng thời, còn mang họ Viên!! Đối với kẻ phản bội thay lòng đổi dạ kia, ta hận không thể xé thịt uống máu, cần gì phải quan tâm đến cốt nhục của hắn?!” Ánh mắt của nàng giống như mũi tên nhọn bắn thẳng đến Viên Khang Thọ đang đứng trên đài cao.

Thánh Cô vô lực ngã xuống đất nghe được tuyên ngôn lãnh mạc như vậy, cũng không khỏi bi thương nhìn phía nữ nhân thân mặc hoa phục xinh đẹp. Khuôn mặt giống nhau như thế, nhưng nàng chưa bao giờ nhận được sự quan tâm thương yêu, vĩnh viễn chỉ có báo thù, báo thù và báo thù khiến cuộc sống của nàng không hề có được một khắc an tĩnh. Nàng phải dùng hết khả năng để làm cho tốt, hi vọng những việc mình làm sẽ được ghi nhận, đến cuối cùng hóa ra vẫn chỉ là một quân cờ, có thể bị bỏ đi bất cứ lúc nào.

Viên Khang Thọ nghe vậy tròng lớn hai mắt, không khỏi bước lên trước hai bước, lại bởi vì nội thương quá nặng nên có chút đau đớn mà ôm lấy ngực.

“Này... việc này sao có thể?!” Viên Khang Thọ có chút rối loạn, mù mịt, “Việc này hoàn toàn không có khả

năng... Lão phu... lão phu...”

Thánh Cô gian nan quay đầu nhìn về phía Viên Khang Thọ, hừ nhợt cười một tiếng: “Viên Minh chủ... Minh chủ không phải nói rằng, ta luôn luôn khiến người có một cảm giác rất thân thiết sao? Minh chủ hiện tại đã hiểu rõ nguyên nhân rồi chứ? Phụ thân!”

“Không, không phải vậy... Rõ ràng là người giả tạo, người lừa gạt!” Viên Khang Thọ tựa hồ không thể tiếp nhận lời giải thích này, lông mày rối rắm thành một mảnh, bộ dạng hoang mang tột cùng, lại lắc đầu cực lực phủ nhận: “Lão phu chưa bao giờ làm chuyện quá lễ. Việc này... căn bản không có khả năng!”

Nụ cười trên khóe môi Thánh Cô từ từ biến mất, giống như đã hừ nhợt mỗi một đến cực điểm, chậm rãi gục hẳn xuống đất. Vô luận là mẫu thân tuyệt tình hay là phụ thân không nhìn nhận, tựa hồ vào lúc này đã không còn là mối bận tâm của nàng nữa. Nàng là vì cái gì, khiến bản thân trở nên chật vật như vậy? Còn bị nam nhân kia dùng kiếm chỉ vào, coi nàng như loài rắn rết mà đề phòng.

Nam nhân này, nàng vẫn luôn ở một nơi bí mật để nhìn tới hắn, chuyện xưa của hắn cũng đã được nghe nhiều, cũng vì hắn mà động tâm. Khó trách võ lâm Trung Nguyên hồng nhan giai nhân vì hắn mà võ vụn phương tâm lại nhiều đến như vậy.

Quân Thư Ảnh đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, sắc mặt nghiêm chỉnh bất thiện nhìn nàng, Thánh Cô bỗng nhiên nhìn thẳng vào mắt y, tỉ mỉ quan sát Quân Thư Ảnh, rồi lại đem ánh mắt di chuyển về phía cổ Sở Phi Dương, thần sắc lộ vẻ khiêu khích.

Quân Thư Ảnh nhìn theo ánh mắt của nàng, cư nhiên bắt gặp trên cổ Sở Phi Dương có một vết máu đỏ tươi, khẳng định ở thời điểm Thánh Cô bất thành linh nắm lấy bả vai Sở Phi Dương nàng đã bôi lên.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy trong ngực căng thẳng, một cổ oán khí đầy lòng bùng lên, hận không thể lập tức đè Sở Phi Dương ra, tẩy rửa sạch sẽ cho hắn.

Chưa cần biết máu độc kia dính vào người rồi có sao hay không, nhưng chỉ cần một vết máu đỏ tươi như vậy rơi vào trong mắt Quân Thư Ảnh cũng đều vô cùng ngứa ngáy, không thể dung nhẫn!

Viên Khang Thọ cố gắng phủ nhận, tựa hồ càng thêm chọc giận Vô Cực trang chủ, ngay cả vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt cũng đã không thể duy trì thêm được nữa.

Vô Cực trang chủ một tay gạt ra đám đệ tử trước mặt, mạnh mẽ bay lên, thẳng hướng Viên Khang Thọ mà đánh tới.

“Viên Khang Thọ, ta mặc kệ người là thật sự hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ, ngày hôm nay ta phải tống người xuống địa ngục! Tới âm tào địa phủ tiếp tục chuộc tội với mấy ngàn oan hồn Tứ Phương trại đã uống mạng!”

Sở Phi Dương đem Thánh Cô đã vô lực chống cự giao cho Trình Tuyết Tường cùng với Thanh Lang đang ở phía sau chạy tới rồi lập tức nhảy lên giữa không trung, chặn đứng thế tấn công như phá phủ trầm chu của Vô Cực trang chủ.

Nàng luôn miệng nhắc tới oan hồn Tứ Phương trại chết uống mạng, chắc hẳn trong đó phải có sự tình, lại càng khoét sâu thêm thù hận.

oOo

Lời tác giả: Quân Quân đề lấy đại hiệp mãnh liệt che đây, của ta của ta của ta!

62. Phong Vũ Vô Cực - Chương 62

Thân hình Vô Cực trang chủ mơ hồ như quỷ my, hai người bay lên giữa không trung, bóng dáng tương giao, trong nháy mắt đã qua mấy chiêu.

Vừa chạm vào lại lập tức tách ra, Vô Cực trang chủ phi thân đứng lên trên đỉnh một cột cờ ở góc đài cao. Nàng quay đầu nhìn Sở Phi Dương, trên mặt có chút kinh ngạc.

Nàng có thể có được công lực như hiện giờ, toàn bộ là ỷ vào dị huyết của Liên Sơn tộc nhân, còn phải chịu sự dày vò của biết bao loại độc vật tương khắc, cơ hồ là dùng mấy chục năm tuổi thọ để đánh đổi, mỗi một lần phát công đều phải chịu nỗi hoảng sợ có thể mất đi mạng sống.

Sở Phi Dương này tuổi còn trẻ mà đã có được tu vi như thế, một thân công lực khiến nàng dốc toàn lực cũng không thể chiếm được một phần tiện nghi, trong khi động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại có sức nặng vạn cân.

Vô Cực trang chủ không dám khinh thường, xuất ra tất cả vốn liếng là muốn đem Sở Phi Dương một đòn hạ gục.

Phía dưới lại trở nên hỗn loạn, một số người đã tỉnh táo trở lại, chứng kiến Thánh Cô bị bắt, rốt cuộc cũng có chút kiêng dè, không dám toàn lực chống đối, một số khác không biết trung thành với Vô Cực sơn trang đến đâu nhưng một khi không còn bị khống chế thần chí bọn chúng lập tức sẽ không vì Vô Cực sơn trang mà liều mạng. Bởi vậy áp lực đè lên vai Thanh Lang và Quân Thư Ảnh cũng đã giảm đi rất nhiều. Nhưng dù sao đây cũng là tu la tràng sinh tử đồ lục, đến lúc này y sam trên người Quân Thư Ảnh cũng đã thấm đẫm máu tươi của địch nhân, khuôn mặt bạch tích cũng nhiễm lên vài giọt hồng diễm ngược lại càng trở nên kiết bạch băng lãnh như sứ.

Y cắn chặt khớp hàm, từ giữa vòng vây nhảy lên, cơ hồ một kiếm giết một người, huyết hoa bắn lên từng chùm. Tóc đen tung bay, khuôn mặt như mỹ ngọc, dáng người nhanh nhẹn... khiến Sở Phi Dương ở giữa không trung vẫn dư lực mà rung động trước mỹ cảnh như vậy.

Bộ dạng này của Quân Thư Ảnh đã rất lâu không còn bắt gặp, kia làn môi mỏng khẽ nhếch lên, kia mi nhãn hàm chứa sát ý sắc bén, vào giờ khắc này đều đã bị máu tươi nhuộm lên một tầng khinh diễm, khiến Sở Phi Dương cơ hồ lại một lần nữa được trải nghiệm cái cảm giác tim đập thành thịch thuở sơ luyện.

Đây chính là bộ dạng của y lúc mới quen.

Vô luận trước kia có là đóa hàn hoa cao lãnh thân mang gai độc thì hiện giờ vẫn là nguyện ý làm noãn ngọc để hấn che chở ở trong lòng. Vô luận là bộ dạng nào của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương cũng đều cảm thấy yêu thích, yêu thích vô cùng, nhìn ít nhìn nhiều vẫn thấy thích.

“Sở Phi Dương! Người rốt cuộc có làm được hay không? Người ở đó bản thân cái gì? Giải quyết lão yêu bà kia nhanh lên một chút!” Quân Thư Ảnh mắt thấy địch nhân hết tầng này đến lớp khác vây quanh vô cùng vô tận, lại nhìn không được giữa đầu cả giận nói với Sở Phi Dương.

Lúc đó Sở Phi Dương chính là đang hóa giải một kích đốc toàn lực của Vô Cực trang chủ, đồng thời quay người đá một cước trúng lưng nàng. Vô Cực trang chủ vận đủ nội lực, cố gắng triệt hạ một đòn này sau đó tìm một khe hở để xoay người nhảy ra khỏi phạm vi công kích của Sở Phi Dương. Nàng cắn răng áp chế khí huyết đang chực trào ra, tiếp tục tùy cơ mà di chuyển.

Sở Phi Dương nghe được lời này của Quân Thư Ảnh, lông mày không nhịn được nhíu lại. Hấn thân là nhất gia chi chủ, lại bị chất vấn có làm được hay không, còn trước mặt nhiều người như vậy, đây quả thực là một loại nói xấu trắng trợn.

Sở Phi Dương xoay người một cái, mũi chân đạp lên đỉnh một cán cờ. Đây là nơi cao nhất của nghiêm tràng, phía bên kia đài cao, Vô Cực trang chủ vẻ mặt kinh sợ mang theo một nỗi sợ đang nhìn hấn. Sở Phi Dương chậm rãi giơ tay phải lên, nhưng không gấp rút truy kích. Đôi mắt hấn lúc nhắm lúc mở khiến Vô Cực trang chủ lập tức cảm thấy có chút bất thường.

Dường như có gì đó đang lặng lẽ phát sinh, là một cỗ lực vô hình kinh sợ phát ra từ trên người Sở Phi Dương, nhìn không thấy, sờ không được, trong khoảnh khắc giống như tràn ngập, đám người hỗn chiến dưới đài rõ ràng cũng cảm nhận được cỗ áp lực này, nhìn không được lão đảo lùi về phía sau tản đi khắp nơi, không quên ngẩng đầu về phía nguồn áp bức kia.

Thanh Lang cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi, đưa mắt nhìn phía Sở Phi Dương y sam phát phối đang đứng trên cao.

“Lẽ nào chính là công lực mà các người có được sau khi trở về từ Đông Long Các?” Thanh Lang nói, “Mới chỉ có một nửa mà đã mạnh như vậy, nếu là toàn bộ thì sẽ còn đến mức độ nào?”

“Cũng chưa hẳn đã là tốt.” Quân Thư Ảnh nhớ lại bộ dạng của Sở Phi Dương thời điểm có được toàn bộ công lực, nhìn không được nhíu mày nói.

Sở Phi Dương không hề áp chế nội lực Đông Long Các đang bành trướng, mặc cho nội lực cường đại nghịch

thiên kia chậm rãi tràn ngập thân thể, lưu động khắp các kinh mạch.

“Nương...” Thánh Cô trên mặt đất cảm nhận được uy thế, nhin không được lo lắng nhìn về phía Vô Cực trang chủ, thì thào gọi một tiếng.

Vô Cực trang chủ cảm thấy không thể kéo dài, quát một tiếng, vận đủ toàn bộ nội lực, phi thân đánh úp về phía Sở Phi Dương.

Chúng nhân trong nghiêm tràng chỉ kịp nhìn thấy thân hình Vô Cực trang chủ hóa thành một đạo ảnh tử vụt qua, nhắm thẳng về phía Sở Phi Dương

Thân hình Sở Phi Dương không động, ngay sau đó lại thấy bóng dáng Vô Cực trang chủ giống như điều đứt dây, từ nơi cao nhất rơi xuống.

Sở Phi Dương cũng từ không trung nhảy xuống, một tay tóm lấy Vô Cực trang chủ, đem nàng nhấc lên trước khi rơi xuống mặt đất, tránh kết cục thân vong.

Sở Phi Dương điểm lên mấy đại huyệt trên người Vô Cực trang chủ, phong bế nội lực của nàng rồi mới giao nàng vào tay Viên Khang Thọ.

Vô Cực trang chủ bị bắt, chúng đệ tử Vô Cực sơn trang sợ ném chuột vỡ bình, không dám tiếp tục chém giết, chỉ có thể không nguyện ý mà vứt bỏ bỏ vũ khí, khoanh tay chịu trói.

Trì Oanh hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Sở Phi Dương, trong mắt đều là không cam lòng cùng với phần hận. Nàng lúc này không còn nội lực để có thể áp chế khí huyết đang trào lên trong ngực, nhin không được phun ra một ngụm máu lớn.

Viên Khang Thọ thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Trì trang chủ, dù thế nào đi nữa, ngươi cũng đã từng cứu lão phu một mạng, đây là lão phu nợ ngươi, lão phu nhất định bồi hoàn. Nhưng ngươi ức hiếp vô lâm Trung Nguyên ta, phạm phải vô số nợ máu, đây là ngươi nợ vô lâm Trung Nguyên, lão phu cũng không thể che chở.”

Vô Cực trang chủ Trì Oanh nghe xong cười lạnh một tiếng, hung hăng phi phi nói: “Vô lâm sỉ nhục quân tử ngươi đừng dùng những đạo lý ghê tởm này để vũ nhục lỗi tai của ta nữa. Hôm nay ta không giết được ngươi, trừ phi ngươi lập tức giết ta, bằng không ta tuyệt đối sẽ không chịu để yên!”

“Hừ, tài nghệ rõ ràng không bằng ai mà vẫn còn dám kiêu ngạo như thế. Chờ những kẻ nhục quân tử này cảm thấy ngươi không còn giá trị lợi dụng, bọn họ nhất định sẽ cho ngươi nếm mùi sống không bằng chết, so với Liên Sơn tộc nhân còn phải thê thảm hơn. Bằng không sao có thể xứng với một tiếng nhục quân tử này.” Quân Thư Ảnh lạnh lạnh nói.

Sở Phi Dương đứng ở bên cạnh y, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Đối với người trước sau yêu thích trở tài võ mồm

này, hẳn từ trước đến nay luôn luôn không có biện pháp.

Vô Cực trang chủ sắc mặt trắng bệch, chỉ biết dùng ánh mắt phần hận nhìn chăm chăm Viên Khang Thọ, rằng nanh tể bạch cần xuống môi dưới cơ hồ muốn chảy máu.

Viên Khang Thọ tựa hồ cũng thập phần bất đắc dĩ, lại đang bị nội thương, Trình Tuyết Tường tiến lên phía trước nói: “Sư phụ, việc này cũng coi như hết thấy đã kết thúc, những việc còn lại người cứ giao cho đệ tử, những kẻ Vô Cực sơn trang này, còn có Liên Sơn tộc nhân cần phải xử trí, không phải chuyện một hai ngày là có thể thu xếp ổn thỏa, sư phụ vẫn là nên an tâm dưỡng thương trước, còn có chuyện gì chờ đến khi người khỏe lại rồi sẽ tính sau.”

Viên Khang Thọ tuy là sư phụ Trình Tuyết Tường nhưng Trình Tuyết Tường mới là Minh chủ võ lâm đương nhiệm, lão đương nhiên đồng ý để Trình Tuyết Tường an bài, cũng coi như không làm mất mặt đồ đệ.

Viên Khang Thọ nói: “Trì trang chủ, chúng ta ngày đó nhất định là có hiểu lầm, lão phu sau này sẽ làm cho mọi chuyện minh bạch, cũng đồng thời cấp cho Trì trang chủ một câu trả lời thỏa đáng.”

Vô Cực trang chủ lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không mở miệng thêm nữa.

Thanh Lang sớm đã đứng trên đài cao, ba hoa vài câu cùng với một thanh trường kiếm khổng lồ chế được chúng nhân quần long thất thủ phía dưới, giờ là lúc giao toàn bộ cho Trình Tuyết Tường và Sở Phi Dương.

Những người này giết, cứu hay lưu lại cũng là một vấn đề nan giải nên Thanh Lang mới lười biếng không muốn dây dưa. Dù thế nào đi nữa y cũng không phải người của võ lâm Trung Nguyên. Thứ mà y hiện tại quan tâm nhất đương nhiên là tiền bạc châu báu của Vô Cực sơn trang.

Viên Khang Thọ thời điểm đến đây cũng dẫn theo không ít người, trước khi tiến vào sơn trang lão đã an trí phần lớn ở lại sơn cốc, chỉ dẫn theo vài người võ công tối cao tiến vào, lúc này đúng lúc phát huy công dụng.

Trình Tuyết Tường phái người chạy đến sơn cốc, đem theo tất cả những người kia tiến vào Vô Cực sơn trang, nơi này tù phạm rất nhiều, công việc cũng phức tạp đương nhiên cần không ít nhân thủ.

Cao Phóng và Hạng Ninh Tử cũng được dẫn trở về. Sự tình hôm nay đã có thể giải quyết suôn sẻ, Cao Phóng rốt cuộc cũng cảm thấy nhẹ nhõm, an tâm phối chế giải dược.

Tất cả mọi người ai ai cũng nghiêm túc làm việc, trái lại chỉ thấy thiếu mất hai người.

Quân Thư Ảnh một kéo tay Sở Phi Dương rất nhanh đi ra khỏi sơn trang, về mặt ngưng trọng.

Sở Phi Dương mặc cho y kéo mình, nhin không được cười nói: “Thư Ảnh, có chuyện gì mà phải vội vàng như vậy a?”

Quân Thư Ảnh không hề quay đầu, nói: “Trong sơn cốc có một cái hồ, người qua đó đem chính mình gột rửa sạch sẽ cho ta!”

63. Phong Vũ Vô Cực - Chương 63

Bộ dạng lúc này của Sở Phi Dương sao có thể so với Quân Thư Ảnh và Thanh Lang ở trên đài phải chống lại mấy nghìn người vây công khiến cho toàn thân đổ mồ hôi, y phục còn bị máu tươi vấy bẩn.

Sở Phi Dương nghe vậy khẽ cười, lại giả bộ khiếp sợ ủy khuất: “Thư Ảnh, người cư nhiên lại ghét bỏ vi phu. Vi phu rất thương tâm a.”

Quân Thư Ảnh quay đầu không chút do dự đá một cước, không nghĩ tới Sở Phi Dương không tránh không né khiến mũi chân y đập trúng bắp đùi hấn ‘ba’ một tiếng.

“A, người thật sự hạ thủ?” Sở Phi Dương nuốt một ngụm khí, xoa xoa bắp đùi, kêu lên.

“Ít nói nhảm, nhanh lên!” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Ta còn muốn hỏi người, Thánh Cô kia tu hành phương pháp quái dị, khắp người đều là độc vật, nàng vừa rồi ôm người, người vì sao không tránh?”

Sở Phi Dương cười nói: “Ta có tránh a, không phải vừa rồi không hôn sao? Thư Ảnh yên tâm, vi phu thân thể vẫn còn trong sạch.” Nói xong hấn liền đưa tay quàng lên vai Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hấn một cái: “Ta đang nghiêm túc nói chuyện, người đừng cùng ta cười cợt. Lúc trước Tư Không Nguyệt có dương loại huyết trung này, chỉ cần dính lên da là lập tức thâm nhập vào cơ thể. Thánh Cô cố ý đem máu bôi lên người người, ta thực lo lắng trong đó có độc.”

Sở Phi Dương nghe vậy ý cười càng thêm sâu, hấn dang rộng tay hơn, ôm trọn cả vai Quân Thư Ảnh.

“Có một câu lo lắng này của Thư Ảnh, vi phu có chết trăm lần cũng không tiếc.” Thấy Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn hấn, Sở Phi Dương lại nói: “Thư Ảnh yên tâm, ta còn muốn cùng người sống lâu trăm tuổi, thật lâu thật dài. Huống hồ ta còn có nội lực Đông Long Các hộ thân, bất kể máu của Thánh cô có cái gì cổ quái thì nàng cũng không dễ dàng mà đắc ý được.”

“Lần này ta quả thực khinh suất, không ngờ tới Thánh Cô có vẻ ổn trọng lại có thể bất chấp mạng sống để

có thể hãm hại ta. Nàng ta không vì đại cục của Vô Cực sơn trang mà suy nghĩ, chuyên tâm hãm hại ta làm cái gì, ta thực nghĩ không ra.” Sở Phi Dương nhún mày khó hiểu nói.

Quân Thư Ảnh ôm cánh tay hừ lạnh một tiếng: “Đúng a, người ta cũng chẳng có ý muốn hại người, liều mạng chỉ là vì muốn hôn một cái. Được mỹ nhân tuyệt sắc giữa thanh thiên bạch nhật ôm ấp yêu thương, phong lưu năm đó của Sở đại hiệp không giảm chút nào a~.”

Sở Phi Dương nhìn bộ dạng này của Quân Thư Ảnh, nhin không được đưa tay sờ sờ mặt y: “Ai, đây là tức giận sao? Vì phu như thế nào lại nghe được vị chua đậm như vậy... Ân, khuôn mặt thực trơn nhẵn.” Sở Phi Dương nhin không được lại nhéo thêm hai cái, “Nội lực Đông Long Các cũng thật sự là hảo vật, trứ nhan cái thể thần công hạng nhất cũng không thể sánh bằng. Năm đó lão tiên bối tạo ra một bộ công pháp này nhất định cũng là một diệu nhân.”

“Tránh ra!” Quân Thư Ảnh bực bội đẩy bàn tay hư hồng của hắn ra.

Sở Phi Dương tiếp tục ôm vai y, cười nói: “Hơn nữa, nói về phong lưu năm đó của tại hạ, không phải Thư Ảnh công tử là người hiểu rõ nhất sao? Tại hạ có bao nhiêu phong lưu cũng đều đặt trên người Quân công tử cả rồi, giảm hay không chẳng phải ngươi cũng là người rõ nhất?” (ngả ngón =))

“Sở Phi Dương, ngươi có im miệng hay không?” Quân Thư Ảnh nổi giận nói.

Y rõ ràng là đang lo lắng cho thân thể của Sở Phi Dương, như thế nào nói chuyện một hồi lại bị hắn lừa gạt lôi kéo sang những chuyện kỳ quái này?

Hai người vừa đi vừa nói, dưới chân một bước không chậm, men theo đường mòn trong núi, đi đến cuối đường thì thấy mặt hồ lăn tăn sóng nước đã gần ngay trước mắt.

Hai người đến bên hồ, Sở Phi Dương ngồi xổm xuống, vớt nước lên tẩy rửa vết máu trên cổ. Quân Thư Ảnh ngồi trên một phiến đá gần đó tỉ mỉ quan sát.

Nhìn một hồi, Quân Thư Ảnh nhin không được phải đi tới, đưa tay vớt nước lên.

“Chỗ này vẫn còn chưa sạch...” Quân Thư Ảnh cầu nhàu nói, đưa tay muốn chà sạch.

Sở Phi Dương nắm lấy tay y, không cho y chạm vào.

“Nếu máu này có độc, sao có thể để ngươi chạm vào đó, đây chẳng phải là thỏa nguyện chủ ý của địch nhân sao? Nếu quả thật có chuyện gì, vẫn còn có người có thể giúp ta.” Sở Phi Dương nhéo nhéo lòng bàn tay của y, “Người ở một bên nhìn, ta tự mình tẩy rửa là được rồi.”

Quân Thư Ảnh biết hắn nói có lý, gật gật đầu rồi ngồi trở lại phiến đá.

Sở Phi Dương dứt khoát đem vết máu trên cổ tẩy rửa sạch sẽ, y phục cũng bị nước làm ướt một phần.

Hắn lại vớt nước lên, cười nói: “Nước này được thái dương chính ngọ chiếu xuống nên rất ấm, thật sự là khoan khoái. Thư Ảnh, chi bằng chúng ta xuống hồ tắm gội, gội rửa một thân bụi bẩn.”

“Không cần, ta trở về sẽ tắm rửa.” Quân Thư Ảnh lắc đầu, nơi này không gian rộng lớn, cách đó không xa còn có người qua kẻ lại, thực sự không phải là nơi tốt để tắm gội.

Sở Phi Dương chẳng nói chẳng rằng, men theo mép hồ đi thêm một đoạn cách xa địa điểm vừa rồi, thẳng hướng về phía có gió.

Đây là một góc nhỏ của đại hồ, bị núi đá cùng cây cối bao quanh tạo thành một đầm nước tự nhiên mà bí mật. Trong đầm bích thủy trong suốt có thể nhìn thấy đáy, phản chiếu trời xanh mây trắng, màu sắc phân minh, đẹp đến nỗi khiến người ta mê đắm. Đứng trên bờ cũng có thể nhìn thấy thạch đầu dưới đáy hồ, còn có vài cái đuôi cá đang du nhiên du động.

“Thư Ảnh, đang ở bên ngoài không cần chú ý nhiều như vậy.” Sở Phi Dương nói, “Người xem, hồ nước này trong vắt, cảnh sắc tuyệt đẹp lại kín đáo, chính là nơi thích hợp để gội rửa một thân huyết ô bụi bẩn, tắm một cái lập tức sẽ thấy thoải mái. Nơi này có thể nói là khoan khoái hơn nhiều so với tắm trong bồn.”

Quân Thư Ảnh bị hắn dụ dỗ cũng có chút động tâm, nơi này cảnh sắc tươi đẹp, bích thủy bông bênh, dương quang dịu dịu, càng ngắm càng cảm thấy huyết ô trên người mình thập phần khó chịu.

Sở Phi Dương đã cởi bỏ xiêm y, ném lên một phiến đá gần đó, chỉ còn lại một chiếc đoản kiếm, lại duỗi tay cởi bỏ vạt áo trên người Quân Thư Ảnh.

“Tiếp tục còn chần chừ, đến khi mặt trời xuống nước sẽ rất lạnh. Hảo cảnh không phải lúc nào cũng có, đại trượng phu không cần câu nệ tiểu tiết.” Sở Phi Dương cười nói, “Đến, nhanh đem xiêm y cởi ra. Đợi lát nữa vi phu còn phải giặt giũ, ai.”

Nói đến việc này, Quân Thư Ảnh khó mà có được một chút áy náy đi.

Y khẽ dang hai tay, để Sở Phi Dương cởi bỏ ngoại sam cho mình, nhìn một góc y sam bị máu tươi vấy lên, quả thực rất chứng mắt.

“Cái này không cần người giặt nữa, ném đi.” Quân Thư Ảnh hào phóng nói.

“Người nói quá đơn giản a!” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn y, “Ném? Xiêm y này là thời điểm chúng ta đi kinh thành đã tìm đến trang tử chuyên may vá nổi danh khắp thiên hạ, còn tìm đến hiệu may tốt nhất ở đó để may đo vừa vặn, người có biết là tốn bao nhiêu tiền không? Nói ném là ném sao?!”

“Chúng ta xuất môn làm việc, vẫn là luôn gặp phải những chuyện đánh đánh giết giết, ai bảo người thu dọn xiêm y này mang theo làm gì!” Quân Thư Ảnh cũng đáp trả, lại khoát khoát tay, “Lại nói, một chút tiền ấy ta còn không để tâm, nhưng xiêm y đã dính máu thì dù có tẩy sạch ta cũng sẽ không mặc nữa.”

Sở Phi Dương thở dài một tiếng trong khi Quân Thư Ảnh đã tự mình cởi bỏ xiêm y ném lên phiến đá, động thân nhảy xuống hồ.

Một bóng trắng xuyên giữa làn nước, tới giữa tiểu đầm mới từ dưới mặt nước ngoi lên, Quân Thư Ảnh vượt nước trên mặt, nhìn về phía bờ đã không còn thấy Sở Phi Dương ở đâu.

Quân Thư Ảnh chẳng quan tâm hần lại bày ra trò gì, được hồ nước ấm áp bao quanh khiến cho một thân mệt mỏi vừa mới trải qua một trận đại chiến cảm thấy hết sức dễ chịu.

Da thịt ngâm trong nước cảm nhận được một cổ thủy lưu rất nhỏ đang dao động, không lâu sau liền nghe rào một tiếng ở phía sau, Quân Thư Ảnh không quay đầu, liền bị một đôi tay từ phía sau ôm chặt.

Sở Phi Dương vớt nước lên vai Quân Thư Ảnh, tinh tế chà xát, lại hôn xuống đầu vai một cái, thở dài nói: “Người hoàn hảo không thụ thương, bằng không ta sẽ đau lòng muốn chết.”

“Nói vậy.” Quân Thư Ảnh dùng nước chà xát rửa đi vết máu, quệt quệt môi nói, “Ta đời này chỉ một lần thụ thương nặng nhất chính lần bị người đánh.”

“... Thư Ảnh, người thật có thể sát phong cảnh.”

“Sát phong cảnh?” Quân Thư Ảnh ngoảnh đầu nhìn Sở Phi Dương, tựa tiểu phi tiểu nói, “Sở đại hiệp, phong cảnh này là có ý gì? Người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm cái gì, Quân công tử sớm đã thành quen mới phải, hà tất biết rõ còn cố hỏi...” Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y thổi một ngụm nhiệt khí ấm muối, ngón tay di động từ bờ vai của y quết xuống thắt lưng, xoa nhẹ vào nơi khiến hần tiêu hồn thực cốt kia.

Quân Thư Ảnh nhú mày kiểm chế, nhưng Sở Phi Dương lại càng quá phận. Quân Thư Ảnh nhin không được ngửa đầu, cắn răng chế trụ thanh âm từ nơi cổ họng.

“Đừng ở chỗ này...” Trên đỉnh đầu nhật quang chính diện, thiên lam thủy thanh, ở loại địa phương này làm chuyện đó, Quân Thư Ảnh mới nghĩ thôi đã cảm thấy hết sức xấu hổ. Nhưng rõ ràng là có người không thấy như vậy.

Sở Phi Dương gắt gao đem Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực rồi lại gạt mái tóc phía sau gáy y sang hai bên, tại nơi nóng ấm trên da thịt khẽ hôn xuống.

“Bảo bối, người thực nhẫn tâm để ta tiếp tục phải kiềm chế sao?” Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y thở gấp khiến Quân Thư Ảnh trong nháy mắt mặt đỏ tía tai, phía sau thắt lưng cảm nhận được vật nóng rực khiến y không chịu nổi.

Quân Thư Ảnh trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: “Vậy đến bên kia đi...”

Sở Phi Dương thuận theo ý của y, hai người bơi tới nơi kín đáo nhất trong hồ nước, Sở Phi Dương cũng vô pháp tiếp tục nhẫn nại mà đem Quân Thư Ảnh ép xuống một phiến đá lớn, cởi ra một tầng y vật che đậy cuối cùng.

Quân Thư Ảnh giơ tay lên che hai mắt lại, gân xanh trên cổ cũng đã nổi lên, biểu hiện hết sức phối hợp và kiềm chế.

Sở Phi Dương cười nói: “Vẫn còn tỏ ra không tình nguyện như vậy sao? Giống như ta đang khi dễ người vậy.”

“Người ít nói nhảm.” Quân Thư Ảnh cắn răng nói. Sở Phi Dương mỗi khi nói lời không đúng đắn đều khiến kẻ khác xấu hổ và giận dữ. Hiện tại nếu hắn còn dám nói thêm một chữ, Quân Thư Ảnh nhất định sẽ đem hắn một cước đá văng.

“Không nói, không nói.” Sở Phi Dương cúi người tỉ mỉ đem y khóa dưới thân, vì phúc lợi của mình mà cả tay lẫn miệng đều làm việc.

Quân Thư Ảnh nhắm nghiền mắt lại, linh hội khoái lạc quen thuộc, thân thể hưởng thụ sớm thành thói quen không bao lâu hỏa nhiệt liền khó có thể nhịn được nữa.

Y giơ tay lên vuốt vuốt mái tóc Sở Phi Dương, Sở Phi Dương thuận theo lực đạo của y mà cúi xuống hôn lên đôi môi hồng nhuận.

Hai tay Quân Thư Ảnh đặt lên bả vai của hắn, hai chân cũng tự giác tách ra, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Có thể rồi, Phi Dương...”

Không hề đề phòng mà mở rộng thân thể, thời điểm bị tiến nhập vẫn khó chịu như cũ mà căng cứng.

Nụ hôn triền miên chưa dứt cùng với yêu thương vỗ về khiến cho thủy đàm nhỏ bé tràn ngập ôn nhu vô tận.

Sóng nước trong hồ dập dềnh rồi dần dần kịch liệt hơn, hù dọa con cá đang yên yên ổn ổn bơi lội, cái bóng của nó trên mặt nước cũng trở nên mập mờ rồi vỡ vụn. Con cá đợi thật lâu sau vẫn không thấy mặt nước an tĩnh trở lại, chỉ có thể lúc lắc cái đuôi bơi từ tiểu đầm ra đại hồ.

Mà đợi đến khi hết thấy mọi thứ an tĩnh cũng là lúc bầu trời ráng hồng.

Quân Thư Ảnh khẽ thở hắt hắt, ngửa đầu nhìn trời, nửa ngày mới nói: “Thật sự là mất thời gian...”

Sở Phi Dương đem hắc ô vào trong nước, thừa dịp dư âm cuối cùng đem hai người tẩy rửa sạch sẽ, nghe vậy mới hôn y một cái: “Cái này mà gọi là mất thời gian, vậy thì ta còn phải cùng ngươi sống thêm một trăm năm, suốt đời suốt kiếp, ngươi thấy sao?”

“Không thể nào.” Quân Thư Ảnh ngay cả khí lực tranh cãi cũng không còn, yên ổn dựa lên vai Sở Phi Dương, để mặc hắc ô hạ.

Sở Phi Dương lại xiêm y của cả hai giặt giũ một phen, vận đủ nội lực để hong khô. Đến khi hắc ô chính tề mặc xong thì Quân Thư Ảnh sớm đã tùy tiện búi tóc lên khiến Sở Phi Dương hết sức tiếc nuối vì mất đi lạc thú này.

Thời điểm thái dương lặn về phía tây là lúc hai người thanh thanh sáng sáng cất bước quay trở lại con đường nhỏ dẫn về Vô Cực sơn trang.... chỉ là, có một người lưng mỗi chân nhuyển phải âm thầm chống đỡ, tất nhiên không thể sáng khoái rồi.

64. Phong Vũ Vô Cực - Chương 64

Thời điểm thái dương lặn về phía tây là lúc hai người thanh thanh sáng sáng cất bước quay trở lại tiểu lộ dẫn về Vô Cực sơn trang.... chỉ là, có một người lưng mỗi chân nhuyển phải âm thầm chống đỡ, tất nhiên không thể sáng khoái rồi.

Quân Thư Ảnh phần hận bất bình trừng mắt nhìn kẻ đang thoả mãn sáng khoái tinh thần như hùng sư, nổi giận nói: “Sở Phi Dương, lần sau còn không biết tiết chế như vậy, ngươi cũng đừng nghĩ tiếp tục... hừ!”

“Nghe lời ngươi.” Sở Phi Dương cười híp mắt kéo lấy cánh tay y, nói: “Thư Ảnh, lần này thực khiến ngươi mệt mỏi, lần sau ngươi hảo hảo nhìn xem, nhìn một lần chưa rõ ràng thì có thể thêm lần nữa, ngươi muốn cẩn thận xem xét bao nhiêu lần cũng được.”

“Ngươi đồ vô sỉ này...”

Câu trách móc này của Quân Thư Ảnh đã nói qua bao nhiêu lần, nói nhiều đến nỗi ngay cả chính mình cũng cảm thấy không còn tác dụng nữa rồi. Kể bị trách móc da mặt dày có thể đem làm khô giáp khiến y không thể đối phó.

Hai người từ tiểu lộ ra đến đại lộ thì gặp Trình Tuyết Tường đang đi tới.

“Sở huynh, Thư Ảnh, các ngươi đi đâu vậy?”

Quân Thư Ảnh quay đầu không để ý tới hắn, Sở Phi Dương cười cười chào hỏi: “Trình huynh, chuyện Vô Cực sơn trang đã xử lý xong rồi sao?”

“Sao có thể chứ, nhiều chuyện nhiều người, thực sự rất phức tạp!” Trình Tuyết Tường cười khổ nói, “Đúng rồi, các người cả một buổi chiều không có mặt, Tín chương môn mang theo Cầm Anh cùng với mấy tiểu công tử đã đến cả rồi.”

“Vân Thâm? Hắn tới làm cái gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc nói.

Trình Tuyết Tường thở dài, nói: “Trở về rồi hãy nói.”

Nói xong liền đi trước dẫn đường. Sở Phi Dương đau lòng thân thể Quân Thư Ảnh không thoải mái, cũng biết y bướng bỉnh nhất định không nguyện ý trước mặt người khác tỏ ra yếu thế nên liền nắm lấy tay y.

Trình Tuyết Tường nhanh nhẹn đi phía trước, mãi mà không thấy có người đuổi theo liền quay đầu lại, chứng kiến Sở Phi Dương đang nắm tay Quân Thư Ảnh, vừa cười vừa nói gì đó.

Trình Tuyết Tường dừng lại một bước, tầm mắt từ hai bàn tay đang nắm lấy nhau kia dời đến mái tóc Quân Thư Ảnh vẫn còn đang ẩm ướt, nhìn không được nắm chặt lòng bàn tay.

“Sở huynh, Thư Ảnh, ta chợt nhớ còn có chút việc gấp, ta đi trước, các người về tới sơn trang thì trực tiếp tới đại sảnh.” Trình Tuyết Tường nói xong, liền ôm quyền cáo từ, vận khởi khinh công nhanh chóng rời đi.

“Có vấn đề.” Quân Thư Ảnh nhìn bóng dáng Trình Tuyết Tường đi xa, bỗng nhiên mở miệng nói.

Sở Phi Dương trong lòng khẽ động, thận trọng nói: “Có vấn đề gì? Thư Ảnh, người đừng nghĩ ngợi quá nhiều, Trình minh chủ thực bình thường, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì cả.”

“Người làm sao vậy? Thay hắn giải thích?” Quân Thư Ảnh ngược lại hồ nghi nhìn Sở Phi Dương, “Chẳng lẽ người cũng có chuyện giấu giếm ta?”

Sở Phi Dương khựng lại, muốn hắn nói như thế nào đây? Nói rằng sợ người nhìn ra Minh chủ kia đối với người có ý tứ? Loại hành động tự chui đầu vào rọ như vậy hắn nhất định không làm.

“Đâu có, người nhìn người xem, chỉ thích nghĩ ngợi lung tung.” Sở Phi Dương nhéo nhéo bàn tay Quân Thư Ảnh, lại nói “Ngược lại người thử nói một chút, người nghĩ ngờ Trình minh chủ có vấn đề gì?”

“Mỗi lần đối mặt chúng ta hắn lại trốn trốn tránh tránh, tuyệt đối là trong lòng có chuyện gì đó mờ ám!” Quân Thư Ảnh chắc chắn nói, “Ta thấy hắn nhất định nhắm tới Vô Cực sơn trang. Vô Cực sơn trang này không ít béo bở, cho dù là Minh Chủ võ lâm cũng không có quyền xử trí, người tỉnh lại cho ta, không thể để người khác chiếm không tiện nghi được!”

Sở Phi Dương nghe xong liền vui vẻ. Y thực sự nhìn không ra người ta có tâm sự. Như vậy cũng tốt, quả thực không còn gì tốt hơn rồi!

“Thư Ảnh người nói rất đúng.” Sở Phi Dương gật đầu ứng hoà, nhìn Quân Thư Ảnh một chút, lại nói: “Thư Ảnh, người có mệt hay không, nếu khó chịu thì vẫn là nên để ta công người đi, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng chính mình.”

“Cút!” Quân Thư Ảnh đẩy Sở Phi Dương ra, hừ một tiếng nói: “Người cũng quá đề cao chính mình rồi!”

Một tiếng lằm bằm trong bụng Sở Phi Dương giống như trường thảo mọc lên, người này làm sao lại có thể khiến hắn yêu thích như vậy chứ, ngay cả bộ dạng khó chịu này cũng khiến hắn yêu vô cùng. Sở Phi Dương tự nhủ, khẳng định kiếp trước hắn nợ tiền Quân Thư Ảnh, mà lại còn nợ không ít. Tốt nhất là nên nợ dài dài để cho hắn đời này trả vẫn chưa hết, đời đời kiếp kiếp phải tiếp tục trả.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh cứ như vậy dắt tay nhau về, vừa về đến trước đại môn Vô Cực sơn trang, liền có hai đạo bóng dáng nhanh như gió từ trong chạy ra, phi thẳng tới hai người.

Nhìn rõ là Thạch Đầu và Lân nhi, Quân Thư Ảnh vội vàng buông tay Sở Phi Dương ra.

Sở Lân chạy đến trước, cao hứng gọi một tiếng: “Cha!”

Tiểu Thạch Đầu cũng theo sau, kích động bổ nhào đến bên người Quân Thư Ảnh, kéo một bàn tay y lên, ngọt ngào gọi: “Phụ thân, chúng ta rất nhớ hai người a.”

Thanh Tĩnh lúc này mới phẩy tay áo từ trong cửa bước tới, cười tủm tỉm nhìn thấy Kỳ Lân ở trước mặt Quân Thư Ảnh nhu thuận vô cùng, thoả mãn gật đầu nói: “Thật đáng yêu a.” Lại bị Tiểu Thạch Đầu đá cho một cước: “Tiểu hài tử về nhà bú sữa mẹ đi.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhìn ba thiếu niên, cười nói: “Các người vì sao lại tới đây? Vô lâm Trung Nguyên phát sinh biến cố gì sao? Dọc đường có gặp nguy hiểm gì không?”

Sở Lân nói: “A cha, chúng ta hộ tống Tín thúc thúc cùng đi, còn có Thạch Lệ dẫn đường nên không phải đi qua sơn động kia. A cha vừa rời khỏi, Trung Nguyên liền phát sinh rất nhiều chuyện, bất quá Tín thúc thúc đều xử lý tốt cả, a cha không cần lo lắng. Lần này chủ yếu là vì tộc nhân Cẩm Anh mà tới, chúng ta lo lắng mọi người sẽ giết chết Vô Cực trang chủ và Thánh Cô nên mới một đường cấp tốc tới đây. Hoàn hảo chính là a cha cùng mọi người đã đem bọn chúng nhốt lại.”

“Cùng với Liên Sơn tộc nhân có quan hệ gì?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói, “Vô Cực trang chủ và Thánh Cô kia thì sao?”

“Quân thúc thúc, việc này nói ra thì rất dài dòng.” Thanh Tĩnh chen miệng nói, “Chúng ta vào trong rồi hãy nói.”

Hai lớn ba nhỏ cùng nhau bước qua đại môn, tiến vào đại sảnh.

Vừa mới bước qua cánh cửa đã thấy một đạo hắc ảnh từ bên trong mạnh mẽ nhảy ra, lao thẳng tới trước mặt năm người.

Sở Phi Dương dừng bước, cúi đầu đối diện với con người hắc sắc của Vượng Tài.

“Ngao ô...” Vượng Tài thè lưỡi nhìn Sở Phi Dương một lát, đột nhiên ngửa đầu tru lên, thanh âm kéo dài khiến Sở Phi Dương một trận khó hiểu.

Thanh Tĩnh ôm lấy đầu Vượng Tài kéo nó trở lại đại sảnh, Vượng Tài vẫn còn ngang ngạnh phát ra tiếng tru, nghiêng đầu muốn nhìn Sở Phi Dương, cái đuôi to cứng vẩy lên vẩy xuống.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng nhau đi vào, mấy người đang ở bên trong nghị sự nhất tề cùng nhìn lại.

65. Phong Vũ Vô Cực - Chương 65

“Đại sư huynh, Quân đại ca.” Tín Vân Thâm vụt một cái đứng dậy tiến ra đón, “Các huynh cuối cùng đã về. Sự tình ở đây vẫn chưa xong, hai huynh lại không biết xấu hổ chạy đi tìm nơi nhàn hạ.”

Thanh Lang nghe vậy nhíu mày nhìn Tín Vân Thâm. Tiểu tử này thực ghê gớm, dám trực tiếp chỉ trích trước mặt Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh là người có thể mặc kệ khác tùy tiện vung tay múa chân như vậy sao?

Nhưng khi di chuyển ánh mắt về phía Quân Thư Ảnh, lại chỉ thấy y vẻ mặt mệt mỏi đang tựa sát bên người Sở Phi Dương, ngay cả mí mắt cũng không buồn động.

Trình Tuyết Tường đem quạt giấy trong tay gấp lại. Quạt giấy kia thời điểm ở Thanh Phong kiếm phái hắc thường xuyên cầm trong tay ngấm ngấm, bộ dạng nhất phái phong lưu đã lâu không còn thấy. Hiện tại giải quyết đại sự hắc lại đem ra dùng.

Trình Tuyết Tường nói: “Thư Ảnh, Sở huynh, đã trở về. Nhanh chóng ngồi xuống, Tín chương môn, người đem sự tình tiếp tục sơ lược nói lại một lần đi.”

Sở Kỳ Sở Lâm lôi lôi kéo kéo Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng ngồi xuống một chỗ, sau đó một tả một hữu đứng ở phía sau hai người, đều là một bộ dạng tuần tú.

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn Trình Tuyết Tường. Quả nhiên, hắn chạy về trước là lập tức tới đại sảnh này ngồi, căn bản là không có chuyện gì gấp gáp cần phải xử lý, rõ ràng câu nói kia của hắn là nói dối. Trình Tuyết Tường đón lấy ánh mắt của Quân Thư Ảnh đang nhìn về phía mình, còn mỉm cười đáp lại y.

Quân Thư Ảnh quay đầu. Người nói dối đều là bụng dạ khó lường, không thể không đề phòng.

Trình Tuyết Tường cứ như vậy nhìn y, cứ nhiên nhin không được cười khê một tiếng, trong mắt tràn đầy thần sắc dịu dàng khiến cho Sở Phi Dương nhin không được thuận theo tầm mắt đó của hắn nhìn tới Quân Thư Ảnh đang ở bên người, chỉ thấy Quân Thư Ảnh vẻ mặt ‘mặc kệ người’ quay đầu không thèm để ý Trình Tuyết Tường, là bộ dạng mà mỗi lần bị hắn trêu chọc đến quá phận đều bày ra.

Nghĩ đến có người tại thời điểm hắn không để ý mà ‘liếc mắt đưa tình’, Sở Phi Dương trong lòng nhin không được dâng lên một trận sầu muộn.

Tín Vân Thâm ở bên kia đã bắt đầu giải thích nguyên nhân hắn tới đây, mỗi một cử chỉ hành động đều lộ ra phong thái nhất phái chưởng môn. Cao Phóng ở một bên nhìn thấy, vuốt ve chuông bạc trên cổ tay mỉm cười, một bộ dạng sủng nịch, khiến cho Thanh Phong kiểm phái Đại sư huynh đang sầu muộn lại càng thêm ao ước.

Hắn lại không nhớ, người ta vừa mới mặc hắn muốn làm gì thì làm, xằng bậy một phen, đủ thấy có người luôn luôn không biết thế nào là đủ.

“Sau khi các huynh rời đi, Thạch Lệ lại nói ra một sự tình.” Tín Vân Thâm nói, “Vô Cực sơn trang lúc đầu chiếm lĩnh sơn cốc này đã đem mấy vị trưởng lão của tộc nhân Cẩm Anh bắt hết. Liên Sơn tộc nhân vẫn cho rằng bọn họ đã chết, nhưng Thạch Lệ nói mấy vị trưởng lão đó chưa chết mà bị Vô Cực trang chủ giam giữ lại. Nhưng rốt cuộc bị giam giữ ở đâu thì không người nào biết. Cẩm Anh cầu xin chúng ta cứu giúp, quan trọng nhất là Liên Sơn tộc nhân trời sinh yếu đuối, thiện lương, nếu như không có trưởng lão chống đỡ thì thực sự có thể bị tuyệt tộc.”

Sở Phi Dương gật đầu, Liên Sơn tộc nhân an trí ra sao cũng là một vấn đề không dễ. Sơn cốc bí ẩn này đã bại lộ, hiển nhiên không phải là nơi thích hợp để bọn họ ẩn cư được nữa. Nhưng Liên Sơn tộc nhân tựa hồ khuyết thiếu một loại bản năng, bọn họ không biết tự bảo vệ chính mình, không biết phản kháng thậm chí không biết thù hận.

Ông trời ban cho bọn họ dị năng thiên phú dị bẩm, nhưng lại đồng thời tước đoạt của bọn họ năng lực sinh tồn giữa chốn hồng trần. Hiên Viên Dật chính là nhìn thấy điểm này nên mới thiết hạ trận pháp nham hiểm kia, đến chết cũng phải thủ hộ tộc nhân khổ khạo như đứa trẻ mới sinh này.

Quân Thư Ảnh nói: “Việc này đơn giản, Vô Cực trang chủ hiện tại nằm trong tay chúng ta, khiến nàng nói ra một chút sự tình không phải quá dễ dàng sao? Nhưng có điều, người khẳng định lời nói kia của Thạch Lệ là thực? Thạch Lệ lúc trước chính là gian tế của Vô Cực sơn trang, đối với Thánh Cô trung thành tuyệt đối, hắn vô cùng có khả năng là muốn kéo dài thời gian.”

“Quân đại ca nói đúng, ta đương nhiên đã nghĩ qua.” Tín Vân Thâm nói, “Thế nhưng sự tình liên quan đến

tính mạng cùng với vận mệnh của cả một bộ tộc, chúng ta không thể sơ suất.”

Thanh Lang đột nhiên nói: “Trước tiên chớ nói đến tính mệnh người khác, Vân Thâm, mau mau lấy ra giải được mà tổ sư gia người truyền lại, chúng ta chính là đợi không được nữa rồi.”

Tín Vân Thâm nghi hoặc nói: “Các huynh làm sao vậy?”

Sở Phi Dương đem chuyện mấy người sau khi vượt qua được sơn động thì bị trúng độc nói lại với Tín Vân Thâm, Tín Vân Thâm lúc mới nghe thì không hiểu, nhưng càng về sau lại càng bình tĩnh đại ngộ.

“Chúng ta không tìm được cái gì Thánh tử kia, không biết Hiên Viên Dật rốt cuộc lưu lại lời gì.” Thanh Lang nói, “Bất quá có lẽ Tín chương môn sẽ không tính toán nhiều như vậy đi.”

“Thì ra là như vậy!” Tín Vân Thâm nói, “Chẳng trách Thanh Phong kiếm phái ta có một tổ huấn (lời dạy bảo của tổ tiên) cực kỳ bí mật và khó hiểu. Thanh giáo chủ yên tâm, chờ đến khi trở lại Lăng Nguyệt sơn, ta chắc chắn sẽ cấp giải được cho các huynh.”

Nghe xong lời này của Tín Vân Thâm, Thanh Lang ngược lại cảm thấy tò mò: “Như thế nào mà lại là khó hiểu? Bản thân ta thật muốn biết lão tiền bối vì sao bắt tôn kia lưu lại tổ huấn gì.”

Tín Vân Thâm ho nhẹ một tiếng nói: “Đây là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới, chính sự vẫn là quan trọng hơn. Đại sư huynh, sự tình Liên Sơn tộc huynh thấy thế nào?”

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút, nói: “Đem Thạch Lệ dẫn tới trước mặt Vô Cực trang chủ, để cho bọn họ đối chất. Còn nữa, không biết Thánh Cô đã tỉnh hay chưa, nhớ kỹ phải điểm á huyết của nàng, những người đầu nhập Vô Cực sơn trang cũng phải trông chừng cho thật tốt. Tiếng ca của Thánh Cô có thể mê hoặc thần chí những người đó. Thời điểm này mọi người không được lơ là cảnh giác.”

“Ta minh bạch.” Tín Vân Thâm gật đầu nói, “Ta chính là cần nhắc đến việc cần dùng nhiều nhân thủ, cho nên đã dẫn theo lưỡng đường đệ tử Thanh Phong phái tới đây, nhân thủ như vậy là đủ rồi. Vô Cực trang chủ cùng với Thánh Cô hiện tại bị giam ở địa lao của Vô Cực sơn trang, ta sẽ phái người dẫn Thạch Lệ tới đó.”

Thanh Lang đứng lên nói: “Việc này các người an bài là tốt rồi, ta muốn đi tìm Yến Kỳ. Đúng rồi, Thư Ảnh, Tiểu Phóng, A Kỳ nói đã nhiều ngày không thấy mặt nên quá mức tưởng niệm, muốn mời các người buổi tối qua đó một chút.”

“Hắn thật đúng là không biết nhận thức.” Quân Thư Ảnh sắc mặt tối sầm nói.

Cao Phóng khẽ cười, gật đầu: “Đã biết, ta đối với hắn cũng là quá mức tưởng niệm đấy.”

Thanh Lang xoay người thản nhiên rời đi. Y chân trước vừa mới bước ra khỏi bậc cửa, liền có một đệ tử Thanh Phong phái đột nhiên chạy vào sảnh cấp báo: “Chưởng môn sư huynh, Viên lão Minh Chủ vừa rồi đã tỉnh lại. Người trọng thương chưa lành, hiện tại lại khăng khăng muốn đi địa lao. Chúng đệ can ngăn không được, chỉ có thể chạy tới đây báo lại cho chưởng môn sư huynh.”

Trình Tuyết Tường một mực ở một bên trầm mặc ngắm nghía quạt giấy lúc này mới đứng thẳng người lên, nhìn một chút mọi người đang ngồi ở đó, bất đắc dĩ nói: “Lão nhân bao giờ cũng cố chấp. Mọi người, ta không yên tâm thương thế của sư phụ, ta phải đi trước một bước.”

Sở Phi Dương cũng đứng lên, gật đầu nói: “Trình huynh đi trước chiếu cố Viên lão Minh Chủ cũng tốt. Ta thấy Vô Cực trang chủ đối với Viên lão Minh Chủ có nhiều hiểu lầm, đây là ngọn nguồn của mọi chuyện, chỉ bằng để bọn họ tự đem một mớ rắc rối này làm cho sáng tỏ trước.”

“Vậy thì trước tiên không nên để Thạch Lệ tới đó.” Tín Vân Thâm cũng nói.

Trình Tuyết Tường cáo từ rời đi, trong sảnh chỉ còn Sở Quân, Tín Cao bốn người, cùng với ba oa oa và một con chó.

Sở Phi Dương quay người lại, thình lình thiếu chút nữa dưới chân đụng vào thứ gì đó. Cúi đầu mới thấy, Vương Tài đại nhân đang trừng lớn, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn hắn.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Vương Tài làm sao vậy? Người cứ nhìn chăm chăm ta làm cái gì?”

Quân Thư Ảnh cũng đi đến bên người Sở Phi Dương, Vương Tài vẫn chỉ chăm chăm nhìn Sở Phi Dương. Nó chẳng những muốn nhìn, mà còn nghiêng nghiêng cái đầu, một bộ dạng đánh giá người, mới nhìn xác thực có chút kỳ lạ, lại có điểm buồn cười.

“Ngốc cẩu tử này không chừng là đang đói bụng, Tĩnh nhi, người không để nó ở lại Lãng Nguyệt sơn, còn mang tới đây làm cái gì?” Quân Thư Ảnh nói.

“Quân thúc thúc, việc này không thể trách ta được a.” Thanh Tĩnh ủy khuất nói, “Bởi vì Vương Tài thích nhất vị tiểu sư huynh Thanh Phong phái được Tín thúc thúc dẫn theo kia, nó sống chết muốn theo cùng, ta không mang nó theo, nó liền gào thét khiến mấy vị trưởng lão Thanh Phong phái thật sự chịu không được, phái người đuổi theo đội ngũ đem nó đi cùng.”

Vương Tài tiếp theo hừ một tiếng, tựa hồ tỏ vẻ tán đồng, nhưng ánh mắt sáng ngời vẫn một mực không rời khỏi người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương sờ sờ cái đầu của Vương Tài, quay lại nói với ba tiểu tử: “Mau dẫn nó ra ngoài tìm một chút đồ ăn, đừng để nó đi theo người lớn gây rối.”

Sở Kỳ Sở Lâm đáp một tiếng, cùng với Thanh Tĩnh dẫn theo Vương Tài đang không muốn rời đi ra ngoài.

Bỏ qua

66. Phong Vũ Vô Cực - Chương 66

Nghị sự xong, không ai còn muốn ở lại trong sân, bốn người quen biết đã lâu không có gì cần phải khách sáo, bước ra khỏi đại môn liền cáo biệt rồi chia ra làm hai hướng.

Tín Vân Thâm cả người đều ngả lên vai Cao Phóng, lăm bầm nói: “Tiểu Phóng, chúng ta xa nhau đã lâu như vậy, người có nhớ ta không? Những ngày qua ta bề bộn đến nỗi sứt đầu mẻ trán, mỗi tối lại phải phòng không gối chiếc, thực đáng thương!”

Còn chưa đi xa, Sở Phi Dương nghe được thanh âm ủy khuất đến nỗi sắp chảy ra nước như vậy nhin không được run lên bần bật.

Cao Phóng đưa tay sờ sờ mặt Tín Vân Thâm, lại nắm lấy tay hần ôn nhu nói gì đó. Hai người sóng vai cùng đi, Tín Vân Thâm khẽ vuốt ve bàn tay Cao Phóng, còn có chút khoe mẽ làm nũng.

Người này từ sau khi tiếp quản Thanh Phong kiếm phái, trước mặt người khác chính là một bộ dạng nghiêm túc, nhất phái chưởng môn oai phong lẫm liệt, không còn lén lút ỷ vào thân phận tiểu sư đệ như trước. Rõ ràng sớm cũng đã không còn bộ dạng thiếu niên mảnh mai vậy mà hết lần này tới lần khác giả bộ ngoan ngoãn đều đầu xuôi đuôi lọt, mượn tiện lợi này để chiếm không biết bao nhiêu tiện nghi, ngay cả đối với Quân Thư Ảnh hần cũng dám không kiêng nể.

Một trận ganh tỵ nổi lên, có người tâm tư bắt đầu nhộn nhạo.

Tiếc là Sở đại hiệp văn danh giang hồ, hiệp danh vang xa, thời điểm còn là một tiểu hài tử đã được đại hán bốn mươi năm mươi tuổi kính xưng là ‘Đại sư huynh’, mười mấy tuổi hành tẩu giang hồ còn được một số người tin cậy dựa vào, thế nên hần chưa bao giờ từng có cơ hội làm nũng.

Sau này nghĩ đến không khỏi đã quá muộn, hơn nữa cái người không hiểu phong tình kia chắc chắn sẽ không chịu phục tùng. Nghĩ tới tiểu sư đệ làm nũng kiếm tới vạn phần thương yêu, hần nếu như bắt buộc làm theo chỉ sợ sẽ nhận lại một chậu nước lạnh. Sở Phi Dương không khỏi thở dài một hơi, có một loại phiền muộn nhàn nhạt lướt qua đầu.

Quân Thư Ảnh nhạy cảm phát giác hần bất thường, quay đầu nhìn: “Phi Dương, người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Sở Phi Dương vươn cánh tay ôm lấy bả vai Quân Thư Ảnh, ngửa mặt lên trời nói: “Cổ nhân nói, nhân tâm bất túc xà thôn tượng, vì phu sâu sắc cho rằng đúng là như vậy!”

Quân Thư Ảnh: “...”

(Vân nhân tâm bất túc xà thôn tượng: Lòng người không khi nào là biết đủ, như rắn nuốt voi.)

Sở Phi Dương vừa đi vừa nhìn phòng ốc xung quanh, lại hỏi Quân Thư Ảnh: “Chuyện ở đây không phải một ngày là có thể giải quyết xong, chỉ sợ sẽ phải ở lại đây lâu hơn. Thư Ảnh muốn nghỉ ngơi ở đâu?”

Hắn biết Quân Thư Ảnh từ trước đến nay tôn thờ hưởng thụ là tối thượng, lúc trước tình thế ép buộc mọi thứ có thể giản lược, hiện giờ có điều kiện, dù cho chỉ ở lại mấy ngày cũng không thể tùy tiện tạm bợ.

Dù sao hai người lúc này cũng rảnh rỗi, đi lòng vòng khắp nơi lựa chọn được một gian nhà phòng nhìn qua u tĩnh lại sạch sẽ.

Quân Thư Ảnh đem xiêm y từ trong ra ngoài thay đổi, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Sở Phi Dương pha một ấm trà đặt lên bàn, sau đó mang tới một cây lược gỗ, đem tóc Quân Thư Ảnh gỡ ra, một lần nữa thay y chải chuốt.

Quân Thư Ảnh bưng lên một chén trà, nhúm mày nhìn Sở Phi Dương nói: “Cũng không phải là nữ tử, hà cớ phải chú ý nhiều như vậy.”

“Này có liên quan gì đến nữ tử hay nam tử. Tóc người còn ướt, cứ như vậy mà buộc lên, đến nơi có gió coi chừng bị nhức đầu.”

Sở Phi Dương dùng ngón tay linh hoạt đưa qua đưa lại, ở khắp nơi trên da đầu xoa bóp khiến Quân Thư Ảnh một trận thư thái nhắm hai mắt lại.

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn thấy bộ dạng này của y, nhin không được cười, động tác càng lúc càng ôn nhu.

Cho đến khi hắn đem tóc Quân Thư Ảnh một lần nữa buộc lên cũng là lúc ngoài trời đã chuyển sắc chiều.

Sở Phi Dương buông lược, tiếp nhận chén trà của Quân Thư Ảnh, vừa uống vừa nói: “Sắc trời đã muộn thế này, ta chuẩn bị đến địa lao xem xét tình hình.”

Quân Thư Ảnh cũng đứng dậy nói: “Vậy ta và ngươi cùng đi.”

Hai người cùng nhau đi ra, Sở Phi Dương cười nói: “Lại nói, Yến Kỳ mời ngươi qua đó không biết có chuyện gì, ngươi dự định khi nào thì đi?”

“Cái này tính sau.” Quân Thư Ảnh có chút buồn bực nói.

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút lại nói: “Bản thân ta không biết các ngươi khi nào lại trở nên thân mật như vậy, rõ ràng lúc trước còn luôn miệng kêu đánh kêu giết.”

Sự tình lúc còn nhỏ Quân Thư Ảnh đương nhiên không có tâm tư nhắc lại, còn nói về sau này... Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, nói: “Lần đó Thiên Nhất giáo tổ chức kỳ trận đại hội, Thanh Lang phao tin muốn đem bảo bối tối hoa mỹ của Thiên Nhất giáo tặng cho người khác, Yến Kỳ cho rằng là nói hấn, hoa nhi bất thực.” (hoa nhi bất thực: chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài).

“Cho nên Yến Kỳ mới tìm ngươi và Cao Phóng tới sao?” Sở Phi Dương dở khóc dở cười hỏi, “Thật là náo nhiệt.”

Hai người vừa đi vừa nói, tới cửa địa lao, mấy thủ vệ ở đó là đệ tử Thanh Phong kiếm phái, liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, vội vàng mở cửa lao.

Bên trong cửa lao là một lối đi âm u, bậc thang vừa dài vừa hẹp đi thông xuống dưới. Hai người cúi thấp người mà đi, dọc đường tuy có đuốc chiếu sáng nhưng càng đi xuống càng cảm thấy từng đợt lạnh lẽo, ẩm ướt.

Còn chưa đi đến lao phòng giam giữ Vô Cực trang chủ, đã nghe từ bên trong truyền ra âm thanh cãi vã.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh bước nhanh tới, chứng kiến Vô Cực trang chủ tay đang nắm chặt chấn song lao phòng, hai mắt đỏ rực giống như nhìn tử địch phóng về phía Viên Khang Thọ đang ở bên ngoài.

Một cỗ lạnh nhạt uy nghi trước kia sớm đã không còn, phụ nhân mỹ mạo lúc này chỉ có thống hận tột cùng như đối mặt cừu nhân.

“Viên Khang Thọ, ngươi tiểu nhân vô sỉ đê tiện, ngươi cho rằng ngươi không thừa nhận thì có thể phủ nhận tất cả tội nghiệt mà ngươi phạm phải hay sao? Ngươi nằm mơ!”

Toàn bộ lao phòng chỉ có một mình Viên Khang Thọ là đứng gần nơi đó, không biết lúc trước nói cái gì mà lại chộc cho Vô Cực trang chủ đột nhiên giận dữ đến như vậy.

Trình Tuyết Tường đứng ở một góc, một mực ôm tay, vẻ mặt bất đắc dĩ chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Sở Phi Dương đi tới hỏi: “Trình huynh, thế nào rồi? Hiểu lầm có thể có gỡ bỏ chưa?”

Trình Tuyết Tường thở dài nói: “Nào có dễ dàng như vậy, từ lúc ta đến đây, nghe bọn họ lời qua tiếng lại tranh cãi nhau đến bây giờ mà cảm thấy không hiểu ra sao.”

“Bọn họ nói những gì? Ngươi nghe ra cái gì rồi?” Quân Thư Ảnh hỏi.

Nói đến vấn đề này, Trình Tuyết Tường đột nhiên có chút không được tự nhiên, quạt giấy trong tay mở ra rồi lại gấp vào, tựa hồ không biết phải mở miệng ra sao.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nói: “Người ngại ngùng cái gì? Bọn họ một nam một nữ không đội trời chung, ngay cả nữ nhi cũng có rồi, chẳng qua chỉ là một chút chuyện nam nữ. Rốt cuộc bọn họ thù hận từ đâu mà có, tình tiết có điểm nào khiến người không thể mở miệng?”

“Cái này...” Trình Tuyết Tường lấy quạt che miệng, bất đắc dĩ nhìn Quân Thư Ảnh. Chính là ‘tình tiết’ đó, mới khiến người khác khó có thể mở miệng a, huống chi hắn còn tôn trọng ân sư.

Hai người bên kia vẫn còn đang cãi vã kịch liệt, nội dung đấu khẩu đã gần như cố chấp, không cần xem xét có giá trị hay không.

Trình Tuyết Tường cẩn thận tìm từ ngữ, đại khái nói ra sự tình.

“... Vô Cực trang chủ cho rằng đêm hôm đó là sư phụ ta, nhưng sư phụ lại khẳng khái phủ nhận, người nói chưa bao giờ cùng với Vô Cực trang chủ có tình cảm nam nữ. Sau khi thương thế đã lành, sư phụ lặng lẽ ly khai, Vô Cực trang chủ mang thai, lại bất chấp tổ huấn của Tứ Phương trại, ly khai trại tử đi tìm lão. Nàng lúc ấy thân là Tứ Phương trại chủ, theo như tổ huấn thì tuyệt đối không được phép ly khai trại tử, nếu không Tứ Phương trại ắt sẽ gặp thiên khiển. Nàng tới võ lâm Trung Nguyên tìm sư phụ ta, lúc ấy sư phụ ta đã là Minh Chủ võ lâm, nàng ngay cả chạm mặt cũng không thể, liền trở về trại tử. Nhưng mà sau khi trở về...”

“Tứ Phương trại đã bị phá hủy?” Quân Thư Ảnh nói. Y nhớ lại trên đường đi đến đây đã được chứng kiến bức tàn tường của trại tử, giống như như bị sét đánh, nên kết cục ra sao cũng không khó đoán.

Trình Tuyết Tường gật đầu: “Chuyện này cũng có một chút khó tin. Trước khi có dị huyết của Liên Sơn tộc nhân, ta nghĩ tổ huấn Tứ Phương trại có lẽ có huyền cơ khác, cũng có thể tất cả chuyện này chỉ là trùng hợp. Nhưng bất kể như thế nào Tứ Phương trại bị phá hủy, rất nhiều người bị sét đánh chết. Tứ Phương trại chủ cũng vì vậy mà thù hận.”

67. Phong Vũ Vô Cực - Chương 67

Quân Thư Ảnh nghe vậy khinh thường nói: “Nữ nhân này cũng quá là không có đạo lý. Nếu như bởi vì nàng làm trái tổ huấn mà Tứ Phương trại bị thiên khiển thì người có lỗi lớn nhất với Tứ Phương trại dân chẳng phải chính là nàng sao? Nàng lấy tư cách gì để hận thiên hận địa hận mọi người, đã không biết tự trách mình lại còn gây ra biết bao tai họa, quấy nhiễu võ lâm, thật sự đáng căm ghét!”

Trình Tuyết Tường cười cười nói: “Nói thì nói như vậy, đại giới thẩm trọng, nàng đại khái là chịu không nổi, chỉ có thể trút giận sang người khác.”

Quân Thư Ảnh quệt môi, Sở Phi Dương ở một bên nói: “Bọn họ tranh cãi như vậy cũng không phải biện pháp, chỉ tốn thêm thời gian. Tiểu Phóng không phải tinh thông y thuật sao? Hẳn có thể có biện pháp nào đó xác định quan hệ giữa Viên lão tiên bối và Thánh Cô. Chẳng hạn như tích huyết nhận thân...” (tích huyết nhận thân: lấy máu để nhận biết thân thể).

“Này cũng vô dụng.” Quân Thư Ảnh xem thường nhìn Sở Phi Dương, “Có làm cũng không thể đúng. Sở đại hiệp kiến thức có phần hạn chế.”

Sở Phi Dương khụ khụ một tiếng nói: “Ta chẳng lẽ không biết nó vô dụng sao? Ý của ta là, có thể tương kế tựu kế.”

Trình Tuyết Tường áp sát: “Ý của Sở huynh là...?”

“Vô Cực trang chủ tinh thần đã hư nhược, hoàn toàn chỉ dựa vào cừu hận đối với Viên lão tiên bối để chống đỡ.” Sở Phi Dương nói, “Hành động lúc trước của nàng hoàn toàn không có nguyên tắc, tựa hồ hết thảy chỉ vì quấy nhiễu vô lâm Trung Nguyên, hiện tại xem ra nàng chỉ muốn trút hết phần uất, mục đích chính là báo thù. Nếu như nàng cứ như vậy chúng ta muốn từ trong miệng nàng biết thêm bất cứ chuyện gì cũng đều rất khó. Cho nên bất luận chân tướng như thế nào, hiện tại nhất định phải khiến nàng suy sụp.”

“Ý huynh là, phải giả mạo chứng cứ để chứng minh Thánh Cô cùng với sư phụ ta không có quan hệ huyết thống?” Trình Tuyết Tường nói.

Sở Phi Dương gật đầu, lại ngoảnh mặt nhìn thoáng qua Vô Cực trang chủ đang ở trong phòng giam đang bị cừu hận bao phủ cả thể xác lẫn tinh thần.

“Tích huyết nhận thân, bản thân nó cũng đã không đáng tin cậy, để tránh phạm sai lầm trước tiên vẫn là nên lấy vài giọt máu của Thánh Cô thử một lần.” Sở Phi Dương lại nói, “Nếu tan ra cùng với máu của Viên Minh Chủ thì phải nghĩ biện pháp khác, nhất thiết phải khiến kết quả là hai người không cùng huyết thống.”

Trình Tuyết Tường nghe xong lắc đầu cười nói: “Thật đúng là làm giả triệt để. Sở huynh quả nhiên rất biết hiệp chi nhất đạo, thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.”

Sở Phi Dương nói: “Chỉ là một chút thủ đoạn nho nhỏ mà thôi. Cứ mãi giằng co cũng không phải là biện pháp tốt. Người ta nói không phá thì không xây được, bất kể kết quả ra sao, cứ phải phá vỡ cục diện bế tắc trước rồi mới tính tiếp.”

Trình Tuyết Tường gật đầu, hoàn toàn không có dị nghị.

Trình Tuyết Tường và Sở Phi Dương cùng nhau đem Viên Khang Thọ đang mất đồ tía tai ly khai khỏi lao phòng giam giữ Vô Cực trang chủ. Viên Khang Thọ vẻ mặt kích động, không cách nào bình tâm tĩnh khí cho nên Sở Phi Dương không thể đem chân tướng nói cho lão biết mà chỉ cho người lấy một chén nước, cùng mọi người đi đến lao phòng giam giữ Thánh Cô.

Bên trong chấn song, Thánh Cô đang gục ở trên chiếc giường làm bằng rơm rạ, khuôn mặt chôn ở dưới cánh tay, nhìn không ra đang tỉnh hay là mê. Trình Tuyết Tường sai người mở cửa lao, sau đó ở trên đầu ngón tay của Thánh Cô đâm xuống một mũi kim, đem giọt máu nhỏ vào chén nước. Sở Phi Dương cũng nắm lấy bàn tay Viên Khang Thọ đang không hiểu ra sao, để Quân Thư Ảnh đâm cho lão một châm.

Hai giọt máu ở trong nước gặp nhau, nhưng không dung hòa.

Về mặt Viên Khang Thọ chấn động, chỉ chỉ vào giọt máu trong chén, nói: “Đây là tích huyết nhận thân, chỉ ít cũng chỉ ra rằng nàng không phải là cốt nhục của lão phu!”

Đừng nói là nữ nhi, lão cả đời này vì luyện công phu mà ngay cả nữ sắc cũng không thân cận, như thế nào lại từ trên trời rơi xuống có một nữ nhi mà lão lại không hay hay không biết?

Từ đầu đến cuối, Thánh Cô cũng không buồn động lấy một cái, chỉ đến khi Viên Khang Thọ nói xong thân hình có vẻ hơi gầy yếu kia mới khẽ run lên, tựa hồ không hề hôn mê nhưng cũng không làm ra thêm bất cứ hành động nào khác.

Sở Phi Dương đương nhiên thấy được cảnh này, đây cũng là một nữ tử khổ mệnh nhưng so với chuyện của võ lâm thì điểm trắc ẩn này cũng không đáng nhắc tới.

Viên Khang Thọ muốn ngay lập tức đem kết quả này đưa cho Vô Cực trang chủ xem nhưng lại bị Trình Tuyết Tường ngăn lại.

Vô Cực trang chủ tính cách cứng cỏi ngoan cố, lại dễ dàng cực đoan, muốn hoàn toàn khiến nàng sụp đổ, chỉ dùng cách này chỉ sợ là chưa đủ.

Hiện giờ có rất nhiều môn phái võ lâm Trung Nguyên tề tụ ở Vô Cực sơn trang, còn có đệ tử Vô Cực sơn trang đang bị giam giữ, tích huyết nhận thân này nếu như được công bố trước chúng nhân trong thiên hạ thì đả kích này sẽ càng có trọng lượng.

Hơn nữa Trình Tuyết Tường còn có một chút tư tâm, đó là ngày hôm nay trên đại hội chỉ trích của Vô Cực trang chủ đã khiến rất nhiều người đối với Viên Khang Thọ có điểm hoài nghi. Điều này đối với việc quản lý Võ Lâm minh sau này cũng không phải chuyện tốt, vừa vặn mượn cơ hội này để làm trong sạch mọi chuyện.

Sở Phi Dương đối với việc này ngược lại không có dị nghị. Mọi việc thương nghị xong xuôi, bốn người liền cáo từ.

Sở Phi Dương kéo tay Quân Thư Ảnh đi trong bóng đêm một lát, bỗng nhiên nghe y nói: “Người có nghe hay không, vừa rồi Trình Tuyết Tường mới nói ‘làm giả chứng cứ’. Xem ra hắn cũng không tin Viên lão đầu.”

Sở Phi Dương nghe vậy đi đến gần y, cười hắc hắc nói: “Thư Ảnh, nhìn không ra người đối với chuyện bí mật này lại cảm thấy hứng thú.”

“Ta thuận miệng mới nói.” Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, “Người đừng hòng mượn đề tài để nói chuyện của mình.”

“Ta cũng chỉ là thuận miệng mới nói, ta làm sao lại như muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình chứ?” Sở Phi Dương nhũn mày nói, “Thư Ảnh sao có thể nghi ngờ phẩm hạnh của vi phu như vậy?”

“Hừ.”

“Người đừng hừ a, Thư Ảnh, người giải thích rõ cho vi phu nghe, người nghĩ rằng ta muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình như thế nào? Người không nói rõ ràng, vi phu không thể gánh được oan khuất không minh bạch này a.”

“...”

“Nói chuyện a, Thư Ảnh.”

“Người thực đáng ghét!”

68. Phong Vũ Vô Cực - Chương 68

Buổi tối, mọi người được mời đến nơi ở của Thanh Lang dùng cơm.

“Xuất môn tại ngoại không được bằng ở nhà, không thể trọng đãi, mong rằng các vị không chê.”

Mặc dù Thanh Lang khách sáo như vậy nhưng trên bàn lại bày biện rất nhiều món ăn phong phú tinh xảo khiến cho mấy vị Thanh Phong kiểm soát không khỏi cảm nhận được sự khác biệt giữa kẻ có tiền và không có tiền.

Ngoại trừ sáu người lớn, Kỳ Lân cùng với Thanh Tĩnh còn dẫn theo Cầm Anh tới dùng cơm. Cầm Anh so với lúc mới gặp, tuy rằng vẫn là bộ dạng gầy yếu ngượng ngùng nhưng cũng đã giảm đi vài phần sợ sệt, thêm vài phần hoạt bát.

Hắn nhìn Thanh Lang, nâng ly rượu lên, nói: “Thanh giáo chủ, khi đó đều nhờ huynh đem ta xuống núi, đã cứu ta một mạng, nhưng ta lại chưa có dịp tạ ơn huynh. Hiện giờ các tộc nhân của ta còn phải dựa vào các vị đại hiệp cứu giúp, ta hiện tại cũng không có cái gì làm đại lễ, chỉ biết mượn hoa hiến Phật, dùng một ly rượu nhạt này bày tỏ lòng cảm kích.”

Hắn miễn cưỡng đem lời của mấy tiểu tử kia chỉ dạy nói ra, khuôn mặt bắt gặp hồng hồng một mảnh.

Thanh Lang ha ha cười một tiếng, tiếp nhận ly rượu của hắn uống một hơi cạn sạch, vô cùng nể mặt. Cầm Anh lại căng thẳng ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh Thanh Lang, Yến Kỳ sắc mặt không tốt nhìn Cầm Anh, tự mình rót một ly rượu, hung hăng uống sạch.

Chứng kiến cảnh này, hai vị Thanh Phong kiếm phái cõi lòng cảm khái ăn cho xong bữa đại tiệc phong phú hiếm có này, rồi chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Không ngoài dự đoán, Yến Kỳ lên tiếng muốn giữ Quân Thư Ảnh và Cao Phóng ở lại.

Cao Phóng từ trước đến nay hiểu lòng người, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng còn có người không dễ nói chuyện như vậy.

“Ta không phải đã hẹn trước với các người rồi sao?” Yến Kỳ nói.

“Nhưng ta chưa hề đáp ứng.” Quân Thư Ảnh đáp, bộ dạng rõ ràng không tình nguyện ở lại.

Yến Kỳ có chút ủy khuất nhìn y, tu mi nhíu chặt, hạnh nhãn hàm quang, tỏ vẻ rất đáng thương.

“Các người tuy rằng hiện tại đang ở Thanh Phong kiếm phái nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là người của Thiên Nhất giáo chúng ta.” Yến Kỳ nói, “Chúng ta từ lâu đã quên hết ân oán trước kia, cũng đã lâu rồi không gặp mặt, chẳng lẽ không nên tụ họp một chút sao? Thanh đại ca và Cao Phóng đều đã ở lại. Quân Thư Ảnh, người cũng nên.”

“Thư Ảnh, một khi đã như vậy thì người ở lại một lát rồi hãy về.” Cẩn người miệng mềm, lại có Thanh Lang ở một bên ý nhị nhìn hắn khiến Sở Phi Dương chỉ có thể áy náy mà mở miệng khuyên nhủ y.

Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng phải ở lại, Sở Phi Dương cùng với Tín Vân Thâm rời đi trước. Hạ nhân của Thiên Nhất giáo sau khi dọn dẹp tàn canh lãnh chích liền bưng lên trà thủy điểm tâm, bày lên bàn đá dưới tán cây trong viện.

Đến khi hạ nhân đã lui xuống, trong viện chỉ còn lại Thanh Lang, Yến Kỳ, Quân Thư Ảnh và Cao Phóng.

Thanh Lang vén vạt áo ngồi xuống, xem xét biểu tình của ba người kia, gãi gãi cằm.

Tuy rằng đây là trên danh nghĩa cố nhân Thiên Nhất giáo gặp mặt thế nhưng bầu không khí lúc này, cảm thấy... Thanh Đại giáo chủ như thế nào cũng giống người thừa?

Trong số bốn người, Yến Kỳ là người tích cực nhất, một mực nghĩ hết biện pháp này đến biện pháp khác để khơi mào chủ đề. Cuộc sống cùng với Thanh Lang khiến hắn quen với việc được yêu thương đủ loại, ân oán năm đó sớm phai tàn như mây khói, không còn chút dấu vết. Nhìn Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh, Cao Phóng bởi vì đủ loại chuyện giang hồ mà cố sức, thân cũng là người Thiên Nhất giáo khiến Yến Kỳ không khỏi cảm thấy bị gạt bỏ sang một bên. Bởi vậy phi thường hăng hái nắm bắt mọi cơ hội muốn hòa nhập với ba người kia.

Bất quá bọn họ thời gian đó, trải qua những việc không đáng nhắc tới, sau này bị xa lánh, còn chất chứa rất nhiều thù hận, đương nhiên là những chuyện không thích hợp mang ra ngoài đàm luận. Về sau cùng với Thanh Phong kiểm soát quan hệ không rõ ràng, nảy sinh đủ loại tình tình oán oán.

Ngón tay chống cằm, Yến Kỳ nghĩ tới nghĩ lui, nếu ngay cả nói chuyện cũng không thể, thì làm sao có thể gây dựng tình cảm? Cũng may Thanh Tĩnh, Ninh Viễn cùng với Kỳ Lân huynh đệ quan hệ rất tốt, có thể lấy ra làm chủ đề đàm luận.

Đối với cố gắng của Yến Kỳ, Cao Phóng hết sức phối hợp. Ngược lại Quân Thư Ảnh và Thanh Lang một người mặt đen một người bắt đắc dĩ ngồi một chỗ.

Cái này là như thế nào đây?... Thanh Lang ngậm ngùi, y đường đường là giáo chủ Thiên Nhất giáo lại phải ngồi ở đây nói chuyện về mấy oa oa, cảm thấy có chút không thích hợp.

Nhưng bất luận trong lòng nghĩ thế nào, Thanh Lang vẫn tuyệt đối thuận theo Yến Kỳ, không nỡ khiến hắn có chút nào buồn bã thất vọng. Hiếm thấy chính là Quân Thư Ảnh lại có thể chưa phẩy tay áo bỏ đi mà vẫn ngồi như vậy, đem mỹ tửu năm xưa của Thiên Nhất giáo làm như nước mà uống, hiện tại không lay chuyển được câu hỏi dây dưa của Yến Kỳ thì cũng sẽ đáp lại một hai câu, tránh thành ra khi dễ hắn.

Tóm lại đối với việc tới nay Thiên Nhất giáo gặp mặt, Yến Kỳ hết sức hài lòng.

Thấm trắng đã lên đỉnh đầu, đệ tử Thiên Nhất giáo đến thỉnh Thanh Lang đi xử lý giáo vụ, trong viện cũng chỉ còn lại ba người. Đã qua ba tuần rượu, Yến Kỳ cùng với Cao Phóng đều có chút chệnh choáng chịu không nổi, sắc mặt vi huân. Chỉ có Quân Thư Ảnh mặt vẫn không đổi sắc, giờ ly rượu lên nhưng cũng không uống nữa.

Yến Kỳ ghé sát Cao Phóng, men say đem đề tài chuyển đến một người.

“Cao Phóng, ngươi thấy Cẩm Anh kia không, từ lúc được Thanh đại ca ôm xuống núi, hắn nhìn Thanh đại ca với ánh mắt bất thường!”

Cao Phóng bật cười nói: “Yến Kỳ, ngươi suy nghĩ quá nhiều...”

“Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương kia củangươi, cũng là một kẻ người gặp người thích.” Yến Kỳ lại áp sát về phía Quân Thư Ảnh, “Ngươi cũng phải coi chừng, đừng để hồ ly tinh bắt mất hắn.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy thiếu chút nữa đem ly rượu trong tay bóp nát. Dù sao bồi cũng đã bồi đến khuya như vậy, ngay cả Thanh Lang cũng đã rời đi. Y đặt ly rượu xuống, đứng lên nói: “Đã khuya, có thể giải tán rồi, Cao Phóng, người có đi hay không?”

Yến Kỳ cũng bật dậy nhưng hai chân mềm nhũn khiến hắn ngã trở lại, Cao Phóng chỉ có thể đỡ lấy hắn, hướng Quân Thư Ảnh bắt đầu nói: “Giáo chủ, người về trước đi, ta một lát nữa mới về.”

Quân Thư Ảnh gật đầu rồi lập tức tự rời đi. Yến Kỳ tựa lên vai Cao Phóng, rượu mạnh tác dụng chậm lúc này mới bốc lên đầu, bắt đầu khiến hắn choáng váng.

Cao Phóng dìu hắn vào phòng, ném lên giường, Yến Kỳ tự mình lôi tấm chăn mềm đắp lên người.

“Hôm nay ta thực tức giận, tuyệt đối sẽ không cho người chạm... Hoa tâm Lang...” Nửa chừng liền ngủ mất, mái tóc hỗn độn, khuôn mặt bạch tích lúc này nhiễm lên một tầng ửng đỏ, đôi môi hồng nhuận, ấn ký trên trán bởi vì từng bị tẩu hỏa nhập ma mà lưu lại nhàn nhạt, lúc này bị men rượu tiêm nhiễm hiện ra từng đường vân rõ nét, càng thêm phong tình.

“Đã trưởng thành như vậy, thật là mê hoặc lòng người.” Cao Phóng nhìn không được đưa tay nhéo nhéo gương mặt của hắn, cười nhẹ nói.

Cao Phóng đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, gọi mấy tên đệ tử Thiên Nhất giáo đến coi chừng sau do liên ly khai.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở nơi Trình Tuyết Tường an bài, lấy danh nghĩa Vô Lâm minh để triệu tập mọi người đến, mượn đài cao chúc thọ Vô Cực trang chủ còn chưa kịp dỡ xuống làm địa điểm.

Chỉ có điều so với một ngày trước thì lúc này hai nữ tử từng nhất hô bá ứng đã trở thành tù nhân, tiếp nhận phán xét của giang hồ võ lâm.

69. Phong Vũ Vô Cực - Chương 69

Trên đài cao, Trình Tuyết Tường thân là Minh Chủ võ lâm đang ngồi ở vị trí chủ thượng, Viên Khang Thọ ngồi bên phải, phía sau còn có mấy người Sở Phi Dương.

Mục đích lần này, ngoại trừ phải đánh đổ tinh thần của Vô Cực trang chủ Trì Oanh là tối trọng yếu thì còn cần phải ở trước mặt võ lâm nhân sĩ trả lại một cái ‘trong sạch’ cho Viên Khang Thọ.

Viên Khang Thọ tự tin chính mình cái gì cũng chưa từng làm, bởi vậy thẳng thắn ngồi, chờ đợi dùng phương pháp tích huyết nhận thân kia để chứng tỏ bản thân mình vô duyên vô cớ phải chịu oan khuất.

Trình Tuyết Tường và Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nhau, lúc này đây bọn họ trước mặt vô lâm nhân sĩ trong thiên hạ bày trò... Bất luận chân tướng ra sao, bất luận mấy chục năm trước rốt cuộc là ai đúng ai sai, thì ngày hôm nay bọn họ cũng phải lấy danh ‘đại nghĩa’ để đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu phụ nhân kia.

Hành vi như thế là đúng hay sai?

Thời này khắc này bọn họ không thể đánh giá, cũng không cần bất cứ người nào bình phẩm hay trách móc.

Sở Phi Dương hướng về phía Trình Tuyết Tường gật đầu rồi di chuyển ánh mắt, nhìn xuống dưới đài.

Hôm nay không hề giống thọ yến ngày đó, không còn có mấy ngàn người xếp thành hàng dài đứng quan sát. Để dễ bề cho việc quản lý, mỗi một môn phái đi đầu nhập Vô Cực sơn trang chỉ cần cử ra một hai nhân vật có tiếng nói, để đệ tử Thanh Phong kiểm phái áp giải đến nghiêm trang. Dù là như thế nhưng dưới đài cũng đã có một trăm tám mươi người.

Bọn họ thân trúng độc vũ phách, những ngày qua không được Thánh Cô xoa dịu tinh thần, cũng không có dị huyết Liên Sơn tộc nhân cung ứng nên sớm đã mất đi bộ dạng hưng phấn ngày đó, phóng tầm mắt nhìn lại đều là vẻ mặt tiêu tụy, tựa hồ trong vòng vài ngày đã mất đi mấy chục năm thọ mệnh.

Ngoại trừ những người này còn có một vài môn phái khác xem như là khách nhân cũng có mặt. Thanh Phong kiểm phái cùng với Thiên Nhất giáo đương nhiên không cần phải nói, còn có La đại tiểu thư thay mặt Tào bang cùng với Nghiêm Trực và Hạng Ninh Tử dẫn theo chúng nhân Thường Thanh môn, lúc này tất cả cùng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, nghiêm túc đứng dưới đài, ngẩng đầu nhìn về phía Minh Chủ vô lâm trẻ tuổi đang đứng trên đài cao, muốn xem hắn sẽ xử trí mọi việc thế nào.

Trình Tuyết Tường hít vào một hơi cao giọng phân phó: “Dem Vô Cực trang chủ và Thánh Cô lên đài!”

Nghe được mệnh lệnh của hắn, đệ tử Vô Lâm minh và đệ tử Thanh Phong kiểm phái sớm đã ở phía sau đài đợi mệnh lập tức đem Vô Cực trang chủ Trì Oanh và Thánh Cô bị xích sắt chế trụ áp giải lên đài cao.

Thánh Cô mấy ngày liên tiếp bị điểm á huyết, trên người trọng thương, lúc này xuất hiện dưới ánh mặt trời lại càng lộ ra vẻ nhợt nhạt, yếu ớt. Không biết rốt cuộc là bởi vì vết thương hay là bởi vì nàng cho rằng phụ thân mẫu thân không một ai để ý đến nàng nên mới đau lòng.

Vô Cực trang chủ thì ngược lại, tuy rằng không còn thần khí như ngày đó nhưng hai mắt vẫn mở to, còn đăm đăm nhìn Viên Khang Thọ.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy hai người, bỗng nhiên tiến sát về phía Sở Phi Dương, thấp giọng nói: “Người là người từ trước đến nay luôn hoang phí hảo tâm, ta hỏi ngươi một chút, ngươi cảm thấy Thánh Cô có đáng

thương hay không?”

Sở Phi Dương nhin không được cười, cũng thấp giọng nói: “Thư Ảnh, người học xấu a. Thế nào, nếu ta đáp không hợp ý người thì người sẽ làm gì? Đêm nay sẽ không cho ta đụng chạm?”

Quân Thư Ảnh ném cho hắn một nhãn đao, hừ lạnh nói: “Ta là muốn nhắc nhở người, người nếu chỉ nhìn thấy nàng lúc này đáng thương mà thương xót thì người chính là thiên cận. Ta vừa nhìn thấy nàng là liền có trực giác không tốt, nữ tử này so với Vô Cực trang chủ tuyệt đối nguy hiểm hơn. Nếu có thể...” Trước mặt Quân Thư Ảnh chớp qua một tia sát ý, đương nhiên không qua được mắt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nắm lấy tay y, nói: “Ta minh bạch. Thư Ảnh, người không cần lo lắng. Vả lại Thánh Cô làm vô số việc ác, tàn sát người vô tội, không ai có thể thay thế những người bị hại tha thứ cho nàng.”

Quân Thư Ảnh nắm chặt lòng bàn tay, gật đầu nói: “Người minh bạch là tốt rồi.”

Những điều kia Sở Phi Dương nói y đều không quan tâm, Thánh Cô giết bao nhiêu người vô tội không quan hệ gì đến y. Chỉ có điều nữ tử này khiến y có một cảm giác rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi y không thể xem nhẹ, cũng không thể áp chế đáy lòng bất giác dâng lên một tia sát ý.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nhìn về phía nữ tử đang cúi đầu. Rõ ràng nàng gầy yếu như vậy, kiệt quệ sức sống như vậy, tựa hồ chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể khiến nàng khụy ngã, nhưng bóng dáng mảnh mai ấy lại không lúc nào không khiến y cảm giác được một nỗi uy hiếp thật lớn đang cận kề, thế nhưng y lại để không rõ uy hiếp này từ rốt cuộc đâu mà đến.

Sở Phi Dương cảm nhận được phiền não của Quân Thư Ảnh, vốn phải thu tay nhưng hắn lại nắm càng chặt hơn, cùng y tương đối, mười ngón tay khấu chặt, nhẹ nhàng vuốt ve từng đốt ngón tay y. Ôn nhu như vậy mà đối đãi là cách tốt nhất giúp Quân Thư Ảnh thả lỏng và bình tĩnh trở lại, Sở Phi Dương đã có nhiều năm kinh nghiệm, đương nhiên am hiểu sâu sắc phương pháp làm yên lòng y. Quả nhiên không bao lâu liền cảm thấy Quân Thư Ảnh ở bên cạnh vốn buồn bực bất an giờ đã trở nên ôn hoà hơn.

Trình Tuyết Tường nhìn hai nữ tử trước mặt, sau một lát mới mở miệng nói: ” Trì trang chủ, người ngày trước khắp nơi làm việc ác, hôm nay tạm thời chưa nhắc tới. Nhưng toàn bộ oán hận của người đều là do hiểu lầm Viên lão Minh Chủ. Người nói Viên lão Minh Chủ phụ người, bỏ lại mẫu tử các người một mình trở lại Trung Nguyên. Nhưng Viên lão Minh Chủ lại khẳng định chưa bao giờ phát sinh loại sự tình này. Hôm nay nếu như có thể chứng minh nữ nhi của người không phải là cốt nhục của Viên lão Minh Chủ, người có thể xóa bỏ cừu hận, cân nhắc một chút lập công chuộc tội, vì vô lâm Trung Nguyên bị người càn quấy đến nỗi tình phong huyết vũ, còn vì Liên Sơn tộc nhân vô tội bị người giết hại hay không?”

Vô Cực trang chủ nghe vậy chỉ ngửa mặt lên trời cười lớn mấy tiếng, hừ lạnh nói: “Hảo một tên hoàng khẩu tiểu nhi, nói so với hát nghe còn hay hơn! Viên Khang Thọ nếu như không thẹn với lương tâm như thế thì tại sao cần một tiểu hậu sinh như người thay hắn ra mặt? Viên Khang Thọ, lúc trước ta cứu người trở về Tứ Phương trại, là kẻ nào điềm ngôn mật ngữ dụ dỗ ta? Ta từng tận lực van cầu người lưu tại Tứ Phương trại, nhưng người sau khi thương thế lành lặn lại bày mưu lập kế để gạt ta, một mình ly khai! Ta tới Trung Nguyên tìm người, nhưng người ngay cả gặp mặt ta một lần cũng không! Viên Khang Thọ, thanh danh của người so với thân sinh nữ nhi của mình trọng yếu? So với tính mạng của mấy ngàn Tứ Phương

trại dân của ta trọng yếu?!”

Cao Phóng đã bước lên đài, trong tay cầm một chén sứ màu trắng rất lớn, nước trong chén bệch bình. Y đem chén nước giao cho một đệ tử Thanh Phong phái đi theo phía sau rồi từ bọc nhỏ mang theo bên người lấy ra một cây ngân châm, kéo ống tay áo lên, hướng về phía Vô Cực trang chủ cười cười nói: “Trang chủ trước không cần tức giận như vậy. Nếu như Thánh Cô thật không phải là nữ nhi của Viên lão Minh Chủ, thì những lời cay nghiệt ấy của trang chủ phải thu xếp như thế nào đây?”

Cao Phóng đi đến trước mặt Viên Khang Thọ, đâm một kim vào ngón tay lão, dùng chén sứ hứng lấy vài giọt máu sau đó lại đi đến trước mặt Thánh Cô.

“Tích huyết nhận thân, được ghi chép trong y thư, có thể khiến Trì trang chủ tin tưởng đi.” Cao Phóng nói.

Thánh Cô được hai tên đệ tử Thiên Nhất giáo chế trụ, một tên nắm lấy cánh tay nàng, một tên đem ngón tay của nàng đưa ra, Cao Phóng nói nhỏ một tiếng “Đắc tội” sau đó liền rút ra một cây ngân châm khác, đâm lên đầu ngón tay tái nhợt của nàng lấy ra vài giọt máu nhỏ vào trong chén.

Từ đầu đến cuối, Thánh Cô ngay cả đầu cũng không buồn nâng lên hạ xuống, giống như tất cả sự tình phát sinh ở đây đều không hề liên quan đến nàng.

Tối hôm qua đã thực nghiệm, không có gì bất ngờ, hai giọt máu trong nước rõ ràng tách biệt không hề dung hợp.

Cao Phóng đem chén sứ đến trước mặt Vô Cực trang chủ, cười cười nói: “Trì trang chủ, tích huyết nhận thân nhận định Thánh Cô thật không phải là nữ nhi của Viên lão Minh Chủ.”

Không nghĩ tới Vô Cực trang chủ chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua chén sứ rồi lập tức đem ánh mắt ném về phía Viên Khang Thọ, cười lạnh nói: “Những việc này chẳng qua là một chút thủ đoạn lừa gạt. Uống cho các người tự xưng võ lâm chính đạo, hiệp nghĩa nhân tâm, lại phải dùng thủ đoạn thấp hèn như vậy để lừa gạt ta! Viên Khang Thọ, ta chỉ nói người vô tình nhưng không biết người lại có thể lãnh huyết đến nước này!”

“Rốt cuộc là ai lãnh huyết!” Viên Khang Thọ không thể nhịn được nữa vỗ ghế đứng lên, trợn trừng mắt nói: “Trì trại chủ, ta một mực ghi nhớ ân cứu mạng của người đối với ta, vả lại tất cả những việc sai trái mà người làm ra đều bởi vì hiểu lầm mà phát sinh oán hận, cho nên ta đối với người vẫn có chút áy náy nhưng người lại quá mù quáng và tự đại! Ta dám hướng thiên hướng địa hướng chư thiên thần phật phát thệ, cả đời này chưa từng gần nữ sắc! Cũng chưa bao giờ đối với Trì trại chủ có tư tình, nếu không Viên Khang Thọ ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống! Ta không biết người rốt cuộc là vì cái gì kiên trì như vậy cho rằng đã từng cùng ta có tư tình, thời điểm người cùng với người nam nhân kia thân mật, người có nhìn rõ mặt hắn, nghe rõ thanh âm của hắn hay không? Người rốt cuộc là dựa vào cái gì cho rằng người đó chính là ta? Hay chẳng qua chỉ là người tư tâm hy vọng như vậy mà thôi?”

Lời nói của Viên Khang Thọ không một chút lưu tình, Trì Oanh dù sao cũng là nữ tử, cuối cùng sắc mặt cũng phải đỏ bừng bừng, không biết là xấu hổ hay giận dữ, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Viên Khang

Thọ, cừu hận càng thêm sâu đậm.

Viên Khang Thọ nói xong cũng có chút hối hận. Rốt cuộc đối phương vẫn là nữ tử, lão cả đời hành tẩu giang hồ không hổ thẹn nhất chính là chưa từng lãng nhục nữ nhân yếu đuối. Mặc dù nữ nhân này hoàn toàn không hợp với hai từ yếu đuối nhưng lời nói của nàng đánh đồng sự việc khiến Viên Khang Thọ cảm giác mất đi phong độ.

“Trì trang chủ, người không cần tiếp tục u mê không chịu tỉnh ngộ.” Trình Tuyết Tường nói, “Tích huyết nhận thân, huyết bất tương dung, Thánh Cô đích xác không phải nữ nhi của Viên lão Minh Chủ. Người chỉ vì ham muốn cá nhân, bị cừu hận che mắt, quấy nhiễu vô lâm Trung Nguyên, tước đoạt đi tính mạng của vô số người vô tội. Liên Sơn tộc nhân trời sinh thiện lương, không tranh quyền đoạt thế, tâm địa thuần tịnh, người tại sao lại đối đãi với bọn họ như vậy? Việc người làm còn chưa đủ tàn ác hay sao?”

“Đủ rồi, các người không cần nói nữa!” Trình Tuyết Tường vừa dứt lời, một đạo thanh âm âm trầm bỗng nhiên từ dưới đài vang lên, “Các người không cần tiếp tục bức nàng, hết thấy đều là lỗi của ta, hết thấy đều là lỗi của ta!”

oOo

Lời tác giả: Phóng Phóng, người biểu diễn kỹ xảo hơi quá sức đó! =0=

70. Phong Vũ Vô Cực - Chương 70

Tác giả: Nam Phong Ca

Mọi người cùng nhìn về phía dưới đài, Hứa Trục lão lệ ngang dọc, đang cố nén một thân đau đớn, lão đảo bước từng bước lên đài.

Hạng Ninh Tử ở một bên muốn đỡ lại bị Hứa Trục cố chấp đẩy ra.

Lão một đường đi đến trước mặt Trì Oanh, phụng một tiếng quỳ xuống đất, vẻ mặt buồn bã nói: “Trại chủ, là ta, là lỗi của ta, ta thực có lỗi với người, ta thực có lỗi với Tứ Phương trại...”

“Hứa Trục? Người... Người có ý tứ gì?” Trì Oanh có chút sững sờ nhìn hộ vệ thuở trước nay đã tuổi già sức yếu, thân hình già nua sớm nhìn không ra một chút phong thái năm đó.

“Năm đó trại chủ biết được Viên Khang Thọ khẳng khái muốn rời đi nên đã mượn rượu giải sầu, sau khi say mềm lại đi tìm Viên Khang Thọ để tranh luận. Thân là hộ vệ của trại chủ nên ta luôn luôn đi theo phía sau trại chủ. Sau khi... Viên Khang Thọ bỏ đi, ta sợ trại chủ xảy ra chuyện nên mới tiến vào xem xét tình hình, ta chưa từng thấy bộ dạng thương tâm như vậy của trại chủ. Ta... ta trước đó vẫn mến mộ trại

chủ, nên mới nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm to lớn.” Hứa Trục cúi đầu khàn giọng, áy náy nói, “Trại chủ vẫn cho rằng là Viên Khang Thọ. Ta sợ trại chủ thương tâm nên không dám làm rõ sự việc. Sau này trại chủ thân hoài thai, một mình ly khai Tứ Phương trại để tới Trung Nguyên tìm Viên Khang Thọ. Trại chủ không biết là, ta vẫn luôn đi theo người, âm thầm bảo hộ. Ta vốn định đợi đến khi trở về Tứ Phương trại, sẽ đem sự tình chi tiết nói ra. Nhưng, sau khi chúng ta trở về, chứng kiến cảnh hoang tàn, tử thương vô số...”

“Nhiều năm sau đó, trại chủ chỉ dựa vào hận ý đối với Viên Khang Thọ mà chống đỡ bản thân, nếu ta lại đem sự thật nói ra, ta sợ... ta sợ...” Hứa Trục rút cuộc không nói được nữa, chỉ biết cúi đầu, hai vai run rẩy quỳ trước mặt Trì Oanh.

Sự thật đã được làm sáng tỏ, Viên Khang Thọ nhìn thấy sắc mặt xám xịt của Trì Oanh, khuôn mặt mỹ lệ tựa hồ vào khoảnh khắc này đã mất đi. Trong nháy mắt, hồng nhan tắn lão. Trước mắt lại chớp qua hình ảnh năm đó lão trọng thương dưới đáy vực, gạt ra tầng tầng lớp lớp cỏ dại, một thiếu nữ xinh đẹp mang theo một thân dương quang xuất hiện.

Viên Khang Thọ từ trong hoảng hốt hoàn hồn, không khỏi thở dài một hơi, ngoảnh mặt đi không đành lòng nhìn.

“Người đã giấu giếm ta, tại sao không giấu ta cả đời...” Trì Oanh nhìn Hứa Trục, lẩm bẩm nói.

“Trại chủ, chúng ta đã sai, chúng ta thực sự đã sai a.” Hứa Trục ngẩng đầu, nước mắt chảy đầy mặt, bộ dạng chật vật, “Tứ Phương trại lần đó gặp đại nạn, bất kể là thiên ý hay do con người làm ra thì chúng ta cũng không được trút mọi đau khổ lên đầu Liên Sơn tộc. Bọn họ là những người thiện lương vô tội. Trại chủ, người đã tự che mắt mình quá lâu, giờ hãy mở to mắt hạo hạo nhìn một chút, chúng ta rốt cuộc đã làm những gì đối với bọn họ! Năm đó ta bị thương, được Liên Sơn tộc nhân cứu giúp, nhưng lại đem biết bao tai họa giáng xuống đầu bọn họ. Ta nghe lệnh dẫn theo người tiến vào sơn động, tìm cách tiến nhập sơn cốc, nhưng kết cục những người đó tất cả đều phải bỏ mạng trong sơn động, còn nhi tử của ta đến bây giờ vẫn chưa tìm được đường ra. Hy sinh nhiều như vậy, không phải do trời phạt mà là chính chúng ta đã đẩy bọn họ vào chỗ chết a! Trại chủ...”

Trì Oanh lắng tai nghe Hứa Trục khàn giọng vừa khóc vừa kể, cúi đầu nhìn lão nhân một thân tổn thương ở trước mặt.

Năm đó bọn họ tiến công bất thành, tử thương thảm trọng, cuối cùng vẫn là lợi dụng lòng tốt của Liên Sơn tộc nhân để lừa gạt bọn họ dẫn đường chỉ lối, vượt qua mọi cơ quan trong sơn động rồi công hạ Liên Sơn tộc trong sơn cốc.

Cũng từ đó trở đi, hộ vệ cao lớn lẫm lẫm vẫn luôn theo sát bên cạnh mình đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Nhiều năm như vậy, trong lòng nàng chỉ còn có Viên Khang Thọ, hận ý mỗi một ngày trôi qua lại càng sâu sắc thêm một phần. Nàng đắm chìm trong đó, chưa bao giờ cảm thấy năm tháng đang trôi đi. Vô luận là yêu hay hận, mỗi một lần nhớ tới đều thoáng như mới là ngày hôm qua, rất rõ ràng, ngay cả máu cũng mang theo nhiệt khí hùng hực.

Nếu tất cả những chuyện này đều là sai lầm, vậy cừu hận những năm qua nàng luôn ghi nhớ trong lòng, làm hao mòn khoảng thời gian đẹp nhất đời người, giờ này có còn ý nghĩa?

Trình Tuyết Tường nhìn Vô Cực trang chủ thần sắc ngu ngơ, không khỏi thở dài một hơi.

Hứa Trục xuất hiện là nằm ngoài ý liệu, nhưng kết quả lại khiến hắn hết sức hài lòng.

Nhiều năm chấp niệm bỗng một ngày bị sụp đổ, nếu không thể một đòn hạ gục nàng thì chỉ sợ nàng sẽ càng trở nên cố chấp, như vậy sự tình không biết sẽ còn tồi tệ đến mức nào.

Trình Tuyết Tường vốn cho rằng Vô Cực trang chủ sẽ càng trở nên khó đối phó, không nghĩ tới nàng lại dễ dàng buông tha như thế, dạng người như vậy nhìn qua thực sự... không giống kẻ có thể gây ra tất cả những chuyện này.

“Trì trang chủ, chuyện cho tới bây giờ, người cũng nên tỉnh ngộ.” Trình Tuyết Tường thấy đã đến lúc thích hợp, mở miệng nói, “Tứ Phương trại gặp phải kiếp nạn, người khác có thể đồng cảm nhưng những tội ác người gây ra đối với Liên Sơn tộc nhân thì không thể tha thứ. Tại hạ nhìn ra được, trang chủ là một người yêu hận rõ ràng. Trang chủ đã biết tất cả chuyện này đều sai lầm, vậy lúc này bù đắp lại vẫn là chưa muộn. Liên Sơn tộc nhân vì người mà phải chịu khổ nạn, vậy người cũng nên giải trừ khổ nạn ấy cho bọn họ.”

Trình Tuyết Tường lời nói ôn hoà, từng bước dẫn dụ, thần thái như vậy rất giống Sở Phi Dương mỗi khi muốn thuyết phục người khác.

Chẳng lẽ muốn làm đại hiệp thì đều phải trải qua huấn luyện giống nhau sao? Khuỷu tay Quân Thư Ảnh đặt trên thành ghế, đầu ngón tay chống cằm, nhin không được suy nghĩ vẫn vơ một chút chuyện không liên quan.

71. Phong Vũ Vô Cực - Chương 71

Trình Tuyết Tường nói xong, không lên tiếng mà chờ đợi Trì Oanh mở miệng.

Trì Oanh nghe xong lại ngơ ngẩn sững sờ một lát rồi mới cúi đầu mở miệng nói: “Khổ nạn của Liên Sơn tộc nhân...”

“Không sai.” Trình Tuyết Tường nói.

Trì Oanh thản nhiên cười một tiếng: “Các người chẳng phải đã tìm ra phương pháp giải độc rồi sao? Còn cần ta giúp bọn họ giải độc làm gì?”

“Trưởng lão của bọn họ đang bị người giam giữ.” Trình Tuyết Tường nói, “Chỉ cần người đem bọn họ hoàn

hảo không một chút tổn hao mà phóng thích, cũng coi như lập công chuộc tội. Trì trang chủ, người vì tình mà bị tổn thương, mới liên tiếp mắc phải sai lầm, nhưng Trì trang chủ là một người trọng tình trọng nghĩa, ta tin tưởng Trì trang chủ biết lựa chọn đúng đắn.”

“Lựa chọn đúng đắn...” Trì Oanh vẻ mặt bi thương thấp giọng lặp lại.

“Đúng vậy, trại chủ, thỉnh không nên tiếp tục sát hại người vô tội.” Hứa Trực ngẩng đầu nhìn Trì Oanh, “Hi vọng trại chủ không nên lại bị cừu hận che mắt. Trại chủ làm sai việc, cũng là bởi vì ta sai, ta tuyệt đối sẽ không để trại chủ một mình đối mặt. Ta sẽ không trốn tránh nữa, chỉ cần còn sống một ngày thì ta nhất định sẽ che chở trại chủ.”

Hứa Trực vừa khóc vừa nói ra từng chữ, Trì Oanh lại mặc nhiên như không nghe thấy, sắc mặt vẫn ngơ ngẩn ngẩn như trước.

Trình Tuyết Tường sớm đã nhìn ra trên mặt nàng có một tia dao động, bởi vậy cũng không nóng nảy. Lúc này cần phải kiên nhẫn vì vậy hắn không mở miệng mà chỉ lặng lẽ quan sát Trì Oanh, chờ chính miệng nàng đưa ra sự lựa chọn.

“Ha ha... Ha ha ha...” Một tiếng cười quái dị đến tột cùng đột nhiên vang lên dữ dội. Tiếng cười không chỉ có thanh âm, mà còn mang theo khí tức cổ quái phát ra từ khoang miệng, so với đại tiếu cười nhạo thì càng lộ ra vẻ châm biếm, ngang ngược càn rỡ.

Tất cả mọi người cùng nhìn về nơi phát sinh tiếng cười, chỉ thấy Thánh Cô lúc trước vẫn một mực nhắm mắt cúi đầu, bây giờ lại có thể bất cần á huyết bị điểm, đang ngửa mặt lên trời cười lớn, dường như có sự tình gì đó phi thường đáng cười khiến nàng không thể nhịn được.

Quân Thư Ảnh nhìn nàng, trong lòng khẽ động, chỉ cảm thấy một tia uy hiếp như có như không lúc trước trong nháy mắt càng trở nên rõ ràng.

Thánh Cô quả nhiên có vấn đề! Quân Thư Ảnh không tự chủ được mà đề phòng.

Trình Tuyết Tường cũng nhíu chặt mày, nhìn nữ tử bộ dạng cuồng ngạo đang dùng yết hầu vô pháp phát ra âm thanh để khàn giọng cười lớn.

Sở Phi Dương nhận ra Quân Thư Ảnh đang căng thẳng, hắn đương nhiên cũng cảm thấy một chút bất thường, bởi vậy mới lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh, đề phòng nếu có phát sinh biến cố, sẽ hảo hảo bảo vệ y.

Trực giác của mọi người đều chính xác, nhưng sự tình gì sẽ phát sinh thì không ai có thể dự liệu.

Thân hình gầy yếu của Thánh Cô vẫn chưa thể thoát ra khỏi sự chế trụ của xích sắt, nàng thậm chí cả chuyển động cũng không thể, giống như một tù nhân, thân mang xiềng xích đứng ở vị trí bị thẩm phán.

Sở Phi Dương đang đứng phía trước Quân Thư Ảnh đột nhiên hư nhược ngã xuống.

Trong khoảnh khắc đó, tựa hồ vạn vật trên thế gian đều bị cố ý làm cho chậm lại, Quân Thư Ảnh mở to hai mắt nhìn bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi của Sở Phi Dương vào lúc này đột nhiên như mất đi tất cả sức chống đỡ.

Cho đến khi Quân Thư Ảnh theo bản năng cúi người đỡ lấy Sở Phi Dương, giúp hắn không bị va đập với mặt đất cứng rắn rồi đem cả người hắn ôm vào trong lòng, thì y vẫn như cũ không kịp phản ứng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Phi Dương...” Quân Thư Ảnh mở miệng kêu lên, thanh âm khàn khàn run rẩy.

Sở Phi Dương cau mày, nhắm hai mắt lại, dựa vào ngực y nhưng lại không thể lên tiếng đáp lời. Khớp hàm cắn chặt, gân xanh trên trán cũng đã nổi lên dữ dội, Sở Phi Dương tựa hồ đang phải chịu đựng đau đớn đến cực độ.

“Phi Dương, ngươi làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh giơ tay lên, lại phát hiện bàn tay mình đang run rẩy. Y đưa tay đặt lên trên đầu, trên mặt, trên người Sở Phi Dương, khắp nơi xoa nắn, nhẹ nhàng lại cẩn thận.

Sở Phi Dương giơ một bàn tay lên, bắt được cổ tay Quân Thư Ảnh, gắt gao nắm thật chặt, giống như đang nắm lấy một cọng rơm sinh mệnh cuối cùng. Cực kỳ đau đớn khiến hắn không thể khống chế lực đạo, cổ tay Quân Thư Ảnh lúc này đã hằn lên những vết hồng sắc.

Quân Thư Ảnh mặc hắn nắm tay, hai đầu gối quỳ xuống đất, cẩn thận ôm Sở Phi Dương vào lòng, muốn giúp hắn thoải mái một chút.

“Phi Dương, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Chưa từng thấy qua bộ dạng như vậy của Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh lo lắng đến nỗi gần như cắn môi bật máu.

Trình Tuyết Tường và Thanh Lang vội vàng chạy đến, ngồi xổm xuống, vẻ mặt ngưng trọng.

Biến cố bất ngờ phát sinh, dưới đài mọi người còn chưa kịp phản ứng, Trình Tuyết Tường nhất định phải dàn xếp tình hình, vì vậy sau khi xem xét qua tình trạng của Sở Phi Dương hắn lập tức trở về trước đài, cao giọng truyền lệnh cho đệ tử Thanh Phong phái và Võ Lâm minh áp giải mọi người rời khỏi nghiễm tràng.

“Đúng rồi, Cao Phóng... Cao Phóng! Cao Phóng ở đâu?” Quân Thư Ảnh đột nhiên hoàn hồn, nôn nóng cao giọng quát lên, “Mau tìm Cao Phóng đến!”

Thanh Lang vội nói: “Thư Ảnh, người đừng quá lo lắng, Sở huynh vẫn còn thanh tỉnh, hắn không có việc gì. Tiểu Phóng đến rồi, để cho hắn xem xét một chút tình hình của Sở huynh.”

Thanh Lang nhường chỗ cho Cao Phóng, Cao Phóng quỳ trên mặt đất, kéo cánh tay Sở Phi Dương qua xem mạch.

Về mặt Cao Phóng càng lúc càng ngưng trọng. Quân Thư Ảnh hiểu rất rõ Cao Phóng, đương nhiên biết về mặt như vậy của y là đại biểu cho cái gì. Biểu hiện này nghĩa là ngay cả Cao Phóng cũng cảm thấy thực khó giải quyết, cũng không biết làm như thế nào cho phải!

“Phi Dương rốt cuộc là bị làm sao? Có phải trúng độc hay không?” Quân Thư Ảnh vội vàng hỏi.

Cao Phóng nhíu mày: “Mạch của hần hỗn loạn, đúng là trúng độc, hơn nữa không chỉ là một loại độc. Rất xấu chính là trong cơ thể hần nội lực đang tán loạn, không thể khống chế. Sở đại hiệp nội lực cao thâm, nhưng như vậy sẽ càng khiến hần đau đớn hơn, cho nên hần hiện tại mới chật vật như vậy. Bất quá giáo chủ không nên lo lắng, hiện tại tính mạng của Sở đại hiệp cũng không quá bị đe dọa.”

“Vậy người rốt cuộc có biện pháp chữa trị không?”

Cao Phóng khó xử lắc đầu, lại hướng tầm mắt nhìn về phía thủ phạm chính là Thánh Cô: “Muốn gỡ chuông cần phải có người buộc chuông. Vô Cực sơn trang dựa vào Liên Sơn tộc được xưng là hậu duệ của Thần Nông, tinh thông độc thuật, thế gian chưa nghe bao giờ. Ta phải biết nàng rốt cuộc làm cái gì mới có thể nghĩ biện pháp chữa trị.”

Quân Thư Ảnh từ đầu ngón tay bắn ra một đạo khí thẳng hướng Thánh Cô, khai giải á huyết của nàng.

“Ta thật sự không nghĩ tới, Sở Phi Dương không hổ là Sở Phi Dương, đến nước này mà vẫn còn có thể bảo trì thanh tỉnh.” Huyết đạo Thánh Cô được khai giải, nàng lập tức lên tiếng, cười lạnh nói “Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã chịu đựng không nổi sự tra tấn sống không bằng chết như vậy mà rối loạn tâm trí rồi. Bản thân ta lại rất muốn nhìn vị Sở đại hiệp này rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu...”

Nàng còn chưa dứt lời, Quân Thư Ảnh đột nhiên từ trên không đánh xuống một chưởng khí, không một chút lưu tình trúng người nàng. Thánh Cô phun ra một ngụm máu tươi, ngã về phía sau, ngay cả mấy tên đệ tử Thanh Phong kiếm phái ở phía sau nàng cũng không kịp chống đỡ, cùng bị đánh bật ra sau, từ giữa không trung rơi xuống.

Cánh tay còn lại của Quân Thư Ảnh vẫn cẩn thận ôm lấy Sở Phi Dương, ánh mắt có gai mang theo tam cửu hàn băng, sắc mặt như tu la lạnh lùng nhìn về phía Thánh Cô.

72. Phong Vũ Vô Cực - Chương 72

Thánh Cô quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh rồi lại nhìn về phía mấy người Trì Oanh, Hứa Trực nhưng tâm tình hoàn toàn trái ngược với lúc trước, ánh mắt tràn đầy oán hận.

“Mỗi người các người, đều cho rằng có thể vui vẻ phải không?” Nàng phun ra một ngụm máu, “Mẫu thân của ta, rốt cuộc thân sinh phụ thân của ta là ai, người đã rõ ràng rồi chứ?”

“Thánh Cô, người...” Hứa Trục có chút đau xót nói.

“Người câm miệng!” Thánh Cô phần nộ quát lên một tiếng, hai mắt trừng lớn nhìn lão, “Người lấy tư cách gì để nói chuyện với ta? Người nghĩ rằng ta là nữ nhi của người sao? Người chỉ biết gọi ta Thánh Cô, người có biết tên ta gì, ta hiện tại bao nhiêu tuổi hay không? Trang chủ, mẫu thân, những điều này người còn nhớ hay không? Người đã bao năm rồi không hảo hảo nhìn ta một cái, đã bao năm rồi không còn gọi tên ta?”

Trì Oanh có phần sững sốt nhìn nữ nhi từ trước đến nay luôn luôn biết nghe lời, sau một lúc lâu mới thốt ra: “Người...”

Không đợi nàng nói xong, một đạo hắc ảnh đột nhiên lướt qua Thánh Cô, mạnh mẽ cuốn lên một trận gió lạnh. Trong nháy mắt đã thấy lưỡi kiếm sắc bén trong tay Quân Thư Ảnh đặt trên cổ Thánh Cô, thậm chí đã đâm một phần vào huyết nhục, máu tươi từ miệng vết thương đang rỉ ra.

Màu máu đỏ tươi khiến Quân Thư Ảnh thống hận cực điểm.

“Người rốt cuộc đã làm gì đối với Sở Phi Dương?” Quân Thư Ảnh cắn răng, không biết đã phải dùng bao nhiêu sức nhẫn nhịn để kiềm chế không giết chết nữ tử đáng căm ghét này ngay tại chỗ.

Thánh Cô bị khí tức âm lãnh kinh người làm cho chấn động, trong nháy mắt có chút nao núng. Nàng cố gắng trấn định, nhìn Quân Thư Ảnh nói: “Hắn đường đường là Sở Phi Dương Sở đại hiệp, ta có thể đối với hắn làm cái gì? Bất quá máu của ta...” Nàng vươn đầu lưỡi ra, liếm đi một vết máu trên môi, giễu cợt cười một tiếng nói, “Chính là thứ độc nhất thế gian.”

Nàng lại nhìn về phía Trì Oanh, cười nói: “Mẫu thân, cũng bởi vì tình tình oán oán không đáng nhắc tới của người mà ta nhiều năm như vậy sống không bằng chết, chịu đủ loại tra tấn dày vò, kết quả là, cũng chỉ có thể dựa vào một thân độc huyết này, người nói xem, ta là bất hạnh hay là vô cùng may mắn đây?”

“Giải được!” Quân Thư Ảnh cắn răng, lạnh lùng nói, lưỡi kiếm trong tay cơ hồ muốn mất đi kiểm soát.

“Quân công tử có thể yên tâm, Sở đại hiệp sẽ không chết.” Thánh Cô thăm nhiên cười một tiếng, “Hắn là nam nhân mà ta ái mộ, ta sao có thể nhẫn tâm đẩy hắn vào chỗ chết!”

Nàng vừa dứt lời, lưỡi kiếm trong tay Quân Thư Ảnh dường như cửa sâu thêm một phần. Thánh Cô không thể không ngửa đầu lên, tránh khỏi đường kiếm sắc bén mang theo lửa giận cùng với oán hận kia.

“Ta nói, máu của ta là độc được độc nhất thế gian.” Thánh Cô tiếp tục nói, “Vì tu luyện ý niệm chi pháp đặc biệt của Liên Sơn tộc nhân, ta phải uống máu của Liên Sơn tộc nhân nhiều hơn bất cứ ai. Vì không để bị phản tác dụng, ta hàng ngày phải ngâm mình cùng với trăm loại độc trùng độc vật. Những thứ kịch độc

kia sớm đã thâm nhập vào máu của ta. Loại độc huyết này không có giải được! Sở đại hiệp hần sẽ không chết, chỉ ít tạm thời sẽ không chết. Hần chỉ phải chịu đau đớn, mỗi một lần so với lần trước càng thêm khổ sở. Một lần độc phát là một lần hần phải chịu sự tra tấn sống không bằng chết. Ngày qua ngày, mỗi một ngày so với ngày trước càng thêm thống khổ! Loại thống khổ này cũng vô pháp xoa dịu, cho đến một ngày kia hần không thể chịu đựng được nữa, người sẽ vĩnh viễn mất đi hần, Quân công tử.”

Quân Thư Ảnh mắt lạnh nhìn nàng, tựa hồ đang đánh giá nàng nói thật hay giả. Sau một lát y đột nhiên thu hồi vũ khí, ném thanh kiếm cho một tên đệ tử Thanh Phong kiếm phái ở bên cạnh rồi sau đó xoay người đi về phía Sở Phi Dương: “Nàng không có giải được, giết!”

Một câu mệnh lệnh nhẹ nhàng của y khiến cho tiểu đệ tử kia rơi vào thế khó xử, chỉ biết nhìn về phía Tín Vân Thâm cầu trợ.

“Quân Thư Ảnh, người cần gì phải phô trương thanh thế như thế?” Thánh Cô đột nhiên cười lạnh nói, “Nếu thực muốn giết ta thì người cần gì phải mượn tay người khác? Người cho rằng làm như vậy là có thể bức ta đem giải được ra sao?”

“Ta biết người không có giải được.” Quân Thư Ảnh nói mà không hề ngoảnh đầu, “Ta chỉ là không muốn tự làm bẩn tay mình.”

Cao Phóng đứng dậy trả lại vị trí cho Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh đưa tay sờ lên khuôn mặt Sở Phi Dương. Y không thể chấp nhận việc Sở Phi Dương đang phải chịu đựng đau đớn, nhưng y sam trên người Sở Phi Dương lúc này đã bị một tầng mồ hôi lạnh làm cho ướt đầm, đôi môi tái nhợt, lông mày nhíu chặt, đau đớn biểu lộ trên khuôn mặt đều in sâu vào tâm mắt Quân Thư Ảnh. Cảm giác đau xót âm ỉ trong ngực xộc lên hốc mắt, một mảnh thương tâm.

Trong cơ thể mỗi một tác xương cốt cùng với huyết nhục đều đang kêu gào đau đớn, nhưng lại hoàn toàn không có biện pháp xoa dịu. Ngày thường nội lực thâm hậu dắc tâm ứng thủ (muốn sao được vậy) lúc này lại trở thành lưỡi dao sắc bén nhất, ở trong cơ thể hần dẫu đã lung tung, cắt lên từng thớ da thịt, vạn tiễn xuyên tâm so với loại đau đớn này còn thua kém vạn phần.

Nếu có thể cứ như vậy mà chết đi thì cũng coi như hạnh phúc tốt cùng.

Ngược lại Sở Phi Dương vẫn gắng gượng duy trì một tia thanh tĩnh, trong miệng đều là vị tanh của máu, nhất định đã bị hần cắn đến lợi hại, nhưng so với đau đớn đang phải chịu đựng thì không đáng là gì. Tựa hồ cảm giác được Quân Thư Ảnh đã trở lại bên người, Sở Phi Dương gian nan nâng tay lên. Mỗi một động tác dù là rất nhỏ cũng đều mang theo đau đớn tốt cùng quét qua cơ thể.

Một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của hần, khuôn mặt mịn màng cũng dán chặt lên đó. Vài giọt dịch thể mang theo nhiệt độ cơ thể rơi xuống, nhưng lại giống như thiêu cháy tâm tư Sở Phi Dương.

Thư Ảnh khóc? Thư Ảnh của hần vốn cao ngạo như vậy, lại có thể ở trước mặt mọi người mà rơi lệ?

Lệ này là vì hấn mà rơi, nhưng điều này không phải là mong muốn của Sở Phi Dương, hấn sao có thể muốn Quân Thư Ảnh thương tâm như thế?

Sở Phi Dương muốn an ủi y, rằng hấn chẳng qua chỉ là một thân đau nhức mà thôi, so với đủ loại mối nguy trước đây đã từng gặp thì lần này cũng chỉ tính là mức độ thấp nhất, không có gì nguy hiểm.

Nhưng vừa mới hé môi, lập tức một cổ đau đớn cực hạn giống như sóng biển khổng lồ trong nháy mắt đổ ập lên người hấn. Nếu tinh thần là một bức tường kiên cố thì Sở Phi Dương thậm chí có thể thấy được mặt trước của bức tường đó đang bị xung kích đến rạn nứt.

Lời nói của Thánh Cô, Sở Phi Dương cũng đã nghe hết. Hấn mỗi ngày sẽ bị độc phát, mỗi một lần so với lần trước sẽ càng đau đớn hơn. Sở Phi Dương muốn tưởng tượng cũng không ra, rốt cuộc còn có thể như thế nào so với đau đớn hiện tại hấn đang phải chịu đựng.

Tiểu đệ tử kia nắm trường kiếm đứng cạnh Thánh Cô, vẫn còn đang nhìn Tín Vân Thâm xin chỉ thị. Tín Vân Thâm mặc dù không biết Quân Thư Ảnh thật sự có ý định giết người hay là chỉ muốn hăm dọa Thánh Cô, thế nhưng hấn cũng đã có quyết định của riêng mình.

Thánh Cô cũng đang nhìn hấn, sắc mặt không chút thay đổi hàm chứa sự khiêu khích.

Nàng nếu đã có vẻ mặt như vậy thì nhất định còn có hậu chiêu. Tín Vân Thâm trầm ngâm một lát, vung tay lên, cho phép tiểu đệ tử thỉnh thị.

Trong khoảnh khắc này, nét mặt Thánh Cô thoáng qua một tia kinh ngạc như trong dự liệu.

Tiểu đệ tử phía sau nghe lệnh giờ trường kiếm lên. Thánh Cô đột nhiên mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng từ trong miệng nàng phát ra được nội lực đẩy lên cao, réo rắt cả một khoảng không gian, lại giống như quả pháo bị nổ tung, phân tán ra tứ phía.

Tín Vân Thâm giờ tay ngăn tiểu đệ tử lại, muốn xem Thánh Cô rốt cuộc đang làm ra trò gì.

73. Phong Vũ Vô Cực - Chương 73

Tác giả: Nam Phong Ca

Tiếng ca của Thánh Cô vang vọng khắp đài cao. Giọng ca rất đẹp, giống như giọt sương sớm trên lá cây rơi xuống phiến đá tạo ra thanh âm trong trẻo, biến ảo khôn lường.

Trước đây, mấy người Sở Phi Dương cũng đã từng được nghe qua tiếng ca của nàng. Một lần là ở phía sau núi Thanh Phong kiếm phái, nàng dùng tiếng ca của mình để khống chế ý thức Thạch Lệ. Nhưng thanh âm đó tuyệt đối không thể gọi là dễ nghe, nó giống như một sợi tơ mềm không ngừng quấn lấy khiến người khác khó chịu. Lần thứ hai là khi nàng dùng tiếng ca để mê hoặc thần chí những môn phái võ lâm bị trúng vũ phách. Khi đó vẻ mặt những người này trông giống như hết sức thoải mái.

Lúc trước cho dù Thạch Lệ giả bộ phản bội Vô Cực sơn trang, thì lời nói đối với Thánh Cô vẫn có vài phần kính sợ, nói vậy việc Thánh Cô dùng tiếng ca để vũ về là nhằm mục đích khiến cho bọn họ đối với nàng sản sinh ý thức lệ thuộc, cũng vì thế bọn họ mới có lòng trung thành tuyệt đối với nàng như vậy.

Lúc này tiếng ca của Thánh Cô không giống những lần trước mà êm tai hơn, mỹ diệu hơn. Nếu như không phải ở trong tình huống này thì tiếng ca như vậy nhất định sẽ rất động tâm tư.

Nhưng lúc này Sở Phi Dương thân trúng huyết độc của Thánh Cô. Bởi vậy tiếng ca của nàng khi rót vào tai Quân Thư Ảnh lại không khác nào tiếng ác quỷ gào khóc nơi địa ngục sâu thẳm, khiến y khắp người phát lạnh.

Chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút, mọi người ở đây đều nghĩ ra một việc.

Thanh Lang nhú mày, thân hình chợt lóe lên, nhảy tới trước mặt Thánh Cô đưa tay muốn điểm huyết đạo của nàng, khiến nàng không thể thi triển phương pháp mê hoặc nhân tâm.

“Đợi một chút...” Quân Thư Ảnh đột nhiên hô lên.

Thánh Cô tựa hồ sớm đã đoán được việc này, tiếp tục ngậm xướng không ngừng, còn dùng ánh mắt lạnh lùng, khinh thường nhìn Thanh Lang.

Thanh Lang bước về phía trước một bước, y sam bị gió hất tung lên phần phật, khó hiểu nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Thư Ảnh, sao vậy?”

Quân Thư Ảnh vẫn chú ý đến tình hình của Sở Phi Dương. Vừa rồi hắn bị kịch độc dày vò đến nỗi muốn chết mà không được, cho dù hắn đang cực lực nhẫn nại nhưng cũng không thể khống chế thân thể đang bị nỗi đau đón đến tột cùng giằng xé.

Nhưng lúc này, thân hình Sở Phi Dương vốn căng cứng đang lại dần dần trở nên an ổn. Quân Thư Ảnh gần như có thể dùng hai mắt để nhìn thấy nỗi thống khổ khiến hắn sống không bằng chết kia đang lưu động trên cơ thể hắn rồi biến mất.

Đây chính là tính toán của nàng sao? Bản thân nàng mới là giải dược?!

Quân Thư Ảnh hận đến cắn chặt răng, trong miệng xộc lên mùi vị tanh nồng của máu.

Nàng ái mộ Sở Phi Dương. Nàng không cấp cho Sở Phi Dương giải được. Chỉ có tiếng ca của nàng mới có thể xoa dịu đau đớn của Sở Phi Dương. Nàng muốn dùng cái này để danh chính ngôn thuận bồi bên người Sở Phi Dương?!

Nếu là đang ở trong một câu chuyện truyền kỳ thì nàng mới mong có thể dựng lên một kỳ tích.

Nhưng đây là đời thực, nàng dựa vào cái gì!

Nàng dựa vào cái gì mà mơ ước có được Sở Phi Dương!

Nàng dựa vào cái gì mà mưu đồ tranh giành Sở Phi Dương!

Nàng là cái thá gì! Nàng căn bản không là gì hết!

Trong ngực giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, nhuộm đỏ huyết sắc. Thứ đang được ngọn lửa ấy nung nấu chính là phần nộ, là lo lắng, là hận, là sát y... tất cả đã bị thiêu rụi, tan ra rồi nhập thành một khối, nặng trĩu dần xuống đáy lòng, khiến Quân Thư Ảnh càng lúc càng cảm thấy ngột thở.

Quân Thư Ảnh hiểu hơn ai hết Sở Phi Dương tựa như một ngọn đèn duy nhất, ôn nhu cháy trong bóng đêm cô tịch, hấp dẫn vô số loài bướm bướm quen sống ở nơi giá lạnh... Bướm bướm cô độc, khao khát ấm áp, không tiếc bản thân để tìm đến vây quanh ánh đèn, uống công vấy đôi cánh, mưu đồ muốn đến gần hơn đăng tâm (tim đèn) quang mang rực rỡ.

Nhưng bọn chúng bất luận thế nào cũng không đủ tư cách, Sở Phi Dương vĩnh viễn sẽ không thuộc về bất cứ ai trong bọn chúng.

Quân Thư Ảnh ôm chặt Sở Phi Dương, đem mặt chôn thật sâu trên vai hắn.

Lúc này mặc kệ y có bao nhiêu ý nghĩ muốn một kiếm giết chết nữ nhân kia, ngăn cản tiếng ca không mang hảo ý của nàng thì y cũng không thể ra tay. Bởi vì, một khi y làm như vậy, Sở Phi Dương sẽ bị nổi thống khổ này dày vò đến chết.

Quân Thư Ảnh không biết đau đớn tột cùng như vậy rốt cuộc có mùi vị ra sao, nhưng ngay cả Sở Phi Dương chưa bao giờ dễ dàng bị đánh bại mà cũng không thể chống đỡ như vậy thì nhất định đó phải là một sự tra tấn lợi hại.

Quân Thư Ảnh không nữ, y không nữ. Cho dù hiểu rõ đây là uống rượu độc giải khát nhưng y chính là... không nữ.

Bàn tay Sở Phi Dương đột nhiên giơ lên, cơ thể phục hồi một chút khí lực có thể kiềm chế, hắn dùng ngón tay khẽ run run xoa nhẹ lên tai, lên tóc Quân Thư Ảnh rồi trượt xuống khuôn mặt y.

“Thư Ảnh... Ngăn nàng ta lại.” Sở Phi Dương mấp máy đôi môi vẫn còn lưu lại vết máu, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khàn đục.

“Người lại muốn đau đớn đến chết à!” Quân Thư Ảnh cắn răng nói.

Sở Phi Dương cứ nhiên lại nở nụ cười, hần dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mắt Quân Thư Ảnh, thấp giọng nói: “Rõ ràng là khóc, vậy mà cũng không nói được hai câu dễ nghe...”

Thanh Lang chạy tới trước mặt hai người, từ trên cao nhìn xuống, đối diện với ánh mắt của Sở Phi Dương. Sở Phi Dương rõ ràng không có mấy phần sức lực nhưng vẫn cố gắng dùng ánh mắt mệt mỏi bắt kham nhìn Thanh Lang, khẽ gật đầu.

Thanh Lang thở dài một hơi, quay đầu lại đi đến bên cạnh Thánh Cô, nhanh nhẹn điểm lên huyệt đạo của nàng, phát tay ám hiệu cho đệ tử áp giải nàng đi.

Tiếng ca đình chỉ, Thánh Cô không có chút nào chống cự, chỉ ngoảnh mặt nhìn về phía Sở Phi Dương, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu khiến kẻ khác không thể nhìn thấu.

Cơ hồ là trong khoảnh khắc đó, cơ thể Sở Phi Dương lại lập tức căng cứng. Đau đớn còn chưa kịp kéo tới thì nỗi sợ hãi lại tới trước một bước, thâm nhập toàn thân.

Sở Phi Dương nếu còn một chút khí lực nhất định cũng sẽ tự giễu bản thân. Hần tuy rằng từ trước đến nay ở trước mặt người khác khiêm nhường, nhưng kỳ thực đáy lòng tự đánh giá mình rất cao, rất ít khi đem thứ gì đó để vào mắt, bất quá hiện giờ, xem như thuyền lật trong mương rồi.

Khoảnh khắc tiếng ca của Thánh Cô tiêu thất, hần thật sự có một cổ xúc động muốn van hồi. Nếu là người có ý chí bạc nhược, chỉ sợ vì muốn thoát ra khỏi sự tra tấn dày vò này thì cái gì cũng có thể nguyện ý làm. Huống chi ở trong đau đớn cảm nhận được tiếng ca êm ái xoa dịu thì lại càng khiến người ta sinh lòng muốn thân cận tiếng ca đó.

Sở Phi Dương hiện tại đã hiểu tại sao những người trúng độc vũ phách lại kính sợ Thánh Cô như vậy. Nhưng cũng vì lẽ đó nên hần lại càng không thể nghe, một chút cũng không thể nghe.

Cơn đau lại một lần nữa ập tới khiến Sở Phi Dương run rẩy, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng cùng bi thương của Quân Thư Ảnh đang đung đưa trước mặt hần.

Sở Phi Dương muốn an ủi y nhưng lại cảm thấy bất cứ lời an ủi nào vào lúc này cũng đều là dư thừa.

Hần chỉ có thể dùng hết một chút khí lực cuối cùng, đưa ngón tay mơn trớn bờ môi Quân Thư Ảnh, vuốt ve khóe môi y, thấp giọng nói: “Nhìn ta như vậy nếu khiến người khó chịu thì hôn ta đi. Người hôn ta, so với bất kỳ loại linh dược nào đều hữu dụng...”

Một chút đau đớn từ ngực bị đẩy lên, nhanh chóng lan rộng ra, trong nháy mắt thấm vào huyết nhục, vào kinh mạch, vào xương cốt. Trước mắt Sở Phi Dương tối sầm lại, thần chí bị đau đớn kịch liệt bao trùm.

74. Phong Vũ Vô Cực - Chương 74

Cao Phóng từ bọc nhỏ mang theo bên người lấy ra một cây ngân châm, thở hắt ra một hơi, nói: “Giáo chủ, ta chỉ có thể trước nghĩ biện pháp giúp Sở đại hiệp giảm đau đớn một chút, như vậy có thể khiến hắn không phải chịu thống khổ đến mức này. Còn những thứ khác, chỉ có thể từ từ rồi tính tiếp.”

“Chỉ là giảm đau cũng được. Người nhanh chóng làm đi!” Quân Thư Ảnh nắm tay Sở Phi Dương, khuôn mặt cúi gằm vẫn chưa ngước lên, dường như phải dùng khí lực thật lớn mới có thể bình tĩnh nói ra một câu.

Cao Phóng ngồi xuống bên cạnh Sở Phi Dương, tìm huyết vị của hắn rồi chậm rãi đâm ngân châm xuống.

Không nghĩ tới ngân châm vừa mới đâm vào huyết vị, Sở Phi Dương đột nhiên động mạnh, thân thể vốn căng cứng bắt đầu run rẩy. Hắn buông mạnh tay Quân Thư Ảnh ra, lòng bàn tay cào xuống mặt đất, càng lúc càng găm sâu năm ngón tay xuống nền đá rắn chắc, trên mu bàn tay lộ đầy gân xanh. Sở Phi Dương cắn chặt răng khe rên rỉ, trong nháy mắt mồ hôi thấp đầm y sam.

Sở Phi Dương đột nhiên hành động như vậy khiến Quân Thư Ảnh gần như luống cuống. Trước đây Sở Phi Dương bất kể bị thương nghiêm trọng, cũng chưa từng có bộ dạng đau đớn đến nỗi không thể kiểm soát ý thức, tự mình dày vò bản thân như lúc này.

Lần đầu tiên chứng kiến hình ảnh Sở Phi Dương mỏng manh đến như vậy khiến Quân Thư Ảnh một trận run rẩy, xót xa.

Cao Phóng vội vàng rút ngân châm ra, không dám tiếp tục tùy tiện động thủ.

Bất luận cái gì liên quan đến Vô Cực sơn trang đều quý giá như thế, khiến Cao Phóng luôn luôn tự hào với y thuật của mình cũng không khỏi cảm thấy hết sức bất lực.

Tín Vân Thâm đi tới bên cạnh y, đưa tay kéo kéo ống tay áo Cao Phóng: “Tiểu Phóng, đây không phải lỗi của người, người không cần tự trách mình.” Nói xong cũng lo lắng nhìn về phía Sở Phi Dương.

Sau khi ngân châm được rút ra, cơn đau đớn chưa dứt khiến Sở Phi Dương không ngừng run rẩy, bàn tay vẫn còn gắt gao cào xuống nền đá, máu tươi đỏ thẫm từ đầu ngón tay rỉ ra.

Quân Thư Ảnh nghĩ không ra biện pháp để xoa dịu nỗi thống khổ hắn đang phải chịu đựng, biết là vô ích nhưng vẫn dùng hai tay lau đi một tầng mồ hôi lạnh còn đọng trên trán hắn.

Y cắn chặt môi, dốc hết ôn nhu trước nay chưa từng có nhưng đau đớn của Sở Phi Dương vẫn không hề thuyên giảm một phần. Kia ánh mắt anh tuấn, hàm chứa ôn nhu vô tận vẫn đang nhắm chặt. Kia đôi môi luôn mang theo ý cười hiện tại còn loang lỗ vết máu.

Quân Thư Ảnh rốt cuộc kiềm chế không được, mạnh mẽ cúi đầu, đem môi mình dán chặt lên môi Sở Phi Dương.

Bất chấp trước mặt người khác, lúc này y nguyện ý yếu thế, nguyện ý đòi hỏi, chỉ cần Sở Phi Dương không còn phải chịu dày vò như vậy nữa thì y cam nguyện làm tất cả.

“Người nói ta hôn người, sẽ là linh dược của người. Sở Phi Dương, người chưa bao giờ gạt ta...” Môi kề môi, Quân Thư Ảnh nhắm hai mắt lại, dùng thanh âm khàn khàn nói.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường lúc này đã cùng nhau đi đến đứng phía sau Quân Thư Ảnh, Thanh Lang ngoảnh mặt nhìn Trình Tuyết Tường.

Trình Tuyết Tường mở miệng nói: “Thư Ảnh, người không nên gấp gáp, tính mạng Sở huynh tạm thời không đáng lo, chúng ta vẫn còn thời gian để nghĩ ra biện pháp. Ta vừa rồi đã hỏi qua, những người trúng vũ phách, nếu như không có tiếng ca của Thánh Cô xoa dịu thì mỗi ngày đến giờ sẽ bị phát độc, hết sức đau đớn, nhưng chỉ kéo dài một lát. Hoặc nếu như... uông máu Liên sơn tộc nhân cũng có thể giảm bớt đau đớn. Sở huynh tuy rằng cùng bọn họ không hoàn toàn giống nhau, nhưng độc đều là dựa vào máu của Liên Sơn tộc cùng với các loại độc vật khác pha trộn mà thành, nói vậy đại khái biểu hiện cũng sẽ giống nhau, ta đã phái người đi tìm vài người của Liên Sơn tộc tự nguyện, có lẽ có thể giúp Sở huynh giảm một chút đau đớn dày vò. Huống hồ trưởng lão Liên Sơn tộc vẫn còn sống, ta nhất định sẽ sớm tìm cách giải cứu bọn họ. Bọn họ hiểu biết sâu rộng, chắc chắn sẽ có biện pháp giúp Sở huynh giải độc.”

“Vậy người nhanh đi đi, đứng gốc ở đây làm gì, nhanh đi nhanh đi.” Thanh Lang đẩy đẩy bả vai Trình Tuyết Tường, cùng hắn đi xa khỏi chỗ này.

“Nhưng mà Thư Ảnh...”

“Chớ bận tâm, cứu người trước mới là quan trọng.”

Trình Tuyết Tường bị Thanh Lang kéo đi tra vấn Vô Cực trang chủ nhưng hắn không quên phái người tìm vài người của Liên Sơn tộc đến đài cao, có cả Cẩm Anh và A Doanh.

Cẩm Anh từ dưới bậc thang chạy lên, A Doanh cũng thở hồng hộc theo sát phía sau hắn.

“Sở đại hiệp thế nào rồi?” Cẩm Anh vội vàng nói.

Cao Phóng đi tới, giải thích lại một lần lời nói của Trình Tuyết Tường, rằng máu của tộc nhân hắn có khả năng xoa dịu đau đớn của Sở Phi Dương.

“Cầm Anh, ngươi có biết lại lịch của thứ độc này hay không? Hoặc là tộc nhân của ngươi có người nào đó biết hay không?” Cao Phóng nói xong, không mấy hy vọng mà hỏi thêm một câu.

Quả nhiên Cầm Anh lắc đầu, Cao Phóng có chút thất vọng thở dài một hơi, lại nói: “Nếu đã như vậy, ngươi có thể nguyện ý dùng máu của mình...”

“Ta nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý!” Cầm Anh liên tục gật đầu, A Doanh ở phía sau hắn cũng ra sức gật đầu theo, giống như nếu không làm như thế thì không thể biểu đạt tâm tình bức thiết của nàng. Chậm rãi đi lên đài cao, một vài người của Liên Sơn tộc hình dáng mảnh mai, cũng im lặng gật đầu.

Cao Phóng quay đầu nhìn Sở Phi Dương một chút, rồi lại nhìn về phía Tín Vân Thâm. Thực ra, nếu không phải là không có biện pháp thì y cũng không muốn lấy máu của Liên Sơn tộc nhân. Bộ tộc này đã gặp phải quá nhiều tai ương, rất nhiều người thân thể đã hết sức yếu ớt, sắc mặt nhợt nhạt, vừa nhìn chính là do mất quá nhiều máu. Tiếp tục lấy máu của bọn họ không khác nào tuyết thượng gia sương (đã rét vì tuyết lại giá vì sương, bất hạnh chồng chất bất hạnh).

Liên sơn tộc gặp phải thảm cảnh là bởi những kẻ thân không mang dị huyết trong người giống bọn họ, thế nhưng đến cơ sự này Liên Sơn tộc nhân vẫn sẵn sàng xả thân giúp đỡ những người xa lạ.

Cao Phóng khẽ thở dài, từ trong bọc lấy ra một bình sứ màu trắng và một tiểu đao bằng bạc, đi tới trước mặt Cầm Anh.

“Cầm Anh, so với những người kia thì ngươi là người khỏe mạnh nhất, dùng máu của ngươi có được không, chỉ lấy bấy nhiêu.” Cao Phóng đặt bình nhỏ vào trong lòng bàn tay, mở nắp ra cho Cầm Anh nhìn, “Đây là phương pháp tạm thời.”

“Ân, ta hiểu. Cao đại phu, ngươi tới đi.” Cầm Anh vươn cánh tay gầy yếu ra.

Cao Phóng dùng tiểu đao nhẹ nhàng xẹt qua da tay hắn, dùng bình sứ đón lấy huyết dịch đang chảy xuống, sau đó lập tức đắp được lên miệng vết thương rồi băng bó lại.

Cao Phóng đưa bình sứ cho Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh nhận lấy, có chút vội vàng đưa tới bên miệng Sở Phi Dương.

Nghiêng thân bình xuống, máu tươi chậm rãi chảy ra, qua làn môi chảy vào miệng Sở Phi Dương.

Thế nhưng chẳng bao lâu máu tươi lại thuận theo khóe môi Sở Phi Dương trào ra ngoài. Quân Thư Ảnh vội vàng dùng ngón tay đặt lên môi hắn chặn lại hắn lập tức lại bị một bàn tay nóng rực nắm lấy.

Sở Phi Dương chậm rãi mở hai mắt ra, thân thể chẳng biết lúc nào đã thôi không còn run rẩy, từ trong miệng thở hắt ra một hơi, lại vén đôi môi tái nhợt cười cười.

Tựa hồ thời điểm độc phát ngày hôm nay đã qua, tinh thần Quân Thư Ảnh vẫn luôn căng thẳng rồi cuộc cũng được phép tạm thời an ổn trở lại.

“Thư Ảnh, ta không cần nghe ai xướng ca, lại càng không muốn uống máu của những con người đáng thương này.” Sở Phi Dương nắm lấy bàn tay Quân Thư Ảnh, chuyển đến môi, nhẹ nhàng hôn lên đó, “Chỉ cần có người ở đây, như vậy đủ rồi...”

Quân Thư Ảnh nếu phải thương tâm, Quân Thư Ảnh nếu phải rơi lệ, thì đối với Sở Phi Dương hẳn... đó chính là đau đớn hơn bất cứ đau đớn thể xác nào.

Năm đó hẳn đã từng ưng thuận thệ ngôn, ngày hôm nay đã có thể thực hiện...

“Thời gian nửa nén hương người đứng trước linh án, bóng dáng của người... Thực rất cô độc... Cô độc giống như một thanh đao, hung hăng đâm vào lòng ta. Nếu như ta thật đã chết, nếu như gặp lại hình ảnh đó của người, thì ta chắc chắn sẽ nghịch thiên trở về nhân gian. Quỷ ngăn giết quỷ, thần ngăn thí thần. Cho dù có phải bỏ, ta cũng sẽ từ âm tào địa phủ bò lên, trở về bầu bạn bên cạnh người...”

75. Phong Vũ Vô Cực - Chương 75

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh dìu Sở Phi Dương đứng lên. Sở Phi Dương mới trải qua một trận tra tấn đau đớn, sức lực hầu như không còn, trên trán ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt, chỉ biết dựa hoàn toàn vào Quân Thư Ảnh.

Tín Vân Thâm và Cao Phóng đứng bên cạnh, Quân Thư Ảnh nhìn bọn họ, mở miệng nói: “Ta cùng Sở Phi Dương trở về, các người không cần đi theo, việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng tìm ra phương pháp giải độc.”

Tín Vân Thâm gật đầu: “Quân đại ca, huynh yên tâm chiếu cố Đại sư huynh, những chuyện khác cứ giao cho chúng ta.”

Sở Phi Dương chợt cười nói: “Các người làm gì vậy? Ta hiện tại chỉ hơi mệt chút, đừng làm như ta không còn sức lực như vậy chứ.”

Quân Thư Ảnh không vui nhìn hẳn: “Người mạnh miệng đi. Người hiện tại an phận cho ta, không cần người làm những chuyện khác. Không có Sở đại hiệp người, giang hồ vẫn là giang hồ.”

Sở Phi Dương lập tức bí hiểm đem mặt dán vào vai y, thê lương nói: “Thư Ảnh, dìu ta trở về phòng, cùng ta nghỉ ngơi, ta vẫn còn chút khó chịu.”

Biết rõ hắn đang giả bộ, nhưng hắn vừa mới phải trải qua đau đớn kinh động lòng người, Quân Thư Ảnh tâm can đều cột trong lòng Sở Phi Dương, cho dù hắn đang giả bộ, y cũng chấp nhận.

Cao Phóng đưa ra một bình sứ nhỏ, nói: “Giáo chủ, đây là máu của A Doanh. Nàng một mực muốn giúp đỡ, không nên phụ hảo ý của nàng.”

Quân Thư Ảnh trầm mặc nhận lấy. Cao Phóng còn bỏ thêm vào đó một chút dược phần làm cho máu không bị đông lại, bởi vậy bên trong bình sứ vẫn là huyết dịch đỏ tươi mang theo khí tức sinh mệnh yếu ớt.

Y thu lại bình sứ, gật đầu nói: “Ta đã biết, Cao Phóng, người nhất định phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải độc.”

“Ta biết, giáo chủ, người yên tâm đi.” Cao Phóng đáp, đứng bên người Tín Vân Thâm đưa mắt nhìn bóng dáng Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương tiêu thất.

Lúc này các môn phái trên nghiêm trang sớm đã được dẫn đi, trên đài cũng không còn ai, chỉ có vài đệ tử Thanh Phong kiếm phái đang thu dọn.

Cao Phóng xoay xoay vòng bạc trên cổ tay, trầm ngâm một lát mới nói: “Vân Thâm, ta muốn viết một lá thư, người phái người đưa tới Miêu Cương, giao tận tay Chung Vương Tư Không Nguyệt. Ta muốn hỏi hắn xem có biện pháp nào không.”

“Nga.” Tín Vân Thâm ngoan ngoãn đáp ứng, lại nhíu mày: “Tiểu Phóng, y thuật của hắn so với người cao mình hơn sao?” Hắn mơ hồ nhớ lại Chung Vương kia đối với Cao Phóng có chút không đơn giản, nếu như không phải là không có biện pháp thì Tín Vân Thâm tuyệt đối không muốn nhắc tới quan hệ cùng với Miêu Cương Chung Vương kia chút nào.

Chung Vương Chung Vương, Tư Không Nguyệt Tư Không Nguyệt, mới nghe đã thấy không phải người đứng đắn.

“Ta mấy năm nay ở Thanh Phong kiếm phái, đa số là chữa trị cho trưởng lão và các đệ tử trong phái, tâm mắt bị giới hạn.” Cao Phóng nói, “Còn hắn quanh năm ở bên ngoài, lại hay nghiên cứu những vật lý kỳ cổ quái, hắn so với ta thì có nhiều ưu điểm hơn.”

Tín Vân Thâm bắt đầu dĩ ân một tiếng, ôm theo Cao Phóng nhảy xuống khỏi đài cao.

Cao Phóng lại nói: “Thanh Lang và Trình minh chủ tiếp tục nghĩ biện pháp giải cứu trưởng lão Liên Sơn tộc, chúng ta sẽ không tham gia náo nhiệt. Ta nhớ Liên Sơn tộc có một gốc thụ thần, ta cảm thấy hắn là không đơn giản, ta muốn nhanh đến đó xem. Người nếu như có việc phải làm thì không cần đi theo, ta tự mình đi cũng được.”

Nếu nói có việc phải làm thì cũng chỉ là đi tra vấn Vô Cực trang chủ và Thánh Cô, nơi đó hiện tại đã có

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, Tín Vân Thâm đương nhiên là muốn bồi Cao Phóng..

Sau khi trở về, Tín Vân Thâm gọi đến hai đệ tử có thân phận, có thể tín nhiệm để giao nhiệm vụ. Sau đó cùng với Cao Phóng thân mang theo đủ thứ đồ vật này nọ, chắt chắt một bọc nhỏ đến chỗ Liên Sơn tộc nhân, nơi đặt gốc thụ thần.

Trong địa lao, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường lúc này cũng không cố ý tách giam Vô Cực trang chủ cùng Thánh Cô, lao phòng giam giữ hai người đối diện nhau, chỉ cách nhau mấy bước. Vô Cực trang chủ hiển nhiên đã đến cực hạn, chuyện Hứa Trục đã đè bẹp tinh thần của nàng, hơn nữa việc Thánh Cô phản bội đối với nàng mà nói cũng như một nhát đao hung ác. Thân sinh nữ nhi rất gần gũi lúc này đang dùng ánh mắt phẫn hận tuyệt quyết để nhìn nàng khiến Trì Oanh không thể thờ ơ.

Thanh Lang tự tin, không bao lâu nữa nữ tử này sẽ nói ra những chuyện mà bọn họ muốn biết.

Hai người áp dụng chiến thuật bì lao, luân phiên xuất trận uy bức lợi dụ Vô Cực trang chủ. Vốn là Hứa Trục muốn vào đây, trong khi Thanh Lang và Trình Tuyết Tường còn đang cùng nhau thương lượng, lão đã kích động Vô Cực trang chủ, hiện tại nếu tiếp tục để lão ra vào nơi này vạn nhất đã kích Vô Cực trang chủ quá mức chỉ sợ sẽ phản tác dụng. Bởi vậy hai người nhất trí tán thành, tuyệt đối không thể để Hứa Trục vào đây.

Lúc này đang đến lượt Thanh Lang tra vấn, Trình Tuyết Tường bị y đẩy ra ngoài, có chút mệt mỏi ôm lấy Ảnh Nhẫn, dựa lưng vào vách tường chợp mắt.

Phía sau truyền đến một trận gió lạnh, Trình Tuyết Tường cũng không hề quay đầu lại. Phía sau hẳn chính là lao phòng giam giữ Thánh Cô, lúc này Thánh Cô đang nắm lấy cửa lao nhìn bóng lưng Trình Tuyết Tường, bỗng nhiên vô thanh lạnh lẽo cười rộ lên.

“Người nhớ đến Quân Thư Ảnh kia sao?” Thánh Cô mắt lạnh nhìn hẳn, chợt vô thanh nói, một đạo đạo khí từ miệng nàng phát ra, đem những lời này rành mạch đẩy vào lỗ tai Trình Tuyết Tường, “Thực là một kẻ đáng thương.”

Trình Tuyết Tường ôm Ảnh Nhẫn cách xa nàng một chút, không muốn nghe phong ngôn phong ngữ (lời xằng bậy) của nàng. Thánh Cô thấy Trình Tuyết Tường thờ ơ như vậy thì hận đến nổi muốn cắn nát hàm răng.

Quân Thư Ảnh điều Sở Phi Dương về đến gian phòng hai người ở tạm, Kỳ Lân huynh đệ đã sớm nghênh đón từ xa.

Hai tiểu tử đã nghe được một chút tin tức, lúc này vẻ mặt lo lắng chạy đến bên người Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương.

“A cha, người rốt cuộc bị sao vậy? Người vẫn còn khó chịu sao?” Tiểu Thạch Đầu ôm lấy cánh tay Sở Phi Dương, vẻ mặt chực khóc, nói.

Sở Phi Dương đưa tay sờ sờ đỉnh đầu của hắn: “Không có chuyện gì, không cần lo lắng.”

Sở Lâm không nói gì chỉ lặng lẽ nâng cánh tay Sở Phi Dương.

Ba người vây quanh thân hình nạnh nê của Sở Phi Dương, cùng nhau trở về phòng.

Sở Phi Dương yêu thích, không nỡ rời tay, sờ cái này lại sờ cái kia, đáy lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn không lời nào có thể diễn tả được.

Quân Thư Ảnh đỡ Sở Phi Dương nằm lên giường, quay đầu hướng Sở Kỳ Sở Lâm nói: “A cha các người hiện tại không có chuyện gì, hai người các người không cần lo lắng nữa. Đi ra ngoài trước đi, để a cha nghỉ ngơi thật tốt.”

Kỳ Lâm đáp lời, tuy rằng lo lắng không thôi nhưng vẫn ngoan ngoãn rời đi. Thanh Tĩnh chẳng biết từ lúc nào cũng đã chạy tới, đang chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy Kỳ Lâm huynh đệ vừa bước ra khỏi phòng liền lập tức chạy lại, nói gì đó an ủi.

oOo

Lời tác giả: Sở Dê béo bao giờ cũng được lời.

76. Phong Vũ Vô Cực - Chương 76

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh đưa mắt nhìn bóng lưng Kỳ Lâm và Thanh Tĩnh đi xa, xoay người lại liền thấy Sở Phi Dương cả người dựa lên cột giường chạm trở hoa văn đang mỉm cười nhìn y.

Trên mặt Sở Phi Dương huyết sắc vẫn chưa hồi phục, ngay cả đôi môi cũng tái nhợt, còn dính vài vệt máu khô.

Quân Thư Ảnh lặng lẽ nhìn hắn, sau đó không tự nhiên nhìn đi nơi khác.

Sở Phi Dương vươn tay về phía y: “Thư Ảnh, lại đây.”

Quân Thư Ảnh đi tới ngồi bên giường, một bàn tay đẩy Sở Phi Dương nằm lại giường, cơ hồ không có lực cản trở: “Người nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm một chút đồ ăn.”

Người này ngày thường cường hãn đến quá phận, lúc này suy yếu như vậy ngược lại khiến y cảm thấy thực lạ lẫm. Nếu không phải tình trạng hiện giờ của Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh hết sức lo lắng thì hoàn cảnh này có lẽ rất đáng được tận hưởng.

Sở Phi Dương nhú mày không thoải mái động đậy vài cái: “Ta một thân đều là máu và mồ hôi, rất khó chịu.”

“Vậy người muốn thế nào?” Quân Thư Ảnh thở dài nói. Y hiện tại chỉ sợ Sở Phi Dương không được thoải mái.

Quân Thư Ảnh sai người mang đến một thùng gỗ sạch sẽ, nước ấm được đổ đầy thùng, còn có vài thùng nhỏ chứa nước nóng cũng được mang thêm vào. Quân Thư Ảnh vén tay áo lên thử độ ấm rồi quay đầu lại, nói: “Phi Dương, nước chuẩn bị xong rồi.”

Sở Phi Dương ngồi trên ghế uống hết nửa ấm trà, lúc này mới đứng dậy đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương cởi xiêm y đã bị mồ hôi làm cho ẩm ướt xuống, nhấc chân bước vào trong thùng, thở ra một hơi thật dài.

Bận rộn lâu như vậy hiện tại Quân Thư Ảnh mới cảm thấy khát nước, đem nửa ấm trà còn lại uống hết rồi ngồi xuống ghế quan sát Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhanh chóng gột rửa thân thể cùng đầu tóc, lúc này mái tóc còn ướt sũng quay lại nhìn Quân Thư Ảnh, khóe môi mang theo nụ cười bất biến.

Nước là do Quân Thư Ảnh cố ý pha thật nóng, mặc dù như vậy cũng không thể khiến khuôn mặt cùng đôi môi nhợt nhạt của hắn khôi phục lại một chút huyết sắc.

Nhưng được thủy quang phản chiếu, cặp mắt hắc sắc lại càng trở nên sâu thẳm.

Trong lòng Quân Thư Ảnh thoáng rung động, xách đến một thùng nước nóng: “Ta giúp người đổi một chút nước sạch...”

Toàn bộ nước bẩn được chảy đi, nước nóng một lần nữa đổ vào, giữa tiếng nước ào ào, một màn hơi nước bạch sắc bốc lên.

Cặp mắt đang rũ xuống của Quân Thư Ảnh ở trong màn hơi nước mờ lung càng trở nên mê hoặc.

Sở Phi Dương cười cười ghé sát vào người y, thoải mái nâng cằm y lên, đem đôi môi tái nhợt có chút lạnh lạnh của mình đặt lên môi y, đầu lưỡi ở trên hàm răng khê luôn lách, không mất một chút sức lực đã có thể dễ dàng tiến vào trong.

Quân Thư Ảnh buông thùng gỗ trong tay ra, dùng tư thế hơi khom người, không được tự nhiên đem môi đưa đến bên miệng người khác, mặc người ta thân mật. Vài sợi tóc dài rơi vào trong nước, dây dưa, chìm nổi dưới mặt nước cùng mái tóc của Sở Phi Dương.

Một người tắm xong, hai người ướt sũng, Quân Thư Ảnh thấy y phục trên người mình nhếch nhác, cũng dứt khoát tắm rửa sạch sẽ rồi mới thay đổi y phục, thanh thanh sáng sáng.

Sở Phi Dương trong người có độc, tuy rằng hiện tại không phát tác, nhưng dù sao so với ngày thường vẫn là hư nhược hơn rất nhiều. Không thể vẫn khởi nội lực, khí lạnh cuối thu cũng có chút khó chịu. Quân Thư Ảnh thấy vậy liền đem vài món xiêm y thật dày mặc lên người cho Sở Phi Dương.

Buổi tối mọi người vẫn như cũ tụ họp cùng ăn cơm, Sở Phi Dương với khuôn mặt tái nhợt được bọc trong áo cổ lông xuất hiện cùng Quân Thư Ảnh lập tức khiến những người khác liếc mắt nhìn nhau.

Thanh Lang chỉ vào hần cười ha ha: “Bộ dạng này của Sở huynh ngược lại rất phong tình, ta trước đây như thế nào không phát hiện ra chứ? Thật sự là quá sơ sót, này là tội lớn a.”

Sở Phi Dương cắn răng, tựa tiểu phi tiểu trả lời: “Khiến Thanh huynh chê cười.”

Trình Tuyết Tường đưa tay nói: “Sở huynh đã như vậy, Thanh huynh cũng đừng trêu chọc Sở huynh nữa, thực sự không tốt. “

“Đại sư huynh của ta là ai chứ?” Tín Vân Thâm ném hạt lạc vào miệng, cười nói “Trình minh chủ thử nói xem nào? Ta thấy huynh cũng không tốt.”

Không để ý mấy người kia đang trêu ghẹo, Sở Phi Dương cụp mắt, kéo áo kín hơn, ung dung ngồi xuống ghế.

Vượng Tài từ bên ngoài chạy vào, nằm ngay ngắn bên chân Sở Phi Dương, hai chân trước đạp lên nhau.

Yến Kỳ gãi cằm nói: “Ta thấy con cầu này cũng không đơn giản, thời điểm Sở đại hiệp còn chưa bị độc phát nó đã hết sức chú ý đến Sở đại hiệp, nhất định là nó biết Sở đại hiệp trúng độc.”

“Nếu nó có biện pháp giải độc mới gọi là không đơn giản.” Quân Thư Ảnh không mặn không nhạt nói.

Mấy người vừa ăn cơm vừa nói chuyện, ai cũng tận lực tránh né khối cự thạch đang đè nặng trên đỉnh đầu.

Ăn được nửa bữa thì bỗng nhiên có hai tiểu đệ tử Võ Lâm minh luống cuống chạy đến, hướng Trình Tuyết Tường thông báo: “Minh Chủ, những người của Liên Sơn tộc đã được giải độc giờ lại bị độc phát!”

“Cái gì?” Cao Phóng bật dậy, không dám tin nói, “Làm sao có thể? Giải được kia rõ ràng đã có công hiệu rồi mà!”

Y nói xong lập tức chạy đi, Tín Vân Thâm cũng vội vàng đuổi theo: “Tiểu Phóng, ta cùng đi với người.”

Trình Tuyết Tường và Thanh Lang cũng đồng thời đứng dậy, Vương Tài thấy thế cũng từ mặt đất nhảy dựng lên, Yến Kỳ cúi người ôm chặt lấy cổ nó, không cho nó chạy theo gây phiền phức.

Sở Phi Dương đặt đĩa xuống, thở dài nói: “Biết là chuyện này sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.”

“Hai nữ nhân kia rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, sao lại có thể khó đối phó như vậy!” Yến Kỳ nhíu mày nói.

Quân Thư Ảnh thấy Sở Phi Dương đứng dậy liền mở miệng nói: “Chuyện này có Cao Phóng là đủ rồi, các người có đi cũng vô dụng.”

Sở Phi Dương nói: “Hữu dụng hay vô dụng không nói, hiện tại sao còn có tâm tư để ăn nữa, đi, chúng ta đi xem xét tình hình.” Mặc dù trúng độc nhưng bây giờ hắn vẫn có thể chạy đi chạy lại, Sở Phi Dương không có thói quen bị mọi người coi như vật phẩm trân quý để bảo vệ.

Hai người tới việc lạc nơi Liên Sơn tộc nhân tạm trú, bên trong khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, không ít đệ tử Thanh Phong kiếm phái cùng với Võ Lâm minh cũng đã có mặt.

Nhìn thấy Sở Phi Dương đến, đám đệ tử Thanh Phong kiếm phái vội vàng chạy tới, dẫn hai người tới chỗ Thanh Lang cùng mọi người.

Cao Phóng đứng ở một bên, nét mặt nghiêm trọng đang cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra Cẩm Anh nằm trên giường.

Cẩm Anh buổi sáng vẫn còn hết sức khỏe mạnh, hiện tại bộ dạng lại trở nên yếu ớt, trên người tản ra một cỗ mùi vị khó chịu.

Cao Phóng mở vạt áo của hắn lên, không khỏi cảm thấy lạnh người.

Ngực hắn vốn là bởi trúng độc bị thôi rửa đã dần dần lạnh lẽo trở lại thì nay rõ ràng lại trở nên nghiêm trọng hơn trước kia.

Sắc mặt Cẩm Anh ửng hồng, hô hấp dồn dập, gần như rơi vào trạng thái mê man.

Cao Phóng kéo y phục của hắn xuống, xoay người lại, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Độc trong cơ thể hắn tựa hồ lại phát tác rồi, lúc trước phối chế giải được cũng đã nghĩ tới có thể không có tác dụng. Tuy rằng ta không muốn nói, nhưng hiện tại ta thực sự không biết phải làm thế nào.”

Lời tác giả: Quốc dân soái ca Sở Dê béo

77. Phong Vũ Vô Cực - Chương 77

Tác giả: Nam Phong Ca

Cao Phóng nói xong, tựa hồ mỗi một không thôi. Những ngày qua y là người vất vả nhất. Công phu dùng độc dùng được của Vô Cực sơn trang đã đạt đến đỉnh cao, vì phối chế giải được, Cao Phóng gần như không có được một đêm ngủ ngon. Lúc trước vẫn còn có hi vọng bởi đã phối chế thành công giải được, cũng nhờ đó mà gắng gượng tinh thần, hiện giờ tất cả những việc y làm gần như đổ sông đổ biển, căng thẳng mệt nhọc nhiều ngày liên tiếp trong nháy mắt như dây đàn bị đứt, Cao Phóng có chút choáng váng đầu óc, lão đảo mấy bước.

Tín Vân Thâm đau lòng đỡ lấy y, Thanh Lang cũng tiến lên phía trước nói: “Tiểu Phóng, người quá mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Cao Phóng gật đầu, nhíu mi thở dài nói: “Hiện tại chỉ hy vọng Tư Không Nguyệt tới sớm một chút. Nếu như ngay cả độc trong người Liên sơn tộc nhân cũng không thể giải, chỉ sợ độc trên người Sở đại hiệp ta lại càng bất lực.”

Y nói xong áy náy nhìn về phía Sở Phi Dương, Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Đây không phải chuyện của một mình người, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai có thể giải quyết, tất cả đều phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn, người không cần miễn cưỡng bản thân.”

“Ta xé chiều đã phái người chuyển thư của người tới chỗ Tư Không Nguyệt.” Tín Vân Thâm an ủi nói, “Hắn nhất định sẽ nhanh chóng mang người trở về.”

Quân Thư Ảnh để Tín Vân Thâm cùng Cao Phóng trở về phòng nghỉ ngơi trước, sau đó mọi người cũng rời khỏi gian phòng.

Sở Phi Dương còn muốn cùng mọi người thương lượng công việc ngày mai, lại bị Quân Thư Ảnh nắm chặt nói: “Thanh Lang và Trình minh chủ đều đã có chủ kiến, người không cần đi theo góp vui làm gì, sắc trời đã tối, nên trở về nghỉ ngơi đi.”

“Đúng a, bốn giáo chủ và Trình minh chủ có thể tự mình xử lý chính sự, Sở huynh không cần đi theo góp vui.” Thanh Lang cười tủm tỉm khoát tay, hết sức vui vẻ lặp lại lời Quân Thư Ảnh.

Trình Tuyết Tường cũng trịnh trọng gật đầu, quạt giấy cầm trong tay mở ra lại gấp vào, có vẻ rất tiêu sái.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đi xa.

Sở đại hiệp từ người có chủ kiến nhất trở thành kẻ đi theo góp vui, trong lòng có chút sầu muộn.

“Đừng nhìn nữa.” Quân Thư Ảnh ôm hai cánh tay nói, “Cùng ta trở về.”

Sở Phi Dương thu hồi ánh mắt, nhìn Quân Thư Ảnh, không chút khách khí nâng cánh tay dưới tấm áo choàng lên, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Đỡ ta!”

Quân Thư Ảnh tiến sát lại, đem cánh tay hắn khoác lên vai, cả người cũng bị tấm áo choàng phủ kín.

Y oán hận nói: “Người cứ tác uy tác phúc đi. Chờ người khỏe lại chúng ta tiếp tục tính nợ.”

Sở Phi Dương ôm chặt cánh tay, đem người nào đó ôm vào trong ngực, hết sức vui mừng nở nụ cười, lại giả giọng sai khiến: “Ai, đỡ tốt a! Đến nỗi cánh tay ta phát đau rồi, khẳng định đã bầm tím, trở về xoa bóp cho ta.”

“ ... ”

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh về đến phòng, nhìn thấy trên bàn Kỳ Lân lưu lại thư tay, nói rằng đang cùng với Thanh Tĩnh dạo chơi trong sơn trang.

Vô Cực sơn trang ẩn giấu hung hiểm, tuy rằng hiện tại đã bị Thanh Phong kiểm soát và Vô Lâm minh khổng chế nhưng vẫn có rất nhiều nơi không thể chú ý đến.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh sợ mấy tiểu tử kia xảy ra chuyện, muốn tìm bọn chúng về.

Này là chuyện nhỏ, Quân Thư Ảnh đương nhiên không cho Sở Phi Dương đi cùng mà tự mình dắt theo Vượng Tài đi ra ngoài tìm người.

Sở Phi Dương biết Quân Thư Ảnh đang lo lắng, cũng không khẳng cố chấp, tự mình đi đến bàn nhỏ đặt cạnh cửa sổ ngồi uống trà, chờ đợi Quân Thư Ảnh cùng mấy tiểu tử trở về.

Một cây ám khí rất nhỏ đột nhiên từ ngoài cửa sổ bay vào, đình một tiếng rất khê, một mảnh giấy hình vuông bị một tiểu đao găm xuống mặt bàn.

Sở Phi Dương nhíu mày, một tay nâng chén trà, một tay mở tờ giấy ra, trên giấy chỉ viết vồn vện mấy hàng chữ.

“Nếu như muốn tự giải thoát mình, cũng như muốn giải thoát Liên Sơn tộc nhân, thỉnh Sở đại hiệp một mình đến khu rừng nhỏ phía sau sơn trang. Nếu có người đi theo, giải được sẽ hủy hết, nói được làm được.”

Sở Phi Dương đọc xong không khỏi bật cười, đem mảnh giấy đặt trước ánh nến, đốt.

Xem ra hẳn thực sự bị người ta xem như con mèo bị bệnh dễ dọa nạt rồi.

Sở Phi Dương túm chặt áo choàng, ước chừng thời gian Quân Thư Ảnh ly khai, liền nhấc chân bước ra khỏi cửa.

Dọc theo đường đi, hần bước không nhanh không chậm, cũng không sử dụng khinh công, đích đến chính là khu rừng nhỏ phía sau sơn trang.

Cơ thể ban ngày chịu độc phát dày vò đến bây giờ vẫn miễn cưỡng không động dậy nổi, khinh công đối với hần vào lúc này mà nói đương nhiên cũng là một việc vất vả, không dùng vẫn là tốt hơn.

Bước tới khu rừng, gió đêm lạnh lẽo phả lên mặt.

Sở Phi Dương từng bước tiến sâu vào trong rừng, nhìn không chớp mắt, đi về phía trước. Cây cối xung quanh xao động cành lá, thoáng như có như không cảm giác bị người bám theo phía sau.

Cho đến khi đi thật sâu vào trong rừng, nếu tiếp tục đi nữa sẽ ra khỏi địa giới Vô Cực sơn trang, Sở Phi Dương mới chậm rãi ngừng cước bộ, ngoảnh lại nhìn xung quanh.

Hần đứng ở đó, khuôn mặt được áo lông che kín hiện ra màu sắc nhợt nhạt, toàn thân không hề có nội tức, chẳng khác nào một kẻ yếu ớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Trong bóng đêm có người khước miệng vẽ ra một nụ cười mỉa mai.

Ánh sáng phản chiếu từ lưỡi đao đột nhiên chớp qua, nhất thời có hơn mười kẻ từ bốn phía nhảy ra, ngay lập tức Sở Phi Dương đã bị bao vây.

Những người này đều là cao thủ cực kỳ xuất sắc của Vô Cực sơn trang, thật vất vả mới từ trong hỗn loạn thoát khỏi sự liên thủ truy bắt của Thanh Phong kiếm phái và Võ Lâm minh, chạy khỏi Vô Cực sơn trang. Mấy ngày qua, bọn chúng ở trong sơn cốc ẩn nấp, tìm thời cơ giải cứu trang chủ và Thánh Cô.

Bọn chúng đã đợi rất nhiều ngày, rốt cuộc thời cơ tốt nhất đã tới. Sở Phi Dương cơ thể trúng độc, còn dám một mình đến nơi hẹn, đây quả thực là cơ hội trời cho.

Mặc dù đều là cao thủ nhưng bọn chúng cũng không dám chủ quan khinh địch. Nhưng nếu cùng hợp lực

đối phó với một nam nhân thân trúng độc chẳng lẽ lại không dễ như trở bàn tay?

Nhất tề cùng xông lên.

Đều là những dũng sĩ tốt nhất của Vô Cực sơn trang, công lực có thể đạt tới trình độ cao thủ nhất lưu giang hồ, lại biết phối hợp ăn ý, cơ hồ cùng một thời điểm đồng loạt đánh về phía người trước mặt, hơn mười lưỡi đao sắc bén mang theo hàn quang lấp lánh khóa chặt tất cả đường lui của Sở Phi Dương.

Bọn chúng có lẽ đã đắc thủ!

Đắc chí mới từ đáy lòng dâng lên, vũ khí vận sức chờ phát động nhưng giống như chém vào tường đồng vách sắt vô hình. Cánh tay vận nội lực đến nỗi như muốn vỡ vụn, đau nhức đột nhiên từ đầu ngón tay dội ngược lại, một cỗ sức mạnh thừa dịp nhẹ nhàng đoạt lấy vũ khí của bọn chúng.

Nam nhân đứng ở chính giữa, không một chút di chuyển, hần vẫn hư nhược như trước mà đứng ở đó, giống như một người bình thường không hề có một chút uy hiếp, cũng không cảm nhận được một tia nội lực lưu động.

Vũ khí giữa không trung ào ào xoáy tròn, trở thành một luồng lưu quang xoay chuyển, rồi như bởi một uy bức thật lớn mà phóng ra bốn phía.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tung tóe, mười mấy người hỗn loạn tháo chạy.

Sở Phi Dương tiến lên trước một bước, mạnh mẽ vung tay lên, đem lưỡi đao sắc bén chém xuống khiến bọn chúng tạm thời mất đi khả năng cử động.

Hần thu tay lại, hư hư nắm tay che miệng, nhịn không được nhú mồm khê ho hai tiếng.

Một thân cây cách đó không xa bỗng kinh hoảng lay động, giống như bị gió lạnh thổi qua.

Sở Phi Dương cúi người, khê nhặt lên một chiếc lá rụng, kẹp ở ngón giữa bắn thẳng về phía trước.

Một tiếng xé gió sắc bén bị gió đem thổi tan, lập tức xuất hiện một tiếng thét lên và ngay sau đó là thanh âm một vật nặng rơi xuống đất.

Sở Phi Dương nhấc chân bước về phía đó, hắc y nhân bị thương nặng ngã xuống đất không gượng dậy nổi, ra sức trốn tránh. Trong mắt kẻ đó chỉ có thể nhìn thấy đôi chân Sở Phi Dương đang giẫm lên đám lá rụng mà hoàn toàn không thấy được bước chân đó tưởng chừng như rất bình thường.

Thân hình Sở Phi Dương không nhanh không chậm bước tới trước mặt nữ tử đang nằm rên rĩ.

Lại một trận gió thổi qua, thân thể vừa mới cố gắng vận khởi nội lực có chút không chịu nổi gió đêm lạnh lẽo, sắc mặt Sở Phi Dương càng trở nên nhợt nhạt, hần bất giác kéo chặt y sam trên người hơn, từ trên cao nhìn xuống đối diện với ánh mắt căm hận của nữ tử.

oOo

Lời tác giả:

Dê béo giống như con mèo bị bệnh.

Dê béo không phát uy, chắc hẳn sẽ cho rằng hẳn là Baby Kitty.

Dê béo một khi thực tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mị!

78. Phong Vũ Vô Cực - Chương 78

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương nhíu mày nhìn nàng. Nữ tử này rõ ràng là Ngọc Nhi, người vẫn luôn đi bên cạnh Thánh Cô. Nếu so với Thánh Cô thì Ngọc Nhi là kẻ lòng dạ độc ác, khiến người ta bất bình.

“Sở Phi Dương, người diễn tốt lắm! Hôm nay là ta khinh thường người nên mới trúng kế của người!” Ngọc nhi che ngực, khoe miệng có hai vết máu, hung tợn nói.

Sở Phi Dương khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói: “Bất quá là do các người suy nghĩ nông cạn, không biết tự lượng sức mình mà thôi.”

Về khiếm tốn ôn lương bày ra trước mặt người khác đã quá lâu, dường như đã khiến cho rất nhiều người quên mất sự trường cường và kiêu ngạo năm nào của hắn.

Sở Phi Dương áp giải Ngọc nhi cùng với mười mấy cao thủ Vô Cực ra khỏi rừng cây, hướng về phía sơn trang.

Đệ tử Thanh Phong phái tiếp nhận mười mấy tên tù binh, Tín Vân Thâm cũng chạy đến đại sảnh gặp Sở Phi Dương, cùng đi cư nhiên còn có Quân Thư Ảnh, y sắc mặt không chút thay đổi đi vào cửa, tùy tiện tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Sở Phi Dương mới vừa đem một thân ác khí sau khi trúng độc phải sạch, lúc này thân thanh khí sáng nhìn Quân Thư Ảnh nhưng nhin không được có chút sợ hãi, giống như mình đã làm sai chuyện gì.

Sở Phi Dương đi đến bên người Quân Thư Ảnh, áp sát lại cười nói: “Thư Ảnh, người đã đến rồi a. Tiểu Thạch Đầu và Lân nhi đã trở về?”

Quân Thư Ảnh ân một tiếng, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sắc mặt ngược lại không giống như đang tức giận. Nhưng ánh mắt đó lại khiến Sở Phi Dương cảm thấy lạnh người.

Giận rồi, người này nhất định giận rồi! Hơn nữa lại còn không phải giận bình thường!

Có người không để ý đến hắn, Sở Phi Dương chỉ có thể tự mình kéo lấy một chiếc ghế lại gần, ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, ở trước mặt y đem y sam kéo chặt thêm một chút, làm như không thể chịu nổi cái lạnh của sương đêm. Hành động này thật ra cũng không hấn là giả bộ, vừa mới bắt chấp đề khởi nội lực nên khiến thân thể hấn hết sức không thoải mái, hiện tại mỗi đợt khí lạnh thổi qua đều khiến hấn hự nhược và khó chịu.

Quân Thư Ảnh nhin không được thở dài một hơi, vươn tay ra nắm chặt lấy tay Sở Phi Dương, một cỗ nhiệt lưu xuyên qua lòng bàn tay chậm rãi di động khắp người.

Sở Phi Dương cũng nắm chặt tay y rồi khẽ vuốt ve, cười cười nhìn y.

Tín Vân Thâm mở miệng nói: “Đại sư huynh, Quân đại ca, Thanh Lang và Trình minh chủ vừa mới phái người đến truyền tin, Vô Cực trang chủ đã chịu mở miệng, nói ra nơi giam giữ trưởng lão Liên Sơn tộc. Chúng ta dự định tối nay sẽ hành động, giải cứu bọn họ. Hi vọng bọn họ có biện pháp giải độc trên người Đại sư huynh.

“Vô Cực trang chủ lòng dạ khó lường, lại có thể dễ dàng khai ra như vậy sao? Có hay không trong đó có trá?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Tín Vân Thâm nói: “Quân đại ca nói đúng. Vì vậy chúng ta trước đã cho người đến đó dò đường, chỉ cần xác định tin tức đó là thật chúng ta sẽ lập tức xuất phát.”

“Nga? Ai là người dò đường?” Quân Thư Ảnh nói.

“Trình minh chủ tự nhận nhiệm vụ, dẫn theo mấy vị cao thủ Thanh Phong phái, Thiên Nhất giáo và Vô Lâm minh đi trước, Thanh Lang cũng đi sau tiếp ứng. Hai người đó làm việc cẩn thận, cũng không hành động theo cảm tính, Quân đại ca có thể yên tâm.”

Vẫn một mực trầm mặc, Sở Phi Dương nhin không được giật giật lông mày. Khẩu khí tên này như vậy là sao? Rõ ràng là cố ý, muốn chế nhạo Đại sư huynh của người làm việc không dựa vào tình thế mà dựa vào cảm tính?

Hắn bắt quá là tương kế tựu kế, muốn một mẻ lưới tóm gọn tất cả, vậy mà một lớn một nhỏ các người đều dùng vẻ mặt này để nhìn hắn sao?

Sở Phi Dương dùng ánh mắt trường bối cao niên trừng Tín Vân Thâm, lại bị Tín Vân Thâm dùng ánh mắt trường bối thâm niên trừng mắt nhìn lại.

Thật sự là một tên tiểu tử thôi!

Không lâu sau liền có đệ tử chạy đến báo tin, Thanh Lang đã hành động trước. Tín Vân Thâm căn dặn đệ tử mấy câu rồi cũng xuất phát cùng với Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương lần này không cùng đi. Hai người kia nhất định sẽ dùng khinh công, hắn nội tức bất ổn, nếu nói đến nội lực thì lại càng khiến Quân Thư Ảnh và Tín Vân Thâm không yên tâm, vì vậy đành phải ngoan ngoãn nghe lời, trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Mấy tên đệ tử dẫn đường phi thân ra khỏi Vô Cực sơn trang, chạy đến một sơn cốc bên trong địa hình phức tạp.

Dùng khinh công, thời gian một nén nhang, đã thấy phía trước có một tia sáng đang chiếu tới.

Đi đến gần mới phát hiện đó là một sơn động bí mật, dường như vừa mới được mở ra, hai tên đệ tử Thiên Nhất giáo đang canh giữ ở cửa động,

“Quân công tử, Tín trưởng môn, giáo chủ phái chúng ta chờ ở đây tiếp ứng, các vị nhanh chóng vào trong.” Một tên mở miệng nói.

Tín Vân Thâm gật đầu với gã, đi vào sơn động trước.

Đi qua một thông đạo có chút chật hẹp, vừa tiến vào đến bên trong thạch thất liền chứng kiến một động thiên khác.

Động thiên này được hình thành bên trong sơn thể, vừa cao vừa rộng, hơn mười người của tam đại môn phái đang ở trong đó thể nhưng vẫn cực kỳ trống trải.

Thanh Lang nhìn thấy bọn họ, phát tay nói: “Thư Ảnh, Vân Thâm, các người tới đúng lúc, mau tới đây xem cái này.”

Quân Thư Ảnh và Tín Vân Thâm đều có chút nghi ngờ đi tới. Cứu người thì cứu người, sống hay chết còn có biện pháp, cần phải xem xét cái gì?

Đi đến gần mới thấy có ba lão nhân thân hình khô héo đang nằm song song trên mặt đất, mới nhìn sơ qua thì dường như không còn một chút sinh khí, Quân Thư Ảnh vốn mang theo một tia hi vọng, chứng kiến cảnh này lòng không khỏi chùng xuống.

Trình Tuyết Tường phát hiện y thất vọng, liền nói: “Thư Ảnh, trước không nên nản lòng, mấy vị trưởng lão này vẫn còn sống, nhưng mà... tình trạng không tốt lắm.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát, quả nhiên nhìn thấy ba lão nhân lồng ngực vẫn có một chút pháp phòng yếu ớt.

Thanh Lang nói: “Bọn họ bị giam ở chỗ này không biết bao nhiêu năm rồi, Vô Cực sơn trang hẳn là khôngco ý định sẽ thả bọn họ ra ngoài, bởi vậy đã phong kín lối ra. Mấy vị trưởng lão này không ăn không uống nhiều năm như vậy nhưng vẫn có thể sống sót, Liên Sơn tộc nhân thực sự kỳ lạ.”

Quân Thư Ảnh đứng dậy, sắc mặt vẫn không có một chút thoải mái.

79. Phong Vũ Vô Cực - Chương 79

Tác giả: Nam Phong Ca

“Còn sống thì có ích gì, bọn họ đã thành ra như thế này, sao có thể hỏi ra biện pháp giải độc?” Quân Thư Ảnh nhăn mày, nói.

“Này... Người ta vất vả kiên trì sống đến bây giờ, hẳn là phải có ý nghĩa đi.” Thanh Lang bất đắc dĩ sách sách hai tiếng, nói.

Đối với Sở đại hiệp nhà người vô dụng thì ngay cả còn sống cũng là vô dụng? Người này cũng quá không biết tế nhị.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, tiếp tục tìm kiếm xung quanh, không để ý lời Thanh Lang nói.

Trình Tuyết Tường nói: “Tính tình Thư Ảnh chính là vô tư, không một chút giả tạo. Ta thích nhất bộ dạng đó của Thư Ảnh.”

Thanh Lang nhếch mép nói: “Được rồi được rồi, huynh cũng không kém, không cần phải thổi phồng lên như vậy.”

“Không phải là thổi phồng, đó là sự thật.” Trình Tuyết Tường cải chính.

Quân Thư Ảnh đối với tranh luận của hai người nọ giống như mất mùa tai điếc, vẫn một mình tìm kiếm xung quanh.

Ba vị trưởng lão kia nguyên là đứng trong ba cái rãnh lớn đục trên vách tường, lúc này đã được đặt xuống nền đất. Quân Thư Ảnh đang ở xung quanh mấy cái rãnh đó cẩn thận xem xét, y cảm thấy ba lão gia hỏa này sẽ không đơn giản ở trong này chờ chết như vậy, tốt xấu cũng phải lưu lại thứ gì đó.

“Quân công tử, vừa rồi chúng ta đã kiểm tra rất kỹ, không phát hiện ra cái gì đáng nghi.” Một tên đệ tử Võ Lâm minh tiến tới nói.

Quân Thư Ảnh vẫn không ngẩng đầu, chỉ vươn ngón tay thon dài lên, mò mẫm từ trong ra ngoài.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đã phái người ở trong này tra xét kỹ càng, cũng không phát hiện cái gì, nhưng khi nhìn thấy Quân Thư Ảnh vẫn còn đang cố chấp như vậy thì bọn họ đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trình Tuyết Tường đi tới, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên quay đầu nói: “Đây là cái gì?”

Trình Tuyết Tường lại gần quan sát vị trí nơi ngón tay Quân Thư Ảnh chỉ tới, nơi đó ẩn hiện vài đường vân nhỏ. Mới nhìn qua chẳng khác nào một vài vết tích tùy tiện khắc lên, hay có thể là sơn thể tự nhiên đã có như vậy.

Trình Tuyết Tường không nỡ khiến Quân Thư Ảnh thất vọng, hắn nói: “Mấy vết khắc này vừa rồi không nhìn ra, chúng ta tiếp tục cẩn thận tìm xem, có lẽ sẽ còn manh mối khác.”

Quân Thư Ảnh ngược lại như không để tai vào lời nói của hắn, chỉ một mực chăm chú dùng đầu ngón tay miết lên những đường vân nhỏ đó.

Sau một lúc lâu Quân Thư Ảnh mới thất vọng mà bỏ qua, Tín Vân Thâm an ủi nói: “Quân đại ca, huynh không nên gấp gáp, chúng ta tiếp tục tìm xem. Liên Sơn tộc nhân vượt ra khỏi lễ thường, nhất định sẽ phải có thứ gì đó khác lạ.”

Thanh Lang nói: “Ta gọi người đưa mấy vị trưởng lão này ra ngoài, xem Tiểu Phóng có biện pháp nào khiến bọn họ tỉnh lại hay không. Bất quá bọn họ suy yếu như vậy, cho dù có tỉnh lại, chỉ sợ...”

Y nói đến đây lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh rồi không nói thêm gì nữa, y biết rõ trong lòng Quân Thư Ảnh nhất định còn rõ ràng hơn. Vậy nhưng Quân Thư Ảnh lại chỉ một mực trầm mặc cúi đầu không nói.

Vốn cho rằng giải cứu được trưởng lão Liên Sơn tộc sẽ là mấu chốt để có thể giải độc cho Sở Phi Dương,

không nghĩ tới kết quả lại thành ra như thế này.

Dấy lên hi vọng rồi lại bị dập tắt, so với lúc không có hy vọng thì lại càng khiến người ta khó chấp nhận hơn.

Hôm nay Sở Phi Dương bị độc phát đã đau đớn đến nỗi muốn chết đi mà không được, nếu đúng như lời Thánh Cô nói, mỗi một lần độc phát sẽ càng đau đớn hơn, vậy đến ngày mai Sở Phi Dương sẽ như thế nào? Quân Thư Ảnh mới nghĩ thôi đã cảm thấy từng đợt sợ hãi đang kéo đến.

Mấy tên đệ tử Thiên Nhất giáo chạy tới, đưa ba vị trưởng lão Liên Sơn tộc ra khỏi sơn động. Mọi người cũng bắt đầu ra ngoài.

Trưởng lão thứ nhất vừa mới được mang ra, trong sơn động đột nhiên xuất hiện dị động, giống như có cơ quan bí mật nào đó được khởi động, cự thạch treo trước cửa động lắc lư một chút rồi bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Thanh Lang nguyên rửa một tiếng rồi quát: “Tại sao lại như vậy? Mọi người mau chạy ra!”

Y vừa dứt lời, một trận gió lạnh liền thổi tới, những cây đuốc trong động bị gió làm tắt hết, nhất thời tất cả đều chìm vào trong bóng tối.

Tam phái đệ tử được nghiêm chỉnh huấn luyện, mặc dù gặp phải tình huống bất ngờ lúc đầu có hơi hốt hoảng nhưng cuối cùng vẫn tuân tự thoát ra ngoài.

Mấy người Thanh Lang, Quân Thư Ảnh đương nhiên đi ở phía sau, thời điểm tới gần cửa động cũng là lúc cự thạch đã hạ xuống quá nửa.

Chỉ còn vài bước nữa là có thể thoát ra ngoài. Chính vào lúc này, ở trong bóng tối Quân Thư Ảnh chợt cảm thấy một tia sáng lấp lánh chớp qua khóe mắt.

“Trên vách sơn động có gì đó!” Quân Thư Ảnh lập tức dừng bước, bắt đầu chạy lại phía đó.

“Thư Ảnh!” Trình Tuyết Tường muốn chặn y lại nhưng không kịp, chỉ có thể theo y chạy ngược vào trong.

Thanh Lang tiếc nuối cửa động đã ở ngay trước mắt, cự thạch cũng đã sắp hạ xuống, y nắm chặt bả vai Tín Vân Thâm đang muốn quay đầu trở lại, thừa dịp hấn không thể phát lực mà mạnh tay đẩy ra ngoài.

“Chúng ta không thể đều bị vây hãm bên trong, bên ngoài nhất định phải có người chiếu ứng. Vân Thâm, ngươi cứ tiếp tục vất vả đi.” Nói xong Thanh Lang cũng xoay người biến mất vào trong bóng đen.

Lúc Thanh Lang ra tay, vì muốn Tín Vân Thâm bất ngờ không kịp hành động bởi vậy hạ thủ không chút lưu tình. Tín Vân Thâm bị văng ra khỏi động, ôm lấy bả vai đau nhức quay đầu nhìn lại, chứng kiến cự thạch đang dần dần chạm xuống nền đất, phong bế hoàn toàn cửa sơn động.

Tín Vân Thâm chạy lại, vận khởi nội lực, dùng cánh tay không bị đau đẩy cự thạch kia ra mặc dù hiểu rõ đây là hành động vô ích.

“Thanh Lang... hỗn đản!” Tín Vân Thâm cắn chặt răng, dùng sức dấm lên mặt đá.

Bốn người bọn họ cùng nhau đến đây, hiện giờ cũng chỉ có một mình hần trở về, hần phải giải thích thế nào với Đại sư huynh và Yến công tử đây?

Bên trong sơn động vẫn bị một mảnh hắc ám bao trùm. Trong bóng tối, một vài bức họa diện ẩn giấu trên vách động bắt đầu hiện ra.

Ngoài ra cũng không có dị động gì khác phát sinh. Tựa hồ cơ quan trong sơn động này dập tắt những cây đuốc chính là vì muốn người đến đây nhìn thấy những bức bích họa này.

Quân Thư Ảnh trực giác những bức bích họa này nhất định là mấu chốt của mọi vấn đề.

Người tập võ tai thính mắt tinh, sau một lát thích ứng hiện tại ba người đã có thể nhìn thấy một chút sự vật.

Quân Thư Ảnh đi tới gần xem xét những bức bích họa trên vách động, Trình Tuyết Tường đi bên cạnh y, cảnh giác đề phòng xung quanh.

oOo

Lời tác giả: Tiểu Tuyết không có ai thương.

80. Phong Vũ Vô Cực - Chương 80

Tác giả: Nam Phong Ca

Thanh Lang đi tới bên cạnh Trình Tuyết Tường, cười cười với hần. Trình Tuyết Tường cũng mỉm cười đáp lại. Trong bóng tối chỉ nhìn thấy hai hàm răng trắng lộ ra, sau đó hai người liền quay đi mỗi người một việc.

Quân Thư Ảnh còn đang toàn tâm toàn ý chăm chú nhìn những bức bích họa đơn giản đang tỏa ra ánh sáng nhân nhật. Chúng tựa hồ là được sắp xếp theo quy luật. Quân Thư Ảnh nhận diện bức họa thứ nhất, căn cứ vào đó để nhìn lần lượt, cũng không quá khó hiểu ý tứ của chúng.

Bức họa thứ nhất vẽ một đám hung thần ác sát, đang bắt bớ một nhóm người gầy yếu nơm nớp lo sợ làm nô dịch, hẳn là đang mô tả cảnh Liên Sơn tộc bị Vô Cực sơn trang công hạ.

“Thoạt nhìn những bức họa này cũng không quá cũ, rất có thể là do ba vị trưởng lão Liên sơn tộc sau khi bị nhốt ở đây đã vẽ ra.” Thanh Lang nói.

“Bọn họ vẽ những bức họa này để làm gì?” Trình Tuyết Tường nói, “Nếu ngày hôm nay không phải chúng ta vào được đây giải cứu bọn họ, không phải Thư Ảnh phát hiện ra thì những bức họa này nào có ý nghĩa gì nữa?”

“Với tính cách vô tư của Liên Sơn tộc nhân thì mục đích ba vị trưởng lão vẽ những bức bích họa này có lẽ không phải vì tự giải thoát.” Thanh Lang đáp lời.

Nếu không phải tự giải thoát, vậy chỉ có hai khả năng.

Một là, đây là một cách ghi chép lịch sử của Liên Sơn tộc. Nếu là như vậy, đại khái sẽ không cần khó hiểu như vậy đi, lại còn phải thiết hạ cơ quan để bảo vệ chúng.

Vậy chỉ còn một khả năng, trong những bức họa này, hẳn là chứa bí mật của Liên Sơn tộc nhân. Trưởng lão thiết hạ cơ quan, nhất định là không muốn những bí mật này rơi vào tay những kẻ cơ tâm khó dò. Cơ quan lại được thiết lập đặc biệt ở chỗ, sau khi trưởng lão được cứu ra ngoài mới bắt đầu khởi động, chắc hẳn cũng là vì muốn lựa chọn người cứu giúp phải là những người thật lòng thật dạ.

Như vậy có thể nói đây là một mảnh khố đơn giản đến nỗi ngây thơ, đúng với bản chất của một sơn tộc, mặc dù trưởng lão có niên kỷ thì tâm nhãn cũng chỉ như vậy mà thôi. Thanh Lang sờ cằm, không khỏi có chút cảm khái.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nếu những bức bích họa này có thể bao hàm mấu chốt cứu vớt Liên Sơn tộc nhân thì đối với việc giải độc trong người Sở Phi Dương ắt hẳn cũng sẽ có ích.

Quân Thư Ảnh là người cẩn thận, có thể đạo nghĩa không chùn bước mà chạy ngược lại, nhất định là cũng nghĩ tới điểm này.

Cũng chỉ có những sự tình liên quan đến Sở Phi Dương, mới khiến y để tâm để bụng như vậy đi.

Quân Thư Ảnh tiếp tục nhìn xuống. Trên bức bích họa thứ hai vẽ một gốc cây đại thụ cao ngất, một nữ nhân cùng một tiểu nữ hài. Nữ nhân từ giữa gốc đại thụ lấy ra một vật gì đó, đút cho tiểu nữ hài ăn. Đại thụ sau đó khô héo.

Trình Tuyết Tường nói: “Đây chính là gốc thụ thần của Liên Sơn tộc. Cao đại phu đã nhìn qua, tuy rằng cành lá sum sê nhưng gốc cây đó lại không mấy đặc biệt.”

“Nhìn ý tứ của bức bích họa này thì gốc cây kia nhất định có chỗ không tầm thường. Trong bức họa mô tả gốc bị khô héo, có thể là muốn ám chỉ nó đã mất đi công hiệu vốn có.” Hai mắt Quân Thư Ảnh trong bóng đêm phát ra quang mang nhu nhuận, như chứa đựng biết bao vì tinh tú, “Thời điểm bọn họ vẽ bức họa này nhất định là nhiều năm về trước, lúc Vô Cực sơn trang vừa mới công phá Liên Sơn tộc, tiểu nữ hài này hẳn là Thánh Cô khi đó. Nàng vì muốn luyện tập tinh thần chi lực của Liên Sơn tộc nhân nên phải ăn thứ gì đó bên trong gốc thụ thần.”

Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, trong bức bích họa thứ ba, một đám người cao trắng đang ép một nhóm người gầy yếu phải uống một thứ được chất màu đen, xuống chút nữa, là một nhóm người với bộ ngực đã bị thối rửa chuyển thành đen, đau đớn chịu không thấu mà cong cái lưng ồm yếu lên.

Trong bức bích họa thứ tư, tiểu nữ hài kia lại xuất hiện. Nàng từ trên gốc thụ thần bẻ xuống một cành rồi cắm xuống đất. Mỗi một ngày vào lúc mặt trời mọc sẽ lấy máu tươi lên đó, thời điểm trăng lên lại đứng ở đó ngâm xương. Sau bảy ngày bảy đêm thì nhổ cành cây đó lên, cho Liên Sơn tộc nhân ăn.

Bức bích họa cuối cùng, là cảnh tượng một nhóm người Liên Sơn tộc nhân đang quỳ lạy dưới gốc thụ thần, vết thương trước ngực bọn họ đều đã biến mất.

Xem xong năm bức bích họa, ba người liền rơi vào trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Thanh Lang mới mở miệng nói: “Đây là ý gì? Thụ thần có thể giải độc, nhưng thụ thần đã chết, phải lấy máu cùng với tiếng ngâm xương của nha đầu kia mới có thể cứu sống gốc cây đó?”

Trình Tuyết Tường cũng nói: “Hẳn là ý tứ này.”

“Nói đùa sao?” Thanh Lang nói, “Nếu chỉ dùng máu thôi thì không nói, cùng lắm thì đè nha đầu kia ra lấy máu. Đẳng này lại còn ngâm xương, mà phải ngâm xương bên cạnh cành cây và ngâm xương bảy ngày bảy đêm. Hơn nữa chúng ta không thể dùng kế sách khiến nàng sinh nghi. Một khi nàng không nguyện ý thì phải dùng biện pháp nào mới khiến nàng chịu mở miệng? Nha đầu kia không có được người trong tâm tưởng, coi mọi người đều là kẻ thù, ta thấy nàng so với Vô Cực trang chủ còn cố chấp hơn. Ngay cả thủ đoạn uy bức lợi dụ cũng không có tác dụng.”

Quân Thư Ảnh còn đang trầm mặc, trong bóng tối nhìn không rõ thần sắc trên khuôn mặt y.

Thanh Lang suy nghĩ một chút, lại sờ cằm nói: “Bất quá nàng cũng không phải là vô dụng vô cầu, nàng chẳng phải một lòng muốn có được Sở huynh hay sao?”

Trình Tuyết Tường liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh một cái, thở dài nói: “Thanh huynh, bây giờ không phải là lúc nói vậy. Bích họa cũng đã xem xong rồi, giờ trước tiên phải nghĩ biện pháp thoát ra ngoài.”

Quân Thư Ảnh đột nhiên nói: “Ta biết cách ra ngoài.” Nói xong lại mò mẫm lên vách động, hướng tới ba cái rãnh lớn lúc trước.

Thanh Lang dường như có chút bất ngờ đối với việc Quân Thư Ảnh nói có biện pháp thoát ra ngoài. Người này bình thường rất thờ ơ nhưng mỗi khi thực sự nghiêm túc thì sẽ hết sức cơ trí, bằng không năm đó làm sao có thể được lão giáo chủ sủng tín như vậy.

Thanh Lang tiếp tục nói: “Trình huynh sai rồi, này làm sao gọi là nói bậy chứ. Đối thủ tiếp tục cương ngạnh, nhưng chỉ cần hấn còn một chút vọng tưởng thì vẫn có cách dắt dụ hấn vào tròng. Người mà, chính là có một khía cạnh đơn giản như vậy.”

Trong lúc Thanh Lang ba hoa, Quân Thư Ảnh đã tìm được những khắc ngấn ở bên trong ba cái rãnh lúc trước.

Lúc trước y đã cảm thấy những ngấn tích này là do con người tạo ra, nhưng mà không biết mục đích là gì, giờ phút này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cơ quan trong sơn động này cũng không phải muốn vây khốn những người đến đây, mà mục đích đơn giản chỉ là muốn huỳnh quang trên những bức bích họa bí mật được phô bày ra trước mắt, như vậy phương pháp ra ngoài nhất định cũng không khó.

Tam phái đệ tử đã kiểm tra kỹ lưỡng, y cũng đã xem xét lại một lần, duy chỉ có những khắc ngấn này là khác thường, vậy cơ quan để đi ra ngoài hẳn là nằm ở chỗ này.

Trong bóng đêm Quân Thư Ảnh dùng đầu ngón tay thuận theo ngấn tích kia mò mẫm khắp nơi, đó tựa hồ là một ký hiệu trong một trận pháp thông thường. Y khẽ đẩy nội lực lên đầu ngón tay, ấn xuống chính giữa nét khắc, sau đó lại di chuyển ngón tay, miết rộng ra khắp nơi.

Cuối cùng cũng miết hết một đường, sau một lát, từ cửa động đột nhiên truyền đến một tiếng âm âm vang vọng.

Ba người không ai bảo ai cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy đến cửa động.

Ánh trắng nhàn nhạt từ ngoài động chiếu vào, thuận theo cự thạch chậm rãi mọc lên, phạm vi chiếu sáng càng lúc càng rộng ra.

Ánh trắng vừa mới xảm chiếm bóng tối lập tức có một đạo hắc ảnh vọt đến trước mặt Quân Thư Ảnh.

Ngay sau đó bị một vòng tay ấm áp vững chãi ôm trọn lấy.

_____oOo_____

Lời tác giả:

Lang oa: Sở huynh, người biết không, so với cơ quan để ra ngoài cửa trường lão Liên Sơn tộc thì tổ sư gia Thanh Phong phái nhà người quả thực quá hung hiểm!

Sở oa: ... Quân nhi, người tới đi.

Quân oa: Nói với Vân Thâm, phần giải được cho Thanh Lang kia không cần chuẩn bị nữa.

Thanh Phong phái tiểu đệ tử phát cờ: Quân công tử phái chúng ta uy vũ!

81. Phong Vũ Vô Cực - Chương 81

Tác giả: Nam Phong Ca

Hoàn toàn không cần dùng đến hai mắt, mặc dù trên y sam là khí lạnh đêm thu, nhưng cái ôm này cùng với nhiệt độ cơ thể đều rất quen thuộc, thậm chí mỗi một hơi thở cũng mang theo nhiệt khí ấm áp của người kia.

Quân Thư Ảnh thở hắt ra, nhắm hai mắt lại, vòng tay ôm lên tấm lưng của hắn.

“Ai cho phép người tùy tiện hành sự?” Sở Phi Dương cắn răng nói, “Vạn nhất trong sơn động ẩn giấu hung hiểm thì phải làm sao? Người cũng quá không cẩn thận!”

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp xúc động bởi cảm giác thỏa mãn mà ôn nhu kia mang lại, nhất là vừa mới từ trong sơn động phong bế hắc ám đi ra thì loại cảm giác này lại càng nồng đậm, vậy mà người này lại không hề màng đến, muốn thuyết giáo y.

Quân Thư Ảnh không vui đẩy Sở Phi Dương ra, nói: “Người tại sao lại dong dài như vậy, ta đều có mục đích.”

“Người!” Sở Phi Dương trừng ra vẻ mặt không kiên nhẫn, nhớ lại vừa rồi đứng trước sơn động bị phong bế mà lo lắng, thúc thủ vô sách, lúc này hận không thể dùng thước gõ vào lòng bàn tay y.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường một trước một sau từ trong sơn động đi ra, Yến Kỳ sớm đã dắt theo Vượng Tài chờ ở ngoài, Vượng Tài nhìn thấy Thanh Lang, nhanh như chớp chạy tới, ở bên chân y lắc đầu vẫy đuôi. Yến Kỳ cương trực đứng yên tại chỗ, đôi mắt sáng ngời cứ nhiên bắt đầu ngấn nước.

Lúc trước hần cùng với Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm đến sơn động, tất cả mọi người rõ ràng thúc thủ vô sách, ngay cả Sở Phi Dương cũng khó khăn che giấu vẻ lo lắng. Yến Kỳ tự biết giúp không được gì nên đành ngoan ngoãn đứng ở một bên không gây thêm phiền phức.

Những người khác đều bận rộn, chỉ có Vương Tài bồi bên cạnh hần, lo lắng cùng sợ hãi cũng chỉ có thể tự mình cắn rứt trong lòng. Lúc này nhìn thấy Thanh Lang, cảm xúc mới có dịp được trào ra, toàn bộ ủy khuất lúc này mới có người tiếp nhận và bao dung.

Thanh Lang thở dài một hơi, đi tới kéo Yến Kỳ ôm vào trong ngực, dùng tay che mắt hần, nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt đang muốn rơi ra mà cũng khó khăn, rồi lại dùng ngón tay tinh tế lau đi vệt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt trắng trẻo, sau đó mới đem khuôn mặt ấy đặt vào ngực mình.

“Bao nhiêu tuổi rồi, gặp một chút sự tình như vậy mà cũng khóc?” Thanh Lang dỗ dành.

Cảm xúc chính là thứ khó hiểu, thời điểm không ai để ý, con người ta có thể tự mình kiên cường. Còn khi có người ở bên cạnh, ngược lại vô số ủy khuất sẽ thay nhau chực trào ra.

Yến Kỳ nằm gọn trong lòng Thanh Lang, lại ngăn không được trông thấy mà thêm.

Trình Tuyết Tường đứng ở một bên, tự mình phủi phủi bụi bặm trên y phục rồi lại đứng ở đó nhìn những người khác.

Tín Vân Thâm nhìn trái nhìn phải, tựa hồ cũng không có việc gì, liền tiến đến trước mặt Trình Tuyết Tường, đưa cho hần một bầu nước, nói: “Bên trong không xảy ra chuyện gì chứ? Các huynh ở trong đó mệt nhọc lâu như vậy, trong khi chúng ta ở bên ngoài một chút biện pháp cũng không có. Nếu các huynh còn chưa ra, chỉ sợ phải dùng thượng hoá dược, làm nổ tung cự thạch này.”

Trình Tuyết Tường uống nước xong, nói: “Rất lâu sao? Chúng ta ngược lại không cảm thấy. Bất quá bên trong đúng là có bí mật, dựa vào đó thì độc trên người Liên Sơn tộc nhân và Sở huynh có thể giải.”

“Nga?! Như thế nào?” Tín Vân Thâm hai mắt sáng lên.

“Việc này nói khó cũng không khó mà nói đơn giản cũng không phải đơn giản.” Trình Tuyết Tường nói, “Chúng ta trở về rồi từ từ nói.”

Tín Vân Thâm cùng với Trình Tuyết Tường đi trước dẫn đường, một nhóm đệ tử Vô Lâm minh được phân phó ở lại trông chừng sơn động, còn những người khác cùng theo bọn họ trở về sơn trang.

Vừa về đến nơi, mọi người liền trở về phòng của Tín Vân Thâm. Quân Thư Ảnh đem sự tình về những bức bích họa bên trong sơn động kể lại một lần, xong lại nhìn Sở Phi Dương nói: “Thế chất Liên Sơn tộc nhân quá đặc biệt, lấy máu của bọn họ làm ra độc đương nhiên cũng không thể tầm thường. Cao Phóng từ đầu đến cuối không được chứng kiến. Cho đến bây giờ, đây đại khái là biện pháp giải độc duy nhất.”

Tín Vân Thâm thở dài nói: “Theo như những bức bích họa đó thì muốn cứu sống được gốc thụ thần kia thì phải lấy máu Thánh Cô tưới lên và dùng tiếng ca của nàng dẫn đạo, đây mới là điểm mấu chốt, phải giải quyết như thế nào?”

“Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.” Quân Thư Ảnh ngồi trở lại bên cạnh Sở Phi Dương, “Nhưng sự tình đã đạt tới bước này rồi, nhất định sẽ có biện pháp.”

Trình Tuyết Tường nói: “Mặc dù ngay cả sơn tộc trưởng lão đã dùng cơ quan để bảo vệ phương pháp giải độc, không để Vô Cực sơn trang biết được bí mật này nhưng theo lời Thanh huynh nói thì cơ quan kia... có chút đơn giản đến khờ khạo. Chúng ta muốn cẩn thận thì phải xác nhận, Thánh Cô thực sự có biết chuyện này hay không? Nếu như nàng hiện tại nàng vẫn chưa biết thì tuyệt đối không thể để nàng biết được. Thánh Cô tâm tư xảo quyệt, thủ đoạn lại cay độc, không thể để nàng nắm được điểm yếu.”

“Trình huynh nói không sai, chuyện này muốn thành công chỉ có thể dựa vào lừa gạt. Vậy chuyện tra vấn Thánh Cô nhân tiện giao cho Trình minh chủ đi.” Thanh Lang đứng dậy, vắn vẹo sống lưng, “Tại hạ còn có việc, xin lui trước.”

Nghị sự xong xuôi, mọi người tự giác ly khai. Vừa về tới phòng, Quân Thư Ảnh lại lục lọi khắp nơi.

Sở Phi Dương đứng ở phía sau y, hỏi: “Thư Ảnh, ngươi tìm cái gì?”

“Bình sứ trắng chứa máu của Liên Sơn tộc kia đâu?” Quân Thư Ảnh có chút vội vàng bối trong đồng y phục.

“Ta cất đi rồi.” Sở Phi Dương nói, từ phía sau túm lấy hông y kéo đến ghế ngồi, “Chớ vội mò mẫm, tối nay thực mệt, lại đây ngồi với ta một lát.”

Quân Thư Ảnh nói: “Chuyện này phỏng chừng còn sẽ phải hao tâm tổn trí, thời điểm ngươi tiếp tục bị độc phát, còn phải dựa vào thứ đó để giảm bớt đau đớn. Ngươi đừng có mà coi thường.”

Sở Phi Dương thở dài nói: “Ta thật sự không muốn dựa vào máu của người khác để cứu mạng.”

“Cứng đầu.” Quân Thư Ảnh xem thường nói, “Chẳng lẽ ngươi muốn nghe Thánh Cô kia ngâm xướng để cứu mạng?”

“Ngươi biết rõ ta không có ý đó.” Sở Phi Dương cười nói, “Ta nghe lời ngươi, chờ đến khi ta đau đến không nhìn được, nhất định sẽ uống.”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy sắc mặt và đôi môi của hắn tái nhợt, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Sáng sớm hôm sau, Trình Tuyết Tường lại gọi mọi người đến, nói: “Ta tối hôm qua trở lại địa lao thử thăm

dò, Thánh Cô hoàn toàn không biết công hiệu giải độc của thụ thần. Nàng chỉ biết thụ thần từng có điểm khác biệt, nhưng từ khi Vô Cực trang chủ đem tâm thụ thần lấy xuống cho nàng ăn thì thụ thần cũng đã trở thành một gốc cây bình thường.”

Cao Phóng buột miệng nói: “Đúng vậy, ta đã nhìn qua thụ thần. Cảm thấy Vô Cực sơn trang đối với nơi đó không bỏ công sức gì, hẳn là không coi trọng.”

“Nếu nói như vậy, mọi việc coi như suôn sẻ.” Thanh Lang gãi cằm nói, “Chỉ cần tìm cách lừa gạt nha đầu kia, cứu được thụ thần sẽ là đại hoan hỉ.”

Y nói xong, ánh mắt lại liếc nhìn về phía Sở Phi Dương.

Mấy người khác cũng thuận theo ánh mắt của y, cùng nhìn Sở Phi Dương.

Vẫn một mực dâng trí năng chén trà trong tay, Sở Phi Dương quay lại nhìn mọi người, nhú mày nói: “Sao lại nhìn ta?”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương rồi lại nhìn Thanh Lang, môi mím chặt, một lát sau mới nói: “Thanh Lang, ta biết ngươi ám chỉ cái gì, nhưng việc này... không được. Nhất định còn có biện pháp khác.”

Sở Phi Dương ngay cả việc nghe Thánh Cô ngâm xướng để làm dịu đau đớn cũng không muốn, huống chi là những việc khác.

Có một số người trời sinh không thích cúi đầu làm kẻ nhỏ bé, mặc dù là giả bộ cũng không. Hắn chỉ ưa thích đứng ở chỗ cao nhất, đưa mắt nhìn phàm trần

82. Phong Vũ Vô Cực - Chương 82

Tác giả: Nam Phong Ca

Ban đêm, bầu trời không trăng không sao.

Một đạo bóng dáng phía bên ngoài địa lao chớp qua. Tiếng thở nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy tiêu thất vào trong không trung, người nọ khom lưng lách qua cánh cửa sắt thấp bé. Đèn đuốc trong lao phòng in bóng bóng dáng đang nhấp nhô trên vách tường, qua mỗi một cây đuốc bóng người vừa kéo dài ra lập tức ngắn lại, thẳng hướng nơi sâu nhất của địa lao mà chạy.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh bị một trận tiếng động huyền não hỗn loạn làm cho tỉnh giấc. Hai người cảnh giác cực cao, trong nháy mắt đã từ trên giường trở mình nhảy xuống, hai mắt

thanh tỉnh, y sam bất loạn, trên khuôn mặt nhìn không ra một tia uể oải vừa mới tỉnh ngủ.

Cùng nhau chạy ra khỏi phòng, hai người nhanh chóng lướt về hướng phát sinh thanh âm hỗn loạn, chỉ một khắc sau đã tới nơi.

Nơi này là một viện lạc rất rộng lớn, chính là luyện võ tràng (một khoảng sân rộng rãi dùng để luyện võ, thao lược) của Vô cực sơn trang.

Những môn phái Trung Nguyên đến đầu phục Vô Cực sơn trang, bởi vì nhân số quá đông, trong địa lao không đủ chỗ giam giữ nên có rất nhiều người bị giam giữ ở đây, do tam phái đệ tử Thanh Phong phái, Thiên Nhất giáo và Vô Lâm minh liên hợp trông coi.

Những người này bởi vì liên tiếp mấy ngày không được nghe tiếng ca của Thánh Cô, lại không có máu của Liên Sơn tộc nhân để uống cho nên bị vũ phách dày vò, hư nhược bất kham. Tam phái đệ tử thay nhau trông coi, vốn là phải hết sức cẩn thận.

Nhiều ngày đều bình an vô sự, đến hôm nay bọn chúng lại dám công phá nơi này, đang ở trên sân hỗn chiến cùng với tam phái đệ tử.

Thời điểm Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh chạy tới, Thanh Lang và Tín Vân Thâm cũng gần như đồng thời có mặt.

Bốn người vừa mới chạm mặt, Thanh Lang đã thuận miệng nói: “Trong sơn trang khắp nơi đều xảy ra loạn chiến, người trốn ra được nhiều lắm, tất cả đều như điên dại, thực sự khó mà khống chế, điểm này là do chúng ta khinh suất! Ta đã để Tĩnh nhi, Kỳ Lân che chở Tiểu Kỳ và Tiểu Phóng đi trước. Ba hài tử đó võ công không tầm thường, lại có độc phần độc vụ của Cao Phóng trợ lực, những kẻ binh hèn tướng nhát kia căn bản không thể làm gì bọn họ.”

“Ta đã đưa bọn họ ra ngoài, Vượng Tài cũng đi theo rồi.” Tín Vân Thâm nói thêm, “Đại sư huynh, Quân đại ca, các huynh không cần lo lắng, bọn họ hiện tại hẳn là đã đến được nơi an toàn.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nghe vậy gật đầu.

Bốn người lại quay đầu nhìn thế cục trên luyện võ tràng. Tuy thoát ra được nhưng những người kia thân thể vẫn cực kỳ hư nhược, tạm thời tam phái đệ tử vẫn có thể chiếm được thế thượng phong, trên trận cũng chưa có tử thương. Nhưng bọn họ dù sao cũng đã từng uống vũ phách, lại tu luyện rất nhiều kỳ pháp cao thâm, Tín Vân Thâm có chút lo lắng các đệ tử sẽ không chống đỡ mãi được.

Mọi chuyện vốn đã nắm chắc trong tay nhưng vì suy tính của bọn họ không vẹn toàn mà phát sinh biến cố. Nếu như có đệ tử ở trong loạn chiến mà mất mạng, hoặc trọng thương, thì rất không đáng!

Sở Phi Dương vẽ mặt bình tĩnh xem xét xung quanh, mở miệng nói: “Trước tiên phải nghĩ ra biện pháp

đem các đệ tử thoát ra ngoài! Đối phương rất đông, kéo dài đối với chúng ta là bất lợi.”

“Đại sư huynh nói đúng! Ta đi chiêu cổ đệ tử Thanh Phong phái. Thanh Lang, huynh chú ý tới Thiên Nhất giáo của huynh, còn đệ tử Võ Lâm minh giao cho Đại sư huynh và Quân đại ca!” Tín Vân Thâm lời còn chưa dứt, đột nhiên bị cắt ngang.

“Sở đại hiệp quả nhiên là người có đức độ, bản thân đã rơi vào hoàn cảnh như vậy mà vẫn còn có thể lo nghĩ cho an nguy của kẻ khác.” Một đạo nữ thanh bất ngờ vang lên giữa không trung, mặc dù không vang dội, thậm chí còn mang theo vẻ mềm yếu nhưng thanh âm này lại như kinh lôi lắng không, chọc thẳng vào tai mọi người.

Gần như trong khoảnh khắc đó, mọi người đang mải mê trong vòng chiến bỗng nhiên ngừng động tác, ngay sau đó liền tách nhau ra, hình thành ranh giới rõ ràng giữa hai bên.

Đệ tử Thanh Phong phái, Thiên Nhất giáo và Võ Lâm minh tay cầm vũ khí, hoặc đao hoặc kiếm hoặc tác, dựa lưng vào nhau, cùng nhau cảnh giới địch nhân xung quanh.

Vừa rồi những người này rõ ràng như sài lang hổ báo, tuy rằng hơi nhược nhưng ỷ vào ưu thế số đông, dùng đến chiến thuật ti tiện để công kích tam phái đệ tử với nhân số ít hơn rất nhiều. Mặc dù còn chưa tới mức trí mạng nhưng rất nhiều đệ tử đã một mỗi bất kham, thương tích cũng không ít.

Mà lúc này, bọn chúng lại như nhận được chỉ thị, lập tức ngừng công kích, đoàn người giống như thủy triều lao nhanh về phía phát ra thanh âm.

Tam phái đệ tử có chút khẩn trương lại có chút khó hiểu nhìn đối phương, đang không biết phải làm thế nào thì lại nghe thấy thanh âm trầm trầm của Sở Phi Dương vang lên: “Mọi người không được vọng động, nghe lệnh ta, lập tức lui về.”

Có chỉ thị, đám đệ tử lập tức không hề nao núng, dồn dập di chuyển về phía mấy người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cất bước đi thẳng về phía trước, Quân Thư Ảnh chìa tay muốn kéo hắn lại nhưng bị Sở Phi Dương kéo đi cùng, chỉ có thể cùng hắn đi xuyên qua đám đệ tử lên phía trước nhất.

Thanh Lang và Tín Vân Thâm rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau rồi ngay lập tức chạy về hai phía hàng ngũ.

Trận hỗn chiến này khó có thể dự đoán, nhiệm vụ thiết yếu của bọn họ chỉ có một, đó là bảo vệ an toàn cho người của mình.

Không người nào sinh ra lại muốn trở thành bộ xương khô để kẻ khác đạp lên sinh uy dương danh, đám người trẻ tuổi này gọi bọn họ một tiếng chưởng môn hay giáo chủ thì trách nhiệm của bọn họ chính là không thể vứt bỏ những người này.

Sở Phi Dương đi lên phía trước, khẽ ngửa đầu nhìn đám người phía đối diện, mặc dù sắc mặt và đôi môi đều nhợt nhạt nhưng uy thế vẫn đậm nhiên không thể án trụ.

“Thánh Cô nếu đã chạy thoát khỏi địa lao, tại sao lại không thể thống khoái hiện thân?” Sở Phi Dương nói.

Đám người đối diện đột nhiên nổi lên một trận rối loạn rất nhỏ, sau đó những võ lâm nhân sĩ ngày trước bộ dạng tiêu tụy lại ào ào tách ra hai bên, nữ tử từ thông đạo ở chính giữa đoàn người thướt tha bước ra.

Nàng tựa hồ đã trang điểm qua, không thấy chút nào quần bách có người từng bị nhốt trong địa lao mấy ngày qua. Mái tóc đen được búi lên chỉnh tề, vài sợi dài buông xuống, y sức trên người cũng đều mới tinh.

Thánh Cô không nhanh không chậm đi về phía trước, đột nhiên đứng lại, tựa hồ cảm nhận được phía sau những người kia đang dùng ánh mắt nóng như lửa để nhìn nàng, đó là ánh mắt khao khát được cứu vớt sau khi phải chịu đựng đủ loại đau đớn dày vò.

Hai mắt Thánh Cô chỉ nhìn chằm chằm một mình Sở Phi Dương. Nàng đứng đoan trang, khóe môi mỉm cười không nói một lời.

Không biết nàng đã đứng đó nhìn bao lâu, Quân Thư Ảnh rốt cuộc không thể nhịn được nữa, sai bước đi tới phía trước Sở Phi Dương, ngẩng đầu lên, nhú hai mắt nhìn về phía đối phương đứng cách đó chừng mười bước chân.

“Người nếu đã trốn thoát, phải chăng nên trốn đi thật xa, mới gọi là khôn ngoan. Người chẳng những không trốn, ngược lại đến trước mặt người khác điều vô dương oai, nên nói người quá tự tin hay là quá ngu xuẩn đây?” Quân Thư Ảnh cố ý muốn làm dao động tinh thần đối phương, lời nói ra đương nhiên là không chút khách khí.

Thánh Cô nhìn ánh mắt Quân Thư Ảnh phát ra một tia bạo ý, nhưng nàng chỉ khẽ cười, thái độ ung dung giống như đang nhân thoại chuyện gia đình.

“Quân công tử miệng lưỡi vẫn lợi hại như thế. Bất quá tiểu nữ không phải tự tin cũng không phải ngu xuẩn. Quân công tử dễ dàng có được bao nhiêu thứ tốt mà thể nhân cầu còn không được cho nên đương nhiên sẽ không thể hiểu nỗi khổ tâm của chúng ta.”

83. Phong Vũ Vô Cực - Chương 83

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Nỗi khổ? Thánh Cô, người võ công có, tài phú địa vị có, người theo đuổi có, những thứ người có được còn chưa đủ nhiều sao? Chúng ta cũng biết người từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau

khổ, phụ thân mẫu thân không quan tâm, người có lí do để thù hận. Nhưng hết thấy đều là chuyện đã qua, là người không chịu buông tay. Các người làm hại Liên Sơn tộc nhân vô tội, bắt họ phục tùng suốt mấy chục năm, các người cần quấy giang hồ vô lâm đến nỗi tình phong huyết vũ, người còn muốn lấy danh nghĩa đau khổ ra để làm chuyện ti tiện? Nhân sinh không ai là không phải trải qua đau khổ nhưng không thể lấy đó là cớ để làm tổn thương những người khác, suy cho cùng tất cả chẳng qua đều là vì tư lợi của các người!”

Quân Thư Ảnh nghe Sở Phi Dương nói, không nhịn được quay đầu nhìn hắn.

Lời này nghe sao mà quen tai, trong trí nhớ của y, Sở Phi Dương cũng đã từng nói những lời tương tự. Bất quá hắn chưa bao giờ nói trước mặt y mà chỉ nói với Cao Phóng, Cao Phóng sau đó nói lại với y.

Hắn nói, bất luận có phải chịu đau khổ thế nào, cũng không thể lấy đó làm cớ để sát hại người vô tội.

Hắn nói, tất cả sự phản bội và đau khổ mà Quân Thư Ảnh đã phải trải qua, hắn sẽ bù đắp.

Hắn nói, bàn tay Quân Thư Ảnh không sạch sẽ, Quân Thư Ảnh nếu muốn làm việc ác hắn sẽ canh chừng, không cho hai tay của y dính máu của những người vô tội.

Người nam nhân này ngày thường khoe khoang khoác lác, điệu võ dương oai khiến người khác chỉ muốn đánh cho một trận. Những lời kia Sở Phi Dương chưa bao giờ ở trước mặt y nói ra nhưng mỗi một việc hắn đều làm được.

Quân Thư Ảnh cúi đầu nhìn đôi tay của mình.

Đôi tay sạch sẽ, con người sạch sẽ. Chỉ có một thân sạch sẽ như vậy mới có thể xứng với Sở Phi Dương cử thể vô song.

Chỉ có Quân Thư Ảnh mới có thể xứng với Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vừa dứt lời, khuôn mặt Thánh Cô đã trở nên rất khó coi, mang theo một tia bị vạch trần, thẹn quá hoá giận, nàng cảm phần nghiêng rằng nói: “Sở đại hiệp, thu hồi những lời ngươi vừa nói! Người chưa từng phải chịu đựng loại đau khổ này, người dựa vào cái gì dám vung tay múa chân trước mặt ta?”

Nàng lớn tiếng quát xong mới tự cảm thấy mình giống như luồng cuồng, âm thầm hít vào một hơi, khóe miệng nặn ra một nụ cười: “Sở đại hiệp, người có thể chỉ trích ta vì tư lợi, nhưng là người không phải thánh nhân, đã là người thì phải có tư dục, có thứ cầu nhưng không được. Nếu mưu cầu được thỏa mãn sẽ không làm ra chuyện gì. Người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đương nhiên không thể hiểu những loại đau khổ thế này. Có thể người là một đại hiệp chân chính nhưng người trong thiên hạ, cũng không phải ai cũng giống Sở đại hiệp người, không vì tư dục.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Thánh Cô khẽ mỉm cười, ánh mắt mang theo đắc ý không nói lên lời: “Các người cho rằng ta thoát thân khỏi địa lao, là muốn một lần nữa đối diện với các người? Trình Đại minh chủ, người thật sự không định đến gặp hảo hữu môn của người một lần sao?”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía sau Thánh Cô.

Đoàn người phía sau nàng lại một lần nữa tách ra hai bên, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện, đứng bên cạnh Thánh Cô.

Trình Tuyết Tường nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, nét mặt bình tĩnh, chỉ khẽ gật đầu, tựa hồ như ngày xưa, nói: “Sở huynh, Quân huynh.”

Thánh Cô ở một bên giễu cợt một tiếng: “Trình minh chủ cần gì phải dối lòng như thế, người dám vì hãn mà làm việc này, ngược lại ngay cả tên của hãn cũng không dám trực tiếp gọi ra hay sao?”

Trình Tuyết Tường cũng không phản ứng, chỉ chăm chăm nhìn hai người ở phía đối diện, tựa hồ đối với sự tình này không có một lời giải thích.

Thực ra cũng không cần phải giải thích, chuyện xảy ra ai cũng đều có thể sáng tỏ.

Đệ tử Võ Lâm minh đứng ở phía sau Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lúc này lại mờ mịt. Bọn họ nhìn nhau, không tin, lại nhìn về phía Trình Tuyết Tường ở phía bên kia.

“Minh chủ...” Không biết là người nào lên tiếng gọi.

“Trình minh chủ, người tại sao lại làm như vậy?” Tín Vân Thâm nghiêng răng nói, “Người chính là bất chấp tình nghĩa huynh đệ của chúng ta, bất chấp thanh danh cả một đời của người gây dựng, cũng như tính mạng của đệ tử Võ Lâm minh? Bọn họ đi theo người lâu như vậy, người lại bội phản mọi người, người rốt cuộc là vì cái gì?”

Khóe mắt Sở Phi Dương giật lên, liếc mắt nhìn về phía Tín Vân Thâm đang phẫn nộ, khẽ thở dài.

Trình Tuyết Tường im lặng không đáp, ánh mắt chậm rãi chuyển đến trên người Quân Thư Ảnh, khẽ mở miệng, chậm rãi nói: “Tại hạ.... không vì gì cả, chỉ vì một giấc mộng khi xưa.”

“Thư Ảnh...” Hãn gọi, Quân Thư Ảnh nhú mày lui về phía sau một bước, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc cùng cảnh giác.

Trình Tuyết Tường cười khổ một cái, tiếp tục nói: “Sau khi ta rời khỏi Thương Lang sơn, đã được sư phụ phái đến một hòn đảo bí hiểm thực hiện nhiệm vụ, chuyển đi đó kéo dài hơn mười năm. Khi trở về, cảnh còn người mất, bỏ lỡ như vậy ta không cam lòng. Ta từ trước đến nay, thủy chung tuân theo giáo huấn

của sư phụ, tuân theo đạo nghĩa nhưng đạo nghĩa lại khiến ta mất đi người trọng yếu nhất. Ta nghĩ nếu lần này, ta lại tuân theo bản tâm thì kết quả cũng sẽ như vậy.”

“Bản tâm của ngươi, chính là muốn khiến cho nhiều người vì tư dục của ngươi mà rơi vào hiểm cảnh?” Tín Vân Thâm cả giận nói.

Sở Phi Dương giống như vô cùng hư nhược khụ khụ một tiếng, khuôn mặt tái nhợt khiến hành động này càng thêm thuyết phục, hần khoát tay nói: “Những lời vô nghĩa không nên nói nhiều. Trình minh chủ, ngươi qua thực muốn làm như vậy?”

“Lạc tử, không hối hận.” Trình Tuyết Tường ngẩng đầu lên một chút, hai mắt lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

Trong hàng ngũ đệ tử Vô Lâm minh bỗng phát sinh một trận huyên náo, có người lớn tiếng nói: “Ta mặc kệ có ẩn tình gì! Ta chỉ đi theo Minh chủ, Trình Minh chủ ở đâu ta ở đó!”

Một người từ trong hàng ngũ bước ra, không chút do dự cất bước thẳng hướng đối diện.

Có người khơi mào ắt sẽ có người hưởng ứng. Trong nháy mắt liền có vài chục người đi ra, hướng về phía Trình Tuyết Tường.

Những người lúc trước đầu nhập Vô Cực sơn trang giương vũ khí về mặt thù địch, bị Trình Tuyết Tường phát ống tay áo một cái đều tận lực lui xuống. Hần không cho phép động võ để đệ tử Vô Lâm minh toàn bộ an toàn đi đến bên cạnh hần.

Thánh Cô ngựa đầu nhìn Sở Phi Dương, cười khê một tiếng: “Sở đại hiệp, nhân số Vô Cực sơn trang ta so với các ngươi nhiều gấp đôi, ngươi cho rằng dựa vào tình hình của các ngươi hiện giờ có thể an toàn thoát chết hay sao? Huống hồ, tiểu nữ tin rằng, Sở đại hiệp sẽ không phải kẻ nhất gan mà một mình thoát thân.”

Lời nàng còn chưa dứt, nhóm người đứng phía sau Sở Phi Dương đã hành động.

Chỉ có điều, bọn họ không phải tiến công, mà là ào ào vận khởi khinh công, rất nhanh rút lui. Cầm đầu rõ ràng là Thanh Lang từ sớm đã giấu thân bên trong đám người.

Bên kia Thanh Lang bắt đầu hành động, Tín Vân Thâm ở bên này đương nhiên không chút nào thua kém, lập tức dẫn theo đệ tử Thanh Phong kiểm soát bắt đầu rút lui, còn lại đệ tử Vô Lâm minh theo sát Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, chờ đợi chỉ thị.

“Thánh Cô nói sai rồi, ngày hôm nay tại hạ cũng không thể không chạy trốn.” Sở Phi Dương cất cao giọng nói, giống như chuyện hần chạy trốn cũng không phải là chuyện ám muội gì.

Sở Phi Dương ngăn lại mấy tên mã phu muốn liều mạng tiến lên, chỉ huy mọi người lập tức rút lui.

“Sở Phi Dương! Người tên hèn nhát này!” Long mào Thánh Cô dựng lên, một cước đạp đất định nhảy lên không trung.

Một đạo bóng dáng so với nàng còn nhanh hơn, chắn trước người nàng.

“Trình Tuyết Tường? Người đừng quên thỏa thuận của chúng ta! Người tránh ra!” Thánh Cô cả giận nói, nàng vận đủ nội lực, một chưởng đánh tới.

Trình Tuyết Tường nghiêng người tránh một đòn công kích của nàng, nhìn nàng nói: “Ta đương nhiên nhớ rõ, chỉ sợ người không nhớ chính là Thánh Cô người. Người muốn có được Sở Phi Dương, ta muốn người phục sinh thụ thân, cứu Liên Sơn tộc nhân. Hiện giờ lời hứa của người chưa làm được ta sao có thể đem Sở Phi Dương giao cho người.”

Hai mắt Thánh Cô đỏ bừng nhìn hấn, gần như muốn cắn nát hàm răng: “Trình Tuyết Tường, người đừng cho là ta sẽ không nuốt lời!”

“Người nếu như nuốt lời, vậy ta không thể nuốt lời sao?” Trình Tuyết Tường nói, “Đến lúc đó, Thánh Cô người sẽ có được cái gì? Không phải ta không tin người, nhưng Sở Phi Dương còn ở trong tay ta, ta mới có thể bảo đảm Thánh Cô người sẽ giữ đúng lời hứa. Hấn mang những người kia đi, nhưng dù sao đó vẫn là đệ tử Vô Lâm minh ta, vẫn là tâm phúc của ta. Nói như vậy, Thánh Cô nên minh bạch rồi chứ?”

Thánh Cô bị Trình Tuyết Tường ngăn trở, hai mắt giống như hai bó liệt hỏa đang cháy nhìn hấn, tựa như muốn kiểm chứng lời hấn nói là thật hay giả.

Sau một lúc lâu nàng bỗng nhiên lùi về phía sau, nhếch môi cười: “Hảo, Trình minh chủ nếu đã nói như vậy, ta sẽ không đuổi theo. Nhưng người cho rằng, bọn chúng cứ như vậy mà dễ dàng ly khai Vô Cực sơn trang ta sao? Bản lĩnh của Vô Cực sơn trang mà các người được chứng kiến mới chỉ là một phần nhỏ. Trình minh chủ, người cũng tự thu xếp ổn thoả đi!” Nàng nói xong thì cười lạnh một trận, khẽ vung tay áo xoay người rời đi.

Trình Tuyết Tường nheo mắt, quay đầu nhìn về hướng Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh vừa mới ly khai.

84. Phong Vũ Vô Cực - Chương 84

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh dẫn theo đệ tử Vô Lâm minh rút lui, dọc đường cũng mấy lần gặp phải sự truy kích nhưng những kẻ cản đường cũng vừa mới thoát ra khỏi địa lao, tinh thần hự nhược, thể lực kém cho nên không khó đối phó. Mặc dù như thế nhưng thời gian ly khai khỏi Vô Cực sơn trang của mọi người cũng bị kéo dài.

Sau khoảng thời gian một nén hương, mọi người mới tiếp cận được tới đại môn của Vô Cực sơn trang.

Ngay tại thời điểm đang muốn nhanh chóng chạy ra ngoài, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lại đột nhiên đồng thời dừng lại.

Là trực giác của người tập võ, hai người cảm giác được ở phía trước đang có một mối uy hiếp rất lớn. Gần như cùng một lúc, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đồng thời cảm nhận được toàn thân khẽ run lên, đó là phản ứng khi cảm nhận được nguy hiểm trực diện đang cận kề.

Có hai cỗ khí tức mãnh liệt từ hai hướng phóng tới. Hai kẻ đó ít nhất cũng là cao thủ nhất lưu trong chốn giang hồ, khiến Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh không thể khinh thường.

Lối ra gần ngay trước mắt, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng không nói cho những người khác biết về mối nguy hiểm này, chỉ biết giảm tốc độ di chuyển của đoàn người lại.

Hàng ngũ mười mấy người đi ở phía trước, cảm giác nguy hiểm càng lúc càng trở nên rõ ràng, càng lúc càng trực tiếp.

Đôi mắt ẩn giấu từ một nơi bí mật, không mang theo một chút ôn độ đang nhìn đoàn người mỗi lúc một gần. Cánh tay màu đen nắm chặt thiết thai cung, thân cung hơn phân nửa được giấu trong bóng tối, chỉ lộ ra một phần nhưng hiển nhiên là một lương cung mạnh mẽ hữu lực.

Thân cung chậm rãi giương lên, ba mũi tên được lên dây, cho đến khi kéo hết lực, hàn quang lóe lên, đầu mũi tên nhẹ nhàng di chuyển khỏi vị trí một chút, nhắm thẳng hướng hai nam nhân đang đi đầu hàng ngũ.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh giống như tâm hữu linh tê nhìn lại hắn.

(Tâm hữu linh tê: hiểu nhau đến nỗi không cần nói ra suy nghĩ của mình)

Sở Phi Dương chỉ vào người y, lại chỉ tới một vị trí khác, Quân Thư Ảnh hiểu ý gật đầu, đôi môi mấp máy.

Tuy rằng không phát ra tiếng, nhưng Sở Phi Dương rõ ràng nhìn thấy, khẩu hình của y chính là hai chữ ‘cẩn thận’.

Sở Phi Dương nhịn không được nở nụ cười, cũng không phát ra tiếng. Hắn nháy mắt với Quân Thư Ảnh, động động môi, giống như hôn cách không với y (hôn gió:-*), hết sức ngả ngớn.

Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình quay mặt đi, làm như không nhìn không thấy.

Không cần bất cứ lời nhắc nhở hay giáo ước gì, hai người đều có thể tính toán vẹn toàn lúc nào là thời điểm tốt nhất để ra tay.

Cơ hồ là đồng thời, hai người vốn song song chạy phía trước đột nhiên tách nhau ra, nhanh chóng chia làm hai hướng.

Đôi mắt phía sau lưng cung không dám tin mà trợn lên. Người nam nhân kia đang xông về phía gã, ánh mắt của y rõ ràng rất bình tĩnh, hàn lãnh như băng, giống như nhìn thấy một tử nhân.

Thả bàn tay nắm trên lưng cung ra, ba mũi vũ tiễn mang theo khí thế lôi đình bay thẳng về phía trước.

Đệ tử Võ Lâm minh nhìn thấy Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đột nhiên nhảy ra, cảm thấy hết sức kì lạ, cũng giảm tốc độ di chuyển lại.

Ba mũi tên xé gió bay về phía Quân Thư Ảnh, y không hề có ý định né tránh. Phía sau chính là đệ tử Võ Lâm minh, tuy rằng y cũng không phải người thích bảo hộ kẻ khác nhưng vạn nhất một hai người bị mũi tên bắn thương, Sở Phi Dương nhất định sẽ không vui, đến lúc đó mới là đại phiền toái.

Quân Thư Ảnh lúc này đang ở giữa không trung, y một cước đạp lên một thân cây cứng cáp gần đó, đầu gối gấp lại, toàn bộ cơ thể đều thu lại giống như một gốc hàn tu thảo diệp bị ai đó chạm phải mà khép mình.

(Hàn tu thảo diệp (): cây xấu hổ, hay còn gọi là cây trinh nữ)

Ngay sau đó, thân hình thon dài cân xứng lại giãn ra, y sam cùng với mái tóc dài bay lượn trong gió. Sức mạnh trong khoảnh khắc đột nhiên bạo phát, thân thể nguyên bản đang ở giữa không trung lại mượn sức nhảy lên cao hơn.

Ba mũi vũ tiễn vừa mới nhắm hướng chính diện mi tâm thì nay chỉ cao ngang tầm chân.

Mũi chân Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng tích tụ nội lực, đạp lên vũ tiễn, ba mũi vũ tiễn lập tức mất phương hướng, cắm thẳng xuống đất.

Đôi tay trong bóng tối lúc này lại tiếp tục kéo thêm ba mũi khác. Dây cung kéo căng, tên đã lên dây, chỉ cần khẽ buông tay ra là sẽ phóng ra đòn tấn công thứ hai.

Thế nhưng Quân Thư Ảnh không cho hắn cơ hội này.

Một đạo bạch quang lóe lên không biết từ đâu bay tới. Đôi mắt phía sau lưng cũng không kịp nhìn rõ, thậm chí vẫn còn đang suy nghĩ vì sao bạch quang kia dưới ánh mặt trời lại có thể loá mắt như thế.

Cảnh tượng cuối cùng mà gã nhìn thấy đó là quang mang kia đang vẽ thành một đường cong tao nhã kéo dài đến trước mặt, xẹt qua ba mũi vũ tiễn, tiễn đầu đột nhiên lìa khỏi thân tiễn, thậm chí còn không kịp nhìn thấy tiễn đầu rơi xuống, ngay sau đó liền vĩnh viễn rơi vào hắc ám.

Ba mũi vũ tiễn mất đi tiễn đầu xiêu vẹo lao đi, Quân Thư Ảnh dễ dàng tránh được, đồng thời chứng kiến cung thủ ở nơi ẩn nấp khí vong ngã xuống đất, my tâm vẫn còn cầm một mũi ám khí màu bạc.

Quân Thư Ảnh quay đầu, đã thấy Sở Phi Dương đứng nghiêm chỉnh, hẩn nhìn y vỗ tay hai cái, có vẻ cực kỳ hài lòng, mọi phương diện đều rất hài lòng.

Quân Thư Ảnh nheo hai mắt lại, mấp máy môi. Y lại một lần nữa không bằng Sở Phi Dương, lần này là thua về tốc độ. Người này rất cuộc ăn cái gì mà cho dù công lực có như nhau nhưng người khác vẫn phải thua hẳn một tầng, chẳng phải là khiến người ta oán hận hay sao?

Quân Thư Ảnh xoay người trở lại, chỉ ngắn gọn nói: “Nơi này không nên ở lại lâu, tiếp tục đi thôi.”

Thêm một khoảng thời gian nữa, mọi người đã thoát ra khỏi Vô Cực sơn trang, dọc đường đi cũng không còn gặp phải sự cản trở nào khác.

Ra khỏi địa phận Vô cực sơn trang, không còn nguy hiểm và uy hiếp đeo bám, Sở Phi Dương lúc này mới có thời gian quan sát Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương liếc mắt một cái liền nhận ra, Quân Thư Ảnh nhất định là đang rầu rĩ không vui nhưng vì sao không vui thì hẳn không thể lí giải.

Bởi vì vừa rồi hẩn ngã ngón? Không đến nỗi như vậy a, cũng đã là lão phu lão thê rồi, nào còn có chuyện gì mà chưa từng làm qua, đâu cần phải vì chút chuyện như thế mà mất hứng!

Vậy thì tại sao chứ?

Sở Phi Dương quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh, thấy sắc mặt y nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên thực tế Quân Thư Ảnh đang suy nghĩ rất đơn giản, y chẳng qua là đang ở trong đầu phân tích vừa rồi nếu như y áp dụng hành động như vậy như vậy thì có phải hay không sẽ nhanh hơn Sở Phi Dương một chút?

Nhưng phân tích đi phân tích lại, cuối cùng lại tự hỏi bản thân làm như thế nào mới có thể thắng được hành động hoàn toàn dựa vào bản năng của Sở Phi Dương, thật cũng là điểm đau đầu.

Quân Thư Ảnh không quan tâm thua kém, chỉ cần người đó là Sở Phi Dương, y thậm chí cam nguyện ở trên giường bày ra tư thế xấu hổ, giúp hần vui sướng cực hạn. Nhưng mỗi khi dính dáng đến phương diện võ học thì trong lòng y lại không tránh khỏi nổi lên tranh cường háo thắng.

oOo

Lời tác giả: Quân Quân người chậm hơn đại hiệp là bởi vì người lãng phí thời gian tạo dáng.

85. Phong Vũ Vô Cực - Chương 85

Tác giả: Nam Phong Ca

Mọi người ra khỏi địa phận Vô Cực sơn trang, lại nhanh chóng chạy xa thêm mười dặm. Sở Phi Dương thấy một vài đệ tử Vô Lâm minh thể lực đã suy cạn liền thả chậm cước bộ để bọn họ có thời gian nghỉ một chút.

Quân Thư Ảnh liên tục theo sát bên cạnh Sở Phi Dương, lúc này mới tiến lại gần hơn một chút, nói: “Phi Dương, người cảm thấy thế nào?”

Việc độc trên người Sở Phi Dương mỗi ngày sẽ đều phát tác không khác nào cái gai trong lòng Quân Thư Ảnh, khiến y nơm nớp lo sợ, không có một khắc được an tâm.

Mặc dù võ công của Sở Phi Dương không một chút hao tổn thể nhưng nếu cứ bất chấp vận khởi nội lực chỉ sợ hần sẽ không dễ chịu. Quân Thư Ảnh thấy sắc mặt Sở Phi Dương tái nhợt, nghĩ đến đây, thật sự cảm hận thấu xương nữ tử luôn nhìn chăm chăm Sở Phi Dương không chịu buông tha kia.

Sở Phi Dương cười cười nói: “Đừng lo lắng, ta không sao. Cách xa Vô Cực sơn trang như vậy, nơi này đã an toàn rồi. Đám đạo quân ô hợp kia còn cần phải khôi phục sức lực, tạm thời sẽ không đuổi theo xa như vậy. Tốt xấu cũng phải để đệ tử Vô Lâm minh nghỉ ngơi lấy lại sức, đoạn đường phía trước cũng không gần đâu.”

Nơi bọn họ muốn tới là một sơn cốc khác. Nếu chỉ là vì trốn tránh sự truy bắt của Vô Cực sơn trang thì cũng không cần phải đi xa như vậy. Nhưng hiện giờ Thánh Cô đã được tự do, thứ mọi người lo lắng chính là tiếng ca vô cùng quỷ dị của nàng.

Thánh Cô dùng tiếng ca đó để mê hoặc, khống chế hành vi của những người bị trúng độc, mọi người trước đây đã được chứng kiến, đương nhiên không dám khinh thường. Hiện giờ Sở Phi Dương cũng đang trúng độc, hần cũng không dám tự mình đánh cược với ý chí của mình. Vì vậy kẻ sách bậy giờ chỉ có một, đó là chạy khỏi nơi đó càng xa càng tốt, xa đến khi nào tiếng ca của nàng không thể truyền tới, như vậy mới có thể tạm thời không bị khốn nhiễu.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, lại nói: “Phi Dương, người nếu cảm thấy khó chịu, nhất định phải nói cho ta biết.”

“Người còn sợ ta giấu giếm sao?” Sở Phi Dương cúi người, cười nói “Người yên tâm, ta nếu như chỉ có một phần khó chịu, cũng sẽ bày ra hết để người xem, để người thương ta, xót ta, đau lòng vì ta. Cơ hội như vậy cũng không nhiều, ta tuyệt đối sẽ không lãng phí.”

Quân Thư Ảnh nghĩ ngợi, như vậy mới đúng là tác phong của Sở Phi Dương, yên tâm gật gật đầu: “Ân, như vậy mới tốt.”

“Người a.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ nở nụ cười, nếu không phải thời cơ không thích hợp thực rất muốn lập tức ôm người này vào trong lòng.

Hiện tại không thể ôm thì nắm tay cũng được. Sở Phi Dương đưa tay tìm tới bàn tay Quân Thư Ảnh, còn chưa chạm được, nụ cười trên khóe miệng hắn đột nhiên tắt hẳn, khuôn mặt vốn không một chút huyết sắc lúc này lại càng trở nên tái nhợt.

“Phi Dương, người làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh liên tục quan sát tình trạng của hắn, dù là một tia biến đổi rất nhỏ cũng không thể lọt khỏi tầm mắt của y. Chẳng quan tâm đến việc tiếp tục lên đường, Quân Thư Ảnh một phen giữ chặt Sở Phi Dương, hai người dừng lại, chúng đệ tử Vô lâm minh cũng ồn ào dừng cước bộ chạy tới vây quanh, nét mặt khó hiểu nhìn hai người.

Sở Phi Dương hơi cúi đầu, cắn chặt môi, trên trán bắt đầu rịn mồ hôi.

Hai tay Quân Thư Ảnh ôm lấy bả vai Sở Phi Dương, lo lắng nói: “Phi Dương, người rốt cuộc là làm sao? Có phải hay không thấy khó chịu ở đâu? Chẳng lẽ... lại bị độc phát?”

Lúc này cách thời điểm độc phát ngày hôm qua còn chưa đến một ngày, hai người vốn đều cho rằng tạm thời sẽ không việc gì. Quân Thư Ảnh vội vàng lấy ra bình sứ trắng chứa máu của Cẩm Anh, lại bị Sở Phi Dương ngăn cản.

“Không phải độc phát...” Hắn vẫn cúi đầu như trước, thanh âm khàn khàn từ miệng truyền ra. Sở Phi Dương bất thành linh nhắc đầu gục lên ngực Quân Thư Ảnh, nắm lấy hai tay y bịt kín lỗ tai của mình, “Ta nghe thấy tiếng Thánh Cô ngâm xướng...”

“Cái gì?” Quân Thư Ảnh ngăn ra, cơ hồ trong khoảnh khắc đó, trước mắt y liền hiện ra hình ảnh đôi mắt vô thần của Thạch Lệ thời điểm ở phía sau núi Thanh Phong kiếm phái, cơ thể giống như cái xác không hồn bị Thánh Cô khống chế.

“Sao có thể như vậy? Chúng ta đã đi xa như vậy...” Quân Thư Ảnh cắn răng nói.

Sở Phi Dương lắc đầu. Hai tay của hắn đặt trên mu bàn tay Quân Thư Ảnh khẽ run rẩy, dường như đang

cực lực chống cự lại thứ gì đó. Sở Phi Dương thấp giọng nói: “Để đệ tử Võ Lâm minh đi trước, nói cho bọn họ biết vị trí gặp mặt Thanh Lang và Vân Thâm, để bọn họ... đi trước.”

“Ta biết.” Quân Thư Ảnh cũng thấp giọng nói, dùng hai tay gắt gao bịt kín lỗ tai Sở Phi Dương lại, tựa hồ làm như vậy là có thể khiến cho tiếng ca kia suy yếu đi một phần.

Y ngẩng đầu nhìn đệ tử Võ Lâm minh đang ở bốn phía lẳng lặng chờ đợi, chỉ định một người, lạnh giọng hướng về phía người nọ, nói: “Người nghe đây, từ giờ trở đi người phụ trách dẫn dắt mọi người đi hội hợp với Thiên Nhất giáo và Thanh Phong phái. Các người chỉ cần đi theo con đường này, tới cuối sơn cốc, giáo chủ Thiên Nhất giáo sẽ phái người đến tiếp ứng.”

“Nhưng mà, Quân công tử, Sở đại hiệp, nhị vị...” Người nọ vội vàng nói.

“Người cứ hoàn thành nhiệm vụ, những chuyện khác người không cần hỏi nhiều!” Quân Thư Ảnh cả giận nói.

“Thì!” Người nọ chỉ có thể cúi thấp đầu trình trọng đáp. Hắn khua tay tập hợp những người khác, mặc dù mọi người vẫn lo lắng nhìn Sở Quân hai người nhưng cuối cùng cũng phải nghe lệnh, khởi hành.

Cùng lúc đó, đang ở dưới một tán cây đại thụ bên kia sơn cốc, Vượng Tài luôn theo sát bên người Yến Kỳ đột nhiên dừng thẳng người, hai lỗ tai dựng đứng, cặp mắt hữu thần sáng lên nhìn về phía xa xôi.

“Vượng Tài? Người làm sao vậy?” Yến Kỳ vỗ vỗ cái đầu của nó. Cao Phóng đang ngồi bên cạnh Yến Kỳ, đương nhiên cũng nhìn ra Vượng Tài có điểm gì đó không bình thường.

“Không phải là Sở Phi Dương lại xảy ra chuyện gì chứ?” Cao Phóng có chút lo lắng nói.

Ngay từ đầu Vượng Tài đã tỏ ra đặc biệt chú ý đến Sở Phi Dương, về sau quả nhiên Sở Phi Dương thực sự bị độc phát. Nghĩ đến động vật có cảm quan linh mẫn, so với con người thì chúng sớm phát hiện ra những sự việc bất thường hơn.

Hiện tại Vượng Tài lại là biểu hiện hành động này, lẽ nào nó lại phát hiện ra cái gì đó?

Yến Kỳ còn đang vuốt ve thân hình mạnh mẽ của Vượng Tài, muốn trấn an nó. Lỗ tai Vượng Tài động động mấy cái lại đột nhiên dựng thẳng lên, tứ chi duỗi ra lao như bay ra ngoài.

“Vượng Tài!” Yến Kỳ vừa vội vừa giận, vén tay áo lên muốn đuổi theo bắt nó lại.

Hiện đang là lúc mọi người có chuyện quan trọng, con cầu ngu ngốc này còn muốn gây thêm chuyện phiền phức. Yến Kỳ vội vàng vàng, vừa mới nhấc chân muốn đuổi theo lại bị Cao Phóng kéo lại.

“Không cần đuổi theo, nó bốn chân trong khi người hai chân, người có thể đuổi kịp nó sao?” Cao Phóng nói.

“Nhưng nếu Vương Tài không trở lại...” Yến Kỳ cắn môi, vẻ mặt chực khóc.

Cao Phóng thở dài một hơi, kéo Yến Kỳ ngồi xuống: “Người không cần lo lắng, ta thấy con cẩu này rất tinh minh, nó sẽ không vô duyên vô cớ mà chạy đi.”

Thanh Tĩnh cùng với Kỳ Lâm từ phía sau chạy lại. Thanh Tĩnh nắm thanh kiếm trong tay, chém đứt vài cọng cỏ dại, nói: “Phụ thân, người không cần lo lắng, Vương Tài là ta huấn luyện, ta khẳng định nó sẽ trở lại.”

Sở Lâm nhìn về phía xa xa nói: “Thanh thúc thúc và Tín thúc thúc hẳn là sẽ rất nhanh tới đây hội hợp với mọi người, chúng ta không nên chạy loạn.”

86. Phong Vũ Vô Cực - Chương 86

Tác giả: Nam Phong Ca

Đệ tử Vô Lâm mình cấp tốc di chuyển, rất nhanh đã không còn thấy tung tích.

Hai tay Quân Thư Ảnh đang bịt kín lỗ tai Sở Phi Dương, cúi đầu nhìn hắn: “Phi Dương, người thấy sao rồi?”

Sở Phi Dương vẫn chỉ lắc đầu, tựa hồ phải dùng hết toàn bộ khí lực để chống cự.

Quân Thư Ảnh chỉ mong sao đây là hắn đang giả bộ, vì muốn cùng y ở riêng một chỗ nên mới dùng thủ đoạn này. Cho dù hiện tại hắn cố gắng đầu lên rồi bày ra khuôn mặt bốn cột hớn hở nhìn y thì Quân Thư Ảnh cũng cam đoan y nhất định sẽ không tức giận, sẽ không đẩy hắn ra.

Hiện tại ngoại trừ hai người thì xung quanh không còn ai khác, thế nhưng Sở Phi Dương vẫn một mực vùi đầu trong ngực y, hai tay đang ghì chặt lấy eo y khiến y từ thân hình đối diện có thể cảm nhận được từng đợt run rẩy đang truyền đến.

Quân Thư Ảnh ôm lấy Sở Phi Dương, chậm rãi đỡ hắn ngồi xuống một gốc đại thụ ven đường. Ngoại trừ ôm chặt hắn, y hiện tại cái gì cũng không làm được.

Thời điểm an tĩnh, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng có thể nghe được từ xa xa truyền đến từng đợt âm thanh rất khẽ. Khác biệt chính là y không cảm thấy khó chịu hoặc bị không chế.

Tiếng ca kia đích thị là dựa vào nội lực để truyền đi, chỉ có Sở Phi Dương thân bị trúng độc mới bị ảnh hưởng.

Quân Thư Ảnh nghiêng rằng, hận không thể lập tức quay trở lại, một kiếm giết chết nữ nhân đáng căm ghét kia.

“Người đang làm gì vậy?” Trình Tuyết Tường đi tới lương đình nơi Thánh Cô đang đứng, thình lình lên tiếng hỏi.

Lương đình này được dựng lên giữa hoa viên, nhưng hiện giờ đã là cuối thu, bách hoa tàn lụi, lá vàng phiêu lạc, từ trong đình nhìn ra, khắp nơi đều là một mảnh điêu hiu.

Thánh Cô đình chỉ ngâm xướng, phất ống tay áo quay người lại, nhìn thấy Trình Tuyết Tường, nàng khẽ cười một tiếng: “Trình minh chủ, người thực sự không biết hay là giả vờ không biết?” Nàng giơ lên một cánh tay trắng nõn, trên móng tay máu tươi còn nhuộm đỏ, tiếp tục nói: “Hắn trúng độc của ta, mỗi ngày đến thời điểm độc phát, sẽ phải chịu đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm. Chỉ có tiếng ca của ta mới có thể giảm bớt nỗi thống khổ của hắn. Ta ái mộ hắn như vậy đương nhiên không đành lòng để hắn bị đau đớn dày vò.”

Trình Tuyết Tường hừ một tiếng, nói: “Thánh Cô hà tất phải lừa gạt ta? Lúc này căn bản chưa tới thời điểm độc phát. Vốn nghe nói tiếng ca của Thánh Cô có thể quấy nhiễu nhân tâm, nhưng tại hạ khuyên Thánh Cô không nên phí sức lực. Thuộc hạ Võ Lâm minh ta sẽ hộ tống Sở Phi Dương đến nơi an toàn. Người cho rằng dựa vào mấy thủ khúc của người là có thể khống chế hắn sao? Có phần quá coi thường Sở Phi Dương đi. Ngược lại, hắn nếu tận lực chống cự, chẳng phải càng thêm khổ cực sao, khác nào phụ hảo ý của Thánh Cô? Tại hạ khuyên Thánh Cô nên dùng một chút tâm tư uống phí đó để sớm nghĩ cách cứu sống thụ thần thì hơn, đến lúc đó chúng ta đều đạt được sở nguyện của riêng mình, tất cả đều vui vẻ.”

Thánh Cô nghe vậy, hai mắt thẳng tắp nhìn Trình Tuyết Tường, Trình Tuyết Tường cũng bình tĩnh đối diện với nàng. Thánh Cô bỗng nhiên che miệng, cười nói: “Ta nghe ý tứ của Trình minh chủ, là Minh chủ đang rất lo lắng việc Sở Phi Dương bị ta khống chế có phải hay không? Nếu không phải người có mưu đồ đối với Quân Thư Ảnh thì bản thân ta sẽ tin rằng Minh Chủ là một người có tình có nghĩa. Người rõ ràng ham muốn có được thê tử của người ta thì cần phải giả bộ thâm minh đại nghĩa như vậy sao? Bất quá, bản thân ta nghe nói, Quân Thư Ảnh thích nhất người có tình có nghĩa, một thân chính trực. Trình minh chủ chẳng lẽ là vì sở ái của hắn sao? Tiếc rằng người đã làm ra chuyện phản bội, cho dù một ngày kia người có chiếm được thân thể của hắn, cũng sẽ vĩnh viễn không chiếm được trái tim của hắn.” Thánh Cô vẫn cười, cười đến mức tà tính, cười đến mức trương cuồng.

“Người biết cái gì, cũng không phải là hắn thích người có tình có nghĩa, chính nghĩa hiệp sĩ mà là hắn chỉ thích một người đó mà thôi.” Trình Tuyết Tường cười khổ một tiếng, “Nếu như có thể đơn giản như vậy mà có được trái tim của hắn...” Trình Tuyết Tường nói đến đây, lại rơi vào trầm mặc.

“Đủ rồi, ta cũng không muốn nghe Trình minh chủ kể khổ.” Thánh Cô quay người, “Trình minh chủ nếu không có việc gì làm thì cũng nên trông nom xem thụ thần kia của người thế nào. Ta đúng hẹn sẽ hành sự, những chuyện khác người tạm thời quên.”

Thánh Cô nói xong, một đạo thanh ca nhẹ nhàng lại đột nhiên lắng không vang lên. Nàng xướng lên một khúc lạ lùng, cao thấp khởi thừa chuyển hợp như hàm chứa một chút vui mừng. Thanh âm mặc dù không hẳn là vang dội nhưng lại rót thẳng vào lỗ tai người khác, từng chút từng chút xao kích màng nhĩ, giống như có người đang ở ngay bên cạnh mà khẽ ngâm xướng. Trình Tuyết Tường biết thanh âm này được nội lực ép lên, có thể truyền đi rất xa.

Thánh Cô khẳng khái muốn xướng, hẳn cũng không thể lấy tay bịt miệng không cho nàng xướng. Trình Tuyết Tường chỉ có thể ly khai, dọc đường thỉnh thoảng còn bắt gặp một vài võ lâm nhân sĩ trước kia từng uống vũ phách với cặp mắt mê dại nhưng về mặt thì sung sướng đang hướng về phía Thánh Cô, có người thậm chí còn quỳ rạp xuống đất, thành kính cúi lạy.

Trình Tuyết Tường về mặt chán ghét bước qua những người đó, sau khi đi xa một đoạn mới nhận không được đưa mắt nhìn về hướng nhóm người Quân Thư Ảnh lúc trước đã đào tẩu, sắc mặt không khỏi có vài tia lo lắng.

Phía bên này, Sở Phi Dương còn đang tận lực khắc chế từng đợt thanh âm rất nhỏ đang tấn công đại não, ngăn không cho nó xâm chiếm tinh thần. Thanh âm kia xuyên thấu màng nhĩ, rót vào tai, vào não, vào toàn bộ căn cốt huyết nhục, còn ở khắp nơi du động tán loạn, giống như vật có hình có dạng. Trong cơ thể giống như có một sợi dây bị một bàn tay vô hình từng chút từng chút một khuấy động, cuộn lên từng trận sóng lớn ập đến đại não.

Sóng lớn ở trong đầu va đập, đầu đau đến muốn nứt ra, sóng lớn ở trong tim cuộn cuộn, như muốn phá tung bờ ngực, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Càng là chống cự thì đau đớn càng tăng lên gấp bội. Chỉ cần buông tay một cái, là có thể lập tức thoải mái khoan khoái, thậm chí có thể là thoải mái từ trước đến nay chưa từng có.

Nhưng Sở Phi Dương biết rằng hẳn nhất định phải chống cự, phải chịu đựng. Hẳn cả đời này chưa bao giờ chịu khuất phục, cho dù là ngày hôm qua độc phát đã đau đớn đến khắc cốt ghi tâm. Đây là một trận so đấu tinh thần và hẳn nhất định không thể bại trận.

Thời niên thiếu một thân một mình lưu lạc giang hồ, thân rơi vào hiểm cảnh không phải không có, thậm chí là nhiều lần, khi đó mỗi lần hẳn đều trở thành kẻ chiến thắng, huống chi giờ phút này còn có Quân Thư Ảnh đang ở bên cạnh hẳn.

Không biết tại sao, thanh âm kia đột nhiên gián đoạn, Sở Phi Dương rốt cuộc có một chút nhẹ nhõm.

Hắn ngẩng đầu lên lại phát hiện hai mắt Quân Thư Ảnh đỏ xộc, đôi môi còn bị cắn đến nổi bật máu.

Sở Phi Dương dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi, đau lòng chà xát lên đôi môi nhiễm đầy tiên huyết, khăn giọng nói: “Bảo bối, đừng như vậy, ta không sao... không cần lo lắng.”

Quân Thư Ảnh mím môi không đáp. Nhiều ngày như vậy, trải qua biết bao nhiêu chuyện, Quân Thư Ảnh

sớm đã biết Thánh Cô dựa vào máu của Liên Sơn tộc nên năng lực cường đại như thế nào, Sở Phi Dương làm sao có thể không việc gì!

Mấy canh giờ sau hần còn phải chịu đựng một lần độc phát, còn ngày mai, và nhiều ngày sau nữa... cho đến khi tất cả sự tình được giải quyết xong, Sở Phi Dương vẫn còn phải chịu đựng tra tấn dày vò. Hơn nữa, nữ nhân kia trăm phương ngàn kế muốn khống chế thần trí của hần...

“Chờ thụ thân được cứu sống, chờ độc trong người người được giải, ta nhất định phải tự tay giết chết nữ nhân kia.” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói, hần nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay Sở Phi Dương đang đặt trên môi, đầu lưỡi khẽ vươn ra, nhẹ nhàng liếm liếm.

Từ lúc Sở Phi Dương mang theo quang và nhiệt không thể ngăn cản xuất hiện trong cuộc đời y, y chưa bao giờ oán hận, căm ghét một ai đó sâu đậm như thế này. Giống như lệ khí trong lòng bắt đầu dừng động, giống như lại nhớ tới khoảng thời gian mờ mịt khi xưa.

Nữ nhân này chạm vào điều cấm kỵ nhất của y, nàng muốn cướp đi Sở Phi Dương từ trong tay y.

Sở Phi Dương nhìn thấy đầu lưỡi đỏ mọng như ẩn như hiện dưới bờ môi mỏng, xúc cảm ấm áp và ẩm ướt từ đầu ngón tay truyền đến, khiến hần ngay tại lúc này cảm thấy tâm viên ý mãn.

Không cần quá nhiều biểu đạt lo lắng hoặc ngôn từ an ủi, những thứ đó vào thời khắc này đều là dư thừa. Chỉ cần trầm mặc mà nhìn nhau, trao cho nhau ánh mắt hàm chứa tất cả mọi tâm tư là đủ.

“Thư Ảnh, người ở bên tai hát cho ta nghe đi.” Sở Phi Dương đột nhiên nói, “Người không phải biết cách dùng khúc âm để khống chế trùng độc sao? Đại khái cũng giống thủ pháp của Thánh Cô, biết đâu có thể giúp ta thoải mái một chút.”

“Nàng còn có máu của Liên Sơn tộc trợ lực, phương pháp tu luyện cùng với ta bất đồng, chỉ sợ sẽ không có tác dụng.” Quân Thư Ảnh nói, “Bất quá, ta... có thể hát cho người nghe. Người muốn nghe cái gì?”

“Cái gì cũng được, chỉ cần là người hát, ta đều thích nghe.” Sở Phi Dương cười nói.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng xuất ra một khúc điệu. Âm thanh của y lúc đầu có chút không rõ ràng và đứt quãng nhưng dần dần trở nên nhịp nhàng, lưu loát hơn.

Không có ca từ, chỉ có điệu khúc nhu hòa uyển chuyển, từ miệng Quân Thư Ảnh truyền ra ngoài thì biến thành thứ âm thanh rất tự nhiên.

Sở Phi Dương say sưa nhìn khuôn mặt của y, cơ hồ đã quên đi cảm giác về thời gian.

Chẳng biết lúc nào tiếng ca của Thánh Cô lại truyền tới. Quân Thư Ảnh cố ý ở trong điệu khúc của mình

đẩy ra một chút nội lực, do thủ pháp hoàn toàn bất đồng nên đương nhiên đối với Sở Phi Dương không có bao nhiêu tác dụng. Quân Thư Ảnh biết hấn vẫn đang tận lực đối kháng, sợ hấn phân tâm nên định ngừng lại. Lập tức bị Sở Phi Dương nắm lấy bàn tay, càng lúc càng chặt hơn, thậm chí bắt đầu khiến y cảm thấy đau nhưng Quân Thư Ảnh vẫn chỉ biết gắt gao nắm lại bàn tay hấn, cúi đầu ôm hấn vào lòng.

Một đạo hắc ảnh đột nhiên từ đằng xa chạy tới, cuốn theo một trận bụi đất, dừng lại trước mặt hai người nó mới lắc đầu vẫy đuôi, thè lưỡi liếm liếm bàn tay Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương.

“Vượng Tài, người tới đây làm cái gì? Những người khác đâu?” Quân Thư Ảnh cả kinh, quay đầu nhìn về hướng Vượng Tài vừa chạy đến.

Vượng Tài ở cùng chỗ với Tiểu Thạch Đầu và Lâm nhi, như thế nào lại một mình xuất hiện ở đây?

Vượng Tài đương nhiên không biết trả lời. Nó liếm liếm khuôn mặt trắng bệch ướt đầm mồ hôi lạnh của Sở Phi Dương, bỗng nhiên uông uông kêu mấy tiếng rồi ngửa đầu tru lên một tiếng rất dài, hù dọa chim chóc bốn phía hoảng sợ, vỗ cánh bay tán loạn.

Từng đợt tiếng ca của Thánh Cô cứ nhiên bị tiếng tru lỗ mãng của nó chặt đứt, Sở Phi Dương trong nháy mắt cảm nhận được một tia nhẹ nhõm. Hấn ôm chầm lấy cái cổ kiện trắng của Vượng Tài, xoa nhẹ lông, khoe môi vén lên thành nụ cười: “Hảo cẩu!”

Đáp lại hấn chính là một tiếng ô ô tru lên.

Có Vượng Tài phá đám, hơn nữa khoảng cách lại xa, Thánh Cô dường như cũng không thể tiếp tục. Đến gần trưa thì Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh dẫn theo Vượng Tài đã hội hợp cùng với mọi người.

Yến Kỳ cao hứng ôm lấy Vượng Tài, hết ôm lại sờ sờ, Vượng Tài cũng vẫy đuôi đắc ý lao vào lòng Yến Kỳ. Cao Phóng nghe xong chuyện vừa rồi mới xảy ra, suy nghĩ một chút nói: “Võ công của Thánh Cô xuất thân từ Liên Sơn tộc, bao gồm cả phương pháp khống chế nhân tâm. Liên Sơn tộc nhân tựa hồ cùng với vạn vật trong tự nhiên có một mối liên kết không thể nói rõ, chẳng hạn như việc họ dựa vào một gốc thụ thần để sống. Vượng Tài là dã thú có linh tính, bởi vậy đối với những chuyện liên quan đến Liên Sơn tộc và Vô Cực sơn trang, so với những người có võ công cao cường thì nó còn linh mẫn hơn rất nhiều, có lẽ bởi vậy mà nó mới có thể phá hỏng thủ đoạn của Thánh Cô. Nếu ta đoán không sai, thì tác dụng của nó cũng chỉ dừng lại ở đây.” Cao Phóng có chút nuối tiếc nhìn con đại cẩu đang theo Yến Kỳ chơi đùa vui vẻ.

“Nó có tác dụng như vậy cũng là rất tốt rồi.” Sở Phi Dương cười nói, “Sau này nếu như Thánh Cô tiếp tục ngâm xương, thì cứ để Vượng Tài đối phó với nàng, tránh cho việc nàng làm phiền đến ta.” Tay hấn vịn vẹo bả vai mấy cái, nhin không được thở ra một hơi.

Phải chống cự lại với tiếng ca nhiễu loạn thần chí kia, tuy rằng không khó chịu bằng lúc độc phát nhưng cũng đủ phiền phức. Sở Phi Dương lúc này nhìn Vượng Tài, thực sự là nhìn thế nào cũng thấy nó khả ái, nhìn thế nào cũng thấy nó thông minh.

Thanh Lang cùng với Tín Vân Thâm đã dẫn người đi xung quanh xem xét, chọn một nơi thích hợp để hạ trại nghỉ ngơi. Một đám người bắt tay cùng làm, đến quá trưa đã thu xếp ổn thỏa.

oOo

Lời tác giả: Liếm liếm cái gì... Thư Ảnh mau ngâm miệng lại! Móng tay Dê béo kia cũng chưa tẩy rửa!

87. Phong Vũ Vô Cực - Chương 87

Tác giả: Nam Phong Ca

Thoát khỏi Vô Cực sơn trang cũng có một hai trăm người, bởi vì di chuyển vội vàng cho nên ngay cả lương thực cũng không kịp mang theo. Cũng may mọi người ở đây đều giỏi việc săn thú, hiện tại lại đúng mùa thu hoạch, vì vậy vấn đề lương thực không cần quá lo lắng.

Vượng Tài thích nhất là tiểu đệ tử Thanh Phong phái hay vỗ vỗ đầu nó kia, lúc này ngón tay hắn đang chỉ hướng rừng cây, nói: “Vượng Tài, xuất phát!”

Vượng Tài ngẩng đầu ưỡn ngực, sủa mấy tiếng, tứ chi duỗi ra, mạnh mẽ chạy đi. Mấy đệ tử trẻ tuổi tự nguyện ra ngoài hợp thành một đội, tất cả cùng vận khởi khinh công, nhanh chóng chạy theo phía sau Vượng Tài.

Còn một số người khác đang ở khu vực đất trống chôn nồi nấu cơm. Thanh Tĩnh kéo tay Kỳ Lân, hứng trí bừa bừa nói: “Thạch Đầu, Lân nhi, chúng ta đi kiếm củi.”

Ba thiếu niên lôi kéo nhau tới rừng cây bên cạnh, Sở Kỳ đẩy Thanh Tĩnh ra, lắc lắc tay, hừ nói: “Muốn đi thì đi, động tay động chân làm cái gì?”

“Nhìn người xem, thật giống nữ hài tử, Kỳ nhi muội muội!” Thanh Tĩnh bốn cợt cười to.

Sở Kỳ giơ tay lên chém xuống lưng Thanh Tĩnh: “Tên gia hỏa không biết lớn nhỏ! Lân nhi, giáo huấn hắn!”

“Thanh thúc thúc nhìn thấy đó, chúng ta đến chỗ không người rồi ra tay.” Sở Lân cũng nhếch môi cười, bị Thanh Tĩnh dắt tay nhưng đã lật ngược tình thế án trụ được cả vai hắn.

“Này, hai người các người, đừng quên các người là ca ca!” Thanh Tĩnh hét lớn, “Sao có thể khi dễ ta nhỏ

tuổi khờ dại?”

Sở Kỳ cười hắc hắc: “Nhỏ tuổi khờ dại a, người nói ai? Ta như thế nào không nhìn ra?”

Sở Lâm cũng phụ họa: “Đúng a, ai là ca ca? Hắc không phải là Kỳ nhi muội muội của người sao?”

“Lâm nhi, người tại sao cũng không biết lớn nhỏ? Ca ca hảo đau lòng. A Tĩnh, giáo huấn hắc!”

Thanh Lang ngồi dưới bóng cây, nhìn ba đứa trẻ vừa đi kiếm củi vừa cãi nhau ầm ĩ, thở dài một hơi nói: “Mấy tiểu tử này cũng đã trưởng thành.”

Một quả tử đột nhiên từ trên trời rơi vào lòng hắc, Yến Kỳ đứng ở bên cạnh, hai tay áo vén lên đến tận khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng nõn. Hắc đưa cho Thanh Lang một thanh tiểu đao: “Cao Phóng hái, hắc nói ăn rất ngon. Mau, gọt vỏ đi!”

Thanh Lang bất đắc dĩ tiếp nhận tiểu đao, nhẩn nhẩn cầm lấy quả tử, sau khi lau chùi sạch sẽ bằng y phục đất tiền của mình mới bắt đầu thuần thục gọt vỏ.

Tiểu ưng cánh cứng, một ngày nào đó sẽ muốn ly khai khỏi sự che chở của y, tự mình bay đi xa. Nhưng con người này muốn đòi nợ y, mà phải đòi cả đời, y tất nhiên phải luôn luôn dang rộng đôi cánh, che chở thật tốt, bảo vệ thật tốt chú chim nhỏ xinh đẹp nhưng yếu ớt, ưa nuông chiều này.

Quân Thư Ảnh cầm lấy hai xiên thịt coi như bữa trưa, lại từ trong ngực lấy ra bình sứ trắng, nắm trong tay trầm ngâm một lát mới xoay người đi tìm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương lúc này đang ngồi trên một vách núi không cao lắm, gió núi mạnh mẽ thổi lên mặt, mang theo từng trận mát mẻ cuối thu.

Thời điểm Quân Thư Ảnh đi tới, hắc không cần quay đầu lại cũng có thể nhận ra tiếng bước chân của y.

Khóe miệng Sở Phi Dương hơi cong lên, cho đến khi Quân Thư Ảnh ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, đưa tới một xiên thịt nướng, hắc mới quay đầu nhìn y.

“Ta là người bệnh, cho nên ta được nhân hạ bảy ngày. Nghĩ như vậy, kỳ thực cũng rất mãn nguyện đi.” Sở Phi Dương cười nói.

“Đừng nói nhảm, ăn đi.” Quân Thư Ảnh đưa xiên thịt tới trước mặt Sở Phi Dương.

“Có thịt không có rượu, thật sự là đáng tiếc!” Sở Phi Dương than thở, đưa tay tiếp nhận.

Quân Thư Ảnh cúi đầu trầm mặc một lát mới mở miệng nói: “Phi Dương, sắp đến giờ độc phát, ngày hôm nay sẽ đau đớn hơn hôm qua rất nhiều, ta...” Quân Thư Ảnh mím môi, không nói gì nữa.

Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dạng thê thảm ngày hôm qua của Sở Phi Dương khi phải chịu đựng kịch độc tra tấn, hơn nữa ngày hôm nay sẽ đau đớn hơn gấp bội thì hết thảy ngôn ngữ vào thời khắc này đều vô lực nói ra. Quân Thư Ảnh cũng không muốn an ủi, bởi vì Sở Phi Dương căn bản không cần.

“Ta sẽ bồi bên cạnh ngươi.” Quân Thư Ảnh ôm chặt lấy cổ Sở Phi Dương, trán đặt trên vai hắn, thấp giọng nói.

Sở Phi Dương vòng tay ôm lấy y, xoa nhẹ đỉnh đầu y, môi mỏng có một chút khô nứt cong lên, cười nói: “Ngoan, không cần đau lòng, chúng ta cũng không phải sinh ly tử biệt. Ta nghe nói, trên giang hồ lưu truyền một loại công phu tuyệt đỉnh, nhất định phải dịch cân tủy tủy, trải qua tra tấn cực hạn trên thân thể mới có thể đại thành. Ngươi cứ coi như ta đang tu luyện công phu đó là được rồi.”

“Nếu như phải tu luyện như vậy thì tuyệt đỉnh võ công cũng là đồ bỏ đi, ta chỉ muốn ngươi không phải chịu khổ.” Quân Thư Ảnh tiếp tục thấp giọng nói. Tựa hồ trong bầu không khí này, lời nói thân mật nhu thuận cũng có thể dễ dàng nói ra.

Sở Phi Dương hôn nhẹ lên tóc y, cười nói: “A, nói ngọt chết mất. Ngươi rõ ràng hiểu ta thích nhất cái gì, nhớ rõ từ nay về sau phải thường xuyên cho ta nếm thử ngọt ngọt như thế này.”

Quân Thư Ảnh không đáp, Sở Phi Dương lắc lắc y, nói: “Đợi lát nữa độc phát, ta cũng không muốn lại bị người khác quây thành một vòng nhìn ta. Ta chỉ cần một mình ngươi bồi bên cạnh là đủ rồi.”

Bởi vì yêu cầu của Sở Phi Dương nên Quân Thư Ảnh cùng với hắn tránh mặt khỏi chỗ đông người, tìm tới một sơn động kín đáo.

88. Phong Vũ Vô Cực - Chương 88

Tác giả: Nam Phong Ca

Tới sơn động, Quân Thư Ảnh để Sở Phi Dương ngồi ở một bên rồi tự mình nhặt vài cành củi khô, đốt lên một đồng lửa.

Việc cần làm đã làm xong, Quân Thư Ảnh cũng tìm một vị trí để ngồi xuống. Trong khoảnh khắc đó hai người lại nhìn nhau không nói gì, Sở Phi Dương vẫn chỉ mỉm cười nhìn y.

Quân Thư Ảnh có chút không được tự nhiên, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, nói: “Ngươi cười cái gì?”

“Không có.” Sở Phi Dương quệt môi, “Ai, người ngồi xa như vậy làm gì? Tới đây!” Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, muốn Quân Thư Ảnh qua đó ngồi.

Quân Thư Ảnh đứng dậy di chuyển qua đó, mới vừa ngồi xuống, bàn tay đã bị Sở Phi Dương nắm lấy đặt lên đầu gối hắn, sau đó cũng không quên vuốt ve lên mu bàn tay y.

Sở Phi Dương cười tủm tỉm nhìn y: “Thư Ảnh a, người có phải đang nghĩ ngợi gì đó hay không? Vi phu đã như vậy, người cảm thấy vi phu còn có thể làm gì người sao? Vi phu nào có cầm thú như vậy!”

Quân Thư Ảnh rút tay về, nói: “Suy nghĩ gì chứ! Người ngậm miệng tiết kiệm khí lực đi.” Y cúi đầu từ trong ngực lấy ra bình sứ trắng chứa máu của Cầm Anh, mở nắp bình, nhìn Sở Phi Dương: “Vật này không biết khi nào dùng thì được hiệu tốt nhất, người muốn uống trước một chút hay không?”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Không phải vạn bất đắc dĩ thì ta không muốn uống thứ này.”

“Người đừng cố chấp nữa, đến lúc nào mới là vạn bất đắc dĩ?” Quân Thư Ảnh bất mãn nói, “Người cảm thấy nếu uống máu này thì người cũng sẽ giống những kẻ vì không chịu được đau đớn dày vò mà khuất phục Vô Cực sơn trang kia sao?”

Quân Thư Ảnh nói đúng, Sở Phi Dương tuy rằng không hẳn là hoàn toàn nghĩ như thế nhưng cũng không thể phản bác, chỉ biết quệt môi cười.

“Người từ lúc nào thì trở nên cứng nhắc như vậy?” Quân Thư Ảnh nói, “Mục đích của chúng ta không phải là nhanh chóng vượt qua sự tra tấn của độc dược sao? Chỉ cần có thể đạt được mục đích thì bằng thủ đoạn nào cũng không quan trọng. Vả lại thứ này là do Cầm Anh tự nguyện, cũng không phải là chuyện thương thiên hại lý.” Y nói xong liền đưa bình sứ tới trước mặt Sở Phi Dương, “Uống!”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ tiếp nhận, vừa mới đưa tới bên miệng thì động tác của hắn đột nhiên khựng lại.

Quân Thư Ảnh trong nháy mắt thấy hắn như vậy, cảm thấy bất an.

Y cúi người tiến về phía trước: “Phi Dương, người làm sao vậy?” Vừa dứt lời, bàn tay Sở Phi Dương đang nắm bình sứ đột nhiên buông thõng.

Quân Thư Ảnh vội vàng đỡ lấy, lại bị tiếng thở mỗi lúc một nặng nề của Sở Phi Dương làm cho phát hoảng.

Sở Phi Dương nhú mồm, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt thoáng cái bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, thân hình cao lớn cũng chậm chậm khom lại, khẽ cuộn người ngã sang một bên.

“Phi Dương, người tỉnh, uống hết cái này đi!” Quân Thư Ảnh quỳ gối bên cạnh hắn, nôn nóng đem bình sứ tiến tới bên miệng Sở Phi Dương.

Thế nhưng trải qua mỗi một lần độc phát mãnh liệt, lúc này so với ngày hôm qua thì rõ ràng nghiêm trọng hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã đem thần trí Sở Phi Dương đánh cho thất linh bát lạc, ngay cả một chút thanh tỉnh cũng khó có thể bảo trì. Chẳng qua là với năng lực vốn có, hấn vẫn cắn chặt hàm răng nhẫn nhịn chịu đựng.

Toàn bộ đau đớn của Sở Phi Dương đều bị hấn áp lại trong cổ họng, tiếng rên nhẹ mơ hồ từ trong miệng phát ra khiến Quân Thư Ảnh càng thêm đau lòng.

Quân Thư Ảnh thấy Sở Phi Dương đã hoàn toàn rơi vào hôn mê, căn bản không cách nào tự mình uống giải được. Y cắn răng, mở nắp bình, mạnh mẽ ngửa đầu rót nửa bình máu vào miệng mình rồi dùng hai tay giữ chặt đầu Sở Phi Dương, nhắm thẳng hướng đôi môi không có chút huyết sắc.

Dịch thể đỏ tươi từ nơi tiếp xúc giữa hai đôi môi chảy vào miệng Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh sợ Sở Phi Dương không nuốt xuống liền gắt gao chặn môi của hấn, vươn đầu lưỡi ra, thâm nhập vào trong miệng Sở Phi Dương, nhất định phải chờ đến khi hấn nuốt xuống giải được mới chậm rãi rút ra.

Vẫn chưa kịp dựng thẳng người thì gáy lại đột nhiên cảm nhận được một cổ đại lực. Sở Phi Dương giờ một bàn tay lên, dùng sức áp Quân Thư Ảnh trở lại trước ngực mình.

Không biết Sở Phi Dương là đang thanh tỉnh hay mất kiểm soát, khí lực trên tay cũng không còn chính xác, thoáng một cái đem Quân Thư Ảnh không một chút phòng bị giam giữ chặt chẽ vào trong lòng.

“Phi Dương?” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hấn nhưng chỉ có thể nhìn thấy hầu kết Sở Phi Dương đang liên tục di động, khóe mắt đang nhắm nghiền, lông mi khẽ run.

Tựa hồ máu của Liên Sơn tộc thực sự có hiệu quả, độc phát dữ dội thật không ngờ nhanh chóng đã dịu xuống. Sở Phi Dương tuy rằng còn chưa mở miệng nhưng Quân Thư Ảnh đã có thể cảm nhận được, khối thân thể ấm áp phía dưới lúc trước còn run rẩy lúc này đang dần dần an ổn trở lại.

Quân Thư Ảnh thở hắt ra một hơi, cũng đã bình tĩnh hơn. Cơ thể vẫn đang bị Sở Phi Dương án trụ chặt chẽ, y cũng không giãy giụa mà chỉ nghiêng mặt áp lên khuôn ngực Sở Phi Dương, chờ hấn tỉnh lại.

Thanh âm lép bép phát ra từ đồng lửa đang cháy, Quân Thư Ảnh nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn ngọn lửa đang nhảy múa, ánh mắt chậm rãi mơ màng, mi mắt cũng tự giác cảm thấy nặng nề, không bao lâu liền nhắm lại, ngủ thiếp đi.

Không phải là không đủ cảnh giác, chỉ là không khí lúc này rất tốt. Gối lên ngực Sở Phi Dương, thật giống như đã về tới nhà, bên cạnh lại có người kia cho nên Quân Thư Ảnh không tự chủ được mà thả lỏng toàn thân, những ngày qua mỗi một liên tiếp áp đến như thủy triều, trong nháy mắt bao phủ lấy y.

Quân Thư Ảnh bị người náo đến tỉnh, lúc ý thức còn chưa rõ ràng y phát hiện bản thân mình từ nằm sấp đã chuyển thành nằm ngửa, trong lòng không khỏi ảo não, lòng cảnh giác của mình cư nhiên đã thấp đến trình độ này? Bị người lật tới lật lui vẫn có thể không tỉnh, rốt cuộc là có bao nhiêu mệt mỏi?

Sở Phi Dương thấy mi mắt y rất nhanh khẽ động mấy cái, biết y đã tỉnh. Hắn một tay chống đầu, một tay cầm cọng cỏ phá rối Quân Thư Ảnh. Hai người đều đã được hắn cởi bỏ phi phong (áo khoác mặc bên ngoài) rộng thùng thình, trong sơn động được lửa hồng sưởi ấm, lúc này thật sự là rất dễ chịu.

Quân Thư Ảnh đưa tay gạt ra cọng cỏ đang cố tình trêu chọc, y nhú mày mở mắt, thấy Sở Phi Dương cũng đang cúi đầu nhìn mình.

Sở Phi Dương cười cười, không nói chuyện, sau đó lại cúi đầu, hôn lên đôi môi Quân Thư Ảnh.

Nếu chỉ là hôn môi, Quân Thư Ảnh sẽ không một chút ý kiến, y thích cảm giác thân mật cùng với Sở Phi Dương.

Nhưng một bàn tay cứ nhiên không chút khách khí mà kéo y kết (nút buộc, thắt) trên y phục y ra, chui qua cổ áo, ngênh ngang tấn công trọng điểm, tại nơi mềm mại mẫn cảm kia bắt đầu càn mẫn trêu đùa, thật sự là khiến Quân Thư Ảnh muốn nhẫn cũng không thể nhẫn.

Quân Thư Ảnh không thể nhịn được nữa ngồi thẳng dậy, xiêm y trước ngực hở một nửa càng làm y thẹn quá hoá giận, trong khi bàn tay kia cứ nhiên không biết chừng mực vẫn còn quấy nhiễu, thậm chí cách thức càng lúc càng khó chấp nhận hơn.

Quân Thư Ảnh nắm chặt lấy bàn tay Sở Phi Dương còn đang làm loạn, giận giữ nhìn Sở Phi Dương: “Người chẳng đã nói người không phải cầm thú sao?”

Sở Phi Dương bày ra vẻ mặt hết sức vô tội: “Ta nếu là đối với người khác làm như vậy mới gọi là cầm thú. Người là người của ta, đây là ta đang đòi hỏi, sao lại nói ta cầm thú?”

“Người! Không thể nói lý lẽ!” Quân Thư Ảnh tức giận, mặt đỏ bừng bừng nhìn hắn.

Sở Phi Dương lại áp người tới, rõ ràng cho thấy biểu hiện đòi hỏi.

Thực sự trong đầu hắn không hề có ý niệm đó, nhưng chứng kiến Quân Thư Ảnh ngủ say trong lòng hắn đang từ giữa mê man tỉnh lại, bộ dạng yên bình mỹ hảo như vậy, trên khóe môi còn dính lại một chút màu đỏ càn mẫn lệ động lòng người, khiến cho dục vọng nín nhịn lâu ngày bắt đầu thức tỉnh.

Chỉ là còn đang ở bên ngoài hành sự, nếu không ở phương diện này Sở Phi Dương từ trước đến nay không bao giờ tự ủy khuất chính mình.

“Hảo bảo bối, thưởng vi phu một cái vui vẻ đi.” Sở Phi Dương cười đòi hỏi, đưa tay kéo đai lưng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh bị hắn bức đến góc tường, chỉ có thể giơ một chân lên chặn trước ngực Sở Phi Dương, lúc

mới phát hiện chẳng biết lúc nào thậm chí ngay cả giày cũng đã bị cởi bỏ.

Ánh lửa bập bùng chiếu rọi khiến sắc mặt của y càng đỏ hơn: “Không được, người chớ xằng bậy. Người vừa mới trải qua độc phát, ít nhất sáu ngày sau phải kiềm chế. Thời gian này người không lo nghĩ ngợi còn muốn loạn thất bát tao cái gì!”

Vô luận Sở Phi Dương náo như thế nào, Quân Thư Ảnh lúc này vẫn cương quyết không thỏa hiệp. Sự tình liên quan đến thân thể Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh tuyệt đối không dám đem ra làm trò đùa.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ buông tha, cũng không thể cương ngạnh.

“Thật không cho?”

Quân Thư Ảnh mím môi, nhưng chỉ cau mày nhìn hắn.

“Vậy được rồi, ta cho người kí sổ, sau này trở về sẽ tính nợ.” Sở Phi Dương ngồi xếp bằng trên phi phong, ngửa đầu làm ra một động tác độ lượng.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy người này thái độ rất có thể chọc điên người khác, nhưng y phải cố gắng kiềm chế, tựa hồ cũng không biết phản bác hắn như thế nào, chỉ có thể bực mình gật đầu.

Hai người ngồi xếp bằng trên phi phong mắt to mắt nhỏ trừng nhau một lát, Sở Phi Dương vươn tay kéo Quân Thư Ảnh qua: “Chúng ta trở về đi, sắc trời cũng sắp tối.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, cúi người mặc lại y phục đã bị Sở Phi Dương loạn bậy. Sở Phi Dương dập lửa, nhận lấy phi phong, phỉ phỉ bụi đất rồi mặc lại trên người.

89. Phong Vũ Vô Cực - Chương 89

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh quay lại nơi mọi người hạ trại dừng chân, Thanh Lang nhìn thấy hai người, nhưn mày: “Độc lại phát tác?”

Sở Phi Dương gật đầu, đi đến ngồi xuống cạnh đống lửa.

Thanh Lang lại nhìn Quân Thư Ảnh, cười nói: “Hai người các ngươi vô thanh vô tức tránh mặt chúng ta, hại mọi người lo lắng một trận.”

“Không nhìn ra người có gì lo lắng.” Quân Thư Ảnh thản nhiên đáp lời.

“Chẳng lẽ muốn bản giáo chủ khóc trước mặt người sao?” Thanh Lang nói, “Ta nói, Sở huynh độc phát thì độc phát đi, có sao còn phải biến y phục Thư Ảnh trở nên lộn xộn như vậy?”

Quân Thư Ảnh theo bản năng cúi đầu nhìn xiêm y của mình. Vừa rồi vội vàng sửa sang lại, khó tránh khỏi có gì đó không chỉnh tề.

Bất quá nhìn hết một lượt, xiêm y trên người hết sức ngay ngắn, nào có cái gì lộn xộn?

Ngẩng đầu lên, lại thấy Thanh Lang cười cười không mang hảo ý. Quân Thư Ảnh biết đây là Thanh Lang đang diễn trò, dứt khoát quay mặt đi không thèm để ý.

Sở Phi Dương thần tình mệt mỏi, đi tới đồng lửa châm thêm một cành củi: “Thanh huynh, huynh đừng trêu chọc Thư Ảnh. Rảnh rồi thì kiếm việc để làm, ta thấy huynh quá nhàn hạ rồi.”

“Còn dám nói ta, huynh không nhàn rồi sao?”

“Ta là đang bị thương.”

Thanh Lang nhìn Sở Phi Dương, trong đầu đem sự việc chấp nối. Đây là bởi vì chuyện muốn làm nhưng chưa được thỏa nguyện hay sao? Nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng chính là không thể dùng lý lẽ để nói chuyện như vậy sao?

“Bản giáo chủ rất hiểu, người đang thương tiếc người khác, bản giáo chủ sẽ không chấp nhặt với người.” Thanh Lang đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Sở Lâm ôm một bọc hoa quả chạy tới, đặt trước mặt Quân Thư Ảnh: “Phụ thân, a cha, đây là ta cùng Kỳ nhi và A Tình hái được, đã rửa sạch sẽ. Hai người ăn đi.”

Quân Thư Ảnh cầm lên một quả tử, ngẩng đầu hỏi: “Ca ca của người đâu?”

“Đang ở chỗ Cao thúc thúc và Yến thúc thúc hỗ trợ bọn họ.”

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn sắc trời, minh nguyệt đang bị che khuất bởi đám mây rất dày. Sau khi từ trong sơn động đi ra, suốt cả một đoạn đường, hắn luôn cảm thấy trong lòng có một chút bất an.

Sở Phi Dương nói: “Lâm nhi, người đi nói Tín thúc thúc tăng cường cảnh giới xung quanh, ngàn vạn lần không thể để phát sinh sự việc bất ngờ.”

Sở Lâm đáp ứng, rất nhanh chạy đi.

Quân Thư Ảnh nắn nắn quả tử trong tay, đưa tới trước mặt Sở Phi Dương: “Sao vậy? Người phát giác cái gì sao?”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Là một chút trực giác, chỉ mong do ta suy nghĩ nhiều.”

Mọi người hôm nay vừa mới chạy khỏi Vô Cực sơn trang, đến được nơi nay tương đối an toàn, khó tránh khỏi sẽ buông lỏng cảnh giác, Sở Phi Dương chỉ hy vọng mấy ngày tới sẽ không có sóng gió, suôn sẻ trôi qua.

Thế nhưng trời không chiều lòng người. Lúc nửa đêm, tại nơi đóng quân đột nhiên phát sinh rối loạn. Tất cả mọi người vốn ngủ không sâu, một trận náo loạn này liền khiến bọn họ tỉnh giấc.

Mấy người Sở Phi Dương vừa đi ra ngoài đã thấy, là A Doanh của Liên Sơn tộc. Nàng một thân một mình tìm đến, lúc này toàn thân chật vật bị mấy người vây quanh. Cương đao chỉ vào, dưới ánh đuốc soi rọi vẫn không ngừng run rẩy.

“A Doanh, người tại sao tới đây? Trong sơn trang có chuyện gì sao?” Sở Phi Dương rảo bước đi tới hỏi.

A Doanh run rẩy đôi môi, không biết là bởi lạnh hay sợ, cố lấy dũng khí, mở miệng nói: “Sở đại hiệp, Thánh Cô muốn giết ba vị trưởng lão, ta... ta không biết ai còn có khả năng cứu bọn họ...”

“Cái gì?” Tín Vân Thâm nói, “Nàng ta tại sao lại muốn làm việc đó? Ba lão nhân kia nào khác người đã chết, nàng làm chuyện vô ích là muốn nhằm mục đích gì?”

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn A Doanh yếu ớt, lạnh giọng nói: “Nơi này cách Vô Cực sơn trang khá xa, người không biết khinh công, người làm như thế nào tới được đây? Thủ vệ Vô Cực sơn trang canh phòng nghiêm ngặt, người làm cách nào trốn ra ngoài?”

A Doanh bị y làm khó dễ, có vẻ càng thêm sợ hãi, rõ ràng chưa bao giờ phải trải qua những việc như vậy, vẫn như trước cố gắng lấy dũng khí để trả lời: “Ta... Ta cưỡi ngựa tới. Trong Vô Cực sơn trang hiện tại rất loạn, trang chủ không thấy tung tích, Thánh Cô căn bản không có tâm tư quản. Đại khái nàng thấy chúng ta nhu nhược vô năng, căn bản không đem Liên Sơn tộc nhân để vào mắt. Cẩm Anh bị độc được cần phá, cơ thể không tốt, ta luôn bồi cạnh hắn. Ta lúc này ra ngoài, hắn hiện tại chính là một thân một mình ở lại đó...” Nàng nói xong lại mím môi, ánh mắt lo lắng.

Tín Vân Thâm nói: “Quân đại ca, những lời nàng nói là thật. Thời điểm chúng ta rút khỏi Vô Cực sơn trang, vốn định mang theo Cẩm Anh nhưng độc thương của hắn quá nặng không có biện pháp đưa hắn đi, chỉ có thể đem hắn giấu đi, để A Doanh ở lại chiếu cố hắn.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Cao Phóng lên tiếng, “Ba vị trưởng lão như người đã chết, một chút uy hiếp

cũng không có. Thánh Cô hiện tại muốn giết họ, khẳng định là có mưu đồ.”

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút, phân phó: “Ta cùng với Thanh Lang, Thư Ảnh sẽ quay lại đó, Vân Thâm, người cùng với những người khác ở lại chờ chúng ta trở về.”

“Không được, Đại sư huynh, huynh trong người trúng độc, như thế nào còn muốn quay lại Vô Cực sơn trang?” Tín Vân Thâm nắm chặt Sở Phi Dương, “Mỗi lần Thánh Cô kia ngăm xướng huynh sẽ khó chịu, như vậy còn có thể cứu người sao? Vẫn là huynh nên ở lại, ta đi.”

“Vậy để Vương Tài đi theo.” Sở Phi Dương nói, “Có Thanh Lang và Thư Ảnh cùng đi, cho dù có gì phát sinh ngoài dự liệu ta cũng dễ dàng thoát thân. Nơi này hai ba trăm người, người muốn bọn họ dựa vào một người thân mang bệnh trạng như ta sao? Ngoan, nghe lời Đại sư huynh, người bảo vệ tốt nơi này, ta sợ Vô Cực sơn trang sẽ còn có hành động khác.”

Sở Phi Dương từng câu từng chữ hợp lý. Tín Vân Thâm biết không thể hành động theo cảm tính, mặc dù lo lắng nhưng cũng chỉ biết để Sở Phi Dương đi.

Sau khi Tín Vân Thâm dẫn theo A Doanh trở lại doanh địa, Quân Thư Ảnh liền kéo lấy cổ tay Sở Phi Dương: “Chỉ là cứu mấy lão nhân, ta và Thanh Lang đi là được rồi. Người nào nhiệt cái gì? Thánh Cô kia, nàng ta... một lòng muốn có được người.” Quân Thư Ảnh cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nàng làm ra việc này, rõ ràng là muốn người cắn câu.”

“Ta biết.” Sở Phi Dương thở dài nói.

“Biết mà người còn muốn đi?” Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn hấn.

Sở Phi Dương sờ sờ khuôn mặt y: “Ta không muốn khoanh tay chờ chết. Cho đến khi thụ thần được phục sinh thì chúng ta không thể động vào nàng. Đây mới là chiêu thứ nhất của nàng, sau này ai biết nàng còn có bao nhiêu hậu chiêu, nếu ta chỉ trốn tránh thì sẽ rất bị động. Ngược lại ta muốn xem, Thánh Cô rốt cuộc là có mưu đồ gì?”

“Mê hồn được.” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Nàng không phải muốn mê hoặc trái tim Sở đại hiệp người nhất sao? Từ trước đến nay chưa từng thấy kẻ nào đáng căm ghét như thế.”

Sở Phi Dương khẽ cười, nói: “Tiếc là nàng tìm nhầm chỗ. Trái tim của ta đã sớm không còn trên người ta nữa rồi.”

Thanh Lang sau khi phân phó mọi chuyện ổn thỏa, từ phía sau đi tới, nghe được một câu này khiến y không thể không mở miệng: “Được rồi, người đừng ở chỗ này mà khua môi múa mép, chúng ta nhanh đi thôi, tốt nhất trước khi trời sáng phải quay về ngủ một giấc mới được.”

Ba người lập tức lên đường, sau một canh giờ vận khởi khinh công đã tới được địa phận Vô Cực sơn trang.

Ở nơi này, cho dù là nửa đêm nhưng trong sơn trang tuyệt nhiên không yên tĩnh. Bên trong bức tường đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, hoàn toàn không chỉnh tề như lúc trước có Vô Cực trang chủ chủ trì.

90. Phong Vũ Vô Cực - Chương 90

Tác giả: Nam Phong Ca

Màn lụa đỏ thắm, noãn hương thơm ngát.

Thánh Cô ngồi trước gương đồng, diện vô biểu tình nhìn dung nhan như hoa được phản chiếu trên mặt gương.

Ngọc nhi ở phía sau lưng, cầm lấy một cây trâm cài vào giữa búi tóc nàng.

“Tỷ tỷ, Ngọc nhi không rõ, tỷ tỷ hiện tại vì sao phải động tới mấy lão gia hỏa kia?” Ngọc nhi nhịn không được mở miệng hỏi, “Tỷ tỷ cùng với Trình Tuyết Tường không phải đã thỏa thuận rồi sao? Tỷ cứu Liên Sơn tộc nhân, hần giúp tỷ đoạt lại Vô Cực sơn trang. Bây giờ tỷ muốn giết trưởng lão Liên Sơn tộc, chẳng phải sẽ khiến mọi chuyện thêm rắc rối sao?”

Thánh Cô cười lạnh một tiếng: “Ngọc nhi, muội quá ngây thơ rồi. Muội cho rằng Trình Tuyết Tường là thật lòng thật dạ định ước với ta sao?”

“Cái gì? Chẳng lẽ hần định lừa gạt tỷ tỷ?” Ngọc nhi cả giận nói, “Vậy tại sao mỗi ngày tỷ còn dùng máu của mình tưới lên gốc thụ thần kia?”

“Hần có gạt ta hay không cũng không sao cả.” Hai tay Thánh Cô vuốt ve lược gỗ trong tay, “Dù sao hần cũng hết giá trị lợi dụng rồi.”

“Tỷ tỷ rốt cuộc suy nghĩ muốn làm cái gì?” Ngọc nhi khó hiểu hỏi.

“Ngọc nhi ngốc, tỷ tỷ muốn làm cái gì, muội không cần biết.” Thánh Cô đứng dậy, “Thời cơ đến rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Ngọc nhi gật đầu, đi theo Thánh Cô bước qua cánh cửa sơn màu đỏ son.

Cửa vừa mở ra, tiếng huyên náo cùng với sức nóng của hỏa quang vốn được ngăn cách bên ngoài lúc này đồng thời truyền đến.

Mọi người từ sớm đã đứng bên ngoài chờ đợi, vừa thấy Thánh Cô xuất hiện lập tức không ai bảo ai nhất tề quỳ xuống, thi hành đại lễ.

Thánh Cô ngửa đầu nhìn mộcthaisớm đã được chuẩn bị tốt ở chính giữa viện tử, trên đó đang trổiba vị trưởng lão Liên Sơn tộc thân hình gầy gò.

Thánh Cô xuyên qua mọi người, trực tiếp đi tới mộcthai, ánh mắt lạnh lùng quét quaba vị trưởng lão, sau đó kéo lấy mộtvị. Nàng tự cắn ngón tay củamình, nhỏ xuống mấy giọt máu cho vị trưởng lão kia uống, sau đó đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu củalão, bắt đầu vận khí phát lực.

Ngọc nhi vẫn như trước đi bên cạnh Thánh Cô, trong sân những người khác tự giác xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, Tứ Phương trại dân và võ lâm nhân sĩ đều nhập Vô Cực sơn trang đứng thành hai nhóm riêng biệt. Mọi người đều cúi đầu, chỉ chờ Thánh Cô phân phó. Nếu nhìn kỹ lại, rõ ràng có mấy kẻ võ lâm nhân sĩ sắc mặt tiêu tụy thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía ba vị trưởng lão Liên sơn tộc, trong mắt lộ ra vài nét hết sức thềm thuồng.

Máu củaliên sơn tộc nhân đã có thể mang đến khoái hoạt giống như tiên cảnh, vậy không biết máu củamấy lão gia hỏa này sẽ có mùi vị như thế nào?

Qua mộtnén hương, vị trưởng lão dưới tay Thánh Cô đã có mộrchút dấu hiệu thức tỉnh, hai cánh tay mềm nhũn thỉnh thoảng co rút.

Thánh Cô buông trưởng lão kia ra, lạnh giọng phân phó đệ tử Vô Cực sơn trang chạy tới trổilão trở lại.

Mộrchậunước lạnh gội lên đầu, thân thể lão nhân khẽ run lên, rốt cuộc đã bắt đầu lấy lại được tri giác.

Tựa hồ như vậy còn chưa đủ, Thánh Cô đứng ở mộtbên quan sát, ra lệnh cho mấy tên đệ tử tiếp tục dùng hết mọi thủ đoạn cho đến khi trưởng lão kia tỉnh lại mới thôi,.

Chậunước lạnh thứ ba gội xuống, trưởng lão rốt cuộc không chịu nổi kích thích, đã khôi phục thần trí.

“Trưởng lão, ngài còn nhớ rõ ta không?” Thánh Cô tiến lên phía trước, khóe miệng lộ ra mộtnét có thể gọi là tươi cười ôn hòa.

Trưởng lão kia bị độc huyết và nội lực mạnh mẽ xâm chiếm, lại bị nước lạnh thấu xương luân phiên kích thích, bởi vậy mới có thể duy trì được mộttia thanh tỉnh, lúc này từ đầu đến chân đều cảm thấy đau đớn vô cùng.

Lão kiên cường mở to đôi mắt vàng đục nhìn Thánh Cô. Tựa hồ mới chỉ liếc mắt mộtcái đã tiêu hao toàn bộ khí lực, lão lại tiếp tục rú mí mắt xuống, giật giật đôi môi: “Người là... tiểu nữ hài kia.”

“Trưởng lão trí nhớ thật tốt.” Thánh Cô tiếp tục cười nói, “Đúng lúc ta có một vấn đề muốn trưởng lão giải đáp, bởi vậy mới thức tỉnh trưởng lão, quấy rầy trưởng lão thanh tịnh. Chỉ cần trưởng lão hảo hảo trả lời vấn đề của ta, ta nhất định sẽ đối xử tử tế với trưởng lão, còn hoàn lại cho trưởng lão một cái thanh tịnh.”

Trưởng lão cúi thấp đầu, động cũng không động nhưng Thánh Cô biết lão hoàn toàn thanh tịnh, nghe được lời nàng nói.

Thánh Cô tiến lại gần, thanh âm mang theo một chút lạnh lẽo: “Thánh tử Liên Sơn tộc... rốt cuộc là ai?”

Trưởng lão thân thể khẽ động, chậm rãi ngược hai mắt lên: “Các ngươi... vẫn chưa tìm được hắn? Cảm tạ thiên thần...”

“Trưởng lão, ngài tuổi tác đã cao, cần gì phải tự làm khó dễ mình?” Thánh Cô nói, “Ta chỉ cần biết Thánh tử là ai, ta tin rằng trưởng lão cũng không hy vọng ta sẽ đem Liên Sơn tộc nhân từng người bắt tới đánh đập tra hỏi đi.”

“Bọn họ không biết...” Trưởng lão thấp giọng giải thích, “Kỳ thực... ta cũng không biết, Thánh tử là do thụ thần lựa chọn, các ngươi đã đem thụ thần hủy đi, chỉ bằng mắt thường, không ai có thể nhận biết Thánh tử thông thiên tài năng rốt cuộc là người nào.”

“Nếu đúng là như vậy thì trưởng lão cũng trở thành kẻ vô dụng rồi.” Thanh âm của Thánh Cô lạnh xuống, “Vô Cực sơn trang chưa bao giờ nuôi dưỡng phế nhân.”

Thánh Cô vừa dứt lời, phía sau đột nhiên truyền đến một cỗ lương phong ám lực. Nàng mạnh mẽ nghiêng người tránh được, quay đầu nhìn lại, là Trình Tuyết Tường tay cầm Ảnh Nhẫn, đang chìa mũi kiếm sáng loáng về phía nàng.

“Thánh Cô, ước định của chúng ta cũng không bao hàm điều này.” Trình Tuyết Tường diện vô biểu tình nói, kiếm trong tay vững vàng chỉ vào Thánh Cô, giống như chỉ cần nàng hơi có dị động kiếm của hắn lập tức có thể trong nháy mắt phong kín tất cả đường lui của nàng.

“Nếu đã không bao hàm, Trình minh chủ cần gì phải xen vào việc của người khác.” Thánh Cô hừ lạnh một tiếng, “Người hiện tại xen vào việc của người khác, cũng đừng trách ta không cẩn thận đem mầm non của tiểu thụ kia giết chết. Đến lúc đó, toàn bộ Liên Sơn tộc nhân không được cứu trị, độc phát thân vong thì đó chính là lỗi của Trình minh chủ ngươi.”

“Ngươi!” Trình Tuyết Tường giận giữ trừng mắt nhìn nàng.

Thánh Cô biết Trình Tuyết Tường có điều kiêng dè bởi vậy càng yên tâm hơn. Nàng mặc cho Ảnh Nhẫn đang chỉ vào mình, Trình Tuyết Tường căn bản không có khả năng xuống tay giết nàng, không phải chỉ có nàng mới có thể cứu sống thụ thần kia sao?

Thánh Cô vung tay lên, lạnh giọng hướng về phía đệ tử Vô Cực sơn trang phân phó: “Giết chết lão đầu này, nhớ phải lấy máu, thưởng cho thuộc hạ trung thành tận tâm của ta.”

Trong đám người lập tức bạo phát tiếng hô cảm kích. Hai mắt Trình Tuyết Tường trợn to, nhìn tên đệ tử kia đang giơ cương đao lên, muốn chém xuống người trưởng lão.

Không muốn tiếp tục cùng Thánh Cô giằng co, Trình Tuyết Tường di chuyển cước bộ, một kiếm ngăn tên đệ tử Vô Cực sơn trang kia lại.

Nhưng chung quy hẳn vẫn có chút kiêng dè, không thể hạ sát thủ. Thánh Cô vẫn một mực đứng nguyên tại chỗ, mắt lạnh nhìn Trình Tuyết Tường có chút chật vật che chắn trước người trưởng lão, cố gắng cứu vãn tính mạng của vị trưởng lão giữa đám người đang vây công.

Trên đời này vì sao luôn có người như thế, vì tính mạng của người khác mà giao tranh?

Thụ thần cần phải có năng lực của Thánh Cô mới có thể phục sinh, chỉ cần một điểm này đã có thể gần như chế trụ thủ cước của Trình Tuyết Tường. Giết không thể giết, trốn không thể trốn, cứ như vậy dây dưa chỉ sợ mấy vị trưởng lão cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trình Tuyết Tường đang khổ não không biết phải làm sao để thoát thân thì từ bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện hai đạo hắc ảnh, giống như hai cơn gió nhẹ, trong chớp mắt lướt qua đình viện, phi thẳng tới.

91. Phong Vũ Vô Cực - Chương 91

Tác giả: Nam Phong Ca

Thời điểm lưỡng đạo hắc ảnh xuất hiện giữa không trung, Trình Tuyết Tường thừa dịp địch thủ bị thu hút lực chú ý, một kiếm đâm bị thương mấy tên đệ tử Vô Cực sơn trang, đoạt lấy vị trưởng lão Liên Sơn tộc gần như sắp đoạn khí.

Lưỡng đạo hắc ảnh áp gió bay tới. Chợt có kẻ hét lớn một tiếng, đập mạnh xuống đất, tiên phong đón đầu lưỡng đạo hắc ảnh. Hướng ứng tiếng hô, đi phía sau gã còn có năm sáu nam nhân khác.

Quân Thư Ảnh định thần nhìn lại, người phía trước mặt râu quai nón, vóc người cao trắng, vừa nhìn đã biết đúng là loại ngoại gia công phu. Khí lực hết sức mạnh mẽ nhưng có vẻ hư phù (không có thật), sắc mặt cũng tiêu tụy. Cho dù đã vận đủ khí lực để lao tới cũng không giấu nổi ngoài mạnh trong yếu.

Người này Quân Thư Ảnh có thể nhận ra, gã là tổng tiêu đầu tiêu cực có chút danh tiếng, từng cùng với Sở Phi Dương qua loa một chút. Sở Phi Dương phải xử lý sự vụ của Thanh Phong kiếm phái, khó tránh khỏi thỉnh thoảng tiệc tùng ăn uống, người này đã từng cùng với hắn ngồi trên bàn rượu.

Gã được xưng tụng là chính nghĩa chi sĩ, nhưng cũng chịu thua trước sự tra tấn của được tính, giờ phút này chẳng khác nào một tên tẩu cẩu (chó săn) bình tấn toàn lực của Thánh Cô.

Dạng người như vậy, cũng không phải là chỉ có một. Ngược lại, lần này Vô Cực sơn trang náo loạn, có bao nhiêu hiệp sĩ ngày thường ra vẻ đạo mạo một lời nhiệt huyết thì nay cũng đều hăng hái ngã quy.

Quân Thư Ảnh không than thở, cũng không cảm khái, chỉ là trong khoảnh khắc đó trước mắt y bỗng nhiên lướt qua hình ảnh Sở Phi Dương với khuôn mặt tái nhợt.

Hắn bị kịch độc giày vò đến hư nhược nhưng ánh mắt của hắn vẫn vững vàng như bàn thạch.

Thế nhân đều không đáng tin cậy, duy chỉ có hắn, là không thể dao động.

Quân Thư Ảnh kẹp chặt mười đầu ngón tay, ngón giữa chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy cây ngân châm. Cổ tay khẽ vung, đầu ngón tay vươn ra, vài đạo quang mang lập tức từ ngón tay bạch tích bay ra.

Không thấy máu tươi nhưng quang mang lại giống như sắt khí bị cắt nhỏ thành từng khúc, trong nháy mắt lấy đi sinh mệnh của những kẻ đã ngây ngây dại dại.

Tất cả chuyện này bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Mấy gã nam nhân vốn muốn tiến lên phía trước đoạt công đầu trong nháy mắt đã trở thành một đồng thi thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất, bọn chúng thậm chí còn không thể tiếp cận lương đạo hắc ảnh kia đến nửa khắc. Những người khác còn muốn đoạt công, cũng phải suy nghĩ thiệt hơn.

Hắc ảnh tốc độ không giảm lướt qua mấy thi thể, trong chớp mắt xuất hiện bên mộc thai. Mục tiêu của bọn họ hiển nhiên là muốn cứu hai vị Liên Sơn tộc trưởng lão còn lại.

“Quân Thư Ảnh! Người đừng mơ tưởng!” Thánh Cô đột nhiên lạnh giọng quát. Nàng phi thân lên rồi xoay tròn, đem ngoại sam thêu đủ loại hoa văn như gấm mở ra, giấu dưới khoan bào đại tụ, mỗi một tay nắm một thanh kiếm sắc bén linh hoạt.

Nàng song kiếm chém ra lương đạo lãnh quang như viên nguyệt (trăng tròn), khó khăn lắm mới có thể ngăn cản Quân Thư Ảnh và Thanh Lang.

“Sở Phi Dương đâu? Hắn không phải Sở đại hiệp quang minh lỗi lạc đệ nhất thiên hạ sao?” Thánh Cô nghiêng răng cười lạnh nói, “Như thế nào lại giống như con rùa đen rụt cổ?”

“Người không xứng gọi tên hắn!” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

Trên mặt Thánh Cô hiện ra một tia vặn vẹo nhưng ngay sau đó nàng lại đột nhiên phi người lên mang theo biểu tình không để ý, một đôi song thủ kiếm vung lên như bão táp mưa sa, thế tiến công sắc bén.

Võ công của nàng không đủ để cùng lúc chống lại Thanh Lang và Quân Thư Ảnh, nhưng độc được kì bí trong máu của nàng cũng khiến người khác phải kiêng dè.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh phải tránh tiếp xúc với nàng, bởi vậy nhất thời bị nàng cản bước nhưng cũng không có cách tiếp cận hai vị trưởng lão vẫn còn đang hôn mê kia.

Trình Tuyết Tường mang theo vị trưởng lão thứ nhất được cứu ra, trở về hàng ngũ đệ tử Vô Lâm minh, sau khi lệnh cho hai đệ tử nghiêm mật trông coi để phòng bị người thừa dịp tập kích bất ngờ, hẩn xoay người phóng tầm mắt về phía chiến cục.

Đạo bóng đáng kia nhẹ nhàng di chuyển, mỗi một động tác đều có thể kéo theo nhịp tim của hắn. Trình Tuyết Tường nắm chặt Ảnh Nhẫn trong tay, nhưng cuối cùng vẫn là đứng đó, không tiến lên phía trước.

Thánh Cô liên tục múa kiếm, không ngớt triển đấu cùng Thanh Lang và Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh sớm đã nhìn ta mưu đồ của nàng. Nàng bắt quá chính là muốn kéo dài thời gian, chờ đệ tử Vô Cực sơn trang và vô lâm nhân sĩ kịp phản ứng sẽ bày ra trận thế có lợi nhất, hình thành xu thế giáp công (đánh gọng kìm).

Vô Cực sơn trang nhân số rất đông, một khi bọn chúng vây công, cho dù hai người có bản lĩnh thiên đại, có thể từ trong vòng vây mà thoát thân đã là việc không dễ dàng, vì vậy giải cứu trưởng lão Liên Sơn tộc gần như là không thể.

Mất thấy vòng vây càng ngày càng thắt chặt lại, Thanh Lang cắn răng, mạnh mẽ cởi ngoại sam, bao bọc lên người rồi lập tức phi thân, qua một lớp y vật chế trụ sử kiếm trong tay Thánh Cô, y hai tay dùng sức, ném nàng vào giữa đám người Vô Cực sơn trang.

“Thư Ảnh, nhanh!” Thanh Lang cao giọng hét lên, Quân Thư Ảnh khẽ gật đầu, mỗi người túm lấy một vị trưởng lão Liên Sơn tộc, định quay đầu thoát thân.

“Dám dă thương tử tử ta, các ngươi còn muốn chạy trốn nơi nào?” Một đạo nữ thanh phần nộ bất thành linh vang lên, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh đã ở giữa không trung lại đột nhiên nhìn thấy phía trước bay tới từng dải lụa mỏng màu trắng, vài đạo nhân ảnh lẩn khuất bên trong lụa mỏng, hư ảo mơ hồ.

Không gian trong nội viện này bị nội lực làm cho xao động, khắp nơi đều có vị phong (gió nhẹ) tán loạn. Theo một làn gió khẽ thổi đến trước mặt hai người, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh đều cảm thấy trên mặt có thứ gì đó kích thích, lỗ mũi cũng ngửi được một chút mùi vị lạ.

“Có độc!” Thanh Lang và Quân Thư Ảnh nhìn nhau, nhận ra lụa mỏng màu trắng phía trước bất thường,

không biết là trong đó mang theo thứ độc kỳ quái gì.

Hai người không ai bảo ai đồng thời lựa chọn tránh hiểm, từ giữa không trung đá lặn mấy tên tôm tép cản đường, ở giữa vòng vây rõ ràng xuất hiện một lỗ hổng, hai người đáp xuống, trở lại mặt đất.

Chân vừa chạm đất, đám đệ tử Vô Cực sơn trang cùng với võ lâm nhân sĩ phản loạn ở trong viện giống như phụ cốt chi thư (ruồi bọ bám vào xương), lập tức quay ngược lưỡi đao, vây quanh hai người.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh lùi thêm một bước nhưng trước sau tìm không thấy một lỗ hổng để đột phá. Mọi người kiêng dè hai người võ công cao cường, mặc dù có Ngọc nhi ở phía sau nổi giận dùng dùng xua đuổi bọn chúng tiến lên công kích nhưng từ đầu đến cuối cũng không có kẻ nào dám là người đầu tiên đứng ra lấy thân thử kiếm.

Trên tay có hai sinh mệnh nửa chết nửa sống, tựa hồ khí lực chỉ cần hơi lớn một chút là có thể giết chết trưởng lão Liên Sơn tộc, trên mặt đất có mấy trăm người cầm đao giương giương mắt hổ vây quanh, giữa không trung còn có lụa mỏng bạch sắc tẩm độc và đám người áo trắng, trong khoảng thời gian ngắn, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh cư nhiên không tìm ra phương pháp đột phá hữu hiệu để thoát khỏi khốn cảnh này.

Thánh Cô được Ngọc nhi đỡ dậy, đang đứng phía sau đám người, lạnh lùng nhìn hai nam nhân trong vòng vây.

Vừa rồi Thanh Lang chế ngự nàng, tuy rằng không dám dùng lưỡi đao sắc bén tổn thương nàng khiến nàng đổ máu nhưng khí lực trên tay quả thực không nhỏ, tổn thương gân cốt là không tránh khỏi. Thánh Cô che sườn trái, cảm giác nơi đó đau đớn đến tê liệt nhưng một chút biểu hiện trên khuôn mặt cũng không có.

Ánh mắt nàng chăm chăm nhìn Quân Thư Ảnh giống như mang theo hỏa diễm đốt người, tựa hồ muốn đâm xuyên hai lỗ trên người Quân Thư Ảnh mới thôi.

Đó là ánh mắt ganh ghét căm hận, cũng chỉ có thể là ganh ghét căm hận, lòng đố kỵ đã thiêu đốt tâm can, thống khổ bất kham.

Vì cái gì đố kỵ, vì cái gì căm hận? Tựa hồ thật khó nói rõ ràng.

“Bắt sống bọn chúng!” Thánh Cô nghiêng răng ra lệnh.

Nàng vừa dứt lời, một đạo thanh khiếu như rồng kêu vang dội trời đêm. Giống như thánh thú thượng cổ ngâm tiếu, xuyên thấu đình viện hỗn loạn, xuyên thấu màng nhĩ mỗi người.

Rồi sau đó thanh âm kia lại như hóa thành một mảnh lưới hữu hình, từ trên trời rơi xuống, đem tất cả mọi người trong viện tử giam giữ lại trong đó.

Uy áp trong khoảnh khắc đó bất luận ngôn từ nào cũng không thể diễn tả, chỉ có người tài năng cảm trí thân lâm kỳ cảnh mới có thể cảm nhận, đó là uy thế thật lớn khiến người ta gần như muốn quỳ xuống đất thi lễ. Tại thời khắc này, uy thế áp xuống đỉnh đầu mỗi người khiến họ không ngẩng đầu lên được, ngay cả dừng khí giờ mũi đao nhọn lên để tự vệ cũng như muốn mất đi.

Thanh Lang ngẩng đầu nhìn, cười nhẹ nói: “Sở huynh lại giở trò. Đây hẳn là tuyệt thế nội lực Đông Long Các? Quả nhiên... phi phạm!”

Quân Thư Ảnh cũng ngẩng đầu nhìn lên, không trung bị dải lụa che khuất, không nhìn rõ nhân ảnh những người khác. Tuy nhiên giữa lông mày y cũng có nét lo lắng.

Nội lực Đông Long Các quá mức nghịch thiên, ngay cả thời điểm thân thể Sở Phi Dương vô sự cũng không thể tùy ý vận khởi, nếu không sẽ có hậu quả gì thì không ai rõ. Huống hồ với thể trạng hư nhược của hắn lúc này, còn dám đem nội lực Đông Long Các gần như phóng thích toàn bộ, sử dụng chiêu thức ‘Phước Long’. (phước: trời/buộc)

Quân Thư Ảnh một mặt hận hắn liều lĩnh như vậy, một mặt không khỏi bị tuyệt thế kiếm pháp kinh diễm này làm cho giật mình.

Vô kiếm, vô chiêu nhưng lại có xu thế uy áp vô hình vô sắc, áp chế toàn bộ ý chí chiến đấu của người khác.

Thời điểm thanh âm như tiếng rống kêu vang lên, Thánh Cô có chút chao đảo thân hình, may mà được Ngọc nhi đỡ lấy mới không bị ngã xuống nhưng nội thương lúc giao đấu với Thanh Lang lúc này cũng không tránh khỏi nghiêm trọng thêm mấy phần.

Thánh Cô cắn chặt hàm răng, đem máu tươi đã đến yết hầu nuốt ngược trở lại, trong họng xộc lên mùi vị ngai ngái.

Ngay lúc này, nàng không thể thổ huyết, không thể biểu hiện một chút hư nhược.

“Sở đại hiệp, Sở Phi Dương, người cuối cùng đã xuất hiện.” Thánh Cô cười lạnh một tiếng.

92. Phong Vũ Vô Cực - Chương 92

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương một tay cầm kiếm, một tay thả lỏng phía sau, cứ như vậy bất thành hình xuất hiện ở giữa không trung.

Mấy dải lụa trắng vốn ngăn trở đường lui của Thanh Lang và Quân Thư Ảnh lập tức đổi hướng, được mấy tên bạch y nhân kéo dắt nhắm tới vây quanh Sở Phi Dương.

“Lụa trắng tầm độc, Phi Dương cẩn thận!” Quân Thư Ảnh nhin không được cao giọng nói.

Sở Phi Dương biết rõ Vô Cực sơn trang dùng độc lợi hại, hiển nhiên không dám xem thường, cũng không định trực tiếp tiếp xúc với bạch sa trận (trận pháp bằng lụa trắng) quỷ dị kia.

Mũi kiếm vừa chuyển, một đạo kiếm phong vẽ lên không trung, lưỡi đao sắc bén vô hình hướng về phía lụa trắng đang trùng điệp không dứt vây công, Sở Phi Dương mượn phản lực, lui về phía sau.

Vừa lui một bước, liền ẩn thân vào rừng cây nhỏ. Dùng hết khí lực, Sở Phi Dương không đợi bàn chân tiếp đất mà ngay lập tức điểm mũi cương kiếm lên một thân cây, thân kiếm dẻo dai uốn cong thành hình tân nguyệt sau đó mạnh mẽ duỗi ra.

Một mảnh lụa trắng bị kiếm phong xé rách một đường, Sở Phi Dương xoay người ở giữa không trung, đổi hướng liên tục, cẩn thận né tránh tiếp xúc với những mảnh khác.

Bạch y nhân không chế lụa trắng bất thành linh thay đổi bộ pháp, đem Sở Phi Dương đã xuyên qua mấy tầng lụa trắng vây lại chính giữa không một khe hở, sau đó nhanh chóng áp sát.

Lúc này thực sự tránh cũng không thể tránh, bốn phía đều là lụa mỏng uyển chuyển mang theo kịch độc, còn có vài bóng người như ẩn như hiện ở phía sau.

Sở Phi Dương nhếch khóe môi tái nhợt lên. Hắn vốn không muốn hạ sát thủ, là vì hắn hiện tại toàn thân tràn ngập nội lực Đông Long Các, một khi xuất thủ hắn cũng không chắc có thể kiểm soát được.

Nhưng những kẻ kia được một tác lại muốn tiến một thước không để hắn có cơ hội bỏ qua.

Lại càng không tốt chính là, có phải bởi vì nội lực Đông Long Các ở trong người càn quấy hay không mà Sở Phi Dương rõ ràng cảm giác được chính mình không thể bảo trì tỉnh táo lạnh nhạt, lúc này đám bạch y nhân đang từng bước áp sát lại càng khơi lên lệ khí trong lòng hắn.

Hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm để lo lắng chuyện đó. Hai mắt Sở Phi Dương hơi nheo lại. Không cần dùng mắt thường để nhìn, chỉ dựa vào khí tức phát ra từ những kẻ này, hắn cũng có thể biết có bao nhiêu bạch y nhân đang tiếp cận, kể cả vị trí của từng người cũng có thể thấy được rõ ràng.

Nội lực xuyên qua lòng bàn tay chậm rãi tụ lại trên thân kiếm, mũi kiếm dồi dào nội lực lay động dường như cấp bách chờ đợi được bạo phát.

Thời điểm nội lực di động từ thân thể kéo đến tứ chi, có thể thoải mái điều khiển, loại cảm giác này ngày

thường tập luyện hẳn cũng đã nhận ra, đó là một tầng công lực gì đó rất cao thâm.

Sở Phi Dương cảm thấy đáy lòng dâng lên một chút cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, cảm giác tự ngạo.

Cảm giác này tựa hồ có thể cùng với nội lực Đông Long Các tương hỗ kích thích. Trong nháy mắt Sở Phi Dương không suy nghĩ nhiều thêm, tâm niệm vừa động, hơn mười đạo kiếm phong sắc bén lợi hại lập tức từ trên lưỡi kiếm phóng ra.

Chỉ có vài tiếng kêu thảm ngán ngủi vang lên, sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, những kẻ thân mang bạch y cùng lụa trắng lúc này đã nhuộm đỏ một màu máu, tầng tầng lớp lớp rơi xuống.

Khoảng không trên đỉnh viện trong nháy mắt trở nên trống trải. Nơi bạch y nhân rơi xuống khó tránh khỏi bị mọi người tránh xa.

Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, không biết bọn chúng là đang phải chịu đựng đau đớn đến chết hay là bởi nhiệm phải độc được trên lụa trắng nhưng lúc này, không kẻ nào có thể rảnh rỗi bận tâm đến.

Sở Phi Dương từ giữa không trung đáp xuống đất, đang đứng trước người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh giao vị trưởng lão y cứu được cho Thanh Lang sau đó nhấc chân chạy tới phía sau Sở Phi Dương.

“Phi Dương!” Quân Thư Ảnh gọi.

Sở Phi Dương quay đầu nhìn y.

Đối diện với ánh mắt của hắn, trong lòng Quân Thư Ảnh lại đột nhiên kinh sợ, lo lắng cùng với oán trách trong nháy mắt nguội lạnh, giống như thân đã bị đưa tới nơi băng thiên tuyết địa.

Đôi mắt kia là như thế nào? Mang theo lãnh mạc, mang theo xa lạ, mang theo phệ huyết và tàn nhẫn.

Kia tuyệt đối không phải Sở Phi Dương của ngày thường.

“Ngươi!” Quân Thư Ảnh nhện không được giơ chuôi kiếm lên, đập mạnh lên vai Sở Phi Dương.

Một kiếm này đánh cho Sở Phi Dương thanh tỉnh, hắn trừng mắt nhìn, những thứ xa lạ trong đôi mắt kia lập tức như thủy triều rút đi, con ngươi lại khôi phục hoàn toàn nét ôn nhu ân cần của ngày thường.

“Thư Ảnh, tại sao ngươi đánh ta?” Sở Phi Dương nhỏ giọng nói, đưa tay xoa nhẹ bả vai.

Bất quá bây giờ không phải là lúc tranh cãi, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau lùi về đứng bên cạnh Thanh Lang.

Thánh Cô đẩy Ngọc nhi đang đỡ mình ra. Cũng nhờ vừa rồi nàng âm thầm vận khởi nội tức điều dưỡng một lát, nên mới có thể tạm thời khống chế nội thương.

Ngọc nhi nhìn đám bạch y nhân, máu tươi nhuộm đỏ y sam, nhuộm đỏ cả nền đất phía dưới. Ngọc nhi cắn môi, trong mắt như có bi thống nhưng không hề phát ra một tiếng.

Thánh Cô bước về phía trước hai bước, hai mắt thẳng tắp nhìn Sở Phi Dương.

Nàng không mở miệng, Sở Phi Dương chỉ có thể lên tiếng trước: “Thánh Cô, người đã lấy lại được hết thấy, há có phải một lần nữa tạo sát nghiệt! Mấy vị trưởng lão hoàn toàn không có bất cứ uy hiếp gì đối với người, người tại sao muốn đuổi tận giết tuyệt? Liên Sơn tộc thiên tính thiện lương, người lại tàn nhẫn với bọn họ.”

Thánh Cô nghe vậy đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia thậm chí không hàm chứa một chút châm chọc, tựa hồ là thực sự cười đến khai tâm.

“Sở Phi Dương, người biết không? Ta luôn luôn thắc mắc người vì sao có thể nói ra một cách thành thật những lời ra vẻ đạo mạo như thế, giống như lòng của người thực sự sạch sẽ vậy, như thể bị thiên miễn nhân.” Thánh Cô nhìn Sở Phi Dương, nói “Nhưng nghe nhiều lại có giảm giác giống như thật.”

“Bi thiên miễn nhân, cũng là thương hại chính người. Người nếu có đủ hiểu biết thì bắt đầu từ bây giờ quay đầu lại cũng không muộn.” Sở Phi Dương bất động thanh sắc nói.

Thánh Cô lại đột nhiên ngửa đầu cười lớn, cười như điên dại.

“Sát nghiệt? Quay đầu lại? Ta từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã không ngừng giết người, tựa như bữa cơm giấc ngủ, ta phải uống máu, ta phải dùng độc, ta tra tấn những kẻ khác giống như tra tấn chính mình. Khi đó vì sao không có ai nói cho ta biết những việc đó là ác nghiệt? Con đường ta đi chỉ có một mảnh sương mù, Sở đại hiệp nói xem ta phải quay đầu lại như thế nào?”

Quân Thư Ảnh kéo kéo tay áo Sở Phi Dương, nói: “Đừng để ý tới Thánh Cô này, nhiệm vụ của chúng ta chính là cứu người, sớm thoát thân mới là quan trọng.”

Hầu hết độc sa trận cản lối đã bị Sở Phi Dương phá tan, hiện tại muốn từ trong vòng vây đột phá cũng đã dễ dàng hơn nhiều. Quân Thư Ảnh lo lắng nhất chính là, nội lực Đông Long Các trên người Sở Phi Dương. Nghĩ lại nhân thân của hắn khi này vẫn còn khiến y cảm thấy rung mình, thời điểm ở Kỳ Lân đảo, chứng kiến Sở Phi Dương bạo phát lần thứ nhất đã đủ thấm thía, y tuyệt đối không muốn tiếp tục trải qua thêm một lần nào nữa.

Giờ phút này Sở Phi Dương cảm thấy hết sức thoải mái. Cảm giác hư nhược khi bị trúng độc tựa hồ cũng đã bị xua đi, khắp người tràn ngập khí lực tươi mới, ngay cả tai mắt so với ngày thường cũng nhạy bén hơn gấp trăm lần.

Nhưng đáy lòng hẳn hiểu rõ đây chính là bất thường, nếu cứ tiếp tục như vậy không biết sẽ có hậu quả gì. Bất luận Thánh Cô rốt cuộc muốn làm gì, thì hiện tại cũng không phải là lúc phụng bồi.

Sở Phi Dương cách đám người nhìn tới Trình Tuyết Tường, sau đó quay qua khẽ gật đầu với Quân Thư Ảnh và Thanh Lang: “Chúng ta đi!”

93. Phong Vũ Vô Cực - Chương 93

Tác giả: Nam Phong Ca

“Ngăn bọn chúng lại!” Thánh Cô bất thành linh hét lớn một tiếng. Đám người vốn con đang lưỡng lự quan sát tình huống, lúc này nhận được mệnh lệnh lập tức ào lên.

Ba người không muốn hiểu chiến, thâm nghĩ cần phải nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây. Sở Phi Dương muốn tiếp tục thi triển nội lực Đông Long Các lại lỡ mờ cảm thấy có một tia khí tức nguy hiểm trong cơ thể không bị khống chế đang du động xung quanh.

Hắn không dám tiếp tục làm bừa. Trước mắt mặc dù đối phương người đồng thể mạnh nhưng dựa vào khả năng của ba người bọn họ, thoát khỏi đám đông cũng là chuyện dễ dàng. Nếu như hắn không khống chế, vạn nhất bị nội lực Đông Long Các bức ngược trở lại không biết sẽ còn gây ra bao nhiêu phiền toái liên lụy, chung quy lợi bất cập hại.

Ba người vừa đánh vừa lui, sau một lát đã tiến gần tới đại môn.

Thánh Cô thấy ba người sắp thoát ra được khỏi vòng vây thì vừa vội vừa giận, quát: “Một đám phế vật, nhanh lên một chút, bắt lấy Sở Phi Dương cho ta!”

Thánh Cô vừa dứt lời, lại đột nhiên nhảy lên một cây mai, khẽ ngửa đầu, mở miệng. Một khúc ca thanh cực kỳ dễ nghe bắt đầu phát ra từ miệng nàng.

Một câu còn chưa xướng xong, nàng đột nhiên ôm lấy mạn sườn, cắn chặt. Muốn ngâm xướng mê hồn chi pháp cần phải hao tổn nội lực, thậm chí so với cận chiến còn mất nhiều sức lực hơn. Nàng vừa mới bị nội thương rất nặng, lúc này cố chấp phát lực, ngược lại khiến nội thương càng trở nên nghiêm trọng, mấy tơ máu trào ra khỏi khóe miệng.

Thế nhưng một câu này cũng đủ khiến những võ lâm nhân sĩ chịu đủ tra tấn của vũ pháp cảm thấy phẫn

chấn tinh thần.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh mỗi người che chở một trưởng lão Liên Sơn tộc, chỉ có thể sử dụng một tay. Sở Phi Dương bởi vì trong người có thương tích nên hai tay được tự do. Tường viện gần ngay trước mắt, ba người lại cảm thấy áp lực rõ ràng đã tăng lên gấp bội, võ lâm nhân sĩ vây quanh lúc trước chùn bước thì nay đột nhiên bùng bùng hưng phấn, giống như mãnh thú kiếm ăn, không ngừng tấn công về phía trước.

Thánh Cô điều thuận khí tức, đẩy Ngọc nhi đang lo lắng mà đỡ lấy nàng ra, lại một lần nữa mở miệng.

Thanh ca u viễn mang theo khúc điệu thần bí, ở giữa bầu trời đêm lượn lờ quán quýt. Nhẹ nhàng khuếch tán, phẳng phất như một gợn sóng nước nhộn nhạo, bủa vây bóng đêm.

Những võ lâm nhân sĩ thân trúng vũ phách, không phải là chưa từng nghe Thánh Cô ngâm xướng. Thời điểm bọn họ đau đớn, tiếng ca của Thánh Cô chung quy có thể cấp cho những người này an ủi lớn nhất, đó là một loại an ủi xuyên thấu hồn phách, toàn bộ khổ sở và đau đớn đều bị triệt tiêu trong nháy mắt.

Chỉ là bọn họ chưa từng được nghe tiếng ca êm tai như thế. Tựa hồ không chỉ là dựa vào nội lực chữa thương, mà còn là khúc điệu được dày công soạn ra, chỉ dành cho một người đặc biệt.

Thời điểm tiếng ca của Thánh Cô lần thứ hai vang lên là lúc Sở Phi Dương nhúu mày không thoải mái.

Nếu như thân thể hắn là một tòa nhà thì hiện giờ trong đó đang giam giữ một con ác thú tên là huyết độc. Ác thú này giẫm đạp lên mọi thứ xung quanh, càn quấy đến long trời lở đất.

Hơn nữa tiếng ca kia còn như một bàn tay đang khẳng khẳng muốn mở ra nội tâm hắn gắt gao phong bế.

Trong đầu giống như có một có một dây cung bị tiếng ca kia làm cho rung lên, xuyên thẳng đến lý trí của hắn, ở sâu trong đáy lòng nói cho hắn biết, nếu hắn mất đi sự khống chế nội tâm, thì nó nhất định có thể thu phục con ác thú kia, còn mang đến cho hắn một cảm giác vui sướng và thoải mái không gì sánh bằng.

Lần trước Thánh Cô xướng lên mê hồn khúc này, hắn ở rất xa, còn tin tưởng mình có thể kiên trì tới cùng. Giờ phút này, ở một cự ly gần như vậy bị mê âm kia rót vào não, thật sự là một thử thách vô cùng lớn đối với ý chí của hắn.

Quân Thư Ảnh nhận ra Sở Phi Dương khác thường, trong lòng lo lắng, nhưng khôn nổi không biết phải làm gì. Đây là đấu tranh nội tâm, y muốn giúp cũng không giúp được.

Hai mắt Thánh Cô trừng lên, trong mắt nàng chỉ có duy nhất bóng dáng cao lớn mạnh mẽ kia. Sở Phi Dương dần dần lão đảo, động tác cũng trở nên chậm chạp hơn. Nàng rất tự tin đối với thủ đoạn của mình, ở khoảng cách gần như vậy bị trúng huyết độc thì không ai có thể chống cự lại tiếng ca của nàng.

Đã từng có một người cực lực chống cự, cuối cùng thất khiếu lưu huyết (*) không thể không khuất phục. Sở Phi Dương cũng không thể ngoại lệ!

(Thất khiếu lưu huyết – : 7 lỗ (2 mắt, 2 lỗ tai, 2 lỗ mũi, miệng) chảy máu)

Nàng thần nhiên nhìn chúng nhân bị tiếng ca của nàng khích lệ, càng đánh càng hăng. Một người phía trước ngã xuống liền có người phía sau giẫm đạp lên thi thể, tiếp tục hung hãn không sợ chết xông lên ngăn lại ba người kia rút lui.

Sở Phi Dương dần mất đi sức chống cự, tay phải của hắn cầm kiếm chém giết, tay trái vẫn bịt kín hai tai, thậm chí không ngừng lắc đầu, rõ ràng tiếng ca của Thánh Cô ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Nét mặt Thánh Cô hiện ra một nụ cười nhạt, nội thương đau đớn nhin xuống được khiến tiếng ca cao hơn rất nhiều.

Sở Phi Dương rốt cuộc chống đỡ không nổi, ngã khụy một chân xuống đất, kiếm trên tay đang kịch liệt run rẩy.

Chỉ cần nghị lực của Sở Phi Dương bị đánh phá, từ nay về sau hắn sẽ không bao giờ có thể chống cự lại tiếng ca của nàng thêm một lần nào được nữa.

Đây là một loại độc so với độc được tra tấn thân thể càng đáng sợ hơn. Một khi đã nhiễm sẽ không có giải được.

Quân Thư Ảnh rốt cuộc bất chấp trường lão cái gì, một kiếm chém tới hai kẻ liều mạng xông lên sau đó vội vàng chạy đến bên người Sở Phi Dương.

“Phi Dương, ngươi thế nào?” Quân Thư Ảnh nắm chặt tay Sở Phi Dương lại bị hắn chặt chẽ nắm ngược lại.

Khuôn mặt Sở Phi Dương đang cúi gầm, Quân Thư Ảnh chỉ có thể nhìn hắn đang cắn chặt khớp hàm, đôi môi tái nhợt. Hắn như muốn xác nhận cái gì đó, vội vàng kéo lấy bàn tay Quân Thư Ảnh áp chặt lên môi, hôn lên lòng bàn tay y.

Chỉ có thứ này mới khiến run rẩy trên người Sở Phi Dương thuyên giảm.

Khí tức quen thuộc, thanh nhã, trong nháy mắt thổi tan hơn phân nửa sương mù tràn ngập trong đầu hắn.

Thanh Lang nhìn hai người kia không coi ai ra gì, bất đắc dĩ gia tăng bộ pháp và chiêu thức, một mình y phải che chở hai vị trưởng lão. Lưỡi đao sắc bén xẹt ngang, một bùm máu tươi bắn ra.

Thánh Cô đứng bên ngoài chứng kiến cảnh tượng này, khóe mắt đỏ lên như muốn phát hỏa.

Rõ ràng chỉ kém một chút nữa là có thể hạ gục Sở Phi Dương, từ nay về sau nam nhân kia sẽ không thể thoát khỏi nàng.

Nàng tốn bao tâm huyết để đan một tấm lưới rớt cuộc lại vì một chút khinh định mà bị phá hỏng.

Quân Thư Ảnh kia thậm chí chỉ vừa mới chạm đến hần mà thôi!

Hai mắt Thánh Cô đỏ bừng nhìn hai người kia lại một lần nữa đứng lên muốn đột phá vòng vây, nàng tiếp tục đẩy thêm nội lực vào tiếng ca của mình, vết máu trên khóe miệng mỗi lúc một đậm hơn.

Trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên vang lên một tiếng tru kéo dài, thâm nhập vào bóng đêm đã đủ náo nhiệt.

Thánh Cô khựng lại, tiếng ca cũng đình chỉ. Ngay sau đó nàng giống như bị một thứ gì đó hung hăng đánh trúng, lùi về phía sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngọc nhi cực kỳ hoảng sợ, ngay lập tức chạy đến đỡ lấy Thánh Cô.

“Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?”

Tiếng ca của Thánh Cô vừa dứt, đám võ lâm nhân sĩ vốn không sợ sinh tử mà xông lên ngăn cản ba người thoát thân đột nhiên cũng rút lui, tuy rằng vẫn chưa tản đi nhưng cũng khiến cho ba người có cơ hội được thở một hơi.

Quân Thư Ảnh nhìn phía trước, mở miệng nói: “Nàng cần nhờ nội lực đẩy vào tiếng ca, hiện tại chắc là do khí tức nhiễu loạn, bị nội lực của mình cản lại.”

Thanh Lang co bả vai, bẻ bẻ cổ, thở hắt ra: “Con cháu ngu ngốc kia không biết làm cái gì mà bây giờ mới chịu tru lên. Sở huynh, huynh hiện tại không sao rồi chứ?”

Sở Phi Dương nhìn Thanh Lang, sắc mặt và đôi môi vẫn còn phờ phạc, nhưng nổi bật lên vẫn là đôi mắt càng lúc càng đen bóng bất thường.

Sở Phi Dương lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không sao. Thừa dịp, đột phá vòng vây!”

Hần vừa dứt lời, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh thậm chí còn chưa kịp ứng hoà đã nghe từ giữa đám người truyền tới một tiếng hô.

“Sở đại hiệp! Là Sở đại hiệp sao?” Có một người đang run rẩy nói, “Cầm Anh... Cầm Anh không xong rồi, ta không biết nên cầu ai. Ta nghe nói Sở đại hiệp đang ở đây, bọn họ nói Sở đại hiệp sẽ cứu Cầm Anh...”

94. Phong Vũ Vô Cực - Chương 94

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh vừa nghe được thanh âm này thì nhú mày, thật sự là cơn sóng này chưa qua cơn sóng khác đã ập tới, chỉ cần Sở Phi Dương ở đâu, là y như rằng ở đó sẽ nảy sinh những chuyện phiền toái.

Một bóng người gầy yếu xuất hiện trước đại môn, sát khí đậm đặc và huyết tinh vị đạo trong viện tử khiến cho hân hơi co rúm người lại.

Khoảng cách có chút xa cho nên ảnh lửa chiếu tới đó lại càng trở nên mờ ảo, Sở Phi Dương chỉ có thể nhìn thấy người nọ áo quần tả tơi, khuôn mặt bẩn bụi, nhìn qua giống như là người của Liên Sơn tộc.

Nhưng này cũng có khả năng là một cái bẫy khác. Thánh Cô vì muốn vây khốn hân có thể không từ một thủ đoạn nào, ngày hôm nay ở đây hưng sư động chúng (*) muốn xử trí ba vị trưởng lão cũng là thủ đoạn của nàng. Nhưng sự tình có liên quan đến tính mạng người khác, Sở Phi Dương biết rõ nếu đó có là cạm bẫy thì hân cũng không thể không để tâm.

(Hưng sư động chúng – : phát động nhiều người làm một việc gì đó gây tiếng vang).

Người trước mặt lại không biết là thật hay giả, Sở Phi Dương vẫn đứng nguyên tại vị trí, trong nháy mắt đáy lòng xoay chuyển hơn trăm ý niệm, nhưng vẫn như trước không có hành động.

Thánh Cô bị nội lực của mình bức lại, thương thế nặng thêm một phần, đã không còn khả năng xướng ra mê hồn khúc. Nàng đột nhiên kéo Ngọc nhi tới gần, đôi môi nhuốm máu tiến đến bên tai Ngọc nhi, thấp giọng nói: “Nhanh đi bắt lấy Cầm Anh.”

Ngọc nhi nhìn nàng, mơ hồ nói: “Tỷ tỷ, Cầm Anh kia đích thực có thể ngăn trở Sở Phi Dương? Ngọc nhi thấy... hôm nay dừng lại tại đây đi, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, tỷ tỷ cần phải chữa trị nội thương trước.”

“Nói người đi, người còn nói mấy lời vô nghĩa!” Thánh Cô cả giận nói, một tay đẩy Ngọc nhi đi.

Ngọc nhi cắn cắn môi dưới, nhìn Thánh Cô, cuối cùng cũng xoay người, ẩn thân vào ánh lửa mập mờ. Ở giữa đám người huyền ảo, cũng không khó để nàng trà trộn.

Ngọc nhi vẫn một mực giữ im lặng, hỗn chiến rối loạn, không người nào nhận ra nàng. Nàng lặng lẽ rời đi, cơ hồ cũng không khiến ai để ý đến, nhưng Thanh Lang lại phát giác ra một tia không thích hợp.

“Sở huynh, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không ta sợ sẽ không đi được nữa.” Thanh Lang ở phía sau Sở Phi Dương thấp giọng nói.

“Thanh Lang nói đúng, nhanh đi thôi!” Quân Thư Ảnh hiếm khi có một lần ủng hộ Thanh Lang.

Thánh Cô vào lúc này bỗng nhiên lại gây khó dễ, thân hình mạnh mẽ di chuyển hướng về phía bóng dáng nhỏ yếu trước đại môn kia.

Trên lòng bàn tay nàng tích đầy nội lực, có vẻ là một kích dùng toàn lực. Cho dù nàng có thương tích trong người thì một kích này cũng đủ để giết chết một Liên Sơn tộc nhân thể chất yếu đuối.

Cơ hồ là đồng thời, Sở Phi Dương cũng động thân.

Một đạo hư ảnh nhanh chóng xẹt qua vòng vây, cản lại một đòn của Thánh Cô, khó khăn tiếp nhận một kích trí mạng kia của nàng.

Đối diện với thần sắc Thánh Cô, đáy lòng Sở Phi Dương dâng lên một tia bất đắc dĩ và buồn bực. Phía sau hần là nhân ảnh gầy yếu đang dùng bàn tay khô gầy nắm chặt lấy khung cửa, miễn cưỡng đứng thẳng thân người.

Một tay Sở Phi Dương túm lấy hần, một chưởng đẩy Thánh Cô vẫn còn đang không ngớt dây dưa ra, sau đó xoay người trở về bên cạnh Quân Thư Ảnh và Thanh Lang.

Không bị mê hồn khúc của Thánh Cô khống chế, hiện tại có dũng khí xông lên cũng chỉ còn mười mấy tên đệ tử Vô Cực sơn trang. Vừa mới trải qua một hồi ác chiến, kẻ nào ánh mắt cũng lấp kín bởi tơ máu, không biết là mệt mỏi hay hung tàn, ba người Sở Phi Dương bất động, mười mấy tên đệ tử Vô Cực sơn trang cùng vô lâm nhân sĩ phía bên kia cũng bất động, gương gương mắt hồ giăng co, ám lưu cuộn trào mãnh liệt.

Sở Phi Dương đẩy hài tử kia về phía sau, bàn tay lại bị hần nắm chặt: “Sở đại hiệp, nếu không phải thực sự không còn biện pháp, ta sẽ không tới quấy rầy các người. Cẩm Anh, hần... thực sự sắp chết rồi, máu của hần đang rất nhanh chảy hết...”

Sở Phi Dương ra hiệu cho hần không cần nói thêm nữa: “Chúng ta đã biết.” Liên Sơn tộc nhân không hề có tâm cơ, hài tử này cứ như vậy chạy tới đây, quả thực là đem nhược điểm trao vào tay đối phương.

Không ngoài sở liệu, chỉ trong chốc lát Ngọc nhi đã bắt được Cẩm Anh mang tới đây.

Bộ dạng Cẩm Anh quả nhiên hết sức tồi tệ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Sở Phi Dương cũng không

làm cách nào hình dung ra được một người rõ ràng trong vòng vài ngày đã có thể trở nên tiều tụy đến như vậy. Nếu không phải lồng ngực vẫn còn một chút phập phồng yếu ớt, thì căn bản hẳn một tia sinh khí cũng không còn.

Ngọc nhi giống như ngai bần, một tay ném Cầm Anh xuống mặt đất. Thấy vậy, mấy tên đệ tử Vô cực sơn trang lập tức chạy đến vây quanh Cầm Anh mới ngã xuống đất, không gượng dậy nổi.

Thánh Cô nhìn Sở Phi Dương, cười nói: “Sở đại hiệp, ta tin tưởng lòng hiệp nghĩa của ngươi, ngươi nhất định sẽ cứu hài tử này.”

Sở Phi Dương nhìn Thánh Cô: “Thánh Cô, trận náo kịch này của ngươi, mục đích cuối cùng là gì?”

Thánh Cô ngửa cổ, cười to hai tiếng, nhưng trong mắt hoàn toàn không có tiếu ý.

“Ta muốn cái gì?” Nàng lặp lại một lần, “Đúng a, ta muốn cái gì chứ? Nếu ta nói ta muốn có được Sở đại hiệp ngươi, ngươi cũng sẽ nguyện ý xả thân cứu người?”

“Người ta muốn cứu nhưng thân không thể xả.” Sở Phi Dương nói xong, vung kiếm tới trước ngực, sắc mặt bỗng nhiên trầm tĩnh lại.

Sở dĩ mọi người đều không dám trọng thương Thánh Cô là vì kiêng dè kịch độc trong máu của nàng, hơn nữa còn phải dựa vào nàng để cứu sống thụ thần. Nó chẳng những là gốc rễ của Liên Sơn tộc mà còn là được thần cứu mạng của hắn.

Nhưng lúc này không thể tính toán nhiều như vậy nữa, cho dù thế nào hắn cũng đã là người trúng độc, dù có bị dính máu của Thánh Cô thì đã sao? Còn có thể tồi tệ hơn so với tình huống hiện tại?

Huống hồ lúc này, Sở Phi Dương thậm chí đã đánh mất kiên nhẫn mà trước đây hắn vẫn lấy đó làm tự hào. Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi nội lực Đông Long Các, hoặc cũng có thể là do Thánh Cô này quá phiền nhiễu, liên tiếp làm chuyện ác, thậm chí sau khi phạm vào nhiều ác nghiệt như vậy một chút áy náy cũng không hề có.

Có thể nàng có được sự thông cảm của những người khác nhưng trước tình cảnh này, nữ tử kia không thể khiến Sở Phi Dương có một chút cảm thông.

Thánh Cô cũng giống như không cam chịu yếu thế mà nhìn lại Sở Phi Dương. Bất quá cho đến khi trên mặt có chút thay đổi, đột nhiên có một cổ áp lực cường đại từ phía trước đánh tới. Thánh Cô dùng toàn bộ tinh thần và ý chí của mình cố gắng gượng, thậm chí cho đến khi trong miệng cảm thấy đau đớn cùng vị tanh của máu, mới có thể khắc chế bản thân không hoảng sợ mà lùi về phía sau một bước.

Thanh Lang đương nhiên phát giác ám lưu mãnh liệt này, không khỏi có chút lo lắng: “Sở huynh, huynh không nên kích động. Nếu giết nàng, giải được của huynh phải làm thế nào?”

Sở Phi Dương đưa lưng về phía y, mắt điếc tai ngơ, Thanh Lang chỉ có thể đối hướng, nói với Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh, ngươi còn nhìn cái gì? Kéo hẳn lại, đừng để hẳn làm chuyện ngu ngốc!”

Quân Thư Ảnh nhìn chằm chằm Sở Phi Dương, lúc này giống như mới phục hồi tinh thần, nhưng chỉ liếc mắt nhìn Thanh Lang một cái: “Hắn hiện tại rất tỉnh táo, hẳn biết chừng mực, sẽ không có bất cứ hậu quả gì, ngươi không cần lo lắng.”

“Ngươi ngược lại quá tự tin đi.” Thanh Lang cắn răng, cắn hận nói.

Sở Phi Dương đúng là cao thủ đứng đầu, Thánh Cô mặc dù bị nội thương nhưng công lực cũng không hề thấp, hai người lúc này hao tổn nội lực tạo áp lực về phía đối phương, uy thế kia quá lớn, mọi người vốn đứng không mấy xa, lúc này không kiên trì được, tay nắm vũ khí cảnh giác lùi dần về phía sau, xung quanh hai người tự giác xuất hiện một khoảng trống.

Mọi người có mặt ở đây đều cho rằng sẽ có một trận ác chiến, trận ác chiến quyết định thắng thua sinh tử. Đây là ân oán oán oán của người khác, hẳn là không ai muốn bị uống mạng cho nên ra sức lùi về phía sau trốn tránh. Ngọc nhi nhận ra điều đó, liền xách theo một thanh kiếm, chạy tới trước đám người đang hỗn loạn, cả giận nói: “Những kẻ chết nhất các ngươi, không được phép lui! Uống công Vô Cực sơn trang chúng ta đối đãi với các ngươi tốt như vậy!”

Nhưng, biến cố thường phát sinh một cách bất ngờ.

Cầm Anh vốn đang nằm trên mặt đất bỗng nhiên vươn cánh tay gầy như que củi ra, run rẩy mò mẫm xung quanh. Đình viện này sớm đã hóa thành chiến trường, bởi vậy hẳn rất dễ dàng tìm được một lưỡi đao sắc bén.

Thánh Cô thấy thế, coi thường nói: “Cũng đã thành ra như vậy, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đã thương ai đó...”

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy Cầm Anh cứ nhiên quay ngược lưỡi kiếm, mạnh mẽ đâm vào ngực mình, một mảnh huyết dịch đen đặc trong nháy mắt thấm đẫm xiêm y cũ nát trước ngực hẳn.

“Liên Sơn tộc... là y giả chi tộc... không thể liên lụy...” Khóe miệng Cầm Anh trào ra máu đen, nhưng vẫn miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn Sở Phi Dương, đôi mắt sưng phù cơ hồ chỉ có thể mở ra một khe hẹp.

Thể lực hư nhược, sinh mệnh nhanh chóng xói mòn chặt đứt lời nói mỏng manh của hẳn, cái cổ mảnh khảnh rốt cuộc vô lực gục xuống, từ trên cơ thể khô héo, máu đen nhanh chóng chảy ra bốn phía khiến người khác hoài nghi trong cơ thể gầy yếu kia tại sao lại có thể chảy ra nhiều máu như vậy.

Này là biến cố không ai có thể dự liệu được, thậm chí cả Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, Thanh Lang cũng sửng sốt chứng kiến.

Bọn họ nghe được lời nói cuối cùng của Cầm Anh, tận mắt chứng kiến nam hài vô hại ôn thuận không khác nào một con vật bé nhỏ kia sau khi phải nhận lấy đủ loại dày vò, cứ như vậy mà chết đi.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu (*). Người thiện lương yếu đuối rốt cuộc phải chịu khi nhục, bị kẻ mạnh áp bức. Lúc còn trẻ đã từng chứng kiến một màn tương tự, khiến Sở Phi Dương tự thề với lòng mình, không bao giờ để cảnh tượng như vậy tái diễn trước mặt mình. Hắn nếu thấy sẽ muốn xen vào, khắp giang hồ đều muốn quản. Đây cũng là lòng nghĩa hiệp của hắn.”

(“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu”: “Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm”, trích Chương 5 – Hư Dụng trong cuốn Đạo Đức Kinh do triết gia Lão Tử viết ra vào khoảng năm 600 TCN.

Sô cầu: chó rơm, chó được bện bằng rơm, dùng để tế lễ; trước khi dùng, người ta quý báu nâng niu, sau khi lễ xong, người ta đem vứt bỏ.)

Hôm nay hiệp nghĩa của hắn ngay cả Cầm Anh cũng không cứu được. Có lẽ ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi, đối với Vô Cực sơn trang không thể nhân từ, không nên vọng tưởng. Nếu đổi thành Hiên Viên Dật, người đã dùng trận pháp nham hiểm để bảo hộ tộc nhân thiện lương, Thanh Phong phái chưởng môn thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, cho dù đã chết cách đây mấy trăm năm nhưng vẫn có thể đem hậu bối ra đùa bỡn, thì lão sẽ làm như thế nào?

Lão đối với Liên Sơn tộc thì nhân từ nhất, còn đối với những kẻ xông vào đây thì chỉ có khảo nghiệm cử tử nhất sinh.

Cái gì là nhân, cái gì là bất nhân? Hắn khắp nơi nể tình ngược lại so với Hiên Viên Dật đoạn tuyệt với tất cả mọi thứ thì nhân từ có bao nhiêu?

Sở Phi Dương nắm chặt kiếm, khóe môi kéo căng thành một đường thẳng tắp.

Huyết dịch của Cầm Anh đã chảy tới từng khe đá, trong khe đá thật nhỏ bỗng có cây cỏ bén rễ đâm chồi, kết nụ đơm hoa.

Mọi người ở đây cũng đã được nghe qua công hiệu thần kỳ của Liên Sơn tộc huyết, nhưng vẫn chưa từng một lần được chứng kiến qua kỳ cảnh, lúc này tận mắt nhìn những nơi huyết dịch chảy tới, mặt đất trăm hoa đua nở, không khỏi cảm thán.

Duy chỉ có Thánh Cô, sau khi chứng kiến cảnh tượng này hai mắt lại có thể phóng ra quang mang.

“Hoá ra tiểu tử này chính là Thánh tử! Thật sự là đắc lai toàn bất phí công phu (*).” Thánh Cô rốt cuộc không quan tâm đến mấy người Sở Phi Dương, một tay túm lấy cơ thể Cầm Anh đang nằm dưới đất, lật ngược trở lại, giờ kiếm nhắm thẳng bờ ngực đã không còn khí tức của hắn.

(Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu – , : Đạp mòn giày sắt tìm

không thấy, đến khi tìm thấy chẳng tốn công.)

“Muốn giải độc thụ thần, chỉ có trái tim của Thánh tử. Ta đã phải chịu tra tấn mười mấy năm, rốt cuộc đã tìm được giải dược rồi.” Thánh Cô kích động thì ào nói, không chút do dự giơ kiếm đâm xuống bờ ngực kia.

oOo

Lời tác giả: Lang ca gọi Quân Quân nhà người ta làm cái gì, Quân Quân còn đang say sưa ngắm lão công mà!

95. Phong Vũ Vô Cực - Chương 95

Tác giả: Nam Phong Ca

Trong khoảnh khắc mũi kiếm vừa mới chạm được đến da thịt Cầm Anh, Thánh Cô chợt nghe thấy từ phía sau truyền đến một đạo kiếm thanh réo rất như tiếng rỗng ngậm, ngay sau đó là một cổ đại lực nhanh chóng áp bách về phía nàng.

Ngọc nhi mất thấy Sở Phi Dương đột nhiên gây rối loạn, vừa chạy về phía Thánh Cô vừa hô lớn: “Ngăn hẳn lại!”

Đệ tử Vô Cực sơn trang nghe lệnh vội động thân, chưa kịp tới gần Sở Phi Dương thì đã bị bắn văng về phía sau như có một bức tường vô hình bức lại.

Ngọc nhi còn chưa dứt lời, Sở Phi Dương đã di chuyển tới phía sau Thánh Cô.

Một kiếm kia rốt cuộc không thể đâm vào Cầm Anh lúc này đã muốn mất đi khí tức. Kiếm văng đi thật xa, găm xuống một phiến đá cứng rắn, sau đó vẫn còn ông ông rung động. Thánh Cô sau đó cũng nặng nề ngã xuống, Ngọc nhi nhào tới bên người nàng, lo lắng đỡ nàng đứng dậy, rồi quay đầu cảm hận nhìn Sở Phi Dương.

Nhưng Sở Phi Dương chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt mang theo âm u kín đáo nhìn không thấu. Ngọc nhi bất giác cảm thấy toàn thân phát lạnh, rốt cuộc không dám cùng hắn tiếp tục đối diện.

Sở Phi Dương đem Cầm Anh ôm yếu kéo lên ôm vào trong lòng rồi từng bước từng bước trở về bên cạnh Quân Thư Ảnh. Nam hài tới báo tin sớm đã bị một màn vừa rồi làm cho cả kinh, hồn bay phách lạc, lúc này nhìn thấy thân thể Cầm Anh mềm oặt không có một chút sức sống, nước mắt bỗng nhiên trào ra.

Máu đen thuận theo cánh tay Sở Phi Dương chảy xuống, mỗi một bước đều khiến đám bụi hoa phía sau nổ

rộ.

Trình Tuyết Tường từ đầu tới cuối chỉ một mực trầm mặc đứng một bên chứng kiến, bất động thanh sắc, bàn tay nắm Ảnh Nhãn bất giác dùng sức đến nỗi trắng bệch.

Một gã đệ tử Võ Lâm minh bất thành linh nhích lại gần, thấp giọng nói: “Minh Chủ, trưởng lão đã tỉnh, lão nói...”

Trình Tuyết Tường vội vàng ghé sát tai tới vị trưởng lão kia, cố gắng nhận biết xem đôi môi khô nứt như lão thụ bì kia muốn nói ra cái gì, “Thỉnh... thỉnh... mang thụ thần tới... bên người... Thánh tử...”

Trình Tuyết Tường vừa nghe, ngay cả phân phó thủ hạ cũng không, vội vàng thu kiếm, tự mình rời đi.

Thời điểm Sở Phi Dương ôm Cẩm Anh trở lại cũng là lúc Trình Tuyết Tường bất ngờ xuất hiện, trong tay đang ôm gốc thụ thần khô héo. Hắn tựa hồ rất chắc chắn trong lời nói của trưởng lão vừa rồi nhất định là có thâm ý, bởi vậy cũng không cố kỵ gì nữa, trực tiếp đi thẳng về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

Cành cây khô héo tiếp xúc đến da thịt Cẩm Anh, thời điểm máu tươi nhiễm lên căn tu, cành lá nhược tiểu bỗng nhiên run rẩy, dần dần tươi sống trở lại.

Nó tựa như một gốc cây khô hạn lâu ngày gặp được mưa, căn tu lay động, tham lam hút lấy huyết dịch đen đặc mang theo kịch độc, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thụ thần nhanh chóng thoát khỏi hình dạng khô héo, đầu cành nhú ra mầm xanh, sau đó phát triển thành lá mới, căn tu bám xuống phiến đá dưới mặt đất, tận dụng triệt để, cắm rễ thật sâu xuống lòng đất khiến cho phiến đá vốn cứng rắn bỗng nhiên nứt ra thành từng mảnh, sau đó vỡ vụn.

Cái này cơ hồ là một cảnh tượng thần bí, sinh mệnh tươi sống từ giữa cõi chết bạo phát, với tốc độ sinh trưởng khiến người ta thấy mà sợ hãi, nhanh chóng lan rộng ra. Vào thời khắc này, cái gì là cừu hận cùng với tranh đấu cũng đều trở nên mờ nhạt trước một sinh mệnh thuần túy nhất.

Sở Phi Dương nhìn gốc cây non đã cao ngang thân người, nhưng vẫn còn tiếp tục ra sức vươn lên, nét mặt thoáng chốc mở rộng.

Một khắc này, trong đầu tựa hồ có rất nhiều thứ xẹt qua. Hắn nhiều năm hành tẩu giang hồ được chứng kiến người xấu xí nhất, người tham lam nhất; hắn có thể cứu vớt một người hoặc một nhóm người; hắn chỉ luôn giải quyết nghi hoặc ở phần ngọn mà không tìm hiểu phần gốc; hắn ban ơn nhưng đối lấy cừu hận cùng mỗi một...

Trong khoảnh khắc trí não gần như trống rỗng, cái gì cũng không nắm được, cái gì cũng mơ hồ không rõ ràng, duy chỉ có mầm cây không ngừng sinh trưởng, tư thế thẳng thắn lý giải một sinh mệnh thuần túy, lúc này đã chiếm cứ toàn bộ tâm mắt cũng như nội tâm hắn.

Một bàn tay từ phía sau cào cào lên lưng hắn, Sở Phi Dương đột nhiên phục hồi thần trí, quay đầu nhìn lại. Quân Thư Ảnh đang đứng bên cạnh hắn, đôi mắt hắc sắc phảng phất, ẩn chứa ôn nhu sâu thẳm cùng với si luyến nhất thiên hạ, vẫn đang chuyên chú nhìn một mình hắn.

Trong khoảnh khắc đó, cái gì là chấp niệm và hoang mang cũng đều bị ném đi thật xa.

Nguyên y có được trái tim của một người, bạc đầu không phân ly. Hết thấy phồn hoa cùng tạp niệm ồn ào hỗn loạn đều bỏ sau lưng, đây mới là thứ mà nơi sâu nhất trong cõi lòng hắn muốn hướng tới.

Sở Phi Dương theo thói quen nắm ngược trở lại bàn tay Quân Thư Ảnh, khẽ mỉm cười với y. Toàn bộ nghi hoặc cùng mệt mỏi trong lòng đều tan biến, một khắc này trái tim như thông suốt triệt để.

Thụ thần tựa hồ cũng đã cao lớn hết mức, dần dần đình chỉ sinh trưởng. Bất quá chỉ trong vòng một nén hương ngắn ngủi, một gốc cây dồi dào sức sống đã cắm sâu rễ, vững vàng đứng giữa đình viện, dưới ánh sáng nhàn nhạt của cây đuốc, cành non lá mới thỉnh thoảng theo gió đêm khẽ lay động.

Trong khoảnh khắc đó, chúng nhân lúc trước bị một phen kỳ cảnh làm cho chấn kinh tựa hồ mới hồi phục tinh thần trở lại, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau mà không biết nên làm cái gì.

Thánh Cô thờ ơ nhìn Trình Tuyết Tường, lạnh lùng nói: “Trình minh chủ, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, người nguyên là kẻ lừa gạt.”

Trình Tuyết Tường nhìn về phía Thánh Cô, lại quay sang nhìn Sở Phi Dương, bỗng nhiên khẽ mỉm cười: “Việc đã đến nước này, ta cũng không cần giấu giếm gì nữa. Người nói không sai, ta là kẻ lừa gạt, chính là muốn lừa người cứu sống thụ thần, cứu vớt Liên Sơn tộc nhân cũng như giải độc cho Sở đại hiệp. Nhưng bây giờ xem ra, không cần người nữa rồi. Cũng nhờ Thánh Cô giả tạo mà Thánh tử chân chính biết bao cao quý mới xuất hiện.”

Trình Tuyết Tường vốn không phải người chanh chua, lúc này lại cố ý nói ra như vậy. Bị bắt làm kẻ bàng quan, đứng xem vở tuồng ti tiện này của nàng, đáy lòng tựa hồ đã sớm tích tụ đầy trọc khí, không nói ra thì không thoải mái.

Thánh Cô ngược lại không bị hắn chọc giận, vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Một mực chưa lên tiếng, Thanh Lang tựa hồ hiểu rõ phải làm như thế nào mới có thể chọc đến nỗi đau của nàng, lúc này chợt cười nói: “Lại nói, màn lừa bịp này chính là do Sở đại hiệp đề xuất, người người ngưỡng mộ đối với người chẳng thêm ngó tới, là có mùi vị gì đây?”

Thánh Cô nghe vậy, nét mặt quả nhiên vạn vạo, nàng đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Trình minh chủ có chỗ nào tốt hơn? Ngày hôm đó người đóng kịch quy phục, làm trò ngay trước mặt người trong thiên hạ, lời nói rất chân tình thực ý. Một khoảnh khắc tâm của người, người khác ngay cả giấu lên một cái cũng không thêm.”

Trình Tuyết Tường đương nhiên biết nàng ám chỉ cái gì, bất giác quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh cũng đang nhử mày nhìn hắn, ẩn chứa trong ánh mắt là nét không vui.

Trình Tuyết Tường giật giật môi, một nét cười khổ chưa kịp hình thành đã biến mất trên khóe miệng.

“Hôm đó... những lời ta nói đều là giả.” Mong rằng Thư Ảnh... đừng nên để ý.

“Vốn chỉ là một màn lừa gạt, nếu không đủ chân tâm thực ý, có thể nào gạt được Thánh Cô người.” Hết thấy mọi thứ ở giữa một màn lừa gạt đương nhiên sẽ là giả, không là giả cũng phải giả.

oOo

Lời tác giả: Dê béo nói, có Quân Quân bên người, bổn Dương còn có thể tái chiến tám trăm năm! Mị!

96. Phong Vũ Vô Cực - Chương 96

Tác giả: Nam Phong Ca

Ngọc nhi tựa hồ cảm nhận được bầu không khí đang nổi lên một tia biến hóa nho nhỏ, nét mặt thoáng bất an. Nàng cao giọng quát một tiếng: “Các người còn thất thần cái gì, mau giết bọn chúng, bảo hộ Thánh Cô!”

Đệ tử Vô Cực sơn trang nghe xong mệnh lệnh, còn chưa kịp nhúc nhích thì đệ tử Vô Lâm minh đã giống như không thể kìm nén thêm được nữa, trong nháy mắt bùng nổ.

“Tất cả không được làm vậy!” Trình Tuyết Tường lên tiếng can ngăn.

Minh Chủ đã phân phó, đệ tử Vô Lâm minh nét mặt mặc dù không phục nhưng vẫn phải xách kiếm chậm rãi lùi về phía sau. Giờ phút này chỉ tính riêng nhân số bọn họ đã chiếm ưu thế so với Vô Cực sơn trang, vả lại những kẻ phản bội phía bên kia sớm đã mất đi ý chí chiến đấu, không đủ sức gây phiền toái.

Thánh Cô thể thua đã định, hiện tại rơi vào hỗn chiến cũng không có ích lợi gì. Trình Tuyết Tường ngoảnh đầu nhìn về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, làm như muốn biết bọn họ sẽ xử lý như thế nào.

Ngọc nhi kéo lấy cánh tay Thánh Cô trốn ở phía sau đám đông hộ vệ của Vô Cực sơn trang, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, tỷ bị thương nặng, bọn chúng hiện tại có thù hận, cũng sẽ không tiếp tục kiêng dè. Chúng ta trước

rút lui đi...”

“Người câm miệng!” Thánh Cô hất mạnh tay Ngọc nhi ra, hung dữ nói.

Thụ thần đã ngừng sinh trưởng, cành lá ở trong gió đêm rung nhẹ, căn tu đan kết đem Cầm Anh nằm trên mặt đất nhẹ nhàng ôm lại.

Trên thân cây bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt, từng mảnh thụ bì (vỏ cây) bị lột xuống, lộ ra nội tạng tinh tế. Sau cùng, ngay cả thụ tâm cũng bắt đầu khô héo, một động khẩu tối như bưng xuất hiện trên thân cây.

Dịch lưu màu xanh biếc bỗng nhiên từ trong động khẩu chậm rãi chảy ra.

Quân Thư Ảnh nắm chặt lấy tay Sở Phi Dương nói: “Cái này có thể hay không là giải được...”

“Không có việc gì, đừng nóng vội.” Sở Phi Dương trấn an y, vẫn như cũ quan sát dịch lưu xanh biếc đang chậm rãi lưu động, thuận theo căn tu trên mặt đất dần dần chảy về phía cơ thể Cầm Anh.

Độc huyết trong cơ thể Cầm Anh giống như đã chảy đi hết. Dịch lưu xanh biếc gần như vừa mới tiếp xúc thì lập tức thâm nhập, qua làn da mỏng từng giọt thấm vào thân thể.

Giống như hấn dùng máu của mình để dâng tặng, thụ thần cũng đem dịch lưu sinh mệnh của mình đáp lại.

Nếu như đây là mối liên hệ tự nhiên giữa Liên Sơn tộc nhân và trời đất, thì những người đến từ trần thế hỗn loạn kia rốt cuộc đã có thể thông suốt thụ thần đối với Liên Sơn tộc trọng yếu đến cỡ nào.

Không ngoài sở liệu, khuôn mặt Cầm Anh dần dần hồi phục sinh khí, ngay cả lồng ngực cũng đã phập phồng trở lại. Thụ thần vừa mới phục sinh bằng mắt thường cũng có thể nhận thấy đang nhanh chóng suy kiệt, sức sống cũng theo dịch lưu đang chảy vào cơ thể ốm yếu của Cầm Anh mà mất đi.

Lá cây bắt đầu rụng xuống, cành cây khô héo tàn lụi, cho đến khi dịch lưu chảy hết, thụ thần cuối cùng khô héo hoàn toàn.

Sở Phi Dương đẩy đẩy Quân Thư Ảnh về phía trước, Quân Thư Ảnh nhìn hấn một cái, ngồi xổm người xuống nhìn tình trạng của Cầm Anh, bắt lấy mạch trên cổ tay của hấn.

Thanh Lang nói: “Thư Ảnh, hấn sao rồi?”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên, nét mặt không có một tia bất ngờ: “Hấn... đã sống lại, mạch đập ổn định, dường như ngay cả độc cũng đã được giải.”

Y thuật của y không uyên thâm như Cao Phóng, chỉ hiểu biết một chút, nhưng dựa vào cảm nhận mạch đập trên đầu ngón tay cũng đủ để y đưa ra kết luận.

Độc trong người Cẩm Anh đã được giải, người cũng đã sống lại nhưng thụ thần đã chết, vậy Sở Phi Dương phải làm sao?

Lúc hai người còn đang nói chuyện, Cẩm Anh chợt chậm rãi mở mắt, Quân Thư Ảnh cúi đầu xuống một chút đối diện với đôi mắt đen láy của hắn.

Đó là đôi mắt sâu thẳm thấu triệt chưa bao giờ thấy qua, hoàn toàn bất đồng với Cẩm Anh trước kia. Quân Thư Ảnh buông tay Cẩm Anh ra, đứng thẳng người lên. Cẩm Anh cũng chậm rãi đứng dậy.

Tựa hồ bởi vì dư độc đã được giải hoàn toàn, trên mặt hắn không còn màu xám tro như trước. Mặc dù bị bụi bẩn che khuất nhưng vẫn lộ ra một tia diễm sắc.

“Cẩm Anh...” Thiếu niên Liên Sơn tộc kia sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cẩm Anh cười cười nhìn hắn, sau đó di chuyển ánh mắt quét về phía những người xung quanh đình viện.

Vô lâm nhân sĩ thân trúng vũ phách chẳng biết lúc nào đã lùi đến tận vị trí tối tăm nhất mà ánh lửa không thể chiếu tới, đang bất an đánh giá sự tình phát sinh trước mặt.

Cẩm Anh bỗng nhiên giơ hai tay lên, ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại.

Trong khoảnh khắc đó, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh gần như đồng thời cảnh giác, nội tức liên tục bức ra ngoài cảm nhận được một tia uy hiếp sắc bén.

Uy hiếp này không phải từ Cẩm Anh, mà là từ vị trí đám người Vô Cực sơn trang đứng cách đó không xa, mà mục tiêu chính là Cẩm Anh.

Đến giờ phút này vẫn còn u mê không chịu tỉnh ngộ, dù chết cũng phải hại người. Sở Phi Dương đối với loại người này quả thực không biết là nên hận hay nên thương.

Ám khí muốn đoạt mạng người khác còn chưa kịp bay tới, một đạo bóng dáng lại đột ngột xuất hiện, không khoan nhượng chặn đứng lưỡi dao tiểu xảo.

Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, từ giữa không trung rơi xuống. Một thân chặt vật ngã xuống đất.

Gã cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cẩm Anh, giật giật đôi môi, lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Cầm Anh... Cầm Anh... Ta chưa bao giờ muốn... hại người...”

Người này đã từng được hấn gởi gắm toàn bộ tín nhiệm. Nếu như không phải được tận mắt chứng kiến Cầm Anh chết trước mặt mình, có lẽ gã vĩnh viễn sẽ không ngộ ra ý nguyện chân chính của mình là gì.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Cầm Anh chết đi, nỗi đau mà ngày đó gã phải chịu đựng khi mất đi thê nhĩ lại một lần nữa tái hiện.

Lúc đó giận chó đánh mèo, trút hận lên Sở Phi Dương, trốn tránh áy náy và ân hận có thể đè sập gã, lần này gã còn có thể hận ai? Thật sự là hết sức cay đắng!

Cầm Anh mở to mắt nhìn gã, lại lần nữa nhắm hai mắt lại, ngửa mặt lên.

Trong khoảnh khắc đó tựa hồ có một cơn sóng vô hình lan rộng ra, ngay cả tiếng sói tru không ngớt cũng đột nhiên đình chỉ.

Cầm Anh không có nội lực, cũng không biết ngâm xướng, cho dù so với thanh ca của Thánh Cô dùng để khống chế lòng người thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều nhưng vẫn đủ cử trọng nhược khinh.

(Cử trọng nhược khinh – Động tác thì nhẹ nhàng nhưng lại có sức nặng vạn cân.)

Chỉ trong chốc lát, những võ lâm nhân sĩ bị khống chế bởi vũ phách bỗng ào ào ngã xuống đất không đứng dậy nổi, không biết là chết hay bất tỉnh.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường không ai bảo ai cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Thần sắc lúc trước của Sở Phi Dương hai người cũng tinh tường nhìn thấu, hấn rõ ràng là sắp mất đi kiên nhẫn. Nếu như không có một chiêu này của Cầm Anh, trước mắt phải đối phó như thế nào với những môn phái này thật đúng là một vấn đề khó khăn.

Nhiều người như vậy, nếu như sát giới, chỉ sợ Vô Cực sơn trang này sẽ trở thành một tu la tràng.

“Thánh Cô, người đại thế đã mất, đầu hàng đi.” Trình Tuyết Tường đi lên phía trước, nhìn nữ tử cách đó mười mấy bước chân đang được vài tên đệ tử Vô Cực sơn trang ít ỏi bảo hộ ở phía sau, “Nếu không, đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình!”

Thánh Cô hừ lạnh một tiếng, bước ra từ trong đám người, vênh vao nói: “Vậy các người cứ việc phóng mã tới đây!” Nói xong ánh mắt lập tức thay đổi, nhìn về phía Sở Phi Dương, cười lạnh một tiếng: “Các người thực sự cho rằng có Thánh tử là có thể giải được độc trong người Sở Phi Dương sao? Nằm mơ đi!”

Trình Tuyết Tường nhướn mày, còn chưa kịp mở miệng thì một đạo thanh âm già nua lại đột nhiên vang lên.

Hứa Trục chẳng biết từ nơi nào xuất hiện, quỳ rạp xuống mặt đất cúi đầu khấu lạy Trình Tuyết Tường, cầu xin: “Trình minh chủ, Thánh Cô không được giáo phụ nuôi dưỡng... Từ nhỏ chịu mọi đau khổ nên mới phạm phải sai lầm lớn như thế. Lão phu nguyện lấy mạng đổi mạng, van cầu Sở đại hiệp, van cầu Trình minh chủ, để cho nàng một đường sống!” Lão chuyển hướng về phía Thánh Cô, hai mắt đầm lệ mơ hồ khẩn cầu: “Nhi đồng, người... người đầu hàng đi, không nên tiếp tục gượng chống nữa.”

Cách đó không xa một bóng dáng cũng chậm rãi đi về phía Hứa Trục. Mọi người nhìn lại, chính là Vô Cực trang chủ Trì Oanh ngày đó.

Lúc này nàng chỉ mặc một thân y sam mộc mạc, nét mặt tố tĩnh, không dùng son phấn, không còn khí thế ngang ngược càn rỡ trước kia, thay vào đó là vẻ mặt do dự mâu thuẫn. Nàng nhìn Hứa Trục, lại nhìn Thánh Cô cũng đang ngơ ngác nhìn nàng.

Trì Oanh mở miệng, cuối cùng chỉ gọi một tiếng: “Nữ nhi...”

“Người câm miệng! Câm miệng!” Thánh Cô đột nhiên hét lên, “Ai cho phép các người gọi ta như vậy? Các người tự cho mình là ai?”

Nàng lúc trước cố gắng bình tĩnh, rốt cuộc đến giờ phút này không thể duy trì được nữa, hai mắt đỏ rực nhìn về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, nghiêng răng cười lạnh: “Sở Phi Dương, ta đã ăn thụt tâm, công lực không hề thua kém Thánh tử. Người trúng huyết độc của ta, thực sự rằng có Thánh tử thì sẽ có thể lấy lại được một cái mạng sao? Nếu như ta phải chết thì người cũng đừng mong sống được!”

“Lời nàng nói là thật, muốn trực tiếp giải độc nhất định phải có nàng.” Cẩm Anh cũng mở miệng nói.

Thánh Cô có chút suy sụp không khống chế được lời nói, sau khi nói xong lại bạo nộ, dưới chân đạp gió, bất thành linh tẩu thoát.

Nàng không tiếc mạng sống mà bạo phát toàn thân công lực, điên cuồng chạy trốn, mọi người nhất thời không kịp chặn lại, chỉ có thể đuổi theo nàng, một đường chạy thẳng lên đỉnh núi, dần dần rút ngắn cự ly.

Sở Phi Dương sớm đem nội lực Đông Long Các áp chế đến kinh mạch, sức lực lúc này có chút không tốt, vì vậy trong số bốn người đương nhiên Quân Thư Ảnh là người có khinh công tốt nhất, tốc độ cũng nhanh nhất.

Sở Phi Dương mất thấy bộ pháp dưới chân Quân Thư Ảnh liên tiếp biến hóa, bóng dáng mềm mại càng lúc càng tách xa ba người bọn họ, không khỏi nóng lòng, chưa khi nào lại cảm thấy hối hận khi đem toàn bộ bí pháp khinh công dạy cho y như lúc này.

Thánh Cô chạy lên tới đỉnh núi, phía trước đã là đoạn nhai (vực thẳm), nàng liếc mắt nhìn về phía sau, chỉ thấy bóng dáng Quân Thư Ảnh đang nhanh chóng tiếp cận.

Khóe môi Thánh Cô khẽ cong lên, thế nhưng cước bộ vẫn không ngừng, nhằm thẳng hướng vực sâu vạn trượng mà lao đi.

Quân Thư Ảnh cắn chặt môi, nhớ lại lời Cầm Anh nói, không khỏi vừa hận vừa vội.

Y chưa từng cảm thấy căm hận một nữ tử nào như vậy, nghĩ đến bản thân phải cứu nàng, quả thực giống như phải ăn ruồi bọ.

Quân Thư Ảnh ủy khuất chính mình như vậy để cứu một người đáng căm ghét, Sở Phi Dương quả thật là oan gia của cuộc đời y.

Quân Thư Ảnh ở giữa không trung xé rách ngoại bào, hai tay tích đầy nội lực, trong nháy mắt đem ngoại bào đã bị xé rách kết thành một sợi dây dài.

Một đầu dây được quăng đi, quán chặt lấy cánh tay Thánh Cô, không cho nàng tiếp tục rơi xuống.

Hai chân Quân Thư Ảnh chạm xuống bờ đoạn nhai, một cước đạp xuống một khối đá nhô lên cao, dùng sức đem sợi dây trong tay cố định thêm vài vòng.

Quân Thư Ảnh từ vách đá thò đầu ra, lạnh lùng nhìn Thánh Cô.

Thánh Cô cư nhiên cũng ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt tựa hồ giống như lúc trước nàng dùng để nhìn Trì Oanh và Hứa Trực, oán hận kịch liệt nhất cũng đã phát tiết hết sạch, lúc này hai mắt của nàng chỉ còn nét mệt mỏi.

“Quân Thư Ảnh, ngươi hận ta sao? Ngươi chắc chắn rất hận ta.” Thánh Cô nói.

Quân Thư Ảnh chỉ túm chặt sợi dây, từng chút từng chút một kéo lên.

Một tay Thánh Cô bị sợi dây quán chặt, cơ thể cũng từng chút một được kéo lên cao.

Nàng tiếp tục cười nói: “Sở Phi Dương hận ta, bởi vì ta giết rất nhiều người vô tội. Ngươi hận ta, bởi vì ta hại Sở Phi Dương. Ngươi rõ ràng là hận nhưng vì muốn cứu Sở Phi Dương mà chạy tới cứu ta. Tuy rằng ngươi là vì Sở Phi Dương, nhưng ngươi thật sự là đang cứu ta.” Nàng có chút nói năng lộn xộn, “Đa tạ ngươi, Quân Thư Ảnh.”

Quân Thư Ảnh nhú mày, vẫn không mở miệng.

“Vô Cực sơn trang bị tiêu diệt, ta cuối cùng cũng không phải là Thánh Cô nữa.” Nàng tiếp tục cười nói, ngẩng đầu ngơ ngác đối diện với ánh mắt của Quân Thư Ảnh, “Tên ta là A Tình. Quân Thư Ảnh, ta van cầu người, ghi nhớ tên của ta.”

“Không phải là Thánh Cô hai mươi năm qua tồn tại trên cõi đời này, mà là A Tình, A Tình đã từng sống...”

Nàng lẩm bẩm nói xong, bàn tay đột nhiên xuất hiện một thanh chủ thủ, một đao chém đứt sợi dây.

Quân Thư Ảnh cả kinh, sợi dây trên tay nói lỏng, y không khỏi lùi về phía sau hai bước.

Đang muốn đi tới bên vách đá nhìn kỹ thì bị một bàn tay từ phía sau kéo ngược lại.

Quân Thư Ảnh quay đầu, nhìn thấy Sở Phi Dương đã đứng ở phía sau. Sở Phi Dương kéo y vào trong ngực: “Không cần nhìn nữa.”

Quân Thư Ảnh bình tĩnh trở lại, lặng thinh trong vòng tay Sở Phi Dương. Thanh Lang và Trình Tuyết Tường xem xét một lượt xung quanh vách đá, sau đó cùng nhìn về phía Sở Phi Dương lắc đầu.

Sở Phi Dương thở dài, nói: “Chúng ta trở về thôi.”

97. Phong Vũ Vô Cực - Chương 97

Tác giả: Nam Phong Ca

“Thánh Cô đã chết?” Cao Phóng nhú mày nói, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Lúc này sắc trời đã tỏ, cách một cánh cửa phòng, bên ngoài một mảnh ồn ào, bên trong chỉ có tám người, đang hết sức im lặng.

Cầm Anh với thân phận Thánh tử, sau khi gội rửa một chút, toàn thân y sam sạch sẽ, nhìn qua ngoại trừ có chút gầy yếu thì cũng có thể gọi là một mỹ thiếu niên diễm quang tứ xạ.

Cao Phóng nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía Cầm Anh.

Cầm Anh gật đầu nói: “Muốn giải độc, cần phải có Thánh Cô mới được...”

Quân Thư Ảnh vẻ mặt bình tĩnh cắt ngang: “Nếu tìm được thi thể thì sao?”

Cầm Anh lắc đầu: “Thi thể không được, nhất định phải còn sống.”

Bàn tay Quân Thư Ảnh gần như bóp nát chén trà. Sở Phi Dương thấy thế, thở dài một tiếng, vươn tay án trụ y: “Thư Ảnh đừng hoảng, sẽ có biện pháp khác.”

“Đúng vậy, vốn là còn có biện pháp khác.” Cầm Anh gật đầu nói tiếp.

Thanh Lang một bước nhào tới, trừng mắt nhìn Cầm Anh: “Có biện pháp khác, vậy sao ngươi không nói sớm?”

Cầm Anh có chút ủy khuất, nói: “Các ngươi quá mức nóng nảy, không đợi ta nói xong...”

Thánh tử vừa nói còn có biện pháp, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Thanh Lang thậm chí cả lời lẽ thô tục cũng không kiềm chế được: “Thao, ai bảo ngươi nói chuyện chậm rề rề như vậy.”

“Ta nói chuyện vốn là như vậy!” Cầm Anh than thở.

Lần này đến lượt Yến Kỳ hận không thể bóp nát chén trà.

“Rốt cuộc là biện pháp gì mới có thể giải độc trên người Đại sư huynh ta?” Tín Vân Thâm nói, “Tốt nhất là không nên quá lâu, nếu không đến thời điểm độc phát mỗi ngày thì thần tiên cũng chịu không nổi a.”

Cầm Anh gật đầu nói: “Không mất nhiều thời gian, ta suốt đêm nay sẽ chuẩn bị, ngày mai là có thể tiến hành, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa trước khi kịch độc trong người Sở đại hiệp phát tác. Về phần là biện pháp gì...” Hắn nhìn Sở Phi Dương, “Sở đại hiệp nhất định phải hoàn toàn tín nhiệm ta.”

Đây quả thực là phong hồi lộ chuyển, trong hoàn cảnh khốn khó tìm được lối thoát, mọi người vừa mừng vừa lo. Hiện tại đã có biện pháp giải độc, thậm chí thời gian giải độc cũng nhanh chóng, trước cả thời điểm độc phát. Chuyện vốn như bế tắc nhưng nhờ có Cầm Anh mà tựa hồ lại trở nên không quá khó khăn. Thánh tử Liên Sơn tộc quả đúng không chỉ là hư danh.

Sở Phi Dương vui vẻ nói: “Tại hạ đương nhiên tin tưởng Thánh tử.”

“Tốt lắm.” Cầm Anh nói, “Độc này xuất phát từ tâm của thụ thần, thật sự ta không giải được, muốn giải độc cần nhờ Thánh Cô. Bất quá, ta không giải được nhưng Liên Sơn tộc có bí pháp cổ truyền, hơn nữa dịch lưu của thụ thần có thể cứu sống người vừa mới chết, khôi phục thể chất. Biện pháp của ta, chính là đưa đến chỗ chết rồi mới cứu sống trở lại.”

“Ngươi nói, muốn cho Đại sư huynh trước tiên...” Tín Vân Thâm không dám tin, mở miệng nói, “Nào có loại biện pháp cứu người như vậy chứ? Ngươi không phải nói bậy đi!”

Trình Tuyết Tường nói: “Cầm Anh, đây không phải là chuyện đùa, người nắm chắc mấy phần sẽ cứu sống được Sở huynh?”

“Mười phần!” Cầm Anh nói.

“Biện pháp này quá hoang đường, quả thực mới nghe lần đầu, lẽ nào không có biện pháp nào khác?”

Còn có người muốn nói gì đó, nhưng Sở Phi Dương đã đứng dậy cắt ngang: “Được rồi, không cần nói nữa. Ta tin tưởng Cầm Anh có năng lực của Thánh tử Liên Sơn tộc. Cầm Anh, mệnh này của ta, giao cho người!”

Cầm Anh cũng đứng dậy, trịnh trọng cúi người thi lễ với Sở Phi Dương, sắc mặt nghiêm túc nói: “Đây là chức trách của Liên Sơn tộc, cũng là chúng ta báo ơn. Sở đại hiệp là đại ân nhân của Liên Sơn tộc, chúng ta mãi mãi sẽ không quên.”

Cầm Anh nói xong, xin cáo từ trước để đi chuẩn bị, sau đó mọi người cũng tự mình tản đi. Quân Thư Ảnh âm thầm thụ ý Cao Phóng đi theo Cầm Anh.

Mấy người đi tới khúc quanh trên hành lang thì mỗi người rẽ một ngã, Tín Vân Thâm cùng Cao Phóng đi theo Cầm Anh, Thanh Lang ôm Yến Kỳ khênh khênh ta ta trở về nơi ở của mình. Còn Sở Phi Dương đang nửa thật nửa giả dựa lên người Quân Thư Ảnh, để cho y đỡ lấy hân, cùng nhau trở về viện tử nơi hai người đang ngụ tạm.

Chỉ còn lại một mình Trình Tuyết Tường, sau khi cười cười cáo biệt với mọi người, trông thấy sắc trời cũng đã sáng, hân ôm lấy Ảnh Nhẫn trong lòng, tiện tay đẩy ra cánh cửa của một căn phòng trống rồi bước vào.

Thanh Lang ôm Yến Kỳ, vừa đi vừa ca thán: “Liên Sơn tộc này quả nhiên là có bản lĩnh thật sự. Dù sao ở đây cũng không an toàn, nếu có thể đưa bọn họ tới Thương Lang sơn...”

Yến Kỳ giận giữ trừng mắt nhìn y: “Ta không cho phép! Ta thấy người căn bản là không an tâm!”

“Ai, tính khí nóng này.” Thanh Lang cúi đầu nhìn hân: “Người ngược lại nói một chút, ta làm sao không an tâm?”

“Người... Người chính là không an tâm!”

“Không thể không nói lý lẽ như vậy a.” Thanh Lang sách một tiếng, làm sao nhìn không ra một chút tâm tư chua chua kia, “Người nhìn Cầm Anh mà xem, bộ dạng xinh đẹp, bản lĩnh lại cao, thấu tình đạt lý, khéo hiểu lòng, người ta còn biết nói thành ngữ. Người thử nhìn lại mình xem...”

“Ta, ta như thế nào!” Yến Kỳ thấy y đem kẻ khác thổi phồng lên tốt đẹp như vậy, gấp đến độ hai mắt đã

đỏ lên.

“Người a... Người chính là bao cỏ nhỏ đặc biệt có thể khắc chế bốn giáo chủ.” Thanh Lang lập tức xốc Yến Kỳ lên, hai tay xiết chặt đùi hắn, giống như ôm một tiểu hài tử.

Yến Kỳ hô nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy cổ Thanh Lang, cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang mang theo ý cười của y.

“Ta mới không phải khắc chế ngươi, ta yêu ngươi.” Yến Kỳ nhẹ giọng nói, đem mặt mình dán lên mặt Thanh Lang: “Ca ca, ôm ta trở về phòng đi...”

...

Bịch một tiếng, chân đá văng cửa phòng, hai người chậm rãi bước vào trong.

Quân Thư Ảnh để Sở Phi Dương ngồi lên ghế rồi tự mình đi ra ngoài nhưng lại bị Sở Phi Dương kéo tay.

“Thư Ảnh, đừng đi, ở lại đây cùng với ta.”

Quân Thư Ảnh lẳng lặng quay đầu, nhưng không ngồi xuống ghế bên cạnh mà chỉ chậm rãi trượt xuống bên chân Sở Phi Dương, giống như là quá đổi mệt mỏi, đã mất đi toàn bộ khí lực, đem mặt chôn vào bàn tay ôn nhu của hắn.

Thân nhiệt quen thuộc như vậy, khí tức quen thuộc như vậy, ôn nhu như vậy, ngày mai sẽ có khoảnh khắc phải mất đi sức sống...

Quân Thư Ảnh không mở miệng nói gì, nhưng tựa hồ Sở Phi Dương có thể cảm nhận được tất cả.

Một bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt sau đó nhẹ nhàng nâng cằm y, Quân Thư Ảnh thuận theo lực đạo ngẩng đầu lên. Sở Phi Dương từ trong đôi mắt óng ánh nước có thể nhìn thấy được khuôn mặt tái nhợt của mình, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần hơn.

Cho đến khi đôi mắt kia khép lại, mi mắt khẽ run lên, tựa như đang chờ đợi để tiếp nhận một thứ gì đó.

98. Phong Vũ Vô Cực - Chương 98

Tác giả: Nam Phong Ca

Đôi môi chậm rãi tiếp cận, khí tức quen thuộc phả lên mặt.

Quân Thư Ảnh có thể cảm nhận được Sở Phi Dương đã ở rất gần, mặc dù chưa được hôn, nhưng đôi môi không có tiền đồ đã có cảm giác tê dại, tựa hồ là rất nhớ nụ hôn dịu dàng lưu luyến ngày trước, vì vậy mong chờ đến nỗi khẽ run lên.

Ai ngờ chờ đợi nửa ngày, cũng không thấy Sở Phi Dương làm động tác gì khác. Quân Thư Ảnh mở mắt, lại thấy Sở Phi Dương đang si ngốc nhìn mình, tựa hồ chỉ là ngắm nhìn cho thỏa mãn.

“Người... giả bộ chính nhân quân tử cái gì.” Quân Thư Ảnh phần hện nói, với tay áp lên gáy Sở Phi Dương, đôi môi gắt gao dán chặt. Y tinh tường nhìn ra trong đôi mắt đen láy của Sở Phi Dương lộ ra tiểu ý, nên dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn hấn nữa. Đầu lưỡi mềm mại sục sạo, tiến vào khoang miệng đối phương.

Bàn tay Sở Phi Dương nâng hai má Quân Thư Ảnh, bắt đầu vuốt ve càn cổ mềm mại cong cong đang ngứa lên, sau đó từ tóc mai mò mẫm tới sau tai, rồi lại từ sau tai mò xuống xương quai xanh, càng lúc càng nóng, càng lúc càng xấu xa, ngay cả nhịp thở cũng dần trở nên nặng nề.

Quân Thư Ảnh miễn cưỡng đẩy hấn ra: “Không được... Phi Dương, ngày mai người...”

“Ngày mai ta có thể phải chết đi một lần, nhưng cùng với ngày hôm nay không có quan hệ, người đừng mong viện cớ này để chạy trốn.” Sở Phi Dương nắm cả bờ vai Quân Thư Ảnh, không cho y thoái lui, giống như một con dã thú đã tràn ngập mong muốn xâm lược, ánh mắt sáng rực nhìn y, “Lại nói, dù sao trước khi chết ta cũng phải thành thật làm cho tinh tấn nhân vong, chết ở trên người người.”

“Người chớ nói bậy.” Quân Thư Ảnh quăn bách nói.

“Sao có thể khẳng định ta nói bậy?” Sở Phi Dương cười nói, “Bất quá, ta xác thực không nỡ khiến người phải liên lụy như vậy... Người ngoan một chút, ta sẽ đối tốt với người.”

Quân Thư Ảnh cảm thấy kỳ lạ khi nghe khẩu khí này của hấn, nhịn không được nghi ngờ nhìn thẳng vào hai mắt của hấn, đôi môi lại bị chiếm lĩnh, ở khoảng cách rất gần, lại thấy thật sâu trong đôi mắt đó bắt đầu tuôn động một chút phong cuồng như có như không. Thần sắc phong cuồng quen thuộc, trong não Quân Thư Ảnh lập tức hồi tưởng lại một Sở Phi Dương xa lạ khi ở trong đồng hoang tàn của Đông Long Các...

“Người...” Quân Thư Ảnh lùi về phía sau, ra sức đẩy khuôn mặt Sở Phi Dương ra, ánh mắt ngập tràn cảnh giác và lo lắng.

“Ta không sao, Thư Ảnh.” Sở Phi Dương thở hổn hển nói, “Chỉ là ta vẫn không thể thành thạo thu phóng nội lực Đông Long Các, người lại khiêu khích ta như vậy. Người đừng sợ, lại đây.” Sở Phi Dương nói xong, động thân áp đè Quân Thư Ảnh xuống dưới.

Dục vọng bùng bùng, nhiệt huyết tuôn động, tựa hồ không có cách nào kiểm soát cỗ sức lực trong cơ thể, chỉ có điều còn chưa tới mức bao phủ thần trí. Quân Thư Ảnh đối diện với ánh mắt kia, xác nhận đây chính là Sở Phi Dương, cơ thể lúc này mới an tĩnh trở lại.

Một bàn tay vuốt ve từ dưới đầu gối lên trên, tiếng vạt áo bị giật ra rơi xuống đất trong màn đêm lại càng tăng thêm một chút dâm mỹ.

Nơi nhạy cảm nằm gọn trong bàn tay ấm áp, thô ráp, toàn thân khẽ run lên, Quân Thư Ảnh nhịn không được cúi đầu ô một tiếng, rồi lại cắn chặt môi.

Tay phải Sở Phi Dương giữ chặt khuôn mặt y, so với ngày thường, khuôn mặt tà tình lúc này lại càng tỏa ra sức quyến rũ. Tay trái của hắn chậm rãi di động, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt Quân Thư Ảnh, tựa hồ đang tinh tế thưởng thức biểu bình cố gắng chịu đựng của y mỗi khi hắn làm ra một động tác nào đó.

Sở Phi Dương vươn đầu lưỡi ra, chậm rãi liếm lên đôi môi tái nhợt của mình, khóe miệng lại mỉm cười khiến Quân Thư Ảnh tim đập tai đỏ.

“Ừm... Phi Dương...” Quân Thư Ảnh bắt được vạt áo của hắn, dường như nhịn không được mà cắn răng khẽ gọi, hai cẳng chân thon dài cũng khó nhịn, ở trên người Sở Phi Dương bắt đầu cọ sát.

“Đừng vội, bảo bối...” Sở Phi Dương cúi người hôn y, ngăn chặn y tiếp tục rục rịch hai chân. Sở Phi Dương sau đó dùng chân khẽ đạp rơi đôi giày của y, làm lộ ra hai bàn chân trắng bóc.

Sở Phi Dương bất thành linh buông Quân Thư Ảnh ra rồi đứng lên, ôm ngang người y, Sở Phi Dương cúi đầu cười cười nhìn y, nói: “Ban đêm gió lạnh, có thể nào ở trên mặt đất mạo phạm giai nhân.”

Chưa đến hai bước đã đi tới giường, đặt Quân Thư Ảnh lên giường, một tay kéo lấy mắt cá chân của y đang theo bản năng mà co lại. Sở Phi Dương cởi bỏ phi phong ném xuống đất, đá văng giày, ngồi lên giường ôm lấy Quân Thư Ảnh.

“Đáng lẽ ta không có ý định làm cái gì, ai bảo người trêu chọc ta trước...” Sở Phi Dương nói, một bàn tay lại luồn xuống dưới tìm kiếm. Nhưng bàn tay kia lại chỉ khiến cho y sam vốn đã tán loạn trên người hắn lại càng thêm lộn xộn chứ không đụng chạm an ủi dục vọng đang hừng hực kia.

“Thư Ảnh, tự mình làm cho ta xem.” Sở Phi Dương kéo tay y xuống phía dưới, lòng bàn tay chạm vào thứ nóng rực của mình khiến Quân Thư Ảnh trực giác muốn rút tay lại.

Tựa hồ từ sau khi cùng Sở Phi Dương ở chung một chỗ, những việc như vậy cũng chưa từng trải qua.

“Không được lui.” Sở Phi Dương cắn cắn vành tai của y, “Bảo bối ngoan, tự mình làm cho ta xem, ta muốn xem...”

Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, không hề kháng cự. Bàn tay Sở Phi Dương bao bọc lấy tay y đang chậm rãi di chuyển, tiếng nước dâm mỹ lọt vào tai, gò má Quân Thư Ảnh không thể nén được mà đỏ lên từng trện.

Sở Phi Dương dần buông tay, lại ý xấu dùng tay tách hai đầu gối y ra, khiến động tác xấu hổ kia không thể giấu giếm.

“Người thật đẹp, người thật đẹp...” Sở Phi Dương thì thầm, hôn lên mặt, lên môi, lên hàu kết rồi xương quai xanh của y.

Quân Thư Ảnh nuốt một ngụm nước bọt, một giọt mồ hôi lấm tấm thuận theo cằm cổ trắng nõn uốn lượn trượt xuống, sau đó mất dạng dưới cổ áo... Cả người y không ngừng run rẩy, cơ thể như nhũn ra, như muốn ngồi không vững mà dựa vào Sở Phi Dương, đem mặt chôn sâu ở dưới vai hắn.

Sở Phi Dương biết y da mặt mỏng, không hề ép buộc y, một phen đẩy y nằm xuống, còn mình thì nằm nghiêng ở bên cạnh, đem người kéo vào trong ngực, một bàn tay gạt tay Quân Thư Ảnh ra, làm giúp y.

Quân Thư Ảnh khép hờ hai mắt, đôi môi hồng hồng khẽ nhếch lên, khí tức nóng như lửa thổi ra dồn dập. Hai tay nhàn rỗi không biết làm gì, một tay cứng ngắc duỗi thẳng ở bên người, đầu ngón tay vừa dài vừa thon nắm chặt tấm chăn phía dưới, tay còn lại thì nắm lấy cánh tay Sở Phi Dương đang đụng chạm y, không biết là muốn ngăn cản hay là muốn giữ lại, tình cảnh như thế lại càng thêm mị hoặc mê người.

Sở Phi Dương như muốn khi dễ y, rồi lại nhịn không được xuất ra mười vạn phần bản lĩnh kiên nhẫn để lấy lòng y. Hắn đối với thân thể này hiểu biết vượt xa chủ nhân của nó, hắn biết rõ phải làm thế nào để khiến y có được khoái lạc tận cùng.

“Thư Ảnh, Quân nhi, vi phu hầu hạ người có thoải mái không?” Sở Phi Dương ở bên tai y cười nhẹ.

Quân Thư Ảnh cắn môi không nói, đôi mắt ướt át nhu nhuận, mi mắt đang nhắm nghiền dường như cũng đọng hơi nước.

“Người chính là ngang bướng.” Sở Phi Dương cười nói, trên tay đột nhiên gia tăng tốc độ.

Quân Thư Ảnh bị hắn lộng mỗi lúc một động tình, vặn vẹo cơ thể, tiếng ô ô đè nén trong cổ họng, cho đến khi cả người căng cứng, sau khi phát ra một tiếng thở thật dài mới dần dần an tĩnh trở lại.

Phía sau truyền đến một tiếng cười nhẹ, Quân Thư Ảnh mới hoàn hồn trở lại, Sở Phi Dương giơ tay lên trước mặt y, Quân Thư Ảnh trong nháy mắt ngưng ngừng, rốt cuộc không dám đối diện với bàn tay bị y làm cho dơ bẩn kia.

Rõ ràng ngay từ đầu y đã muốn ngăn cản Sở Phi Dương thế nhưng từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình y rơi vào mê loạn. Vốn trong lòng đang lo lắng chuyện ngày mai giải độc, không quan tâm tới chuyện tưng dục, nhưng thân thể không có tiền đồ này căn bản chống đỡ không được mỗi khi được Sở Phi Dương đụng chạm, dễ dàng ở trong tay hắn trầm luân như thế.

Kể khởi xướng kia lại tựa hồ ngại y không đủ ngưng ngừng, còn đem chứng cứ ra để cười nhạo y. Thật sự là... khinh người quá đáng!

Trong lòng sinh oán hận, đối với Sở Phi Dương có, đối với chính mình cũng có.

Sở Phi Dương còn muốn trêu ghẹo y, cúi đầu ghé sát tới khuôn mặt y, lại thấy Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, trên mặt hiện ra một tia ủy khuất, một cổ tà hỏa không khỏi bùng lên.

Người này rốt cuộc là cố tình hay là vô ý, chung quy vẫn là không dấu vết mà dụ hoặc hắn như thế.

Sở Phi Dương túm lấy mảnh khăn treo trên giá gỗ bên giường, lau sạch sẽ bàn tay, sau đó lại lấy ra một hộp gỗ tinh xảo. Hộp gỗ vừa mở ra, bên trong là mỡ cao trong suốt như ngọc, tản ra mùi thơm thanh nhã.

Một bàn tay muốn kéo mở y sam đã lộn xộn xuống lại bị Quân Thư Ảnh án trụ.

Sở Phi Dương biết y đang lo lắng cái gì, hắn cúi đầu xuống hôn y một cái, dùng khẩu khí mang theo đòi hỏi đáng thương nói: “Thư Ảnh, người cho phép ta đi. Ta chỉ làm một lần, tuyệt đối không phóng túng. Người nói tưng dục không tốt nhưng người đêm thử xem, người đã bao nhiêu ngày không cho ta chạm vào rồi, vả lại chịu đựng sẽ phản tác dụng, đạo lý này người cũng nên hiểu rõ một chút đi.”

Quân Thư Ảnh vậy mà cũng nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy dường như... hắn nói cũng rất có lý.

Khí lực trên tay giảm bớt, để cho con người mưu đồ gây rối thừa dịp nhào tới.

Cổ nén dục vọng đã gào thét đến phát đau, đầu ngón tay Sở Phi Dương khều dục cao, đâm vào thể nội Quân Thư Ảnh đang cố sức thả lỏng, từng chút từng chút một trôi nổi.

Quân Thư Ảnh yên phận nằm nghiêng người trong lòng hắn, chỉ thỉnh thoảng hít hà một chút không khí biểu đạt không thoải mái mỗi khi bị dị vật xâm nhập.

Sở Phi Dương yêu thương Quân Thư Ảnh cho nên hắn trân trọng cơ thể của y giống như báu vật trân quý nhất thế gian. Không chỉ cẩn thận ôn nhu những lúc này mà ngay cả ngày thường cũng chuyên chú chăm

sóc, tuyệt đối không để y bị một chút thương tổn.

Bản năng trong máu đang kêu gào hãy chiếm cứ, tiến công, đoạt lấy nhưng vẫn còn có một loại bản năng khác có thể áp chế khát vọng này, đó là yêu thương mãnh liệt tốt cùng, yêu thương này ngay cả khi hấn mất đi lý trí cũng vẫn ghi nhớ, nói với hấn rằng tuyệt đối không thể tổn thương y.

Thương tổn y, tim của hấn sẽ tan vỡ.

Một người tại sao có thể yêu thương sâu sắc một người khác như thế? Đây là thứ tình cảm có biết bao nhiêu lạ lùng, tuyệt đối không thể giải thích, tuyệt đối không thể diễn tả.

Sở Phi Dương yêu Quân Thư Ảnh, bảy chữ này tựa như chân lý thế gian, bình thản như vậy mà giác ngộ hấn.

Sở Phi Dương càng lúc càng xuất ra ánh mắt dịu dàng nhìn Quân Thư Ảnh đang thuận phục nằm trong lòng hấn, động tác quen thuộc trên ngón tay vẫn không ngừng.

Trên trán Quân Thư Ảnh đã che kín bởi một tầng mồ hôi, hàm răng cắn chặt cố nén lại những tiếng nước nở đang muốn trào ra.

Sở Phi Dương cúi đầu xuống, cắn một cái lên vành tai phiến hồng của y, khàn khàn thấp giọng nói: “Quân nhi, thanh âm của ngươi thực ngọt.”

Áo ngủ bằng gấm rộng thùng thình, che khuất hai cổ thân thể đang dây dưa thân mật cùng một chỗ.

Tựa hồ mượn lấy sự che đậy này, ngay cả xấu hổ trong lòng cũng có thể bỏ qua. Đôi mắt Quân Thư Ảnh qua một làn hơi nước che phủ nhìn Sở Phi Dương: “Phi Dương, ta...” Y đột nhiên cắn chặt môi, đem cơ thể dưới áo ngủ tiến sâu thêm.

Sở Phi Dương cả kinh, mạnh mẽ ngửa đầu lên, hầu kết di động, phát ra một tiếng thở thật dài.

Eo lưng dưới tấm chăn mềm khê di chuyển, Sở Phi Dương nhắm hai mắt, hoàn toàn không thể khống chế thanh âm ồ ồ đè nén trong yết hầu. Mặc dù khoái cảm mãnh liệt như thế, khiến người ta lún sâu vào, nhưng Sở Phi Dương vẫn đưa tay kéo Quân Thư Ảnh ra ngoài, gắt gao ôm vào trong ngực.

Quân Thư Ảnh liếm liếm đôi môi hồng nhuận, cổ cùng bả vai trắng nõn đều nổi lên hồng sắc, ngay cả khoe mắt cũng phiến hồng.

Sở Phi Dương vén tóc y hất ngược ra sau, làm lộ ra vầng trán láng mịn, in lên đó một dấu hôn: “Ta làm sao cam lòng để người làm như vậy...”

“Sở Phi Dương, người nếu quả thật không nữa...” Quân Thư Ảnh hai mắt nhìn chăm chăm hẳn, môi mím khẽ run lên, hơi nước nơi khóe mắt dần ngưng tụ thành giọt, “... thì nhất định không được xảy ra chuyện gì.”

Ngày mai sắp phải đối diện với một kiếp nạn lớn, y mới chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hoảng sợ. Trái tim mạnh mẽ này sẽ có lúc ngừng đập, đôi mắt luôn luôn thâm tình mà nhìn y này sẽ có lúc mất đi sức sống. Chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng đó thì ngay cả trái tim cũng hung hăng thất lại, đau đớn vô cùng.

Cái gì là Vô Cực sơn trang, cái gì là giang hồ kiếp nạn, những thứ đó đối với y căn bản không đáng nhắc tới, y chưa bao giờ để tâm. Nhưng nếu có người cướp đi Sở Phi Dương, thì chính là đoạt đi hết thấy mọi thứ của y.

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.” Sở Phi Dương cúi đầu, hôn đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt y, mùi vị mặn mòi từ đầu lưỡi khuếch tán, “Người chẳng lẽ không biết, trừng phạt lớn nhất trên cõi đời này đối với ta chính là không được nhìn thấy người, không được chạm tới người, không được hôn người hay sao... Ta đã chạm vào người người, thì sẽ muốn mỗi một ngày của người đều phải có ta, ta nói được thì làm được.”

Sở Phi Dương dùng hết ôn nhu lớn nhất của cuộc đời này, tỉ mỉ bao bọc Quân Thư Ảnh ở trong lòng. Thân hình khẽ hạ thấp xuống, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên hơi ngửa cổ, trong miệng tràn ra một tiếng rên nhẹ.

Không chỉ tận lực dụng chạm, dây dưa, triền miên gắn bó. Quân Thư Ảnh giống như người đuối nước nắm chặt lấy khúc gỗ đang trôi, nắm chặt tay Sở Phi Dương, mười đầu ngón tay tương giao chặt chẽ.

Đầu lưỡi quấn quýt, như muốn nuốt lấy hơi thở của đối phương. Đôi môi ướt át dán chặt vào nhau, yết hầu đè nén không được khẽ rên rỉ.

Thời gian đã vô lực phân biệt, tựa hồ ôm ấp dai dẳng lâu như vậy, sợ hãi thật sâu trong tâm tưởng lại đột nhiên dấy lên, trước mắt chỉ còn bạch quang chói mắt.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đã xuất hiện vài tia nắng sớm.

Sở Phi Dương ở trên cổ ướt đầm mồ hôi của Quân Thư Ảnh khẽ hôn hít, bàn tay lại ở đâu đó trên cơ thể di động.

Quân Thư Ảnh khép hờ hai mắt, không một chút đề phòng, đến khi y phát giác được ý đồ của Sở Phi Dương thì cũng là lúc đã không kịp phản ứng.

Thụy huyết bị điểm, Quân Thư Ảnh cố gắng mở lớn hai mắt, nhưng vẫn khó có thể duy trì thanh tỉnh.

“Người...”

“Ngủ đi, Thư Ảnh...” Sở Phi Dương hôn lên đôi mắt xinh đẹp của y, “Ngủ đi, chờ đến khi người tỉnh lại, ta nhất định sẽ hoàn hảo đứng trước mặt người. Ta nói được thì làm được.”

Nếu tận mắt nhìn thấy hắn chết đi, y sẽ bị thương như thế nào, Sở Phi Dương hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Hắn tuyệt đối sẽ không để Quân Thư Ảnh phải trải qua thống khổ như vậy.

99. Phong Vũ Vô Cực - Chương 99

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh ngủ thực không an ổn. Y muốn tỉnh lại, có một chuyện rất trọng yếu khiến y nhất định phải tỉnh lại thế nhưng trong giấc mộng tối đen giống như có vô số bàn tay đang bủa vây lấy y, không cho y thoát ra.

Trình Tuyết Tường ngồi ở một bên, ánh mắt phức tạp nhìn Quân Thư Ảnh đang nằm trên giường.

Dung mạo tuấn tú, cho dù đã ngủ nhưng rõ ràng là đang hoảng loạn. Tuy bị cưỡng chế điểm thụ huyết nhưng y vẫn ra sức kháng cự.

Cứ như vậy mà nhìn, Trình Tuyết Tường cuối cùng không đành lòng, đứng thẳng người đi đến bên mép giường, từ trên cao nhìn xuống.

Sở Phi Dương quả thực rất cưng chiều y, rất yêu thương y nhưng Sở Phi Dương cũng có lúc xem nhẹ và độc tài. Tựa như lúc này, hắn không phải không biết Quân Thư Ảnh muốn ở bên cạnh hắn để chăm sóc hắn, phụng bồi hắn đến cỡ nào, vậy mà hắn lại tự chủ trương ngăn cách Quân Thư Ảnh ở bên ngoài, không cho Quân Thư Ảnh chứng kiến tất cả chuyện này.

Nếu đổi lại là Trình Tuyết Tường, thì hắn tự nhận bản thân mình sẽ không ngang ngược như vậy.

Nhưng Sở Phi Dương ngang ngược hơn thì sao? Quân Thư Ảnh là của hắn, hơn nữa nhất định từ nay về sau vĩnh viễn mãi sẽ là của hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp, đã từng tồn tại trong ký ức niên thiếu của hắn rất nhiều năm. Cho đến khi tái kiến, thì nhớ nhung nhiều năm đã hóa thành từng sợi tình kết bền bỉ, từng chút từng chút một dệt nên một tấm lưới, nhốt chặt trái tim của hắn ở trong đó.

Bàn tay khẽ nâng lên, đầu ngón tay di chuyển tới khuôn mặt kia, nhưng cuối cùng vẫn không thể chạm vào làn da mịn màng.

Người này là hắc đã bỏ lỡ, vĩnh viễn sẽ không thuộc về hắc nữa.

Cho nên không thể chạm, không thể sờ, còn có mấy lời cũng vĩnh viễn không thể nói ra.

Đầu ngón tay ở giữa không trung, dọc theo lông mày thon dài, đôi mắt nhắm chặt, mí mắt đang khẽ run, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng đậm sắc... lướt qua từng cái một, chỉ dùng phương thức như thế để tạc vào lòng dung nhan từ trước đến nay hắc chưa một lần dám quá phận nhìn thẳng.

Thiếu niên kia hắc đã ghi nhớ mười mấy năm, vậy người này hắc sẽ tiếp tục ghi nhớ rất nhiều năm nữa. Hắc có hồi ức về người đó, như vậy là đủ rồi, không cần bất luận kẻ nào biết điều đó.

Cánh tay Quân Thư Ảnh đặt dưới chần đột nhiên động mạnh, chân mày nhíu chặt, dường như đang cực kỳ đau đớn, trong miệng tràn ra một tiếng nức nở: “Phi Dương...”

Trình Tuyết Tường vội vàng thu tay về.

Hiện tại Quân Thư Ảnh càng lúc càng không thể an ổn, y nhất định là đang cực lực đối kháng, thậm chí ngay cả chân tay cũng đã bắt đầu co giật, nhìn qua hết sức thống khổ.

Trình Tuyết Tường không đành lòng nhìn y như vậy, muốn khai giải huyết đạo của y nhưng lại chần chừ, cuối cùng hạ quyết tâm quay người đi ra khỏi phòng.

Hắc vốn chỉ muốn đến xem qua một chút tình hình của Quân Thư Ảnh, lưu lại quá lâu không khỏi khiến nhạ nhân nhàn thoải. Hắc lại càng không thể tự chủ trương đánh thức y, bởi vì hắc không có lập trường để làm việc đó.

Vừa mới bước ra khỏi ngưỡng cửa, lại nghe bên trong truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Trình Tuyết Tường giật mình, vội vàng quay lại, đã thấy Quân Thư Ảnh đang từ trên mặt đất bò dậy, chần gối tán lạch nhát địa.

“Thư Ảnh, làm sao ngươi...” Trình Tuyết Tường vội bước tới, ngồi xuống bên cạnh đỡ y đứng dậy.

Quân Thư Ảnh một thân y sam đơn bạc, chân không mang giày, mạnh mẽ nắm chặt lấy cánh tay Trình Tuyết Tường, tựa hồ có chút thở không ra hơi, hấp háy nói: “Sở... Sở Phi Dương ở đâu?”

“Sở huynh đang ở trong phòng Thanh giáo chủ, Cầm Anh cùng với Cao Phóng đang chữa trị cho hắc, ngươi không cần lo lắng...”

Trình Tuyết Tường còn chưa dứt lời, Quân Thư Ảnh đã đẩy hắc ra, lao đảo chạy ra ngoài.

Trình Tuyết Tường không ngăn cản, chỉ cần rằng nhìn y ăn mặc đơn bạc, chân cũng không kịp mang giày, lúc này hắn cũng chỉ biết túm lấy tấm phi phong trên đầu giường rồi đuổi theo.

Vừa mới bước ra ngoài, Quân Thư Ảnh đã bị sắc trắng của bầu trời làm cho hoa mắt. Nguyên lai chẳng biết lúc nào tuyết đã rơi, trên bầu trời vẫn còn một vài bông tuyết tán lạc, trên mặt đất, trên mái nhà cũng sớm đã phủ trắng một màu.

Quân Thư Ảnh đưa tay che mắt, đầu óc có chút choáng váng phân biệt hướng đi, chạy thẳng tới phòng Thanh Lang.

Yến Kỳ Đứng đứng ngoài hành lang, kinh sợ khi thấy Quân Thư Ảnh đang từ đằng xa chạy tới: “Quân Thư Ảnh, người cứ như vậy mà chạy tới đây sao?”

“Sở Phi Dương thế nào rồi?” Quân Thư Ảnh nắm chặt lấy Yến Kỳ, thở dốc, khàn giọng hỏi.

“Bọn họ còn ở trong phòng...” Yến Kỳ đỡ lấy y, lại thấy từ phía sau Trình Tuyết Tường đã đuổi đến.

Trình Tuyết Tường không nói một lời, đem phi phong khoác lên người Quân Thư Ảnh, Yến Kỳ cũng giúp y kéo phi phong bọc kín người y lại: “Bên ngoài rất lạnh, vào phòng trước đi.”

Quân Thư Ảnh với khuôn mặt tái nhợt đi vào phòng, khắp phòng đều nồng đậm mùi thảo dược, trộn lẫn trong đó là mùi huyết phúc nhàn nhạt, kích thích thần kinh của y. Đôi chân trần giẫm trên mặt đất sớm đã mất đi cảm giác.

“Thanh Tĩnh và Kỳ Lân cũng được Cao Phóng gọi đến để hỗ trợ.” Yến Kỳ thấy y hoảng loạn chạy tới, rồi lại ngơ ngác không nói lời nào, cũng chỉ biết tự mình mở miệng trước, “Thanh đại ca và Vân Thâm đi xử lý sự vụ bang phái. Cầm Anh và Sở đại ca, còn có Cao Phóng cùng với mấy tiểu tử, tất cả đều đang ở trong phòng...”

Ngón tay Yến Kỳ chỉ tới cánh cửa phòng còn đang đóng chặt, hắn còn chưa dứt lời, cửa đột nhiên mở ra.

Cao Phóng đầu đầy mồ hôi xuất hiện trước cửa, đôi mắt sáng lên, nói: “Giáo chủ...”

Y bước ra ngoài, Cầm Anh cũng đi theo phía sau. Sắc mặt hắc nhợt nhạt, không có một chút huyết sắc, bộ dạng giống như cực kỳ mệt mỏi.

Thanh Tĩnh cũng bước ra, Kỳ Lân huynh đệ ở phía sau hắn cùng nhau đẩy một cỗ luân y, cẩn thận vượt qua ngưỡng cửa.

Sở Phi Dương ngồi trong luân y, sắc mặt tái nhợt đang mỉm cười nhìn y.

Quân Thư Ảnh đứng phắt dậy, sải bước chạy đến trước mặt Sở Phi Dương, toàn thân run lấy bầy, cắn răng nhìn chăm chăm kẻ đáng hận, một hồi lâu mới run rẩy nói: “Sở Phi Dương, người tên hồn đản này!”

Sở Phi Dương kéo cánh tay Quân Thư Ảnh lại. Hắn không nói gì mà chỉ ngửa đầu ngược nhìn Quân Thư Ảnh, khuôn mặt tái nhợt cùng với tư thế tĩnh tọa ngồi trong luân y ngược lại khiến hắn có vài phần yếu thế.

Hắn thản nhiên làm ra một bộ dáng yếu đuối nhưng ánh mắt thì vẫn như cũ, không một chút e dè. Một phen chết đi sống lại, còn phải lưu tâm cái gì chứ.

Hắn không lưu tâm nhưng có người lại kiêng dè.

Yến Kỳ lôi kéo Cao Phóng cùng với Cẩm Anh còn đang ngỡ ngàng, trong khi Trình Tuyết Tường đang đẩy Kỳ Lâm và Thanh Tĩnh, cùng nhau rời khỏi phòng. Sau đó còn có người cẩn thận khép cửa lại, ngăn cách phong tuyết ở bên ngoài.

oOo

Lời tác giả: Kỳ thực thật không ngờ Đại hiệp rất có tiềm chất cặn bã...

100. Phong Vũ Vô Cực - Chương 100

Tác giả: Nam Phong Ca

Trong khoảnh khắc cánh cửa được đóng lại, Sở Phi Dương bất ngờ dùng lực, muốn kéo Quân Thư Ảnh vào trong lòng.

Thế nhưng hắn vừa mới được giải độc, trọng thương chưa lành, thân thể đúng là hư nhược, cho nên một sức này cũng chỉ có thể khiến Quân Thư Ảnh lắc đầu một chút, rốt cuộc không thể đạt được mục đích.

Quân Thư Ảnh chống một tay lên vai hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Sở Phi Dương quẹt quẹt môi, ho nhẹ một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn: “Thư Ảnh, đến, vào trong lòng ta.” Mắt thấy chân mày, khóe mắt Quân Thư Ảnh đều là lửa giận cùng với vẻ xem thường, hắn thừa dịp Quân Thư Ảnh còn chưa kịp mở miệng, lại thấp giọng nói: “Chân trần, không thấy lạnh sao? Ta vừa mới tỉnh lại, người cũng nên thương ta. Tới đây...”

Nói xong lại tiếp tục kéo Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh do dự một chút, khí lực chống cự cũng giảm bớt, để mặc Sở Phi Dương thừa cơ.

Sở Phi Dương mở rộng vòng tay ôm lấy y, đưa tay lần mò tới đôi chân trần lạnh ngắt của y, vuốt ve hai cái, hân thở dài: “Có lạnh không? Thực không biết tự chăm sóc bản thân.”

Quân Thư Ảnh cả giận nói: “Sở Phi Dương, ngươi là tên hồn đản tự chủ trương!”

“Đúng, ta là hồn đản.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ đáp.

Quân Thư Ảnh bị thái độ phối hợp bất chấp đạo lý của hắn làm che ghen hờn, không biết phải nói cái gì, chỉ biết trừng mắt tức giận nhìn hắn.

Sở Phi Dương cứ thế đem phi phong trên người y kéo thấp xuống, bọc kín đôi bàn chân đã lạnh cóng của y.

“Thư Ảnh, lần này là ta không đúng, ta không có gì để biện minh, ngươi tức giận như thế nào, mắng chửi ta như thế nào cũng được.” Sở Phi Dương nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn ngoan ngoãn nhận sai như vậy, một cổ tức giận không biết từ nơi nào hết lần này tới lần khác bốc lên rồi lại không biết phát tiết bằng cách nào, rốt cuộc chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm khuôn mặt đáng ghét kia của hắn.

Dung nhan tuấn lãng đầy vẻ nhợt nhạt, tóc mai nơi thái dương vẫn còn dấu vết của một tầng mồ hôi ẩm ướt, lại càng khiến đôi mắt thêm phần sâu thẳm.

Mặc dù không được tận mắt chứng kiến nhưng một phen giải độc này chắc chắn đã khiến hắn rất đau đớn.

Cho dù Cầm Anh đã khẳng định nắm chắc mười phần thành công, nhưng cũng không có ai có thể dễ dàng đổi mặt với cái chết, phải một lần thực sự chết đi.

Thời điểm nhắm hai mắt rơi vào bóng tối vô tri vô giác, toàn bộ vận mệnh đều đặt trong tay kẻ khác, không thể tưởng tượng ra Sở Phi Dương hết thấy điều thân thuộc này sẽ làm thế nào để đổi mặt với thời khắc đó.

“Ta tin tưởng năng lực của Liên Sơn tộc, cũng tin tưởng Cao Phóng.” Sở Phi Dương cùng y hai trán tương đề, tựa hồ có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y, thấp giọng nói.

Tín nhiệm giúp hắn dám đem tính mạng của mình phó thác toàn bộ, giúp hắn dám gạt Quân Thư Ảnh ra khỏi những chuyện này, vì hắn không muốn y phải trải qua đau đớn dần vặt.

“Còn ta thì hết lần này tới lần khác ngươi cũng không tin tưởng.” Quân Thư Ảnh cụp mắt, nói.

“Nói vậy, ngươi ở chỗ này.” Sở Phi Dương nắm lấy đầu ngón tay Quân Thư Ảnh, chỉ vào lồng ngực của mình, “Có tin người khác hay không, trái tim có thể lựa chọn. Có thể đối với một mình ngươi, không giữ

lại bất cứ thứ gì, hết thảy mọi thứ của ta đều đã ở trong tay người, trái tim của ta, vận mệnh của ta. Nếu như người có một chút bi thương thống khổ, thì trái tim này sẽ đau đớn đến chết đi không được. Người hiểu không?”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng động. Sở Phi Dương mặt biến sắc, cao giọng nói: “Bọn đạo tặc phương nào? Dám nghe trộm chuyện người khác, còn không mau mau hiện thân.”

Quân Thư Ảnh sớm từ trong lòng Sở Phi Dương đứng phắt dậy, ngồi xuống ghế bên cạnh. Cửa mở ra, Thanh Lang và Tín Vân Thâm tươi cười bước vào.

“Ra mắt Đại sư huynh.” Tín Vân Thâm cung kính đáp một tiếng, trên mặt thấy rõ nụ cười không tự nhiên.

Thanh Lang ngay cả giả bộ cũng lười, vẻ mặt có thâm ý khác, cười nói: “Sở huynh, người có thể là đã nghi oan cho ta và Vân Thâm rồi. Nghe nói Sở huynh đã tỉnh nên hai ta mới vứt bỏ công việc sang một bên, vội vàng trở về thăm Sở huynh. Ân, xem ra bản lĩnh của Cẩm Anh quả nhiên phi phàm, Sở huynh vẫn còn rất nhanh nhẹn đi.” Nói xong lại cười lên ha hả.

Tín Vân Thâm ở một bên liên tục gật đầu: “Đại sư huynh không hổ là Đại sư huynh! Ta còn có rất nhiều điểm muốn học tập ở Đại sư huynh. Đại sư huynh phải tận tâm chỉ giáo mới được.”

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn hai người, âm thầm mài răng.

Cứ cười đi, quân tử báo thù, mười năm không muộn. Phong thủy luân chuyển, sớm muộn gì cũng có cơ hội!

Hai người này không biết đạo lý, dám cười nhạo người khác, nhưng Quân Thư Ảnh lại không cảm thấy gì, trái lại ngăn không được hai người kia tiếp tục mở miệng. Cho đến khi Kỳ Lân huynh đệ ôm theo một đồng xiêm y rất dày trở lại mới cắt đứt được cuộc trò chuyện nhảm chán của mấy bậc đại nhân.

Sở Phi Dương dù sao cũng độc thương mới lành, thân thể hư nhược, tinh thần không tốt. Quân Thư Ảnh đẩy luân y đưa hắn về phòng nghỉ ngơi. Bị Thanh Lang và Tín Vân Thâm náo một trận, tức giận lúc trước của Quân Thư Ảnh đã sớm tiêu tan.

Sở Phi Dương mệt mỏi ngủ hết một ngày, tới thời điểm độc phát Quân Thư Ảnh vẫn nhịn không được thấp thỏm lo sợ, nhìn thấy Sở Phi Dương vẫn đang an ổn ngủ, lúc này mới dần yên lòng.

Buổi tối, phong tuyết đã ngừng, tuyết trắng phủ kín, dày đặc khắp sơn cốc khiến sơn trang không khác nào một mỹ cảnh lạ mắt.

Sở Phi Dương tỉnh lại, nét mặt cuối cùng đã có một tia hồng hào. Rõ ràng đã có thể xuống giường đi lại, nhưng nhìn thấy Quân Thư Ảnh đang đẩy cổ luân y chế từ gỗ đến bên giường, Sở Phi Dương cứ thể vui vẻ để Quân Thư Ảnh giúp hắn ngồi lên, dọc theo đường đi mãi ý, đi đến nơi ở của Cẩm Anh.

Hôm nay coi như đã giải quyết xong mọi chuyện liên quan đến Vô Cực sơn trang, tâm tình của mọi người cũng thoải mái hơn, hẹn nhau tụ họp, cũng là vì cảm ơn Cầm Anh, đồng thời thương lượng một chút những chuyện cần an bài sau này.

Thanh Lang ra lệnh cho thủ hạ trực tiếp mở tiệc trong sân, một đám người vây quanh đồng lửa, thực sự rất vui vẻ.

Thanh Tĩnh cầm tiểu đao cắt thịt cấp cho Kỳ Lâm và Cầm Anh, Cầm Anh nhìn thấy mà ngửa tay, cũng muốn cầm dao cắt thịt, lại không cẩn thận cắt đứt tay, máu tươi từ miệng vết thương tràn ra, rơi xuống mặt đất.

Sở Kỳ và Sở Lâm vội vàng lấy ra kim sang được cầm máu cho hắn, Cầm Anh đưa đầu ngón tay bị thương ra mặc cho hai người băng bó, cười nói: “Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ.”

Thế nhưng Thanh Tĩnh lại chú ý tới cái gì đó, đột nhiên nói: “Cầm Anh, máu của người?”

Không cần hắn nói, những người khác cũng đã sớm chú ý tới, Sở Phi Dương đi tới, nhìn mặt đất nơi vài giọt máu tươi rơi xuống.

Không có cỏ cây sinh trưởng, không có trăm hoa nở rộ, chỉ là vài giọt máu bình thường không có gì lạ.

“Cầm Anh, này là xảy ra chuyện gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc nói.

“Ta đã không còn là Thánh tử nữa.” Cầm Anh khẽ cười nói, “Thánh tử Liên Sơn tộc có thể cứu sống người khác, nhưng cả đời chỉ có thể cứu một người mà thôi. Cứu xong, ta sẽ trở lại là người bình thường.”

“Thật đáng tiếc.” Thanh Tĩnh kêu lên, “Nhưng như thế cũng là tài giỏi rồi.”

“Đúng là tài giỏi, nhưng không có gì lớn lắm.” Cầm Anh nói, “Có thể cứu sống Sở đại hiệp, mới là việc tài giỏi nhất của ta.”

“Vậy Liên Sơn tộc các người chẳng phải là sẽ mất đi Thánh tử sao?” Thanh Lang cũng nói.

“Thánh tử, chính là tùy duyên.” Cầm Anh nói, “Liên Sơn tộc chưa bao giờ cưỡng cầu cái gì, nên đôi khi thiên thần sẽ giáng xuống gợi ý. Không có thì không có, cũng không phải chuyện lớn lao.”

Thanh Lang thở dài: “Người thật sự là rộng lượng.”

“Lại nói, chuyện của Liên Sơn tộc cũng nên có một cái kết đi.” Sở Phi Dương nói, “Sơn cốc này đã không còn an toàn, trên giang hồ có quá nhiều người biết đến nơi này, cũng biết đến năng lực của Liên Sơn tộc

nhân. Các người không thể tiếp tục ở lại đây nữa.”

“Sở thúc thúc nói đúng, Cầm Anh, tộc nhân các người cũng không nhiều, mang theo thụ thần của các người, trở về cùng chúng ta đi. Chúng ta nhất định sẽ bảo hộ các người!” Thanh Tình vỗ ngực nói.

“Nhưng mà...” Cầm Anh nhíu mày.

“Cầm Anh, người còn có gì băn khoăn?” Sở Kỳ kéo hần lại, nói.

Cầm Anh ngẩng đầu, nhìn hết một lượt mọi người xung quanh, mới nói: “Ta hiểu hảo ý của mọi người. Nhưng có một việc ta không thể giấu giếm, phải noi cho mọi người biết. Liên Sơn tộc là y giả chi tộc, chúng ta bách bệnh hữu tri, bản lĩnh giải độc thương cũng là do Liên Sơn tộc sống tách biệt với nhân thế mới có được. Một khi tộc nhân nhập thế, bị hồng trần quấy nhiễu, chúng ta sẽ dần dần mất đi năng lực này, tựa như máu của ta, sẽ trở nên bình thường. Liên Sơn tộc nhân lại thể nhược vô năng, một khi đi theo mọi người rời khỏi sơn cốc, không bao lâu sau, năng lực mất đi, chỉ sợ sẽ trở thành gánh nặng cho mọi người. Như vậy... cũng không có việc gì chứ?”

Hần nói vừa khẩn thiết vừa thẳng thắn, nét mặt không giấu được sự tự ti. Liên Sơn tộc nhân thể chất như vậy, đối với suy nghĩ thật lòng thật dạ cứu người của bọn họ mà nói thì phạp thiện khả trần.

(Phạp thiện khả trần: bình thường, tài năng chỉ ở bậc trung, không quá giỏi cũng chẳng quá dốt.)

Sở Phi Dương lại đột nhiên đưa tay, xoa nhẹ mái tóc Cầm Anh: “Hài tử ngọc. Bản lĩnh Liên Sơn tộc nhân vốn là bảo vật trời cao ban cho thể nhân, nhưng thể nhân lại không biết quý trọng giữ gìn, khiến cho nó theo thời gian mà mất đi, đây là tổn thất của thể nhân. Liên Sơn tộc nhân không cần phải cảm thấy có lỗi.”

Thanh Lang cũng nói: “Ta nói, tiểu gia hỏa người đang lo lắng cái gì! Người yên tâm, Thiên Nhất giáo cùng với Thanh Phong kiếm phái có rất nhiều tiền, chăm lo cho các người bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ.” Y nói xong lại kéo Tín Vân Thâm qua, đẩy lên phía trước, “Tín chương môn, người nói xem, có phải như vậy không?”

Tín Vân Thâm gật đầu: “Hoàn toàn chính xác. Bất kể như thế nào chúng ta cứu người cũng phải cứu đến cùng, người không cần lo lắng chuyện này. Chúng ta tuyệt đối không ham muốn dị năng của Liên Sơn tộc nhân.”

“Cái này vốn là phần nội sự của Võ Lâm minh.” Trình Tuyết Tường cũng lên tiếng nói.

Cầm Anh gần như cảm động đến rơi nước mắt mà quỳ xuống tạ ơn, lại bị mấy tiểu tử kéo lên, ôn nhu dỗ dành an ủi, sau đó tiếp tục ăn uống chơi đùa.

Lát sau, một tên đệ tử Thanh Phong kiếm phái bỗng nhiên chạy vào trong viện, cao giọng nói: “Chương môn sư huynh! Bên ngoài sơn trang có người gây chuyện!”

“Gây chuyện?” Tín Vân Thâm nghi hoặc nói, “Chẳng lẽ lại là người của Vô Cực sơn trang?”

“Có lẽ không phải. Hẳn tự xưng là Miêu Cương Cổ Vương!”

“...” Mọi người trầm mặc.

Quân Thư Ảnh giờ ly rượu lên, nói: “Hắn đến thật nhanh. Bất quá sự tình gì cũng đều bỏ lỡ, bữa cơm này coi như vẫn còn kịp.”

Mọi người sâu sắc cho là đúng, gật đầu lia lịa.

Trình Tuyết Tường nói: “Miêu Cương cách nơi này khá xa, hẳn ngày đêm thần tốc đến đây cũng là vất vả. Mau mau mời hắn vào đi.”

“Thị!” Đệ tử kia tuân lệnh, lớn tiếng đáp ứng rồi vận khởi khinh công chạy ra ngoài, hướng về phía người ở bên ngoài hô: “Trình minh chủ có lệnh, để cho Cổ Vương qua!”

Mọi người tiếp tục tiệc tùng, cho đến khi trăng lên giữa đỉnh đầu mới cơm no rượu say, tàn tiệc.

Sở Phi Dương đuổi hai tiểu tử đi, lỗ mũi hướng lên trời, vươn tay về phía Quân Thư Ảnh: “Tối, đỡ ta. Không cần luân y nữa, giúp ta đi lại, tiêu cơm.”

Quân Thư Ảnh nhin xuống một cước kích thích của Sở Phi Dương, đi tới đỡ lấy hắn.

“Ai, thực ngoan.” Sở Phi Dương than thở.

“Không khách khí, ta kính lão.”

“... Thư Ảnh, ngươi học xấu.”

Hai người vai kề vai bước đi trên con đường mòn trải đầy tuyết trắng, chẳng biết từ lúc nào đã đổi thành Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh vào trong ngực, dùng phi phong rộng thùng thành bao bọc lấy cả hai.

Phi phong vừa dày vừa nặng, chống rét rất tốt, gió lạnh như băng đều bị ngăn cách ở bên ngoài, trời đất trong lúc đó được tuyết trắng cùng ánh trăng làm cho sáng rõ. Cứ như vậy dựa sát vào nhau chậm rãi bước đi, một tư vị thoải mái, mãn nguyện.

Vừa vào tới cửa, Sở Phi Dương như đột nhiên nhớ tới việc gì đó, nhíu mày.

Quân Thư Ảnh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì. Cảm giác giống như... thiếu thiếu gì đó.”

“Nga?”

“Tư Không Nguyệt kia đâu? Không phải đã để cho hấn vào rồi sao, lại chạy đi đâu rồi?”

“...”

Ở nơi này, ban đêm hạo nguyệt đương không mỹ lệ, hoặc sớm hoặc muộn, mỗi người đều nghĩ tới vấn đề này.

_____oOo_____

— Chính văn hoàn —

101. Phong Vũ Vô Cực - Chương 101: Đặc Diễn 1 – Kết Cục Chi Hậu

Lại nói, đêm nay sau khi mọi người tiệc rượu vui vẻ xong, để lại một đồng chén đĩa lộn xộn trên bàn rồi mặc, ai nấy đều tự mình trở về phòng.

Trình Tuyết Tường về đến phòng, khí tức lạnh như băng. Hấn thở dài một hơi, đóng cánh cửa gỗ lại, sau khi thấp sáng ngọn đèn rồi cởi bỏ ngoại sam thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó không ổn.

Trong phòng, có người!

Trình Tuyết Tường bất động thanh sắc đi đến chậu rửa mặt, chậm rãi rửa tay, trong gương đồng phản chiếu, hấn nhìn thấy phía sau mơ hồ có một ánh mắt đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hấn tiện tay cầm lấy cây lược gỗ đặt ở bên cạnh chiếc chậu, vận đủ nội lực mạnh mẽ phóng thẳng về phía nhân ảnh trong bóng tối kia.

Trình Tuyết Tường ra tay nhanh như cắt, nhưng phản ứng của người nọ cũng không hề chậm chút nào, trong chớp mắt đáp trả, xuất ra một đạo ngân tiên, đánh vỡ tan “ám khí” kia.

Trình Tuyết Tường sớm đã rút Ảnh Nhẫn ra, phi người tới, mũi kiếm chỉ vào y: “Người rốt cuộc là ai?! Lén

lút ở trong phòng ta làm cái gì? Đi ra đây!”

Nhân ảnh trong bóng tối ngược lại không một chút phản kháng, chậm rãi đi đến phạm vi có ánh sáng chiếu tới. Y một thân ăn mặc trang phục dị vực, dáng người cao lớn, khí chất hơn người, bộ dạng bất phàm. Trình Tuyết Tường đánh giá y, có thể khẳng định chưa bao giờ thấy y xuất hiện ở Vô Cực sơn trang, nếu không đối với những người như thế này hẳn không thể nào không có một chút ấn tượng.

“Bổn vương chính là Miêu Cương chi chủ.” Người nọ vênh váo tự đắc nói, “Còn ngươi là ai?”

Trình Tuyết Tường nhú mày suy nghĩ một chút: “Miêu Cương chi chủ? Ngươi chính là Tư Không Nguyệt?!”

“Đúng vậy!” Tư Không Nguyệt đứng khoanh tay, ngẩng cao đầu, lỗ mũi hướng lên trời nhìn người khác. Y từ trước đến nay luôn gai mắt đối với hạng người võ lâm Trung Nguyên tầm thường, chẳng truy cầu, cũng chẳng đặc sắc. Nếu không phải Cao Phóng truyền thư tới thỉnh cầu, thì y đã lười chẳng thèm để ý đến mấy việc vụn vặt này.

Trình Tuyết Tường thu Ảnh Nhẫn lại, khẽ than một hơi: “Nguyên lai chính là ngươi. Ngươi chẳng phải sớm đã vào sơn trang, tại sao đến bây giờ mới xuất hiện?! Còn nữa, ngươi ở trong phòng ta làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi... lạc đường?!” Trình Tuyết Tường nói xong, hồ nghi nhìn vị khách không mời mà tới này.

“Nhiều chuyện! Bổn vương hành sự đều có mục đích cả!” Tư Không Nguyệt trách mắng, đem một ít sự thật bị vạch trần chật vật lấp liếm, “Bổn vương là đáp ứng lời thỉnh cầu tới cứu Sở Phi Dương, há lại để ngươi hoài nghi hành động của bổn vương.”

Trình Tuyết Tường sáng tỏ gật gật đầu: “Được rồi, Cao Phóng cũng đã nói. Bất quá độc trong người Sở đại hiệp đã giải được rồi.” Nếu như chờ được ngươi, thì đến hoàng hoa cũng nguội lạnh (quá muộn). Người này căn bản là không biết đường đi, rất không đáng tin cậy.

“Cái gì? Đã giải được...” Tư Không Nguyệt mới nói được một nửa thì đã bị cắt ngang, gia hỏa võ lâm Trung Nguyên kia căn bản là không tin lời y nói.

“Tư Không huynh đường xa vất vả, chắc hẳn cũng đã mệt rồi. Uống nước không?” Trình Tuyết Tường rót một chén nước đưa tới trước mặt y.

Tư Không Nguyệt thực ra cũng khát, không khách khí nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

“Tư Không huynh vội đến mức như thế, chắc có lẽ cũng chưa ăn cơm tối nhỉ? Ăn cơm không?”

“... Không ăn!”

“Vậy thì, tại hạ cần nghỉ ngơi, nếu Tư Không huynh không còn việc gì khác thì thỉnh đi ra bên ngoài tìm

một căn phòng khác mà ngủ đi.”

“ ... ”

Ván cửa đỏ thẫm đóng sầm lại trước mặt y, Tư Không Nguyệt trầm tư nhìn ván cửa lặng thinh một hồi sau đó mới chậm rãi xoay người, dọc theo hành lang đi tới phòng của mình.

Tên gia hỏa vô lâm Trung Nguyên tầm thường này rốt cuộc là có ý gì?! Lẽ nào Cổ vương ta đại giá quang lâm, trừ ăn cơm uống nước đi ngủ ra thì không còn chuyện gì để làm sao?!

Phong tuyết vẫn còn tung bay, tất cả mọi người đều đã trở về gian phòng ấm áp của mình rồi đi vào giấc ngủ, chỉ có Cổ vương trẻ tuổi là đang một mình đứng giữa hành lang phần nộ bồi hồi...

102. Phong Vũ Vô Cực - Chương 102: Đặc Điểm 2 – Thanh Phong Phái Tổ Huấn

Trải qua kiếp nạn này, sóng gió Vô Cực sơn trang đã bình ổn, giang hồ lại trở về trật tự vốn có của nó.

Chỉ là, đối với mấy người Sở Phi Dương mà nói, sự tình vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt. Mấy người từ trong sơn động đi ra thân vẫn còn mang độc, mắt thấy thời điểm độc phát theo như lời Hiên Viên Dật tiên bối nói đã sắp đến rồi. Vì vậy ngay sau khi giải quyết xong mọi việc, mấy người liền lập tức mã bắt đình đề chạy về Lăng Nguyệt sơn, bắt Tín Vân Thâm thân là chứng môn lấy giải được ra.

Độc cứ như vậy mà được giải quyết. Vô Cực sơn trang tạo dựng một phen hỗn loạn cuối cùng đã chấm dứt hoàn toàn.

Thời gian này rảnh rồi, nhàn hạ mọi người lại bắt đầu quan tâm đến một chút đề tài trà dư tửu hậu.

“Các người nói xem...” Thanh Lang vừa lật đậu phộng cho Yến Kỳ vừa nói, “Vị Hiên Viên lão tiên bối thần bí bí kia muốn chúng ta nói với Thanh Phong phái chứng môn một câu, rốt cuộc là câu gì?!”

Sở Phi Dương nom thấy chén trà trong tay Quân Thư Ảnh đã cạn liền nhanh tay rót thêm trà nóng, cười nói: “Cái này phải hỏi Vân Thâm.”

Lúc này đang là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, mọi người tề tựu đầy đủ tại Thanh Phong kiếm phái. Bên ngoài đại tuyết tung bay, tấm rèm che thật dày ngăn cách phong tuyết bên ngoài, còn ở bên trong phòng lửa than cháy rực, ấm áp vô cùng. Mấy người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn lớn trên đó bày biện đủ loại hoa quả khô lát dĩa, tiểu lô ủ rượu nóng, hương thụ lấy khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Sở Phi Dương vừa dứt lời, mấy ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tín Vân Thâm.

Tín Vân Thâm khụ khụ một tiếng: “Việc này... cũng không cần thiết phải nói ra đâu, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, cần gì phải câu nệ tiểu tiết chứ!”

Hắn càng nói như vậy mọi người càng tò mò. Ngay cả Cao Phóng vốn không mấy quan tâm cũng nhin không được mà thúc giục.

Tín Vân Thâm không chịu nổi mọi người mãnh liệt yêu cầu, chỉ có thể đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, ta nói là được chứ gì!”

Hắn hắng giọng một cái, nói: “Hiên Viên tiền bối lưu lại tổ huấn nói rằng, nếu như ngày nào đó có người mang theo Lăng Nguyệt kiếm tìm đến Thanh Phong phái chưởng môn, hơn nữa còn hô to ba lần, rằng... Hiên Viên Dật anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, danh chấn giang hồ, lưu danh bách thế, thì sẽ đưa giải dược cho hắn.”

Trong phòng một hồi trầm mặc.

Tín Vân Thâm cả giận nói: “Ta đã bảo là không cần thiết phải nói ra mà! Là các ngươi ép ta nói!”

Rất lâu sau, Thanh Lang mới chậm rãi thở hắt ra, nói: “Hiên Viên tiền bối thực đúng là kỳ nhân... ở mọi phương diện!”

Cao Phóng gật đầu nói: “Đã chết mấy trăm năm, lão còn muốn khống chế người khác lớn giọng ca tụng mình.”

Yến Kỳ nói: “Hơn nữa người ca tụng nhất định phải nói rằng lão anh tuấn! Tiêu sái!”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương một cái, nói: “Có tiền bối như vậy để làm gương, chẳng thể trách Thanh Phong phái dạy dỗ đệ tử đều là như vậy cả.”

Vô duyên vô cớ bị người lôi xuống bần, Sở Phi Dương trợn mắt: “Ta làm sao? Ngươi nói rõ ràng xem nào!”

“Không sao cả, chẳng có gì hay ho để mà nói.”

Sở Phi Dương tức giận: “Ngươi cố tình chọc tức ta phải không?!”

“Thư Ảnh nói đúng.” Yến Kỳ nắm tay nói, “Cao Phóng! Ngươi nói xem đúng hay không?”

“Đúng. Giáo chủ nói cái gì cũng đúng.” Cao Phóng nói.

Tín Vân Thâm vừa tách một múi cam đưa cho Cao Phóng vừa lớn tiếng nói: “Tà nói, Thiên Nhất giáo các người không cần khinh người quá đáng, nơi này chính là địa giới của Thanh Phong phái ta!”

Thanh Lang cười lớn đưa cái chén không ra trước mặt Sở Phi Dương nói: “Ai, Đại sư huynh Thanh Phong phái, làm phiền tiếp nước trà.”

Không ngờ Quân Thư Ảnh còn nhanh hơn một bước, cướp lấy bình trà, một hơi rót hết nước trà vào chén của Sở Phi Dương, sau đó lắc lắc cái bình trông nhìn Thanh Lang: “Hết rồi.”

Thanh Lang bắt mãi kêu lên: “Thư Ảnh người chính là Thiên Nhất giáo, không cần người nhà mình không lo, đi lo cho người ngoài a!”

“Hừ!”

...

Một ngày đông thanh lãnh, tuyết bay ngàn dặm, đúng là giang hồ bình an, người người hỉ nhạc.

103. Phong Vũ Vô Cực - Chương 103: Đặc Điểm 3 – Phiền Nảo Của Thiếu Niên Vân Thâm

Tín Vân Thâm là ai?

Nói đến cái tên này, đại danh鼎鼎 ở trên giang hồ tuyệt đối không thua kém bao nhiêu so với Sở đại hiệp nào đó. Sự thật chỉ ra rằng, cái tên này thậm chí còn nổi danh giang hồ sớm hơn cả Sở Phi Dương.

Thời điểm hai người còn là tiểu bảo bảo non nớt, vào dịp sinh thần chương môn Thanh Phong phái Tín Bạch, bọn nha hoàn thật sớm đã ăn diện cho hai tiểu thiếu gia, trên trán còn điểm một chút son hồng, càng làm nổi bật lên mi mục như họa của hai hài tử xinh xắn, ngọt ngào ngon miệng.

Tiểu Vân Thâm được thả xuống đất, chân vừa mới chạm đất liền bắt đầu chạy loạn khắp sân, tiểu Phi Dương thì ngược lại, bộ dạng trang nghiêm trầm ổn, đứng ở một bên coi chừng tiểu sư đệ.

Nếu là sinh thần của chương môn đại môn phái đệ nhất thiên hạ thì đông môn đông phái trên giang hồ đương nhiên là rất tích cực đến chúc mừng, Thanh Phong kiếm phái người đến kẻ đi, so với ngày thường hết mực náo nhiệt.

Khi đó mọi người chỉ biết, Sở Phi Dương là đại đệ tử Thanh Phong kiếm phái, Tín Vân Thâm là nhị tử đệ nhất của trường môn Thanh Phong kiếm phái. Đối với hai hài tử chưa đầy mười tuổi mà nói, thanh danh như vậy đã là đủ tiếng tăm rồi.

Tiếng cười đùa của nhi đồng hấp dẫn không ít khách nhân vây xem. Hai tiểu tử này chẳng may có chút uy hiếp nào đối với người giang hồ, các vị trường môn bang chủ có thể thả lỏng tâm tình mà quan sát rồi tán tụng hai tiểu hài tử khả ái, xinh xắn này.

Không biết là thiếu chủ môn phái nào đi theo bậc trưởng bối đến làm khách đột nhiên bước ra từ đám đông, đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, so với Sở Phi Dương thì cao hơn một cái đầu khiến y cảm thấy rất có uy nghi.

Thiếu niên ngưng ngưng khụ khụ một tiếng, nói với Sở Phi Dương: “Tiểu sư đệ, người đứng ở chỗ này không cảm thấy nhàm chán sao? Ca ca dẫn người đi chơi nha.”

Sở Phi Dương lúc này đã theo Mục Giang Bạch luyện võ mấy năm, tuy nhỏ tuổi nhưng tu vi võ công đã hết sức thâm hậu, chỉ là hấn trời sinh tính khí hay giúp đỡ người khác, thiếu niên này trước mặt cũng không có ác ý, Sở Phi Dương đương nhiên cũng sẽ không lấy đi thể diện của y.

“Đa tạ ca ca, nhưng ta phải trông chừng tiểu sư đệ, không thể đi.” Tiểu Phi Dương lễ độ chấp tay từ chối.

Thiếu niên nhìn tiểu hài tử xinh xắn trước mặt đang rất chừng chặc ra vẻ dày dặn kinh nghiệm, càng cảm thấy phi thường yêu thích, ngứa tay muốn nựng khuôn mặt non mềm của hấn một cái.

Đang rục rịch còn chưa kịp hành động thì đột nhiên nghe được một thanh âm non nớt vang lên: “Tiểu tặc kia, người dám khi dễ sư huynh ta, xem thần công của ta đây!”

Thiếu niên ngoảnh đầu về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy một đạo bóng dáng nho nhỏ mạnh mẽ như gió đang vọt tới, dưới ánh mắt nghi hoặc của y liền túm lấy cánh tay y, há miệng cắn một cái.

Thiếu niên tốt xấu cũng lớn hơn bọn họ mấy tuổi, chăm chỉ tập võ cũng được một thời gian, gân cốt cường tráng, Tiểu Vân Thâm một cái cắn trúng xương cổ tay người ta, trong khi răng mình là răng sữa.

“Oa...” Thiếu công tử Thanh Phong kiếm phái ngay tại chỗ ôm lấy tay người ta, trên đó còn in dấu răng và nước miếng của mình, trước mặt đông đảo trường môn trên giang hồ khóc đến long trời lở đất. Mọi người thấy thế thì nháo nhào chạy đến đỡ dành, rất náo nhiệt.

Đây là lần đầu tiên mà thiếu trường môn Thanh Phong kiếm phái “nổi danh” ở trên giang hồ.

Hiện giờ thiếu trường môn năm đó bị răng sữa cắn trúng đã là một thiếu niên đứng đầu đảm đương công việc của môn phái, mỗi lần gặp lại Tín Vân Thâm đều không biết điều lấy chuyện năm đó ra để mà chế nhạo một phen. Tín Vân Thâm oán hận nghiêng nát răng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt máu xuống bụng.

Ai, chuyện cũ không dám nhớ lại, vậy thì để cho nó theo gió mà bay đi đi.

Hiện giờ còn có một chuyện khiến hấn rất không hài lòng, ngày đêm phiền não không thôi.

Phiền não đó cũng chính là từ Cao Phóng.

Lại nói, từ khi tới Thanh Phong kiếm phái tìm Đại sư huynh nhưng bị Tổng Lam Ngọc phát giác thân phận, còn bị cha hấn đánh trọng thương rồi sau đó được hấn cứu chữa thì cho tới nay tình cảm của hai người đã trải qua không ít sóng gió, cho dù so với khó khăn mà Đại sư huynh và Quân giáo chủ trải qua thì không đáng là gì.

Nhưng bây giờ, Quân giáo chủ người ta cũng đã giúp Đại sư huynh sinh hai hài tử rồi, Tiểu Thạch Đầu đã chập chững tập đi, còn bên cạnh hấn thì...

Đến bây giờ cũng chỉ có nắm tay, hôn môi, căn bản chưa có... làm qua việc kia!

Buổi tối một ngày kia, thiếu chương môn uống rượu mạnh để tăng thêm tặc đảm, nửa đêm xông vào phòng Cao mỹ nhân, phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn (*), ôm quyết tâm tráng sĩ đoạn cổ tay, định làm cái việc quấy rối kia.

(Trích trong “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn/Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch thơ: “Gió dịu hiu sông Dịch lạnh lòng ghê/Tráng sĩ một đi không trở về

Wiki)

Cao Phóng ngày thường tính tình hoà nhã, nhìn y trung thành và tận tâm với Quân Thư Ảnh thì có thể biết được. Lúc này y đang mơ màng ngủ, phát hiện người bên cạnh là Tín Vân Thâm thì đương nhiên cũng không mấy may chống đối, thân mình mềm mại tiến sát vào trong lòng Tín Vân Thâm, ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn kích động của thiếu niên, còn vuốt ve một cách loạn xạ.

Tín Vân Thâm ở dưới tấm chăn mỏng xấu xa sờ tới sờ lui, càng lúc càng to gan lớn mật.

“Không được, Vân Thâm.”

Tay bỗng nhiên bị nắm chặt, Tín Vân Thâm thở hổn hển, nhìn thấy con người dịu dàng xinh đẹp của Cao Phóng thì không kìm lòng được tự liếm môi mình, âm ức nói: “Vì sao không được?! Tiểu Phóng, người căn bản là không thích ta phải không? Người nếu như không thích ta thì chỉ cần nói thẳng, ta nhất định sẽ không tiếp tục quấy rầy người.”

“Làm sao có thể?!” Cao Phóng thở dài, đưa tay sờ lên khuôn mặt Tín Vân Thâm, đầu ngón tay và ánh mắt đều tràn ngập ôn nhu lưu luyến vô hạn, “Người là người mà đời này ta yêu sâu đậm nhất, ta làm sao có thể không thích người.”

“Vậy người tại sao cứ mãi cự tuyệt ta, sẽ khiến ta cảm thấy rằng người chán ghét ta.” Tín Vân Thâm đầy một bụng ủy khuất nắm lấy bàn tay Cao Phóng, bất mãn hừ hừ nói, “Nói thích ta vậy tại sao không để ta làm.”

Cơ thể Cao Phóng khẽ cứng đờ, đột nhiên xóc chấn lên, chân trần bước xuống đất, giẫm nát tấm thảm bên giường.

Tín Vân Thâm mê luyến nhìn bóng lưng thon dài thanh tú của y, đưa tay khẽ kéo lấy một sợi tóc dài quá thắt lưng của y, thần tình ái mộ ngửa đầu nhìn Cao Phóng.

Cao Phóng cầm một tiểu đao tới, dùng ánh mắt ý bảo: “Vân Thâm lại đây.”

Tín Vân Thâm ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Cao Phóng, bị y ấn vào cột gỗ: “Đứng thẳng.”

Tín Vân Thâm ngoan ngoãn đứng thẳng, thấy Cao Phóng ở trên đỉnh đầu của mình vạch một đường.

Cao Phóng đẩy hẳn ra sau đó tự mình đứng vào vị trí cột gỗ, cũng ở trên đỉnh đầu mình làm tương tự.

Cao Phóng một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hai vết khắc trên cột gỗ cách nhau một gang tay kia, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt không phục của Tín Vân Thâm, y nhún đôi mi thon dài: “Ta không có hứng thú đối với sự quyến rũ lên giường của tiểu bảo bảo.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tín Vân Thâm tối sầm lại: “Tiểu Phóng, cái này không công bằng, người vốn dĩ lớn hơn ta, đương nhiên hiện tại cao hơn ta. Chờ ta lớn thêm vài tuổi, khẳng định sẽ còn cao lớn uy vũ hơn cả Đại sư huynh!”

Cao Phóng vỗ vỗ đỉnh đầu Tín Vân Thâm, gật gật đầu, mỉm cười nói: “Vậy người mau lớn đi a, tiểu bảo bảo.”

Không cần phải nói, đêm nay thiếu chương môn quấy rồi, vẫn thất bại như thường. Tín Vân Thâm thở hồng hộc ôm chặt Cao Phóng, không quan tâm y nói rất nóng rất chặt, khẳng khẳng muốn được ngủ lại.

Cao Phóng cảm nhận hơi thở ở phía sau dần dần bình ổn, hai tay nắm lấy bàn tay Tín Vân Thâm đang ôm chặt lấy y, rất khẽ thổi dài một tiếng.

Bởi vì ngay từ đầu thần xui quỷ khiến, hai người mới có quan hệ bất thường. Tín Vân Thâm tuổi còn nhỏ đã si mê võ học, bất kể là tâm pháp có nguồn gốc chưa rõ ràng thế nào cũng dám tự mình thử một lần, rồi

cuộc luyện tới tẩu hỏa nhập ma. Cao Phóng thân là đại phu, đương nhiên tận lực cứu chữa, chỉ xem hắn như một hài tử chưa lớn. Trong suốt quá trình trị bệnh cũng không cách nào tránh khỏi đủ loại hành vi thân mật nhưng Cao Phóng chẳng hề kiêng dè, ai ngờ cứ như vậy lại khiến cho thiếu niên danh môn chính phái nảy sinh si mê đối với y.

Tuổi trẻ ái tình mãnh liệt, cho dù từng có hoang mang nhưng cũng rất nhanh bị si luyện thân thiết kia xóa sạch, chỉ còn nhiệt huyết. Vân Thâm thích giả bộ nũng nịu trước mặt người khác, nhưng Cao Phóng biết Vân Thâm sớm có thể một mình gánh vác trọng trách, thiếu niên tuần tú lúc gánh vác công việc thì không chùn bước, chín chắn giống như một nam tử trưởng thành. Đối mặt với Vân Thâm như thế này, muốn không động tâm, là rất khó.

Cao Phóng lại không thể như Tín Vân Thâm không suy nghĩ đến hậu quả. Vân Thâm là hậu nhân của danh môn, hắn cần phải có một tiền đồ tốt đẹp. Hắn có thể sẽ cưới một tiểu thư xinh đẹp môn đăng hộ đối, sinh ra một đám hài tử đáng yêu, kế tục Thanh Phong kiếm phái, cả đời phong quang vô lượng.

Vân Thâm so với những thiếu niên cùng trang lứa thì trưởng thành hơn, nhưng khuôn mặt tuần tú chưa trở mã vẫn như nhắc nhở y, hắn còn là một hài tử chưa lớn.

Cao Phóng sẽ không ở thời điểm Vân Thâm còn đang mê luyện mình mà rời đi, cũng sẽ không hy vọng Vân Thâm sau này hối hận bởi rung động của ngày hôm nay, cho nên y sẽ còn ở bên cạnh hắn, y muốn đợi.

“Vân Thâm à, lớn mau đi. Chờ người thực sự suy nghĩ chín chắn, ta nhất định...” Cao Phóng thì thầm tự nói, nhích lại sâu hơn trong cái ôm ấm áp của thiếu niên, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không lâu sau đó, Võ Lâm minh bởi vì có nhiệm vụ cần Thanh Phong kiếm phái viện thủ. Tín Vân Thâm bỗng nhiên chủ động đến gặp Tín Bạch xin đi giết giặc, muốn đảm đương nhiệm vụ tới phương Bắc cứu giúp tứ môn bát phái.

Nhiệm vụ lần này không giống bình thường, chẳng những phải tru diệt cường đạo mà còn phải giúp tứ môn bát phái kia chuyển nhà tới Trung Nguyên, rời bỏ mảnh đất hoang vu cần cỗi.

Tín Bạch tuy rằng yêu thương Tín Vân Thâm nhưng cũng không quá nuông chiều. Nếu hắn đủ tự tin gánh vác trọng trách này thì Tín Bạch cũng sẽ không ngăn cản. Sở Phi Dương lo lắng hắn tuổi nhỏ kinh nghiệm chưa nhiều, muốn đi theo bảo hộ nhưng lại bị Tín Vân Thâm cự tuyệt.

“Đại sư huynh, huynh không cần lo lắng cho ta. Lúc nhỏ ta chính là người bảo hộ huynh đó, huynh chẳng lẽ không nhớ sao?” Tín Vân Thâm ngồi ở trên lưng ngựa, cười khê, nói.

“Xú tiểu tử,” Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Cùng đi theo Tín Vân Thâm còn có mấy đệ tử đắc ý của Thanh Phong kiếm phái, võ công đều rất cao cường. Sở Phi Dương cũng biết không thể quá mức nuông chiều Tín Vân Thâm, lẽ nào cứ để hắn cả đời không thoát ra khỏi sự bảo hộ của trưởng bối? Cuối cùng chỉ có thể dặn dò: “Vân Thâm, vạn sự phải cẩn

trọng.”

Tín Vân Thâm kéo cương ngựa một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Phong kiếm phái, bóng người ngồi ở trên thân cây kia tựa hồ cũng đang dõi mắt trông xa, nhìn về phía hắn.

Tín Vân Thâm nhìn bóng dáng phong lưu thanh tú kia, trong lòng nhảy lên vài cái.

Hắn hướng về phía Sở Phi Dương nặng nề gật đầu rồi lại liếc mắt nhìn một lần cuối cùng về phía xa, cắn răng giật dây cương, thúc ngựa xoay người, cùng mấy vị sư huynh và vài cao thủ Võ Lâm minh phái thẳng hướng đi lên phương bắc.

Nhiệm vụ lần này quả thực không hề đơn giản. Thấm thoát, mùa xuân qua đi, gió mùa hạ thổi tới đầu canh, thổi cho Lăng Nguyệt sơn trăm hoa đua nở, khi thu sang thì kết trái rơi xuống. Cho đến sáng sớm một ngày kia, bầu trời đột nhiên rơi xuống vài bông tuyết nhỏ. Cao Phóng kéo chặt phi phong, khẽ thổi vào lòng bàn tay mấy ngụm bạch khí, ngửa đầu nhìn bầu trời thăm thẳm.

“Mùa đông đến rồi...” Cao Phóng khẽ nói, tay đè lên ngực, nơi này có một miếng ôn ngọc mấy tháng trước Vân Thâm gửi về cùng với một phong thư.

Đang ở nơi hoang vắng, Tín Vân Thâm cũng không thể tìm được bảo ngọc trân quý hiếm có gì, miếng ngọc này cũng chỉ là dùng bạc mua được từ một tiểu thương. Hắn biết Cao Phóng ở Thiên Nhất giáo quen với việc nhìn thấy trân phẩm quý giá nhưng sẽ không coi miếng ngọc này là vật tầm thường. Bởi vì, đây là vật mà hắn tặng.

Cao Phóng lấy miếng ngọc từ trong ngực ra, áp lên má, cảm giác mềm mại mà ấm áp.

“Vân Thâm, người khi nào thì về nhà...” Cao Phóng khẽ thở dài một tiếng.

Chạng vạng tối, tuyết rơi mỗi lúc một lớn, từ nhỏ như hạt muối rồi lớn dần trở thành đại tuyết như lông ngỗng. Trong Thanh Phong phái gia nô đi tới đi lui, chuẩn bị cơm chiều.

Thời điểm Cao Phóng nhìn thấy một bóng người kia, là lúc y đang ở trong được phòng sắp xếp thảo dược.

Y ở Thanh Phong phái này đã hơn một năm, bất tri bất giác đã trở thành đại phu hạng nhất trong Thanh Phong kiếm phái. Không ai bổ nhiệm, không ai uỷ nhiệm, thế nhưng mọi người lại mặc nhiên thừa nhận địa vị đó của y, toàn bộ được phòng trong phái đều trở thành địa bàn của y.

Đang bận rộn thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kéo kẹt của cánh cửa, một trận gió lạnh tràn vào.

Cao Phóng tưởng rằng gió mạnh thổi bung cửa, tay bưng khay trúc quay người lại, y định bụng đi tới đóng cửa lại thì thoáng thấy một bóng người cao lớn chững chạc đang đứng ở trước cửa, toàn thân mang theo

khí tức phong tuyết.

Ngọn đèn trong được phòng không quá sáng, lúc này bị gió lạnh thổi qua khiến ngọn lửa chớp động, Cao Phóng nhìn không rõ sắc mặt người nọ.

“Người là đệ tử ở môn nào, tới bốc thuốc sao?” Cao Phóng bưng khay trúc tới, mở miệng hỏi, “Người bị thương hay là có bệnh? Ta giúp người xem...”

Còn chưa dứt lời, người kia đã đột nhiên đi tới, vươn cánh tay ra đem theo cả bụi tuyết phong trần và y ôm vào lòng.

Cao Phóng bị ép giữa đầu, cảm chống lên bả vai rần rỗi, khay trúc trong tay sớm đã rơi xuống đất, thảo được vương vãi khắp nơi.

Cao Phóng nhú mày, đang muốn đẩy ra thì một đạo thanh âm giống như khe gọi đột nhiên lọt vào tai y: “Tiểu Phóng, Tiểu Phóng, ta rất nhớ người...”

Cao Phóng cứng đờ người, ngơ ngác mặc cho hắn ôm. Thanh âm kia trầm thấp từ tính, mặc dù là vô cùng dễ nghe nhưng thanh sắc lại hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng giọng điệu mang theo tưởng niệm và một chút nũng nịu kia thì quen thuộc như khắc vào tim rồi, hàng đêm đều cùng y đi vào giấc mộng.

Nam tử cao lớn cảm giác được y đang cứng nhắc liền nắm lấy vai y, dí sát mặt vào trước mắt y, tức cười nói: “Làm sao vậy Tiểu Phóng? Mấy tháng không gặp, người đã không nhớ rõ ta hả? Ta thật đau lòng.”

“Vân... Vân Thâm...” Cao Phóng nhìn khuôn mặt tuần mỹ ở trước mặt đã hoàn toàn không còn nét ngây ngô niên thiếu, nhất thời có chút hoa mắt.

Tín Vân Thâm thỏa mãn nhìn bộ dạng kinh ngạc đến ngây người của y, tiến sát tới hôn một cái lên khóe môi mỏng đang khẽ nhếch lên rồi đột nhiên ôm ngang người y.

Cao Phóng hô lên một tiếng, nhưng hai tay lại ngoan ngoãn ôm lấy cổ Tín Vân Thâm.

Tín Vân Thâm thấy y đang ngửa mặt nhìn mình, còn mái tóc dài mượt như nước thì buông xuống, trong lòng không khỏi bị khiêu khích.

Tín Vân Thâm không để ý tới ánh mắt của gia nô, sải bước ra khỏi được phòng, băng qua sân viện, ôm người trở về phòng ngủ của mình.

Việc đầu tiên là đóng cửa sau đó Tín Vân Thâm mạnh mẽ đặt Cao Phóng đứng cạnh cây cột gỗ, vừa hung hăng hôn lấy hôn để, vừa lấy ra tiểu đao ở trên đỉnh đầu Cao Phóng vạch một đường.

Hắn buông Cao Phóng ra, sau đó cũng tự mình đứng vào đó rồi vạch một đường khác, xong xuôi tựa tiểu phi tiểu nhìn hai vết khắc đã cách nhau rất xa, ý xấu cười nói: “Thế nào Tiểu Phóng? Lần này người không còn gì để nói nữa chứ?”

Cao Phóng lặng đi một chút, rồi đột nhiên khẽ cười, dùng một tay nắm cổ Tín Vân Thâm, hơi nhón mũi chân, hôn lên má hắn, rồi ghé vào lỗ tai hắn khẽ thổi một ngụm nhiệt khí, cười nói một câu gì đó.

Khuôn mặt Tín Vân Thâm trong nháy mắt đỏ lên, tai cũng chuyển sắc như muốn nhỏ huyết. Cao Phóng thoả mãn nhìn tên gia hỏa ngây thơ không chịu nổi chòng ghẹo này. Thành linh Cao Phóng bị Tín Vân Thâm đè ngã xuống đất.

“A... Người cái tên gia hỏa này... Ừm... tới giường... Vân Thâm...”

Ngoài cửa phòng thiếu chuông môn, Sở đại hiệp một chuông dẹp tan đám gia hỏa không biết điều đang ở góc tường nghe lén, trong tai cũng không tránh khỏi nghe được một vài thanh âm không mấy êm dịu.

Sở Phi Dương không khỏi sờ sờ cằm, à? Thiên Nhất giáo này dạy dỗ tả sứ Đường chủ như thế nào, tại sao lại cùng có một thói quen như vậy?

104. Phong Vũ Vô Cực - Chương 104: Đặc Điển 4 – Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân

Thanh Phong kiếm phái là một danh môn đại phái nổi danh nhất trong chốn giang hồ, hàng năm đều thay mặt võ lâm Trung Nguyên tổ chức rất nhiều hoạt động, mục đích chính là hoạt náo giang hồ, phát hiện nhân tài mới, cũng là để các môn các phái thuận tiện giúp các đệ tử trẻ tuổi trong phái mình tìm kiếm một mối lương duyên giai giai.

Mà trong số các hoạt động đó, thanh thế nhất chính là “Thiên hạ đệ nhất nhân” được tổ chức vào dịp đầu xuân. Đây chỉ là một trận luận võ. Trong giang hồ luận võ lớn nhỏ nhỏ nhiều như sao trời nhưng duy chỉ có luận võ này là có vị trí nhất, được võ lâm nhân sĩ công nhận. Cũng vì thế mà ý nghĩa của nó đương nhiên cũng phi phàm, địa vị cũng khác biệt.

Trước kia nó chỉ là một đại hội luận võ trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái, nhằm khích lệ tinh thần võ học của các đệ tử ngày một cao hơn. Nhưng kể từ khi Sở Phi Dương mười bốn tuổi lần đầu tham dự thì năm nào hạng nhất cũng ghi danh hắn. Cho đến khi hắn bước chân vào giang hồ, xưng ra danh hiệu đệ nhất thiên hạ thì đại hội luận võ này mới dần trở thành trận đấu võ “Thiên hạ đệ nhất nhân”.

Kể từ đó đại hội luận võ này đã không còn chỉ giới hạn trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái nữa mà các đại môn phái khác bất kể là nổi danh hay vô danh trên giang hồ cũng đều đến tham dự, phía sau còn có Võ Lâm minh chống lưng, nhưng vẫn mượn Thanh Phong kiếm phái làm nơi võ lâm Trung Nguyên nhân sĩ tỷ thí. Như vậy nếu có đoạt được danh hiệu thì cũng không quá lấy đó làm cao ngạo.

Mấy năm gần đây Sở Phi Dương rất ít khi tham dự nữa, cũng không phải bởi vì địa vị so với ngày trước bất đồng, chẳng thêm tham gia. Phải biết rằng, giang hồ luân chuyển nhân tài luôn luôn xuất hiện, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nếu như chỉ vì vinh quang ngày trước mà tự mình trầm mê thì chẳng bao lâu sau sẽ bị nhân tài mới xuất hiện đạp ở dưới chân, bị sóng sau quét sạch đến nỗi một mẩu cặn bã cũng chẳng còn.

Giang hồ đua tranh, cũng thực tàn khốc.

Lại nói, Sở Phi Dương tuy rằng sớm thành gia lập thất, dưới gối đã có hai nhi tử, nhưng hắn vẫn là lớp người trẻ tuổi, lòng tranh cường háo thắng vẫn còn đó, vì vậy một sự kiện quy tụ võ lâm tinh anh khắp thiên hạ như vậy hắn sao có thể không để mắt.

Chẳng qua thật sự là quá bận rộn. Một môn phái lớn như vậy, Tín Bạch đã dần không quản mọi việc, Vân Thâm còn nhỏ, hắn thân là Đại sư huynh đương nhiên phải tận lực giúp đỡ. Chưa làm thì chưa biết, lúc quản việc rồi thì mới phát hiện, thì ra trong môn phái có biết bao nhiêu việc vụn vặt thương vãng hạ cảm cần phải lao tâm lao lực. Kể cả là đại hội luận võ một năm mới tổ chức một lần, mới nhìn thì đơn giản nhưng phía sau tất cả việc lớn việc nhỏ cũng phải chờ hắn định đoạt, đến khi thực sự bắt đầu luận võ thì hắn cũng không còn dư bao nhiêu tinh thần và thể lực để tham gia thi đấu nữa.

Đáng lẽ những việc thế này Cao Phóng là người trông nom mới phải, thế nhưng nhìn y có vẻ rất chùng mịch như vậy đó nhưng biện pháp quản lý thì lại dị thường, đơn giản mà thô bạo, gây sức ép đến nỗi mọi người trong phái từ trên xuống dưới ai cũng không ngừng kêu khổ, ngay cả Tín Vân Thâm cũng không dám tiếp tục nhờ vả y, chỉ có thể đem tất cả sự vụ chất đống đặt lên đầu Đại sư huynh hắn.

Còn Quân Thư Ảnh, tuyệt đối càng không thể trông cậy vào.

Sở Phi Dương cũng bởi vậy thường xuyên cảm thấy nghi ngờ, chẳng biết lúc trước Thiên Nhất giáo kia rốt cuộc là tồn tại như thế nào?! Lại còn có thể gây tại họa một phương, càng kỳ quái khó hiểu.

Cho đến khi Thanh Lang bởi vì có sự vụ cần đi đến Thanh Phong phái, hai vị thanh niên tài tuấn từng khuynh đảo ở trên giang hồ có cơ hội bí mật ngồi uống rượu với nhau kể khổ, lúc này mới phát hiện, đối phương cũng giống mình vì người khác mà phiền não, thì không khỏi cảm thông cho nhau, tình nghĩa đương nhiên cũng sâu đậm thêm một phần.

“Nói đến Thư Ảnh, ta cảm thấy Thư Ảnh gần đây giống như có tâm sự.” Sở Phi Dương châm đầy ly rượu cho Thanh Lang, nhú mày nói.

“Tâm sự?! Thư Ảnh có tâm sự gì còn có thể giấu được Sở huynh người?” Thanh Lang nhú mày.

Sở Phi Dương xoay xoay ly rượu bạch ngọc trong tay, lắc đầu nói: “Ta cảm thấy... gần đây Thư Ảnh luôn lén lút nhìn ta.”

Vừa dứt lời, rượu trong miệng Thanh Lang không nhin được phun ra ngoài.

Sở Phi Dương khẽ vung tay, dùng nội lực đánh tan ngụm rượu đang bay tới người mình, sắc mặt không chút thay đổi nhìn y.

Thanh Lang không có chút nào giữ hình tượng, đập bàn cười ha hả, chỉ vào Sở Phi Dương nói: “Sở... Sở huynh, ta không ngờ huynh lại là người biết nói đùa như vậy!”

“Ta nói thật.” Sở Phi Dương thấy Thanh Lang cười đến mức xiêu vẹo thì buồn bực nói.

Thanh Lang sau khi cười đủ, mới thở một hơi thật dài, vỗ vỗ bả vai: “Sở huynh, không cần nghĩ ngợi nhiều, nghĩ nhiều không có lợi cho thân thể của huynh.”

“Cút.” Sở Phi Dương gạt bàn tay y ra, than thở rồi rót rượu xuống bụng.

Mặc kệ Thanh Lang nói như thế nào, Sở Phi Dương vẫn tin vào trực giác của mình. Chỉ cần Quân Thư Ảnh ở bên cạnh hắn, cho dù không cần quay đầu lại, Sở Phi Dương cũng có thể cảm giác được tầm mắt của y đang hướng về phía mình. Nhưng mỗi khi hắn vừa quay đầu lại thì Quân Thư Ảnh cũng lập tức quay mặt đi, giả bộ không nhìn hắn.

Sở Phi Dương nhìn người đang nâng cằm trông về nơi khác kia, thái dương giật thót, bộ dạng giả bộ như vậy cũng quá lộ liễu đi. Trên Thương Lang sơn không dạy “Thử địa vô ngân tam bách lưỡng, cách bách Vương nhị bất tăng thâm” sao?!

(Thử địa vô ngân tam bách lưỡng, cách bách Vương Khả bất tăng thâm: chỉ người tự cho mình là thông minh, muốn giấu giếm, che giấu việc gì đó, nhưng kết quả thì ngược lại, càng khiến bại lộ hơn.)

Biết rõ y đang giả bộ, nhưng lúc hỏi thì cái gì cũng hỏi không ra, Quân Thư Ảnh miệng kín như bưng, một chữ cũng không hé.

Sở Phi Dương không khỏi có chút cảm khái. Quân Thư Ảnh trước kia là một người thẳng thắn a, cho dù là lúc ban đầu hai người đối chọi gay gắt, Quân Thư Ảnh cũng không giấu được hắn cái gì. Nhưng bây giờ có tâm sự thì lại không nói với hắn, không biết học thói xấu từ ai.

Quân Thư Ảnh không muốn nói, Sở Phi Dương cũng không nỡ truy vấn đến cùng, chỉ làm như không biết gì cả. Dù sao bị Quân Thư Ảnh nhìn lén, tư vị cũng không tệ nha.

Chuyện này có thể làm như không biết nhưng còn có một việc, Sở Phi Dương không nói với Thanh Lang, cũng là chuyện khiến hắn đau đầu nhất.

Trăng lên đỉnh đầu, cả ngày ở trên núi thu xếp công việc lúc này Sở Phi Dương mới về đến nhà. Sau khi rửa mặt, thay y phục sạch sẽ xong, hắn mới lên giường nằm.

Quân Thư Ảnh bị hấn đánh thức, quay đầu lại, dung mạo tuấn tú dưới ánh trăng lộ ra một tầng nhu hòa.

“Người đã về.” Quân Thư Ảnh chớp chớp con mắt buồn ngủ, thanh tỉnh một chút, mở miệng nói.

“Ân, đánh thức người?” Sở Phi Dương thấp giọng nói, đưa tay ôm y vào lòng.

Quân Thư Ảnh thuận theo lực đạo của hấn, nhích lại gần hơn, sợi tóc mềm mại khiêu khích ở cổ hấn cọ cọ mấy lần, khiến Sở Phi Dương có chút tâm viên ý mã.

Quân Thư Ảnh khẽ ngáp một cái, chưa dứt được ra khỏi cơn buồn ngủ: “Đừng nói chuyện nữa, ngủ đi...”

Sở Phi Dương ôm thân hình ấm áp ở trong lòng, nhịn không được đưa tay nâng cằm Quân Thư Ảnh lên, tinh tế hôn xuống.

Lông mi Quân Thư Ảnh giật giật, nhưng vẫn không mở mắt mà chỉ hơi hé môi, để đầu lưỡi dịu dàng kia thâm nhập miệng mình.

Phục tùng như vậy?! Sở Phi Dương nhú mày, bắt đầu được dằng chân lên dằng đầu.

Quân Thư Ảnh tuy rằng chìm đắm trong nụ hôn nhưng vẫn cảnh giác một phát bắt được bàn tay hư hỏng của Sở Phi Dương, trừng mắt nhìn hấn một cái xong liền xoay thân sang chỗ khác, cuộn tròn người lại không để Sở Phi Dương đạt được mục đích.

“Người bận rộn cả ngày rồi, không mệt sao? Đừng nháo ta.”

“Ta có thể nháo người thì đương nhiên là không mệt, đa tạ Quân công tử quan tâm. Người mau tới đây.” Sở Phi Dương oán hận cắn răng, vươn tay ra muốn kéo tên gia hỏa đã châm hỏa lại không chịu dập hỏa kia lại.

Cần biết rằng, đây cũng không phải là lần đầu tiên! Nửa tháng, Quân Thư Ảnh đã nửa tháng không cho hấn chạm vào! Tên gia hỏa này đang nghĩ cái gì? Muốn mưu sát thân phu sao?!

Quân Thư Ảnh quyết định giữ chủ kiến, không hợp tác chính là không hợp tác, không chịu trách nhiệm chính là không chịu trách nhiệm, mặc cho dục hỏa cùng với lửa giận của Sở Phi Dương đã cháy hừng hực, cuối cùng đành phải tỉnh bì lực tấn, chấp nhận từ bỏ mà thôi.

“Luận võ sắp tới, người cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không được suốt ngày trầm mê sắc dục, thân thể cạn kiệt.” Quân Thư Ảnh thấy hấn rốt cuộc cũng từ bỏ ý định thì nghiêm túc khuyên nhủ.

“Cái gì?” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn, “Ai nói ta muốn tham gia luận võ? Không đúng! Ta trầm mê sắc

dục khi nào? Ta không phải trầm mê người sao?”

Quân Thư Ảnh quệt quệt khóe môi: “Người không cần cưỡng từ đoạt lý, tóm lại người hảo hảo chuẩn bị. Những chuyện vụn vặt ta và Cao Phóng sẽ giúp người xử lý, người cũng không cần bận tâm.” Nói xong lại đánh một cái ngáp, chạm chạm vào bên người Sở Phi Dương, hai mắt nhắm lại, nhú mày nói: “Không nói nữa, ngủ đi.”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh lại không chút phòng bị tiến vào trong lòng hắn, nhịn không được thở dài. Vừa không muốn để hắn chạm vào lại vừa muốn được hắn ôm ngủ, thực rất là biết cách tra tấn người khác. So ra thế này càng khiến hắn tinh bì lực tấn hơn.

Sở Phi Dương cam chịu số phận ôm lấy thân thể đang nhích tới gần kia, thành thật nhắm mắt đi ngủ.

Hắn không muốn cưỡng ép y, mà chỉ muốn dùng nhu tình như vậy sủng ái y, dường như mãi mãi cũng không đủ.

Đối với Sở Phi Dương mà nói, tham gia luận võ hay không cũng không quan trọng, nếu Quân Thư Ảnh và Cao Phóng đã chủ động ôm lấy những việc trong Thanh Phong phái thì hắn cũng vui vẻ để hai người bọn họ giúp đỡ mà tham gia.

Hơn nữa đại hội luận võ năm nay cũng không phải là hoàn toàn không thú vị, cũng có điểm đáng mong đợi. Liên tiếp rất nhiều năm, danh vị “Thiên hạ đệ nhất nhân” đều được duy nhất một người nam nhân đoạt lấy, hiện giờ người đó lại ngày một nổi danh hơn trong giang hồ, đã mơ hồ có chút khí thế hậu sinh khả uy.

Sở Phi Dương không để ý tới cái hư danh thiên hạ đệ nhất kia, nhưng sớm đã muốn được chạm mặt nam nhân này, khổ nỗi mãi mà không có cơ hội. Đại hội luận võ lần này thực ra cũng là một cơ hội tốt.

Mọi chuyện cụ thể thế nào không nhắc tới, chỉ biết cuối cùng Sở Phi Dương vẫn là vững vàng mang được tám danh vị “Thiên hạ đệ nhất nhân” đã có phần cũ kỹ về nhà, quan trọng nhất là còn kết giao được với một bằng hữu đáng để kết giao.

Buổi tối hôm đó, Quân Thư Ảnh nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa trên tám danh vị kia, nét mặt lộ ra biểu cảm hết sức vừa lòng.

Sở Phi Dương ôm lấy y từ phía sau, cười nói: “Ta nói người a, cứ như vậy mà nhìn thứ này?! Danh hào này nghe thì sướng tai nhưng mà tám biển thì quá lớn đi, treo trong nhà thì có điểm hơi quái gở.”

Quân Thư Ảnh sờ sờ cảm đánh giá, cũng gật đầu nói: “Đúng là treo lên thì có chút không hợp lý, lại không ăn nhập gì với cách bài trí trong nhà chúng ta, vậy thì đừng treo nữa.”

Vung tay lên, “Thiên Hạ đệ nhất nhân” mà Sở Phi Dương vất vả chiến thắng đem về cứ như vậy bị ném vào một góc trong thư phòng chờ phủ bụi.

Sở Phi Dương dùng lực nhắc Quân Thư Ảnh lên, cười nói: “Hiện tại đại hội luận võ đã kết thúc, tướng công của người cũng đã không khiến người thất vọng, lần này người nên nói cái gì đi chứ?”

Cho dù đã qua bao nhiêu năm đi nữa Quân Thư Ảnh vẫn không học được cách thản nhiên đáp lại lời trêu ghẹo của Sở Phi Dương, ngoảnh đầu nhìn sắc trời vẫn còn sáng, Quân Thư Ảnh mấp máy môi nói: “Trước mang ta đi tắm rửa...”

Một ngày nào đó nửa năm sau, Sở Phi Dương vừa từ trên núi trở về đã chạy ngay vào thư phòng lục lại một phen.

Quân Thư Ảnh cầm một quyển sách đứng dựa lưng ở cửa thư phòng, một chút tò mò hỏi: “Phi Dương, người muốn tìm cái gì?”

“Tắm biển kia đâu?! Ta nhớ khi đó để ở chỗ này mà, tại sao giờ lại không thấy?” Sở Phi Dương di chuyển giá sách, nhòm về phía sau, nói.

“Tắm biển gì?” Quân Thư Ảnh hoàn toàn không biết gì, mở miệng hỏi.

Sở Phi Dương xoay người nhìn y, lắc đầu thở dài nói: “Người cái tên gia hỏa này, khi đó muốn có được chính là người, hiện tại nháy mắt một cái đã quên cũng là người. Để ta nói cho người nhớ, gây sức ép cho ta, bắt ta nhịn hơn nửa tháng.”

“A, cái kia ấy hả?” Sở Phi Dương vừa nói Quân Thư Ảnh liền nhớ ra ngay, “Người đi theo ta.”

Sở Phi Dương đi theo Quân Thư Ảnh tới phòng của Thạch Đầu và Lâm nhi, Quân Thư Ảnh chỉ vào bàn học trong phòng nói: “Nó ở chỗ này mà, người hiện tại tìm nó làm gì?”

Sở Phi Dương trợn to mắt nhìn “Thiên hạ đệ nhất nhân” được lấy ra để hai đứa trẻ làm vật kê chân bàn, quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh, ngược lại khuôn mặt Quân Thư Ảnh đầy vẻ thản nhiên.

“Người không phải quan tâm đến tắm biển này sao? Tại sao cam lòng lấy ra kê chân bàn như vậy?!” Sở Phi Dương không dám tin, hỏi.

“Ai nói ta quan tâm thứ này, chẳng qua cũng chỉ là một cục sắt, lấy ra kê chân bàn thật ra cũng rất hợp lý đi. Người bây giờ cần thì lấy ra cũng được.” Quân Thư Ảnh cũng mặc danh kỳ diệu nhìn Sở Phi Dương một cái, khom người rút vật kia ra.

Sở Phi Dương tiến đến giúp, quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Quân Thư Ảnh, trong lòng giật mình cái thót.

Từ lúc nào vị Quân công tử yêu nhất danh lợi này nhà mình lại thay tính đổi nết rồi? Nếu là trước kia y

lại còn không đem tấm biển này đi cúng bái, hiện tại lại có thể lấy ra làm cái cục kê chân bàn?

Sở đại hiệp anh minh thần vũ nào biết, Quân Thư Ảnh đại khái vĩnh viễn sẽ không thể nói ra lý do.

Quãng thời gian trang chủ “Thiên hạ đệ nhất nhân” nào đó thanh danh lên cao, Quân Thư Ảnh nghe được thì hết sức không vui. Danh vị “Thiên Hạ đệ nhất nhân” này, chỉ có đứng đằng trước tên Sở Phi Dương thì mới dễ nghe, dễ nghe hơn rất nhiều so với đặt trước bất kỳ một cái tên nào khác.

Sự thật, chỉ đơn giản như vậy thôi.

105. Phong Vũ Vô Cực - Chương 105: Đặc Điểm 5 – Con Cua

Mùa thu tới rồi, lại đến mùa được ăn cua rồi!

Mùa xuân năm nay Sở đại hiệp kết giao được với một vị hảo bằng hữu sống bên hồ lớn, vì vậy tới mùa thu đã thu hoạch được một xe toàn là cua bự.

Phần lớn cua được đưa lên núi, chỉ để lại một ít vừa đủ bốn người ăn lâu dài.

Lúc mới đầu, Quân Thư Ảnh cùng với hai tiểu nhi đồng ăn rất vui vẻ, bởi vì tài nấu nướng của Sở đại hiệp thực sự không tồi. Nhưng về sau, bọn họ mỗi khi vừa thấy cua là mặt mày lập tức biến sắc.

Dù cho là ăn thứ gì, ăn mãi rồi cũng sẽ ngán a! Bữa sáng thì cháo gạch cua, bữa trưa thì cua hấp, bữa tối thì cua nấu mì, rồi lại cho ăn cua cay... ăn liên tục hơn mười ngày, không tiêu nổi a!

Ăn mãi khiến cho Quân Thư Ảnh mỗi khi nghĩ thấy mùi cua là bắt đầu nhờn nhợn muốn nôn ra.

Một ngày kia, cuối thu khí sáng, tới tiết Trung thu.

Tín Vân Thâm phái người đến mời cả nhà Đại sư huynh lên núi ăn cơm.

Xét thấy gia đình Đại sư huynh hai nam nhân và hai tiểu tử rất đặc biệt, việc nhà lão Sở lên núi ăn cơm luôn là hoạt động được mọi người chú ý nhiều nhất. Vì vậy Đại sư huynh rất vui vẻ mang theo một lớn hai nhỏ lên núi.

Cơm được dọn ra, Tín lão đầu ngồi ngay ngắn ở vị trí người chủ trì, mặt đầy hồng quang, nhìn xuống phía dưới con cháu đầy cả sảnh đường, hết sức vui vẻ.

Cua lần lượt được đưa lên. Quân Thư Ảnh nhìn chăm chăm mấy con đại cua đỏ hồng nằm trong mâm, lỗ mũi lập tức như ngửi thấy độc khí, nhin xuống nhin xuống.

Cuối cùng thật sự nhịn không được nữa, bịt miệng chạy thẳng ra ngoài.

Sở Phi Dương ngay sau đó cười cười xin phép, rồi cũng chạy theo. Tín Vân Thâm và Cao Tiểu Phóng kỳ thực hết sức thông cảm, bởi vì bọn họ cũng đã phải ăn đại cua cả tháng nay rồi.

Chỉ có Tín lão đầu, vẻ mặt kinh sợ nhìn Quân Thư Ảnh đang cướp đường lao đi, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, nhìn ba đứa trẻ đang ăn cơm, nét mặt lại lộ ra một tia hỉ sắc.

Buổi tối ngày hôm đó, Tín lão đầu âm thầm gọi Sở Phi Dương đến.

“Phi Dương a, vì sư có chuyện này muốn hỏi người.”

“Sư phụ cứ nói.”

“Khụ, gần đây Thư Ảnh... thân thể không thoải mái?”

“Thị...” Nhú mầy, “... đại khái dạo trước không kiềm chế, ăn quá nhiều cua nên hiện tại mỗi lần ngửi thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được.”

Tín lão đầu tự lọc ra những câu mà lão muốn nghe nhất cho nên mới chỉ nghe thấy “không kiềm chế”, “ngửi thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được” thì hai mắt lập tức sáng lên.

“Tiểu Dương a, không phải vì sư muốn trách móc người, tuy là các người tuổi còn trẻ, võ công cao, nhưng vẫn phải điều độ một chút mới tốt.”

“Sư phụ dạy rất đúng.”

“Từ giờ trở đi để Thư Ảnh lên núi ở. Ta nói đầu bếp mỗi ngày làm một chút đồ ăn nhẹ, trong khoảng thời gian này trước hết phải loại bỏ cảm giác khó chịu rồi mới tính tiếp.”

“Àn?” Sở Phi Dương thập phần nghi hoặc, cũng chỉ là ăn quá nhiều cua, không cần quan trọng như vậy đi...

“Đúng rồi, Tiểu Phóng tinh thông y thuật, nhớ kỹ phải để Tiểu Phóng thường xuyên thăm nom.”

“Việc này... thật sự cũng không cần thiết phải phiền toái như vậy đi.” Từ nay về sau ăn ít cua một chút là tốt rồi.

“Phi Dương a Phi Dương, không phải sư phụ muốn giáo huấn người nhưng người làm sao càng ngày càng không ra gì như vậy chứ!” Tín lão đầu kịch liệt lên án, “Nhìn người hàng ngày đối với Quân Thư Ảnh rất tốt tại sao bây giờ cái cần để tâm người lại không để tâm như vậy? Thời điểm người phong lưu khoái hoạt tại sao không nghĩ tới ngày hôm nay?” Chuyện liên quan đến bảo bối tôn tử của lão phu a, vậy mà người dám hời hợt không coi ra gì! Người đúng là đồ con gấu!

Sở Phi Dương không hiểu ra sao tự nhiên bị Tín lão đầu đuổi ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa nghĩ mà mãi vẫn nghĩ không ra, hẳn rốt cuộc đã làm sai gì sao?!

Trở về tìm Quân Thư Ảnh, rồi hai người cùng nhau xuống núi, Quân Thư Ảnh hỏi: “Sư phụ người tìm người người có việc gì?”

“Thật cũng không có việc gì...” Sở Phi Dương một lát, “Sư phụ nói muốn để người lên núi ở, còn nói muốn ta hảo hảo chiếu cố người.”

Quân Thư Ảnh cúi đầu nhìn một thân xiêm y hoa lệ xa xỉ của mình, lại ngẩng đầu nghĩ tới nồi bát muối chậu trong nhà, xòe ra mười đầu ngón tay không dính một chút dương xuân thủy... Không thể không nói, Sở Phi Dương chiếu cố y rất tốt mà!

“Bất thường tức là không tốt.” Quân Thư Ảnh nói, “Trong đó tất có trá!”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Không tốt cái gì mà không tốt, đó là sư phụ ta, cũng là người...”

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hẩn một cái, Sở Phi Dương sờ sờ sống mũi, sửa lời: “Cũng là trưởng bối của người, lão quan tâm người cũng là chuyện đương nhiên, có thể có cái gì trá.”

“Vậy thì tất có ẩn tình.” Quân Thư Ảnh nói.

“Vậy người rốt cuộc có lên núi ở hay không?”

“Đi!” Quân Thư Ảnh đáp ứng, cực kỳ thẳng thắn.

Sở Phi Dương nói: “Vì sao? Người chẳng phải nói là có trá sao?”

“Ta có việc cùng Cao Phóng thương lượng.”

Sở Phi Dương sắc mặt tối sầm: “Thôi đi, Cao Phóng mỗi ngày đều bận rộn giúp Vân Thâm xử lý chuyện trong phái, còn người, cả ngày du thủ du thực, các người có thể có chuyện gì cần thương lượng.”

“Người mới là cả ngày du thủ du thực!” Quân Thư Ảnh bực bội dùng mũi chân đá một cước lên bắp đùi Sở

Phi Dương, đương nhiên không hề dùng sức.

“Ai, người mưu sát thân phụ a.” Sở Phi Dương nhảy sang bên cạnh một bước, hét lớn.

Quân Thư Ảnh khoát tay áo: “Chớ bịa đặt. Về nhà nhớ xử lý sạch sẽ đám cua kia, biếu người khác cũng tốt, phóng sinh cũng tốt, ta không ăn nữa, ăn không tiêu.” Nói xong lại ôm bụng nhũu mầy.

Lần tiếp theo Tín Bạch nhìn thấy Quân Thư Ảnh là lúc y đang cùng Sở Phi Dương đứng ở đầu phố trong Thanh Phong trấn, lão cũng nhìn thấy mấy tên đệ tử Thanh Phong phái dùng những cái sọt rất lớn, trong đó là đại cua, bố thí cho những người nghèo khổ trong trấn.

Một tên gia hỏa ăn không ngồi rồi giả bộ áo quần cũ nát trà trộn vào đám người đến nhận cua, bị ánh mắt linh mãnh của Quân Thư Ảnh phát hiện ra.

Quân Thư Ảnh chỉ chỉ, lập tức có đệ tử Thanh Phong phái hiểu ý hướng gã đó quát: “Tên béo kia, người đi ra ngoài.”

“Tại sao vậy chứ? Tại sao vậy chứ?” Mắt thấy đã sắp đến lượt mình, gã béo bất bình kêu lên.

“Còn tại sao nữa, người béo ú thế kia, có cái gì nghèo khổ? Để ta gạch tên ngươi.” Sở Phi Dương lĩnh hội ý tứ Quân Thư Ảnh, vung tay lên nói.

Gã béo run rẩy một thân phì nhục (thịt mỡ) kêu gào, bị hai đệ tử Thanh Phong phái một trái một phải khiêng ra ngoài, bách tính đang chờ được nhận vật phẩm bố thí thấy vậy ào ào trầm trồ khen ngợi.

Tín Bạch hài lòng vuốt vuốt chòm râu bạc trắng. Nghĩ đến Quân Thư Ảnh này cũng là rất có tâm, biết mình... lại có cái gì rồi, cho nên đặc biệt làm việc thiện, cũng là tích đức cho bảo bối tôn tử sắp chào đời của lão.

Tín Bạch đối với lần này hài lòng đến nỗi không thể hài lòng hơn, lại càng vội vã thúc giục Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh lên núi ở, như vậy sẽ thuận tiện cho việc chăm sóc.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh khinh trang giản hành (quần áo, hành lý đơn giản gọn nhẹ), khóa cửa chính lại, rồi mang theo Kỳ Lân cùng nhau lên núi.

Hai người ở lại viện tử lúc trước Sở Phi Dương từng ở, vừa đến nơi Quân Thư Ảnh liền phát hiện, Tín lão đầu kia không phải thuận miệng nói ra hai từ ‘Chiếu cố’.

Tín Bạch sớm phái người tu sửa lại toàn bộ tiểu viện, tất cả vật dụng đều được thay mới, thậm chí bộ trà cụ trên chiếc bàn kia cũng hết sức cao sang.

Quân Thư Ảnh xem xét mọi nơi, như có điều suy nghĩ, nói với Sở Phi Dương: “Khi không có chuyện lại ân cần thì không phải kẻ gian trá cũng là phường đạo chích. Chúng ta phải cẩn thận đề phòng Tín lão đầu.”

Tín lão đầu đang nằm trên ghế trúc phơi nắng mong muốn một giấc mộng đẹp hoàn toàn không thể ngờ, một lòng hảo ý của mình cứ nhiên bị kẻ khác xuyên tạc đến mức này.

Một ngày kia, cuối thu khí sáng.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh lên núi cũng đã được mấy ngày, ăn mặc ngủ nghỉ mỗi ngày đều có người chiều cố ỉn thỏa, Sở Phi Dương trở thành Đại sư huynh nhiều năm cũng chưa từng được đối đãi như vậy dù chỉ một lần, nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Vài tên đệ tử Thanh Phong phái ra ngoài hành sự ngày hôm nay mới trở lại phái, còn mang về rất nhiều hoa trái thơm lành. Tín lão đầu chọn lấy một vài thứ trái cây mới nhìn đã thấy ngon bổ, sai người mang giò đến, rồi tự mình dùng đòn gánh lão đảo mang đến viện tử của Sở Phi Dương.

“Phi Dương, Thư Ảnh a, vì sư mang tới cho các người một ít trái cây.” Tín Bạch đặt giỏ xuống, vuốt râu, đứng trong sân cười híp mắt nhìn Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh đi ở phía sau hẳn đang chạy ra nghênh đón.

Sở Phi Dương chạy tới giúp, cả kinh nói: “Sư phụ, việc này hà tất phải phiền người tự mình làm? Mau mau vào trong nghỉ ngơi một chút.” Nói xong liền gọi Quân Thư Ảnh qua phụ giúp.

“Không ngại, không ngại, ta nhàn rồi cả ngày, người cũng sắp mọc lên rồi.” Tín Bạch cười ha hả nói, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh, thấy giữa khuôn mặt trắng trẻo của y lộ ra nét hồng hào khỏe mạnh, thì rất hài lòng mà gật gù.

“Thư Ảnh a, gần đây ăn có quen, ở có quen không? Thân thể có chỗ nào không khỏe không?”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy Tín Bạch trưng ra vẻ mặt vui cười hiền hậu thì không khỏi cảm thấy một cơn gió lạnh từ một nơi không biết tên nào đó thổi tới.

Sở Phi Dương chọc lưng Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ nói: “Rất tốt.”

Sở Phi Dương lại chọc chọc y, đến khi Quân Thư Ảnh hơi trừng mắt, sau đó miễn cưỡng tiếp tục nói: “Đa tạ tiền bối quan tâm.” mới thôi.

Tín Bạch gật đầu, đánh giá Quân Thư Ảnh, trong đầu nhớ đến thời điểm Tiểu Thạch Đầu ra đời, một phen phong ba. Lại trách đại đồ đệ lòng dạ độc ác của mình, ra tay nặng như vậy, làm hại Tiểu Thạch Đầu sinh không đủ tháng. Vừa rồi hẳn cứ nhiên còn bắt Quân Thư Ảnh qua phụ giúp đem trái cây vào, quả thực không thể chấp nhận được.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy bất mãn với đại đồ đệ “lòng dạ độc ác” của mình.

“Phi Dương, người đi theo vi sư!”

Sở Phi Dương không hiểu ra sao tự nhiên bị sư phụ nhà mình ghét bỏ, đầu đầy mờ mịt chỉ biết nói gót Tín Bạch đi ra khỏi viện.

Tín Bạch nhìn Quân Thư Ảnh, hoà nhã cười nói: “Thư Ảnh a, người nghỉ ngơi, nghỉ ngơi. Ta có mấy câu muốn nói với Phi Dương.”

Quân Thư Ảnh từ trước đến nay cũng không thích tham gia náo nhiệt, dự định đem hai giỏ trái cây kia vào phòng. Tín Bạch thấy thế liền hoảng hốt, vội vàng ngăn cản: “Đừng đừng đừng, việc này không cần người làm.”

Quân Thư Ảnh cảm thấy kỳ quặc, không biết Tín lão đầu này đang suy nghĩ cái gì, nhưng y vẫn nghe lời mà đứng lên.

Đợi đến khi bóng dáng Tín Bạch tiêu thất ngoài viện môn, Sở Phi Dương mới quay người hướng Quân Thư Ảnh làm ra biểu tình và động tác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó cũng đi theo ra khỏi viện môn. Quân Thư Ảnh lúc này mới khom người đem giỏ trái cây kia vào trù phòng.

Ân, ngậm nước trước, chờ Sở Phi Dương trở về sẽ gọt vỏ.

Chỉ sau một nén hương, Sở Phi Dương đã trở về, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ kiêm dỏ khóc dỏ cười. Quân Thư Ảnh ngồi bên cửa sổ uống trà, ngẩng đầu hỏi hẩn: “Sư phụ người nói cái gì?”

Sở Phi Dương khó xử sờ sờ sống mũi vừa cao vừa thẳng của mình: “Ách... lão nghĩ người có... cái kia.”

Quân Thư Ảnh nhú mày suy nghĩ. Y có, là có cái gì chứ?

Sở Phi Dương bưng một chén trà đến ngồi ở một bên nhìn y, vừa mới uống vào một ngụm đã bị một cước muốn đập bể chén trà trên bàn của Quân Thư Ảnh làm cho sợ hết hồn.

“Cái gì? Lão, lão... Phong lão đầu này! Đem ta trở thành dạng người gì rồi!” Quân Thư Ảnh nổi giận dùng dùng đứng phắt dậy, nhắc chân muốn đi ra ngoài. Sở Phi Dương vội vươn tay ôm lấy thắt lưng y, ngăn y lại.

Sở Phi Dương nghĩ thâm, lão đương nhiên là đem người coi như con dâu rồi, mọi người đều nhận ra điều đó chỉ có người là không. Loại tâm tư ử rử này hẩn đương nhiên không thể biểu hiện ra mặt, nếu không buổi tối ngày cả sà nhà gì đó cũng không được nằm ngủ...

Hắn nói: “Chớ kích động, chớ kích động, là sư phụ hiểu lầm, ta đã giải thích rõ ràng với lão. Sư phụ cũng chỉ một lòng yêu thương bảo vệ vân bối. Hơn nữa, nếu muốn cùng lão đổi chất thì người dự định sẽ nói cái gì? Hả?”

Quân Thư Ảnh bị dăm ba câu trấn an của Sở Phi Dương làm cho bình tĩnh trở lại, y cho rằng Sở Phi Dương nói có vài phần đạo lý. Cho dù bất kể thời điểm đổi chất y nói cái gì thì y vẫn là rơi vào thế bị động. Tín Bạch kia tay già chân già, y lại không thể thực sự động thủ đối với một lão nhân.

“Ăn nhờ ở đậu, bị người bắt nạt, không thể phản kháng, thật sự là đáng căm ghét!” Quân Thư Ảnh nói.

“Nga, thăm như vậy a, người nói bậy đi.” Sở Phi Dương đem người ôm vào trong ngực, xoa bóp xoa bóp, ngoài miệng cũng không tha cho y.

Cái này cũng không tính là đại sự gì, Quân Thư Ảnh cũng sẽ không để ở trong lòng quá lâu. Ngược lại, Tín Bạch Tín chương môn bị sự thật đả kích, buồn rầu đến nỗi ngay cả cơm tối cũng ăn không ngon, còn Sở Phi Dương cũng phải chịu một chút đau khổ xác thịt.

Buổi tối, Sở Phi Dương hướng về phía ánh nến soi gương, vuốt vuốt vàng trán có một cục bầm tím, nhớ đến lúc xế chiều sau khi hắn đem sự thật giải thích rõ ràng, sư phụ hắn đã đập một cái lên đầu hắn: “Người người... không có tiền đồ! Tức chết vì sư!”

Sở Phi Dương ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua một người đang say ngủ trên giường, tóc tai tán loạn, quần áo nửa kín nửa hở mà thở dài một hơi.

Hắn cho dù có không chịu thua kém thì cũng không thể có đứa thứ ba a!

106. Phong Vũ Vô Cực - Chương 106: Đặc Điểm 6 – Đạo Mộng

Quân Thư Ảnh đang ở trong mộng ngủ rất không an ổn, ác mộng hắc ám giống yêu ma cứ vây chặt lấy y, khiến y muốn trốn cũng trốn không thoát.

Mí mắt nặng nề cố gắng mở ra, ngón tay cũng thỉnh thoảng lại co rúm một cái, y không từ bỏ mà liên tục giãy giụa.

Rốt cuộc, ánh mắt cũng nỗ lực mở ra được một kẽ hở nhỏ, chút ánh sáng mỏng manh chiếu tới đáy mắt, thần trí thoát khỏi sự trói buộc của ác mộng hắc ám, trong nháy mắt y thanh tỉnh trở lại.

Có chút lạnh, và hơi mệt.

Đây là cảm nhận rõ ràng và duy nhất trong bộ não vẫn còn đang hỗn độn của Quân Thư Ảnh.

Y gắng sức ngồi thẳng người dậy, quan sát tình cảnh của mình.

Là một gian đại phòng bài trí hoa lệ nhưng lại có vẻ hơi u ám, trên tường và trên sàn đều phủ kín những tấm thảm nhung vừa dày vừa nặng, màu sắc đỏ sậm và hoa văn rối rắm hiện ra vụn phần quý khí. Chiếc đèn đơn độc duy nhất bên trong phòng chiếu ra thứ ánh sáng nhàn nhạt âm u.

Y lúc này đang ngồi trên một chiếc giường, lớn đến mức khoa trương. Trên giường bày biện đủ loại chăn gối mềm mại, một tấm chăn mỏng bằng gấm đang đắp ngang hông y.

Quân Thư Ảnh không nhớ nổi điều gì, hoàn toàn không nhớ rõ tại sao mình lại ở chỗ này, đây là đâu?

Y lấy một tay xốc chăn lên, phát hiện trên người mình chỉ mặc một tấm áo khoác bằng tơ rộng thùng thình.

Quân Thư Ảnh vừa lạnh vừa giận, duỗi cẳng chân đã mỏi nhừ về phía mép giường muốn đi xuống.

Vừa mới tới mép giường, trên cổ chân lại cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ giật ngược lại, khiến y không thể tiếp tục tiến về phía trước.

Quân Thư Ảnh vén áo lên, phát hiện trên cổ chân đang đeo một cái vòng nhỏ có gắn một sợi dây xích đều là màu trắng bạc, đầu dây bên kia được giấu dưới giường, trong bóng đen hắc ám.

Quân Thư Ảnh hần hển kéo kéo, nhưng chỉ nghe thấy mấy tiếng leng keng, tựa hồ trên sợi xích còn gắn linh đăng. Chiếc vòng và sợi xích nhìn có vẻ mỏng manh nhưng lại chắc chắn như tinh cương, hoàn toàn không hề lay động dù chỉ một chút.

Y nhíu mày, cắn chặt răng, cố gắng tự trấn an mình, y men theo sợi dây xích, muốn tìm nơi gắn sợi xích để gỡ nó ra.

Vừa mới chạm đến đầu kia của sợi dây thì ngoài gian phòng lại đột nhiên vang lên những tiếng động lạ.

Quân Thư Ảnh cảnh giác nhìn qua, thấy cánh cửa dày và nặng vốn đóng chặt đang chậm rãi mở ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở ngoài cửa.

Người nọ thản nhiên đi đến, cho đến khi hần tới được nơi ánh sáng yếu ớt có thể chiếu đến thì Quân Thư Ảnh mới nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Ngũ quan tinh tế, cân đối tạo thành một khuôn mặt tuần mỹ, khóe miệng hắn chứa đựng ý cười nhưng cả người lại lộ ra một thứ mùi nguy hiểm không nói nên lời.

Hắn phúi phúi áo bào, tựa hồ muốn gạt đi những bông tuyết còn bám trên y phục rồi mới tiếp tục đi về phía y.

Quân Thư Ảnh giống như mèo con cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, cả người căng cứng.

“Quân giáo chủ đã dậy rồi? Tại hạ đêm qua có chút mạo phạm, mong rằng Quân giáo chủ bỏ quá cho.” Người nọ mang theo vẻ mặt nhu hòa, cười nói, phẩy vạt áo ngồi xuống giường.

“Qua đây, để tại hạ xem cho.” Hắn vươn tay ra.

Quân Thư Ảnh cũng không để ý hắn nói cái gì mà chỉ cảnh giác nhìn hắn. Tuy rằng y hiện tại hành động có hạn chế nhưng ở trong phạm vi chiếc giường này y vẫn có thể thoải mái một chút, nếu nam nhân này lại gần hơn nữa, là y có thể...

Người nọ dường như bất đắc dĩ, thở dài một hơi nói: “Cũng đã lâu như vậy, Quân giáo chủ tại sao vẫn không biết điều mà ngoan ngoãn chứ?”

Hắn chìa tay ra, hướng về phía mép giường, chiếc vòng và sợi dây xích trói buộc cổ chân Quân Thư Ảnh được hắn nắm trong tay, chậm rãi mở ra, đột nhiên Quân Thư Ảnh lại cảm thấy cổ chân truyền đến một cổ đại lực. Cả thân người dễ dàng bị hắn kéo tới.

Y tận lực chống cự, nhưng dùng hết toàn lực cũng chỉ như kiến cày hám cây, hoàn toàn không thể chống chọi lại nam nhân kia.

Cổ chân bị người ta bắt lấy, Quân Thư Ảnh chặt vật giãy giụa lui về sau, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn khoảng cách giữa y và nam nhân mỗi lúc một gần hơn.

Lòng bàn chân cuối cùng bị nắm chặt, xúc cảm thô ráp lạnh lẽo trên tay người nọ khiến Quân Thư Ảnh không khỏi co người lại.

“Thả ta ra! Người rốt cuộc là ai?!” Quân Thư Ảnh đạp chân, cả giận nói.

Người nọ chặt chẽ án trụ y, còn căn rõ cú đầu hôn lên mu bàn chân y một cái, khước miệng vén lên thành một nụ cười tà nịnh: “Tại hạ... Sở Phi Dương.”

Sở Phi Dương?! Cái tên này mới lọt vào tai, liền ở trong đầu y khuấy động một tiếng vang thật lớn.

Là ai?! Rốt cuộc hắn là ai?!

Một đôi tay thuận theo cổ chân, bấp chân, đầu gối rồi mò mẫm lên phía trên, Quân Thư Ảnh cảm thấy

trống ngực đập thành thạch, muốn thoát khỏi nhưng càng lúc càng không xuất ra được khí lực, cứ như vậy bị người ta kéo đến rồi chặt chẽ ép dưới thân.

Lòng bàn tay mang theo cảm giác vừa lạnh vừa ráp đang áy muội vuốt ve làn da trên bắp đùi, giống như muốn dùng thân thể ấm áp của y đánh tan hàn khí trên bàn tay hắn.

Nam nhân tên gọi Sở Phi Dương kia cúi đầu xuống hôn môi y. Quân Thư Ảnh tránh mặt qua một bên, hai tay vô lực còn đang cố gắng đẩy khỏi thân thể kia ra.

“Cút ra... Ta không muốn...”

Khí tức kề cận bao hàm bá đạo quen thuộc như thế, nhưng Quân Thư Ảnh mơ hồ hoàn toàn không thể nhớ ra bất cứ chuyện gì. Chỉ cần cảm nhận được khí tức rét lạnh như băng tuyết kia là y hầu như đánh mất toàn bộ sức lực.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thần trí hỗn độn không thể chống đỡ nổi câu hỏi của y, hai tay đã bị áp chế lên đỉnh đầu, áo bào phía dưới cũng bị xốc lên.

Người nọ áo quần chỉnh tề, vải áo vừa lạnh vừa cứng áp lên người y, ma sát da thịt ấm áp lỏa lồ của y, khiến y nổi lên từng cơn rùng mình.

Bên tai truyền đến một tiếng cười nhẹ: “Người không muốn? Ai, không thể chiều theo người được.”

Sở Phi Dương dùng một bàn tay khác không chút thương tiếc tách hai chân y ra, hướng ra sau sờ soạng.

“Tối hôm qua chưa rửa sạch cho người... Nơi này vẫn còn vừa ướt vừa nóng...”

Quân Thư Ảnh vô lực lắc đầu: “Không muốn...” nhưng đều bị Sở Phi Dương cự tuyệt, y giãy giụa yếu ớt, cả người run rẩy cũng không đổi lại được bất cứ sự che chở nào.

Sở Phi Dương cường ngạnh mở rộng thân thể y ra, không một chút ôn nhu tiến nhập.

“Ta không muốn...” Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mi, Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt lại chịu đựng loại nhục nhã này.

Bên trong gian phòng hắc ám không có một chút ánh sáng mặt trời, không thể ước lượng thời gian, hai mắt nhắm lòng cũng chỉ có thể nhìn thấy màn trướng đông đưa, hoặc cũng có thể là do bị nam nhân cường ngạnh đang ở trong cơ thể hắn tàn sát bữa bãi, hôn môi, dùng đôi mắt sâu thăm thăm chiếm toàn bộ tâm

nhìn của y.

“Quân Thư Ảnh, ta nói rồi, ta muốn người... mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy ta, hầu hạ ta, cho đến khi người hoàn toàn thuộc về ta...” Sở Phi Dương liếm liếm lỗ tai, ý xấu rót vào tai y.

“Nói, người thuộc về ta, đời đời kiếp kiếp thuộc về ta.”

“Ta...” Quân Thư Ảnh há miệng, y dường như cần phải cự tuyệt nhưng lại chỉ nói ra được một câu “... không muốn.”

Trước mắt đột nhiên lóe lên bạch quang, cuối cùng đã đến đỉnh khoái hoạt.

“... Ảnh... Thư Ảnh...” Một đạo âm thanh ở bên tai không ngừng vang lên, Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn vung ra một cái tát, thế giới rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Nhưng không lâu sau, thanh âm kia lại vang lên, còn lắc lư cơ thể y.

Quân Thư Ảnh rốt cuộc tỉnh, chậm rãi mở hai mắt ra, trong đầu truyền đến từng cơn đau đón sắc bén.

Khuôn mặt Sở Phi Dương phóng to xuất hiện ở trước mặt y, thở phào nhẹ nhõm: “Thư Ảnh, người rốt cuộc đã tỉnh.”

“Ta làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh ôm cái đầu vẫn còn đang kéo đến từng cơn đau nhức, y ngồi dậy nhìn chung quanh một lần, đập vào mắt chỉ có từng bụi cỏ cây rậm rạp, nơi này là một thung lũng, “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

Sở Phi Dương ngồi xuống bên cạnh y, ôm y vào trong lòng, giúp y xoa bóp nhẹ nhàng huyết đạo sau đầu.

“Người không nhớ rõ sao? Chúng ta đến chỗ này tìm bảo vật, không ngờ bảo vật còn chưa tìm thấy thì đã bị trúng bẫy. Người hít phải khói mê nên ngất xỉu, ta vừa mới mang người ra ngoài. Vốn cho rằng chuyến này chỉ là chuyện nhỏ, ai dè lại rơi vào tình cảnh này.”

Quân Thư Ảnh dần dần hồi tưởng lại, hình như... là có sự việc như vậy.

Sở Phi Dương thủ pháp thuần thực, khiến y thoải mái không thôi, đau đón trong đầu cũng dần dần thuyên giảm. Quân Thư Ảnh thoải mái nhắm hai mắt lại, mặc cho người khác hầu hạ mình.

“Đúng rồi.” Sở Phi Dương đột nhiên tiến tới gần bên tai y, cười nhẹ nói: “Người vừa rồi hôn mê một canh giờ, trong lúc ngủ mơ luôn gọi tên ta. Thư Ảnh, người rốt cuộc mơ thấy cái gì vậy?”

Đầu lông mày Quân Thư Ảnh nhíu chặt, chậm rãi nhớ lại, đến khi cơn mộng vừa kiêu diễm lại vừa nguy hiểm kia từ từ trở lại trong suy nghĩ của y, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ nhất cũng đều rõ ràng đến kỳ lạ, thì cơ thể y trong nháy mắt liền cứng đờ.

Có lẽ trong khối mê kia có chứa xuân dược, nên mới dẫn y tới một cảnh mộng hoang đường như vậy.

Sở Phi Dương ở phía sau nhìn thấy một mảng phiến hồng từ khuôn mặt y lan nhanh xuống cổ thì ở bên tai y ý xấu nở nụ cười.

“Sao vậy Thư Ảnh? Rốt cuộc là mơ thấy cái gì?” Sở Phi Dương cười cười hỏi, “Người không phải ở trong mộng làm chuyện xấu gì đó đối với ta chứ?”

!!!

“Ta làm chuyện xấu đối với người?” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đứng dậy, xoay người đối diện Sở Phi Dương, toan dùng hành vi bạo lực với hắn: “Rõ ràng người làm chuyện xấu là người! Người cái đồ vô sỉ này! Dám làm như vậy đối với ta!”

Sở Phi Dương vội vàng chống đỡ hai bên, đúng là trời xanh trên đỉnh đầu oán không được.

Ta rốt cuộc... làm cái gì a?

“Phi Dương?! Sở Phi Dương!” Một đạo thanh âm vang lên bên tai, trên mặt cũng bị nước lạnh tạt vào, Sở Phi Dương chợt bình tĩnh, đập vào mắt hắn là khuôn mặt thoáng chút lo lắng của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đặt chén xuống, lau khóe miệng, thở dài một hơi nói: “Người rốt cuộc cũng tỉnh.”

Sở Phi Dương vuốt vuốt mặt, khắp nơi đều là nước.

“Ta làm sao vậy?” Sở Phi Dương ngồi dậy, hỏi.

“Cao Phóng mới phối ra một loại mê dược, người giúp hắn thử dược, người không nhớ gì sao?” Quân Thư Ảnh ngồi xuống bên cạnh Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cẩn thận suy nghĩ, mới dần dần nhớ lại hết thấy mọi việc.

Đúng rồi, bọn họ mấy ngày nay ở Thanh Phong kiếm phái quá rảnh rồi, Cao Phóng sẵn dịp mới phối ra một loại mê dược tên gọi là ‘Di thể’, nghe nói công hiệu hết sức thần kỳ. Hắn ỷ vào nội lực cao siêu, bách độc bất xâm, xung phong đảm nhận làm vật thí nghiệm.

Không thể không nói, cái tên ‘Di thể’ này đặt hết sức chuẩn xác, trong mộng đủ loại sự việc quá mức chân thật, cảm giác như đã qua mấy đời. Quân Thư Ảnh từ trong chậu nước vớt lên một chiếc khăn, gấp nhỏ lại rồi ấn lên trán Sở Phi Dương.

“Ai, đây là đầu chứ không phải cục sắt a, người không thể nhẹ nhàng một chút sao?” Sở Phi Dương oán hận nói.

“Tự mình giữ lấy.” Quân Thư Ảnh không để ý lời hắn nói, “Cao Phóng nói mê được này mặc dù đối với cơ thể không có hại, trong thời gian ngắn dùng cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhưng tinh thần hoảng loạn là có. Người ngủ mê chừng non nửa canh giờ, ta thấy trên trán người đổ mồ hôi nên mới gọi người tỉnh lại. Người dùng nước lạnh để thanh tỉnh chút đi.”

Sở Phi Dương ngoan ngoãn giữ chiếc khăn đang đặt trên trán, lại nói: “Được này của Cao Phóng có chút bá đạo, nói với hắn không được tùy tiện dùng bậy. Được này khiến yếu nhân ngủ thời gian dài, chỉ sợ tinh thần sẽ hỗn loạn.”

Quân Thư Ảnh gạt đầu, bưng chén trà đặc đưa cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương sau khi tỉnh lại có chút đổ mồ hôi, đúng lúc đang khát nước liền nhận lấy uống một hơi cạn sạch.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn, đột nhiên tò mò hỏi: “Ta thấy người trong lúc ngủ còn cười, người rốt cuộc mơ thấy gì vậy?”

Sở Phi Dương nghe vậy thiếu chút nữa nghẹn họng, khụ khụ hồi lâu mới nói được: “Không... không có gì, cũng chỉ là mấy thứ vụn vặt thôi.”

Nhìn bộ dạng không mấy tin tưởng của Quân Thư Ảnh, hắn lại nghiêm túc bổ sung: “Chỉ là... võ lâm tranh bá, thống nhất giang hồ gì đó.”

“À.” Quân Thư Ảnh tin, “Người còn khát không?”

“Khát, khát.” Sở Phi Dương liên tục gạt đầu. Quân Thư Ảnh đứng dậy đi rót nước cho hắn. Sở Phi Dương nhìn theo bóng lưng y, âm thầm thở ra một hơi.

Hắn là mộng trong mộng mấy thứ không đứng đắn, ngàn vạn lần không thể để người ta biết được!

107. Phong Vũ Vô Cực - Chương 107: Đặc Điểm Cuối: Thiếu Niên Thiên – Kiếm Vũ

Tác giả: Nam Phong Ca

Tụ Tường lâu chính là một trong bốn tử lâu nguy nga tráng lệ bậc nhất ở kinh thành.

Đêm nay trong lâu đèn đuốc vẫn sáng trưng, nhưng không khí lại khác hẳn ngày thường, không có tiếng người ồn ào cũng như không có cảnh khách đến khách đi tấp nập.

Bước qua đại môn của tử lâu, trong đại sảnh vốn là để tiếp đón lữ khách tứ phương lúc này lại rõ ràng phân ra làm hai đội ngũ, lấy hành lang trung tâm làm đường phân cách, nhân mã tả hữu trong đại sảnh rõ ràng thuộc hai phe bất đồng.

Tuy rằng tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang ngồi nhưng xung quanh lại lặng ngắt như tờ, bầu không khí căng thẳng đến nỗi khiến cho tiểu nhị liên tục lau mồ hôi lạnh, nhưng lại không thể không tận chức tận trách mà trưng ra khuôn mặt tươi cười, khắp nơi niềm nở tiếp đãi.

Đi theo cầu thang lên lầu hai, bầu không khí rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều.

Trên lầu hai rộng lớn như vậy nhưng chỉ có hai người và một chiếc bàn, trên bàn bày biện đủ loại mỹ thực mỹ tửu, hai hán tử trung niên đang cụng chén với nhau, thoải mái đối ẩm.

Một người tướng mạo như thư sinh, trên mặt có một luống râu, cười cười mở miệng nói: “Yến giáo chủ, không nghĩ tới a, người dĩ nhiên dám đến đây như hẹn ước. Rồi Thương Lang sơn của người, người cũng chỉ là cái rắm, hướng chỉ nơi kinh thành này lại là địa giới của ta, người không sợ có đến mà không có về sao?”

Nam nhân được gọi là Yến giáo chủ kia vẻ mặt thanh sắc, hai cặp mắt tinh quang bắn ra bốn phía, hiển nhiên nội lực rất thâm hậu.

Yến giáo chủ cũng cười ha hả nói: “Đỗ tiên sinh có phần đánh giá cao bản thân mình rồi, bốn giáo chủ nếu đã dám đến đây thì tất nhiên phải nắm chắc mười phần, còn sợ bị người đâm một đao sau lưng sao?”

Đỗ tiên sinh nghe vậy cũng chỉ cười một tiếng, nâng chén lên nói: “Uống rượu, uống rượu nào.”

Rượu qua ba tuần, hai người nét mặt thì vui vẻ nhưng lời nói châm chọc, mỉa mai lẫn nhau đã mấy lần, sinh ý cần bàn bạc cũng vừa mới xong xuôi.

Đỗ tiên sinh đột nhiên nói: “Ta nghe nói thủ hạ tả sứ và hữu sứ của Yến giáo chủ đều là tuổi trẻ tài cao, lại còn phong lưu tuấn tú. Chẳng những là phụ tá đắc lực của Yến giáo chủ, thực lực phi phàm mà còn từ Công Tôn đại nương thanh danh lan xa trên giang hồ học được một thân Kiếm vũ chi nghệ trác tuyệt. Chẳng hay hôm nay tại hạ có duyên diện kiến một phen?”

Yến giáo chủ vung tay lên: “Đỗ tiên sinh nếu đã muốn xem thì chuyện này có khó khăn gì. Chỉ là một kỹ nghệ nho nhỏ, Đỗ tiên sinh sau khi xem xong chớ cảm thấy nhàm chán thất vọng là được rồi. Người đâu! Mời Thanh hữu sứ và Quân tả sứ đến đây.”

Dưới đại sảnh ở lầu một, hai thiếu niên dáng người thon dài cao ngất đang đứng cùng một chỗ, một người đoan chính ngồi một người đứng ôm kiếm, khí thế quanh thân rõ ràng bất đồng với những người khác.

Một tên đệ tử chạy tới thì thầm với thiếu niên đứng ôm kiếm vài câu sau đó cung kính lui trở ra.

Thiếu niên quay đầu, cười nói: “Quân tử sù, xem ra chúng ta lại phải đi ‘hiển vũ’ nữa rồi.”

Quân Thư Ảnh khẽ nhăn trán, đem hai chữ không vui viết lên mặt.

Tuy rằng Kiếm vũ này là một loại kiếm thuật, y không đánh giá thấp nó nhưng trong trường hợp này phải đi hiển vũ, thì không khác nào bị người ta nhìn với ánh mắt thấp nhất đẳng, nghĩ như vậy khiến Quân Thư Ảnh không khỏi cảm thấy mất hứng, khó ưa.

Ngẩng đầu nhìn Thanh Lang thân là hữu sứ trong giáo, thực không biết vẻ mặt hứng thú nóng lòng kia là ở đâu mà ra?

Thanh Lang kéo Quân Thư Ảnh đứng dậy, nói: “Chớ có trưng ra vẻ mặt đó, chơi đùa một chút cũng tốt mà, mau, thay xiêm y đi.”

“Người còn mang theo cả xiêm y nữa?” Quân Thư Ảnh bị y kéo lên phía trước, biểu cảm kinh ngạc nói.

Thanh Lang ha ha cười nói: “Thế nào, ta liệu sự như thần đúng không? Bốn hữu sứ cũng đoán được sẽ có một màn hay.”

Nhìn bộ dáng kia của y, rõ ràng chính là mong ngóng. Quân Thư Ảnh lắc đầu không nói gì, cùng Thanh Lang đi lấy bộ phục sức rườm rà để đổi.

Đến khi hai thiếu niên bước lên lầu hai rộng rãi thì y phục trên người đã sớm được đổi thành một bộ y sức hoa lệ rườm rà, hai tay nâng kiếm, chậm rãi bước tới, từng động tác giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ hoa quý lẫm nhẫm.

Đỗ tiên sinh vừa thấy đã thốt lên một tiếng hảo.

Hai người bày ra vài động tác sở trường, không cần đàn sáo nhạc đệm, chỉ thoả mái cử động thân thể, mở ra khép vào, đem quang hoa của thanh trường kiếm múa đến loá mắt. Góc áo lay động, cương nhu tinh tế, khiến người ta vừa nhìn thấy đã không thể dời đi ánh mắt.

Màn múa kiếm chấm dứt, đến khi Yến giáo chủ vỗ tay đôm đốp thì Đỗ tiên sinh mới từ trong trầm mê phục hồi tinh thần trở lại, nhện không được đập bàn dựng người dậy, thậm chí còn rời khỏi bàn rượu, đi về phía hai thiếu niên đang đứng giữa sảnh.

“Yến giáo chủ, ngài nếu là đến đây nói chuyện làm ăn với Đỗ mõ ta, mà lần giao dịch này lại quan hệ đến hưng suy tồn vong của Thiên Nhất giáo, vậy thì hẳn là một đại sự rồi, không thể không có một chút gì đó gọi là thành ý chứ. Ta thấy hai vị tả sứ hữu sứ này của ngài, quá mức động lòng người...” Đỗ tiên sinh kia nói xong liền đưa tay về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh chán ghét lùi về phía sau né tránh, nếu chỉ cần góc áo bị loại người này đụng vào thì y cũng cảm thấy dơ bẩn.

Thanh Lang lách người chắn trước mặt Quân Thư Ảnh, nhếch môi cười.

Đỗ tiên sinh bị một nụ cười này làm cho hoa cả mắt, ngay sau đó lại cảm thấy trước ngực mình chợt mát lạnh, sau đó là một cơn đau đốn thấu tim kéo đến.

Trong lúc huyết hoa bắn ra tung tóe, bộ dáng tươi cười của thiếu niên Thanh hữu sứ kia không một chút thay đổi.

Đỗ tiên sinh ngàn vạn lần không nghĩ tới, đây là kinh thành trọng địa, trong khi thế lực ngầm của gã lại một tay che cả bầu trời, trên giang hồ dù ai nghe đến cái tên Đỗ tiên sinh cũng phải cung kính khúm nhường ba phần, vậy mà gã lại bị tên tiểu nhi vô danh này một kiếm đoạt mạng.

Yến giáo chủ nổi giận gầm lên một tiếng: “Thanh Lang, ai cho phép ngươi tùy tiện giết người?!”

Thanh Lang cười cười nhìn về phía Yến giáo chủ, buông tay ra nói: “Ta tưởng rằng giáo chủ ngài vẫn luôn muốn giết kẻ này. Nếu đã muốn giết thì cần gì phải nhẫn nhịn chứ!”

“Ngươi...” Yến giáo chủ giận đến con mắt trợn trừng như muốn nứt ra.

“Dù sao giết cũng đã giết, Đại La thần tiên cũng cứu không được nữa.” Thanh Lang quay đầu nhìn cảnh tượng bắt đầu rối loạn ở dưới lầu, “Việc đã đến nước này, giáo chủ muốn tiếp tục trách mắng ta hay là sắp xếp hành động?!”

Yến giáo chủ hung hăng trừng mắt liếc y một cái, hỗn hển chạy xuống lầu, trước khi tình thế mất kiểm soát nhất định phải chế ngự trong tay.

Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn kẻ chết không kịp nhắm mắt đang nằm dưới sàn, lại nhìn về phía Thanh Lang, mấp máy môi.

Thanh Lang vỗ vỗ bờ vai y, cười nói: “Ta đã nói sẽ rất vui mà, ở dưới chắc hẳn không thể thiếu đại khai sát giới rồi.”

“Ngươi chính là thích cái cảm giác phá rồi hết thấy mọi việc đi.” Quân Thư Ảnh đậm trùng ý đồ của Thanh

Lang.

Thanh Lang ha ha cười một tiếng, rút kiếm nhảy xuống lầu.

Lúc này ở một con phố khác trong kinh thành, trong gian khách điểm tầm thường, một thiếu niên thân mặc lam y mộc mạc ngồi bên cửa sổ, đang lau chùi thanh trường kiếm.

Trên phố đột nhiên phát sinh những tiếng kinh động thu hút sự chú ý của hắn, thiếu niên thu kiếm lại, từ trên cửa sổ phi thân vọt ra ngoài, tóm lấy một người đi đường đang vội vàng bỏ chạy, hỏi: “Đại thúc, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người phải chạy trốn vậy?”

“Ai da, trong Tụ Tường lâu ở phía kia đang chém giết lẫn nhau, quan phủ cũng không dám can thiệp, lần này là do người giang hồ tạo nghiệp chướng. Tiểu huynh đệ nghe lời ta, chạy được bao xa thì chạy đi, tránh bị tai bay vạ gió!”

Người nọ nói xong liền tiếp tục bỏ chạy, thiếu niên suy nghĩ một chút, xách theo kiếm phi thân ngược hướng mọi người đang chạy.

Đến khi hắn tới trước Tụ Tường lâu, đã ngửi thấy một mùi máu tươi tanh nồng từ trong lâu tản ra ngoài. Từ đại môn rộng mở nhìn lại, người ở bên trong kẻ sống giẫm đạp lên người chết.

Mấy tên tiểu nhị chạy thoát được nơm nớp lo sợ đang từ con hẻm nhỏ dẫn tới cửa sau của lâu lén lút chui ra, thiếu niên đi đến trước mặt bọn họ, còn chưa kịp mở miệng thì mấy tên tiểu nhị đã bị kiếm trong tay hắn dọa cho sợ tới mức bạt hồn bạt vía, liên tục kêu lên: “Hảo hán tha mạng! Chúng ta chỉ là kẻ làm công, chúng ta cái gì cũng không biết! Những người trong giang hồ còn đang đánh nhau ở bên kia kia!”

Thiếu niên nhìn bọn họ bị dọa cho sợ hãi đến như vậy thì đáy lòng có chút áy náy, từ trong ngực lấy ra mấy lượng bạc vụn, lần lượt nhét cho từng người: “Không phải sợ không phải sợ, ta không phải là kẻ xấu. Cầm lấy số bạc này, trở về nhà đi.”

Mấy tên tiểu nhị hồn cũng không kịp định, trong tay mỗi người cầm một nén bạc vụn, hốt hoảng tiếp tục bỏ chạy.

Thiếu niên dựa vào chỉ điểm của tiểu nhị, tiếp tục đi về phía đó, xa xa nghe thấy những tiếng chém giết hỗn loạn. Bước vào tửu lâu, hắn vừa mới ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một bóng đen đang từ trên đỉnh lầu cao nhảy xuống.

Thoáng nhìn thì thân hình cũng không hề bối rối luống cuống, hắn là đang thi triển khinh công. Thiếu niên nhìn thân thủ người nọ trông thực đẹp mắt, nhưng có vẻ chỉ là một nữ hài hoặc một nam hài mới lớn. Suy nghĩ như vậy khiến hắn không khỏi lo lắng, người đó nếu khinh công không tốt thì sẽ té ngã mất. Cần biết rằng lầu này rất là cao, công phu người bình thường, cho dù có nội lực hộ thể thì từ một nơi cao như vậy mà té ngã thì chắc chắn sẽ bị thương.

Thạch hỏa chớp qua, thân thể thiếu niên còn nhanh hơn cả suy nghĩ, hành động trước một bước.

Hắn đạp mũi chân, nhảy lên một cái, ở giữa không trung chính xác đỡ lấy thân thể đang rơi xuống kia.

Bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc, thiếu niên không khỏi bị đôi hắc mâu kia thu hút.

Quân Thư Ảnh cũng mặc danh kỳ diệu nhìn kẻ không biết từ đâu chui ra này, y đang yên đang lành thì triển khinh công từ trên lầu nhảy xuống để đuổi giết một kẻ đang muốn đào thoát, thì lại bị người từ không trung chặn ôm vào lòng, thật sự là... buồn cười!

Mãi cho đến khi hai chân chạm đất, Quân Thư Ảnh mới một chương đẩy hắn ra, lạnh lùng nhìn đối phương.

Thiếu niên nhìn qua không có chút nào nguy hiểm, thậm chí cả nội lực nông sâu thể nào cũng không một chút thể hiện ra, nhưng hắn nếu có thể không tốn một chút sức lực nào từ giữa không trung chặn y lại thì chắc chắn võ công đã đến độ thâm sâu khó lường.

Thấy thần sắc đề phòng của Quân Thư Ảnh, thiếu niên liền ôm quyền hành lễ, nét mặt lộ ra nụ cười nhu hòa, nói: “Vị tiểu ca này đừng sợ, tại hạ Sở Phi Dương, chính là nhân sĩ Thanh Phong kiếm phái. Tại hạ không làm hại người...”

Quân Thư Ảnh vội vã truy đuổi kẻ đào thoát, nếu người này đã không gây nguy hiểm thì y cũng lười nghe hắn nói cái gì, phát ống tay áo một cái, y chẳng ừ chẳng hử vòng qua hắn, thì triển khinh công bay về phía trước.

Mãi cho đến rất nhiều năm sau, vào một đêm đông lạnh giá, ký ức ấm áp đó chợt trở về trong giấc mộng của Quân Thư Ảnh, lúc này y mới giật mình hồi tưởng lại một đêm huyết sắc nhuộm đầy trời đỏ, có một thiếu niên tuấn tú ở trong bóng đêm, đôi con ngươi lóe lên, điềm đạm cười nói với y: “Tại hạ Sở Phi Dương...”

108. Phong Vũ Vô Cực - Chương 108: Tiểu Ngoại Truyện: Giáo Dục Bảo Bảo

Tác giả: Nam Phong ca

Thời điểm Sở Lâm còn là một tiểu bảo bảo bi bô tập nói thì biểu hiện và hành động đã thông minh thiên phú hơn những bảo bảo khác. Bởi vậy Quân Thư Ảnh mới cho rằng bé cần phải học chơi một số trò chơi có chút phức tạp.

“Lâm nhi.”

“Nha?”

“Nhìn cho kỹ.”

Ghế tựa trong nhà được Sở Phi Dương chế tạo thành một chiếc ghế có cấu tạo thích hợp cho trẻ nhỏ ngồi trong đó. Lúc này Sở Lâm đang được thả ở bên trong, hai cánh tay mũm mĩm đặt trên bàn. Hai chiếc bát úp ngược được đẩy tới trước mặt bé, Quân Thư Ảnh lật một chiếc lên, bỏ vào trong đó một hạt đậu phộng, rồi lại một lần nữa úp xuống.

Y chậm rãi trao đổi mấy lần vị trí hai chiếc bát, tràn đầy hi vọng mà nhìn đôi mắt to tròn của Sở Lâm: “Lâm nhi, đến đoán thử, bát nào có hạt đậu phộng?”

“Nha~!” Sở Lâm vươn tay đẩy chén ra, cao hứng nhìn về phía Quân Thư Ảnh cười cười, miệng còn lộ ra một cái răng sữa nhỏ, cười đến nỗi hai mắt híp lại.

“Tiểu phiêu dẫn, phụ thân nói người đoán đậu phộng. Tới, cái nào có đậu phộng?” Quân Thư Ảnh gõ gõ xuống đáy bát gợi ý.

Sở Lâm lại vươn tay ra, hướng về phía đáy chén đập loạn một trận, cười càng lúc càng vui vẻ.

Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Các người đang chơi gì đó?” Sở Phi Dương từ bên ngoài đi vào, cười hỏi.

“Ta muốn huấn luyện khả năng phân biệt và phán đoán của Lâm nhi.” Quân Thư Ảnh nói.

“Ách.... Lâm nhi rằng còn chưa mọc đủ, người không cảm thấy có chút sớm sao?”

“Nhưng bảo bảo nhà Vương lập hộ đặc biệt thích chơi trò này, Lâm nhi vậy mà còn không biết.” Quân Thư Ảnh lo lắng không thôi, “Như vậy sao được?” Nhi đồng Sở gia nhà y sao có thể kém cỏi hơn người khác.

Sở Phi Dương quyết định không hỏi y tại sao biết nhi đồng nhà Vương lập hộ thích chơi gì đó, nhưng có một thứ hẳn cần phải nhắc nhở: “Tiểu tử nhà họ Vương lớn hơn Lâm nhi một tuổi, Thư Ảnh...”

“Lớn hơn nhiều như vậy?” Quân Thư Ảnh ngờ vực nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương thập phần khẳng định, gật đầu.

Quân Thư Ảnh có chút buông xuôi nhưng vẫn là không cam lòng.

“Đến, Lâm nhi, chúng ta lại đoán đậu phộng.”

Sở Phi Dương lần này gọn gàng linh hoạt tịch thu ‘công cụ gây án’ của y, sau khi thu hồi hai cái bát, còn bỏ luôn hạt đậu phộng vào miệng sau đó bế Lân nhi lên.

Quân Thư Ảnh bất mãn nhìn hắn: “Người muốn làm gì?”

Sở Phi Dương một tay kéo y ra ngoài: “Đi, ta trở về tìm người, là có chút chuyện.”

“Nhưng còn Lân nhi...”

“Ta tìm Vân Thâm và Cao Phóng, nhờ bọn họ trông chừng giùm.” Sở Phi Dương nói, “Chúng ta bây giờ đem Thạch Đầu và Lân nhi tống đi.”

“Nhưng ta còn muốn dạy Lân nhi đoán đậu phộng mà.” Quân Thư Ảnh không cam lòng, không muốn bị hắn kéo đi, “Người có thể có chuyện gì quan trọng?”

“Người chớ lo lắng. Để Vân Thâm chăm vài ngày, đến khi người trở lại không biết chừng Lân nhi đã biết chơi mặt chược.”

“ ... ”

Trong phòng, trên chiếc thảm lót sạch sẽ và mềm mại, hai đại nhân đang ngồi trên thảm, hai tiểu nhân một ngồi một nằm.

Sở Lân dùng bàn tay mũm mĩm của mình úp hai cái chén nhỏ xuống, bên dưới một chiếc còn thủ sẵn một hạt đậu phộng mà bé đã mang đến, sau đó đẩy đến trước mặt Tín Vân Thâm và Cao Phóng, vỗ vỗ đáy chén kêu lên: Nha nha nha nha!”

Tín Vân Thâm và Cao Phóng đưa mắt nhìn nhau, đây là muốn... làm cái gì?

_____TOÀN VĂN HOÀN_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-thu-mi-anh-quyen-3-phong-vu-vo-cuc>